Κρασί της Σεργήλης

Διηγήσεις από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Κώστας Βουλαζέρης

© Κώστας Βουλαζέρης
http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

ISBN: 978-618-5031-30-5

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/**

• Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
• Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
• Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περιεχόμενα

Μια Προσωπική Υπόθεση. 1
Ο Κρεμασμένος Γίγαντας. 37
Το Άγγιγμα της Γης. 103
Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. 299
Η Ψυχή του Δαίμονα. 369
Η Σιδηρά Δυναστεία. 517

Μια Προσωπική Υπόθεση

1.

«Χρωστάμε σ'αυτούς τους ανθρώπους, Ευγένιε: γι'αυτό πρέπει να πάμε μαζί τους. Πρέπει να δουλέψω στα ορυχεία για κάποιο καιρό, μέχρι να βγει το χρέος και να μπορέσουμε να επιστρέψουμε πάλι σπίτι.»

Έτσι του απάντησε ο πατέρας του, όταν εκείνος τον ρώτησε γιατί θα έφευγαν.

«Θα σε άφηνα εδώ, Ευγένιε, αν μπορούσα· αλλά το ξέρεις ότι δεν μπορώ,» είπε, αναστενάζοντας. «Πρέπει να σε πάρω μαζί μου. Είσαι πολύ μικρός για να μείνεις μόνος...»

«Θα σου ζητήσουν να δουλέψεις κι εσύ γι'αυτούς,» είπε. «Θα σ'το ζητήσουν παρότι εσύ δεν τους χρωστάς τίποτα. Μη φοβηθείς. Κάνε ό,τι σου λένε, και σύντομα όλα θα τελειώσουν.»

«Δε μπορεί να μας κρατήσουν για πολύ,» είπε. «Αν δουλέψουμε αρκετά κι οι δύο, πρέπει να μας αφήσουν πιο γρήγορα. Και τότε θα γυρίσουμε πάλι σπίτι.»

Ο Ευγένιος ήταν τώρα στον Σταθμό, στο Κέντρο της Μέλβεροθ, και τον είχαν μόλις πάρει μακριά από τον πατέρα του. Μια γυναίκα που φορούσε άσπρα ρούχα, όπως όλοι οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας, τον κρατούσε από το σβέρκο. Το γαντοφορεμένο χέρι της τον πονούσε. Στη ζώνη της, ο Ευγένιος έβλεπε να κρέμεται ένα ξιφίδιο από τη μεριά του, κι ένα πιστόλι από την άλλη μεριά.

Ο πατέρας του είχε, πριν από λίγο, μιλήσει έντονα με τους στρατιώτες. Ζητούσε να τον αφήσουν να είναι μαζί με τον γιο του στο ταξίδι. Εκείνοι, όμως, δεν άλλαζαν γνώμη.

«Ο καθένας θα πάει στη θέση του, κύριε,» είχε πει η γυναίκα που τώρα έσφιγγε το σβέρκο του Ευγένιου. «Δεν είναι χώρος

για παιδιά το βαγόνι σας. Εκεί που θα τον πάμε θα είναι καλύτερα γι'αυτόν· δε θα πάθει τίποτα.»

Η φωνή της, όμως, δεν καθησύχαζε καθόλου τον Ευγένιο. Ούτε το γαντοφορεμένο χέρι της επάνω του. Αισθανόταν σαν έντομα να τρέχουν στη ράχη του, και τα γόνατά του έτρεμαν. Ανέπνεε πιο γρήγορα απ'ό,τι συνήθως. Ήθελε να φύγει από εδώ. Δεν ήθελε να μπει στο μεγάλο τρένο που ήταν σταματημένο στον Σταθμό – αυτό το μακρύ φίδι από σίδερο και γυαλί, που γύρω και μέσα του ο Ευγένιος έβλεπε κακούς ανθρώπους να τον κοιτάζουν με μάτια που ήθελαν να τον καταβροχθίσουν. Στρατιώτες με άσπρα ρούχα και τουφέκια· ταξιδιώτες με σάκους, βαριά πανωφόρια, και καπέλα· κάποιους με κάπες και κουκούλες, που δεν μπορούσες να δεις το πρόσωπό τους· άντρες και γυναίκες με όπλα, και πρόσωπα με χαρακιές· εργάτες, πανύψηλους, με πελώρια χέρια και πόδια, άγρια μούσια, και κενά μάτια.

«Να είσαι φρόνιμος, και θα σου δώσω σοκολάτα μετά,» είχε πει η γυναίκα καθώς έπαιρνε τον Ευγένιο μαζί της. «Εντάξει, μικρέ;» Και τότε ήταν που το χέρι της είχε πιάσει δυνατά το σβέρκο του ενώ βάδιζαν, σα να φοβόταν ότι ο Ευγένιος μπορεί να της ξέφευγε.

Εκείνος δεν είχε απαντήσει. Δεν την πίστευε ότι θα του έδινε σοκολάτα· και δεν ήθελε τη σοκολάτα της: ήθελε να τον αφήσουν να είναι κοντά στον μπαμπά του.

Οι σκιές του απογεύματος πλήθαιναν και βάθαιναν στον Σταθμό, καθώς το τρένο ετοιμαζόταν να φύγει.

Η γυναίκα με τα άσπρα ρούχα πήγαινε τον Ευγένιο προς ένα βαγόνι, που η ανοιχτή πόρτα του του έμοιαζε με κάτι το αφάνταστα τρομαχτικό. Μέσα της, μπορούσε να δει ακαθόριστες μορφές να κινούνται, κι αισθανόταν την ανάγκη του να φύγει να μεγαλώνει με κάθε βήμα προς αυτό το δαιμονικό άνοιγμα–

Φωνές από δίπλα. Φασαρία.

Ο Ευγένιος είδε κάποιους ανθρώπους να παλεύουν στις αποβάθρες του Σταθμού. Ανάμεσά τους ήταν και στρατιώτες της Παντοκράτειρας, με άσπρες στολές.

«Τι γίνεται εκεί;» φώναξε η γυναίκα που τον κρατούσε, κι ο Ευγένιος ένιωσε τη λαβή της να χαλαρώνει στο σβέρκο του. «Τι γίνεται εκεί, Λοχία;»

«Κάποιος κλέφτης πρέπει νάναι, Λοχαγέ,» απάντησε ένας άντρας που ο Ευγένιος δεν μπορούσε να δει, καθώς το σώμα της γυναίκας που τον κρατούσε τού τον έκρυβε.

Το βλέμμα του Ευγένιου έπεσε πάλι στο θηκαρωμένο ξιφίδιο στη ζώνη της. Και ο φόβος του τον έκανε να κινηθεί.

Άρπαξε τη λαβή του όπλου, το τράβηξε, και, γυρίζοντας απότομα, χτύπησε το χέρι της γυναίκας το οποίο τον κρατούσε.

«Αα!» φώναξε εκείνη, ξαφνιασμένα. «*Κωλόπαιδο!*»

Αλλά ο Ευγένιος ήδη έτρεχε μέσα στον κόσμο, περνώντας ανάμεσα από αιφνιδιασμένους επιβάτες, πηδώντας πάνω από μπαγκάζια.

«*Πιάστε τον!*» αντηχούσε η φωνή της γυναίκας πίσω του. «Πιάστε αυτό το αγόρι! Αυτό το αγόρι!»

Ο Ευγένιος είδε δύο άντρες με άσπρα να έρχονται προς το μέρος του. Έτρεξε πίσω από μια μεγάλη κολόνα του Σταθμού, κάνοντας κύκλο. Και πάλι, όμως, αντίκρισε έναν απ᾽αυτούς να τον πλησιάζει, σπρώχνοντας άλλους ανθρώπους βίαια για να περάσει.

Ο Ευγένιος έπεσε, με φόρα, πάνω στα πόδια μιας γυναίκας. Εκείνη, ουρλιάζοντας, σωριάστηκε πάνω σ᾽έναν άλλο επιβάτη. Βαλίτσες και σάκοι πετάχτηκαν από δω κι από κει, καθώς παραδίπλα ήταν μια στοίβα από μπαγκάζια. Το μπουρδούκλωμα στάθηκε εμπόδιο στο δρόμο του στρατιώτη.

Ο Ευγένιος πέρασε από στενά ανοίγματα ανάμεσα στους επιβάτες, κρύβοντας το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας μέσα στο πανωφόρι του, και τελικά βγήκε απ᾽τον Σταθμό, νιώθοντας το

κρύο να μπαίνει γρήγορα στα πνευμόνια του και να τον λογχίζει σαν μαχαίρια.

«Έλα πίσω, μικρέ!» άκουσε κάποιον άντρα να του φωνάζει. «Έλα πίσω!»

Ο Ευγένιος, όμως, δεν είχε σταματήσει καθόλου να τρέχει· και τώρα, που βρισκόταν στους δρόμους της Μέλβεργηθ, έτρεξε προς μια τυχαία κατεύθυνση, αποφεύγοντας μια άμαξα που την τραβούσαν δύο άλογα (τα ζώα χρεμέτισαν ξαφνιασμένα· ο αμαξάς φώναξε: *Πού πας, ρε μαλακισμένο! Θες να σε σκοτώσω;*), πηδώντας πάνω στην οροφή ενός σταματημένου τετράκυκλου ενεργειακού οχήματος, πηδώντας από την άλλη μεριά του οχήματος, μπαίνοντας σ'ένα στενό δρομάκι όλο σκουπίδια και βρομόνερα...

Όταν σκοτείνιασε, είχε κουραστεί να τρέχει. Τα πόδια του τον πονούσαν, και αισθανόταν την αναπνοή του κομμένη. Δεν ήξερε πού βρισκόταν· δεν είχε ξανάρθει σε τούτη τη μεριά της πόλης. Τα πάντα ήταν *άγνωστα* γύρω του. Παράξενες φάτσες τον κοιτούσαν. Στα μαγαζιά που ήταν ανοιχτά φοβόταν να μπει. Τρόμαξε όταν μια πελώρια σκιά έπεσε πάνω του, και κατέβασε το κεφάλι, ζαρώνοντας σε μια γωνία. Μετά, καθώς η σκιά έφευγε, κοίταξε δειλά, για να δει τον γρύπα να περνά φτερουγίζοντας και να απομακρύνεται. Ο καβαλάρης του δεν ήταν στρατιώτης με άσπρα ρούχα· αερομεταφορέας ήταν.

Ο Ευγένιος ήθελε κάτι να πιει. Διψούσε τόσο πολύ.

Πλησίασε μια βρύση σ'έναν μικρό δρόμο, όχι πολύ μακριά από ένα σπίτι που απέξω στέκονταν τρεις γυναίκες. Φορούσαν ζεστά παλτά που – παρατήρησε παραξενεμένος ο Ευγένιος – τελείωναν πολύ πάνω από το γόνατο· και τα πόδια των γυναικών ήταν γυμνά μέσα στο κρύο, εκτός από κάλτσες και παπούτσια. Για κάποιο λόγο που δεν μπορούσε να καταλάβει, ο Ευ-

γένιος κοίταζε για κάμποση ώρα τα μακριά πόδια τους προτού σκύψει για να πιει νερό από τη βρύση.

Το νερό ήταν παγωμένο αλλά δεν τον πείραζε.

Πού είναι ο μπαμπάς μου; σκέφτηκε όταν έσβησε τη δίψα του. *Πήραν τον μπαμπά μου...* Και κάθισε, κουρασμένα, πλάι στη βρύση.

Κάτω απ'το πανωφόρι του, ένιωθε το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας βαρύ και αιχμηρό. Έβαλε το χέρι του στη λαβή του όπλου και την έσφιξε. Αν κάποιος ερχόταν να τον πειράξει, ο Ευγένιος ήταν έτοιμος να πολεμήσει!

Οι τρεις γυναίκες με τα γυμνά πόδια, έξω από εκείνο το σπίτι, δεν πρέπει να τον είχαν προσέξει. Ή, αν τον είχαν προσέξει, δεν του έδιναν σημασία.

Το αγόρι κοιτούσε τα πόδια τους, γιατί, για κάποιο λόγο, τον εντυπωσίαζαν.

Παράξενες ιδέες ήρθαν στο μυαλό του. Αισθάνθηκε κάτι μέσα του να ξυπνά–

Θόρυβος από δίπλα. Βήματα. Βήματα που αναγνώριζε.

Ήταν *αυτοί*!

Προτού καν στραφεί, το ήξερε. Κι όταν στράφηκε, τους είδε. Στρατιώτες με άσπρα ρούχα.

Αμέσως, πετάχτηκε πάνω κι άρχισε να τρέχει.

«Ε, μικρέ! Περίμενε!» του φώναξε ένας. «Δε θα σε πειράξουμε! Μη φεύγεις!» Τον κυνηγούσαν, συγχρόνως. Έτρεχαν κι εκείνοι.

Ο Ευγένιος πέρασε ανάμεσα από τις γυναίκες με τα γυμνά πόδια.

«Πιάστε τον, ρε!» άκουσε κάποιον άλλο στρατιώτη να φωνάζει, μάλλον στις γυναίκες.

«Τι έκανε; Κλεφτρόνι είναι;» είπε μια απ'αυτές.

«Πληρώνεις αν θες κάτι, ψηλέ,» είπε μια άλλη, γελώντας.

Ο Ευγένιος έστριψε, κι έστριψε ξανά. Δεν ήξερε πού πήγαινε· ήξερε μόνο ότι έπρεπε να φύγει μακριά τους. Δεν ήθελε να τον

ξαναπάνε σ'εκείνο το τρομαχτικό τρένο, ούτε στην κακιά γυναίκα με τα άσπρα ρούχα και τα μαύρα γάντια. Ήταν όλοι τους κακοί – είχαν κλέψει τον μπαμπά του!

Και τους άκουγε να πλησιάζουν. Τα πόδια τους. Τα μποτοφορεμένα πόδια τους έρχονταν.

Ο δρόμος όπου βρισκόταν τώρα ο Ευγένιος ήταν σκοτεινός και άδειος· μονάχα από μια λάμπα φωτιζόταν. Από κάπου, απόμακρα, ακουγόταν ένας δυνατός θόρυβος – σίδερα πάνω σε σίδερα – το τρένο.

Η φωνή του στρατιώτη σχεδόν χάθηκε μέσα σ'εκείνο τον σαματά: «...θα πας; Έλα εδώ, μικρέ!»

Ένα χέρι άρπαξε το πανωφόρι του.

«*Όχι!*» ούρλιαξε ο Ευγένιος, βγάζοντας βιαστικά το πανωφόρι–

–σκοντάφτοντας και πέφτοντας.

Χτυπώντας, επώδυνα, τις παλάμες του και τα γόνατά του.

Από κάπου, απρόσμενα, μια σκιερή μορφή πετάχτηκε. Στο χέρι της βαστούσε ένα σπαθί, που γυάλιζε στο φως της μοναδικής λάμπας καθώς βρισκόταν σε κίνηση.

Μια κραυγή αντήχησε. Κάποιος ακούστηκε να σωριάζεται στο πλακόστρωτο. Ο Ευγένιος είδε αίμα να τινάζεται πλάι του.

«Ο μικρός δεν θέλει να έρθει μαζί σας,» είπε μια ξερή αντρική φωνή.

«Είσαι νεκρός γι'αυτό που μόλις έκανες, όποιος κι α– *Αααρρχ!*»

Ο Ευγένιος άκουσε άλλον έναν να πέφτει, και καθώς αναση-κωνόταν είδε το πτώμα παραδίπλα. Ο λαιμός του στρατιώτη ήταν σχισμένος, τα άσπρα ρούχα του είχαν γεμίσει αίμα.

Κι άλλη φασαρία. Μια γυναικεία κραυγή, τώρα· ακόμα κάποιος έπεσε. Ο Ευγένιος είδε ένα πιστόλι να αναπηδά στο πλακόστρωτο, εκπυρσοκροτώντας.

Στράφηκε. Είδε το σπαθί του άντρα να συναντά το τουφέκι ενός στρατιώτη, παραμερίζοντάς το· οι σφαίρες που έφυγαν

από την κάννη χτύπησαν έναν τοίχο, ένα παράθυρο έσπασε. Ο άντρας με το σπαθί γρονθοκόπησε τον αντίπαλό του, ρίχνοντάς τον μπρούμυτα στο πλακόστρωτο· μετά, στάθηκε από πάνω του και τον κάρφωσε στην πλάτη, σκοτώνοντάς τον.

Τράβηξε το ξίφος του έξω από το πτώμα και στράφηκε στον Ευγένιο.

«Πώς σε λένε, μικρέ;»

Ο άντρας ήταν πανύψηλος στα μάτια του Ευγένιου. Φορούσε κάπα, και κάπου εκεί μέσα είχε εξαφανιστεί το σπαθί του. Το πρόσωπό του μισοκρυβόταν στη σκιά της κουκούλας του, αλλά τα μάτια του φαίνονταν να γυαλίζουν· κι απ᾽ό,τι μπορούσε να διακρίνει ο Ευγένιος, το δέρμα του άντρα δεν πρέπει να ήταν γαλανό σαν το δικό του· μάλλον λευκό δέρμα είχε, με απόχρωση του ροζ, αν και τα γένια του του έδιναν μια σκούρα χροιά, λες και ήταν μαυρόδερμος.

Μόλις είχε ξεπαστρέψει τους στρατιώτες, είχε πάρει δύο πιστόλια τους και το πανωφόρι του Ευγένιου, και είχε πει στο αγόρι να τον ακολουθήσει, γρήγορα. Ο Ευγένιος είχε υπακούσει.

Και τώρα, ύστερα από κάμποσες στροφές σε δρόμους που ο Ευγένιος δεν ήξερε, είχαν τελικά σταματήσει κοντά σ᾽ένα γκαράζ, όπου ενεργειακά οχήματα ήταν σταθμευμένα.

«Ευγένιο με λένε...»

Ο άντρας τού έδωσε το πανωφόρι του, αλλά όχι και το ξιφίδιο που είχε αρπάξει από την κακιά γυναίκα. «Φόρεσέ το. Κάνει κρύο.»

Ο Ευγένιος το φόρεσε.

«Κάτσε, μη στέκεσαι.» Έδειξε κάτι σκαλοπάτια.

Ο Ευγένιος κάθισε.

«Γιατί σε κυνηγούσαν αυτοί;»

«Με πήραν από τον μπαμπά μου και τους ξέφυγα.»

«Πού είναι τώρα ο μπαμπάς σου;»

«Στο τρένο. Τον πήραν μαζί τους.»

«Τι ήταν; Κρατούμενος;»

«Τους χρωστάμε, μου είπε,» απάντησε ο Ευγένιος. «Πηγαίναμε στα ορυχεία.»

«Κατάλαβα...» μούγκρισε ο άντρας. «Και σε πήραν για να σε βάλουν σ'άλλο βαγόνι απ'τον πατέρα σου;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

«Ο πατέρας σου, δηλαδή, είναι στο τρένο τώρα, ε;»

«Ναι.»

«Το τρένο έχει φύγει, μικρέ. Πάνε στα ορυχεία, στα βουνά. Δεν ξέρω αν θα τον ξαναδείς τον πατέρα σου. Λυπάμαι.»

Ο Ευγένιος άρχισε να κλαίει.

«Μην κλαις, μικρέ. Δεν υπάρχει χρόνος για δάκρυα. Όχι σ'ετούτο τον κόσμο.»

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Ευγένιου, καθώς εκείνος συνέχιζε να κλαίει. Το άγγιγμα του αγνώστου ήταν βαρύ αλλά φιλικό, όχι σαν της κακιάς γυναίκας με τα γάντια. Το άγγιγμά του ήταν ζεστό.

«Έλα. Θα σε πάω κάπου να φας και να ξεκουραστείς. Δεν πεινάς;»

Πεινούσε.

Πριν δεν το είχε καταλάβει, αλλά πραγματικά πεινούσε. Όταν ο άγνωστος τού έδωσε ένα μεγάλο χάρτινο κουτί με κρέας και μακαρόνια, ο Ευγένιος τού όρμησε σαν κάτι γάτες που έβλεπε καμια φορά στο δρόμο.

Οι δυο τους δεν ήταν έξω τώρα. Ο άγνωστος τον είχε πάει σ'ένα ξενοδοχείο και είχαν κλείσει δωμάτιο. Ο Ευγένιος καθόταν στο κρεβάτι καθώς καταβρόχθιζε το φαγητό του. Ο άντρας

είχε βγάλει την κάπα του και τώρα φαινόταν πως, όντως, είχε δέρμα λευκό-ροζ, και τα μαλλιά του ήταν μαύρα και πλούσια, αν και λαδωμένα. Η όψη του ήταν άγρια, και τρομαχτική, αλλά όταν χαμογελούσε έμοιαζε φιλικός στον Ευγένιο, παρά τα αξύριστα μούσια του. Ήταν λεπτός και ψηλός, και φαινόταν πολύ δυνατός. Στο πάτωμα του μικρού δωματίου είχε αφήσει ένα σωρό όπλα: το σπαθί του, θηκαρωμένο σ'ένα ξύλινο θηκάρι, τα πιστόλια των στρατιωτών, κι ένα δικό του πιστόλι. Το ξιφίδιο της κακιάς γυναίκας κρεμόταν από τη ζώνη του, και η λαβή ενός άλλου ξιφιδίου προεξείχε από τη μια μπότα του. Φορούσε δερμάτινο, καφέ παντελόνι και μάλλινο, επίσης καφέ πουκάμισο. Στα χέρια του κρατούσε κι εκείνος ένα χάρτινο κουτί και έτρωγε, αμίλητα· το φαγητό ήταν ίδιο με του Ευγένιου, αλλά ο άγνωστος δεν βιαζόταν να το τελειώσει.

Ο μικρός τελείωσε πρώτος.

«Πεινάς κι άλλο;» τον ρώτησε ο άντρας.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Ο άντρας τού έδωσε ένα αναψυκτικό που ήταν πάνω στο κομοδίνο.

Ο Ευγένιος ήπιε. «Πώς σε λένε;» ρώτησε.

«Βασνάρος,» αποκρίθηκε ο άντρας μασώντας ένα κομμάτι κρέας.

«Και σκοτώνεις τους στρατιώτες με τα άσπρα ρούχα;»

Ο Βασνάρος χαμογέλασε. «Όχι πάντα. Αλλά ομολογώ ότι δε διστάζω.»

«Και δε σ'έχουν πιάσει;»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να πιάσεις κάποιον που δεν υπάρχει, μικρέ. Είμαι, επισήμως, νεκρός.»

Ο Ευγένιος συνοφρυώθηκε. Ήπιε μια γουλιά από το αναψυκτικό του. Λίγο απ'αυτό έτρεξε πάνω στο σαγόνι του.

Ο Βασνάρος τού έδωσε μια χαρτοπετσέτα. «Κι εγώ έχω χάσει τον πατέρα μου, Ευγένιε. Και τη μητέρα μου. Η δική σου μητέρα πού είναι;»

Ο Ευγένιος, καθώς σκουπιζόταν, είπε: «Ο μπαμπάς μού έχει πει ότι έφυγε όταν γεννήθηκα, αλλά με αγαπάει πολύ.»

Ο Βασνάρος τον παρατήρησε για λίγο χωρίς να μιλά, και χωρίς να τρώει.

«Τι;» έκανε ο Ευγένιος.

«Τίποτα,» είπε ο Βασνάρος. «Υπάρχει κανένας άλλος που μπορείς να πας;»

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Κανένας θείος; Καμια θεία;» ρώτησε ο Βασνάρος.

«Η θεία μου δεν μπορεί να με κρατήσει· δουλεύει στο εργοστάσιο. Αν μπορούσε να με κρατήσει, ο μπαμπάς είπε ότι θα μ'άφηνε σ'αυτήν αντί να με πάρει μαζί του στα ορυχεία.»

«Κατάλαβα...» μουρμούρισε ο Βασνάρος. «Και τι θέλεις να κάνω εγώ μ'εσένα, μικρέ; Πού θέλεις να σε πάω;»

Ο Ευγένιος αρχικά δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. Δεν υπήρχε απάντηση. Μετά, όμως, είπε: «Σπίτι;...»

«Εκεί που έμενες πριν;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

«Ξέχασέ το. Αυτό θάναι το πρώτο μέρος που θα ψάξουν. Κι επιπλέον, αφού ο πατέρας σου χρωστούσε, μάλλον τώρα οι Παντοκρατορικοί θα το εκμεταλλευτούν το οίκημα.»

Ο Ευγένιος δεν καταλάβαινε ακριβώς τι εννοούσε ο Βασνάρος. «Θα πάρουν το σπίτι μας;» ρώτησε τελικά.

«Προσωρινά, ναι. Μέχρι ο πατέρας σου να ξεπληρώσει το χρέος, δουλεύοντας γι'αυτούς στα ορυχεία.»

Ο Ευγένιος έμεινε σιωπηλός.

«Και μάλλον θα τον τιμωρήσουν τώρα,» είπε ο Βασνάρος.

«Για μένα;»

Ο Βασνάρος έσμιξε τα χείλη. «Μικρέ... τους έκανες πρόβλημα, δεν το βλέπεις;» Άνοιξε το κουτάκι με το άλλο αναψυκτικό. «Λοιπόν, κοίτα. Απόψε θα κοιμηθούμε εδώ. Κι αύριο... θα σε πάω να μείνεις με κάτι άλλους ανθρώπους.»

«Τι άλλους ανθρώπους;»

«Δεν είναι μαζί με τους στρατιώτες με τις άσπρες στολές. Θα σε κρύψουν. Θα ξέρουν αυτοί τι να κάνουν. Εγώ δεν ξέρω τι να κάνω μ'εσένα. Εγώ, Ευγένιε, δεν έχω σπίτι.»

«Και πού μένεις;»

«Από δω κι από κει.»

«Και λεφτά πώς βγάζεις;»

Ο Βασνάρος χαμογέλασε. Ήπιε μια γουλιά απ'το αναψυκτικό. «Δεν είσαι τόσο μικρός ώστε να μην ξέρεις πώς γυρίζουν οι τροχαλίες της πόλης, ε; Πόσο χρονώ είσαι;»

«Έντεκα.»

«Πώς λες ότι βγάζω λεφτά, λοιπόν;»

«Είσαι κλέφτης;»

Ο Βασνάρος γέλασε. «Ναι. Ουσιαστικά, είμαι κλέφτης. Αλλά δεν τα παίρνω από ανθρώπους που δεν έχουν. Τα παίρνω από αυτούς που αξίζει να τους τα πάρω – από αυτούς που έχουν ξεπουληθεί στους στρατιώτες με τα άσπρα ρούχα. Από αυτούς που έχουν δώσει την ψυχή τους στην Παντοκράτειρα.»

Τώρα, υπήρχε στο βλέμμα του άντρα κάτι που φόβιζε τον Ευγένιο. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν άγριου, θυμωμένου σκύλου.

Η όψη του Βασνάρου μαλάκωσε, σα να κατάλαβε ότι τρόμαζε το αγόρι. Ήπιε μια γουλιά από το αναψυκτικό του. «Μπορεί νάχεις ακούσει για μένα, Ευγένιε,» είπε. «Στις ειδήσεις, ή από τον πατέρα σου. Τα σκυλιά της Παντοκράτειρας με ονομάζουν 'ο Φονιάς της Μέλβεργηθ', 'ο Τρελός Λύκος'.»

Ο Ευγένιος, πράγματι, είχε ακούσει γι'αυτόν. Και δεν τον φοβόταν, γιατί ο πατέρας του του είχε πει: *Εμάς δε μας πειράζει αυτός. Για άλλους πηγαίνει. Ίσως νάναι με την Επανάσταση. Αλλά μην το πεις τούτο πουθενά, έτσι, Ευγένιε;*

«Υπάρχουν κι άλλοι, όμως,» συνέχισε ο Βασνάρος, «που με λένε 'ο Αγωνιστής των Δρόμων', 'ο Εκδικητής', 'ο Γιος της Λόρκης'. Δεν τα λέω εγώ, μικρέ· εκείνοι τα λένε. Ορισμένες φορές ακούω αυτά που λένε για μένα, χωρίς να ξέρουν ότι είμαι κο-

ντά, και γελάω. Γιατί τα περισσότερα δεν είναι αλήθεια! Μ'έχουν κάνει ήρωά τους, οι ανόητοι. Αν ένας νεκρός είναι ο ήρωάς τους, έχουν πρόβλημα, δε νομίζεις;» Μειδίασε.

«Θέλω να μείνω μαζί σου,» είπε αποφασιστικά ο Ευγένιος.

«Δε γίνεται, μικρέ,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Θα μου ψοφήσεις, και δε θέλω να τόχω στη συνείδησή μου. Έχω ήδη πολλά φορτωμένα εκεί. Θα σε πάω, όμως, σε κάτι άλλους ανθρώπους που θα δεις ότι είναι καλοί και θα σε φροντίσουν. Αν σε κακομεταχειριστούν θα γίνει της Λόρκης· σ'το υπόσχομαι.»

2.

Ο μικρός ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, τώρα, και κοιμόταν. Αλλά ο Βασνάρος δεν κοιμόταν. Ήταν σε επιφυλακή, γιατί δεν θεωρούσε ετούτο το μέρος απόλυτα ασφαλές. Αν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας ήθελαν πολύ τον Ευγένιο, μπορεί να έψαχναν ολόκληρη την περιοχή. *Δεν είμαστε, άλλωστε, και τόσο μακριά από τον Σταθμό.*

Ο Βασνάρος, όμως, δεν πίστευε πραγματικά ότι οι Παντοκρατορικοί θα έκαναν κάτι τέτοιο. Πολύς χρόνος και πολύς κόπος για ένα μικρό αγόρι. Απλά θα τιμωρούσαν τον πατέρα του – βάζοντάς τον, μάλλον, να δουλέψει στα ορυχεία ενέργειας για περισσότερο απ'ό,τι δικαιολογούσε το χρέος του σ'αυτούς.

Ο μικρός είναι άτυχος. Αν είχε, τουλάχιστον, κάπου αλλού να πάει, δε θάχε ποτέ μπλέξει σε τούτη την κωλοϊστορία. Αλλά, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Βασνάρος, ο Ευγένιος μόνο τον πατέρα του είχε. *Η μάνα του πρέπει να πέθανε στη γέννα, έτσι όπως μου τα είπε. Ή, αν δεν πέθανε στη γέννα, πέθανε σίγουρα λίγο μετά από τη γέννα.*

Γάμησέ τα...

Η κατάσταση του Βασνάρου, βέβαια, δεν ήταν καλύτερη από του Ευγένιου. Ετούτη η γαμημένη πόλη ήξερε καλά να καταστρέφει ανθρώπους. Αλλά ο Βασνάρος είχε την αίσθηση ότι ο μικρός δεν θα κατέληγε σαν εκείνον αν έμενε μόνος στους δρόμους της Μέλβεργηθ. Ή θα τον μάγκωναν οι Παντοκρατορικοί, ή... ποιος ξέρει τι θα του συνέβαινε; *Οτιδήποτε...*

Κοιτάζοντας ανάμεσα από τα μισόκλειστα παντζούρια του παραθύρου, είδε κάτι που διέλυσε όλες τις σκέψεις από το μυαλό του και τον έφερε σ'εκείνη την κατάσταση πολεμικής εγρήγορσης που είχε γίνει, τόσα χρόνια, το βασικό του ένστικτο.

Πολεμιστές της Παντοκράτειρας πλησίαζαν το ξενοδοχείο, ντυμένοι με τις λευκές τους στολές και οπλοφορώντας. Ανάμεσά τους ήταν μια γυναίκα που φαινόταν για λοχαγός από τα αναγνωριστικά επάνω της. Μετρίου αναστήματος, μαύρα μαλλιά, δέρμα κατάλευκο σαν χιόνι. Πλάι της βάδιζε ένας άντρας που στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα κοντό μπαστούνι με κάτι μπιχλιμπίδια που γυάλιζαν επάνω του – κρύσταλλοι, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τέτοια.

Μάγος.

Οι γαμημένοι έβαλαν μάγο να εντοπίσει τον μικρό!

Ο Βασνάρος στράφηκε στον Ευγένιο. Τον πλησίασε και τον κούνησε απ'τον ώμο. «Μικρέ! Ώρα να φύγουμε.»

Τα μάτια του άνοιξαν.

«Οι στρατιώτες είναι εδώ,» του είπε ο Βασνάρος.

Τα μάτια του Ευγένιου γούρλωσαν.

Ο Βασνάρος είχε ήδη αρχίσει να δένει την κάπα του και να κρύβει τα όπλα του μέσα της. Ο μικρός φόρεσε τα παπούτσια και το πανωφόρι του.

«Τελικά, δεν ήταν πρόθυμοι να σ'αφήσουν να τους ξεφύγεις τόσο εύκολα. Έβαλαν μάγο να σε βρει – από κάποια φωτογραφία σου, μάλλον. Αλλά μην ανησυχείς: πρέπει μόνο

ν’απομακρυνθούμε. Όσο πιο μακριά είσαι, τόσο πιο δύσκολο είναι να σ’εντοπίσει.»

Ο Βασνάρος μισάνοιξε την πόρτα του δωματίου και κοίταξε έξω, στον διάδρομο του ξενοδοχείου. Κανένας δε φαινόταν ακόμα, αλλά από τη σκάλα βήματα ακούγονταν να έρχονται.

Ο Βασνάρος πήρε τον σάκο του από κάτω, τον έριξε στον ώμο, και βγήκε απ’το δωμάτιο. Ο μικρός τον ακολούθησε, μοιάζοντας τρομοκρατημένος. Πλησίασαν μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου, η οποία, καθώς ήξερε ο Βασνάρος, ήταν για περιπτώσεις ανάγκης – όπως φωτιά. *Αλλά κι ετούτη περίπτωση ανάγκης είναι.*

Έπιασε το πόμολο κι έκανε ν’ανοίξει. Ήταν κλειδωμένα.

Γαμήσου! Τώρα θα έρθουν προετοιμασμένοι. Τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε την παλιά κλειδαριά, διαλύοντάς την.

Τα βήματα στη σκάλα έγιναν πιο γρήγορα.

Ο Βασνάρος άνοιξε την πόρτα, λέγοντας στον Ευγένιο: «Βγες! Κατέβα τη σκάλα!»

Εκείνος υπάκουσε, περνώντας το κατώφλι κι αρχίζοντας να κατεβαίνει τα σιδερένια σκαλοπάτια στην εξωτερική μεριά του ξενοδοχείου.

Ο Βασνάρος τράβηξε κι ένα δεύτερο πιστόλι.

Οι Παντοκρατορικοί φάνηκαν στην άλλη άκρη του διαδρόμου, κι εκείνος άρχισε αμέσως να τους πυροβολεί. Η λοχαγός, που προπορευόταν, κραύγασε καθώς τραυματίστηκε ελαφρά στο μπράτσο – η σφαίρα δεν πρέπει καν να μπήχτηκε μέσα της αλλά να πέρασε ξυστά. Κάποιοι άλλοι πυροβόλησαν από πίσω, χωρίς νάχουν ακόμα ανεβεί την εσωτερική σκάλα του ξενοδοχείου· οι σφαίρες τους χτύπησαν το ταβάνι και τους τοίχους.

Ο Βασνάρος έριξε μερικές ριπές και μετά βγήκε από την έξοδο κινδύνου.

Συνάντησε τον Ευγένιο σ'ένα σοκάκι, δίπλα απ'το ξενοδοχείο. «Πάμε,» του είπε. «Πρέπει να φύγουμε. Όσο πιο μακριά γίνεται.»

Έτρεξαν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Μέλβεργηθ, πηγαίνοντας προς μια υπόγεια διάβαση στις ράγες του τρένου. Ο μικρός παραπατούσε και σκόνταφτε, και ο Βασνάρος τον άρπαξε από τη μέση και τον σήκωσε, για να μη χάνουν χρόνο. Δε μπορούσαν ν'απομακρύνονται με το ρυθμό των ποδιών ενός εντεκάχρονου παιδιού όταν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας έρχονταν με το ρυθμό των ποδιών ενηλίκων.

Πλησιάζοντας την υπόγεια διάβαση, είδε ένα τετράκυκλο, θωρακισμένο όχημα σταματημένο, με το σύμβολο της Παντοκράτειρας επάνω. Μέσα, φαινόταν ένας οδηγός. Έξω, ήταν τρεις στρατιώτες, με τουφέκια στα χέρια.

Ο Βασνάρος σταμάτησε απότομα, στις βαθιές σκιές του δρόμου, πλάι σ'έναν δημόσιο επικοινωνιακό δίαυλο. Άφησε τον Ευγένιο να σταθεί στα πόδια του, κάνοντάς του νόημα να μείνει σιωπηλός. Εκείνος δεν έβγαλε κιχ.

Κάποιος το έχει πάρει προσωπικά το ζήτημα, σκέφτηκε ο Βασνάρος ατενίζοντας το σταματημένο όχημα και τους στρατιώτες. *Το ίδιο κι εγώ.* Τράβηξε δύο πιστόλια μέσα από την κάπα του. Δε θα τους άφηνε να του κλέψουν τον μικρό.

«Μείνε εδώ,» είπε στον Ευγένιο, και βγαίνοντας από τις σκιές του δρόμου πυροβόλησε τους Παντοκρατορικούς και με τα δύο πιστόλια.

Ο ένας σκοτώθηκε, χτυπημένος στο κεφάλι· ο άλλος έπεσε, τραυματισμένος στον ώμο και στον μηρό. Ο τρίτος πρόλαβε να υψώσει το τουφέκι του και να ρίξει–

–καθώς ο Βασνάρος πεταγόταν μέσα σ'έναν άλλο δρόμο. Οι σφαίρες τον ακολουθούσαν.

Ακούμπησε την πλάτη του σ'έναν τοίχο, για να καλυφθεί μες στο σκοτάδι.

Τώρα, η λοχαγός, ο μάγος, και οι άλλοι δε θ'αργήσουν νάρθουν εδώ...

Ο στρατιώτης ακούστηκε να πλησιάζει. Με την άκρια του ματιού του, ο Βασνάρος μπορούσε να δει τη σκιά του άντρα και του τουφεκιού του. Δεν ήταν δειλός, φαίνεται.

Αλλά αυτός που βρισκόταν μέσα στο όχημα, σίγουρα, θα καλούσε ενισχύσεις τώρα. *Όπως πάντα – δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.*

Ο Βασνάρος πιάστηκε από ένα περβάζι πάνω απ'το κεφάλι του και σκαρφάλωσε. Άπλωσε τα χέρια του, άρπαξε τα κάγκελα ενός στενού μπαλκονιού και κρεμάστηκε εκεί, ανάποδα, σαν έντομο της νύχτας.

Από κάτω του, είδε τον στρατιώτη να βαδίζει, κοιτάζοντας ολόγυρα, προσεχτικά, με το τουφέκι του υψωμένο στο επίπεδο του ώμου.

Θάπρεπε να κοιτάς κι επάνω, καριόλη.

Ο Βασνάρος άφησε τον εαυτό του να πέσει ενώ συγχρόνως τραβούσε το ξιφίδιο από τη μπότα του. Βρέθηκε πίσω απ'τον στρατιώτη και του έσχισε τον λαιμό πέρα για πέρα. Το τουφέκι του πυροβόλησε μια φορά και μετά σώπασε.

Ο Βασνάρος το πήρε από κάτω και ζύγωσε πάλι το όχημα, ξέροντας ότι τώρα η λοχαγός και οι άλλοι δεν μπορεί να ήταν μακριά – και, μάλλον, θα γνώριζαν ακριβώς πού βρισκόταν το αγόρι, εξαιτίας του καταραμένου μάγου τους.

Ο Βασνάρος βγήκε απ'το σκοτάδι κρατώντας το τουφέκι υψωμένο και πυροβολώντας το μπροστινό παράθυρο του τετράκυκλου οχήματος. Το κρύσταλλο δεν έσπασε αμέσως γιατί ήταν ενισχυμένο. Ο οδηγός φάνηκε να σκύβει για να καλυφτεί.

Το τζάμι ράγισε και διαλύθηκε.

Ο στρατιώτης τον οποίο ο Βασνάρος είχε τραυματίσει πριν στον μηρό και στον ώμο ήταν ακόμα κάτω, αλλά τώρα είχε τραβήξει ένα πιστόλι – και πυροβόλησε. Ευτυχώς, το σημάδι του, στην κατάστασή του, δεν ήταν καλό. Οι σφαίρες του κατέ-

ληξαν κάπου αριστερά από τα πόδια του Βασνάρου· κι εκείνος, στρέφοντας την κάννη του τουφεκιού του, σκότωσε τον στρατιώτη.

Ο γαμημένος γεμιστήρας τελείωσε.

Ο Βασνάρος, μ'ένα γρύλισμα, πέταξε το όπλο παραδίπλα.

Οι τροχοί του οχήματος άρχισαν ξαφνικά να περιστρέφονται. Το τετράκυκλο ερχόταν προς τον Βασνάρο, με φανερή πρόθεση να τον πατήσει. Ο οδηγός φαινόταν σκυμμένος στο τιμόνι, δύσκολος στόχος.

Από το βάθος του δρόμου βήματα ακούγονταν, και προειδοποιητικές ριπές αντηχούσαν. Η λοχαγός και οι άλλοι, δίχως αμφιβολία. Ο Βασνάρος δεν στράφηκε καν να τους κοιτάξει· αντιμετώπιζε έναν πολύ πιο άμεσο κίνδυνο από αυτούς.

Πηδώντας, βρέθηκε πάνω στην οροφή του οχήματος, και πιάστηκε από την άκρη του σπασμένου μπροστινού παραθύρου. Αισθάνθηκε γυαλιά να μπήγονται στην παλάμη του, αλλά δεν χαλάρωσε καθόλου τη λαβή του· τη δυνάμωσε, μάλιστα, τρίζοντας τα δόντια. Και, με το άλλο χέρι, τράβηξε ένα πιστόλι και πυροβόλησε μέσα στο όχημα, επανειλημμένα.

Κι αυτός ο γαμημένος γεμιστήρας τελείωσε. Αλλά το ίδιο πρέπει να τελείωσε και η ζωή του οδηγού, γιατί το όχημα έχασε την πορεία του και κοπάνησε σ'έναν τοίχο, λούζοντας τον Βασνάρο με χώματα και σοβάδες.

«*Παραδόσου!*» άκουσε μια φωνή, την οποία πυροβολισμοί ακολούθησαν.

Κύλησε στο πλάι, για να βρεθεί από τη μεριά του οχήματος όπου το ήξερε πως θα ήταν καλυμμένος. Άνοιξε μια πόρτα και μπήκε. Ο οδηγός ήταν, πράγματι, νεκρός μπροστά στο τιμόνι. Οι σφαίρες των Παντοκρατορικών ακούγονταν να εξοστρακίζονται πάνω στο θωρακισμένο περίβλημα του οχήματος. Ένα τζάμι ράγισε.

Ο Βασνάρος τράβηξε τον οδηγό, παραμερίζοντάς τον. Κάθισε στο τιμόνι, αντέστρεψε τη φορά των τροχών, και πάτησε το

πετάλι. Το όχημα πήγε όπισθεν. Έστριψε. Ο Βασνάρος αντέστρεψε πάλι τη φορά των τροχών και, επιταχύνοντας, πήγε προς τους στρατιώτες, ενώ ήταν σκυμμένος για να μη χτυπηθεί από τις σφαίρες τους.

Κραυγές ακούστηκαν καθώς αυτοί πετάγονταν από δω κι από κει. Κάποιος ούρλιαξε, κι ο Βασνάρος αισθάνθηκε το όχημά του να περνά πάνω από ένα ανθρώπινο σώμα. Έστριψε σ'έναν δρόμο, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου είχε αφήσει τον μικρό.

Και είδε Παντοκρατορικούς σ'εκείνο το μέρος. Η λοχαγός, ο μάγος, και δύο άλλοι στρατιώτες.

Πού ήταν ο μικρός;

Ο Βασνάρος επιτάχυνε.

Η λοχαγός τράβηξε τον μάγο στο πλάι του δρόμου. Ένας στρατιώτης πυροβόλησε με το τουφέκι του, ο άλλος έτρεξε. Ο Βασνάρος πάτησε τον πρώτο.

Σταμάτησε απότομα πλάι στον θάλαμο του επικοινωνιακού διαύλου. «Ευγένιε!» φώναξε ανοίγοντας μια πόρτα.

Ο μικρός βγήκε από τον θάλαμο – *τελικά, εκεί είχε κρυφτεί, όπως το υποψιαζόμουν* – και, τρέχοντας, πήδησε μέσα στο όχημα.

«Παραδόσου!» φώναξε η λοχαγός. «Αυτό το παιδί είναι φυγάς!» Και ο Βασνάρος άκουσε σφαίρες να εξοστρακίζονται πάνω στο θωρακισμένο όχημα. Στράφηκε για να κοιτάξει, και είδε ότι η λοχαγός και ο μάγος είχαν σκαρφαλώσει σε μια σκάλα. *Έξυπνοι πούστηδες* – εκεί δεν μπορούσε να τους χτυπήσει με το τετράκυκλο.

Πάτησε το πετάλι και οδήγησε το όχημα στην υπόγεια διάβαση του τρένου.

3.

Ο Βασνάρος οδήγησε το Παντοκρατορικό όχημα για κάμποση ώρα, προσπαθώντας ν'απομακρυνθεί αρκετά ώστε να μη μπορεί πλέον ο μάγος να εντοπίσει τον μικρό. Σύντομα, όμως, ήξερε πως θα έπρεπε να το αφήσει γιατί μ'αυτό έδιναν στόχο.

Λίγο πριν από το Σταυροδρόμι – τη μεγάλη διασταύρωση στο Κέντρο της Μέλβεργηθ – σταμάτησε και είπε στον Ευγένιο να βγει από το όχημα. Ο μικρός υπάκουσε, και άρχισαν πάλι να βαδίζουν μέσα στους νυχτερινούς δρόμους.

«Μας έχασαν τώρα;» ρώτησε τον Βασνάρο.

«Το ελπίζω, μικρέ. Το ελπίζω.»

Από έναν πλευρικό δρόμο, ο Βασνάρος κοίταξε το Σταυροδρόμι, γεμάτο κόσμο και φώτα παρά τη νυχτερινή ώρα. Ένας αερομεταφορέας προσγειωνόταν σ'έναν πεζόδρομο, και ο πελάτης του κατέβαινε από τη σέλα του γρύπα. Μερικοί πλούσια ντυμένοι καβαλάρηδες περνούσαν, πηγαίνοντας ή φεύγοντας από κάποια διασκέδαση. Ένα ζευγάρι έμπαινε σ'ένα τρίκυκλο ενεργειακό όχημα, κλείνοντας το γυάλινο σκέπαστρο από πάνω τους. Ένας άντρας έβαζε το κράνος του και ανέβαινε σ'ένα δίκυκλο, το ενεργοποιούσε, κι έφευγε τρέχοντας, για να χαθεί μέσα στους μικρότερους δρόμους της Μέλβεργηθ. Κάποιοι στρατιώτες της Παντοκράτειρας περιφέρονταν τριγύρω, για λόγους ασφάλειας. Το ψηλό χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού *Διέξοδος* ορθωνόταν στην αντικρινή μεριά του Σταυροδρομιού· τα λαξευτά γράμματα ΔΙΕΞΟΔΟΣ φώτιζαν στην οροφή του.

Ο Βασνάρος κοίταξε προσεχτικά τα σημεία που ήξερε πως βρίσκονταν τηλεοπτική πομποί των Παντοκρατορικών, και κοίταξε επίσης και αλλού, μήπως είχαν προσθέσει και καινούργιους τηλεοπτικούς πομπούς. Όταν βεβαιώθηκε για τον δρόμο που έπρεπε ν'ακολουθήσει, είπε στον μικρό: «Κράτα το κεφάλι σου κατεβασμένο και να πηγαίνεις δίπλα μου.» Προχώρησε, κρύβοντας τον Ευγένιο μέσα στην κάπα του, όπως

ένα μεγάλο πουλί κρύβει κάτω από τη φτερούγα του ένα άλλο, μικρότερο, για να το προστατέψει.

Διέσχισαν το Σταυροδρόμι και βρέθηκαν πάλι σε μικρότερους δρόμους, πολύ πιο ήσυχους. Κανένας δεν βάδιζε εδώ, μέσα στη νύχτα.

«Θα σε πάω κάπου όπου το ξέρω πως δε θάρθουν, ακόμα κι αν μας έχουν κάπως εντοπίσει,» είπε ο Βασνάρος. «Στο μέρος αυτό ίσως μέχρι και τα ξόρκια του μάγου τους να μη λειτουργούν σωστά.

»Μπορείς να βαδίσεις; Έχουμε ακόμα τρία, τέσσερα χιλιόμετρα να κάνουμε.»

Ο Ευγένιος κατένευσε με το κεφάλι, σιωπηλά.

«Μη φοβάσαι, μικρέ,» του είπε ο Βασνάρος αγγίζοντας τον ώμο του. «Δε θα σε πιάσουν όσο είσαι μαζί μου.»

Λίγο παρακάτω σταμάτησε για να βγάλει τα γυαλιά από την τραυματισμένη παλάμη του, να της ρίξει αντισηπτικό από ένα μπουκαλάκι που είχε στο σάκο του, και να την τυλίξει μ'ένα κομμάτι ύφασμα.

Η Ανάποδη Γειτονιά, ονόμαζαν την περιοχή ύστερα από εκείνο το περίεργο συμβάν.

Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν έρθει και είχαν κάνει κάτι εδώ. Τι ακριβώς δεν ήταν βέβαιο, αλλά υποθέσεις γίνονταν πολλές. Ορισμένοι ίσως και να ήξεραν την αλήθεια, μα ο Βασνάρος δεν ήταν ανάμεσα σ'αυτούς. Είχε ακούσει διάφορα: ότι μάγοι και επιστήμονες είχαν διεξάγει κάποιο πείραμα που είχε αποτύχει, με καταστροφικές συνέπειες· ότι κάπου σε τούτη τη μεριά της πόλης υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος η οποία οδηγούσε σε κάποια μολυσμένη διάσταση που είχε αρχίσει να διαρρέει μέσα στην πραγματικότητα της Σεργήλης διαφθείροντάς την· ότι οι Παντοκρατορικοί είχαν ψάξει για κάποιον υ-

περδιαστασιακό στρόβιλο, και τον είχαν βρει, γι'αυτό κιόλας το μέρος ήταν τώρα όπως ήταν· ότι όλα τούτα συνέβαιναν εξαιτίας της επιρροής κάποιου αρχαίου θεού από τον Ενιαίο Κόσμο, τον οποίο οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας είχαν ξυπνήσει. (Αυτό το τελευταίο, ο Βασνάρος το είχε ακούσει από άτομο που θεωρούσε ψαγμένο· γιατί δεν ήξερε ο καθένας για τη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου, φυσικά – ότι όλες οι διαστάσεις του σύμπαντος ήταν κάποτε ενωμένες, και αυτό το όλο είχε μετά θρυμματιστεί.)

«Μικρέ, έχεις ξανακούσει για την Ανάποδη Γειτονιά;» ρώτησε ο Βασνάρος τον Ευγένιο, καθώς σταματούσαν σ'έναν δρόμο που γνώριζε ότι βρισκόταν στα όρια της Ανάποδης Γειτονιάς.

«Ο μπαμπάς μου έλεγε ότι είναι ένα κακό μέρος...»

«Ναι, σίγουρα είναι ένα κακό μέρος. Αλλά τώρα θα μας βοηθήσει, αν οι στρατιώτες με τις άσπρες στολές βρίσκονται ακόμα στο κατόπι μας. Δε θα πάμε, όμως, βαθιά στο εσωτερικό· θα περάσουμε μόνο από τις παρυφές.» Ο Βασνάρος έβγαλε ένα κορδόνι από τον σάκο του. Έδεσε το ένα άκρο στον καρπό του και το άλλο άκρο στον καρπό του μικρού. «Αυτό,» είπε, «είναι για να μη χαθούμε, Ευγένιε. Γιατί υπάρχει κίνδυνος εκεί απ'όπου θα περάσουμε. Μην προσπαθήσεις να απομακρυνθείς από κοντά μου, ό,τι κι αν γίνει, εντάξει;»

Ο Ευγένιος κατένευσε.

«Αυτά που θα βλέπεις... μπορείς να θεωρήσεις ότι είναι παραισθήσεις. Ψεύτικα πράγματα.»

Ο Ευγένιος ακολουθούσε τον Βασνάρο κρατώντας και με τα δύο χέρια το κορδόνι που εκείνος είχε δέσει στον καρπό του. Είχε ακούσει για την Ανάποδη Γειτονιά και παλιότερα, όχι μόνο από τον πατέρα του αλλά και από άλλα παιδιά. Αυτοί που έμπαιναν εδώ δεν ξαναγύριζαν, έλεγαν. Χάνονταν. Δαίμονες

τούς έπαιρναν σε άλλες διαστάσεις, έξω και μακριά από τη Σεργήλη. Ή μεταμορφώνονταν οι ίδιοι σε δαίμονες: τέρατα, που βάδιζαν για πάντα στην Ανάποδη Γειτονιά, μη μπορώντας να φύγουν.

Καθώς ο Ευγένιος όμως ακολουθούσε τον Βασνάρο, δεν έβλεπε τέρατα γύρω του: μόνο σπίτια, ορισμένα με πόρτες κλειστές, ορισμένα με πόρτες – παραδόξως για την ώρα (λίγο πριν τα ξημερώματα) – ανοιχτές, ορισμένα με φώτα αναμμένα, ορισμένα με φώτα σβηστά.

Από κάπου ένα όχημα ακούστηκε να περνά: το βουητό της μηχανής, ο ήχος των μεταλλικών τροχών επάνω στο πλακόστρωτο.

Ο Ευγένιος είδε τη σκιά του καβαλάρη ενός δίκυκλου ανάμεσα από δύο πολυκατοικίες.

Τα φώτα αναβόσβησαν σε ένα οίκημα, σαν να είχε γίνει εκεί, ξαφνικά, κάποια βλάβη στη ροή της ενέργειας. Και το επόμενο οίκημα στη σειρά, που πριν από λίγο έμοιαζε με εστιατόριο, δεν ήταν τώρα τίποτα περισσότερο από ένα ερείπιο.

Ο Ευγένιος τρόμαξε. Αλλά δεν είπε τίποτα.

Πέρασαν μπροστά από το ερείπιο που πριν έμοιαζε με εστιατόριο, και πίσω τους ένα γρύλισμα, σαν από αγριόγατα, αντήχησε.

Λίγο παρακάτω, ξαπλωμένοι στο δρόμο, παρουσιάστηκαν – κυριολεκτικά *παρουσιάστηκαν*, λες και ξεπήδησαν μέσα από τον αέρα – δύο άντρες και μία γυναίκα. Γελούσαν κι οι τρεις, και έπιναν ποτά από μπουκάλια. Ο ένας άντρας δάγκωνε μια από τις γάμπες της γυναίκας οι οποίες ξεπρόβαλλαν από την άκρη του φουστανιού της. Ήταν μαυρόδερμος σαν τον σκοτεινό ουρανό. Εκείνη είχε δέρμα πράσινο, που ο μπαμπάς του Ευγένιου πάντα έλεγε ότι ήταν σπάνιο. Ο άλλος άντρας είχε δέρμα λευκό-ροζ και ξυρισμένο κεφάλι, και μόνο ένα μάτι.

«Ελάτε, καθίστε!» φώναξε η γυναίκα στον Βασνάρο και στον Ευγένιο. «Γιορτάζουμε απόψε! Είναι τα γενέθλιά μου!»

Ο Βασνάρος δεν έδωσε καμια απάντησε· τους προσπέρασε. Ο Ευγένιος τούς κοίταζε πάνω απ'τον ώμο του.

Αισθάνθηκε ένα απότομο τράβηγμα του κορδονιού που έδενε τον καρπό του.

«Βλέπε μπροστά σου, μικρέ. Μπροστά σου!»

Ο Ευγένιος πήρε το βλέμμα του από τους τρεις που γελούσαν και έπιναν.

Κοίταξε μπροστά και, μετά, επάνω: καθώς νόμισε πως οι πολυκατοικίες έγερναν. Έγερναν και οι κορυφές τους πήγαιναν να συναντηθούν!

«Κοίτα!» φώναξε, δείχνοντας ψηλά, φοβισμένος. «Θα πέσουν!»

«Δε θα πέσουν, Ευγένιε. Σου είπα – μην πιστεύεις ό,τι βλέπεις. *Νομίζουμε* ότι γέρνουν· δεν γέρνουν πραγματικά.»

Γγγρρρρρνννρρρρ... Γγγρρρρρνννρρρ! Ο ήχος μιας μηχανής. Ένα δίκυκλο ήρθε, στρίβοντας σε μια γωνία. Ένας άντρας ήταν επάνω του, χοντρός και με δέρμα γαλάζιο και πράσινα μαλλιά και μούσια.

Σταμάτησε μπροστά τους. «Συγνώμη, φίλε,» είπε στον Βασνάρο. «Πού είναι το χτίριο του *Ιδιόκλητου*; Γυρίζω για ώρες σήμερα και δε μπορώ να το βρω.»

Ιδιόκλητος: ο ένας από τους δύο τηλεοπτικούς σταθμούς της Μέλβερηθ. Ο Ευγένιος τον ήξερε.

«Είσαι σε τελείως άλλη μεριά της πόλης, αδελφέ,» του απάντησε ο Βασνάρος μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του. «Θα έπρεπε να είσαι βόρεια ενώ είσαι νότια.»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είναι δυνατόν! Τι είν'αυτά που λες; Γιατί να θες να με κοροϊδέψεις; Γυρίζω τόσες ώρες εδώ, γαμώ τα μυαλά της Λόρκης!» φώναξε, φανερά τσαντισμένος.

«Με ρώτησες και σου απάντησα. Είσαι νότια ενώ θα έπρεπε να είσαι βόρεια.»

«Γαμιόλη!» Ο άντρας κατέβηκε από το δίκυκλο. «Τι σκατά έχετε κάνει, ρε; Ποιοι είστε; Γιατί θέλετε και με μπερδεύετε εδώ; Τι είναι; Κάποιο γαμημένο *πείραμα*;» Άρπαξε τον Βασνάρο, και με τα δύο χέρια, από την κάπα του.

«Στην Ανάποδη Γειτονιά είσαι. Στα νότια της πόλης. Τώρα, άφησε τα ρούχα μου.»

«Δεν υπάρχει καμια Ανάποδη Γειτονιά! Για μαλάκας σού μοιάζω;» γκάριξε ο γαλανόδερμος άντρας. Ύψωσε το ένα του χέρι κι έκανε να γρονθοκοπήσει τον Βασνάρο. Εκείνος τού έ-πιασε τη γροθιά με το ελεύθερό του χέρι, και με το χέρι που ήταν δεμένο με το κορδόνι – και κατεβασμένο για να μη δυ-σκολεύει τον Ευγένιο – χτύπησε τον άντρα χαμηλά, κάτω απ'τη ζώνη.

Εκείνος πετάχτηκε πίσω, διπλωμένος. Ο Βασνάρος τον γρον-θοκόπησε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον.

Ο Ευγένιος ήταν εντυπωσιασμένος. «Να πάρουμε το δίκυ-κλο;» ρώτησε.

«Όχι,» είπε ο Βασνάρος. «Το μέρος είναι καταραμένο – ό-πως και ό,τι υπάρχει μέσα του.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, χωρίς να στρίψουν πουθενά. Ο Βας-νάρος δε φαινόταν πρόθυμος ν'αλλάξει δρόμο. *Θα περάσουμε μόνο από τις παρυφές,* είχε πει στον Ευγένιο. *Παρυφές*: το α-γόρι νόμιζε ότι είχε ακούσει αυτή τη λέξη στο σχολείο· πρέπει να σήμαινε *άκριες*, εκεί όπου τελειώνει κάτι και αρχίζει κάτι άλλο.

Μια γυναίκα έγνεψε στον Βασνάρο από μια πόρτα. Φορούσε μόνο ένα κοντό νυχτικό, μισάνοιχτο μπροστά. Ο Ευγένιος την κοίταξε με ενδιαφέρον. Ο Βασνάρος την αγνόησε τελείως, και τράβηξε το κορδόνι του αγοριού. «Μπροστά σου, μικρέ! Μπροστά σου!»

Ο δρόμος έμοιαζε ατελείωτος. Ανάμεσα από τα ψηλά οικοδο-μήματα, ο ουρανός είχε αρχίσει ν'ανοίγει. Η αυγή δεν ήταν μακριά.

Η πόρτα μιας πολυκατοικίας ανοιγόκλεισε από μόνη της, χωρίς νάναι κανένας άνθρωπος εκεί.

Από ένα παράθυρο μια κραυγή αντήχησε.

Ο δρόμος τελείωσε. Βρέθηκαν σ'έναν άλλο δρόμο, που στο βάθος του φαίνονταν οι ράγες του τρένου. Καθώς βάδιζαν, το φως ολοένα και δυνάμωνε στον ουρανό. Το τρένο πέρασε από μπροστά τους, μουγκρίζοντας.

«Πηγαίνει νότια, μικρέ, στις ερήμους,» είπε ο Βασνάρος στον Ευγένιο, και τον οδήγησε σ'ένα μέρος κοντά στις ράγες: ένα μέρος που δεν μπορούσες να το δεις από τα παράθυρα του τρένου αλλά ούτε κι από τον δρόμο. Τα πυκνοχτισμένα οικοδομήματα σχημάτιζαν κάτι σαν φυσική σπηλιά εδώ.

Ο Βασνάρος κι ο Ευγένιος κάθισαν στο έδαφος.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε το αγόρι.

«Ναι. Αυτή η περιοχή είναι ακριβώς πίσω από την Ανάποδη Γειτονιά. Τα σπίτια της έχουν εγκαταλειφθεί όλα. Κανείς δεν έρχεται. Ούτε οι τρελοί δεν πλησιάζουν. Μην ανησυχείς, όμως· δε θα δούμε πράγματα όπως αυτά στην Ανάποδη Γειτονιά. Το μέρος δεν είναι μολυσμένο.

»Θα ξεκουραστούμε εδώ ώσπου να πέσει η νύχτα, και τότε θα σε πάω στους ανθρώπους που θα σε πάρουν κοντά τους.»

Μετά από λίγο, ο Ευγένιος είπε: «Δε θέλω να φύγω από σένα.»

«Μη λες μαλακίες, μικρέ. Τι θα κάνεις μαζί μου; Εγώ κυνηγιέμαι συνέχεια. Τόχω βάλει σκοπό να σκοτωθώ. Θα δεις που θα σ'αρέσει μ'αυτούς. Έχεις ακούσει για την Επανάσταση;»

Ο Ευγένιος ένευσε σιωπηλά.

«Επαναστάτες είναι. Πολεμάνε τους Παντοκρατορικούς. Οργανωμένα, και τέτοιες μαλακίες.»

«Γιατί κι εσύ δεν είσαι μαζί τους;»

«Δεν είμαι υπέρ του οργανωμένου, μικρέ,» αποκρίθηκε μουντά ο Βασνάρος. «Κάνω τη δική μου αντίσταση όπου και όπως θέλω.» Έβγαλε ένα τσιγάρο από τον σάκο του και το άναψε

μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Καλύτερα θα είσαι μ'αυτούς,» είπε, φυσώντας καπνό προς το χώμα ανάμεσα στις μπότες του. «Θα σε φροντίσουν όπως πρέπει. Και μάλλον θα σε κάνουν σαν τη μούρη τους.» Μειδίασε. «Θα πολεμάς στρατιώτες με άσπρα ρούχα, μικρέ.»

«Κι ο μπαμπάς μου; Θα τον φέρουν πίσω;»

«Αυτό δεν το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Δεν είναι εύκολο να φέρεις κάποιον πίσω από τα ορυχεία στα βουνά. Θα σου πουν εκείνοι, όμως.»

4.

Ο μικρός κοιμήθηκε μερικές ώρες. Το ίδιο κι ο Βασνάρος. Τελικά, ξύπνησε από τη φασαρία που έκανε το τρένο. Κοίταξε το ρολόι του. Πλησίαζε μεσημέρι. Περίμενε να ξυπνήσει κι ο Ευγένιος, και του είπε ότι θα πήγαινε ν'αγοράσει φαγητό. «Μην το κουνήσεις.»

«Θα περάσεις ξανά από εκεί;» τον ρώτησε ο μικρός. Δε χρειαζόταν να εξηγήσει σε τι αναφερόταν.

«Υπάρχει ένα άνοιγμα στα κάγκελα της γραμμής του τρένου, λίγο πιο κάτω,» είπε ο Βασνάρος. «Όχι, λοιπόν, δε θα περάσω από εκεί.»

Όταν επέστρεψε πάλι κοντά στον Ευγένιο, ο μικρός ήταν στη θέση που τον είχε αφήσει, τυλιγμένος σφιχτά μέσα στο πανωφόρι του και έχοντας τα πόδια του μαζεμένα. Ο Βασνάρος κάθισε πλάι του, άνοιξε τον σάκο του, και έβγαλε φαγητό και αναψυκτικά που είχε αγοράσει από τη Χαραυγή – τη συνοικία από την άλλη μεριά του σιδηρόδρομου.

«Τίποτα συγκλονιστικό όσο έλειπα;» ρώτησε τον μικρό.

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Ούτε ένα κλεφτρόνι; Ούτε ένας στρατιώτης με άσπρα; Ούτε ένα φάντασμα από την Ανάποδη Γειτονιά;»

Ο Ευγένιος συνοφρυώθηκε.

Ο Βασνάρος χαμογέλασε πλατιά, για να του δείξει ότι αστειευόταν, και του έδωσε φαγητό και αναψυκτικό.

Έφαγαν χωρίς να μιλούν και, μετά, ο Βασνάρος άναψε τσιγάρο, έβγαλε ένα κιτρινισμένο βιβλίο από τον σάκο του, το άνοιξε εκεί όπου είχε βάλει τον σελιδοδείκτη, κι άρχισε να διαβάζει.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Ευγένιος.

«*Οι Ρημαγμένες Πολιτείες*. Μυθιστόρημα. Μ'αρέσει να διαβάζω. Κακές συνήθειες, μικρέ.»

Ο Ευγένιος δεν μίλησε.

«Εσύ διαβάζεις;» τον ρώτησε ο Βασνάρος.

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι.

«Ο πατέρας σου διάβαζε;»

«Όχι.»

Ο Βασνάρος πήρε ένα βιβλίο απ'τον σάκο του και το έδωσε στον Ευγένιο. Επάνω στο εξώφυλλο έγραφε ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ. «Δοκίμασε άμα θες. Ώς το βράδυ δεν θα το κουνήσουμε από δω, έτσι κι αλλιώς.»

Ο μικρός άνοιξε δειλά το βιβλίο και κοίταξε μέσα.

Ένα τρένο ακούστηκε να περνά, μετά από κάποια ώρα.

Όταν νύχτωσε, ο Βασνάρος οδήγησε τον Ευγένιο στο άνοιγμα των κάγκελων μπροστά από τις ράγες του τρένου. Το τρένο είχε περάσει πιο πριν, οπότε δεν υπήρχε κίνδυνος να τους πατήσει. Διέσχισαν τον σιδηρόδρομο και έφτασαν στα κάγκελα στην άλλη μεριά, όπου επίσης υπήρχε ένα άνοιγμα – πράγμα, προφανώς, όχι τυχαίο. Το μονοπάτι αυτό το χρησιμοποιούσαν

διάφοροι υποψιασμένοι, όπως ήξερε ο Βασνάρος: άνθρωποι του δρόμου, όλοι τους.

Μαζί με τον μικρό βρέθηκαν στη Χαραυγή και βάδισαν ανάμεσα στις πολυκατοικίες της, προτιμώντας τους μικρότερους δρόμους από τους μεγαλύτερους.

«Θα περπατήσουμε για κάμποση ώρα,» είπε ο Βασνάρος. «Δε ρισκάρω να μπούμε σε επιβατηγό, έτσι όπως σε κυνηγάνε τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Θα μπορούσα, βέβαια, να κλέψω κανένα όχημα ή άλογο, μα κι αυτό ίσως να τραβήξει ανεπιθύμητη προσοχή. Καταλαβαίνεις, ε;»

Ο Ευγένιος ένευσε.

Ο μικρός δε μιλάει και πολύ, σκέφτηκε ο Βασνάρος. «Σ'άρεσε τελικά το βιβλίο που σου έδωσα;»

«Καλό ήταν.»

«Διάβασες εξήντα σελίδες. Δεν πρέπει να το βαρέθηκες.»

«Δεν το βαρέθηκα. Αλλά γιατί θέλουν όλοι αυτό το πετράδι που το λένε 'το Τραγούδι της Ερήμου';»

Ο Βασνάρος μειδίασε. «Θα το μάθεις αυτό στο τέλος.» Έβγαλε το μυθιστόρημα από τον σάκο του και του το έδωσε. «Πάρτο. Δώρο από μένα.»

Ο Ευγένιος το πήρε. «Ευχαριστώ.» Το έκρυψε μέσα στο πανωφόρι του.

Η διαδρομή δεν ήταν μικρή. Κάπου εφτά χιλιόμετρα μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, τα υπολόγιζε ο Βασνάρος – και δε νόμιζε ότι έκανε λάθος: ήξερε τούτη την καταραμένη πόλη καλύτερα απ'τον καθένα, ύστερα από τόσα χρόνια στους δρόμους της.

Ο Ευγένιος ήταν φανερά εξουθενωμένος όταν τελικά έφτασαν μπροστά στα σκαλοπάτια του θεάτρου. Πάνω από την είσοδο υπήρχαν μεγάλα γράμματα που έλεγαν: ΘΕΑΤΡΟ «ΠΕ-

ΡΙΘΛΑΣΙΣ». Κι επάνω στην κλειστή, τζαμένια πόρτα κρεμόταν μια πινακίδα που έγραφε ΚΛΕΙΣΤΟΝ.

Ο Βασνάρος ανέβηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του.

Τελικά, ένας άντρας φάνηκε πίσω από το τζάμι. Ξεκλείδωσε και άνοιξε. Ήταν ψηλός και χρυσόδερμος, με σγουρά, μαύρα μαλλιά. Ο Βασνάρος τον ήξερε. Ονομαζόταν Γρηγόριος και ήταν ιδιοκτήτης του θεάτρου. Κάθε άλλο παρά πλούσιος. Αγωνιζόταν για να τα βγάλει πέρα, κι αυτό ήταν φανερό από το γεγονός ότι εκείνος και η γυναίκα του έμεναν στο θέατρο· δεν είχαν άλλο σπίτι.

Επίσης, ήταν κι οι δυο τους σύνδεσμοι της Επανάστασης.

«Στους δρόμους της τελευταίας πόλης...» του είπε ο Βασνάρος.

«...θα στέκουμε χωρίς αφέντες...» αποκρίθηκε ο Γρηγόριος, όπως όφειλε.

«...και ο χρυσός άνεμος θα χτυπά τα πρόσωπά μας,» τελείωσε τον συνθηματικό διάλογο ο Βασνάρος.

«Τι σε φέρνει εδώ, τέτοια ώρα;» ρώτησε ο Γρηγόριος, παραμερίζοντας για να τον αφήσει περάσει.

Ο Βασνάρος μπήκε, και ο Ευγένιος τον ακολούθησε.

«Ποιος είναι ο μικρός;» ρώτησε αμέσως ο Γρηγόριος, καχύποπτα, καθώς τώρα πρέπει να τον είχε προσέξει.

«Το αγόρι είναι ο λόγος που είμαι εδώ,» απάντησε ο Βασνάρος. «Ευγένιο τον λένε, και είναι μπλεγμένος με τα σκυλιά της Παντοκράτειρας.»

«Ελπίζω μόνο να μην τους τράβηξες στο θέατρό μου.»

«Μη φοβάσαι· μας έχουν χάσει εδώ και μια νύχτα.»

Η Αλκίνια, η γυναίκα του Γρηγόριου, πρόσφερε σε όλους κούπες με ζεστή σοκολάτα, καθώς κάθονταν στις θέσεις του άδει-

ου θεάτρου και ο Βασνάρος τούς διηγιόταν τι είχε συμβεί με τον Ευγένιο. Ήταν λυγερή και όμορφη, και τα κατσαρά, μαύρα μαλλιά της έπεφταν σαν χείμαρρος ώς τη μέση της. Το δέρμα της είχε καφέ χρώμα. Ήταν ηθοποιός, απ᾽ό,τι γνώριζε ο Βασνάρος· και καλή, είχε ακούσει, αν και ο ίδιος ποτέ δεν είχε τύχει να τη δει επί σκηνής.

«Και θέλεις να τον κρατήσουμε εμείς, τώρα...» είπε ο Γρηγόριος, όταν ο Βασνάρος τελείωσε. Έστρεψε τα μάτια του στον Ευγένιο· εκείνος απέφυγε το διαπεραστικό βλέμμα του θεατρώνη.

«Δεν έχει πού αλλού να πάει,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Αν δεν τον πάρετε εσείς, δεν ξέρω τι θα τον κάνω. Σίγουρα, δεν μπορώ να τον κρατήσω.»

«Ακόμα δεν έχεις βάλει μυαλό, λοιπόν;» του είπε η Αλκίνια. «Περιφέρεσαι όπου τύχει;»

«Αυτός είναι ο δρόμος μου,» αποκρίθηκε, κάπως απότομα, ο Βασνάρος.

«Σου έχουμε ξαναπεί ότι η Επανάσταση μετά χαράς θα σε δεχόταν...»

«Δε χρειάζομαι κανέναν να με ‘δεχτεί’. Το πρόβλημά μου με τους Παντοκρατορικούς είναι προσωπικό.»

«Θα σκοτωθείς, στο τέλος, έτσι όπως ζεις–»

«Κι εσείς νομίζεις ότι θα ζήσετε;» της είπε ο Βασνάρος.

Η όψη της Αλκίνιας στράβωσε, δυσαρεστημένα.

«Τα έχουμε ξανασυζητήσει αυτά,» είπε ο Γρηγόριος. «Ο Βασνάρος το ξέρει ότι αν θέλει μπορεί να γίνει σύντροφός μας. Αλλά *δεν* θέλει.» Εστίασε το βλέμμα του στον Βασνάρο. «Ωστόσο, μας ζητά χάρες...»

«Αν δε θέλετε να κρατήσετε τον μικρό, τότε, εντάξει, θα πρέπει να βρω μια άλλη λύση. Παρεμπιπτόντως, η χάρη δεν είναι για μένα – είναι για το αγόρι, και το ξέρεις. Οι δρόμοι αυτής της κωλοπόλης δεν είναι το καλύτερο μέρος για να μεγαλώσει.»

«Είναι προφανές,» είπε, δεικτικά, η Αλκίνια.

«Εγώ,» αντιγύρισε ο Βασνάρος, «ήμουν πιο μεγάλος απ᾽αυτόν όταν βρέθηκα μόνος μου. Και μη μιλάς σα να ξέρεις κάτι για μένα – γιατί δεν ξέρεις τίποτα.»

Ο Γρηγόριος αναστέναξε. «Αρκετά,» είπε. «Θα τον κρατήσουμε. Αφού χρειάζεται τη βοήθεια της Επανάστασης, η Επανάσταση θα του προσφέρει τη βοήθειά της. Δε θα μείνει εδώ, βέβαια, στο θέατρο. Θα πρέπει να αποφασίσουμε πού θα τον στείλουμε, τελικά. Μπορεί και σ᾽άλλη πόλη.»

Ο Βασνάρος κοίταξε τον Ευγένιο: ο μικρός έμοιαζε τρομοκρατημένος απ᾽όλα τούτα. «Τι λες; Θα μείνεις μ᾽αυτόν τον ξινισμένο τύπο;»

Ο Ευγένιος ρώτησε τον Γρηγόριο: «Θα πάμε να βρούμε τον μπαμπά μου;»

«Δε μπορώ να σ᾽το απαντήσω αυτό, Ευγένιε· δεν εξαρτάται καθόλου από εμένα. Το μόνο που μπορώ να σου υποσχεθώ είναι ότι θα κάνω ό,τι περνά απ᾽το χέρι μου για να σε βοηθήσω.»

«Κι αυτό,» είπε ο Βασνάρος, αγγίζοντας τον ώμο του μικρού, «δεν το κάνουν όλοι στη Μέλβεργηθ αφιλοκερδώς. Είμαι βέβαιος ότι είσαι αρκετά μεγάλος για να το ξέρεις.»

Ο Ευγένιος ένευσε. «Ευχαριστώ, κύριε,» είπε στον Γρηγόριο.

«Μη λες ανοησίες, μικρέ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα το έκανα για οποιονδήποτε χρειαζόταν τη βοήθειά μου. Γιατί νομίζεις ότι είμαι συνεχώς στα πρόθυρα της χρεοκοπίας;» Και χαμογέλασε.

Ο Βασνάρος ήπιε μια γουλιά απ᾽τη σοκολάτα του. «Χαίρομαι που τα βρήκατε μεταξύ σας.»

«Θα μείνεις για το βράδυ;» τον ρώτησε ο Γρηγόριος.

«Γιατί όχι; Δεν έχω πού αλλού να πάω.»

«Ακόμα, δηλαδή, δεν έχεις σταθερό σπίτι...» είπε η Αλκίνια.

«Ταξιδεύω ελαφρά, και το ταξίδι μου δεν έχει τελειώσει.»

Τον Ευγένιο τον έβαλαν να κοιμηθεί σ'ένα από τα καμαρίνια πίσω από τη σκηνή, και τον Βασνάρο σ'ένα άλλο καμαρίνι. Η Αλκίνια τού έφερε μια κουβέρτα κι ένα μαξιλάρι.

«Δεν ξέρω αν έχεις συνηθίσει να κοιμάσαι με κουβέρτες, μαξιλάρια, κι άλλα τέτοια άχρηστα πράγματα, αλλά ορίστε, εδώ είναι, για την περίπτωση που θα σου χρειαστούν.» Τα άφησε πάνω σε μια καρέκλα.

«Τι νομίζεις ότι είμαι; Από τα Φέρνιλγκαν; Όχι πως δεν έχω κοιμηθεί, βέβαια, και σε παγκάκια, ή σε χειρότερα μέρη...»

«Γιατί είσαι έτσι;» τον ρώτησε η Αλκίνια. «Τι σου συνέβη; Σε πείραξαν ποτέ οι επαναστάτες;»

«Όχι.»

«Τότε, ποιο είναι το πρόβλημά σου και δε θες να μπεις στην Επανάσταση; Πολεμάμε τον ίδιο εχθρό.»

«Μ'εμένα είναι θέμα προσωπικής εκδίκησης· δεν τους πολεμάω επειδή δε γουστάρω την ιδεολογία τους.»

«Νομίζεις ότι για πολλούς από τους επαναστάτες δεν είναι θέμα 'προσωπικής εκδίκησης';»

«Μπορεί και να είναι, αλλά δεν χρειάζομαι παρέα. Ξέρω τι γίνεται σ'αυτές τις περιπτώσεις.»

Η Αλκίνια συνοφρυώθηκε. «Τι γίνεται; Βοηθάμε μικρά παιδιά που μας δίνουν κάποιοι σαν εσένα;»

«Σας βρίσκουν και σας σκοτώνουν, στο τέλος. Και δε μ'απασχολεί να είμαι μαζί σας για να σας δω να πεθαίνετε.»

Η Αλκίνια συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον. «Ήσουν κάποτε με την Επανάσταση;»

«Όχι, ποτέ.»

«Πραγματικά, δεν σε καταλαβαίνω.»

«Δε σ'το ζήτησα. Ευχαριστώ, όμως, για την κουβέρτα.»

Η Αλκίνια έφυγε από το καμαρίνι, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο Βασνάρος γδύθηκε, έστρωσε την κουβέρτα κάτω, και ξάπλωσε, ανάβοντας ένα τσιγάρο και κοιτάζοντας το ταβάνι που

ήταν γεμάτο σκιές. Μονάχα μια μικρή λάμπα λαδιού ήταν αναμμένη.

Θυμήθηκε, γι'ακόμα μια φορά, κάποιους που, προτού καν αρχίσει αυτή η Επανάσταση, είχαν κάνει τη δική τους επανάσταση.

Θυμήθηκε εκείνο τον εξωδιαστασιακό δαίμονα μέσα στο σπίτι τους, που δεν μπορεί να τον είχαν φέρει άλλοι από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Θυμήθηκε τη μητέρα του να του φωνάζει να φύγει από το δωμάτιο. Θυμήθηκε τον εαυτό του να τρέχει να ειδοποιήσει το κορίτσι που αγαπούσε, τον πρώτο του έρωτα.

Θυμήθηκε φωτιά και δυνατά τραντάγματα: πόρτες να πέφτουν, τοίχους να καταρρέουν, γυαλιά να σπάνε, παντού.

Τι γαμημένος εφιάλτης...

Ένα κακό όνειρο που στοιχειώνει την πραγματικότητα, για πάντα.

Ο Βασνάρος έσβησε το τσιγάρο του στον τοίχο. *Ναι, αυτή η υπόθεση είναι προσωπική...*

Ο Κρεμασμένος Γίγαντας

1.

Την είδε για πρώτη φορά στο *Φλεγόμενο Σκάφος*, μέσα στον χαμηλό φωτισμό, ενώ τα ηχεία έπαιζαν Άκακους Γρύπες, *Ωδή στον Άνεμο και στα Βουνά*. Χόρευε καθώς τον πλησίαζε, ακολουθώντας τον ρυθμό, με τους γοφούς της να λικνίζονται επιδέξια. Ήταν ντυμένη μ'ένα κοντό, μαύρο φόρεμα που τελείωνε πάνω από τα γόνατα, είχε βαθύ, τριγωνικό ντεκολτέ, και στους ώμους του και στην πάνω μεριά του στήθους γυάλιζε ασημένιο στρας. Στον λαιμό της φορούσε ένα στενό, διχτυωτό περιλαίμιο από κάποιο είδος γαλάζιο γυαλί που στραφτάλιζε. Οι μπότες της ήταν μαύρες, αλλά γκρίζες στην κορυφή, εκεί όπου αναδιπλώνονταν, λίγο πιο κάτω από το γόνατο. Τα μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά της χύνονταν λυτά γύρω απ'το κεφάλι της και ακολουθούσαν εύρυθμα τις κινήσεις του σώματός της. Το δέρμα της ήταν πορφυρό – πράγμα που έδειχνε ότι, μάλλον, ήταν από άλλη διάσταση, γιατί στη Σεργήλη ελάχιστοι πορφυρόδερμοι είναι γηγενείς.

Ο Εφόριος καθόταν στο μπαρ και την κοίταζε, έχοντας ξεχάσει το ποτό στο χέρι του.

«Γνωριζόμαστε από κάπου;» τον ρώτησε εκείνη, χαμογελώντας. Στο δεξί μάγουλο, κοντά στην άκρη του στόματός της, είχε μια μικρή ελιά που δεν έμοιαζε να αφαιρεί τίποτα από τη γοητεία της. Τα βλέφαρά της ήταν βαμμένα μπλε, και κάτω από τα μάτια της υπήρχαν μαύρες πινελιές που τα τόνιζαν. Το κραγιόν της ήταν μοβ· τα χείλη της, αισθησιακά χωρίς να είναι μεγάλα.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Εφόριος. «Θα το θυμόμουν.»

Η γυναίκα έτεινε το χέρι της. «Σεϊλίκρα.»

Ο Εφόριος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της, λέγοντας: «Εφόριος»· κι εκείνη, προτού αφήσει το χέρι του, κάθισε πλάι του στο μπαρ, στο σκαμνί που ήταν άδειο. Οι άλλοι δημοσιογράφοι, με τους οποίος ο Εφόριος είχε έρθει στο *Φλεγόμενο Σκάφος*, δεν ήταν κοντά του τώρα: ορισμένοι χόρευαν, και δύο συζητούσαν λίγο παραδίπλα, προσπαθώντας ν'ακούνε ο ένας τον άλλο μέσα στη δυνατή μουσική. Μάλλον, δεν ήταν τυχαίο που η Σεϊλίκρα είχε βρει αυτή ακριβώς τη στιγμή για να τον πλησιάσει· πρέπει να τον είχε προσέξει από πριν.

«Μου φέρνεις, πάντως, κάποιον στο μυαλό,» του είπε. «Πρέπει να σ'έχω ξαναδεί. Είσαι γνωστό πρόσωπο; Το ξέρω ότι πολλοί δημοσιογράφοι συχνάζουν εδώ.»

«Δημοσιογράφος είμαι, αλλά όχι απ'αυτούς που βγαίνουν στις ειδήσεις,» αποκρίθηκε ο Εφόριος· και τη ρώτησε: «Τι ποτό θέλεις;»

«Τι θα μου έδινες;»

«Έναν Πορφυρό Άνεμο;»

Η Σεϊλίκρα μειδίασε. «Εντάξει.»

Ο Εφόριος ζήτησε δύο ποτήρια Πορφυρό Άνεμο από τη γυναίκα πίσω από το μπαρ, και γρήγορα τα είχαν κοντά τους, μισογεμάτα με πάγο και με μια φέτα πορτοκαλιού στο χείλος. Τσούγκρισαν και ήπιαν από μια γουλιά.

«Δεν είσαι από την Άκρη, ε;» ρώτησε ο Εφόριος.

Η Σεϊλίκρα ύψωσε ένα λεπτό, μαύρο φρύδι. «Γιατί το λες αυτό;»

«Τ'όνομά σου, κατ'αρχήν. Δεν είναι Σεργήλιο.»

«Η Σεργήλη αποτελεί σταυροδρόμι ανάμεσα σε πολλές διαστάσεις.»

«...Και το δέρμα σου. Λίγοι με κόκκινο δέρμα είναι ντόπιοι.»

«Από πού λες ότι είμαι, λοιπόν;» τον ρώτησε η Σεϊλίκρα, και ήπιε ακόμα μια μικρή γουλιά από τον Πορφυρό Άνεμό της.

Ο Εφόριος μόρφασε, σκεπτικά. «Από τη... Φεηνάρκια, ίσως;»

Η Σεϊλίκρα σούφρωσε τα χείλη. «Δεν ξέρουν όλοι οι Σεργήλιοι για τη Φεηνάρκια. Πρέπει να είσαι καλός στη δουλειά σου, δημοσιογράφε. Για ποια εφημερίδα δουλεύεις;»

«Για τον *Ακριανό*.»

«Για τον τηλεοπτικό σταθμό; Ορίστε, λοιπόν, γιατί κάτι μού θυμίζεις!»

Ο Εφόριος γέλασε. «Δε σου είπα ψέματα, όμως. Δεν βγαίνω στις ειδήσεις. Είμαι από εκείνους τους τύπους για τους οποίους ποτέ δεν ακούς: αυτούς που ψάχνουν και ανακαλύπτουν τα νέα.»

«Μοιάζει *συναρπαστικό*.»

«Συνήθως, είναι.»

«Το παραδέχεσαι κι ο ίδιος, λοιπόν!»

Ο Εφόριος γέλασε πάλι. «Γιατί όχι;»

Η Σεϊλίκρα άγγιξε το γόνατό του με το αριστερό χέρι. «Και είσαι καλός στη δουλειά σου;»

«Αρκετά.» Η αλήθεια, όμως, ήταν πως οι άλλοι στον *Ακριανό* τον θεωρούσαν τον καλύτερο δημοσιογράφο του σταθμού σ'αυτό που έκανε. Λαγωνικό, τον έλεγαν.

«Σα ν'ακούω μια μεγάααλη δόση μετριοφροσύνης στη φωνή σου.»

«Πρέπει να καταλαβαίνεις εύκολα τους άλλους,» είπε ο Εφόριος.

Η Σεϊλίκρα ήπιε μια γουλιά Πορφυρό Άνεμο. «Όλοι έχουμε τα προτερήματά μας.»

Ο Εφόριος την παρατήρησε: η όψη της είχε κάτι το αινιγματικό και το ελκυστικό συγχρόνως. «Τελικά, *είσαι* από τη Φεηνάρκια; Δε μου είπες.»

«Ο καλός δημοσιογράφος δεν ξεχνά και δεν παραπλανιέται εύκολα, βλέπω.»

«Προσπαθώ να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ.»

Η Σεϊλίκρα, που ήταν ήδη κοντά του, τεντώθηκε ελαφρώς προς το μέρος του. Ο Εφόριος μπορούσε τώρα να μυρίσει τον

Πορφυρό Άνεμο στην αναπνοή της, καθώς και το λεπτό, γλυκό άρωμά της· και η θέση που είχε πάρει η Σεϊλίκρα τού έδινε καλή θέα μέσα στο ντεκολτέ της. Ο Εφόριος παρατήρησε ότι ο στηθόδεσμός της ήταν λεπτός, ίσα και μόνο για να συγκρατεί τα στήθη της, που ήταν, ομολογουμένως, πλούσια, χωρίς να είναι μεγάλα και άκομψα. Αν ήθελε να φανεί αγενής, μπορούσε να γείρει λίγο ακόμα τον λαιμό του και να κοιτάξει και παρακάτω, την κοιλιά της μέσα από το ντεκολτέ· αλλά δεν το έκανε.

«Δεν είμαι από τη Φεηνάρκια,» του είπε εκείνη, ενώ το χέρι της εξακολουθούσε να είναι στο γόνατό του. «Λέω ψέματα, ή όχι;»

Ο Εφόριος γέλασε, ενώ ένιωθε το παντελόνι του να έχει στενέψει αξιοσημείωτα. «Δεν ξέρω...» Ήπιε μια γουλιά από τον Πορφυρό Άνεμό του. «Λες ψέματα, ή δε λες; Το όνομά σου, πάντως, θυμίζει Φεηνάρκιο όνομα...»

«Η καταγωγή μου είναι, όντως, από τη Φεηνάρκια,» παραδέχτηκε η Σεϊλίκρα. «Αλλά δεν είμαι από εκεί.»

«Είσαι από τη Σεργήλη;» Ο Εφόριος πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της, για να δει την αντίδρασή της.

Εκείνη χαμογέλασε και τεντώθηκε ακόμα πιο κοντά του, πηγαίνοντας στην άκρη του σκαμνιού της. Τα πόδια της τώρα άγγιζαν τα πόδια του. «Ναι,» είπε.

«Μα, το όνομά σου....» Το χέρι του κινήθηκε ελεύθερα επάνω της, στην πλάτη της και στον μηρό της. Το δέρμα της ήταν ζεστό, λείο, και μαλακό κάτω από το φόρεμά της· και η περισκελίδα της δεν πρέπει να ήταν πιο μεγάλη από τον στηθόδεσμό της, έκρινε ο Εφόριος με την αφή.

«Ναι, το όνομά μου είναι Φεηνάρκιο όνομα...» Ήπιε μια γουλιά από το ποτό της. Το αριστερό της χέρι έσφιξε τον μηρό του· ο Εφόριος αισθάνθηκε τα νύχια της να τρίβονται πάνω στο παντελόνι του, να μπήγονται στο δέρμα του. «Οι γονείς μου, βλέπεις, δεν είναι από εδώ, από τη Σεργήλη.»

«Είναι από τη Φεηνάρκια;» Το χέρι του άγγιζε τα πλευρά της πάνω από το μαύρο, λεπτό φόρεμά της. Η κοιλιά της δεν ήταν χαλαρή, παρατήρησε. Ήταν σφιχτή· γυμνασμένη.

«Από τη Ρελκάμνια,» αποκρίθηκε η Σεϊλίκρα. «Αλλά η οικογένειά μου είχε έρθει εκεί, κάποτε, από τη Φεηνάρκια.»

Η Ρελκάμνια, όπως όλοι ήξεραν, ήταν η έδρα της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, η οποία, φυσικά, είχε απλωθεί και ώς εδώ, στη Σεργήλη. Ολόκληρη η διάσταση ήταν μέρος της επικράτειας της Παντοκράτειρας· μόνο κάποιοι επαναστάτες υπήρχαν ακόμα που αντιστέκονταν.

«Από τη Ρελκάμνια; Έχεις έρθει από τη Ρελκάμνια εδώ;»

«Δε μ'ακούς πολύ καλά, μου φαίνεται. Από τη Σεργήλη είμαι, σου είπα.» Και τα χείλη της άγγιξαν τα χείλη του.

Το φιλί τους τον ενθουσίασε. Αυτή η γυναίκα, σκέφτηκε, ήταν ό,τι του χρειαζόταν ύστερα από την καταστροφική του σχέση με την Ευρυδίκη. Ό,τι του χρειαζόταν... Τα χέρια του εξερευνούσαν το καμπυλωτό, σφιχτό σώμα της, καθώς το φιλί τους συνεχιζόταν.

«Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να τελειώσουμε αυτή την κουβέντα κάπου αλλού,» του ψιθύρισε η Σεϊλίκρα καθώς εκείνος φιλούσε τον λαιμό της. «Στο σπίτι σου, ίσως;»

Ο Εφόριος έκανε πίσω για να την κοιτάξει στα μάτια. Καφετιά με δυο δυνατές φωτιές στο βάθος τους. «Πάμε,» της είπε.

«Θα πάρω το παλτό μου.»

Ο Εφόριος αισθάνθηκε σαν κάτι να ξεριζωνόταν από πάνω του, βλέποντάς τη να σηκώνεται από το σκαμνί και να απομακρύνεται μέσα στον κόσμο του *Φλεγόμενου Σκάφους*, πηγαίνοντας προς το δωμάτιο που άφηναν τα ρούχα τους όσοι ήθελαν.

Ο Εφόριος πήρε την καπαρντίνα του από την άκρη του μπαρ όπου την είχε ακουμπήσει και τη φόρεσε. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από τον Πορφυρό Άνεμό του, και περίμενε τη Σεϊλίκρα να επιστρέψει.

Εκείνη δεν άργησε καθόλου, και πάνω από το φόρεμά της φορούσε τώρα ένα μακρύ πράσινο παλτό, μισοκουμπωμένο.

«Μου κρύβεις όλες τις χαρές του σύμπαντος,» της είπε ο Εφόριος.

Εκείνη γέλασε, και τον φίλησε. Μετά, τον έπιασε από το χέρι και βάδισαν προς την έξοδο.

Καθώς έφευγαν, ο Εφόριος είδε τον Ιανό να τον χαιρετά, μ'ένα λοξό μειδίαμα στα χείλη του. Ο Εφόριος επέστρεψε τον χαιρετισμό του άλλου δημοσιογράφου και του έστρεψε την πλάτη.

Τελικά, δεν θα είναι καθόλου αγγαρεία, σκέφτηκε η Σεϊλίκρα, ευχαριστημένη από τη γνωριμία. Όχι πως, βέβαια, εξαρχής θεωρούσε τον δημοσιογράφο αντιπαθητικό. Ποτέ, όμως, δεν μπορείς να ξέρεις πώς ακριβώς είναι ένας άντρας μέχρι να τον γνωρίσεις από κοντά, έστω και λίγο. Της άρεσαν τα αγγίγματά του. Θα κυλιόταν ευχάριστα στο κρεβάτι του, για πολλές, πολλές ώρες· και για πολύ καιρό – όσο χρειαζόταν, και παραπάνω ίσως.

Βγαίνοντας από το *Φλεγόμενο Σκάφος*, βρέθηκαν στο λιμάνι της Άκρης, μετά από το οποίο η πραγματικότητα της Σεργήλης έμοιαζε να *σκίζεται*, και η απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού απλωνόταν: ένας ατελείωτος ουρανός βαθυκόκκινου χρώματος, που τώρα ήταν σκούρος καθότι νύχτα. Ένας ουρανός χωρίς γη. Ένα μέρος όπου η νόμοι της φύσης ήταν τελείως διαφορετικοί απ'ό,τι στη Σεργήλη. Το Πορφυρό Κενό ήταν, ουσιαστικά, άλλη διάσταση, και άρχιζε εκεί όπου η Σεργήλη τελείωνε σαν κάτι να την είχε σπάσει πριν από αμέτρητους αιώνες.

Ο ψυχρός νυχτερινός αέρας φύσηξε στο πρόσωπο της Σεϊλίκρα, κάνοντας λίγη από την ερωτική έξαψη να την εγκαταλείψει· αλλά ήταν σίγουρη πως για να την επαναφέρει δε θα

χρειαζόταν τίποτα περισσότερο από μερικά αγγίγματα του Εφόριου ξανά.

«Θα πάμε με τα πόδια;» τον ρώτησε.

«Φυσικά και όχι!» αποκρίθηκε εκείνος – όπως η Σεϊλίκρα το ήξερε πως θα αποκρινόταν. «Το όχημά μου είναι λίγο παρακάτω.» Την οδήγησε προς έναν δρόμο πλάι στο *Φλεγόμενο Σκάφος*, που εξωτερικά, αλλά και εσωτερικά, ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να θυμίζει πλοίο του Κενού.

«Πληρώνεστε καλά εσείς οι δημοσιογράφοι, βλέπω,» του είπε η Σεϊλίκρα.

«Δεν έχουν όλοι οι δημοσιογράφοι ενεργειακό όχημα.»

«Πληρώνεσαι *εσύ* καλά, λοιπόν.»

«Αρκετά καλά. Βρίσκω ειδήσεις που άλλοι δεν τις βρίσκουν.»

Πλησίασαν ένα τετράκυκλο όχημα βαμμένο γαλάζιο με κόκκινες αστραπές – η τελευταία μόδα στην Άκρη. Ο Εφόριος έβγαλε τα κλειδιά από την τσέπη του.

Η Σεϊλίκρα σφύριξε επιτηδευμένα βλέποντάς το. «Δεν πληρώνεσαι μόνο 'αρκετά καλά', μου φαίνεται.»

Ο Εφόριος μειδίασε καθώς ξεκλείδωνε και της άνοιγε μια πόρτα. «Μπες,» είπε.

Η Σεϊλίκρα μπήκε καθίζοντας στη θέση του συνοδηγού. Ο Εφόριος κάθισε στη θέση του οδηγού.

«Είσαι πλούσιος άνθρωπος, ε;» του είπε.

Εκείνος γέλασε. «Σταμάτα να με πειράζεις. Δεν είμαι πλούσιος. Απλώς έχω αρκετά χρήματα για να κινούμαι με άνεση.»

Η Σεϊλίκρα – που ήξερε ακριβώς πόσα χρήματα είχε ο Εφόριος – αποκρίθηκε: «Δεν είναι κάτι που ισχύει για όλους στην Άκρη.»

«Το ξέρω.»

Ο δημοσιογράφος ενεργοποίησε τα συστήματα του τετράκυκλου οχήματος και το έβγαλε από τον πλευρικό δρόμο, αρχίζοντας να οδηγεί προς το σπίτι του.

Το οποίο ήταν στο λιμάνι, όπως γνώριζε η Σεϊλίκρα, αν και όχι κοντά στο *Φλεγόμενο Σκάφος*. Βρισκόταν στην περιοχή του λιμανιού που ονόμαζαν «το Στόμιο».

«Να καπνίσω;» τον ρώτησε.

«Εννοείται. Ξέρεις δημοσιογράφο που να μην καπνίζει;»

Η Σεϊλίκρα έβγαλε την ταμπακιέρα της από μια τσέπη του παλτού της και του πρόσφερε τσιγάρο.

«Ευχαριστώ.» Ο Εφόριος πήρε ένα. «Τσιγάρα από τη Σάρντλι;» είπε ρίχνοντάς του μια ματιά προτού το βάλει στο στόμα του.

Το παρατήρησε. Είναι καλός! σκέφτηκε η Σεϊλίκρα, ανάβοντας τον ενεργειακό αναπτήρα της και δίνοντάς του φωτιά.

«Είναι πανάκριβα αυτά τα πράγματα,» είπε ο Εφόριος, βγάζοντας το τσιγάρο από το στόμα του και φυσώντας καπνό καθώς οδηγούσε. «Και μετά, λες ότι *εγώ* είμαι πλούσιος!»

Η Σεϊλίκρα γέλασε. Άναψε ένα τσιγάρο για τον εαυτό της. «Τσάμπα μού τα δίνουν.»

Κι ο Εφόριος γέλασε. «Κάτι ψέματα απίστευτα που λες!»

Η Σεϊλίκρα χαμογελούσε καθώς ρουφούσε καπνό. *Μα δε λέω ψέματα, κούκλε μου…*

Το όχημα του Εφόριου έτρεχε πάνω στην Παραλιακή Λεωφόρο: η μηχανή του βούιζε, οι μεταλλικοί τροχοί του γρύλιζαν πάνω στο οδόστρωμα.

«Η Χωροφυλακή θα μπορούσε να σε σταματήσει έτσι όπως πηγαίνεις,» τον προειδοποίησε η Σεϊλίκρα, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Έχω κάνει και χειρότερα στη ζωή μου.»

Το ξέρω. «Θέλω, μετά, να μου τα πεις *όλα*.» Άγγιξε το γόνατό του κι έσυρε το χέρι της πάνω στον μηρό του. Με την άκριά του ματιού της, πρόσεξε πως το κούμπωμα του παντελονιού του φούσκωσε. Κι η ίδια αισθανόταν ξαναμμένη· δεν έβλεπε την ώρα να φτάσουν στο σπίτι του.

Και φυσικά, έτσι όπως έτρεχε ο Εφόριος, δεν άργησαν να βρεθούν εκεί, στο Στόμιο. Πλησίασαν την πολυκατοικία και μπήκαν στο γκαράζ.

«Δεν είσαι μακριά από το λιμάνι,» είπε η Σεϊλίκρα καθώς έβγαιναν από το τετράκυκλο. «Δε φοβάσαι τους Ανέμους;»

«Γι'αυτό δεν υπάρχει ο Ανεμοθραύστης;» Γλίστρησε το χέρι του κάτω απ'το παλτό της και αγκάλιασε τη μέση της.

«Ναι, αλλά συμβαίνουν και... περιστατικά.» Τον φίλησε.

«Μπορεί να μου αρέσει ο κίνδυνος,» ψιθύρισε ο Εφόριος μέσα στο στόμα της.

«Ωραία... ωραία...» είπε η Σεϊλίκρα καθώς το φιλί τους τελείωνε.

Το γκαράζ ήταν ήσυχο· κανένας άλλος δεν ήταν εδώ τέτοια ώρα. Ανέβηκαν τη σκάλα που οδηγούσε στο ισόγειο, μπήκαν στον ανελκυστήρα, και ο Εφόριος πάτησε το κουμπί πάνω-πάνω.

«Στο *ρετιρέ*;» είπε η Σεϊλίκρα, γουρλώνοντας θεατρικά τα μάτια της.

«Εμείς οι πλούσιοι, ξέρεις...» Ο Εφόριος ανασήκωσε τους ώμους χαμογελώντας. «Παρ'όλ'αυτά, δεν καπνίζω τα τσιγάρα που καπνίζεις εσύ,» πρόσθεσε, πειραχτικά.

«Θα σου δώσω μερικά, για να έχεις. Θα σου δώσω όσα θέλεις.»

Ο Εφόριος την λοξοκοίταξε υπομειδιώντας.

«Σοβαρολογώ!» είπε η Σεϊλίκρα. «Αν, φυσικά, είσαι καλός μαζί μου...» πρόσθεσε, πιάνοντας την καπαρντίνα του και τραβώντας τον κοντά της για να ξανακολλήσει τα χείλη της πάνω στα χείλη του.

Ο ανελκυστήρας έφτασε στον τελευταίο όροφο. Βγήκαν και πήγαν στην πόρτα του Εφόριου. Εκείνος ξεκλείδωσε και μπήκαν στο διαμέρισμα. Προτού καν ανάψουν το φως, το παλτό της Σεϊλίκρα ήταν κάτω, πλάι στην καπαρντίνα του, και αγκαλιάζονταν παθιασμένα.

Η Σεϊλίκρα δεν ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν εδώ· γνώριζε το σπίτι, και τράβηξε τον Εφόριο προς το υπνοδωμάτιο. Εκείνος δεν ρώτησε πώς ήξερε να πάει εκεί· εξάλλου, το διαμέρισμα δεν ήταν και *τόσο* μεγάλο. Κι επιπλέον, μάλλον δεν θα το σκέφτηκε *καν* να ρωτήσει. Η ίδια η Σεϊλίκρα δεν το σκέφτηκε καν προτού τον τραβήξει προς το υπνοδωμάτιο: ύστερα πέρασε απ᾽το μυαλό της ότι ίσως να είχε κάνει λάθος. Το λάθος, όμως, ήταν, όπως φάνηκε, αμελητέο.

Ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι, και ύψωσε το ένα πόδι της στον ώμο του. Ο Εφόριος τράβηξε την ψηλή μπότα της, βγάζοντάς την και πετώντας την παραδίπλα. Κράτησε το πόδι της ανάμεσα στα χέρια του και φίλησε την πατούσα. Η Σεϊλίκρα πήρε μια απότομη ανάσα καθώς ένιωθε ένα γαργαλιστικό κύμα να τη διατρέχει από κάτω μέχρι πάνω. Ύψωσε το άλλο της πόδι, και ο Εφόριος έβγαλε πάλι τη μπότα της και φίλησε την κνήμη της, αυτή τη φορά, και την πίσω μεριά του γονάτου της. Η Σεϊλίκρα αισθανόταν ότι δεν μπορούσε να περιμένει· τον ήθελε μέσα της, *τώρα*. Αλλά, συγχρόνως, της άρεσε η αναμονή, έτσι όπως την έκανε να νιώθει έτοιμη να εκραγεί.

Πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι και, τραβώντας το κοντό φόρεμά της, το έβγαλε πάνω από το κεφάλι της και τίναξε τα μαλλιά της. Είδε τα μάτια του Εφόριου να εξερευνούν το σώμα της σαν μάτια πεινασμένου αγριμιού. *Φάε με,* σκέφτηκε ακούσια η Σεϊλίκρα. *Φάε με!* Αλλά είπε: «Η σειρά σου.»

Κι εκείνος γδύθηκε μπροστά της, βγάζοντας πουκάμισο, παπούτσια, κάλτσες, παντελόνι· αποκαλύπτοντας το χρυσόδερμο σώμα του από πάνω ώς κάτω. Σφιχτοδεμένος αλλά λιγνός. Λιγάκι κοκαλιάρης, ίσως· όμως αυτό δεν ήταν κάτι που την απωθούσε.

«Κι αυτό;» είπε η Σεϊλίκρα, κοιτάζοντας το τελευταίο ρούχο πάνω στον Εφόριο· και συγχρόνως, φέρνοντας τα χέρια της πίσω απ᾽την πλάτη, έλυσε τον στηθόδεσμό της, αν και ήξερε

πως στην πραγματικότητα δεν έκρυβε τίποτα από το στήθος της εκτός από τις ρόγες.

Ο Έφορος μειδίασε, λιγάκι ντροπαλά ίσως. *Οι άντρες είναι πάντα σαν μικρά αγοράκια,* σκέφτηκε η Σεϊλίκρα, και μετά τον είδε να βγάζει το εσώρουχό του και να το αφήνει να πέσει μπροστά στο κρεβάτι.

Τα μάτια της πήγαν στον ορθωμένο ανδρισμό του. «Αυτό είναι απαραίτητο στη δημοσιογραφική έρευνα;»

«Σε ορισμένες δημοσιογραφικές έρευνες, ναι,» είπε ο Εφόριος πλησιάζοντας.

Η Σεϊλίκρα ξάπλωσε ανάσκελα, αφήνοντάς τον να σκαρφαλώσει επάνω της. «Θα μου δείξεις πώς δουλεύει;»

Ο Εφόριος τράβηξε την περισκελίδα της, προσπαθώντας να τη βγάλει· εκείνη τον βοήθησε.

Και μετά, για κάποια ώρα, έκαναν τα στρωσίδια του κρεβατιού άνω-κάτω. Ο Εφόριος τελείωσε πρώτος: η Σεϊλίκρα τον αισθάνθηκε να πιέζεται βαθιά μέσα της και να την πλημμύριζε· ένιωσε το ένα του χέρι να σφίγγει δυνατά τον μηρό της, καθώς την καβαλούσε, και το άλλο να είναι πιασμένο πάνω στον ώμο της και στα μαλλιά της· τον άκουσε να μουγκρίζει δυνατά κοντά στ'αφτί της και μετά να βγάζει ένα μακρόσυρτο *ωωωω* καθώς ολόκληρο το σώμα του έτρεμε. Η Σεϊλίκρα ήταν στα πρόθυρα να φτάσει κι εκείνη στην κορύφωσή της, στα *πρόθυρα*, μερικά σκαλιά προς τα πάνω ακόμα, αλλά δεν έφτασε, κι αισθάνθηκε το χρυσόδερμο σώμα του Εφόριου να χαλαρώνει επάνω της καθώς η αναπνοή του έβγαινε λαχανιασμένα. Τα χέρια της χάιδεψαν τα κοντά, γαλανά μαλλιά του, νιώθοντας τα να γαργαλούν τις παλάμες και τις διχάλες ανάμεσα στα δάχτυλά της. *Λίγο ακόμα...* του ψιθύρισε, έντονα· *λίγο ακόμα...* Εκείνος τη φίλησε δυνατά και είπε: *Όσο θέλεις...* Και συνέχισε να τη λογχίζει, ακόμα σκληρός μέσα της.

Μετά, γύρισε απότομα ανάσκελα, παρασέρνοντάς την μαζί του, φέρνοντάς την από πάνω του για να τον καβαλήσει. *Ναι!*

σκέφτηκε η Σεϊλίκρα νιώθοντας το σώμα της να ανταποκρίνεται με ενθουσιασμό στις κινήσεις του. *Ναι!* Έγειρε το κεφάλι της πίσω, κλείνοντας τα μάτια και ακούγοντας μια δυνατή φωνή να βγαίνει από μέσα της, καθώς ζωντάνευε ολόκληρη, τυλιγμένη σε μια ξαφνική πυρκαγιά.

«Ναι...» είπε ύστερα, σκύβοντας για να τον φιλήσει, «ναι, αυτό είναι...» Και ξάπλωσε πλάι στον Εφόριο, με το κεφάλι της στον ώμο του.

Αρκετή ώρα πέρασε προτού μιλήσουν ξανά.

Μετά, ο Εφόριος φίλησε το μέτωπό της και είπε: «Οι γονείς σου, δηλαδή, ήρθαν από τη Ρελκάμνια, όμως εσύ γεννήθηκες εδώ, σωστά;»

«Το ανακάλυψες.»

«Αλλά οι γονείς σου κατάγονται από τη Φεηνάρκια.»

«Η οικογένειά μου, ναι, από εκεί κατάγεται. Εγώ δεν έχω πάει ποτέ.»

«Στην Άκρη μεγάλωσες;»

«Όχι. Στην Άντχορκ.»

«Τόσο βόρεια; Και πώς κατέληξες εδώ;»

Η Σεϊλίκρα τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Πήρε το κεφάλι της από τον ώμο του Εφόριου και γύρισε να τον κοιτάξει. «Η δουλειά μου με έφερε εδώ.»

«Ναι,» είπε εκείνος, «κάτι που ήθελα να ρωτήσω ούτως ή άλλως: τι δουλειά κάνεις.» Αυτή η γυναίκα τού έμοιαζε πολύ αινιγματική. Ορισμένες φορές μπορούσε να καταλάβει τη δουλειά κάποιου – ή, τουλάχιστον, να κάνει μια πολύ καλή υπόθεση – από την εμφάνισή του. Για παράδειγμα, θα καταλάβαινε ότι η προηγούμενή του σχέση, η Ευρυδίκη, ήταν δικηγόρος – ή, ίσως, επιχειρηματικός σύμβουλος – ακόμα κι αν δεν το γνώ-

ριζε από πριν. Για τη Σεϊλίκρα, όμως, δεν μπορούσε να υποθέσει τίποτα.

Εκείνη, βλέποντας την περιέργεια στα μάτια του, χαμογέλασε. Τεντώθηκε και φίλησε τα χείλη του. Δεν χαμογελούσε πλέον όταν του είπε: «Δουλεύω για την Παντοκράτειρα.» Και περίμενε την αντίδρασή του.

Ο Εφόριος βλεφάρισε, σαστισμένος προς στιγμή. «Εννοείς... είσαι *στρατιωτικός*; Δε μοιάζεις καθόλου για στρατιωτικός.»

«Επειδή *δεν είμαι* στρατιωτικός, ίσως,» αποκρίθηκε η Σεϊλίκρα, και σκέφτηκε: *Δε μπορεί· θα το βρει από μόνος του. Αλλιώς, είμαι τελείως παραπληροφορημένη γι'αυτόν.*

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την. «Είσαι μάγισσα; Ήρθες να δουλέψεις στον Πυργό Κεντρικού Ελέγχου, όπου οι μάγοι διατηρούν τον Ανεμοθραύστη;»

«Όχι.»

Δε μένουν και πολλά, λοιπόν... σκέφτηκε ο Εφόριος. *Αλλά δεν μπορεί...* «Δεν μπορεί να είσαι πράκτορας της Παντοκράτειρας!»

Η Σεϊλίκρα ύψωσε ένα φρύδι, υπομειδιώντας. «Γιατί όχι;»

«Είσαι, δηλαδή, *πράκτορας*; Και μου το λες έτσι, απλά;»

«Τι νομίζεις ότι είναι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας; Κάτι άλλο από άνθρωποι;»

«Δεν εννοώ αυτό... Απλώς... Δεν ξέρω. Δεν έχω ξανασυναντήσει κάποιον από εσάς.» Την κοίταξε καχύποπτα. «Γιατί ήρθες σε μένα;»

«Είδα έναν συμπαθητικό τύπο να κάθεται μόνος του στο μπαρ,» αποκρίθηκε η Σεϊλίκρα, «και ήθελα παρέα.»

Ο Εφόριος εξακολουθούσε να την ατενίζει καχύποπτα.

Η Σεϊλίκρα γέλασε. «Τι; Δε με πιστεύεις;»

«...Σε πιστεύω,» είπε εκείνος, αν και λίγο διστακτικά. «Αλλά μου φαίνεται... παράξενο.»

«Ποιο; Το ότι είμαι πράκτορας της Παντοκράτειρας;»

«Νομίζω πως ναι. Είχα την εντύπωση ότι το κρατούσατε κρυφό. Την ιδιότητά σας αυτή – το ότι είστε πράκτορες.»

«Συνήθως, ναι, το κρατάμε κρυφό. Δεν ξέρουν όλοι τι είμαστε. Δε θα είχε νόημα. Αλλά δε νομίζω ότι εσύ θα πείραζε να ξέρεις πως είμαι πράκτορας,» είπε η Σεϊλίκρα. «Κι επιπλέον, θέλω να σε ξαναδώ, αν θέλεις κι εσύ, και δε μπορώ να σου λέω ψέματα συνέχεια.» Τον φίλησε. «Εσύ, εξάλλου, μου είπες για τη δουλειά σου... Μη νομίζεις ότι οι δουλειές μας είναι τόσο διαφορετικές. Κι οι δύο ανακαλύπτουμε πράγματα που συμβαίνουν στην πόλη. Θα μπορούσαμε ακόμα και ν'ανταλλάσσουμε πληροφορίες...»

«Θα μου έδινε μια πράκτορας της Παντοκράτειρας πληροφορίες που έχει ανακαλύψει;» είπε ο Εφόριος, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από τη μέση της καθώς εκείνη σκαρφάλωνε επάνω του.

«Μερικές από αυτές, ναι, γιατί όχι;» αποκρίθηκε η Σεϊλίκρα.

Ο Εφόριος την ήθελε ξανά. Τα χέρια του διέτρεξαν το σώμα της, από τις κνήμες ώς τα στήθη. Ξαφνικά, αισθανόταν πολύ τυχερός που είχε γνωρίσει, κατά σύμπτωση όπως φαινόταν, αυτή τη γυναίκα. Ήταν ήδη το Λαγωνικό του *Ακριανού* – ο καλύτερος δημοσιογράφος του σταθμού στο να ξετρυπώνει πράγματα – και τώρα θα γινόταν ακόμα καλύτερος.

Το φιλί του με τη Σεϊλίκρα ήταν βαθύ· οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν. Κύλησαν πάλι στο κρεβάτι αναστατώνοντας τα σκεπάσματα.

Η Σεϊλίκρα έφυγε από το σπίτι του λίγο πριν από την αυγή, χωρίς να τον ξυπνήσει.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντύθηκε, έγραψε ένα σημείωμα, και βγήκε από το διαμέρισμα και από την πολυκατοικία. Οι

δρόμοι της Άκρης ήταν σιωπηλοί αυτή την ώρα· άκουγε τα ίδια της τα βήματα καθώς περπατούσε.

Στο πρόσωπό της υπήρχε ένα αχνό χαμόγελο. *Μου φαίνεται πως όλα θα πάνε υπέροχα,* συλλογίστηκε. *Θα μπορούσα, μάλιστα, να του είχα πει κι ολόκληρη την αλήθεια· δε νομίζω να τον είχε πειράξει.* Εξάλλου, αυτό που είχε στο μυαλό της δεν ήταν τίποτα λιγότερο από αμοιβαία ανταλλαγή πληροφοριών: η Σεϊλίκρα θα του έδινε κάποιες πληροφορίες που ήταν αδύνατον να ανακαλύψει από μόνος του και, συγχρόνως, θα μάθαινε ό,τι μάθαινε κι εκείνος. Ο Εφόριος θα ήταν, ουσιαστικά, κατάσκοπός της – και δεν πίστευε ότι θα την απογοήτευε. Το γεγονός ότι ήταν και τόσο καλός στα φιλιά και στις αγκαλιές δεν ήταν παρά ένα ακόμα πλεονέκτημα.

Η Σεϊλίκρα νόμιζε πως ήταν λιγάκι ερωτευμένη μαζί του.

Ο Εφόριος είχε ξεχάσει να βάλει το ξυπνητήρι του να χτυπήσει όπως συνήθως, και άργησε λίγο να ξυπνήσει. Προτού καν τα μάτια του ανοίξουν, το χέρι του έψαξε για τη Σεϊλίκρα δίπλα του, στο κρεβάτι.

Δεν τη βρήκε εκεί.

Ανασηκώθηκε βλεφαρίζοντας. Φώναξε τ'όνομά της, αλλά δεν πήρε καμια απάντηση. Δεν ήταν εδώ. Είχε φύγει; Έτσι; Χωρίς ούτε καν ένα αντίο;

Ήταν ψέματα, μήπως, όλα όσα τού είχε πει; ότι ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας και τα λοιπά; Τα είχε βγάλει απ'το μυαλό της, για να τον εντυπωσιάσει;

Μετά, όμως, πρόσεξε το σημείωμα επάνω στο διπλανό μαξιλάρι. Το σήκωσε και το διάβασε.

> *Έπρεπε να φύγω νωρίς, και δεν ήθελα να σε*
> *ξυπνήσω αφού εγώ φταίω που σε εξουθένωσα...*

Σ'αγαπώ! – Θα ξανασυναντηθούμε σύντομα. Μέχρι τότε – ΦΙΛΙΑ, ΦΙΛΙΑ, ΦΙΛΙΑ!!

...Σεϊλίκρα

Ο Εφόριος μειδίασε.

Μετά σκέφτηκε. «Δεν ξέρω ούτε καν πού μένεις...» μονολόγησε. Αλλά μάλλον οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν έλεγαν εύκολα πού έμεναν... σωστά;

«Τέλος πάντων.»

Ο Εφόριος σηκώθηκε απ'το κρεβάτι κι άρχισε να ετοιμάζεται για τη δουλειά.

2.

Η μέρα του δεν ήταν και τόσο επεισοδιακή, και το μυαλό του συνεχώς πήγαινε στη Σεϊλίκρα. Αναρωτιόταν πότε θα την έβλεπε ξανά. Και πού. Θα ερχόταν στο σπίτι του; Θα τον συναντούσε σε κάποιο άλλο μέρος; Τον παρακολουθούσε, μήπως, ακόμα και τώρα; Εξάλλου, ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, δεν ήταν;

Το συνεργείο του Εφόριου ερεύνησε κάτι ύποπτες αποθήκες στις αποβάθρες όχι πολύ μακριά από το Κοιμητήριο Σκαφών. Υπήρχε η υποψία ότι εκεί ίσως λαθρέμποροι να έφερναν πραμάτεια από τις Αιωρούμενες Νήσους του Πορφυρού Κενού. Αλλά, αν συνέβαινε όντως αυτό, τότε το συνεργείο του Εφόριου δεν ανακάλυψε τίποτα απολύτως. Τα πάντα έμοιαζαν νόμιμα και κανονικά. Οι άνθρωποι της περιοχής που ρωτήθηκαν είπαν ότι δεν είχαν προσέξει κάτι περίεργο να γίνεται.

Μονάχα ένας Κρά'αν – ένα από τα λεγόμενα «Μυρμήγκια του Κενού», με τα τέσσερα χέρια, το σκληρό σωματικό κέλυφος, και τις κεραίες στο κεφάλι – που δούλευε σε κάποιο πλοί-

ο, απάντησε στους δημοσιογράφους ότι κάτι κρυφό συνέβαινε σε τούτο το μέρος. «Διαλύτη φέρνουνε, *τσκ τσκ*, άμα δεν κάνω λάθος, *τσκ*. Τον παίρνουν απ'το νησί μας, την Κρά'αν'φεγκ, *τσκ τσκ τσκ*, και τον βάζουν χωρίς να πληρώσουν φόρο, και μετά τον πουλάνε, *τσκ*, με λιγότερους ήλιους. Μ'εννοείς;» Ο Κρά'αν κούνησε τις κεραίες του, υποψιασμένα, και ήπιε μια γουλιά από τον λιθοζωμό του – εκείνο το παράξενο ποτό που φτιαχνόταν, με ειδική επεξεργασία, από τα πετρώματα της Νήσου Κρά'αν'φεγκ, και μόνο οι Κρά'αν άντεχαν να το πίνουν.

«Αν μάθεις κάτι,» του είπε ο Εφόριος, «μπορείς να με καλέσεις στον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου. Θα το εκτιμούσα.» Και έδωσε έναν ήλιο στον Κρά'αν.

«Μάστορα,» είπε εκείνος, «έχεις το λόγο μου, *τσκ τσκ τσκ*! Αν μάθω κάτι, θάσαι ο πρώτος που θα πάω να βρω.»

Ο Εφόριος επέστρεψε, τελικά, στον σταθμό του *Ακριανού*, για ν'αφήσει το φορτηγάκι και τους εξοπλισμούς του. Χαιρέτησε τα μέλη του συνεργείου του και, καθώς το απόγευμα έδινε τη θέση του στο βράδυ, πήρε το όχημά του από το γκαράζ του σταθμού και πήγε στο σπίτι του.

Μπαίνοντας, μια γαργαλιστική μυρωδιά ήρθε στα ρουθούνια του. Φαγητό ήταν επάνω στο τραπέζι του σαλονιού.

Τι συμβαίνει εδώ;

«Γεια.»

Στράφηκε αμέσως ακούγοντας τη γνώριμη φωνή, για να δει τη Σεϊλίκρα να στέκεται στην πόρτα της κουζίνας, ακουμπώντας τον ώμο της στην κάσα κι έχοντας τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της. Δεν ήταν ντυμένη όπως χτες βράδυ: φορούσε λευκό πουκάμισο, μαύρο δερμάτινο γιλέκο, και μαύρη μακριά φούστα. Τα μαλλιά της ήταν λυτά, πέφτοντας στους ώμους της. Χαμογελούσε. Και, παίρνοντας τον ώμο της από το πλαίσιο της πόρτας, βάδισε προς το μέρος του, έπιασε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της, και τον φίλησε δυνατά.

«Πώς βρέθηκες εδώ;» απόρησε ο Εφόριος. «Δε σου έδωσα κλειδί.»

Η Σεϊλίκρα γέλασε. «Δε χρειάζεται να μου δώσεις κλειδί. Μπορώ να μπω σε οποιοδήποτε σπίτι θέλω μέσα στην Άκρη, Εφόριε. –Αλλά δεν έκλεψα τίποτα!» πρόσθεσε παιχνιδιάρικα.

Φιλήθηκαν.

«Και η κλειδαριά σου δεν έχει ούτε γρατσουνιά, όπως θα παρατηρήσεις,» πρόσθεσε η Σεϊλίκρα.

Ο Εφόριος χαιρόταν πού την έβλεπε ξανά, και δεν το θεωρούσε σημαντικό που εκείνη είχε μπει στο σπίτι του χωρίς να τον ρωτήσει. Άλλωστε, αφού ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, τι ανάγκη είχε να κλέψει από αυτόν, ή να προκαλέσει το οποιοδήποτε πρόβλημα; Επιπλέον, μπορούσε να είχε μπει στο διαμέρισμά του χωρίς εκείνος να μάθει τίποτα, αλλά δεν το είχε κάνει. Ήταν ειλικρινής μαζί του.

«Πεινάς;» τον ρώτησε, δείχνοντας τα φαγητά στο τραπέζι.

«Ομολογώ πως ναι.»

Το γεύμα δεν το είχε φτιάξει εκείνη· ήταν προφανές. Πρέπει να το είχε παραγγείλει από κάποιο εστιατόριο. Ο Εφόριος δεν μπορούσε να μαντέψει από ποιο, όμως όφειλε να παραδεχτεί ότι τα φαγητά ήταν γευστικότατα. Μπορεί να έφταιγε και η παρουσία της Σεϊλίκρα για τούτη την εντύπωσή του, βέβαια – δεν ήταν απόλυτα σίγουρος.

Καθώς έτρωγαν συζήτησαν για την πόλη και τα συμβάντα μέσα σ'αυτήν – τίποτα το συγκλονιστικό, γενικά: τα συνηθισμένα.

Ο Εφόριος είπε στη Σεϊλίκρα για την έρευνά του στις αποθήκες του λιμανιού κοντά στο Κοιμητήριο, κι εκείνη, πίνοντας μια γουλιά από τον Σεργήλιο οίνο της, σκέφτηκε ευχαριστημένα: *Ωραία, δεν μου κρύβει πράγματα. Η αρχή μας είναι καλή. Πολύ καλή.* Γιατί ήξερε πως, αν δεν μπορούσε να πάρει πληροφορίες από τον Εφόριο, ο Ανώτερος Ελεγκτής της Άκρης θα την αντικαθιστούσε. Θα την πρόσταζε να φύγει από κοντά του

και να χρησιμοποιήσει τον χρόνο της πιο εποικοδομητικά: πράγμα το οποίο η Σεϊλίκρα δεν ήθελε να κάνει. Της άρεσε ο Εφόριος.

«Σκέφτηκες ότι αυτός ο Κρά'αν μπορεί να είναι ο *ίδιος* μπλεγμένος στην παράνομη διακίνηση διαλύτη;» ρώτησε η Σεϊλίκρα.

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε. «Αν ήταν, γιατί να μου μιλήσει;»

«Για νάχει το πάνω χέρι. Να μπορεί να εκβιάσει τ'αφεντικά του, πιθανώς.»

«Δεν έχεις άδικο...» παραδέχτηκε ο Εφόριος, συλλογισμένα. «Θα μπορούσε να συμβαίνει...» Και σκέφτηκε: *Το μυαλό της λειτουργεί με καταπληκτικό τρόπο!* «Ίσως θα πρέπει να τον ξαναεπισκεφτώ.»

Η Σεϊλίκρα μόρφασε. «Δε χρειάζεται. Αν κάτι γίνεται σ'αυτές τις αποβάθρες, θα το μάθω, τώρα που μου το είπες.»

«Ναι αλλά εμένα μ'ενδιαφέρει για δημοσιογραφικούς λόγους...»

Η Σεϊλίκρα χαμογέλασε· τεντώθηκε και τον φίλησε πάνω από τα φαγητά και τα ποτήρια με το κρασί. «Και νομίζεις ότι θα λύσω την υπόθεση χωρίς να σε πληροφορήσω για τα *πάντα*;»

«Το υπόσχεσαι;»

«Φυσικά.»

Αργότερα, ο έρωτάς τους ήταν καλύτερος από την προηγούμενη φορά – κι οι δύο το νόμιζαν, καθώς ήταν ενθουσιασμένοι ο ένας με τον άλλο. Και τώρα η Σεϊλίκρα δεν έφυγε πριν από την αυγή· κοιμήθηκε στην αγκαλιά του Εφόριου, μέχρι που το ξυπνητήρι του τους ξύπνησε με τις φωνές του: ΣΗΚΩ! ΣΗΚΩ! ΣΗΚΩ! ΣΗΚΩ!

«Θεοί!» είπε η Σεϊλίκρα, γελώντας καθώς τεντωνόταν πάνω στο κρεβάτι. «Μπορώ να το πυροβολήσω;»

Ο Εφόριος έκλεισε το ρολόι και σηκώθηκε, πηγαίνοντας να φτιάξει πρωινό και για τους δυο τους.

Την υπόλοιπη ημέρα δεν είδε καθόλου τη Σεϊλίκρα. Αφού έφαγαν το πρωινό, εκείνη έφυγε και δεν επέστρεψε ούτε το βράδυ.

Γιατί ακόμα δεν την έχω ρωτήσει πού μένει; σκέφτηκε ο Εφόριος, καθώς έπινε ένα ποτήρι Σεργήλιο κρασί, στεκόμενος σ'ένα μπαλκόνι του διαμερίσματός του και κοιτάζοντας την πόλη από κάτω και, πέρα απ'αυτήν, το ατέρμονο Πορφυρό Κενό, που κατάπινε τη γη και τον ουρανό της Σεργήλης μέσα στην σκούρα κόκκινη απεραντοσύνη του. Ένα πλοίο φαινόταν να έρχεται προς το λιμάνι της Άκρης, με ιστία από πάνω και από κάτω, όπως είχαν όλα τα σκάφη που αρμένιζαν στο Κενό. *Δεν ξέρω ούτε καν πώς να την καλέσω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της!*

Εκείνη τη στιγμή, άκουσε τον δίαυλο του σπιτιού του να χτυπά. Έφυγε από το μπαλκόνι και τον άνοιξε.

«*Εφόριε! Τι γίνεται;*» Ο Ιανός ήταν: δημοσιογράφος κι αυτός, και παλιός φίλος του.

«Ωραία, εσύ;»

«*Λέγαμε να πάμε στο* Φλεγόμενο Σκάφος *απόψε. Θα έρθεις;*»

Δεν είχε όρεξη. «Εεμ... καλύτερα όχι σήμερα, Ιανέ. Δε μπορώ.»

«*Έχεις κανονίσει κάτι άλλο;*»

«Ναι... ουσιαστικά, ναι.»

«*Να υποθέσω ότι έχει σχέση μ'εκείνη την κατακόκκινη κυρία που γνώρισες τις προάλλες;*»

Ο Εφόριος γέλασε. «Ναι, θα μπορούσες να το υποθέσεις αυτό.»

«*Συνέχεια υπεκφυγές και υπεκφυγές και υπεκφυγές...*» είπε, πειρακτικά, ο Ιανός. «*Όπως και νάχει, να περάσεις καλά. Καληνύχτα.*»

«Καληνύχτα, Ιανέ,» αποκρίθηκε ο Εφόριος κι έκλεισε τον δίαυλο.

Γιατί δεν πήγα; αναρωτήθηκε καθώς βημάτιζε μέσα στο διαμέρισμά του. Μάλλον, ήλπιζε ότι η Σεϊλίκρα τελικά θα ερχόταν...

Άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη του και κάθισε στον καναπέ.

Η Σεϊλίκρα δεν ήρθε.

Ούτε το πρωί παρουσιάστηκε, και ο Εφόριος το πήρε απόφαση ότι, αν την έβλεπε, θα ήταν το βράδυ, όπως συνήθως. Πήγε στον σταθμό και βάλθηκε να μελετά κάτι παλιά αρχεία, γιατί αυτή τη στιγμή δεν υπήρχε κάποια συγκεκριμένη υπόθεση για να σκαλίσει. Την παράνομη διακίνηση διαλύτη Κενού στις αποβάθρες είχε πει να μην την ερευνήσει άλλο, ύστερα από την κουβέντα του με τη Σεϊλίκρα.

Το μεσημέρι, καθόταν στο γραφείο του με μια τελειωμένη κούπα καφέ από κοντά, διαβάζοντας τα φύλλα μιας παλιάς εφημερίδας, ενώ η οθόνη του τηλεπικοινωνιακού/αποθηκευτικού του συστήματος ήταν ανοιχτή παραδίπλα. Ξαφνικά, ένας ήχος ειδοποίησης ακούστηκε από εκεί. Ο Εφόριος έβαλε τα γυαλιά του και στράφηκε για να δει στην οθόνη ότι ένα μήνυμα είχε έρθει. Αποστολέας: ΠΟΡΦΥΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ. Παράξενο... Ο Εφόριος πάτησε ΑΝΑΓΝΩΣΗ και διάβασε το μήνυμα.

> ΕΧΩ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ... ΕΙΣΑΙ ΑΡΚΕΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ Ή ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ;

Κι από κάτω παρουσιάζονταν δύο επιλογές: ΝΑΙ – ΟΧΙ.

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε. *Πορφυρός Άνεμος; Μπορεί να είναι αυτή;* Δεν μπορούσε να φανταστεί ποιος άλλος να ήταν. Πάτησε ΝΑΙ.

Το μήνυμα έσβησε. Διαγράφηκε τελείως από το σύστημά του.

«Τι σκατά...» μουρμούρισε ο Εφόριος.

Και σε λιγότερο από μισό λεπτό άκουσε ένα γέλιο από την είσοδο του γραφείου του. Στράφηκε και είδε τη Σεϊλίκρα να μπαίνει κλείνοντας την πόρτα πίσω της και κλειδώνοντάς την. Τράβηξε το κλειδί και ύψωσε, με το άλλο της χέρι, μια μικρή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων.

«Εδώ είναι,» του είπε, πλησιάζοντάς τον. «Το θέλεις;»

Ο Εφόριος την κοιτούσε ξαφνιασμένος. Τελικά, είπε: «Μάλιστα... Έχω κάποιες ερωτήσεις. Ούτε μία ούτε δύο – τρεις, νομίζω.»

Η Σεϊλίκρα κάθισε στην άκρη του γραφείου του, βάζοντας το μποτοφορεμένο πόδι της πάνω στο γόνατό του. «Θα ικανοποιήσω την περιέργειά σου όσο καλύτερα μπορώ.»

«Εσύ έστειλες αυτό το μήνυμα; Κι αν ναι, πώς... πώς το έκανες να εξαφανιστεί; Δε ρωτάω καν πώς ήξερες τον κωδικό του τηλεπικοινωνιακού μου συστήματος.»

«Φυσικά και εγώ το έστειλα.» Έβγαλε έναν πομπό από μια τσέπη του μαύρου δερμάτινου πανωφοριού της. «Μ'αυτό. Και πώς το έκανα να εξαφανιστεί... πες ότι αυτό είναι επαγγελματικό μυστικό.»

«Πού βρήκες κλειδί για το γραφείο μου;»

«Το έφτιαξα. Πάρτο αν θέλεις.» Το ακούμπησε μπροστά του.

«Αλλά θα φτιάξεις άλλο, βέβαια...»

Η Σεϊλίκρα χαμογέλασε.

Ο Εφόριος ρώτησε: «Τι μου έχεις φέρει;»

«Πληροφορίες για την παράνομη διακίνηση διαλύτη – η οποία, πράγματι, συμβαίνει. Και θα είσαι, επισήμως, ο πρώτος που θα το ανακαλύψει. Αλλά...» πέρασε τη μικρή συσκευή μέσα στο άνοιγμα του πουκαμίσου της και στον στηθόδεσμό της, «σου είπα ότι θα πρέπει να πληρώσεις, δεν σου είπα;» Κατέβηκε από το γραφείο και κάθισε στα γόνατά του, φιλώντας τον βαθιά.

Όταν τα χείλη τους χώρισαν για λίγο, ο Εφόριος είπε ξέπνοα: «Μπορεί κάποιος να χτυπήσει την πόρτα εδώ και–»

«Κανένας δε θα χτυπήσει. Είσαι απασχολημένος. Για απόρρητη δουλειά της Παντοκράτειρας.»

«Το έχεις κανονίσει, θες να πεις;»

«Μου παριστάνεις τον χαζό, τώρα, ε;» είπε η Σεϊλίκρα, και τον φίλησε ξανά.

Οι πληροφορίες μέσα σ'εκείνη την αποθηκευτική συσκευή αποδείκνυαν πράγματι ότι γινόταν παράνομη διακίνηση διαλύτη Κενού, και καθοδηγούσαν τον Εφόριο πού να πάει και τι να κάνει ακριβώς.

Την επομένη, ο *Ακριανός*, ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της Άκρης, παρουσίασε την υπόθεση της παράνομης διακίνησης διαλύτη – του καύσιμου που ήταν απαραίτητο για τη γρήγορη κίνηση των σκαφών στο Πορφυρό Κενό· γιατί μόνο με τα ιστία τους δεν πήγαιναν μακριά· κι αν οι Άνεμοι τύχαινε να είναι δυνατοί και να σπρώχνουν με μεγάλη ταχύτητα το πλοίο, τότε ήταν μεγάλος κι ο κίνδυνος για τους ναυτικούς. Οι Άνεμοι είχαν οδηγήσει πολλούς στην παραφροσύνη: ακόμα και έμπειρους ταξιδευτές του Κενού.

Ο διαλύτης ήταν η καλύτερη λύση για την κίνηση των σκαφών, και οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας, που είχαν την Άκρη υπό τον έλεγχό τους, ήθελαν να παίρνουν χρήματα από όλες τις πωλήσεις αυτού του πολύτιμου καύσιμου.

Το όνομα του Εφόριου δεν αναφέρθηκε καθόλου στο ρεπορτάζ του *Ακριανού*. Ένας άλλος δημοσιογράφος ήταν που μίλησε μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες, αναφέροντας μόνο ότι οι ανακαλύψεις είχαν γίνει από τον «άνθρωπό μας». Τον Εφόριο δεν τον πείραζε το γεγονός ότι δούλευε στα παρασκήνια. Η πληρωμή, άλλωστε, ήταν καλή, και ποιος ήθελε να γίνεται άσκοπα στόχος; Κανένας. Ειδικά σε μια πόλη σαν την Άκρη, που δεν ήταν και ακίνδυνη.

Καθώς, το βράδυ, διασκέδαζε μαζί με τη Σεϊλίκρα, σκεφτόταν πόσο τυχερός ήταν που την είχε γνωρίσει.

3·

Καταιγίδα Ανέμων είχε έρθει από το Πορφυρό Κενό. Ο Ανεμοθραύστης φαινόταν, κάπου-κάπου, να τραντάζεται καθώς αόρατες δυνάμεις τον σφυροκοπούσαν. Παλλόταν σε διάφορα σημεία όπως θα παλλόταν μια κουρτίνα από διαφανή ομίχλη, και η βαθυκόκκινη απεραντοσύνη πίσω του έμοιαζε σαν να βρισκόταν κάτω από το νερό μιας λίμνης που ξαφνικά αναταράζεται.

Η καταιγίδα ήταν, ομολογουμένως, δυνατή, αλλά δεν ήταν και κάτι που οι κάτοικοι της Άκρης δεν είχαν συνηθίσει. Ήξεραν ότι, κάθε μερικές ημέρες, καταιγίδες Ανέμων έρχονταν από το Πορφυρό Κενό. Γι'αυτό κιόλας υπήρχε ο Ανεμοθραύστης. Χωρίς αυτόν, οι Άνεμοι θα εισέβαλαν στην πόλη και θα τρέλαιναν τους πάντες εντός της: η Άκρη θα κατέληγε όπως η Αλαργινή, μια άλλη πόλη στις ακτές του Πορφυρού Κενού η οποία είχε από καιρό ερημώσει εξαιτίας των Ανέμων.

Ο Εφόριος και η Σεϊλίκρα δεν είχαν, φυσικά, ανησυχήσει από την καταιγίδα. Ούτε το είχαν θεωρήσει σκόπιμο να καθίσουν και να κοιτάζουν προς το Κενό, τις αναταράξεις του Ανεμοθραύστη· δεν αποτελούσε και κανένα σπουδαίο θέαμα γι'αυτούς. Ήταν, επομένως, ξαπλωμένοι στον καναπέ του Εφόριου και έκαναν έρωτα. Τώρα, ύστερα από τόσες ημέρες που ήταν μαζί, είχαν γνωρίσει καλύτερα ο ένας τον άλλο – ο Εφόριος ήξερε τι διέγειρε τη Σεϊλίκρα, και η Σεϊλίκρα ήξερε τι να κάνει και τι να πει για να ξετρελάνει τον Εφόριο – και δεν ήταν καθόλου βιαστικοί· δεν αισθάνονταν ότι είχαν να αποδείξουν τίποτα.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε δυνατά, αντηχώντας μέσα στο διαμέρισμα.

«Δε θα πας;» ρώτησε η Σεϊλίκρα, μη βλέποντας τον Εφόριο να σηκώνεται από τον καναπέ.

«Δε θάναι τίποτα σημαντικό.» Η φωνή του με το ζόρι ακούστηκε καθώς φιλούσε τον λαιμό της.

«...Μπορεί και νάναι, όμως. Πήγαινε!» Η Σεϊλίκρα, βάζοντας τα χέρια της στα πλευρά του, τον έσπρωξε.

Ο Εφόριος την κοίταξε καταπρόσωπο, αναρωτούμενος αν τον είχε βαρεθεί. Αλλά εκείνη χαμογέλασε· «Πήγαινε,» του είπε. «Θα περιμένω.» Τον φίλησε πεταχτά στο σαγόνι.

Ο Εφόριος σηκώθηκε και έτρεξε στον δίαυλο που ακόμα κουδούνιζε. Τον σήκωσε φέρνοντάς τον στ'αφτί του.

«Ναι;»

«*Εφόριε, σε ξύπνησα;*» Ο Ιανός ήταν.

«Όχι· δεν κοιμόμουν.»

«*Ωραία. Γιατί γίνεται φασαρία στην πόλη, και σκέφτηκα ότι ίσως να σ'ενδιαφέρει–*»

«Τι φασαρία;»

«*Άνοιξε τον δέκτη σου και θα καταλάβεις. Ένας δημοσιογράφος μας μόλις έχει πάει. Ίσως να θες κι εσύ να πας–*»

«Θα το κοιτάξω, Ιανέ. Σ'ευχαριστώ.»

«*Τα λέμε.*»

Ο Εφόριος έκλεισε τον δίαυλο και πλησίασε τον τηλεοπτικό δέκτη στο σαλόνι.

Η Σεϊλίκρα, μισοξαπλωμένη πάνω στον καναπέ, ρώτησε: «Τι είναι;»

«Θα δούμε.» Ο Εφόριος άνοιξε τον δέκτη. Η οθόνη άναψε δείχνοντας φασαρία να γίνεται στην Πορφυρή Οδό, τον μεγάλο δρόμο που περνούσε από την Καρδιά, την κεντρική πλατεία της Άκρης, και έφτανε ώς το λιμάνι. Κάποιοι κακοποιοί έσπαγαν μαγαζιά, χτυπούσαν κόσμο, πυροβολούσαν τα παράθυρα μιας τράπεζας–

«Τι!» έκανε η Σεϊλίκρα. «Τι στ'όνομα του Κρόνου συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Ο Ιανός μού είπε ότι ένας δημοσιογράφος μας μόλις πήγε–»

Ξαφνικά, κάποιος ντυμένος με μαύρη κάπα και κουκούλα – το πρόσωπό του ήταν αόρατο μέσα στη σκιά της – πλησίασε την οθόνη έχοντας μια καραμπίνα υψωμένη.

«Μη ρίξεις!» ακούστηκε η φωνή μιας δημοσιογράφου που ο Εφόριος ήξερε. «Μη ρίξεις! Δημοσιογράφοι είμαστ–!»

Η καραμπίνα πυροβόλησε – η οθόνη έδειξε παράσιτα.

«Χτύπησε τον τηλεοπτικό πομπό,» είπε ο Εφόριος, κι άρχισε αμέσως να βάζει τα ρούχα του, βιαστικά.

«Θα πας εκεί;» τον ρώτησε η Σεϊλίκρα.

«Ναι. Θέλω να δω τι γίνεται. Θες νάρθεις κι εσύ;» Υπέθετε ότι, ως πράκτορας της Παντοκράτειρας, λογικά κι εκείνη θα ήθελε να μάθει τι συνέβαινε.

«Θα έρθω,» αποκρίθηκε η Σεϊλίκρα, βάζοντας τα ρούχα της, αλλά όχι βιαστικά όπως ο Εφόριος. «Όχι όμως μαζί σου.»

«Γιατί;» Ο Εφόριος ήταν ντυμένος και τώρα έδενε τις μπότες του.

«Γιατί έτσι.»

«Καλά, όπως θέλεις–»

«Απλά, δεν υπάρχει λόγος να μπλέκουμε τις δουλειές μας – εσύ είσαι δημοσιογράφος, εγώ είμ–»

«Εντάξει, καταλαβαίνω.» Ο Εφόριος πήρε την καπαρντίνα του και τη φόρεσε. Έβαλε τα κλειδιά του σε μια τσέπη του παντελονιού του. Έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του κι έκανε να τον ανοίξει καθώς πλησίαζε την εξώπορτα του διαμερίσματος.

«Και το όπλο σου,» του είπε η Σεϊλίκρα, δείχνοντας το τραπεζάκι όπου εκείνος έκρυβε το πιστόλι του. Η οπλοφορία ήταν, τυπικά, παράνομη μέσα στην πόλη, αλλά πολλοί δημοσιογράφοι είχαν μικρά όπλα στην κατοχή τους, για λόγους ασφάλει-

ας· και η Σεϊλίκρα, παρότι ήταν ένα από τα δάχτυλα του χεριού του Παντοκρατορικού Νόμου στην Άκρη, δεν έμοιαζε να σκέφτεται να τιμωρήσει τον Εφόριο για οπλοκατοχή. «Θάναι επικίνδυνα εκεί πέρα,» τόνισε.

Ο Εφόριος μειδίασε. «Μ'αρέσει όταν ανησυχείς για μένα.» Άνοιξε το κάτω συρτάρι του μικρού τραπεζιού και πήρε το πιστόλι από εκεί, κρύβοντάς το μέσα στην καπαρντίνα του.

Η Σεϊλίκρα τον ζύγωσε γρήγορα και τον φίλησε. «Να προσέχεις.»

Ο Εφόριος ένευσε και έφυγε απ'το διαμέρισμα, ανοίγοντας τον πομπό του και καλώντας τους συνεργάτες του, για να τους πει να συναντηθούν στην Πορφυρή Οδό, εκεί όπου γίνονταν οι φασαρίες. Όταν έφτασε, μέσω του ανελκυστήρα, στο γκαράζ της πολυκατοικίας, είχε κανονίσει ό,τι ήταν να κανονίσει. Πήρε το όχημά του και βγήκε, τρέχοντας μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Άκρης.

Καθοδόν είδε και ένα τρίκυκλο της Χωροφυλακής να έρχεται. Το γυάλινο φιμέ σκέπαστρό του γυάλιζε στα φώτα της πόλης. Αποκλείεται να ήταν παραπάνω από τέσσερις – πέντε, το πολύ – χωροφύλακες μέσα στο όχημα, έκρινε ο Εφόριος. *Και δε νομίζω τόσο λίγοι να είναι αρκετοί για ν'αντιμετωπίσουν αυτό που συμβαίνει.* Από την άλλη, βέβαια, η εικόνα στον τηλεοπτικό δέκτη του δεν ήταν και πολύ καλή – είχε προλάβει να δει την κατάσταση μόνο από μία οπτική γωνία προτού ο κουκουλοφόρος διαλύσει τον τηλεοπτικό πομπό της συναδέλφου του – οπότε τα πράγματα ίσως να μην ήταν και τόσο άσχημα όσο τού είχε δοθεί η εντύπωση πως ήταν.

Σταμάτησε το όχημά του σ'έναν δρόμο κοντά στην Πορφυρή Οδό και βγήκε. Από απόσταση, μπορούσε ν'ακούσει τη φασαρία που έκαναν οι κακοποιοί: πυροβολισμοί, θραύση γυαλιών, κραυγές...

Ο Εφόριος πλησίασε την Πορφυρή Οδό με επιφύλαξη. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ένα ρημαγμένο εστιατόριο. Οι

τζαμαρίες του ήταν σπασμένες. Τρεις άντρες και μια γυναίκα βρίσκονταν στο εσωτερικό· οι δύο από τους πρώτους βαστούσαν σπαθιά με αιματοβαμμένες λεπίδες, η γυναίκα και ο άλλος άντρας είχαν στα χέρια τους καραμπίνες. Οι πελάτες του εστιατορίου ή είχαν πέσει στο πάτωμα, προσπαθώντας να κρυφτούν πίσω από αναποδογυρισμένα τραπέζια και καρέκλες, ή έτρεχαν για να φύγουν. Ένας από τους τελευταίους η γυναίκα τον πυροβόλησε στο πόδι, σωριάζοντάς τον μπρούμυτα. Ένας από τους άντρες με τα ξίφη πήγε από πάνω του, τον άρπαξε από τα μαλλιά, και, με μερικές σπαθιές στο λαιμό, του έκοψε το κεφάλι, το οποίο σήκωσε ψηλά, ουρλιάζοντας, και μετά το πέταξε στην άλλη άκρη του δρόμου.

Το φρικαλέο, αιματοβαμμένο πράγμα κύλησε και κατέληξε κοντά στα πόδια του Εφόριου, εκεί όπου αυτός ήταν κρυμμένος, πίσω από μια γωνία.

Θεοί! Τι είναι αυτοί; Από πού ήρθαν; Από τα Φέρνιλγκαν;

Φορούσαν όλοι τους κουκούλες· δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα από τα πρόσωπά τους.

Και καταστροφές δεν γίνονταν μόνο στο εστιατόριο, φυσικά. Σ'ολόκληρη εκείνη την περιοχή της Πορφυρής Οδού περιφέρονταν κακοποιοί. Ένας απ'αυτούς χτυπούσε ένα σταματημένο τετράκυκλο όχημα με το τσεκούρι του, διαλύοντας τζάμια και μηχανές. Ένας άλλος έβγαλε την ενεργειακή φιάλη από ένα δίκυκλο, την πέταξε παραδίπλα, και την πυροβόλησε με το πιστόλι του, κάνοντάς την να ανατιναχτεί προκαλώντας ζημιές σ'ένα κοντινό οικοδόμημα.

Πού είναι η Κλαρίσσα; αναρωτήθηκε ο Εφόριος, ανησυχώντας για τη δημοσιογράφο του *Ακριανού* που είχε έρθει εδώ πριν από εκείνον και που οι κακοποιοί είχαν διαλύσει τον τηλεοπτικό πομπό της.

Μερικοί χωροφύλακες είχαν συγκεντρωθεί σε μια μεριά, πυροβολώντας τους εγκληματίες καλυμμένοι πίσω από το όχημά τους. Εκείνοι ανταπέδιδαν τα πυρά, και κάποιος πέταξε μια

ενεργειακή φιάλη προς τους χωροφύλακες· μια από τις ριπές των χωροφυλάκων κατά λάθος τη χτύπησε, διαλύοντάς την και προκαλώντας έκρηξη. Οι χωροφύλακες σωριάστηκαν πίσω από το όχημά τους.

Τώρα, όμως, είχαν έρθει κι αυτοί με το τρίκυκλο που ο Εφόριος είχε δει πιο πριν. Υψώνοντας τουφέκια πυροβολούσαν αλύπητα· δύο από τους κακοποιούς σκοτώθηκαν.

Το δυνατό κρώξιμο ενός γρύπα ακούστηκε από ψηλά, και υψώνοντας το βλέμμα του ο Εφόριος είδε έναν γρυποκαβαλάρη να περνά πάνω από την Πορφυρή Οδό, πυροβολώντας τους εγκληματίες αλλά καταφέρνοντας μόνο να κάνει μερικούς από αυτούς να υποχωρήσουν μέσα στο ρημαγμένο εστιατόριο.

«*Βοήθεια!*» αντήχησε μια γυναικεία κραυγή από εκεί μέσα. «*Βοηθήστε μας!*»

«Κανένας δεν μπορεί να σας βοηθήσει! ΚΑΝΕΝΑΣ!» κραύγασε ένας από τους κακοποιούς, πυροβολώντας. Και ακολούθησαν κι άλλα λόγια που, όμως, ο Εφόριος δεν μπορούσε ν'ακούσει λόγω της απόστασης και του σαματά.

Κοιτάζοντας απ'τη μια κι απ'την άλλη μεριά της Πορφυρής Οδού, περίμενε μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή – μέχρι η περιοχή μπροστά του να είναι σχετικά ασφαλής – και, όταν αυτή η στιγμή ήρθε, έτρεξε, περνώντας απέναντι και φτάνοντας σ'έναν κάθετο δρόμο, κοντά στο ρημαγμένο εστιατόριο. Από την καπαρντίνα του, τράβηξε το πιστόλι του για παν ενδεχόμενο.

Αλλά, προτού προλάβει να κάνει τίποτα, ο πομπός του κουδούνισε. Τον άνοιξε.

«*Πού είσαι, Εφόριε;*» Ήταν ένας από τους ανθρώπους του συνεργείου του.

Ο Εφόριος τού απάντησε αλλά, επίσης, είπε: «Μην πλησιάσετε. Άμα σας δουν να έρχεστε, θα σας χτυπήσουν. Μείνετε εκεί πού είστε.»

Έκλεισε τον πομπό του, τον ρύθμισε στο αθόρυβο, και τον έκρυψε μέσα στην καπαρντίνα του. Ύστερα, κοίταξε από ένα πλαϊνό παράθυρο του εστιατορίου, το οποίο, παραδόξως, δεν ήταν τελείως διαλυμένο: μονάχα δύο τρύπες υπήρχαν επάνω του. Μέσα, εξακολουθούσε να γίνεται μακελειό, και τώρα δεν βρίσκονταν εκεί μόνο τέσσερις κακοποιοί, αλλά έξι, γιατί έρχονταν στο εστιατόριο για να καλυφθούν από τα πυρά της Χωροφυλακής.

Τι θέλουν; απόρησε ο Εφόριος. *Δεν μπορώ να καταλάβω. Απλά αποφάσισαν να κατεβούν στην Πορφυρή Οδό και να ρημάξουν τα πάντα; Γιατί;* Για ληστές δεν του έμοιαζαν, πάντως· δεν έβλεπε ν'αρπάζουν χρήματα από τους πελάτες του εστιατορίου. Ούτε πρέπει να είχαν αρπάξει από πουθενά αλλού· κανένας δεν κρατούσε τσάντα ή σάκο που να υποδήλωνε κάτι τέτοιο.

Ο Εφόριος περίμενε, παρατηρώντας. Έβγαλε μια μικρή φωτογραφική μηχανή από την καπαρντίνα του και τράβηξε, προσεχτικά, μερικές φωτογραφίες, καθώς οι κακοποιοί συνέχιζαν να κάνουν καταστροφές μέσα στο εστιατόριο. Μία απ'αυτούς – η γυναίκα με την καραμπίνα, που είχε δει και στην αρχή – πυροβολούσε όλα τα έπιπλα, τα πιατικά, και τη διακόσμηση του χώρου: θραύσματα πετάγονταν παντού, από ξύλο και γυαλί· οι λάμπες έσβηναν η μία κατόπιν της άλλης. «Σας παρακαλώ, σταματήστε! Σταματήστε! Θα σας πληρώσω!» φώναξε ένας άντρας που πρέπει να ήταν ο ιδιοκτήτης του εστιατορίου· και ένας από τους κακοποιούς τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, γεμίζοντας την όψη του με αίματα και σωριάζοντάς τον στο πάτωμα. Μετά, αυτός κι άλλος ένας άρχισαν να του γδέρνουν το πρόσωπο ενώ ο ιδιοκτήτης του εστιατορίου ούρλιαζε. Παραδίπλα, κάποιος άλλος έριξε μια σερβιτόρα ανάσκελα επάνω σ'ένα τραπέζι, κι αφού τη χαστούκισε κάμποσες φορές, μελανιάζοντας και ματώνοντάς την, έσκισε τα ρούχα της κι άρχισε να τη βιάζει.

Κάνουν καταστροφές χωρίς προφανή αιτία, σκέφτηκε ο Εφόριος, απορημένος. *Σα να είναι για λόγους εκδίκησης. Αλλά εκδίκηση ενάντια σε* ποιον*; Έχουν ρημάξει ολόκληρο το δρόμο!* Μήπως ήταν αποστάτες; Μήπως υπηρετούσαν αυτόν τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, τον πρώην σύζυγο της Παντοκράτειρας, ο οποίος την είχε προδώσει και προσπαθούσε να γκρεμίσει ολόκληρη τη Συμπαντική Παντοκρατορία;

Δύο ακόμα κακοποιοί μπήκαν, βιαστικά, στο εστιατόριο. Ο ένας ήταν γυναίκα, και ήταν τραυματισμένη· κούτσαινε.

Η Χωροφυλακή μαζευόταν στην είσοδο του εστιατορίου, που τα περισσότερα φώτα του ήταν διαλυμένα τώρα, και ο Εφόριος με το ζόρι μπορούσε να βλέπει μέσα. Ο φωτισμός ήταν ασθενικός και τρεμόπαιζε.

«*ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ, ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΨΗΛΑ*,» είπε κάποιος με τηλεβόα.

Καμία απάντηση δεν ήρθε από τους κακοποιούς.

«*ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΩ: ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ, ΧΩΡΙΣ–*»

Οι κακοποιοί είχαν κόψει το κεφάλι του ιδιοκτήτη του μαγαζιού, και το τίναξαν έξω από τη μπροστινή τζαμαρία. Μερικοί απ'αυτούς γέλασαν. Κάποιοι πυροβόλησαν προς τη μεριά των χωροφυλάκων: οι οποίοι τώρα ήταν πολλοί, μπορούσε να δει ο Εφόριος· είχαν έρθει ενισχύσεις.

«*ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΑΣΦΑΛΕΙΣ!*» είπε ο άντρας με τον τηλεβόα, μετά από μερικές στιγμές σοκαρισμένης σιγής.

Οι κακοποιοί δεν απάντησαν. Πυροβόλησαν μόνο, και κάποιος πέταξε μια βόμβα στους χωροφύλακες.

«*Έφοδος!*» άκουσε ο Εφόριος, αμέσως μετά, κάποιον από τους αρχηγούς των χωροφυλάκων να φωνάζει. «*Έφοδος!*»

Ο δημοσιογράφος άρχισε να τραβά φωτογραφίες καθώς η Χωροφυλακή προσπαθούσε να εισβάλει στο κατεστραμμένο εστιατόριο, περνώντας μέσα από σπασμένες τζαμαρίες και μικρές φωτιές.

Και τότε, συνέβη κάτι που ο Εφόριος δεν περίμενε – και ούτε κανένας άλλος, κατά πάσα πιθανότητα.

Ένας από τους κακοποιούς έβγαλε μια κραυγή μέσα από την κουκούλα του που έμοιαζε σαν να είχε έρθει από κάποια βαθιά άβυσσο, και από τη μεριά του ένας δυνατός αέρας φάνηκε να φεύγει, λες κι έβγαινε από το στόμα του.

Ένας Άνεμος!

Οι χωροφύλακες ούρλιαξαν. Ορισμένοι σκόνταψαν και έπεσαν ανάμεσα στα γυαλιά, στα σπασμένα έπιπλα, στα πτώματα, και στους κάλυκες. Ορισμένοι πέταξαν τα όπλα τους προσπαθώντας να φύγουν. Ένας γύρισε και, αλλόφρων, κοπάνησε τον διπλανό του στο κεφάλι, με το τουφέκι του. Ένας άλλος διπλώθηκε κραυγάζοντας, βγάζοντας το κράνος του και γδέρνοντας το κεφάλι του.

Ένας Άνεμος.

Ο άντρας αυτός ήταν Ανεμοσκόπος. Είχε καταπιεί έναν Άνεμο του Πορφυρού Κενού και τώρα τον είχε εξαπολύσει από μέσα του. Ο Εφόριος είχε ακούσει ότι μπορούσε να γίνει αυτό, αλλά νόμιζε ότι ίσως να μην ήταν και τίποτα περισσότερο από ένας μύθος. Εξάλλου, δεν ήταν πολλές οι φορές που είχε καταφέρει να ασχοληθεί με Ανεμοσκόπους – αυτούς τους μυστηριώδεις, επικίνδυνους ανθρώπους οι οποίοι είχαν κάποια ανεξήγητη σχέση με τους Ανέμους.

Η Χωροφυλακή είχε αιφνιδιαστεί τελείως. Η έφοδός τους είχε διαλυθεί. Ελάχιστοι από αυτούς φαινόταν να είναι σε κατάσταση να πολεμήσουν· οι υπόλοιποι ήταν, το λιγότερο, τραυματισμένοι. Και οι κακοποιοί τούς πυροβόλησαν με μανία, ενώ κάποιοι ζύγωναν κιόλας, χτυπώντας με σπαθιά. Ένας, κραυγάζοντας εκστατικά, έκοψε με μερικές σπαθιές το κεφάλι μιας χωροφύλακα και το πέταξε, με δύναμη, πάνω σ'έναν άλλο χωροφύλακα που ούρλιαζε διπλωμένος στο πάτωμα.

Ο Εφόριος, όμως, μπορούσε τώρα ν'ακούσει κι άλλα οχήματα της Χωροφυλακής να συγκεντρώνονται στην Πορφυρή Οδό,

και είδε χωροφύλακες να έρχονται στο εστιατόριο, πάνοπλοι και πυροβολώντας. Ένας από τους κακοποιούς τινάχτηκε πίσω, από τις σφαίρες που γέμισαν το σώμα του, και έπεσε νεκρός.

Οι υπόλοιποι έτρεξαν να φύγουν όσο είχαν ακόμα καιρό.

Ένας απ᾽αυτούς ήρθε προς το μισοσπασμένο παράθυρο απ᾽όπου κοίταζε ο Εφόριος.

Ο δημοσιογράφος έκανε στο πλάι για να τον αποφύγει. Ο κουκουλοφόρος πήδησε, σπάζοντας γυαλιά και περνώντας. Στράφηκε και είδε τον Εφόριο. Ο Εφόριος, που στο ένα χέρι κρατούσε τώρα τη φωτογραφική του μηχανή, έβγαλε το πιστόλι από την καπαρντίνα του. Ο κακοποιός τον γρονθοκόπησε στο πλάι του κεφαλιού, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να πέσει. Κι αμέσως έφυγε, τρέχοντας.

Ο Εφόριος – ζαλισμένος από το χτύπημα, αλλά όχι πολύ – σηκώθηκε πάλι όρθιος. Το πιστόλι δεν είχε πέσει από το χέρι του, ούτε η φωτογραφική μηχανή του· τα είχε κρατήσει γερά για να μην τα χάσει μες στο σκοτάδι.

Κινήθηκε, γρήγορα, προς την πίσω μεριά του εστιατορίου – προς τα εκεί όπου είχε τρέξει και ο κακοποιός, καθώς και άλλοι κακοποιοί που είχε προλάβει να δει από το παράθυρο.

Κανένας χωροφύλακας δεν βρισκόταν εδώ, στις πυκνές σκιές του δρόμου πίσω από το εστιατόριο, παρατήρησε: είχαν συγκεντρώσει όλη τους τη δύναμη στην Πορφυρή Οδό και, εξαιτίας αυτού, τώρα οι κακοποιοί θα τους ξέφευγαν.

Ο Εφόριος ατένισε μια φιγούρα να τρέχει μες στα σκοτάδια. Την ακολούθησε δίχως να διστάσει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε παράτολμα πράγματα στην καριέρα του ως Λαγωνικό του *Ακριανού*. Πολλοί, μάλιστα, είχαν αστειευτεί ότι το επώνυμό του – Εύτολμος – έμοιαζε με παρωνύμιο στην περίπτωσή του. Ο Εφόριος γελούσε και τους έλεγε: *Η μοίρα... Η μοίρα...*

Ο κουκουλοφόρος κακοποιός, στην αρχή, έτρεχε σαν να τον κυνηγούσε η ίδια η Λόρκη εξοργισμένη που την είχε απατήσει· ο Εφόριος, σε μερικές στιγμές, παραλίγο να τον χάσει. Μετά, όμως, εκείνος άρχισε να πηγαίνει πιο σιγά: δεν έτρεχε πια· απλώς περπατούσε γρήγορα. Πρέπει να ήταν λαχανιασμένος. Λογικό, άλλωστε· κι ο Εφόριος ήταν λαχανιασμένος.

Διασχίζοντας κάμποσα χιλιόμετρα, πλησίασαν, μέσα στη βαθιά νύχτα, τη δυτική άκρη της πόλης, εκεί όπου οι δρόμοι και τα οικοδομήματα τελείωναν. Εκεί όπου ορθώνονταν οι πυργίσκοι ελέγχου των Παντοκρατορικών, σχίζοντας τα σκοτάδια με τους προβολείς τους. Δεν επιτρεπόταν ο καθένας να μπαίνει και να βγαίνει από όποιο σημείο της Άκρης ήθελε. Αν τον έπιαναν τον σταματούσαν για ανάκριση και, φυσικά, τον έψαχναν, μήπως βρουν όπλα ή τίποτε άλλο παράνομο επάνω του.

Ο κακοποιός, όμως, φαινόταν να γνωρίζει κάποιο... μονοπάτι. Ο Εφόριος τον είδε να πηγαίνει κοντά σε μια πολυκατοικία, να μπαίνει σε μια πλευρική πόρτα της, και μετά να βγαίνει από την άλλη μεριά και να χάνεται μέσα σε μια σκοτεινή περιοχή όπου τα φώτα των πυργίσκων ελέγχου δεν έφταναν καθώς έκαναν τους κύκλους τους.

Ο Εφόριος έτρεξε πίσω από τον κακοποιό. Άνοιξε κι εκείνος την πλευρική πόρτα της πολυκατοικίας και βρέθηκε σε μια πιλοτή όπου μερικά οχήματα ήταν σταθμευμένα. Ο χώρος δεν ήταν ανοιχτός αλλά χτισμένος. Μια μεγάλη, διπλή θύρα υπήρχε στη μια μεριά – τη μεριά που οδηγούσε στο εσωτερικό της πόλης – μάλλον για να βγαίνουν τα οχήματα. Στην αντικρινή πλευρά ήταν μια άλλη θύρα, καγκελωτή και τώρα μισάνοιχτη. Από εκεί είχε βγει ο κακοποιός.

Ο Εφόριος τον ακολούθησε, γλιστρώντας κι εκείνος έξω από την πολυκατοικία και μπαίνοντας στην κατασκότεινη περιοχή στα όρια της Άκρης. Τα φώτα των πυργίσκων ελέγχου, πράγματι, δεν έφταναν εδώ, όπως είχε αρχικά παρατηρήσει, και ο Εφόριος δεν μπορούσε να δει πού ήταν ο κακοποιός· πήγε ό-

μως ευθεία μπροστά, δυτικά, υποθέτοντας ότι ο άνθρωπος που παρακολουθούσε θα ήθελε να απομακρυνθεί από την πόλη.

Οι Άνεμοι χτύπησαν τον Εφόριο αμέσως μόλις βγήκε από την ακτίνα επίδρασης του Ανεμοθραύστη. Τους αισθάνθηκε να τραβούν την κάπα του και τα μαλλιά του σα να είχαν χέρια, και το μυαλό του γέμισε από παράξενες σκέψεις και από αμφιβολίες.

...Τι κρύβεται στο σκοτάδι; Τι μπορεί να κρύβεται στο σκοτάδι;

Σιγά μην τον φτάσεις! Λες να μην ξέρει τι κάνει;

Άσε που θα σ'έχει καταλάβει! Περιμένει να σε σκοτώσει, ξέρεις... να σε σκοτώσει μόλις πας εκεί που θέλει να πας!

Ο Εφόριος αγνόησε τους Ανέμους, συνεχίζοντας αποφασιστικά την πορεία του· και, καθώς απομακρυνόταν από την Άκρη και έμπαινε σ'ένα μέρος όλο βράχους και δέντρα, είδε πάλι τον κακοποιό στις ακτίνες του φεγγαρόφωτου. Ο άντρας προχωρούσε ακάθεκτος, χωρίς να τρέχει. Οι Άνεμοι δεν έμοιαζε να τον επηρεάζουν. Ήταν, μήπως, ο Ανεμοσκόπος που είχε εξαπολύσει εκείνο τον Άνεμο εναντίον των χωροφυλάκων;

Αυτός είναι!

Και το ξέρει ότι τον ακολουθείς.

Θα γυρίσει και θα διαλύσει το μυαλό σου!

Σκασμός! γρύλισε εσωτερικά ο Εφόριος. *ΣΚΑΣΜΟΣ!*

Δε μπορείς να σωπάσεις την αλήθεια.

Γύρνα πίσω. Φύγε.

Αλλά πού να πας; Τώρα είσαι καταδικασμένος – επίτηδες σε οδήγησε εδώ!

Ο Εφόριος αισθανόταν το μυαλό του να παραδέρνει μέσα σε μια ανελέητη καταιγίδα, αλλά, τρίζοντας τα δόντια του, συνέχισε. Ήθελε οπωσδήποτε να μάθει πού θα πήγαινε αυτός ο άντρας, είτε ήταν ο Ανεμοσκόπος είτε κάποιος από τους άλλους.

Κι έτσι, παρά τους ισχυρούς Ανέμους που τον χτυπούσαν, απειλώντας να τον οδηγήσουν πέρα από τα όρια της τρέλας, ο

Εφόριος ακολούθησε τον κουκουλοφόρο μέσα από τα δέντρα και τις πέτρες για ώρα πολλή.

Ενώ ασώματες φωνές τον στοίχειωναν–

Πολύ αργά για σένα πια... Πολύ αργά...

Οι αποφάσεις σου ποτέ δεν ήταν και τόσο σωστές· απλά τυχερός ήσουν.

Κι ορισμένες φορές, η τύχη σου ήταν... φανταστική. *Πλάσμα της φαντασίας σου!*

Νομίζεις ότι η πράκτορας θα κοιμάται μαζί σου για πάντα; Θα φύγει.

Αν δε σε σκοτώσει πρώτα...

Μια βραδιά δεν θα τη δεις καθόλου· κι άλλη μία· κι άλλη μία· μέχρι που θα καταλάβεις ότι δεν θα την ξαναδείς ΠΟΤΕ!

Δεν ήθελε να έρθει μαζί σου στην Πορφυρή Οδό· δεν την ενδιαφέρεις. Σε χρησιμοποιεί.

Όταν – ΑΝ – γυρίσεις ζωντανός στην Άκρη, θ'ακούσει με ενδιαφέρον ό,τι έχεις να της πεις γι'αυτόν τον κουκουλοφόρο – αδιαφορώντας που κινδύνεψες να σκοτωθείς.

Ο κακοποιός σού έχει στήσει παγίδα. Γιατί νομίζεις ότι προχωρά τόση ώρα; Πού πάει πια; Πού;

Ο Εφόριος ένιωθε το νου του θολωμένο. Κάθε εμβόλιμη σκέψη των Ανέμων τον λόγχιζε σαν σπαθιά από καλοακονισμένο ξίφος. Είχε αρχίσει πλέον να μπερδεύει τις σκέψεις του – τις πραγματικές του σκέψεις – με τις δικές τους, τις σκέψεις που ήθελαν να φυτέψουν μέσα του–

Δικές σου σκέψεις είναι!

Τι σκέφτεσαι που δεν το ξέρεις ήδη;

Και ποιοι είναι αυτοί οι «Άνεμοι»;

ΟΧΙ! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!

Ο Εφόριος παραπάτησε. Πιάστηκε από τον στραβό κορμό ενός δέντρου. Είχε δαγκώσει τα χείλη του, γευόταν αίμα. Τα μάτια του παρέμεναν καρφωμένα στη σκιερή φιγούρα που προχωρούσε αντίκρυ του χωρίς να φαίνεται να επηρεάζεται

από τους Ανέμους. Είχε απομακρυνθεί ακόμα περισσότερο τώρα· ο Εφόριος με το ζόρι την έβλεπε – κι αισθανόταν το κεφάλι του να πονά από την προσπάθεια.

Έπρεπε να μείνει συγκεντρωμένος στον εαυτό του και στην αποστολή του. Αν άφηνε τους Ανέμους να αντικαταστήσουν τις πραγματικές του σκέψεις, θα τρελαινόταν· το ήξερε πως θα τρελαινόταν.

Ή, μήπως, είσαι ήδη τρελός;

Θα μπορούσες να περιπλανιέσαι για πάντα σ'αυτή την ερημιά χωρίς να το ξέρεις...

Η Άκρη... μια ανάμνηση, ή μια φαντασίωση;

Νομίζεις ότι η Σεϊλίκρα μπορεί να σε βοηθήσει τώρα; –Δεν ήρθε καν μαζί σου πριν, όταν μπορούσε να είχε έρθει!

Ο Εφόριος σκόνταψε καθώς έκανε να κατεβεί μια μικρή πλαγιά. Γλίστρησε πάνω στα χώματα και στις πέτρες, και κατέληξε στα γόνατα και στις παλάμες. Φοβήθηκε ότι τώρα ίσως ο κακοποιός να τον άκουγε, να καταλάβαινε ότι ο δημοσιογράφος τον ακολουθούσε.

Την έκανες τη βλακεία σου.

Θα γυρίσει και θα σε ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΕΙ κι εσένα σαν τους άλλους!

Τα μάτια του, όμως, όταν τα σήκωσε από τη γη, του είπαν ότι οι Άνεμοι προσπαθούσαν, γι'ακόμα μια φορά, να τον γεμίσουν αμφιβολίες. Η σκιερή φιγούρα ήταν μακριά, πολύ μακριά... και πήγαινε σ'ένα μέρος που... ο Εφόριος δεν ήταν σίγουρος αλλά νόμιζε ότι ήταν κάποιου είδους οικοδόμημα, φωτισμένο μονάχα από το φεγγαρόφωτο της Σεργήλης και από την απαλή πορφυρή ακτινοβολία του Κενού.

Σηκώθηκε όρθιος, με κόπο, και προχώρησε.

Πήγαινε εκεί... ναι, πήγαινε... και θα σε πιάσουν και θα σε βασανίζουν μέσα σε σκοτεινά πέτρινα δωμάτια...

Να δούμε μετά αν η πράκτορας θα θέλει να φιλιέται με την χαρακωμένη μούρη σου...

Η σκιερή φιγούρα ανέβηκε κάτι σκαλοπάτια – πρέπει να υπήρχαν σκαλοπάτια εκεί, αν και δεν διακρίνονταν μες στο σκοτάδι – και χάθηκε μπαίνοντας σε κάποια είσοδο.

Ερείπιο. Ένα ερείπιο...

Το ερείπιο που θα μείνει από το σώμα σου μετά από τα βασανιστήρια!

Ο Εφόριος αισθανόταν να τρέμει – και δεν ήξερε αν ήταν από φόβο ή από κούραση. Οι Άνεμοι είχαν συγχύσει το μυαλό του. Είχε, όμως, αρκετή σύνεση για να σκεφτεί ότι δεν μπορούσε να πάει στο ερειπωμένο οικοδόμημα τώρα. Καλύτερα να επέστρεφε στην Άκρη.

Γύρισε και άρχισε να τρέχει, νιώθοντας κυνηγημένος από όλους τους Ανέμους του Κενού, και από το ίδιο του το μυαλό.

Όταν έφτασε στα όρια της Άκρης, είχε αρχίσει, επηρεασμένος από τους Ανέμους, να νομίζει ότι βρισκόταν μέσα σε όνειρο. Δεν ήξερε πόσες φορές είχε σκοντάψει ώσπου να φτάσει εδώ· τα γόνατά του ήταν ματωμένα, το αισθανόταν· οι παλάμες του ήταν ματωμένες, τις έβλεπε. Υποψιαζόταν ότι ίσως ο κουκουλοφόρος που είχε ακολουθήσει – ο *Ανεμοσκόπος*, τον είχαν πείσει η Άνεμοι – να του είχε στήσει παγίδα και να τον είχε κάνει να νομίζει ότι δεν ονειρευόταν ενώ στην πραγματικότητα ονειρευόταν, κοιμισμένος στο κρεβάτι του... και η Σεϊλίκρα είχε ξυπνήσει και, τραβώντας ένα ξιφίδιο από τα ρούχα της, ετοιμαζόταν να τον σκοτώσει – έπρεπε, λοιπόν, να ξυπνήσει κι εκείνος, *γρήγορα!*

Τα φώτα της πόλης, και οι προβολείς των πυργίσκων ελέγχου, τον έκαναν να συνέλθει κάπως. *Δεν είναι όνειρο! Έχω, πράγματι, βγει από την Άκρη! Έχω ακολουθήσ–!*

Όχι! όχι! δεν θυμάσαι καλά!

Ονειρεύεσαι.

Και πρέπει να ξυπνήσεις, ανόητε! Να ξυπνήσεις προτού γίνει το κακό!

Το κακό!

Το κακό!

Ο Εφόριος έτρεξε προς τους πυργίσκους ελέγχου.

«Σταμάτα!» του φώναξαν οι φρουροί. «Σταμάτα!» Μερικές προειδοποιητικές ριπές έπεσαν, τις οποίες εκείνος αγνόησε, και μόνο όταν βρέθηκε πίσω από τον Ανεμοθραύστη, με τους Ανέμους να έχουν σωπάσει μέσα στο μυαλό του, γονάτισε και ύψωσε τα χέρια του για να δείξει ότι δεν κουβαλούσε όπλα.

Χωροφύλακες συγκεντρώθηκαν εμπρός του, σημαδεύοντάς τον με τουφέκια και πιστόλια.

«...Δημοσιογράφος είμαι,» έκανε ξέπνοα ο Εφόριος. «Δημοσιογράφος... και δεν ονειρεύομαι... είμαι εδώ. Δημοσιογράφος είμαι· έχω ταυτότητα.»

«Για να δούμε την ταυτότητά σου,» είπε ένας χωροφύλακας.

Ο Εφόριος έψαξε μέσα στην καπαρντίνα του. Βρήκε τη δημοσιογραφική του ταυτότητα και την πρότεινε, με το χέρι του να τρέμει. Ο χωροφύλακας την πήρε και την κοίταξε. «Ψάξτε τον,» είπε στους άλλους.

Δύο – ένας άντρας και μια γυναίκα – τον πλησίασαν, τον σήκωσαν όρθιο, και άρχισαν να τον ψάχνουν από πάνω ώς κάτω. Καθώς του έπαιρναν τη φωτογραφική μηχανή και το πιστόλι του, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του δονήθηκε έντονα.

Ο Εφόριος έβαλε το χέρι στην τσέπη του–

«Τι κάνεις εκεί;»

«Ο πομπός μου.» Τον έβγαλε και τους τον έδειξε. «Κάποιος με καλεί. Πρέπει ν'απαντήσω.»

Ο χωροφύλακας ένευσε.

Ο Εφόριος άνοιξε τον πομπό. «Ναι;»

«*Πού είσαι, Εφόριε;*» Η φωνή της Σεϊλίκρα. «*Σε καλούσα και δεν μπορούσα να πιάσω τον πομπό σου.*»

«Έξω απ'την πόλη...»

«*Έξω απ'την πόλη!; Μ'αυτή την καταιγίδα; Τρελάθηκες; Πού ακριβώς είσαι τώρα;*»

Ο Εφόριος τής είπε.

«*Μην πας πουθενά. Έρχομαι αμέσως. Πες στους φρουρούς ότι θα έρθω και το θέμα θα ξεκαθαριστεί,*» είπε η Σεϊλίκρα, και ο Εφόριος άκουσε τον πομπό της να κλείνει.

«Τα όπλα απαγορεύονται, κύριε Εύτολμε,» είπε ο χωροφύλακας. «Αγνοείτε τον νόμο;»

«Δεν τον αγνοώ... κάποιες φορές, η δουλειά μου είναι... δύσκολη...»

«Αναρωτιέμαι ποιες είναι οι... *δυσκολίες* σας, κύριε Εύτολμε. Τι κάνατε έξω από την πόλη, μέσα στους Ανέμους;»

«Σας παρακαλώ...» είπε ο Εφόριος νιώθοντας το στόμα του ξερό. «Θα έρθει μια κυρία τώρα, θα σας εξηγήσει...»

«Ποια κυρία;»

«Θα δείτε... Περιμένετε λίγο.»

Οι χωροφύλακες περίμεναν, και η Σεϊλίκρα δεν άργησε να έρθει ξεπροβάλλοντας από τους σκοτεινούς δρόμους της Άκρης. Μέσα από το δερμάτινο πανωφόρι της έβγαλε την ταυτότητά της και τους την έδειξε: την ταυτότητα που την αναγνώριζε ως πράκτορα της Παντοκράτειρας.

«Το ζήτημα αφορά άμεσα τη Συμπαντική Παντοκρατορία,» τους είπε. «Ο κύριος Εύτολμος θα έρθει μαζί μου· και ποτέ δεν τον είδατε εδώ. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Εξοχότατη,» αποκρίθηκε ο χωροφύλακας. «Όπως προστάξετε.»

«Δώστε στον κύριο Εύτολμο τα πράγματά του.»

Του τα έδωσαν, κι εκείνος ακολούθησε τη Σεϊλίκρα μέσα στην πόλη, νιώθοντας τα πόδια του να τρέμουν από κούραση και ταραχή. Το κεφάλι του εξακολουθούσε να βουίζει και να πονά από τις φωνές των Ανέμων.

«Τι έκανες εκεί έξω;» τον ρώτησε η πράκτορας ενώ βάδιζαν.

«...Ακολουθούσα έναν απ'αυτούς.»

«Ποιους;»

«Τους κακοποιούς...»

«Που επιτέθηκαν στην Πορφυρή Οδό;»

«Ναι. Ένας...» ξεροκατάπιε (ήθελε απελπισμένα κάτι να πιει!), «ήταν Ανεμοσκόπος...»

«Το έμαθα. Εξαπέλυσε έναν Άνεμο εναντίον των χωροφυλάκων. Δεν έπρεπε να τους είχες ακολουθήσει, Εφόριε!»

«...Είδα πού πήγε–» Διπλώθηκε, βήχοντας σπασμωδικά.

Η Σεϊλίκρα σταμάτησε να βαδίζει, περιμένοντάς τον να συνέλθει. «Εντάξει,» είπε. «Θα συζητήσουμε μετά. Έλα από δω.»

Ο Εφόριος την ακολούθησε παραπατώντας. Έφτασαν κοντά σ'ένα τρίκυκλο όχημα. «Δικό σου είναι;» τη ρώτησε· η φωνή του ακούστηκε σαν κακόφωνο κρώξιμο στ'αφτιά του.

«Ναι.» Η Σεϊλίκρα άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο. «Μπες.»

Ο Εφόριος ξάπλωσε στο μακρόστενο πίσω κάθισμα. Η Σεϊλίκρα κάθισε μπροστά, στη θέση του οδηγού. Έκλεισε το σκέπαστρο και ενεργοποίησε τα συστήματα του οχήματος.

Ο Εφόριος, ντυμένος με μια ελαφριά ρόμπα και καθισμένος στον καναπέ του διαμερίσματός του, ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι με τον Κρύο Ουρανό που του έδωσε η Σεϊλίκρα.

«Αισθάνεσαι καλύτερα;» τον ρώτησε η πράκτορας, καθίζοντας δίπλα του.

«...Ναι,» παραδέχτηκε εκείνος, κάνοντας πίσω και ξεφυσώντας. «Ναι... Ωωω, *θεοί*! Οι Άνεμοι παραλίγο να με τρελάνουν. Το κεφάλι μου *πονά*...»

«Δεν έπρεπε ποτέ να είχες βγει εκεί έξω.»

«Αν δεν τον ακολουθούσα γρήγορα, θα τον έχανα,» είπε ο Εφόριος κλείνοντας τα μάτια. «Είδα πού πήγε, Σεϊλίκρα...»

«Πού;»

«Σ'ένα ερείπιο έξω απ'την πόλη. Στα δυτικά.»

«Πόσο μακριά;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πρέπει... να βάδιζα για κάμποση ώρα.» Άνοιξε πάλι τα μάτια. Κάθισε όρθια, ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Τρία χιλιόμετρα;... Πέντε;... Παραπάνω, δε νομίζω.»

«Ούτε κι εγώ, αλλιώς αποκλείεται να είχες πάει και να είχες γυρίσει τόσο γρήγορα.»

«Πόση ώρα έλειπα;»

«Είναι περασμένα μεσάνυχτα, Εφόριε.»

«Μου φάνηκε πιο λίγο. Πολύ πιο λίγο...» Ήπιε Κρύο Ουρανό, δροσίζοντας γι'ακόμα μια φορά το στόμα και τον λαιμό του. Το κεφάλι του είχε αρχίσει να ξεθολώνει.

«Φτηνά τη γλίτωσες,» του είπε η Σεϊλίκρα. «Μπορεί ακόμα και να σ'έβλεπε και να σε σκότωνε.» Σηκώθηκε από τον καναπέ και βημάτισε μέσα στο σαλόνι, σκεπτική.

Ο Εφόριος έπινε Κρύο Ουρανό, σιωπηλά.

Η Σεϊλίκρα τού είπε, παύοντας να βηματίζει: «Θα πάω σ'αυτό το ερείπιο, να δω τι είναι.»

«Μες στην καταιγίδα;»

Η Σεϊλίκρα γέλασε. «Άκου ποιος μιλάει! Δε θα πάω έτσι, Εφόριε. Θα φοράω προστατευτικό κράνος.»

«Θα έρθω μαζί σου.»

«Ούτε που να το σκέφτεσαι.»

«Μ'ενδιαφέρει κι εμένα αυτό το ερείπιο!» διαμαρτυρήθηκε ο Εφόριος. Τελείωσε τον Κρύο Ουρανό και άφησε το ποτήρι στο τραπεζάκι μπροστά του. Σηκώθηκε όρθιος.

«Μη μπλέκεσαι στα πόδια μου,» του είπε η Σεϊλίκρα.

«Δε μπλέκομαι στα πόδια σου. Εγώ βρήκα το ερείπιο! Αν δεν ήμουν εγώ, δε θα ήξερες ποτέ γι'αυτό!»

«Νομίζεις ότι είσαι σε κατάσταση να έρθεις;» φώναξε η Σεϊλίκρα δείχνοντάς τον. «Δες τον εαυτό σου στον καθρέφτη! Οι Άνεμοι σ'έχουν κάνει χάλια.»

«Δεν ήταν κι η χειρότερη καταιγίδα που έχει χτυπήσει την Άκρη! Και δεν είμαι τόσο χάλια. Έχω ξανακούσει τις φωνές

των Ανέμων και παλιότερα. Εγώ βρήκα το ερείπιο, Σεϊλίκρα – και θα έρθω μαζί σου! Δε μπορείς να μου δώσεις ένα κράνος κι εμένα;»

Η Σεϊλίκρα τον ατένισε θυμωμένα για λίγο. Έπειτα, αναστέναξε ηχηρά. «Εντάξει,» είπε. «Ντύσου· μην καθυστερείς.»

Ο Εφόριος πήγε στο δωμάτιό του κι άρχισε να ντύνεται.

Η Σεϊλίκρα, εν τω μεταξύ, άνοιξε τον πομπό της, για να ζητήσει να της φέρουν δύο κράνη προστασίας από τους Ανέμους και κάποια μικρά όπλα.

4.

Οι φρουροί στους πυργίσκους ελέγχου δεν τους έφεραν καμία αντίσταση όταν είδαν την ταυτότητα της Σεϊλίκρα. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν υπεράνω του νόμου: απλοί φρουροί, στρατιώτες, και χωροφύλακες δεν μπορούσαν να τους σταματήσουν.

Έτσι, φορώντας τα ειδικά κράνη που τους προστάτευαν από την επιρροή των Ανέμων, ο Εφόριος και Σεϊλίκρα πέρασαν τα όρια της Άκρης και βγήκαν στις ερημιές δυτικά της, βαδίζοντας ανάμεσα σε βράχους και δέντρα, με τα πιστόλια τους στα χέρια.

«Θυμάσαι καλά τον δρόμο;» ρώτησε η Σεϊλίκρα, μιλώντας δυνατά για ν'ακούγεται πάνω από τον θόρυβο της καταιγίδας. Οι Άνεμοι του Κενού εξακολουθούσαν, φυσικά, να φυσάνε και να σφυρίζουν, όπως κάθε άλλος αέρας· τα κράνη προστάτευαν τον Εφόριο και τη Σεϊλίκρα μόνο από την επίδραση που είχαν οι Άνεμοι στο μυαλό τους, όχι στο σώμα τους. Δεν άκουγαν φωνές μέσα στο κεφάλι τους να προσπαθούν να τους βάλουν ζιζάνια και να τους τρελάνουν.

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Εφόριος. «Ήμουν... αποπροσανατολισμένος.»

Φαντάζομαι, σκέφτηκε η Σεϊλίκρα. *Τυχερός ήσουν που επέστρεψες. Και τώρα δεν έπρεπε να είσαι μαζί μου, αλλά τέλος πάντων...* Επιπλέον, ο Εφόριος μπορεί να της φαινόταν τελικά πιο χρήσιμος απ'ό,τι εκείνη νόμιζε. Ίσως να μην ήταν και τόσο εύκολο να φτάσει σ'αυτό το ερείπιο χωρίς τη βοήθειά του.

Καθώς διέσχιζαν τη δενδρώδη, άγρια περιοχή προσέχοντας να μη γλιστρήσουν στα σκαμπανεβάσματα του εδάφους, και καθώς σε κάποια στιγμή βρίσκονταν σ'ένα ύψωμα, είδαν στα νότια κάτι να περνά εκεί όπου τελείωνε η Σεργήλη και άρχιζε η απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού. Ένα σμήνος από κατάμαυρα πουλιά που φτερούγιζαν ξέφρενα μέσα στους θυελλώδεις Ανέμους.

«Νυχτερίδες του Κενού,» είπε η Σεϊλίκρα στον Εφόριο.

Εκείνος ένευσε. Τις είχε ξαναδεί και παλιότερα. Δεν είχε ακούσει ποτέ να έρχονται στη Σεργήλη, και έλεγαν ότι ήταν, γενικά, ακίνδυνες.

Το σμήνος πέρασε κοντά από τα όρια των δύο διαστάσεων και, μετά, χάθηκε πάλι στα βάθη του Πορφυρού Κενού.

Έπειτα από λίγο βάδισμα, η Σεϊλίκρα ρώτησε: «Νομίζεις πως είμαστε μακριά ακόμα;» Δεν έβλεπε κανένα ερείπιο πουθενά αντίκρυ τους. Ήταν, βέβαια, και νύχτα· μονάχα το ασθενικό κόκκινο φως του Κενού και το ασημόχρωμο φως του φεγγαριού της Σεργήλης υπήρχαν για να τους βοηθούν.

Ο Εφόριος κοίταξε την περιοχή μπροστά τους και γύρω τους. «Δεν ξέρω...» παραδέχτηκε. «Δεν ξέρω.»

Η Σεϊλίκρα αναστέναξε – ένας αδύναμος ήχος που χάθηκε μέσα στην καταιγίδα των Ανέμων. «Έχουμε ήδη κάνει τρία χιλιόμετρα, όπως το υπολογίζω.»

Ο Εφόριος ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να είναι πιο μακριά.»

Προχώρησαν· και, καθώς προχωρούσαν, η καταιγίδα άρχισε να κοπάζει. Οι Άνεμοι φυσούσαν τώρα με λιγότερη δύναμη· σύντομα θα διαλύονταν. Από μακριά, από το Πορφυρό Κενό, η Σεϊλίκρα διέκρινε μια άκατο να έρχεται προς τη Σεργήλη, με τα ιστία της φουσκωμένα από πάνω και από κάτω της. Δεν έδωσε περισσότερη σημασία, γιατί έπρεπε να προσέχει πού πατούσε εδώ πέρα, όπου το έδαφος ήταν κάθε άλλο παρά ομαλό.

«Πρέπει να είμαστε κοντά...» μουρμούρισε σε κάποια στιγμή ο Εφόριος.

Η Σεϊλίκρα τον άκουσε και τα μάτια της έψαξαν για το ερειπωμένο οικοδόμημα που της είχε αναφέρει. Δεν το είδε πουθενά.

Ο Εφόριος σκαρφάλωσε σε μια πλαγιά, πιάνοντας προεξέχοντες βράχους. Τα χέρια του τον πονούσαν, καθώς οι πληγές εκεί δεν είχαν, φυσικά, ακόμα επουλωθεί παρότι τους είχε βάλει αντισηπτικό στο διαμέρισμά του, και τα γάντια που φορούσε δεν αισθανόταν πως προστάτευαν και πολύ τις ταλαιπωρημένες παλάμες του.

Η Σεϊλίκρα τον ακολούθησε, και σύντομα έφτασαν στην κορυφή της πλαγιάς και ατένισαν ένα οικοδόμημα αντίκρυ τους.

«Αυτό είναι,» είπε ο Εφόριος, ξέπνοα. «Εκεί πήγε ο κουκουλοφόρος.»

Το οικοδόμημα ήταν, αναμφίβολα, ερειπωμένο, αλλά το γενικότερο σχήμα του δεν θύμιζε στη Σεϊλίκρα τίποτα το συγκεκριμένο. Δεν της έμοιαζε με παλιά πολυκατοικία, ούτε με οχυρό, ούτε με... Θα μπορούσε να ήταν ναός; Κάποιος αρχαίος ναός; *Δεν αποκλείεται.*

Όπλισε το πιστόλι της. «Προχωράμε προσεχτικά,» είπε. «Να έρχεσαι πίσω μου.»

Ο Εφόριος ένευσε. Όπλισε κι εκείνος το πιστόλι του και την ακολούθησε.

Κατέβηκαν την πλαγιά και πλησίασαν, σκυμμένοι και με μεγάλη επιφύλαξη, το ερείπιο. Καθώς πήγαιναν κοντά του, το

διέκριναν καλύτερα στο φεγγαρόφωτο. Είδαν χοντρούς αρχαίους κίονες, σπασμένοι οι περισσότεροι απ᾽αυτούς· πλατιά σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε μια αψιδωτή είσοδο· τοξωτά παράθυρα, ψηλά πάνω από την είσοδο· το άγαλμα κάποιου θηρίου – λύκου ή αιλουροειδούς – με φτερά, μισοδιαλυμένο.

«Ναός,» ψιθύρισε η Σεϊλίκρα. «Σίγουρα. Τι λες κι εσύ;»

«Ναι, μάλλον. Αλλά δε μπορώ να καταλάβω σε ποιον θεό είναι αφιερωμένος.»

«Ούτ᾽εγώ.»

Έφτασαν στη βάση του οικοδομήματος, χωρίς κανένας να τους εμποδίσει και χωρίς να ζυγώσουν τη σκάλα. Η Σεϊλίκρα, υψώνοντας το βλέμμα της, παρατήρησε ερευνητικά την πρόσοψη του ερειπίου, και είδε ότι δεξιά κι αριστερά της κεντρικής εισόδου υπήρχαν δύο άλλες σκάλες που ανέβαιναν στριφτά και κατέληγαν σε ανοίγματα.

«Τα βλέπεις αυτά;» είπε στον Εφόριο, δείχνοντας.

Εκείνος ένευσε.

«Από πού μπήκε ο άνθρωπος που ακολούθησες;»

«Από την κεντρική είσοδο, νομίζω.»

«Εμείς, λοιπόν, θα πάμε από τα δεξιά.»

«Γιατί όχι από τ᾽αριστερά;»

«Κανένας συγκεκριμένος λόγος.» Η Σεϊλίκρα, περνώντας το πιστόλι στο θηκάρι στη ζώνη της, άρχισε να σκαρφαλώνει τα βράχια στο πλάι του ναού.

Ο Εφόριος την ακολούθησε. «Θα ήταν ευκολότερο αν χρησιμοποιούσαμε τη σκάλα...» μούγκρισε, νιώθοντας σαν καρφιά να περνούσαν μέσα στις τραυματισμένες παλάμες του.

«Και θα ήμασταν επίσης ευκολότερος στόχος. Καλύτερα να μην ξέρει κανένας ότι ερχόμαστε.»

Σκαρφαλώνοντας πέρασαν, τελικά, κάτω από τα πόδια του τετράποδου αγάλματος και έφτασαν σε επίπεδο έδαφος. Ο Εφόριος έβγαλε τα γάντια του για να πάρουν τα χέρια του αέρα, και είδε ότι οι παλάμες του αιμορραγούσαν πάλι. «Σκα-

τά...» μούγκρισε, φυσώντας τις πληγές πάνω στο χρυσό δέρμα του.

«Είσαι εντάξει;» τον ρώτησε η Σεϊλίκρα ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσε την είσοδο, να δει μήπως κανένας ξεπρόβαλε από το σκοτάδι της, ή μήπως κανένας περίμενε κρυμμένος εκεί μέσα, παραφυλώντας. Τίποτα από τα δύο, όμως, δεν φαινόταν να ισχύει.

Ο Εφόριος ένευσε. «Ναι.» Και φόρεσε πάλι τα γάντια του.

«Ἔλα.» Η Σεϊλίκρα πήγε προς τη σκάλα στα δεξιά της εισόδου, η οποία ήταν σαφώς μικρότερη από την πλατιά σκάλα που οδηγούσε στην είσοδο, και πιο επικίνδυνη επίσης – πολλά σκαλιά της έμοιαζαν τελείως διαλυμένα. «Να προσέχεις πού πατάς,» είπε στον Εφόριο, κι ανέβηκε πρώτη, παίρνοντας έναν φακό μέσα από την κάπα της αλλά χωρίς να τον ανάψει ακόμα.

Σκαρφάλωσαν μέχρι το τελευταίο αρχαίο σκαλοπάτι και πέρασαν την παλιά, αψιδωτή πόρτα, για να βρεθούν σε ένα μικρό σκοτεινό πέρασμα, το οποίο διέσχισαν γρήγορα και έφτασαν σ'έναν εξώστη με καμάρες στ'αριστερά τους. Από εκεί ερχόταν φως. Τεχνητό, από ενεργειακές λάμπες.

Η Σεϊλίκρα και ο Εφόριος πλησίασαν για να κοιτάξουν, και από κάτω τους είδαν μια μεγάλη αίθουσα με παλιές κολόνες. Στο κέντρο του δωματίου, ανάμεσα στις κολόνες, κρεμόταν ένα γιγαντιαίο σώμα. Ἦταν ανθρωπόμορφο αλλά τρεις φορές ψηλότερο από έναν άνθρωπο. Τα χέρια του ήταν υψωμένα και ανοιχτά· αλυσίδες ξεκινούσαν από τους καρπούς του και κατέληγαν στους τοίχους, στο χείλος των εξωστών δεξιά κι αριστερά: κι αυτές οι αλυσίδες έμοιαζαν να είναι το μοναδικό πράγμα που κρατούσε το πλάσμα όρθιο, γιατί, κατά τα άλλα, φαινόταν νεκρό. Το δέρμα του θύμιζε παλιά περγαμηνή, κιτρινισμένο και ξεφλουδισμένο καθώς ήταν. Τα μάτια του ήταν κλειστά και το στόμα του μισάνοιχτα. Από τα χείλη του προεξείχαν αιχμηροί κυνόδοντες. Στο κεφάλι δεν είχε μαλλιά, ούτε αφτιά. Εκεί

όπου θα έπρεπε να ήταν τα αφτιά του, δύο κυρτά κέρατα φύτρωναν, πηγαίνοντας προς την πλάτη του. Τα δάχτυλα των χεριών του κατέληγαν σε μακριά νύχια – μισοσπασμένα τα πιο πολλά από αυτά – τα οποία, όμως, δεν θύμιζαν νύχια ανθρώπων αλλά, περισσότερο, κόκαλα – κόκαλα παρόμοια με τα κέρατα στο κεφάλι του. Στα πόδια του επίσης υπήρχαν νύχια, όχι μόνο μπροστά μα και στη φτέρνα. Ανάμεσα στους μηρούς του ήταν ένας παράξενος σχηματισμός, σαν το δέρμα εκεί να αναδιπλωνόταν, αλλά ευδιάκριτα γεννητικά όργανα δεν φαίνονταν.

Η Σεϊλίκρα μέτρησε τα δάχτυλά των χεριών του και τα βρήκε εφτά στο καθένα. Μέτρησε τα δάχτυλα των ποδιών του και τα βρήκε πέντε στο καθένα, αγνοώντας πάντα το νύχι στη φτέρνα.

Ο Εφόριος είχε ήδη βγάλει τη φωτογραφική μηχανή του και τραβούσε φωτογραφίες χωρίς φλας, γιατί στην αίθουσα από κάτω τους υπήρχαν δύο δυνατές ενεργειακές λάμπες κρεμασμένες σε δύο αντικριστούς κίονες. Το μέρος, προφανώς, δεν ήταν εγκαταλειμμένο.

Η Σεϊλίκρα έκανε μερικά βήματα, απομακρυνόμενη από τον Εφόριο, για να κοιτάξει τον γίγαντα και από πίσω. Στην πλάτη του, είδε, υπήρχε κάτι σαν πτερύγιο. Ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τις ωμοπλάτες του και τελείωνε λίγο πριν από το πέρας της ράχης του. Οι γλουτοί του φαίνονταν κανονικοί, όπως ενός ανθρώπου.

Τι πλάσμα είναι αυτό; αναρωτήθηκε η Σεϊλίκρα. *Και γιατί το έχουν εδώ;*

Παρατήρησε τις σκιές της αίθουσας κάτω από τον αντικρινό εξώστη, και τότε μόνο πρόσεξε ότι εκεί βρίσκονταν τέσσερις άνθρωποι, καθισμένοι σε σκαμνιά, γύρω από ένα κοντό τραπέζι, επάνω στο οποίο ήταν μια καράφα και μερικά ποτήρια. Φαινόταν να μιλάνε χαμηλόφωνα αναμεταξύ τους και να πί-

νουν. Η Σεϊλίκρα δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτ᾽άλλο γι᾽αυτούς.

Πλησίασε αμέσως τον Εφόριο και τον τράβηξε πίσω, καθώς εκείνος έγερνε από την άκρη του εξώστη για να τραβήξει μια ακόμα φωτογραφία τον γίγαντα.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο δημοσιογράφος.

«Δεν είμαστε μόνοι,» είπε η Σεϊλίκρα. «Αρκετές φωτογραφίες έβγαλες.»

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε, δυσαρεστημένα.

Η Σεϊλίκρα έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της, κάνοντάς του νόημα να μείνει σιωπηλός. Τον οδήγησε εκεί όπου στεκόταν πριν και του έδειξε τους τέσσερις κάτω από τον αντικρινό εξώστη.

Ο Εφόριος ένευσε. «Και τι θα κάνουμε τώρα;» ψιθύρισε.

«Περίμενε, να δούμε τι ακριβώς γίνεται εδώ.» Η φωνή της ήταν επίσης ψιθυριστή.

«Τι πλάσμα είν᾽αυτό; Ξέρεις;»

«Όχι.»

Και δεν μίλησαν άλλο, περιμένοντας, κρυμμένοι πίσω από τις καμάρες του εξώστη.

Οι τέσσερις σκιερές μορφές δεν έμοιαζε να έχουν καταλάβει τίποτα: συνέχιζαν να κάθονται γύρω από το χαμηλό τραπεζάκι και να αργοπίνουν, ανταλλάσσοντας κάπου-κάπου μερικές κουβέντες.

Ο κρεμασμένος γίγαντας, φυσικά, δεν σάλεψε καθόλου.

Ναι, είναι νεκρός, σκέφτηκε η Σεϊλίκρα. *Σίγουρα.* Εκτός των άλλων, δεν έβλεπε καθόλου να κινείται το στήθος του· δεν ανέπνεε.

Τελικά, βήματα ακούστηκαν να έρχονται από την κεντρική είσοδο του ναού. Οι τέσσερις που κάθονταν κάτω από τον αντικρινό εξώστη σηκώθηκαν και πήγαν εκεί όπου η Σεϊλίκρα και ο Εφόριος μπορούσαν άνετα να τους δουν, ανάμεσα στις ενεργειακές λάμπες.

Η πράκτορας αναγνώρισε αμέσως έναν από αυτούς.

Ο Ηρακλής'σαρ! Ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών· πράκτορας της Παντοκράτειρας, όπως κι εκείνη. Ψηλός, γαλανόδερμος, με μαύρα, μακριά μαλλιά. Φορούσε τώρα μια γκρίζα κάπα πάνω από τα ρούχα του, με την κουκούλα ριγμένη στους ώμους.

Τι κάνει αυτός εδώ; Ο Εφόριος είπε ότι ο κακοποιός *ήρθε σε τούτο το ερείπιο. Δεν καταλαβαίνω...*

Τους άλλους τρεις – δύο άντρες και μία γυναίκα – η Σεϊλίκρα δεν τους αναγνώριζε. Η γυναίκα φορούσε γκρίζα κάπα, όπως ο Ηρακλής'σαρ· το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ και τα μαλλιά της μαύρα και κοντοκουρεμένα· μετρίου αναστήματος: έφτανε ώς τον ώμο του Ηρακλή. Η στάση της ήταν... επαγγελματική· η Σεϊλίκρα υποπτεύόταν ότι ίσως να ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας κι αυτή.

Ο ένας από τους δύο άλλους άντρες ήταν ντυμένος με κοντή μαύρη κάπα, είχε λευκό-ροζ δέρμα, μαύρα σγουρά μακριά μαλλιά, και αξύριστα γένια. Ο δεύτερος είχε δέρμα κατάλευκο, μαλλιά κατάξανθα και μακριά, και γένι στο σαγόνι. Τα ρούχα και των δυο τους φαίνονταν τριμμένα και παλιά – κάτι που δεν ίσχυε για τα ρούχα της γυναίκας και του Ηρακλή.

Η Σεϊλίκρα πήρε το βλέμμα της απ'αυτούς και το έστρεψε προς την είσοδο, απ'όπου έρχονταν τα βήματα, και ένας άντρας – άγνωστος για εκείνη – τα ακολούθησε. Τα μαλλιά του ήταν γκρίζα, το ίδιο και τα μούσια του, και το δέρμα του ήταν κατάμαυρο σαν μελάνι. Φορούσε χιτώνα, μπότες, και μια κάπα από πάνω. Τα μάτια του... ήταν κατακόκκινα. Πορφυρά. Όπως το πορφυρό χρώμα του Κενού.

Ανεμοσκόπος, σκέφτηκε η Σεϊλίκρα. *Κι όταν τα μάτια ενός Ανεμοσκόπου είναι έτσι, κάτι θα συμβεί...*

Ο Ηρακλής'σαρ και οι άλλοι έμοιαζαν να περιμένουν τον γηραιό Ανεμοσκόπο.

«Είσαι έτοιμος;» ρώτησε ο μάγος.

Ο Ανεμοσκόπος αποκρίθηκε: «Οι Άνεμοι ήταν δυνατοί.» Και φώναξε ξαφνικά: «Κάντε πέρα τώρα!» σαν να μην του απέμενε καθόλου υπομονή.

Ο Ηρακλής και οι άλλοι παραμέρισαν, και ο Ανεμοσκόπος, κάνοντας μερικά βήματα, στάθηκε μπροστά στον κρεμασμένο γίγαντα.

Και *φύσηξε*, ανοίγοντας διάπλατα το στόμα του.

Άνεμοι βγήκαν από μέσα του, ο ένας κατόπιν του άλλου, γεμίζοντας τον αρχαίο ναό με ουρλιαχτά, κάνοντας τις πέτρες να τρίξουν, αντηχώντας παντού, αλλά πηγαίνοντας προς ένα πολύ συγκεκριμένο σημείο: στο στέρνο του κρεμασμένου γίγαντα, λίγο πιο κάτω απ᾽τον λαιμό του. Σαν λόγχη διαπέρασαν το κιτρινισμένο, ξεφλουδισμένο δέρμα, και το σώμα τραντάχτηκε. Τα βλέφαρά του κινήθηκαν. Τα μάτια του άνοιξαν – πορφυρά όπως το πορφυρό χρώμα του Κενού.

Ζωντάνεψε! σκέφτηκε η Σεϊλίκρα, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Το στόμα του γίγαντα ανοιγόκλεισε. Μια άγρια κραυγή βγήκε από τον λαιμό του. Οι αλυσίδες κροτάλισαν έντονα καθώς τα χέρια του συσπάστηκαν.

Ο Ανεμοσκόπος, έχοντας εξαπολύσει όλους τους Ανέμους από μέσα του, έκανε μερικά βήματα όπισθεν, ατενίζοντας τον γίγαντα με δέος.

Το πανύψηλο πλάσμα έβγαλε ακόμα μια κραυγή. Τα πορφυρά του μάτια γυάλισαν σαν φωτιές να είχαν ανάψει εντός τους... και μετά έσβησαν, όπως ένα τεχνητό φως που τελειώνει η ενέργεια που το συντηρεί. Τα βλέφαρα έκλεισαν. Το σώμα ολόκληρο παρέλυσε.

«Τα Γένια του Κρόνου!...» καταράστηκε ο Ηρακλής᾽σαρ.

Ο Ανεμοσκόπος στηρίχτηκε σε μια κολόνα, κουρασμένα.

«Δεν ήταν, πάλι, οι Άνεμοι αρκετά δυνατοί;» τον ρώτησε ο Ηρακλής.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε εκείνος, με τη φωνή του ξερή. «Κινήθηκε, όμως, αυτή τη φορά! Κινήθηκε!» Τα μάτια του τώρα δεν ήταν κατακόκκινα όπως πριν. Ήταν κανονικά· ανθρώπινα.

«Το γεγονός ότι κινήθηκε δεν σημαίνει τίποτα,» είπε ο Ηρακλής. «Πρέπει να *παραμείνει* ζωντανός.»

«Μπορείς να τον ζωντανέψεις *εσύ*;» αντιγύρισε απότομα ο Ανεμοσκόπος.

«Αν μπορούσα να τον ζωντανέψω εγώ, τότε δεν θα σε είχα εδώ, έτσι δεν είναι;»

Ο Ανεμοσκόπος δεν είπε τίποτα. Οι δύο άντρες που ήταν άγνωστοι στη Σεϊλίκρα τον πλησίασαν, ο ένας για να τον υποβαστάξει κι ο άλλος για να του δώσει μια κούπα με κάποιο ποτό. Ο Ανεμοσκόπος ήπιε.

«Θα τα ξαναπούμε,» είπε ο Ηρακλής'σαρ, «για να επαναλάβουμε το πείραμα όποτε νομίζεις.» Και, στρεφόμενος, βάδισε προς την έξοδο του ναού. Η γυναίκα τον ακολούθησε – ναι, σίγουρα ήταν πράκτορας, κατέληξε η Σεϊλίκρα.

Ο Εφόριος έκανε να σηκώσει τη μηχανή του για να τραβήξει φωτογραφίες, προτού ο μάγος φύγει απ'τον ναό. Η Σεϊλίκρα, όμως, του κατέβασε το χέρι αμέσως. «Όχι!» του ψιθύρισε. «Τον ξέρω αυτόν.»

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε. «Τον *ξέρεις*;»

Η Σεϊλίκρα έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της.

Κάτω, στη μεγάλη αίθουσα, οι δύο άντρες και ο Ανεμοσκόπος βάδισαν προς τα σκαμνιά και το χαμηλό τραπέζι.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε σε λίγο,» ψιθύρισε η Σεϊλίκρα στον Εφόριο. Ήθελε να δώσει προβάδισμα στον Ηρακλή'σαρ και στην άλλη πράκτορα, για να μην τύχει να συναντηθούν στον δρόμο.

5·

Κατά την επιστροφή τους προς την Άκρη, η Σεϊλίκρα δεν θέλησε να εξηγήσει τίποτα, παρότι η περιέργεια έτρωγε τον Εφόριο, και απορούσε πώς η πράκτορας ήταν δυνατόν να γνώριζε εκείνο τον γαλανόδερμο, μαυρομάλλη τύπο μέσα στο ερείπιο.

Η θύελλα των Ανέμων είχε πλέον τελειώσει όταν, έχοντας βγάλει τα κράνη τους, έφτασαν στο διαμέρισμα του Εφόριου, καμια ώρα πριν από τα ξημερώματα.

«Θα μου πεις, λοιπόν, ποιος ήταν αυτός;» ρώτησε ο δημοσιογράφος.

Τι να σου πω; σκέφτηκε η Σεϊλίκρα. *Το πράγμα πρέπει νάναι πιο μπλεγμένο απ'ό,τι φανταζόμουν.* «Ένας πράκτορας είναι.»

«Πράκτορας; Δικός σας; Σαν εσένα;»

Η Σεϊλίκρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακριβώς σαν εμένα. Είναι ειδικός πράκτορας, με το βαθμό του Ελεγκτή. Είναι, βασικά, ένα σκαλοπάτι πάνω από εμένα, θα μπορούσες να πεις.»

«Και τι έκανε εκεί μέσα; Εκεί ήταν που είδα να πηγαίνει ο κακοποιός, Σεϊλίκρα!»

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Εφόριος την κοίταξε συλλογισμένα.

«Μη με κοιτάς έτσι! Δε σου λέω ψέματα. Κι ακόμα κι αν σου έλεγα, θα ήταν για το καλό σου. Αλλά – *δεν* σου λέω. Όχι στη συγκεκριμένη περίπτωση.»

«Εντάξει,» είπε ο Εφόριος, «σε πιστεύω.» Είχαν βγάλει τις κάπες τους, και τώρα έβγαζε τα γάντια του και κοίταζε τις πληγές στις παλάμες του.

Η Σεϊλίκρα κάθισε σε μια καρέκλα και τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό της πομπό από μια τσέπη. «Πήγαινε να πλυθείς,» είπε στον Εφόριο. «Να βάλεις αντισηπτικό στα χέρια σου, και να κάνεις ένα μπάνιο.»

«Θέλεις να μιλήσεις μόνη σου σε κάποιον;» ρώτησε εκείνος κοιτάζοντας τον πομπό στο χέρι της.

Ο άνθρωπος είναι πιο πονηρός απ'ό,τι είναι καλό για τον εαυτό του! «Ναι, θέλω να μιλήσω σε κάποιον.»

«Εντάξει,» είπε ο Εφόριος. «Ούτως ή άλλως, χρειάζομαι πραγματικά ένα μπάνιο.» Και πήγε στο λουτρό.

Η Σεϊλίκρα άκουσε, σύντομα, το νερό να τρέχει πίσω από την πόρτα. Πάτησε ένα κουμπί στον πομπό της και τον έφερε στ'αφτί.

Ο Ανώτερος Ελεγκτής της Άκρης δεν άργησε να απαντήσει. «*Μάλιστα;*»

«Εξοχότατε. Με συγχωρείτε που σας ανησυχώ τέτοια ώρα.»

«*Δεν υπάρχει πρόβλημα.*»

«Πρέπει να σας μιλήσω για κάτι που υπέπεσε στην αντίληψή μου και δεν ξέρω πώς ακριβώς να το αξιολογήσω...»

«*Σε ακούω, Σεϊλίκρα.*»

Η Σεϊλίκρα τού είπε για όλη την υπόθεση, από τότε που ο Εφόριος ακολούθησε τον κακοποιό στο ερείπιο ώς τώρα.

«*Ο Ηρακλής'σαρ διεξάγει κάποια πειράματα σ'εκείνο το μέρος,*» είπε ο Ανώτερος Ελεγκτής.

«Γίνεται αυτό εν γνώσει σας, δηλαδή, Εξοχότατε;»

«*Ασφαλώς. Και είναι απόρρητο· ελάχιστα άτομα ξέρουν γι'αυτό.*»

«Μα, Εξοχότατε... με συγχωρείτε, αλλά... ποια σχέση είναι δυνατόν να έχουμε εμείς με τους κακοποιούς που έκαναν τις ζημιές στην Πορφυρή Οδό;»

«*Καμία, ουσιαστικά. Αυτοί που επιτέθηκαν στην Πορφυρή Οδό είναι ακόλουθοι ενός Ανεμοσκόπου που ονομάζεται Αλκίνοος. Τον έχουμε υπό παρακολούθηση διότι, όπως γνωρίζεις, οι Ανεμοσκόποι θεωρούνται ειδικές περιπτώσεις που έχουν ενδιαφέρον. Μέχρι στιγμής, ο Αλκίνοος δεν είχε ξανακάνει κάτι παρόμοιο με τις αποψινές ζημιές. Αυτή τη φορά, όπως πριν από λίγο έμαθα, πίστευε ότι προκαλώντας καταστροφές μέσα στην Άκρη θα ισχυροποιούσε τους Ανέμους της θύελλας τόσο ώστε να σπάσουν τον Ανεμοθραύστη και να εισβάλουν.*»

«Μπορεί, πράγματι, να γίνει αυτό;»

«*Δεν είμαι βέβαιος. Εκείνος, πάντως, και οι ακόλουθοί του το πίστευαν. Όπως είδαμε όλοι, ασφαλώς, τίποτα δεν συνέβη· ο Ανεμοθραύστης δεν έσπασε. Πιθανώς η άμεση επέμβαση της Χωροφυλακής να συνέβαλε σ'αυτό, πιθανώς όχι. Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία.*

»*Ο Ανεμοσκόπος που είδες στον ερειπωμένο ναό – αρχαίος ναός του Κάρτωλακ είναι, παρεμπιπτόντως, από τον καιρό που ο Κάρτωλακ λατρευόταν ακόμα σ'ετούτα τα μέρη – αυτός ο Ανεμοσκόπος ονομάζεται Μερίκιος, και είναι ηλικιωμένος, όπως θα είδες, και πολύ έμπειρος και ισχυρός με τους Ανέμους. Συνεργαζόμαστε μαζί του κατά καιρούς. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μας λέει ότι μπορεί να ξαναδώσει ζωή στο σώμα εκείνου του γίγαντα – ένα σώμα το οποίο βρέθηκε σε μια από τις Αιωρούμενες Νήσους και εικάζουμε ότι ήρθε από κάποιο απόμακρο μέρος του Πορφυρού Κενού.*

»*Ο Μερίκιος έχει κάποιους ακόλουθους, που τον λατρεύουν και τον υπηρετούν. Ορισμένοι από αυτούς τους ακόλουθους συναναστρέφονται, επίσης, και τους ακόλουθους του Αλκίνοου. Θεωρούν και τους δύο Ανεμοσκόπους ιερούς. Εκείνος που ο Εφόριος παρακολούθησε ήταν απλά ένας απ'αυτούς, ο οποίος θεώρησε, μάλλον, ότι θα ήταν πιο ασφαλής από τη Χωροφυλακή αν έβγαινε απ'την πόλη και πήγαινε στον αρχαίο ναό.*»

«Μάλιστα...» είπε η Σεϊλίκρα. «Δηλαδή, δε χρειάζεται να κάνουμε τίποτα...»

«*Αντιθέτως,*» αποκρίθηκε ο Ανώτερος Ελεγκτής, «*κάτι χρειάζεται να κάνουμε. Ή, μάλλον, να κάνεις* εσύ.»

«Εξοχότατε;»

«*Όπως σου είπα, τα πειράματα στον αρχαίο ναό είναι απόρρητα. Αυτό σημαίνει πως ούτε εσύ δεν θα έπρεπε να γνωρίζεις τίποτα γι'αυτά. Αλλά το ξέρω ότι είσαι πιστή στην Παντοκράτειρα, Σεϊλίκρα, και στην περίπτωσή σου δεν υφίσταται θέμα. Στην περίπτωση του δημοσιογράφου, όμως... Δεν είμαι καθό-*

λου βέβαιος γι'αυτόν. Και δεν θέλω τίποτα να διαρρεύσει. Πρέπει, επομένως, να τον σκοτώσεις.»

Η Σεϊλίκρα αισθάνθηκε να μουδιάζει από πάνω ώς κάτω, κι ένα ψύχος να διατρέχει τη ράχη της. «Εξοχότατε...; Να... να τον *σκοτώσω*;»

«*Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;*»

Η Σεϊλίκρα ξεροκατάπιε. «Μα, Εξοχότατε, δεν νομίζω πως... Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι δεν θα διαρρεύσει τίποτα–»

«*Δεν θα το ρισκάρω χωρίς λόγο. Ο δημοσιογράφος πρέπει να πεθάνει. Απόψε.*» Η φωνή του Ανώτερου Ελεγκτή ακουγόταν ήρεμη, διαδικαστική.

«Ο Εφόριος είναι αρκετά χρήσιμος, Εξοχότατε. Είναι από τους καλύτερους–»

«*Αν δεν μπορείς να το κάνεις εσύ, θα στείλω κάποιον άλλο να το κάνει, Σεϊλίκρα. Σε ρωτάω: πιστεύεις ότι έχεις πρόβλημα μ'αυτήν την αποστολή;*»

Η Σεϊλίκρα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όχι. Όχι, Εξοχότατε.»

«*Ωραία. Περιμένω, λοιπόν, σύντομα το ζήτημα να έχει τελειώσει.*»

Η επικοινωνία τους διακόπηκε.

Η Σεϊλίκρα ακούμπησε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στο τραπέζι πλάι της. Το χέρι της έτρεμε.

Θεοί! Τι θα κάνω;... Το μυαλό της επαναστατούσε στη σκέψη να σκοτώσει τον Εφόριο. Ήταν ερωτευμένη μαζί του. Από εκείνη την πρώτη νύχτα που είχαν γνωριστεί, ήταν ερωτευμένη μαζί του. Δεν μπορούσε να τον σκοτώσει.

Τι θα συμβεί, όμως, αν δεν τον σκοτώσω; Θα στείλουν άλλον να το κάνει. Ο Εφόριος δεν μπορεί να τους ξεφύγει.

Και τι θα γίνει και μ'εμένα; Θα με σκοτώσουν κι εμένα αν παρακούσω τις εντολές του Ανώτερου Ελεγκτή. Ή, αν δε με σκοτώσουν, ποιος ξέρει τι άλλο–;

Ο Εφόριος επέστρεψε στο σαλόνι, ντυμένος με μια ρόμπα. Τα γαλανά του μαλλιά ήταν νωπά. «Δε σ'ακούω να μιλάς. Τελείωσες, έτσι;»

Η Σεϊλίκρα ένευσε. «Ναι,» ψιθύρισε, κοιτάζοντας τον πομπό επάνω στο τραπέζι.

«Τι είναι; Έγινε κάτι; Είσαι καλά;» Ο Εφόριος την πλησίασε, αγγίζοντας τον ώμο της.

Η Σεϊλίκρα ξεροκατάπιε. *Κατάρες...! Πώς θα τον σκοτώσω;* Αισθάνθηκε ένα δάκρυ να κυλά στο μάγουλό της.

«Τι είναι, Σεϊλίκρα;»

Εκείνη, απότομα, σηκώθηκε από την καρέκλα και, στρέφοντάς του την πλάτη, βάδισε μέσα στο σαλόνι. Αισθανόταν το πιστόλι στον γοφό της πολύ βαρύ, ξαφνικά. «Αυτό που είδες...» του είπε. «Στο ερείπιο μέσα... Αυτό ήταν...» Γύρισε να τον ατενίσει. «Ήταν απόρρητο, Εφόριε. Ήταν κάτι που δεν έπρεπε να είχες δει.»

Ο Εφόριος συνοφρυώθηκε. «Απόρρητο; Ποιοι...;»

«Εμείς. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Εγώ δεν ήξερα τίποτα για τη συγκεκριμένη υπόθεση. Εγώ...» *Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχα αφήσει να έρθει μαζί μου!* Αισθανόταν δάκρυα να γλιστράνε από τις άκριες των ματιών της. «Εφόριε. Μου ζήτησαν να σε σκοτώσω.»

Για μια στιγμή, εκείνος δεν φάνηκε να κατάλαβε τι του είπε. Βλεφάρισε απορημένα. Ύστερα, έκανε ένα βήμα όπισθεν. «Τι...» ψέλλισε. «Γιατί;»

«Σου είπα – ήταν απόρρητο. Του εξήγησα, βέβαια, ότι δε θα έλεγες τίποτα σε κανέν–»

«Σεϊλίκρα, πραγματικά, δεν θα πω τίποτα!» Ο Εφόριος έμοιαζε τώρα τρομοκρατημένος. Το χρυσό δέρμα του είχε πάρει μια πιο ανοιχτή χροιά. «Σ'το υπόσχομαι. Είναι σαν – σαν να μην το είδα ποτέ!»

«Του το είπα, αλλά δεν θέλησε να με ακούσει–»

«*Ποιος;*» φώναξε ξαφνικά ο Εφόριος. «Ποιος είναι αυτός; Σεϊλίκρα–» Έκανε να την πλησιάσει βαδίζοντας προς το μέρος της.

Εκείνη τράβηξε το πιστόλι απ᾽τον γοφό της, σημαδεύοντας τον.

Ο Εφόριος έμεινε στη θέση του, ακίνητος.

Η Σεϊλίκρα έβλεπε τη μορφή του θολή πίσω από τα δάκρυά της. «Σ᾽αγαπώ,» του είπε. «Δεν είναι δική μου απόφαση. Αν δεν το κάνω εγώ, θα στείλουν άλλον...»

Ο Εφόριος γονάτισε. «Σεϊλίκρα, σε ικετεύω. Σε παρακαλώ – μην το κάνεις αυτό! Υπόσχομαι τίποτα να μη διαρρεύσει από εμένα. Είναι σα να μην πήγα εκεί ποτέ! Σα να μην πήγα καν στην Πορφυρή Οδό, σαν–!»

«*Αρκετά!*» φώναξε η Σεϊλίκρα κλαίγοντας. «Αρκετά...» ψιθύρισε. «Σταμάτα...» Το χέρι της ήταν σταθερό καθώς τον σημάδευε. Σήκωσε την ασφάλεια του όπλου. Έσφιξε τη σκανδάλη.

«Σεϊλίκρα... *σε παρακαλώ...*» Ο Εφόριος κατέβασε το βλέμμα του, κοιτάζοντας το πάτωμα. Δάκρυα γυάλιζαν τώρα και στα δικά του μάτια. Το σώμα του έτρεμε κάτω από τη ρόμπα του.

Ένιωθε έναν βαθύ φόβο να έχει φυτρώσει εντός του. Ποτέ άλλοτε στη ζωή του δε θυμόταν να είχε φοβηθεί τόσο πολύ, παρότι αρκετές φορές είχε κάνει πράγματα παράτολμα, επικίνδυνα, σχεδόν αυτοκτονικά. Τώρα, όμως, ήξερε ότι η Σεϊλίκρα, είτε τον αγαπούσε είτε όχι, ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, κι έπρεπε να υπακούσει στις διαταγές της.

Και κάποτε είχα πιστέψει ότι ήμουν τυχερός που τη γνώρισα...

«Σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό...» είπε, αν και ήξερε πως τα λόγια του δεν θα έφερναν κανένα αποτέλεσμα. Κανένα απολύτως αποτέλεσμα.

Ο Εφόριος αισθανόταν ότι τόσο καιρό ερωτοτροπούσε με ένα όπλο που ήταν επικίνδυνο να εκπυρσοκροτήσει...

...και τώρα θα εκπυρσοκροτούσε. Δίνοντας τέλος στην ύπαρξή του.

Ο Εφόριος περίμενε ν'ακούσει τον κρότο του πιστολιού. Περίμενε να νιώσει... να νιώσει πώς ήταν να σε χτυπά μια σφαίρα στο κεφάλι... πώς ήταν αυτές οι λίγες στιγμές προτού πεθάνεις. Θα προλάβαινε, άραγε, να περάσει καμια σκέψη απ'το μυαλό του; Θα καταλάβαινε τίποτα; Ή, απλά, όλα θα σκοτείνιαζαν, απρόσμενα και τελειωτικά;

Τα βήματα των μποτοφορεμένων ποδιών της Σεϊλίκρα ακούστηκαν δυνατά επάνω στο ξύλινο πάτωμα.

Ο Εφόριος βλεφάρισε. Είδε τις μπότες της να πηγαίνουν στον καναπέ. Ύψωσε το βλέμμα του. Η Σεϊλίκρα καθόταν, με το όπλο της κατεβασμένο ανάμεσα στα γόνατά της. Το κεφάλι της ήταν επίσης κατεβασμένο καθώς έκλαιγε. Τα δάκρυά της γυάλιζαν επάνω στο πορφυρόδερμο πρόσωπό της.

Ο Εφόριος σηκώθηκε από κάτω. Την πλησίασε, επιφυλακτικά· κάθισε πλάι της. Αγκάλιασε τους ώμους της. Φίλησε το μάγουλό της, σφίγγοντάς την κοντά του.

«Δε μπορώ να σε σκοτώσω,» του είπε εκείνη. «Δε μπορώ...» Ξεροκατάπιε. Σκούπισε τα δάκρυά της με την ανάστροφη του χεριού της. «Άκου. Υπάρχει μία λύση και μόνο αν θέλεις να μείνεις ζωντανός. Αν είσαι τυχερός. Άκουσέ με.» Στράφηκε να τον ατενίσει καταπρόσωπο.

Ο Εφόριος ένευσε, αμίλητα.

«Θα με πυροβολήσεις.» Η Σεϊλίκρα πίεσε το πιστόλι της μέσα στα χέρια του.

«Σεϊλίκρα–!»

«Στο πόδι. Θα πω ότι κατάφερες να μου πάρεις το όπλο και να με χτυπήσεις, όταν με ρωτήσουν. Θα με πυροβολήσεις, Εφόριε, και θα φύγεις. Θα πας μακριά από την Άκρη. Όσο πιο μακριά μπορείς. Έξω απ'τη Σεργήλη, καλύτερα. Πήγαινε στα Φέρνιλγκαν, βόρεια, και μπες στη διαστασιακή δίοδο που οδηγεί στη Σάρντλι.»

«Δεν ξέρω κανέναν στη Σάρντλι...» Η φωνή του έτρεμε.

Η Σεϊλίκρα έσφιξε μέσα στη γροθιά της το πέτο της ρόμπας του. «Πρέπει να *φύγεις*! Με καταλαβαίνεις; Αλλιώς, θα σε βρουν και θα σε σκοτώσουν.»

Εκείνος ένευσε, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει.

«Πήγαινε τώρα και ετοιμάσου. Γρήγορα! Πήγαινε!» του είπε η Σεϊλίκρα.

Ο Εφόριος σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε στο υπνοδωμάτιό του.

Η Σεϊλίκρα τον περίμενε στο σαλόνι, καθισμένη στον καναπέ, με το πιστόλι της ακουμπισμένο στο τραπεζάκι μπροστά της.

Ο Εφόριος επέστρεψε, ντυμένος για ταξίδι και μ'έναν μικρό σάκο στον ώμο.

«Είσαι έτοιμος;» τον ρώτησε η Σεϊλίκρα, καθώς σηκωνόταν όρθια παίρνοντας το όπλο από το τραπεζάκι.

«Ναι.» Η φωνή του ήταν ξερή, φοβισμένη. «Σεϊλίκρα,» είπε. «Σ'ευχαριστώ.» Την πλησίασε, κάνοντας να τη φιλήσει.

Εκείνη τον απομάκρυνε. «Δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να φύγεις.» Του έδωσε το πιστόλι. «Πυροβόλησέ με.» Έκανε κάμποσα βήματα όπισθεν. «Εδώ.» Έδειξε τον αριστερό της μηρό, αρκετά πάνω από το γόνατο.

Ο Εφόριος σημάδεψε. «Δεν είμαι και τόσο έμπειρος στο... στο να...»

«Τελείωνε!» είπε η Σεϊλίκρα. «Είναι πολύ κοντινή βολή. Δε μπορεί ν'αστοχήσεις.»

Ο Εφόριος τράβηξε τη σκανδάλη.

Η Σεϊλίκρα, με μια κραυγή, σωριάστηκε στο πάτωμα, κρατώντας τον αριστερό της μηρό. Αίμα μούσκεψε το παντελόνι της, γλιστρώντας ανάμεσα από τα δάχτυλά της.

«Σεϊλίκρα–» Ο Εφόριος γονάτισε πλάι της.

«Πήγαινε, ανόητε!» γρύλισε εκείνη τρίζοντας τα δόντια. «Πάρε τ'όπλο και φύγε! Φύγε!»

Ο Εφόριος σηκώθηκε κι έτρεξε, βγαίνοντας από το διαμέρισμά του. Αφήνοντάς την μόνη.

«Σκατά...» μούγκρισε η Σεϊλίκρα μετά από λίγο, καθώς σερνόταν πάνω στο πάτωμα προσπαθώντας να πλησιάσει τον καναπέ, για να πιαστεί και να σηκωθεί. Πίσω της άφηνε ένα μονοπάτι αίματος.

Όταν ήταν επάνω στον καναπέ, έσκισε το παντελόνι της μ'ένα ξιφίδιο και κοίταξε το τραύμα. Το πασπάτεψε. Η καταραμένη σφαίρα φαινόταν να έχει πάει βαθιά. *Γαμώτο...!*

Η εξώπορτα του διαμερίσματος άνοιξε.

Γύρισε, ο ηλίθιος! Η Σεϊλίκρα έστρεψε το βλέμμα της–

–και κοκάλωσε.

Είδε έναν ψηλό άντρα με μαύρη καπαρντίνα, λευκό-ροζ δέρμα, και γκρίζα μαλλιά που ήταν τελείως λευκά στους κροτάφους. *Ο Ανώτερος Ελεγκτής!*

Δύο άλλοι άντρες ήρθαν πίσω του – πράκτορες· η Σεϊλίκρα τούς γνώριζε – κρατώντας πιστόλια κι έχοντας τον Εφόριο ανάμεσά τους. Και μετά απ'αυτούς παρουσιάστηκε μια γυναίκα με κατάλευκο δέρμα και μακριά κόκκινα μαλλιά. Κι αυτήν τη γνώριζε η Σεϊλίκρα: μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Σερφάντια'μορ ονομαζόταν.

«Η προδοσία πάντοτε αποκαλύπτεται, Σεϊλίκρα,» είπε ο Ανώτερος Ελεγκτής, βηματίζοντας μέσα στο σαλόνι.

«Εξοχότατε, δεν...»

«Δε χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτα. Τα άκουσα όλα. Η Σερφάντια, βλέπεις, γνωρίζει ένα πολύ χρήσιμο ξόρκι. Ξόρκι Ελέγχου Επικοινωνιακών Διαύλων, το λένε· ίσως να το έχεις υπόψη σου.»

Θεοί... Η Σεϊλίκρα κατάλαβε τι είχαν κάνει. Ο Ανώτερος Ελεγκτής είχε θεωρήσει ύποπτη την απάντησή της και είχε βάλει τη μάγισσα να μετατρέψει, με τη μαγεία της, όλους τους επικοινωνιακούς διαύλους μέσα στο σπίτι του Εφόριου σε κοριούς. *Άκουγαν αυτά που λέγαμε... Ξέρουν.*

Η Σεϊλίκρα κοίταξε τον Εφόριο. Εκείνος απέφυγε το βλέμμα της. Ήταν τρομοκρατημένος.

Προσπάθησα! σκέφτηκε η Σεϊλίκρα. *Προσπάθησα να σε βοηθήσω!*

«Εξοχότατε,» είπε στον Ανώτερο Ελεγκτή, «δεν ήθελα να σας προδώσω... Είμαι πιστή στην Παντοκράτειρα – το ξέρετε. Αλλά ο Εφόριος–»

«Σου είπα να το αναλάβει κάποιος άλλος, αν δεν μπορούσες να τον σκοτώσεις...»

«Μα, δεν θα έλεγε τίποτα. Θα κρατούσε το μυστικό. Θα *κρατήσει* το μυστικό, Εξοχότατε. Δε χρειάζεται να πεθάνει.»

Ο Ανώτερος Ελεγκτής στράφηκε στον δημοσιογράφο, καθώς ξαφνική σιγή έπεφτε στο σαλόνι.

Ο Εφόριος τον ατένισε. Είπε, όσο πιο σταθερά μπορούσε: «Σας λέει αλήθεια, όποιος κι αν είστε, κύριε. Δεν υπάρχει περίπτωση να διαρρεύσει τίποτα από εμένα. Είναι σα να μην πήγα ποτέ εκεί. Και δεν έχω καμία σχέση με αποστάτες και άλλους παρανόμους – σας διαβεβαιώνω.»

Ο Ανώτερος Ελεγκτής γέλασε. «Το ξέρω πως δεν έχεις σχέση με αποστάτες και άλλους παρανόμους. Μπορεί, όμως, *αυτοί* να έχουν, κάποια στιγμή στο μέλλον, σχέση μ'*εσένα*–»

«Αποκλείεται!»

«Μη μου λες εμένα 'αποκλείεται'.» Η φωνή του Ανώτερου Ελεγκτή ήταν νηφάλια. «Έχω δει πιστούς ανθρώπους να γίνονται προδότες μέσα σε μια βραδιά.» Έριξε ένα λοξό βλέμμα στη Σεϊλίκρα. «Έχω δει πιστούς ανθρώπους να προδίδουν τη Συμπαντική Παντοκρατορία για λόγους... ανούσιους. Ή επειδή δεν μπορούν ν'αντέξουν στην οποιαδήποτε πίεση, σωματική ή ψυχολογική. Νομίζεις ότι θα μπορούσες ν'αντέξεις σε βασανιστήρια, σε περίπτωση που, για παράδειγμα, αποστάτες σε αιχμαλώτιζαν και σε ρωτούσαν για εμάς;»

«Σας υπόσχομαι, δε θα σας πρόδιδα!»

«‘Σας υπόσχομαι’... Λόγια.» Ο Ανώτερος Ελεγκτής τον πλησίασε. Και, στο βλεφάρισμα του ματιού, τράβηξε ένα ξιφίδιο μέσα απ’την καπαρντίνα του και χτύπησε τον Εφόριο καταπρόσωπο.

Εκείνος κραύγασε, κι ένας απ’τους πράκτορες τον συγκράτησε για να μην πέσει. Τώρα, μια μεγάλη χαρακιά υπήρχε στο πρόσωπό του, από επάνω δεξιά ώς κάτω αριστερά· αίμα γυάλιζε πάνω στο χρυσό δέρμα του, μαζί με ιδρώτα και δάκρυα.

«Πόσα τέτοια χτυπήματα νομίζεις ότι θα μπορούσες ν’αντέξεις προτού αποκαλύψεις τα πάντα;» ρώτησε ο Ανώτερος Ελεγκτής, σκουπίζοντας το ξιφίδιό του μ’ένα μαντήλι.

«Εξοχότατε, μην–!» άρχισε η Σεϊλίκρα.

«Σιωπή!» είπε ο Ανώτερος Ελεγκτής στρεφόμενος προς στιγμή να την κοιτάξει. Μετά, γύρισε το βλέμμα του πάλι στον Εφόριο. «Δεν είναι τυχαίο που δεν ξέρει ο καθένας τι κάνουμε, κύριε Εύτολμε. Υπάρχουν εχθροί που υπονομεύουν την Παντοκράτειρα. Εχθροί τόσο διαβολικοί και διεστραμμένοι που δεν μπορείς να φανταστείς. Οφείλουμε να διαφυλάττουμε ό,τι έχουμε, για να μην τα καταπιεί όλα το χάος και η αναρχία.»

«Μπορώ να δουλέψω για σας...» ψέλλισε ο Εφόριος.

«Αυτό δεν είναι κάτι που θα το αποφασίσεις εσύ.» Ο Ανώτερος Ελεγκτής θηκάρωσε το ξιφίδιό του, και τράβηξε ένα πιστόλι. Το όπλισε.

Ο Εφόριος προσπάθησε να φύγει, αλλά οι δύο πράκτορες που τον φυλούσαν τον εμπόδισαν. Ένας απ’αυτούς τον χτύπησε στο κεφάλι, με τη λαβή του πιστολιού του, ρίχνοντάς τον στα γόνατα.

Ο Ανώτερος Ελεγκτής τον σημάδεψε–

(«Εξοχότατε, περιμένετε!» φώναξε η Σεϊλίκρα)

–και πάτησε τη σκανδάλη.

Το άψυχο σώμα του Εφόριου έπεσε στο πάτωμα, γεμίζοντάς το με περισσότερο αίμα.

Η Σεϊλίκρα έκλαιγε και έσφιγγε τις γροθιές της. «*Γιατί;*» φώναζε. «*Γιατί!*»

«Θα έπρεπε να καταλαβαίνεις,» της είπε ο Ανώτερος Ελεγκτής. «Το γεγονός ότι *δεν* καταλαβαίνεις σημαίνει ότι δεν έπρεπε ποτέ να είσαι στο πλευρό μας. Δεν ανεχόμαστε φίδια, που μπορεί να γυρίσουν και να μας δαγκώσουν.» Ύψωσε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς την. «Στη Φεηνάρκια, απ᾽όπου κατάγεσαι, τα φίδια μπορεί να είναι αποδεκτά. Αλλά όχι στη Σεργήλη.»

Και πυροβόλησε.

Το Άγγιγμα της Γης

Πρόλογος: *Πρόβλημα στο Ορυχείο*

Στα βορειοδυτικά, η Σεργήλη φτάνει σε ένα τέλος. Τα βουνά, οι λόφοι, οι πεδιάδες, οι ακτές, η θάλασσα, ο ουρανός: τα πάντα γέρνουν, μ'έναν δύσκολο να καθοριστεί τρόπο, προς μια πελώρια, μαύρη σφαίρα που φαίνεται σαν από το βάθος μιας σήραγγας· και, καθώς γέρνουν προς τα εκεί, μετατρέπονται όλα σε μια επίπεδη κρυσταλλική μάζα. Τα βουνά και οι λόφοι ισοπεδώνονται· η θάλασσα γίνεται ένα με τις ακτές, νερό δεν υπάρχει· ο ουρανός μοιάζει με αντανάκλαση της γης και η γη με αντανάκλαση του ουρανού, ο ήλιος και το φεγγάρι έχουν εξαφανιστεί. Μεγάλοι κρυστάλλινοι όγκοι προεξέχουν σε διάφορα σημεία ετούτου του αφύσικου τόπου, οι οποίοι βγαίνουν μέσα από το έδαφος, ή κρέμονται από τον ουρανό σαν παγωμένα δάκρυα – πράγματα ή κομμάτια γης που δεν έχουν ακόμα απορροφηθεί, εικάζουν ορισμένοι επιστήμονες.

Κανένας άνθρωπος μέσα από τη γνωστή Ιστορία της Σεργήλης δεν έχει ποτέ κατορθώσει να φτάσει στην πελώρια μαύρη σφαίρα στο βάθος της τρομερής πεδιάδας. Ό,τι μπαίνει στο Κρυσταλλικό Πεδίο (όπως το ονομάζουν) καταστρέφεται. Πανίσχυρες ελκτικές δυνάμεις το τραβούν και το κολλάνε κάτω, προτού άλλες δυνάμεις αρχίσουν να το κρυσταλλοποιούν, να το αφομοιώνουν, να το κάνουν ένα με την πεδιάδα, αγνώριστο. Οι άνθρωποι πέφτουν μπρούμυτα ή ανάσκελα, ανήμποροι να σηκωθούν, προτού χάσουν τις αισθήσεις τους και τη ζωή τους· τα οχήματα διαλύονται, καθώς οι τροχοί τους σπάνε, τα πατώματά τους κολλάνε στο έδαφος, τα τοιχώματά τους τραβιόνται προς τα κάτω, τα τζάμια τους θρυμματίζονται, οι οροφές τους

καταλήγουν στη γη· τα αεροσκάφη πέφτουν αμέσως, για να καρφωθούν βαθιά στο κρυσταλλικό έδαφος και να γίνουν, στο τέλος, ένα μ᾽αυτό.

Αρκετά μακριά από το Κρυσταλλικό Πεδίο ώστε να μην κινδυνεύει, αλλά όχι τόσο μακριά ώστε το Κρυσταλλικό Πεδίο να μην είναι ορατό από εκεί, βρίσκεται ένα ορυχείο ενέργειας που εκμεταλλεύονται οι δυνάμεις της Συμπαντικής Παντοκράτειρας. Το ορυχείο έχει αποδειχτεί πολύ αποδοτικό: οι πέτρες στα βάθη του αιμορραγούν ενεργειακά υγρά σε μεγάλες ποσότητες. Δεκάδες εργάτες δουλεύουν εδώ, όπως επίσης και αρκετοί μάγοι του τάγματος των Γαιοδιφών, οι οποίοι είναι απαραίτητοι για τον εντοπισμό, αλλά και για την επεξεργασία, του «αίματος των βράχων». Διότι το υγρό που βγαίνει από το ορυχείο δεν μπορεί, κατευθείαν, να εμφιαλωθεί και να χρησιμοποιηθεί για την κίνηση οχημάτων ή για οτιδήποτε άλλο. Είναι εξαιρετικά ασταθές, και ασύμβατο με τις ρυθμίσεις των περισσότερων συστημάτων. Οι Γαιοδίφες βάζουν το αίμα των βράχων σε ειδικά μηχανήματα και το μετατρέπουν, με τη βοήθεια άλλων υγρών και αερίων, αλλά και ξορκιών και μαγγανειών. Μετά από αυτή τη διαδικασία, το κλείνουν σε ενεργειακές φιάλες διαφόρων μεγεθών, η μεγαλύτερη ποσότητα των οποίων πηγαίνει ανατολικά, στη Νέσριβεκ, όπου πόλεμος γίνεται ύστερα από τον ξεσηκωμό μεγάλου μέρους του πληθυσμού της περιοχής.

Έξω από το ορυχείο, ένας πρόχειρος οικισμός είναι οικοδομημένος, για να μπορούν να μένουν οι εργαζόμενοι αλλά και η διοίκηση και οι φρουροί. Μέχρι στιγμής δεν έχουν αντιμετωπίσει καμία απειλή από την Επανάσταση, μάλλον – υποθέτουν – επειδή βρίσκονται μακριά από τον πόλεμο: κάπου πεντακόσια χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη της Νέσριβεκ.

Από τα βάθη του ορυχείου ακούγονται διαρκώς μηχανήματα να δουλεύουν και εργαλεία να χτυπάνε τις πέτρες. Ορισμένες φορές, αντηχούν και εκρήξεις καθώς επικίνδυνα αέρια εξαπο-

λύονται από το υπέδαφος της Σεργήλης. Ωστόσο, αυτές οι περιπτώσεις είναι περιορισμένες, γιατί οι Γαιοδίφες ελέγχουν, όσο καλύτερα μπορούν, την περιοχή με τη μαγεία τους προτού στείλουν εργάτες να ανοίξουν σήραγγες ή να κάνουν τομές στους βράχους.

Αλλά οι μάγοι δεν είναι παντογνώστες ούτε παντοδύναμοι, κι έτσι, παρά τα ξόρκια, τις μαγγανείες, και τα μηχανήματά τους, κάπου-κάπου κάνουν λάθη. Όπως τώρα.

Το τρυπάνι, το οποίο χειρίζονται τρεις εργάτες, καταφέρνει να σπάσει, τελικά, έναν λιθικό σχηματισμό που είχε αποδειχτεί ανθεκτικότερος από άλλους. Μια μεγάλη ρωγμή δημιουργείται: κι αμέσως, μ'έναν δυνατό συριστικό ήχο, ένα γκρίζο, ημιδιαφανές αέριο εκτοξεύεται. Οι εργάτες πανικοβάλλονται, κουνώντας τα χέρια τους και κλείνοντας τις μύτες, τα μάτια, και τα στόματά τους. Ο μάγος που είχε ελέγξει την περιοχή προσπαθεί επίσης να φύγει, γιατί φοβάται ότι ίσως να πρόκειται για κάτι το δηλητηριώδες.

Μετά από λίγο, κι ενώ σε κανέναν δεν έχει συμβεί τίποτα κακό ακόμα, συγκεντρώνονται κοντά στη ρωγμή μερικοί εργάτες, δύο μάγοι, και τέσσερις στρατιώτες. Όλοι τους φοράνε μάσκες και ειδικές στολές με γάντια. Το αέριο, όμως, έχει εξαφανιστεί. Οι Γαιοδίφες κάνουν κάποιες μετρήσεις και κρίνουν ότι το μέρος πρέπει, λογικά, να είναι ασφαλές. Φέρνουν και τον μοναδικό μάγο Ερευνητή του οικισμού για να ελέγξει, και φτάνει κι εκείνος στο ίδιο συμπέρασμα.

Οι εργασίες συνεχίζονται κανονικά στο ορυχείο.

Την επομένη, ένας εργάτης εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Κανείς δεν καταφέρνει να τον βρει. Δεν είναι, όμως, η μοναδική φορά που κάτι τέτοιο έχει συμβεί, επειδή στο ορυχείο υπάρχουν ανοίγματα και τρύπες όπου αν κάποιος πέσει χάνεται για πάντα σε υπόγειες αβύσσους και χαράδρες.

Τις μέρες που ακολουθούν, κι άλλες εξαφανίσεις γίνονται. Εργάτες κυρίως, αλλά κι ένας στρατιώτης. Και ένας μάγος

Γαιοδίφης. Το πράγμα κρίνεται ανησυχητικό, και έρευνες ξεκινούν. Οι μάγοι και οι στρατιωτικοί φοβούνται ότι ίσως κάποιο επικίνδυνο πλάσμα να έχει εισβάλλει στις σήραγγες.

Ένας από τους εργάτες, παρότι ταλαιπωρείται όπως τους υπόλοιπους (χάλια φαγητό· μισθός της πείνας· ύπνος μαζί με άλλους πέντε· ελάχιστες έξοδοι· δουλειά απ'την αυγή μέχρι τη δύση του ήλιου, με λίγα διαλείμματα), *δεν* είναι σαν τους υπόλοιπους. Είναι, στην πραγματικότητα, κατάσκοπος της Επανάστασης· και, όταν ακούει για τις εξαφανίσεις, ξέρει ότι έχει, επιτέλους, μια πληροφορία να μεταφέρει. Ναι, *επιτέλους*: γιατί δεν είναι και πολλά αυτά που συμβαίνουν σε τούτο το μέρος. Η ζωή είναι βαρετή: ο κατάσκοπος είχε αρχίσει να φοβάται ότι δεν είναι και κανένας σπουδαίος κατάσκοπος, τελικά, αλλά μονάχα άλλος ένας τύπος που δουλεύει πολύ και τρώει λίγο. Τώρα, όμως, έχει κάτι να δώσει στην Επανάσταση!

Μια πληροφορία.

Και, συγχρόνως, ένα χτύπημα εναντίον των αφεντάδων που τον καταδυναστεύουν!

Η γυναίκα του – που είναι αγρότισσα – έρχεται, καβαλώντας το μοναδικό τους άλογο, να τον επισκεφτεί την ημέρα που ο εργάτης δέχεται επισκεπτήριο. Βαδίζουν λίγο πιο έξω από τον οικισμό του ορυχείου, σ'ένα μέρος όπου έχει κάμποσο χορτάρι και δέντρα, και τα έντομα ζουζουνίζουν μέσα στο καλοκαιριάτικο μεσημέρι. Ο εργάτης λέει στη γυναίκα του για τις παράξενες εξαφανίσεις στο ορυχείο, και της ζητά να μεταφέρει την πληροφορία στον σύνδεσμό τους. Εκείνη υπόσχεται πως θα το κάνει· εξάλλου, οι επαναστάτες πληρώνουν γι'αυτές τις πληροφορίες, και η αγρότισσα δεν έχει χρήματα για πέταμα.

Όταν το επισκεπτήριο τελειώνει, δίνει ένα τελευταίο φιλί στον άντρα της, καβαλά το άλογό της, και φεύγει. Το επόμενο πρωί, είναι στο χωριό και στο αγρόκτημά της, και, όπως ο άντρας της, συνεχίζει κι αυτή τη δουλειά της: η οποία δεν την απασχολεί λιγότερο απ'ό,τι απασχολεί εκείνον η δική του δου-

λειά. Δουλεύει απ'το ξημέρωμα ώς το σούρουπο μέσα στο αγρόκτημα, και οι Παντοκρατορικοί (*την κατάρα της Λόρκης να έχουν!*) αγοράζουν τα προϊόντα της σε εξευτελιστικές τιμές – όσα, δηλαδή, δεν παίρνουν τσάμπα ως «φόρο». Χρειάζονται τρόφιμα για τον στρατό τους στην περιοχή της Νέσριβεκ, και δεν το κρύβουν. Ευτυχώς, στο χωριό της αγρότισσας, αλλά και στα τριγυρινά χωριά, ο πόλεμος δεν έχει ακόμα εξαπλωθεί· κι η αγρότισσα φοβάται πως αν εξαπλωθεί ώς εδώ όλοι θα υποφέρουν. Μπορεί οι επαναστάτες να προσπαθούν να διώξουν τους στρατιώτες της Παντοκράτειρας και να ελευθερώσουν τη Σεργήλη, μα... άνθρωποι θα πεθάνουν, άνθρωποι θα μισερωθούν, και σπίτια και χωράφια θα καούν, είτε το θέλουν είτε όχι.

Ο σύνδεσμός της δεν αργεί να έρθει. Είναι ένας άντρας που περιφέρεται με δίκυκλο στα χωριά, κι έρχεται κυρίως τις νύχτες. Δηλώνει τεχνικός στο επάγγελμα: επισκέπτεται τούτα τα μέρη για να φτιάχνει τα μηχανήματα των χωρικών που έχουν χαλάσει, λέει. Αλλά η αληθινή του δουλειά είναι για την Επανάσταση. Έχει πράσινο δέρμα, σκούρα πράσινα μαλλιά, και ωραία σφιχτοδεμένα χέρια και στήθος. Η αγρότισσα τον βρίσκει ελκυστικό, αλλά διώχνει αυτές τις σκέψεις απ'το νου της, γιατί πιστεύει κρυφά στην Αρτάλη – παρότι οι Παντοκρατορικοί έχουν απαγορεύσει τη θρησκεία της στη Σεργήλη – και το ξέρει ότι η Αρτάλη δεν θα ενέκρινε τέτοιες σκέψεις.

Συναντά τον σύνδεσμο μέσα στη νύχτα, και του λέει για τις εξαφανίσεις στο ορυχείο. Του τα λέει όλα ακριβώς όπως της τα είπε ο άντρας της. Ο επαναστάτης την ευχαριστεί και της δίνει τρεις ήλιους – *τρεις ολόκληρους ήλιους!* – για την πληροφορία. Η αγρότισσα είναι ευχαριστημένη.

Ο επαναστάτης παίρνει το δίκυκλό του και φεύγει, τρέχοντας. Διασχίζει περιοχές που ξέρει ότι δεν θα συναντήσει τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας και φτάνει σε μια βάση της Επανάστασης όχι πολύ μακριά από τη Νέσριβεκ.

Η πληροφορία για τις εξαφανίσεις στο ορυχείο μεταφέρεται, από εκεί, στην Πρόμαχο Χασρίνα, κι εκείνη κρίνει πως ίσως οι επαναστάτες να μπορούν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση. Αλλά, πρώτα, πρέπει να ζητήσουν κάποια βοήθεια έξω από τη Σεργήλη – κι εύχεται αυτή η βοήθεια να έρθει.

Ένα ειδικό αεροσκάφος πετά στους ουρανούς και, περνώντας από ένα σημείο μετάβασης, μπαίνει στον Αιθέρα. Από τον Αιθέρα φτάνει τελικά στην Απολλώνια, και ο Ανδρόνικος, ο Πρίγκιπας της Επανάστασης, μαθαίνει για τις εξαφανίσεις στο ορυχείο και για το σχέδιο της Προμάχου της Νέσριβεκ...

1: *Ένας Καινούργιος Πρίγκιπας Δέχεται Επισκέψεις*

Η Φενίλδα'σαρ δεν άντεχε τη μετάβαση. Είχε αποσυρθεί στην καμπίνα της μόλις ο πιλότος ανακοίνωσε ότι πλησίαζαν το σημείο μετάβασης· και τώρα, καθώς έβγαιναν από τον Αιθέρα και περνούσαν στους ουρανούς της Σεργήλης, ήταν μισοξαπλωμένη στο στενό κρεβάτι και κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια, γρυλίζοντας και τρίζοντας τα δόντια της.

Νόμιζε ότι το μυαλό της θα κοβόταν στα δύο από τα τραντάγματα γύρω της. Ο πόνος ήταν αφόρητος. Όμως η Φενίλδα ήξερε ότι θα περνούσε... φτάνει να έπαιρνε πάλι το φάρμακό της, όπως κάθε άλλη φορά. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα καθώς άπλωνε το ένα της χέρι στον σάκο της, δίπλα στο κρεβάτι, και τραβούσε από μέσα ένα κυλινδρικό μεταλλικό κουτί. Το κράτησε σταθερά – και με τα δύο χέρια τώρα – και το άνοιξε. Από το εσωτερικό του πήρε ένα τυλιγμένο χαρτάκι. Έκανε τα μακριά μαύρα μαλλιά της πίσω, απομακρύνοντάς τα από το γαλανόδερμο μέτωπό της και πιάνοντάς τα πίσω από τ'αφτιά της. Ξετύλιξε το κυλινδρικά τυλιγμένο χαρτάκι. Μέσα του ήταν

κρυμμένη μια γυαλιστερή γκρίζα ουσία. Η Φενίλδα πήρε μια βαθιά ανάσα και την πίεσε στο μέτωπό της. Το δέρμα της την απορρόφησε, κι αυτή εξαφανίστηκε σαν ποτέ να μην ήταν επάνω στο χαρτάκι. Η Φενίλδα αισθάνθηκε μια παγωνιά να αγκαλιάζει επώδυνα το κεφάλι της, η οποία, όμως, σύντομα έδωσε τη θέση της σε μια γλυκιά θερμότητα... Ο πονοκέφαλος πέρασε. Διαλύθηκε όπως μια παλιά, δυσάρεστη ανάμνηση.

Η Φενίλδα πήρε ακόμα μια βαθιά ανάσα. Έκλεισε το μεταλλικό κουτί, το έβαλε στον σάκο της, και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Έστρωσε το φόρεμά της· έριξε μια γρήγορη ματιά στον καθρέφτη, φτιάχνοντας τα μαλλιά της· και βγήκε απ'την καμπίνα, για να βαδίσει προσεχτικά μέσα στο μεγάλο αεροπλάνο.

Στο σαλόνι συνάντησε την Αλιζέτ, η οποία καθόταν σ'ένα από τα τραπεζάκια, πλάι σ'ένα παράθυρο. Η πλάτη της ήταν ακουμπισμένη αναπαυτικά στην καρέκλα· το ένα της πόδι ήταν σηκωμένο, και η φτέρνα πατούσε στην άκρη του καθίσματος· ο δεξής της αγκώνας ήταν επάνω στο υψωμένο γόνατό της. Φορούσε φαρδύ, γκρίζο παντελόνι, και πράσινη, αμάνικη μπλούζα που άφηνε τα μυώδη χέρια της εκτεθειμένα. Τα πόδια της ήταν γυμνά. Το λευκό-ροζ δέρμα της έκανε χρυσαφιές ανταύγειες στο απογευματινό φως της Σεργήλης που γλιστρούσε από το παράθυρο του αεροσκάφους. Τα μαλλιά της ήταν λεία, γυαλιστερά, μαύρα, και μακριά· αλλά όχι τόσο μακριά όσο της Φενίλδα, που έφταναν ώς τη μέση της. Στο τραπέζι μπροστά στην Αλιζέτ ήταν ένα μισοτελειωμένο ποτήρι πορτοκαλάδα και ένα διαφανές μπολ με τηγανητές πατάτες.

Δε φαίνεται να την έχει επηρεάσει καθόλου η μετάβαση, σκέφτηκε η Φενίλδα, γνωρίζοντας ότι τους περισσότερους ανθρώπους τους επηρέαζε πιο πολύ ή πιο λίγο. *Μάλλον, εξαιτίας της εκπαίδευσής της...* Η Αλιζέτ ήταν Μαύρη Δράκαινα: από τις ελάχιστες που είχαν απομείνει στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας. Από τις ελάχιστες που εκείνη ακόμα θεωρούσε χρήσιμες. Η Φενίλδα, που ήταν προσωπική φίλη της Παντο-

κράτειρας, την είχε ακούσει να τις αποκαλεί *ανίκανες σκύλες*, προτού τις τιμωρήσει σβήνοντας τη μνήμη τους, βάζοντάς τους ψεύτικες μνήμες, και ρίχνοντάς τες σε μια κινητή φυλακή. Και μετά, όταν ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος τις είχε ελευθερώσει από εκεί, προδίδοντας την Παντοκράτειρα και ξεκινώντας την Επανάσταση, η Φενίλδα την είχε ακούσει να τις αποκαλεί *έκφυλες, διεφθαρμένες προδότριες*.

Η Αλιζέτ, όμως, δεν ήταν μία από αυτές τις «έκφυλες, διεφθαρμένες προδότριες» προφανώς. Η Παντοκράτειρα είχε πει, κάποια στιγμή, στις φίλες της: *Ευτυχώς, ο κόπος μου να τις εκπαιδεύσω δεν πήγε τελείως χαμένος! Ορισμένες είναι ακόμα καλές και αξιόπιστες*.

Η μία από αυτές τις καλές και αξιόπιστες Μαύρες Δράκαινες, η Ζαφειρία, είχε χαθεί κάπου στο Πορφυρό Κενό – και μάλλον ήταν νεκρή. Τώρα, απέμεναν δύο. Η Φενίλδα δεν γνώριζε καμία τους· αυτή ήταν η πρώτη της συναναστροφή με την Αλιζέτ, και η πρώτη φορά που είχε ακούσει το όνομά της. Αλιζέτ Τάνρεχ, την έλεγαν, και καταγόταν από τη Βίηλ. Πολλοί, όμως, την αποκαλούσαν Σκοτεινή Βασίλισσα, ή Βασίλισσα. Η Φενίλδα δεν ήξερε πώς ακριβώς είχε αποκτήσει αυτό το παρωνύμιο, αλλά μπορούσε να υποθέσει ότι οφειλόταν στις ικανότητές της ως Μαύρη Δράκαινα.

Η Αλιζέτ έστρεψε τώρα το κεφάλι, για να ατενίσει τη Φενίλδα’σαρ, καθώς εκείνη βάδιζε μέσα στο σαλόνι του αεροσκάφους, πλησιάζοντάς την. Τα μάτια της είχαν ένα γκρίζο μεταλλικό χρώμα που έφερνε στο μυαλό ακονισμένες λεπίδες.

«Τι γίνεται, μάγισσα;» είπε· η φωνή της ήταν, όπως συνήθως, κοφτή και επίπεδη.

«Ζαλίστηκα λιγάκι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, «αλλά μου πέρασε.» Καθίζοντας αντίκρυ της Αλιζέτ, αναρωτήθηκε για μια φευγαλέα στιγμή αν η Μαύρη Δράκαινα γνώριζε για την... ιδιότυπη ασθένειά της.

Αν όμως εκείνη γνώριζε, δεν είπε τίποτα γι'αυτό. Έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο παράθυρο, βιγλίζοντας τα εδάφη της Σεργήλης από κάτω τους, τα οποία έμοιαζαν με ανάγλυφο χάρτη.

«Φτάνουμε σε λίγο,» είπε η Φενίλδα. «Δε θα ντυθείς για να συναντήσουμε τον Πρίγκιπα;» Μαύρη Δράκαινα ή μη, δε μπορεί να σκόπευε να συναντήσει τον καινούργιο σύζυγο της Παντοκράτειρας ντυμένη *έτσι*, σα να πήγαινε να κάνει γυμναστική.

«Μη φοβάσαι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ, «θα ντυθώ.» Και ήπιε μια μικρή γουλιά από την πορτοκαλάδα της.

Ένας σερβιτόρος πλησίασε, τότε, για να ρωτήσει τη Φενίλδα'σαρ αν η κυρία θα ήθελε κάτι. Εκείνη ζήτησε ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό και, σε λίγο, το είχε μπροστά της.

Το αεροπλάνο, περνώντας πάνω από πεδιάδες και μικρές πόλεις, έφτασε στην Άντχορκ, που ορισμένοι (και κυρίως οι κάτοικοί της) την αποκαλούσαν *το Κόσμημα της Σεργήλης*. Ήταν μια μεγαλούπολη που απλωνόταν αστραφτερή ανατολικά και δυτικά του ποταμού Σέρντιληθ. Οι ψηλοί ουρανοξύστες της έμοιαζαν να προσπαθούν να σκίσουν τα σύννεφα και να φτάσουν τον ήλιο.

Στη Φενίλδα, όμως, καθώς κοίταζε από το παράθυρο, η Άντχορκ δεν φαινόταν και τόσο σπουδαία. Η μάγισσα, άλλωστε, είχε μεγαλώσει στη Ρελκάμνια, όπου ολόκληρη η διάσταση ήταν μια ατελείωτη πόλη. Μετά από αυτό, ποια πόλη μπορούσε ποτέ να της φανεί μεγάλη και εντυπωσιακή; Στις άλλες διαστάσεις, όλες τους της έμοιαζαν με χωριουδάκια.

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε στον Παντοκρατορικό Αερολιμένα της Άντχορκ – που ήταν άλλος από τον Γενικό Αερολιμένα. Ο Παντοκρατορικός Αερολιμένας ήταν μικρότερος και χρησιμοποιείτο αποκλειστικά και μόνο από όσους υπηρετούσαν άμεσα την Παντοκράτειρα – στρατιωτικούς, πράκτορες, μάγους, επιστήμονες.

Η Αλιζέτ σηκώθηκε από τη θέση της όταν οι ρόδες του μεγάλου αεροπλάνου είχαν πατήσει στον αεροδιάδρομο, και έφυγε από το σαλόνι χωρίς να πει τίποτα στη Φενίλδα. Η μάγισσα υπέθεσε ότι, λογικά, πήγαινε να ντυθεί.

Όταν ξανασυνάντησε τη Μαύρη Δράκαινα, κοντά στην έξοδο του αεροσκάφους, εκείνη φορούσε μια μαύρη δερμάτινη στολή, είχε στον ώμο της περασμένο ένα τουφέκι, και στη ζώνη της θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Τα μαλλιά της ήταν συγκρατημένα πίσω με μια λευκή κοκάλινη χτένα.

«Μετά από σένα, μάγισσα,» είπε.

Η Φενίλδα βγήκε πρώτη από το αεροπλάνο, κατεβαίνοντας τη σκάλα μπροστά στην έξοδό του. Ο γλυκός απογευματινός αέρας – ήταν καλοκαίρι στη Σεργήλη – έκανε το μενεξεδί φόρεμά της να αναδεύεται επάνω στο γαλανό δέρμα της, και η Φενίλδα τον αισθανόταν να γλιστρά μέσα από τα ανοίγματα του υφάσματος. Βάδιζε προσεχτικά επάνω στα σκαλοπάτια, καθώς τα τακούνια της μπορούσαν να αποδειχτούν επικίνδυνα και το ήξερε.

Η Αλιζέτ την ακολούθησε σιωπηλά.

Στον αεροδιάδρομο τις περίμενε μια μικρή συνοδεία από στρατιωτικούς, μπροστά από τους οποίους στεκόταν ένας άντρας ο οποίος φανερά *δεν* ήταν στρατιωτικός. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο, όπως και το πρόσωπό του. Φορούσε λευκό πουκάμισο, γυαλιστερό μαύρο κοστούμι, και πορφυρό μανδύα που πιανόταν με δύο χρυσές αγκράφες στους ώμους του σακακιού του. Η Φενίλδα αμέσως τον αναγνώρισε: Ήταν ο Καρνάδης Ηχόχρωμος, ο νέος σύζυγος της Παντοκράτειρας και, επομένως, Πρίγκιπας πλέον.

«Υψηλότατε,» είπε η μάγισσα, κάνοντάς μια μικρή υπόκλιση, καθώς πλησίαζαν ο ένας τον άλλο.

«Θα είσαι η Φενίλδα'σαρ, υποθέτω...» είπε ο Καρνάδης, χαμογελώντας.

«Μάλιστα, η ίδια,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, επιστρέφοντας το χαμόγελο.

Καθώς αντάλλασσαν μια χειραψία, ο Καρνάδης σήκωσε το χέρι της και το φίλησε. «Γοητευμένος.» Τα μάτια του την κολάκευαν – κάτι που για τη Φενίλδα δεν ήταν πρωτόγνωρο. Οι περισσότεροι άντρες μ'αυτό τον τρόπο την κοιτούσαν. Σε ορισμένες περιπτώσεις – όπως στην περίπτωση του Πρίγκιπα, τώρα – αυτό δεν την πείραζε καθόλου. Σε άλλες, ήταν ενοχλητικό. Όμως δεν ήταν κάτι που η Φενίλδα μπορούσε ν'αλλάξει, ακόμα κι αν ήθελε. Το σώμα της ήταν, αντικειμενικά, ελκυστικό.

«Με κολακεύετε, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, νιώθοντας το χρώμα στα μάγουλά της να σκουραίνει λίγο.

«Καθόλου,» είπε ο Καρνάδης· «την αλήθεια λέω.» Και στράφηκε στην Αλιζέτ. «Κι εσύ πρέπει να είσαι η Μαύρη Δράκαινα...»

«Στις υπηρεσίες σας, Υψηλότατε,» είπε, διαδικαστικά, η Αλιζέτ καθώς έσφιγγε το χέρι του.

«Ελάτε μαζί μου, κυρίες,» είπε ο Πρίγκιπας Καρνάδης, και ξεκίνησε να βαδίζει επάνω στον αεροδιάδρομο μαζί με τη συνοδεία του.

Η Φενίλδα'σαρ και η Αλιζέτ τον ακολούθησαν.

Επιβιβάστηκαν στο μεγάλο όχημα του Πρίγκιπα και, διασχίζοντας τους δρόμους στις παρυφές της Άντχορκ, έφτασαν σε μια έπαυλη. Η καγκελωτή πύλη άνοιξε για να τους υποδεχτεί, και ο οδηγός του οχήματος το οδήγησε σ'ένα μονοπάτι ανάμεσα σε ψηλή βλάστηση και, τελικά, το σταμάτησε σε μια αυλή μπροστά στη διπλή, ξύλινη πόρτα μιας πολυτελούς οικίας.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή, και υπηρέτες φαίνονταν να τους περιμένουν.

Η Αλιζέτ είχε ακούσει ότι ο καινούργιος σύζυγος της Παντοκράτειρας ήταν επιστήμονας, ασχολούμενος με τη βιολογία και τις μορφές ενέργειας· όμως, απ᾽αυτά που έβλεπε τώρα, της δινόταν η εντύπωση πως ο Καρνάδης δεν ήταν παρά ένας επιδειξιομανής νεόπλουτος, επιστήμονας ή μη. Η Παντοκράτειρα είχε πει ότι ο Πρίγκιπας θα συνόδευε την Αλιζέτ και τη Φενίλδα᾽σαρ στην αποστολή τους· η Μαύρη Δράκαινα αναρωτιόταν τώρα αν θα ήταν πραγματικά χρήσιμος ή, απλώς, βάρος.

Καθώς ένας από τους φρουρούς άνοιξε την πόρτα δίπλα της, η Αλιζέτ βγήκε από το όχημα, και άκουσε πίσω της και τη μάγισσα να βγαίνει. Ο Καρνάδης, που καθόταν στη μπροστινή μεριά του μακρόστενου οχήματος, ήταν ήδη έξω, και είπε: «Ελάτε. Τα δωμάτιά σας σας περιμένουν.»

Η Φενίλδα έμοιαζε έτοιμη ν᾽αποκριθεί κάτι χαριτωμένο (όπως *Ευχαριστούμε, Πρίγκιπά μου,* πιθανώς), αλλά η Αλιζέτ την πρόλαβε λέγοντας: «Η αποστολή μας απαιτεί να ξεκινήσουμε το συντομότερο δυνατό, Υψηλότατε.»

«Ασφαλώς,» είπε εκείνος, μοιάζοντας λιγάκι ξαφνιασμένος από την απόκριση της Σκοτεινής Βασίλισσας. «Απλώς σκέφτηκα ότι μάλλον θα επιθυμούσατε να ξεκουραστείτε ή να φρεσκαριστείτε προτού συζητήσουμε. Γιατί είναι κάποια πράγματα που πρέπει να πούμε, νομίζω, πριν φύγουμε από την Άντχορκ.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Αλιζέτ, που κι εκείνη ήθελε οπωσδήποτε να μιλήσει μαζί του, γιατί δεν ήταν βέβαιη τι ακριβώς ήξερε ο Πρίγκιπας, ούτε σε τι βαθμό ήταν πρόθυμος να βοηθήσει. Η Παντοκράτειρα είχε πει μονάχα πως θα τους πρόσφερε ό,τι βοήθεια μπορούσε – κι αυτό δεν ήταν πολύ διευκρινιστικό από μόνο του.

«Θα συναντηθούμε σε λίγο, τότε,» είπε ο Καρνάδης.

Η Φενίλδα᾽σαρ και η Αλιζέτ ακολούθησαν δύο υπηρέτριες μέσα στην πολυτελή οικία. Μπήκαν σ᾽έναν ανελκυστήρα και έφτασαν στον δεύτερο όροφο. Βγήκαν, βάδισαν σ᾽έναν διά-

δρομο στρωμένο με μαλακό χαλί, και έφτασαν μπροστά σε δύο αντικριστές πόρτες.

«Τα δωμάτια είναι ίδια, κυρίες μου,» είπε η μία υπηρέτρια. «Μπορείτε να επιλέξετε όποιο επιθυμείτε. Το ένα κοιτάζει ανατολικά, το άλλο δυτικά.» Έδειξε καθώς μιλούσε.

Η Φενίλδα κοίταξε ερωτηματικά την Αλιζέτ.

«Διάλεξε όποιο θέλεις,» της είπε εκείνη, αδιάφορα.

«Δεν έχω κάποια ιδιαίτερη προτίμηση...»

Η μάγισσα είναι βαρετή και αναποφάσιστη, σκέφτηκε η Αλιζέτ. «Θα πάρω το ανατολικό,» είπε· και προτού πάει προς τα εκεί, η μία από τις υπηρέτριες άνοιξε την πόρτα. «Ευχαριστώ,» της είπε η Σκοτεινή Βασίλισσα, μπαίνοντας στο δωμάτιο και κρεμώντας το τουφέκι της σε μια καρέκλα.

Ο χώρος ήταν όμορφα διακοσμημένος μ'ένα πέτρινο τζάκι (σβηστό, ασφαλώς, μέσα στο καλοκαίρι), πορφυρές δαντελωτές κουρτίνες στη μπαλκονόπορτα, ημιδιάφανες λευκές κουρτίνες στο κρεβάτι, και έναν μεγάλο πίνακα με τουλίπες. Στη γωνία ήταν ένας καθρέφτης, ένα σκαμνί, κι ένα ξύλινο τραπεζάκι με είδη καλλωπισμού.

«Αν η κυρία θελήσει κάτι, μπορεί πάντα να μας ειδοποιήσει, οποιαδήποτε ώρα κι αν είναι,» είπε η υπηρέτρια, δείχνοντας ευγενικά τον επικοινωνιακό δίαυλο που κρεμόταν όχι πολύ μακριά από την πόρτα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Ο Υψηλότατος θα σας ειδοποιήσει μόλις είναι έτοιμος να σας δεχτεί,» είπε η υπηρέτρια, και έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Η Αλιζέτ έλυσε τη ζώνη της – όπου ήταν θηκαρωμένο το ξιφίδιό της – και την κρέμασε στην καρέκλα όπου είχε κρεμάσει και το τουφέκι της. Καθώς περίμενε να της φέρουν τα πράγματά της από το όχημα, έβγαλε τις μπότες της, κατέβασε το μακρύ φερμουάρ της μελανής στολής της, και την έβγαλε σπρώχνοντάς την προς τα κάτω. Ντυμένη με μια αμάνικη, κοντή

μπλούζα και με την περισκελίδα της, έπιασε τη στολή από το πάτωμα και την κρέμασε σε μια κρεμάστρα.

Πλησίασε τις κουρτίνες της μπαλκονόπορτας και τις τράβηξε, αφήνοντας το απογευματινό φως να πλημμυρίσει το δωμάτιο. Η θέα δεν ήταν καθόλου άσχημη από εδώ: πόλη και ύπαιθρος, συγχρόνως· δέντρα και λόφοι, κι από πίσω ψηλά οικοδομήματα και ουρανοξύστες. Τζάμια και μέταλλα αντανακλούσαν τον ήλιο που έγερνε προς τη δύση – τον οποίο η Αλιζέτ δεν μπορούσε να δει από το ανατολικό της δωμάτιο.

Τα πράγματά της σύντομα ήρθαν. Ένας φρουρός χτύπησε την πόρτα και ρώτησε αν μπορούσε να περάσει για να τ'αφήσει. «Πέρνα,» του είπε η Σκοτεινή Βασίλισσα. Εκείνος άνοιξε, απόθεσε τις δύο βαλίτσες στο πάτωμα, και έφυγε.

Η Αλιζέτ βγήκε στο μπαλκόνι και κάθισε στην κουπαστή, νιώθοντας τον δροσερό αέρα που ερχόταν από τον ποταμό Σέρντιληθ να τη χαϊδεύει νωχελικά. *Το τοπίο φέρνει υπνηλία,* σκέφτηκε.

Η πόρτα της χτύπησε. «Η Φενίλδα είμαι!» ακούστηκε μια φωνή από έξω.

Η Αλιζέτ σηκώθηκε απ'την κουπαστή του μπαλκονιού και, μπαίνοντας στο δωμάτιο, φώναξε: «Έλα. Ανοιχτά είναι.»

Η πόρτα άνοιξε και η μάγισσα μπήκε, ντυμένη όπως και πριν, με το μενεξεδί, πτυχωτό φόρεμά της και τα ψηλοτάκουνα σανδάλια της, λες και θα πήγαινε σε χορό. Μέσα στο ντεκολτέ της, ανάμεσα στα στήθη της, ένα αργυρό περιδέραιο γυάλιζε, από το οποίο κρεμόταν ένας πορφυρός λίθος που θύμιζε μάτι.

Η Φενίλδα μειδίασε παρατηρώντας την Αλιζέτ. «Βλέπω, βολεύτηκες...»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί όχι; Καλύτερο απ'το να φοράς τακούνια κι αυτό το φόρεμα όσο περιμένεις τον Πρίγκιπα να σε καλέσει.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Δεν έχεις άδικο σ'αυτό, ξέρεις...»

«Το ξέρω.» Η Αλιζέτ κάθισε στην καρέκλα απ'όπου κρέμονταν το τουφέκι και η ζώνη της.

Η Φενίλδα βάδισε προς την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, για να κοιτάξει έξω. «Η θέα είναι καλύτερη από δω...» παρατήρησε. «Από τη δική μου μεριά, όλος ο ήλιος έρχεται καταπάνω σου. Σε τυφλώνει.» Ατένισε την Αλιζέτ πάνω απ'τον ώμο της, υπομειδιώντας. «Γι'αυτό διάλεξες τ'ανατολικό δωμάτιο, ε;»

«Τυχαία το διάλεξα,» αποκρίθηκε εκείνη.

Η Φενίλδα δεν έμοιαζε σίγουρη ότι της έλεγε αλήθεια. «Τέλος πάντων,» είπε. «Προτού πάμε να μιλήσουμε με τον Πρίγκιπα... και να φάμε μαζί του, υποθέτω, γιατί η ώρα είναι κατάλληλη... προτού τον συναντήσουμε, ήθελα να σου πω να... ξέρεις, είναι ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας: δεν μπορείς να του μιλάς όπως του μίλησες πριν, έξω απ'την οικία. Αφού θα συνεργαστούμε, είναι προτιμότερο να τα έχουμε καλά μεταξύ μας.»

Μα τα Μυαλά του Σκοτοδαίμονος, η μάγισσα είναι, τελικά, όντως πολύ βαρετή! Και νομίζει ότι ξέρει κάτι που εγώ δεν ξέρω. «Δε χρειάζομαι μαθήματα καλής συμπεριφοράς, Φενίλδα.»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω ότι χρειάζεσαι. Απλώς...» μόρφασε, «μην είσαι τόσο *απότομη* μαζί του. Ο άνθρωπος ήταν αρκετά ευγενικός ώστε να μας φιλοξενήσει· δεν ήταν ανάγκη να του πεις ότι βιαζό–»

«Η Παντοκράτειρα μάς έστειλε· δε θα μας φιλοξενούσε;»

«Αν, πάντως, τώρα μας προτείνει να δειπνήσουμε μαζί του, μην του πεις ότι μπορούσαμε να πάμε να φάμε και σε εστιατόριο, εντάξει;»

Η Αλιζέτ γέλασε. «Μη φοβάσαι. Πεθαίνω της πείνας, εξάλλου.»

Η Φενίλδα φάνηκε να χαλαρώνει.

«Κάθισε,» της είπε η Αλιζέτ.

Η Φενίλδα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Έβγαλε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα στη ζώνη της και το άναψε. «Θέλεις;» ρώτησε τη Μαύρη Δράκαινα.

«Δεν καπνίζω,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όπως αγαπάς.»

Μετά από λίγο χτύπησε ο επικοινωνιακός δίαυλος. Η Αλιζέτ σηκώθηκε και τον άνοιξε.

«Μάλιστα;»

«*Ο Υψηλότατος είναι έτοιμος να σας δεχτεί στο ισόγειο, κυρία Τάνρεχ. Είναι και η άλλη κυρία μαζί σας; Γιατί, παρότι την–*»

«Μαζί μου είναι. Σε λίγο θα είμαστε κάτω.»

«*Μάλιστα. Με την ησυχία σας, μου είπε ο Υψηλότατος.*»

Η Αλιζέτ έκλεισε τον δίαυλο. «Ο Πρίγκιπας μάς καλεί. Είσαι έτοιμη;»

«Ναι.» Η Φενίλδα σηκώθηκε απ’το κρεβάτι, κι έσβησε το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο της σ’ένα τασάκι στο κομοδίνο.

Η Αλιζέτ άνοιξε μια βαλίτσα και πήρε ένα έξωμο, μαύρο φόρεμα από μέσα το οποίο έφτανε ώς τα γόνατα. Έβγαλε τη μπλούζα της και τον στηθόδεσμό της (ενώ η Φενίλδα, αμέσως, στρεφόταν ευγενικά από την άλλη) και το φόρεσε, σηκώνοντας το μικρό φερμουάρ στην πλάτη του. Πήρε ένα ζευγάρι παπούτσια από τη βαλίτσα της και τα φόρεσε κι αυτά, χωρίς να καθίσει.

«Πάμε,» είπε, δένοντας ένα μικρό, θηκαρωμένο πιστόλι στον μηρό της, κάτω από το μαύρο φόρεμα.

«Νομίζεις ότι αυτό πραγματικά θα σου χρειαστεί;» μόρφασε η Φενίλδα.

«Ποτέ δεν ξέρεις.»

Με τρομάζει, πανάθεμά την, σκέφτηκε η Φενίλδα, καθώς οι δυο τους έπαιρναν τον ανελκυστήρα της οικίας και η Αλιζέτ πατούσε το κουμπί για το ισόγειο.

Όταν βγήκαν, συνάντησαν έναν μεσήλικα υπηρέτη ο οποίος τις προέτρεψε ευγενικά να τον ακολουθήσουν· κι έριξε ένα κολακευτικό βλέμμα στη Φενίλδα, από πάνω ώς κάτω: μια ενέργεια που, με τον τρόπο που έγινε, εκείνη τη θεώρησε λιγάκι χυδαία. *Δεν ήρθα εδώ για να με κοιτάς εσύ έτσι όπως με κοιτάς! Γυναίκα δεν έχεις;*

Ο υπηρέτης τις οδήγησε σε μια πολυτελή αίθουσα, στο κέντρο της οποίας υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι στρωμένο με φαγητά. Ο Καρνάδης στεκόταν και τις περίμενε, ντυμένος τώρα με κατάλευκο κοστούμι, κι έχοντας μια χρυσή καρφίτσα στο πέτο.

«Σκέφτηκα ότι, μάλλον, θα πεινούσατε,» είπε.

«Και είχατε δίκιο, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Λιμοκτονούμε, για την ακρίβεια.»

«Ελπίζω τα φαγητά να επαρκέσουν–»

«Και με το παραπάνω.»

«Και παρακαλώ να μου μιλάτε στον ενικό,» τις προέτρεψε ο Καρνάδης. «Δεν έχω ακόμα συνηθίσει τόσο πολύ να είμαι Πρίγκιπας της Παντοκρατορίας.»

Η Φενίλδα χαμογέλασε.

Η Αλιζέτ τη μιμήθηκε, αν και το χαμόγελό της δεν έμοιαζε και τόσο αληθινό.

Κάθισαν στο τραπέζι, όχι πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο, και ένας υπηρέτης έβαλε φαγητό στα πιάτα τους και ποτό στις κούπες τους – τον καλύτερο Σεργήλιο οίνο: και η Σεργήλη ήταν μια διάσταση περιώνυμη για το κρασί της.

Ο Καρνάδης έκανε νόημα στον υπηρέτη να φύγει, κι εκείνος αποχώρησε από την αίθουσα, κλείνοντας την πόρτα κι αφήνοντάς τους μόνους.

Για λίγο, έφαγαν χωρίς να μιλούν. Μετά, ο Καρνάδης, κόβοντας ένα κομμάτι από το φιλέτο του, ρώτησε: «Λοιπόν. Τι σας έχει πει η σύζυγός μου για την υπόθεση;»

«Ότι κάποιες μυστηριώδεις εξαφανίσεις γίνονται σ'ένα ορυχείο ενέργειας,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, αφού σκούπισε τα βαμμένα χείλη της με μια πετσέτα, «το οποίο βρίσκεται κοντά στο Κρυσταλλικό Πεδίο – ένα τέλος της διάστασης.»

«Ακριβώς,» είπε ο Καρνάδης. «Γι'αυτό κιόλας το ζήτημα είναι ανησυχητικό. *Οτιδήποτε* μπορεί να συμβαίνει σ'ένα τέτοιο μέρος. Η Σεργήλη είναι... ασταθής εκεί.»

«Πράγμα που ισχύει για όλες τις διαστάσεις στα σημεία όπου τελειώνουν...»

Ο Καρνάδης ένευσε. «Επομένως, ζήτησα να μου φέρουν έναν μάγο του τάγματος των Ερευνητών, που είναι ειδικοί σ'αυτά τα θέματα... και ήρθες, Φενίλδα'σαρ. Και είσαι καλά πληροφορημένη, απ'ό,τι βλέπω.»

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο για το τι ακριβώς συμβαίνει στο ορυχείο;»

«Μέχρι στιγμής, τίποτα συγκεκριμένο. Έχουν εξαφανιστεί εργάτες, κυρίως. Αλλά και ορισμένοι φρουροί, και ένας μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών – απ'αυτούς που εργάζονται εκεί για τη μετατροπή της ενέργειας.»

«Αυτό δεν το γνωρίζαμε, Πρίγκιπά μου,» παραδέχτηκε η Φενίλδα. «Νομίζαμε ότι εξαφανίζονταν μόνο εργάτες.»

«Χάνονται χωρίς ν'αφήσουν κανένα απολύτως σημάδι;» ρώτησε η Αλιζέτ.

Ο Καρνάδης ένευσε. «Ναι. Ή, τουλάχιστον, έτσι μου έχουν πει. Δεν έχω – ακόμα – πάει εκεί να ερευνήσω ο ίδιος.»

«Και είσαι βέβαιος ότι πρόκειται για κάποιο... φαινόμενο που τους εξαφανίζει;» ρώτησε η Φενίλδα. «Κάτι σχετιζόμενο με το κοντινό πέρας της διάστασης;»

«Καθόλου βέβαιος δεν είμαι,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Μπορεί να πρόκειται και για κάποιο πλάσμα, ευφυές ή θηριώδες.»

«Αν κάποιο θηρίο τούς σκότωνε, το λιγότερο που θα έμενε πίσω θα ήταν αίμα, Υψηλότατε,» είπε η Αλιζέτ.

«Δεν σκοτώνουν όλα τα πλάσματα σ'αυτό το σύμπαν αφήνοντας αίμα πίσω τους, Μαύρη Δράκαινα.»

«Τα περισσότερα που ξέρω εγώ αυτό κάνουν.»

«Η συγκεκριμένη περιοχή, όμως, είναι ιδιαίτερη περίπτωση.»

«Πιστεύεις, δηλαδή,» τον ρώτησε η Αλιζέτ (ακολουθώντας, προφανώς, το αίτημά του να του μιλάνε στον ενικό), «ότι κάποιο πλάσμα μπορεί να ήρθε από το τέλος της Σεργήλης;»

«*Τίποτα* δεν μπορεί να έρθει από εκεί,» είπε με βεβαιότητα ο Καρνάδης. «Ό,τι πλησιάσει το Κρυσταλλικό Πεδίο μετατρέπεται σε... Προσελκύεται από πανίσχυρες δυνάμεις και γίνεται μέρος μιας ασυνήθιστης κρυσταλλικής μάζας.» Κοίταξε τη Φενίλδα, ερωτηματικά.

Εκείνη ένευσε. «Το γνωρίζω. Προτού έρθουμε, μελέτησα κάποια πράγματα για το συγκεκριμένο τέλος της Σεργήλης.»

Η Αλιζέτ ρώτησε: «Πού έγιναν οι εξαφανίσεις; Στο εσωτερικό του ορυχείου, ή στον οικισμό έξω από αυτό;»

«Και μέσα και έξω,» της απάντησε ο Καρνάδης.

«Και δεν είδε κανένας τίποτα; Πώς είναι δυνατόν;»

«Αυτό είναι και το περίεργο της υπόθεσης. Έχω αναφορές που λένε ότι, σε κάποιες περιπτώσεις, για παράδειγμα, πέντε εργάτες έπεσαν για ύπνο στον ίδιο χώρο και, το πρωί, ξύπνησαν μόνο τέσσερις. Κανένας δεν είδε, ούτε άκουσε, τον πέμπτο να φεύγει. Ούτε αυτός άφησε ίχνη πίσω του.»

Η Αλιζέτ ήταν συνοφρυωμένη. «Και στις περιπτώσεις που κάποιος εξαφανίστηκε *μέσα* στο ορυχείο;»

«Το ίδιο,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Κανένας δεν είδε ή άκουσε τίποτα. Ούτε ίχνη έμειναν. Ο Γαιοδίφης, για παράδειγ-

μα, είχε μόλις ανιχνεύσει μια σήραγγα με τη μαγεία του και οπισθοχωρούσε για να περάσουν οι εργάτες. Οι δύο στρατιώτες που ήταν κοντά πήραν για μια στιγμή τα μάτια τους από πάνω του και, μετά, κανένας τους δεν τον ξαναείδε. Οι στρατιώτες είπαν ότι, αρχικά, νόμισαν πως ο μάγος είχε φύγει βιαστικά για να πάει σε κάποιο άλλο μέρος του ορυχείου.»

«Επομένως,» είπε η Αλιζέτ, «έχουμε να κάνουμε με κάτι που είναι σιωπηλό, δεν φαίνεται, και δεν αφήνει καθόλου ίχνη.»

«Αν πρόκειται για κάποιο πλάσμα, πάντα,» τόνισε η Φενίλδα.

Η Αλιζέτ ρώτησε τον Καρνάδη: «Πότε ξεκινάμε για το ορυχείο;»

«Αύριο το πρωί.»

2: *Μετάβαση και Προσγείωση*

Η αργυρογάλανη απεραντοσύνη του Αιθέρα απλωνόταν γύρω τους, καθώς το αεροσκάφος τους πετούσε με προορισμό τη Σεργήλη.

Η Ιωάννα καθόταν πλάι στον Προαιρέσιο, ο οποίος πιλόταρε μοιάζοντας το ίδιο άνετος όπως αν περπατούσε. Το βλέμμα της πήγε, για λίγο, σ'έναν περίεργο σχηματισμό από νεφελώματα που φαίνονταν έξω από το παράθυρο. Προς στιγμή φοβήθηκε ότι ίσως να επρόκειτο για κάτι ζωντανό – και εχθρικό – καθώς υπήρχαν τέτοιου είδους οντότητες στον Αιθέρα. Αλλά μετά χαλάρωσε. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από σύννεφα, όπως φαινόταν.

Έστρεψε το βλέμμα της στην κονσόλα μπροστά σ'εκείνη και τον Προαιρέσιο, και στην οθόνη του αιθερικού χάρτη είδε ότι δεν βρίσκονταν πλέον μακριά από το σημείο μετάβασης για τη Σεργήλη. Κι ευτυχώς, μέχρι τώρα, δεν είχαν συναντήσει Πα-

ντοκρατορικά αεροσκάφη. Ο Αιθήρ δεν ήταν μια διάσταση που εύκολα ελεγχόταν, ακόμα κι από την Παντοκράτειρα. Τα πάντα εδώ ήταν... ρευστά· ή, μάλλον, *αέρια*. Κυματισμοί, ρεύματα, νεφελώματα, και ένας ατέρμονος αργυρογάλανος ουρανός. Τι να ελέγξεις; Πού να βάλεις σύνορα και όρια;

Περιπολίες, ωστόσο, γίνονταν, και η Ιωάννα, από την εμπειρία της, υποψιαζόταν ότι καθώς ζύγωναν το σημείο μετάβασης για Σεργήλη θα εντόπιζαν στους ανιχνευτές τους Παντοκρατορικά αεροσκάφη.

Κοιτάζοντας τον Γεράρδο και τη Μάρθα πάνω απ'τον ώμο της, τους είπε: «Να είστε έτοιμοι για πιθανή σύγκρουση.»

Εκείνοι κάθονταν σ'ένα μικρό τραπεζάκι, καρφωμένο στο πάτωμα του αεροπλάνου, και έπαιζαν χαρτιά. Η Μάρθα ρώτησε: «Μας εντόπισαν, οι γαμημένοι;»

«Κανένας δε μας έχει εντοπίσει ακόμα,» είπε η Ιωάννα, «ούτε εμείς έχουμε εντοπίσει κανέναν, αλλά σύντομα ίσως βρούμε Παντοκρατορικούς στο δρόμο μας.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, αφήνοντας ένα χαρτί ανάμεσα σ'εκείνον και τη Μάρθα. «Ειδοποιήστε μας μόλις δείτε κάτι, και θα πάμε να προσδεθούμε.»

«Ο Σέλιρ πού είναι;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Πίσω. Στο χώρο αποθήκευσης. Αλλά δε νομίζω ότι χρειάζεται ν'ανησυχείς γι'αυτόν.»

«Γιατί;»

«Γιατί είναι ο Σέλιρ'χοκ· τι άλλο λόγο θέλεις;»

Η Μάρθα είπε, προτού μιλήσει η Ιωάννα: «Τον έχετε δαιμονοποιήσει τον μάγο, μερικοί-μερικοί.»

«Τον εκτιμούμε, ίσως, θα έπρεπε να–»

ιου ιου ιου ιου ιου ιου

«Τι μαλακία είν'αυτή;» μούγκρισε η Μάρθα.

Η Ιωάννα έστρεψε αμέσως το βλέμμα της στο παράθυρο, κοιτάζοντας τον Αιθέρα, ενώ ο Προαιρέσιος έλεγε: «Οι φίλοι

μας μας βρήκαν, κι εμείς βρήκαμε αυτούς. Προσδεθείτε – τώρα!»

Η Μάρθα και ο Γεράρδος σηκώθηκαν από το τραπέζι και κάθισαν στις θέσεις τους, περνώντας τις ζώνες γύρω τους.

Ο Προαιρέσιος πάτησε ένα πλήκτρο εμπρός του, για να ενεργοποιήσει το μεγάφωνο, και η φωνή του αντήχησε μέσα στο αεροσκάφος: «*Σέλιρ'χοκ, πιάσου από κάπου. Έχουμε παρέα.*»

Και μετά, έκανε το αεροπλάνο να βουτήξει, απότομα.

«Γαμώ την ανωμαλία σου, πιλότε!» γρύλισε η Μάρθα. «Πριν από λίγο έτρωγα!»

«Ας πρόσεχες,» είπε ο Προαιρέσιος.

Η Ιωάννα είδε στην οθόνη των ανιχνευτών τους δύο αεροσκάφη να τους πλησιάζουν· κι αμέσως μετά, τα είδε και έξω απ'το παράθυρο. Πατώντας ένα κουμπί, ενεργοποίησε τα οπλικά συστήματα του αεροπλάνου.

«Μια τηλεπικοινωνιακή συχνότητα έρχεται,» είπε ο Προαιρέσιος, και της έδωσε πρόσβαση.

Από τα ηχεία του συστήματος ακούστηκε μια αντρική φωνή μέσα από έντονα παράσιτα: «*Ακολουθήστε μας για έλεγχο, στο όνομα της Συμπαντικής Παντοκράτειρας.*»

«Δε νομίζω ότι απαιτείται απάντηση,» είπε η Ιωάννα.

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Προαιρέσιος, κάνοντας επιδέξιες μανούβρες μέσα στα νεφελώματα του Αιθέρα.

«Μπορούμε να τους χάσουμε;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Θα δείξει.»

Στην οθόνη των ανιχνευτών φάνηκαν τρία ακόμα αεροσκάφη να έρχονται. *Τι σκατά γίνεται;* απόρησε η Ιωάννα. *Έχουν αυξήσει τις περιπολίες τους;*

Ο Προαιρέσιος επιτάχυνε κι έκανε ακόμα κάποιες επιδέξιες μανούβρες.

Η Ιωάννα είδε τα αεροσκάφη να εξαφανίζονται από την οθόνη των ανιχνευτών. Όλα, εκτός από ένα. «Αυτός είναι επίμο-

νος...» Έριξε μια ματιά στον αιθερικό χάρτη. «Έχουμε προσπεράσει το σημείο μετάβασης, Προαιρέσιε.»

«Το ξέρω. Έκανα κύκλο για να τους ξεφύγω,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έβαλε το αεροσκάφος να σκαρφαλώσει απότομα.

«Ο Παντοκρατορικός ακόμα πίσω μας είναι,» είπε η Ιωάννα.

«Θα πρέπει να κάνουμε κάτι δραστικό, λοιπόν.» Ο Προαιρέσιος πήρε ύψος και, συγχρόνως, έστριψε γυρίζοντας το αεροπλάνο τους ανάποδα.

«Όταν βγούμε από δω μέσα, θα σου ρίξω κλοτσιές, πιλότε!» ακούστηκε η Μάρθα να λέει από πίσω.

«Γιατί την πήραμε αυτή την τρελή μαζί μας, Μαύρη Δράκαινα, μπορείς να μου πεις;» μούγκρισε ο Προαιρέσιος.

Η Ιωάννα είχε το βλέμμα της εστιασμένο στο στόχαστρο και δεν του απάντησε. Καθώς ζύγωναν το Παντοκρατορικό αεροσκάφος, πάτησε τη σκανδάλη εξαπολύοντας μια ρουκέτα–

–την ίδια στιγμή που κι ο εχθρός τους το ίδιο έκανε.

Ο Προαιρέσιος έστριψε αμέσως.

Η ρουκέτα πέρασε από δίπλα τους.

Η δική τους ρουκέτα χτύπησε το Παντοκρατορικό αεροπλάνο στη μέση προς τα πίσω. Η Ιωάννα το είδε να χάνεται από την οθόνη των ανιχνευτών τους καθώς παρασυρόταν από τα αιθερικά ρεύματα, ανήμπορο να αντισταθεί.

«Παρά τρίχα να μας πάρει το αριστερό φτερό, ο καταραμένος,» είπε ο Προαιρέσιος, ενώ κατεύθυνε, ολοταχώς, το αεροπλάνο τους προς το σημείο μετάβασης για Σεργήλη.

Ανοίγοντας τον εσωτερικό δίαυλο είπε, μέσα από το μεγάφωνο: «*Πάμε για σημείο μετάβασης!*»

Η Ιωάννα κοιτούσε την οθόνη των ανιχνευτών, μήπως κανένα άλλο μαχητικό των Παντοκρατορικών παρουσιαστεί, αλλά δεν είδε τίποτα· πρέπει, όντως, να τους είχαν μπερδέψει.

Ο Προαιρέσιος οδήγησε το αεροπλάνο μέσα στο σημείο μετάβασης, και οι επαναστάτες αισθάνθηκαν την πραγματικότητα γύρω τους να ταλαντεύεται, και να τραντάζεται. Αλλόκοτοι

τριγμοί αντήχησαν, και η Ιωάννα είχε την αίσθηση ότι, ξαφνικά, δεν είχε από πού να κρατηθεί παρότι ήταν δεμένη στο κάθισμά της.

Η αργυρογάλανη απεραντοσύνη διαλύθηκε γύρω τους, και το αεροπλάνο βγήκε σ'έναν καινούργιο ουρανό, πάνω από λευκά σύννεφα.

Ο χάρτης στην οθόνη είχε αυτομάτως αλλάξει, σύμφωνα με τις ρυθμίσεις του συστήματός τους. Δεν έδειχνε πλέον τον αιθέρα αλλά τη Σεργήλη.

Η οθόνη των ανιχνευτών γέμισε με κόκκινες κουκίδες – αεροσκάφη. Και η Ιωάννα είδε από το παράθυρο Παντοκρατορικά μαχητικά να ζυγώνουν.

Ο Προαιρέσιος βούτηξε, αμέσως, περνώντας ανάμεσά τους, ενώ οι Παντοκρατορικοί έστελναν ένα μήνυμα: «*Ακολουθήστε μας για να γίνει έλεγχος, στο όνομα της Συμπαντικής Παντοκράτειρας!*» έλεγε μια γυναικεία φωνή.

Οι επαναστάτες, φυσικά, δεν σταμάτησαν. Υπήρχαν άνθρωποι μέσα σ'αυτό το αεροπλάνο που ήταν καταζητούμενοι από τους Παντοκρατορικούς· και η πιο καταζητούμενη απ'όλους ήταν η Ιωάννα, μια από τις Μαύρες Δράκαινες που παλιότερα υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα και, μετά, όταν εκείνη τις είχε άσκοπα τιμωρήσει, είχαν συμμαχήσει με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και είχαν ξεκινήσει την Επανάσταση.

Τα μαχητικά ακολούθησαν το αεροσκάφος του Προαιρέσιου, πυροβολώντας. Η Ιωάννα, χρησιμοποιώντας τα συστήματα εμπρός της, έστρεψε τα δικά της πυροβόλα προς τα πίσω και επιτέθηκε κι εκείνη στους Παντοκρατορικούς. Ένας απ'αυτούς χτυπήθηκε στο φτερό.

Κάποια από τα εχθρικά πυρά πέτυχαν το αεροπλάνο του Προαιρέσιου αλλά δεν προκάλεσαν σοβαρή ζημιά, και, μετά από μερικές μανούβρες στους ουρανούς της Σεργήλης, οι επαναστάτες κατάφεραν να απομακρυνθούν από τους Παντοκρατορικούς και να πετάξουν προς τα βορειοδυτικά.

Ο Σέλιρ'χοκ ήρθε από την πίσω μεριά του αεροσκάφους. «Η ιδέα μου είναι ή έχουν αυξήσει τις περιπολίες τους στα σημεία μετάβασης;» ρώτησε, στηριζόμενος στο ψηλό ραβδί του που ήταν, κατά το ένα τρίτο, γεμάτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα.

«Πρέπει να τις έχουν αυξήσει, εξαιτίας του πολέμου,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Φοβούνται, και προσπαθούν να κόψουν τους ανεφοδιασμούς που στέλνει ο Ανδρόνικος στους επαναστάτες της Νέσριβεκ.»

«Έχουμε πολλές ώρες πτήσης ακόμα;» ρώτησε η Μάρθα, καθώς έλυνε τη ζώνη του καθίσματός της και σηκωνόταν.

«Καμια ώρα μόνο,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος.

Η Ιωάννα αισθανόταν άβολα όταν βρισκόταν μόνη μαζί με τον Ανδρόνικο, τώρα που εκείνος δεν ήταν πια Πρίγκιπας της Απολλώνιας αλλά Βασιληάς, και παντρεμένος με την Αντίκλεια'χοκ – την καινούργια Βασίλισσα της Απολλώνιας. Αισθανόταν ότι, κανονικά, δεν θα έπρεπε να είχε καμία θέση κοντά του. Δεν ήθελε να προκαλέσει προβλήματα ανάμεσα σ'εκείνον και την Αντίκλεια.

Αυτή, όμως, δεν είναι παρά μια τυπική συνάντηση, είπε στον εαυτό της, *η οποία αφορά την Επανάσταση, όχι εμένα κι εκείνον*. Και, ανταποκρινόμενη στο κάλεσμά του, τον συνάντησε σε μια από τις αίθουσες του βασιλικού παλατιού της Απολλώνιας, χωρίς να είναι κανένας άλλος παρών.

Ο Ανδρόνικος τής πρόσφερε μια κούπα κρασί, κι εκείνη ήπιε.

«Τι κάνεις, Ιωάννα;» Είχαν κάμποσο καιρό να συναντηθούν.

«Καλά.»

Ο Ανδρόνικος ήπιε μια γουλιά από τη δική του κούπα. «Θέλω να σου μιλήσω για μια πληροφορία που έλαβα.» Βάδισε προς τον καναπέ, καθίζοντας.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε και κάθισε κι εκείνη, σιωπηλά.

Ο Ανδρόνικος τράβηξε έναν διπλωμένο χάρτη από τη ζώνη του και τον ξεδίπλωσε ανάμεσά τους, επάνω στον καναπέ. Ήταν ο χάρτης της Σεργήλης, παρατήρησε αμέσως η Ιωάννα. «Εδώ,» ο Ανδρόνικος έδειξε, «είναι ένα τέλος της Σεργήλης. Το ονομάζουν 'το Κρυσταλλικό Πεδίο', και είναι πολύ επικίνδυνο. Οτιδήποτε πλησιάζει προσελκύεται στο έδαφος από ισχυρές δυνάμεις και κρυσταλλοποιείται, πεθαίνει.» Πήρε μερικές φωτογραφίες από μια εσωτερική τσέπη της διπλωμένης τουνίκας του και της έδωσε στην Ιωάννα.

Εκείνη τις κοίταξε, τη μία κατόπιν της άλλης. «Μάλιστα,» είπε. «Και τι είν'αυτή η μαύρη σφαίρα που φαίνεται στο βάθος;»

«Κανείς δεν ξέρει. Είναι το σημείο προς το οποίο όλα γέρνουν σ'εκείνο το μέρος της Σεργήλης. Ίσως να μην είναι παρά μια ψευδαίσθηση.

»Εδώ,» ο Ανδρόνικος έδειξε τώρα ένα άλλο σημείο στον χάρτη, «βρίσκεται ένα ορυχείο ενέργειας το οποίο εκμεταλλεύονται οι άνθρωποι της παλιάς μου συζύγου – και, υποθέτω, τους φαίνεται αρκετά χρήσιμο τώρα με τον πόλεμο στη Νέσριβεκ. Η Πρόμαχος Χασρίνα, όμως, μου έστειλε ένα μήνυμα ότι κάτι το... ασυνήθιστο συμβαίνει τελευταία στο ορυχείο. Περίεργες εξαφανίσεις γίνονται. Εργάτες, φρουροί, ακόμα κι ένας μάγος Γαιοδίφης έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Η Χασρίνα πιστεύει ότι αυτή ίσως να είναι μια ευκαιρία να καταλάβουμε το ορυχείο και να το χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας. Δε μπορεί, όμως, να το κάνει μόνη της, και ζητά τη βοήθειά μου.

»Συμφωνώ με τη συλλογιστική της, αλλά δεν μπορώ τώρα να της στείλω στρατό, Ιωάννα. Μπορώ, όμως, να στείλω κάποιους επιλεγμένους ανθρώπους για να δουν τι ακριβώς συμβαίνει στο ορυχείο και πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την αναστάτωση εκεί για να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς και να καταλάβουμε το μέρος.»

Η Ιωάννα είχε τελειώσει τη μισή κούπα με το κρασί καθώς τον άκουγε και είχε ανάψει τσιγάρο. «Θέλεις, επομένως, να πάω στη Σεργήλη;»

«Ναι.»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω καμια διαφωνία.»

«Ούτε καμία ερώτηση;»

«Νομίζω πως μου είπες όσα ξέρεις...»

«Έχεις δίκιο: δεν ξέρω άλλα.»

«Ποιοι θα έρθουν μαζί μου;» Η Ιωάννα έσβησε το τσιγάρο της σ'ένα τασάκι ακουμπισμένο στην πλάτη του καναπέ.

«Ο Προαιρέσιος, για να πιλοτάρει το αεροσκάφος που θα σας πάει στη Σεργήλη· ο Ανδροκλής'μορ, επειδή θα πάτε μέσω Αιθέρα και κάποιος θα πρέπει να ελέγχει την ενεργειακή ροή του αεροσκάφους, αλλά κι επειδή ίσως γενικά να φανεί χρήσιμος στην αποστολή σας ένας Τεχνομαθής μάγος· ο Γεράρδος και η Μάρθα–»

«Η Μάρθα; Αυτή που έβγαλα από τις φυλακές της Αταρδίας, στην Υπερυδάτια;»

«Η ίδια.»

«Η Μάρθα είναι *δύτρια*, Ανδρόνικε, και δε θα πάμε σε θάλασσα ή ποταμό, αν δεν κάνω λάθος.»

«Επίσης, όμως, είναι πολύ σκληραγωγημένη. Έχει οδηγήσει ένα σωρό αποστολές μέσα στους πάγους της Ταρασμάλθης, συμπεριλαμβανομένης της αποστολής για την εύρεση της Αρταλδάφρα, όπου είχε πάλι ταξιδέψει μαζί με τον Γεράρδο και τον Προαιρέσιο. Νομίζω πως θα σας φανεί χρήσιμη.»

«Μάλλον έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε η Ιωάννα, τώρα που το σκεφτόταν καλύτερα. «Θα έρθει κανένας άλλος;»

«Ο Σέλιρ'χοκ. Τον θεωρώ πολύ ικανό, όπως ξέρεις. Αν συμβαίνει κάτι το μυστηριώδες στο ορυχείο, είμαι βέβαιος πως είναι το κατάλληλο άτομο για να το ανακαλύψει και να σκεφτεί πώς μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε υπέρ μας.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Πράγματι.» Είχε κι η ίδια πολλές φορές δουλέψει με τον μάγο, και εμπιστευόταν πολύ τις ικανότητές του.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Ανδρόνικος, «ίσως η Χασρίνα να θέλει να στείλει και κάποιους άλλους μαζί σας. Θα πρέπει να τα πείτε μ'εκείνη, όταν φτάσετε στη Σεργήλη.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Εντάξει.» Έκανε ν'ανάψει τσιγάρο, αλλά ο Ανδρόνικος το πήρε από το χέρι της.

«Αρκετά.»

Η Ιωάννα μειδίασε. «Μόνο ένα κάπνισα.»

«Έχεις καπνίσει πολλά στη ζωή σου. *Παραπάνω* από πολλά.» Ο Ανδρόνικος έβαλε το τσιγάρο στο στόμα του.

Η Ιωάννα, πατώντας τον ενεργειακό αναπτήρα της, του το άναψε. «Προσπαθώ να το ελαττώσω,» είπε.

«Θα το πιστέψω αυτό όταν το δω.»

Προτού η Ιωάννα φύγει από την αίθουσα, ο Ανδρόνικος τη φίλησε· κι εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω του και τον ξαναφίλησε· αλλά μετά, καθώς βάδιζε μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, καταράστηκε και τον εαυτό της και τον Ανδρόνικο, επειδή ήξερε πως η κατάσταση είχε πια αλλάξει και ποτέ δεν θα μπορούσε να είναι όπως παλιά...

Το αεροπλάνο δεν θα προσγειωνόταν στην ίδια τη Νέσριβεκ, καθώς η περιοχή ήταν επικίνδυνη – ανταρτοπόλεμος γινόταν μέσα στους δρόμους, παρότι ορισμένα σημεία της πόλης ήταν ακόμα κατοικημένα και θεωρούνταν ουδέτερες ζώνες. Θα προσγειωνόταν *βορειοδυτικά* της Νέσριβεκ, κοντά σε μια μικρή βάση της Επανάστασης.

Και τώρα, καθώς πλησίαζαν εκεί, η Ιωάννα έβγαλε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα της κι έκανε να το ανάψει. Άλλαξε γνώμη και το έβαλε πάλι μέσα.

«Καπνίζεις λιγότερο, ή μου φαίνεται;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Σου φαίνεται.»

Ο Προαιρέσιος μειδίασε, χωρίς να πει τίποτα.

Το αεροσκάφος τους έφτασε στην περιοχή της βάσης, η οποία ήταν σημειωμένη με μια κόκκινη κουκίδα στον χάρτη της οθόνης μπροστά στην Ιωάννα και τον Προαιρέσιο.

Ο πιλότος είπε μέσω του μεγαφώνου: «*Ετοιμαστείτε για προσγείωση.*»

Η Ιωάννα έριξε μια ματιά πίσω. Η Μάρθα και ο Γεράρδος ήταν ξαπλωμένοι στους υπνόσακούς τους. Ο Σέλιρ'χοκ καθόταν στο δάπεδο, οκλαδόν, και, έχοντας το ραβδί του ακουμπισμένο στα γόνατό του, διαλογιζόταν, με τα μάτια κλειστά και με μια ήρεμη όψη στο μαυρόδερμο πρόσωπό του.

Ο Προαιρέσιος γύρισε κάθετα τους προωθητήρες του αεροπλάνου κι άρχισαν να κατεβαίνουν, καίγοντας το κίτρινο καλοκαιρινό χόρτο από κάτω τους.

Η Ιωάννα σηκώθηκε από τη θέση της, πήρε το τουφέκι της στο χέρι, και ανοίγοντας πρώτη την πόρτα στο πλάι του αεροσκάφους κοίταξε έξω. Κανένας δεν φαινόταν στη μικρή πεδιάδα, η οποία ανατολικά κατέληγε σε δάσος και νότια σε δασωμένους λόφους.

«Ασφαλές μοιάζει το μέρος,» είπε η Μαύρη Δράκαινα στους συντρόφους της, και βγήκε.

Μετά από λίγο ήταν όλοι έξω, συμπεριλαμβανομένου του Ανδροκλή, ο οποίος είχε έρθει από το ενεργειακό κέντρο του σκάφους, κουρασμένος ύστερα από τόσες ώρες χρήσης της Μαγγανείας Κινήσεως. Ο Τεχνομαθής μάγος ήταν, γενικά, κοκαλιάρης, αλλά όταν κουραζόταν έμοιαζε πραγματικά με σκελετό που βαδίζει, νόμιζε η Ιωάννα. Το χρυσαφί δέρμα του μετά βίας έκρυβε τα κόκαλά του.

«Ζέστη...» παρατήρησε η Μάρθα, κάνοντας πίσω τα καστανά της μαλλιά.

«Καμία σχέση με την Ταρασμάλθη, ε;» της είπε ο Γεράρδος, υπομειδιώντας και βγάζοντας το πανωφόρι του. Από μέσα φορούσε μια γκρίζα αμάνικη μπλούζα.

«Στην Ταρασμάλθη τώρα θα είχε παγώσει ο κώλος μας, άμα είχαμε βγει έτσι.»

«Νομίζω ότι θα είχαν, μάλλον, παγώσει περισσότερα πράγματα από τον κώλο μας,» είπε ο Προαιρέσιος, που έμοιαζε να θυμάται πολύ καλά πώς ήταν σ'εκείνη την παγερή διάσταση όταν είχε ταξιδέψει εκεί μαζί με τον Γεράρδο, τη Μάρθα, και τον Σέλιρ'χοκ.

Η Ιωάννα, προσωπικά, δεν είχε ποτέ πάει στην Ταρασμάλθη, αλλά υπέθετε ότι το κλίμα δεν θα ήταν και πολύ ευχάριστο, ακόμα κι αν είχες την εκπαίδευση Μαύρης Δράκαινας.

«Προς τα πού είναι αυτή η βάση;» τη ρώτησε η Μάρθα. «Δε βλέπω τίποτα.»

«Αν έβλεπες, θα ήταν ανησυχητικό για τους επαναστάτες της Χασρίνας,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. Και προς όλους: «Ελάτε μαζί μου.»

«Να μην πάρουμε τα οχήματα απ'το αεροπλάνο;» ρώτησε ο Ανδροκλής.

«Δε χρειάζεται· δεν είναι μακριά.»

Οι επαναστάτες ακολούθησαν τη Μαύρη Δράκαινα μέσα στο ψηλό, ξερό, κίτρινο χόρτο. Πλησίασαν τους δενδρώδεις λόφους, ανέβηκαν στην πλαγιά ενός από αυτούς, και βρέθηκαν κάτω από την ευχάριστη σκιά των δέντρων.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε η Μάρθα τον Γεράρδο, ο οποίος είχε περάσει κάμποσα χρόνια στη Σεργήλη.

«Όχι. Είναι πολύ μακριά από εκεί που ήμουν εγώ. Η Άκρη βρίσκεται στα νότια, επάνω στο όριο όπου η διάσταση τελειώνει και ξεκινά το Πορφυρό Κενό.»

Η Ιωάννα οδήγησε τους συντρόφους της σ'ένα κοίλωμα ανάμεσα στους λόφους και βρέθηκαν μπροστά στο στόμιο μιας σπηλιάς. Η Μαύρη Δράκαινα πλησίασε πρώτη εκεί–

–και είδε αμέσως δύο τουφέκια να τη σημαδεύουν. Το ένα το κρατούσε ένας γαλανόδερμος, κοκκινομάλλης άντρας. Το άλλο, ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ, όπως το δικό της· τα μαλλιά του, όμως, δεν ήταν ξανθά σαν της Ιωάννας, αλλά μαύρα και κοντοκουρεμένα.

«Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου,» είπε, συνθηματικά, η Μαύρη Δράκαινα.

«Αλλά τώρα οι αίθουσές του δεν είναι πια δικές μου,» απάντησε ο γαλανόδερμος επαναστάτης, όπως όφειλε.

«Ο Πρίγκιπας μάς έχει στείλει. Η Πρόμαχος Χασρίνα μάς περιμένει.»

Ο γαλανόδερμος, όμως, δεν έμοιαζε πρόθυμος να τους εμπιστευτεί ακόμα. Είπε την αρχή ενός άλλου συνθήματος: «Ο Παλιός Ήλιος μάς οδηγεί.»

«Τα σύννεφα κι οι κακές θολούρες δεν μας πτοούν,» του απάντησε η Ιωάννα. Επρόκειτο για ένα σύνθημα των επαναστατών της Σεργήλης, όπως ήξερε.

Ο άντρας έγνεψε, μοιάζοντας ικανοποιημένος τώρα. «Περάστε,» είπε.

Τους οδήγησαν σε μια υπόγεια αίθουσα, όπου ήταν κι άλλοι επαναστάτες, καθισμένοι σε σκαμνιά, σε καρέκλες, ή στο πάτωμα, επάνω σε δέρματα. Δύο λυόμενα τραπέζια από σίδερο και ξύλο ήταν στημένα στο κέντρο του δωματίου – που περισσότερο με σπηλιά έμοιαζε.

Η Ιωάννα σύστησε τον εαυτό της και τους συντρόφους της στον αρχηγό του μέρους: έναν άντρα που ονομαζόταν Αριστώνυμος και είχε δέρμα κατάλευκο και μακριά μαύρα μαλλιά. Του εξήγησε γιατί βρίσκονταν εδώ, και του είπε ότι είχαν το σκάφος τους προσγειωμένο λίγο παραπέρα.

«Το είδαν οι παρατηρητές μας,» αποκρίθηκε ο Αριστώνυμος. «Θα ειδοποιήσουμε την Πρόμαχο για τον ερχομό σας. Θέλετε να μεταφέρουμε σ'εκείνη κάποιο *συγκεκριμένο* μήνυμα;»

«Δε νομίζω ότι είναι απαραίτητο. Πείτε της αυτά που σου είπα.»

Ο Αριστώνυμος ένευσε, και πρόσταξε έναν από τους επαναστάτες του να πάει στην Πρόμαχο, στη Νέσριβεκ.

«Καθίστε,» πρότεινε μετά στην Ιωάννα και τους συντρόφους της.

«Καλύτερα να μην αφήσουμε μόνο του το αεροσκάφος,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Μην ανησυχείς, δεν γίνονται συγκρούσεις σε τούτο το μέρος. Κι αν κάποιος πλησιάσει, θα τον δούμε.»

«Παρ'όλ'αυτά, καλύτερα κάποιος να είναι εκεί,» επέμεινε ο Προαιρέσιος. «Έχουμε φέρει οχήματα, εξοπλισμούς...»

Η Ιωάννα ένευσε. «Θα πας εσύ;»

«Ναι.»

«Ποιος θα πάει μαζί του;» ρώτησε η Ιωάννα τους άλλους.

«Εγώ,» είπε ο Ανδροκλής'μορ.

«Καλώς,» είπε η Ιωάννα. «Θα επικοινωνούμε μέσω πομπού αν χρειαστεί.»

Αφού έφαγαν και ήπιαν μαζί με τους επαναστάτες της μικρής βάσης, και κάθισαν λίγη ώρα για να ξεκουραστούν, η Μάρθα βαρέθηκε και βγήκε από τις υπόγειες σπηλιές. Σκαρφάλωσε στην πλαγιά ενός λόφου και βάδισε μέσα στην καλοκαιρινή βλάστηση. Ήταν απόγευμα τώρα, και ο ήλιος δεν ήταν τόσο δυνατός όσο πριν.

Πίσω της, δεν άργησε ν'ακούσει έναν θόρυβο – κάποιος είχε πατήσει στο ξερό χορτάρι.

Στράφηκε, με το χέρι της στο πιστόλι στη ζώνη της.

Αλλά ήταν μονάχα ο Γεράρδος. Την είχε δει να βγαίνει από τη σπηλιά, είχε κάνει νόημα στην Ιωάννα και στον Σέλιρ'χοκ, και την είχε ακολουθήσει.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Μάρθα, χαλαρώνοντας.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε εκείνος, βαδίζοντας για να σταθεί κοντά της.

«Δεν πάω στο αεροπλάνο, αν αναρωτιέσαι.»

«Το φαντάστηκα.»

«Το υπόγειο περιβάλλον δεν το γουστάρω. Μ'αρέσει καλύτερα εδώ.» Η Μάρθα έκανε μερικά βήματα ακόμα και κάθισε στο έδαφος – το ξερό χορτάρι ακούστηκε να σπάει από κάτω της – στην άκρη του λόφου, ατενίζοντας τον ορίζοντα.

Ο Γεράρδος κάθισε πλάι της. «Ναι, κι εμένα,» παραδέχτηκε.

Από κάπου μακριά φαινόταν μαύρος καπνός. Ο πόλεμος μέσα και γύρω από τη Νέσριβεκ. Ετούτη η περιοχή, κοντά στους δασώδεις λόφους, έμοιαζε με μικρό, απομονωμένο παράδεισο, έτσι ήσυχη όπως ήταν, σκέφτηκε ο Γεράρδος. Και η ησυχία της μάλλον οφειλόταν στο γεγονός ότι δεν υπήρχε ούτε ένα χωριό εδώ γύρω. Ούτε καν ένας οικισμός. Ο Γεράρδος δεν μπορούσε πουθενά να δει σπίτια.

«Δεν έχετε, πάντως, καμια σπουδαία οικειότητα εσύ κι η Ιωάννα,» είπε στη Μάρθα.

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε στρεφόμενη να τον κοιτάξει. «Γιατί να έχουμε;»

«Μου είχες πει κάποτε ότι σ'έβγαλε από τη φυλακή, στην Υπερυδάτια...»

«Ναι, 'ντάξει· αλλά δεν είχε έρθει αρχικά για μένα. Για μια άλλη είχε έρθει, η οποία πέθανε, κι εγώ απλά... έτυχε να βρεθώ μαζί της. Ήμουνα κωλόφαρδη, εννοείται. Μπορεί νάχα σαπίσει εκεί μέσα... αν είχα προλάβει και κάτι δεν με είχε καθαρίσει.

»Τέλος πάντων· από τότε, μη νομίζεις ότι την έχω ξαναδεί κιόλας την Ιωάννα. Αυτή κάνει παρέα με σημαντικά πρόσωπα, όπως τον Πρίγκιπα και κάτι Προμάχους.»

Ο Γεράρδος μειδίασε.

«Είπα κάτι αστείο;»

«Το αστείο κρύβεται σε διάφορα φαινομενικά σοβαρά πράγματα.»

Η Μάρθα τεντώθηκε και τον φίλησε, γρήγορα και δυνατά, στα χείλη. «Όλο μυστήρια μ'εσένα...»

«Τι μυστήρια;»

«Ακόμα δε μου έχεις πει τι ήταν εκείνο που σ'έκανε να παρατήσεις τους ιερείς της Χάρνταβελ και νάρθεις εδώ, στη Σεργήλη.»

«Δε θεωρούσα πλέον ότι ανήκα ανάμεσά τους,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του πέρα, στο κίτρινο χορτάρι.

«Αυτό δε μου λέει τίποτα. Κάτι κρύβεις.»

Ο Γεράρδος δεν αποκρίθηκε. *Ορισμένα πράγματα είναι δύσκολο να ειπωθούν,* σκέφτηκε. *Κι όταν ειπωθούν είναι άχρηστα, ούτως ή άλλως.*

Η Μάρθα ξάπλωσε στο χορτάρι και άναψε ένα τσιγάρο.

Μετά από λίγο, ο Γεράρδος είπε: «Κάποιοι έρχονται – και δε νομίζω ότι είναι εχθροί.»

Η Μάρθα, έχοντας τελειώσει το τσιγάρο της, πήρε καθιστή θέση, για να δει ένα τετράκυκλο όχημα να πλησιάζει γυαλίζοντας στον απογευματινό ήλιο. Στην πίσω μεριά είχε καρότσα, σκεπασμένη με μαύρη υφασμάτινη οροφή. «Επαναστάτες;»

Ο Γεράρδος πρόσεξε ότι μερικά κομμάτια από το χορτάρι ήταν πιασμένα στα καστανά της μαλλιά, και τα τίναξε. «Μάλλον. Πάμε να ειδοποιήσουμε τους άλλους.»

Η Ιωάννα και οι σύντροφοί της συνάντησαν τους απεσταλμένους της Προμάχου της Νέσριβεκ μπροστά στο προσγειωμένο αεροπλάνο.

Από το τετράκυκλο όχημα βγήκαν τέσσερις άντρες και δύο γυναίκες. Τη μία από τις γυναίκες η Ιωάννα τη γνώριζε. Ήταν γαλανόδερμη και είχε ξανθά, μακριά μαλλιά δεμένα κοτσίδα. Φορούσε ψηλές, μαύρες μπότες και μια μακριά τουνίκα που τελείωνε στα γόνατα και είχε κοντά μανίκια. Στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένα ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο. Ονομαζόταν Θάρφι'ταρ, και ήταν μάγισσα του τάγματος των Δρακαινών – ένα μαγικό τάγμα που, επισήμως, δεν υπήρχε πλέον. Αυτές οι μάγισσες ήταν εκπαιδευμένες ειδικά για να βοηθούν τις Μαύρες Δράκαινες στις αποστολές τους, τότε που υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα. Τώρα, ήταν συνασπισμένες με την Επανάσταση και τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο (τον οποίο όλοι οι επαναστάτες αποκαλούσαν Πρίγκιπα παρότι ήταν πλέον, ουσιαστικά, *Βασιληάς* της Απολλώνιας).

«Θάρφι,» είπε η Ιωάννα, κλίνοντας το κεφάλι προς τη μεριά της μάγισσας.

Η Θάρφι'ταρ χαμογέλασε. «Τι γίνεται, Ιωάννα;» ρώτησε, πλησιάζοντας για να σφίξει το χέρι της Μαύρης Δράκαινας. «Έχω να σε δω σχεδόν από τότε που η Παντοκράτειρα μάς είχε όλες φυλακισμένες στην ίδια φυλακή.»

Η Ιωάννα τής επέστρεψε το χαμόγελο, και σύστησε τους συντρόφους της. «Μας ζήτησε η Πρόμαχος να έρθουμε, και ήρθαμε,» πρόσθεσε.

«Και φέρατε κι ολόκληρο εργαλείο μαζί σας...» παρατήρησε η Θάρφι κοιτάζοντας το αεροσκάφος τους.

«Υπάρχουν και τρία οχήματα μέσα,» είπε ο Γεράρδος.

«Τι οχήματα;»

«Ένα τρίκυκλο με τρεις θέσεις για επιβάτες, και δύο δίκυκλα. Όλα τους φτιαγμένα για δύσβατα εδάφη.»

«Ωραία,» είπε η Θάρφι. «Πιθανώς να χρειαστούν.»

«Θα έρθετε μαζί μας στο ορυχείο;» ρώτησε η Ιωάννα, κοιτάζοντας εκείνη και τους άλλους επαναστάτες.

«Εγώ θα έρθω, και τρεις ακόμα. Ο Σερφάντης, ο Αλκίνοος, κι ο Νάρφλης.» Τους έδειξε καθώς μιλούσε. Ο Σερφάντης ήταν ένας ψηλός, μυώδης άντρας με κατάμαυρο δέρμα και μια πλούσια χαίτη από πορφυρά μαλλιά, η οποία έμοιαζε με φωτιά επάνω του. Από τη μέση και πάνω ήταν γυμνός, εκτός από μερικά λουριά που συγκρατούσαν εξοπλισμούς. Ο Αλκίνοος, παρότι μετρίου αναστήματος, έμοιαζε μικροσκοπικός πλάι στον Σερφάντη. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά και μούσια. Από την πλάτη του κρεμόταν ένας πολεμικός πέλεκυς· ήταν ο μόνος ανάμεσα στους συντρόφους του που είχε τέτοιο όπλο. Ο Νάρφλης ήταν γαλανόδερμος και μαυρομάλλης, μονόφθαλμος με μια άσχημη ουλή στο πρόσωπό του. Μια μαύρη καλύπτρα έκρυβε το βγαλμένο του μάτι, κι επάνω της ήταν κεντημένο, με λευκή κλωστή, ένα κρανίο. Φορούσε γιλέκο μ'ένα σωρό θήκες και τσέπες για διάφορα εργαλεία και όπλα.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Ιωάννα, κοιτάζοντάς τους τον έναν μετά τον άλλο. «Αν πάντως η Πρόμαχος σκέφτεται να επιτεθούμε στο ορυχείο, καλύτερα να στείλει περισσότερο στρατό,» είπε στη Θάρφι.

«Ας δούμε πρώτα πώς έχει η κατάσταση εκεί,» πρότεινε η μάγισσα.

«Καλώς,» συμφώνησε η Ιωάννα. «Προτείνεις να πάμε με το αεροσκάφος;» ρώτησε δείχνοντάς το με τον αντίχειρά της.

«Δε βλέπω κανέναν λόγο να πάμε από ξηράς. Οι Παντοκρατορικοί δεν περιπολούν τους ουρανούς από εκείνη τη μεριά. Είναι κυρίως επικεντρωμένοι στις περιοχές γύρω από τη Νέσριβεκ.»

«Εντάξει,» είπε η Ιωάννα. «Ο Ανδροκλής, όμως, είναι κουρασμένος από την πτήση, άρα θα–»

«Μην ανησυχείς· θα κάνω εγώ τη Μαγγανεία Κινήσεως,» δήλωσε η Θάρφι'ταρ.

Η Ιωάννα ένευσε, κι άρχισαν να επιβιβάζονται στο αεροσκάφος.

3: *Μια Πρώτη Έρευνα*

Οι υπηρέτες ξύπνησαν τον Πρίγκιπα Καρνάδη με την αυγή, όπως εκείνος τούς είχε προστάξει. Ο επικοινωνιακός δίαυλος στο μεγάλο του υπνοδωμάτιο κουδούνιζε μέχρι που ο Καρνάδης σηκώθηκε από το κρεβάτι και πάτησε το κουμπί απόρριψης κλήσης.

Από τα μισάνοιχτα παντζούρια γλιστρούσε στο δωμάτιο το πρώτο φως του ήλιου της Σεργήλης. Επάνω στο κρεβάτι, η Χρυσόχαρη τέντωσε το μακρύ γαλανό σώμα της μουγκρίζοντας παραπονιάρικα. «Θα φύγεις τόσο νωρίς;» ρώτησε, κάνοντας πίσω τα βαμμένα ξανθά μαλλιά της.

Είχε έρθει χτες βράδυ, ενώ ο Καρνάδης έπαιρνε δείπνο μαζί με τη Φενίλδα'σαρ και την Αλιζέτ, και τον περίμενε στα διαμερίσματά του. Η Χρυσόχαρη γνώριζε ότι θα έρχονταν απεσταλμένοι της Παντοκράτειρας, και ότι εκείνος θα έπρεπε να τους υποδεχτεί: και δεν του είχε κάνει κανένα παράπονο γι'αυτό.

«Καλύτερα πιο νωρίς παρά πιο αργά,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης τώρα. «Επιπλέον, αυτή η Μαύρη Δράκαινα μού φαίνεται να βιάζεται–»

Η Χρυσόχαρη γέλασε.

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε.

«Είσαι ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας τώρα!» του είπε η Χρυσόχαρη, καθώς ανασηκωνόταν πάνω στο κρεβάτι. «Τι σε νοιάζει αν αυτή *βιάζεται*;»

«Την έστειλε η Παντοκράτειρα· δεν είναι κάποια τυχαία στρατιωτικός. Και ίσως να έχει δίκιο που βιάζεται. Μπορεί όσο καθυστερούσε η κατάσταση στο ορυχείο να χειροτερεύει. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα με τι έχουμε να κάνουμε.»

Η Χρυσόχαρη ξάπλωσε πάλι, χωρίς ν'αποκριθεί.

Ο Καρνάδης μπήκε στο μπάνιο για να πλυθεί και να ετοιμαστεί. Ήταν βέβαιος πως η Χρυσόχαρη τον καταλάβαινε παρότι του έκανε νάζια. Τα νάζια ήταν το συνήθειό της, ο χαρακτήρας της· ίσως να νόμιζε, μάλιστα, ότι την έκαναν πιο ερωτική. Αλλά δεν ήταν ανόητη, ούτε παιδαριώδης. Η Χρυσόχαρη τον είχε παροτρύνει αμέσως να παντρευτεί την Παντοκράτειρα όταν ο Καρνάδης είχε, έστω και για λίγο, διστάσει.

Παλιότερα, ποτέ δε θα το φανταζόταν ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο στη ζωή του.

Μπορεί να έφταιγε το ότι ήταν καλός επιστήμονας και είχε βοηθήσει αρκετά τους Παντοκρατορικούς. Αλλά πιθανότατα έφταιγε το ότι είχε, τελευταία, μπλεχτεί με την πολιτική στην Άντχορκ, που ήταν, ίσως, η σημαντικότερη πόλη της Σεργήλης. Είχε μπλεχτεί με την πολιτική και ήταν, συγχρόνως, και καλός επιστήμονας, ειδικευμένος στη βιολογία και στην ενεργειακή έρευνα. Αυτά τα δύο του προσόντα πρέπει να είχαν τραβήξει το βλέμμα της Παντοκράτειρας επάνω του, υπέθετε. Δεν είχε, μέχρι στιγμής, κάποιον σύζυγο από τη Σεργήλη, και μάλλον αναζητούσε έναν: κι ανάμεσα σ'όλους τους μάγους, τους πολιτικούς, τους στρατιωτικούς, τους εμπόρους, και τους επιστήμονες της διάστασης, είχε επιλέξει τον Καρνάδη Ηχόχρωμο.

Ο καινούργιος Πρίγκιπας αισθανόταν σαν ημίθεος.

Δεν είχε αργήσει, φυσικά, να αποδεχτεί το αίτημα της Παντοκράτειρας. Ακόμα κι αν η Χρυσόχαρη – που ήταν ερωμένη του εδώ και έξι χρόνια – του έλεγε όχι, εκείνος θα την αγνοούσε στο τέλος· θα τη χώριζε και θα παντρευόταν την Παντοκράτειρα. Αλλά η Χρυσόχαρη δεν είχε πει όχι. Του είχε πει, όταν ο Καρνάδης, σαστισμένος, δίστασε για λίγο: *Μην είσαι χαζός!*

Φυσικά και θα δεχτείς! Γνώριζε, βέβαια, ότι η Παντοκράτειρα είχε ένα σωρό συζύγους από όλο το σύμπαν, και σίγουρα δεν είχε πρόβλημα αν αυτοί οι σύζυγοι είχαν, συγχρόνως, κι άλλες ερωμένες. Ακόμα και η Παντοκράτειρα δεν μπορούσε συνέχεια να βρίσκεται μαζί με όλους, παρά τους μύθους που κυκλοφορούσαν γι'αυτήν.

Ο Καρνάδης, συγκεκριμένα, μία φορά μόνο είχε βρεθεί στο κρεβάτι με την καινούργια του σύζυγο: όταν έγινε η τελετή του γάμου τους. Μετά, εκείνη έφυγε από τη Σεργήλη, κι από τότε – εδώ και μερικούς μήνες – δεν την είχε ξαναδεί.

Προτού τη συναντήσει, είχε ακούσει ένα σωρό φήμες γι'αυτήν, και κυρίως ότι άλλαζε την εμφάνισή της κάθε τόσο: πράγμα το οποίο πρέπει να ήταν αληθές, διότι είχε δει φωτογραφίες όπου το δέρμα της ήταν κατάμαυρο σαν σκιά και τα μαλλιά της ασημένια, αλλά και φωτογραφίες όπου το δέρμα της ήταν λευκό όπως το δικό του και τα μαλλιά της καστανά, ή το δέρμα της πράσινο και τα μαλλιά της μαύρα. Ακόμα και το χρώμα των ματιών της άλλαζε.

Τα μαλλιά, ασφαλώς, θα μπορούσε να τα βάφει. Και το χρώμα των ματιών θα μπορούσε να το αλλάζει με φακούς επαφής. Αλλά τι έκανε με το δέρμα της; Το έβαφε κι αυτό κάθε τόσο; Ο Καρνάδης είχε ακούσει πως η Παντοκράτειρα δεν χρησιμοποιούσε καμία βαφή, πουθενά· με κάποιον άλλο τρόπο τροποποιούσε τη μορφή της. Και κανένας δεν ήξερε ποια ήταν τα *πραγματικά* της χρώματα.

Επιπλέον, πολλοί έλεγαν ότι πρέπει να ήταν πάνω από σαράντα χρονών, όμως σε καμια φωτογραφία – ακόμα και στις πιο πρόσφατες – δεν έμοιαζε για πάνω από είκοσι-πέντε.

Ο Καρνάδης διαπίστωσε, όταν τη γνώρισε, πως αυτό ήταν αλήθεια. Πράγματι, δεν φαινόταν για πάνω από είκοσι-πέντε. Και όταν άγγιξε το κατάλευκο δέρμα της και τα κατακόκκινα μαλλιά της βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε καμία βαφή επάνω της. Κάποια στιγμή, τη ρώτησε πώς άλλαζε την εμφάνισή της και

ποια ήταν η πραγματική της εμφάνιση. Αλλά εκείνη γέλασε μονάχα και του είπε *Αυτό είναι μυστικό!*

Η εμπειρία του μαζί της ήταν τελείως διαφορετική από ό,τι με οποιαδήποτε άλλη γυναίκα. Η Παντοκράτειρα δεν ήταν ακριβώς *καλύτερη*· ήταν... *περίεργη*. Σα να μην ήταν αληθινή. Του έφερνε στο μυαλό εκείνες τις γυναίκες που συναντούσες σε ορισμένα μυθιστορήματα ή ταινίες, οι οποίες δεν έμοιαζαν με τις πραγματικές γυναίκες που συναναστρεφόσουν στη ζωή σου.

Προτού φύγει από τη Σεργήλη, μετά τον γάμο τους, είχε αλλάξει πάλι την εμφάνισή της. Είχε κάνει το δέρμα της λευκό όπως το δικό του, και τα μαλλιά της μαύρα και γυαλιστερά. Ο Καρνάδης δεν κατάλαβε πώς έγινε η αλλαγή: η Παντοκράτειρα απλώς πήγε σ'ένα δωμάτιο «για να ετοιμαστεί», όπως είπε, και όταν βγήκε από εκεί έμοιαζε με διαφορετική γυναίκα. Μόνο στο ανάστημα ήταν ίδια, και στους τρόπους.

Ο Καρνάδης αναρωτιόταν πώς θα ήταν όταν την ξανάβλεπε. Αλλά, αντί γι'αυτήν, τώρα έβλεπε δύο απεσταλμένες της.

Και η Φενίλδα'σαρ ήταν εντυπωσιακή γυναίκα, όφειλε να παραδεχτεί. Το σώμα της, σίγουρα, θα έκανε οποιονδήποτε άντρα να την επιθυμεί.

Ο Καρνάδης βγήκε από το μπάνιο και ντύθηκε για την έρευνα στο ορυχείο, φορώντας μπεζ παντελόνι, καφετιές μπότες με λουριά, και λευκό πουκάμισο με γυρισμένα μανίκια. Στη ζώνη του κρέμασε ένα θηκαρωμένο πιστόλι, και στη μια μπότα θηκάρωσε ένα ξιφίδιο. Δεν πίστευε ότι τα όπλα θα του χρειάζονταν, αλλά καλό ήταν να φυλάγεται – ειδικά σε μέρη επικίνδυνα όπως αυτά κοντά στο Κρυσταλλικό Πεδίο, όπου η Σεργήλη τελείωνε.

«Να προσέχεις,» του είπε η Χρυσόχαρη, ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

Ο Καρνάδης τη φίλησε και μετά έφυγε.

Το αεροπλάνο τούς περίμενε στον Παντοκρατορικό Αερολιμένα της Άντχορκ. Ο Πρίγκιπας Καρνάδης, η Αλιζέτ, και η Φενίλδα'σαρ βγήκαν από το όχημα που τους είχε μεταφέρει ώς εδώ, διέσχισαν, με τη συνοδία φρουρών, τον αεροδιάδρομο, και επιβιβάστηκαν.

Στο εσωτερικό του αεροσκάφους υπήρχαν, εκτός από τους δύο πιλότους και τους δύο αεροσυνοδούς, και κάμποσοι στρατιώτες ντυμένοι με τη συνηθισμένη λευκή στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας.

Η Αλιζέτ ρώτησε τον Καρνάδη πόσοι ήταν ακριβώς.

«Δώδεκα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εύχομαι να μη χρειαστούμε περισσότερους. Κι επιπλέον, υπάρχει αρκετός στρατός και στο ορυχείο.»

Ο Πρίγκιπας, η Μαύρη Δράκαινα, και η μάγισσα κάθισαν στις θέσεις τους, μ'ένα τραπέζι ανάμεσά τους.

Το αεροπλάνο απογειώθηκε χωρίς να τρέξει στον αεροδιάδρομο· οι προωθητήρες του ήταν περιστρεφόμενοι. Ήταν φτιαγμένο για να προσγειώνεται σε μη ομαλά εδάφη.

Η Φενίλδα ρώτησε τον Καρνάδη: «Ρυθμίζει μάγος την ενεργειακή ροή του σκάφους, Πρίγκιπά μου;»

«Όχι. Δεν είναι τόσο μεγάλο ώστε να το έχει ανάγκη, και είναι εξαιρετικά καλοφτιαγμένο. Για την ακρίβεια, το μέγεθός του είναι στα όρια για να μη χρειάζεται Μαγγανεία Κινήσεως.»

«Δεν έχει δυνατότητα αιθερικού ταξιδιού, όμως...»

«Ασφαλώς και όχι.»

Το αεροπλάνο πήρε βορειοδυτική κατεύθυνση.

Ένας αεροσυνοδός ήρθε κοντά στον Πρίγκιπα και τις δύο απεσταλμένες της Παντοκράτειρας ρωτώντας αν ήθελαν κάτι να φάνε ή να πιουν. Κανένας δεν παράγγειλε τίποτα και ο αεροσυνοδός απομακρύνθηκε.

Το αεροσκάφος πέρασε πάνω από ένα κομμάτι της ακτογραμμής της Σεργήλης· πάνω από τα εύφορα εδάφη της Νέσριβεκ όπου τα σημάδια του πολέμου ήταν προφανή (φωτιά και καπνός σε κάποια μέρη, συντρίμμια οχημάτων, σκαφών, και οικοδομημάτων, καμένη γη και δέντρα)· πάνω από την ίδια την πόλη της Νέσριβεκ (μεγάλη σαν την Άντχορκ αλλά φανερά ταλαιπωρημένη από τον πόλεμο – «Παλιά την έλεγαν 'Νέσριβεκ η Όμορφη',» είπε ο Καρνάδης στις δύο γυναίκες· «τώρα έχω ακούσει να την αποκαλούν 'Νέσριβεκ η Άσχημη'. Και όλα τούτα, δουλειά των καταραμένων αποστατών και του Αρχιπροδότη...»)· πάνω από περιοχές όπου οι πόλεις ήταν μικρότερες και τα σημάδια του πολέμου λιγότερα· πάνω από αγροκτήματα και βοσκότοπους· κοντά στα όρη Ρίναλγκην, όπου είδαν, από απόσταση, άγριους γρύπες να φτερουγίζουν και μια αρχαία ερειπωμένη πόλη...

...και, μετά από συνολικά δύο ώρες πτήσης περίπου, έφτασαν εκεί απ'όπου μπορούσαν ν'ατενίσουν το Κρυσταλλικό Πεδίο.

Η Φενίλδα – περίεργη πάντα, καθότι Ερευνήτρια – είχε σηκωθεί από τη θέση της, είχε φορέσει τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της (πριν, δεν τα φορούσε για να είναι πιο εμφανίσιμη μπροστά στον Πρίγκιπα, αλλά τώρα ήθελε να βλέπει καλά), και κοίταζε από ένα απ'τα μπροστινά παράθυρα του αεροπλάνου. Το Κρυσταλλικό Πεδίο ήταν όπως στις φωτογραφίες που είχε δει· αλλά στην πραγματικότητα προκαλούσε ακόμα περισσότερο δέος. Η διάσταση της Σεργήλης έμοιαζε να *γέρνει* προς τα εκεί, προς αυτή την αλλόκοτη μαύρη σφαίρα στο βάθος: κάτι που ήταν σαν αντι-ήλιος: κάτι που κανένας, ποτέ, δεν είχε κατορθώσει να φτάσει. Ο ουρανός και η γη ήταν από κρύσταλλο, και δεν ήξερες πού άρχιζε το ένα και πού τελείωνε το άλλο· ούτε καν τι ήταν γη και τι ουρανός μπορούσες εύκολα να διακρίνεις. Πελώρια κρυσταλλικά τμήματα προεξείχαν από πάνω και από κάτω, σαν σταλαγμίτες και σταλακτίτες σε σπήλαιο.

Η Φενίλδα αισθανόταν συναρπασμένη.

Και ο πονοκέφαλός της επέστρεψε.

Ο τρισκατάρατος, δαιμονικός πονοκέφαλος!

Τα ξημερώματα, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι της ύστερα από ειδοποίηση των υπηρετών της έπαυλης του Πρίγκιπα, ο πονοκέφαλος την είχε λογχίσει κάνοντάς την να παραπατήσει μέσα στο δωμάτιό της. Η Φενίλδα είχε βάλει την αλοιφή στο μέτωπό της και ο πόνος είχε υποχωρήσει, όπως πάντα.

Συνήθως δεν την έπιανε παραπάνω από μία φορά την ημέρα... εκτός, ορισμένες φορές, αν πιεζόταν πολύ... ή αν ενθουσιαζόταν πολύ...

Κατάρες! σκέφτηκε τώρα, μορφάζοντας ακούσια. Έφυγε από τη μπροστινή μεριά του αεροσκάφους και, περνώντας δίπλα από τον Καρνάδη και την Αλιζέτ χωρίς να τους μιλήσει, πήγε στην τουαλέτα. Κλείδωσε την πόρτα πίσω της, έβγαλε από την τσάντα της το φάρμακο, και το έβαλε στο μέτωπό της.

Ο πονοκέφαλος, μετά από λίγο, πέρασε.

Αυτή η αλοιφή ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να τον κάνει να υποχωρήσει. Η Φενίλδα το ήξερε, γιατί είχε δοκιμάσει πολλά άλλα φάρμακα και κανένα δεν λειτουργούσε.

Μόνο η αλοιφή που της έδιναν *εκείνοι*... *Εκείνοι*, που επίσης έφταιγαν για τον πονοκέφαλό της.

Όταν βγήκε από την τουαλέτα, το αεροπλάνο είχε αρχίσει να κατεβαίνει.

Προσγειώθηκαν στην άκρη του οικισμού έξω από το ορυχείο.

Ο οικισμός απαρτιζόταν από κάποια οικοδομήματα για τους εργάτες, κάποια για τους φρουρούς και τους μάγους, και ένα για τη διοίκηση του ορυχείου· μια γενική αποθήκη και μια αποθήκη για ενεργειακές φιάλες· ένα χτίριο που στο εσωτερικό του φαίνονταν μηχανήματα, προφανώς για τη μετατροπή του

αίματος των βράχων σε εύχρηστη ενέργεια· έναν στάβλο με κάμποσα άλογα, έναν χώρο στάθμευσης οχημάτων όπου ήταν σταματημένα δύο οχήματα (ένα φορτηγό και ένα ανοιχτό τετράκυκλο), και μια φωλιά για έναν εκπαιδευμένο γρύπα. Στο κέντρο του οικισμού βρισκόταν η σημαία της Παντοκράτειρας, αλλά δεν κυμάτιζε παρά ελάχιστα τώρα, καθώς, μέσα στο καλοκαίρι, ο βουνίσιος αέρας ήταν λίγος και αδύναμος.

Κάποιοι στρατιώτες και μάγοι πλησίασαν τον Καρνάδη, την Αλιζέτ, και τη Φενίλδα'σαρ καθώς έβγαιναν από το αεροσκάφος μαζί με τη συνοδία τους. Πρώτος ανάμεσα στους στρατιώτες βάδιζε ένας άντρας με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά καστανά. Ήταν γεροδεμένος και εύσωμος, και φορούσε δερμάτινο γιλέκο, παντελόνι, και μπότες. Επάνω στα ρούχα του ήταν καρφιτσωμένα αναγνωριστικά που φανέρωναν ότι είχε τον βαθμό λοχαγού στον Παντοκρατορικό Στρατό. Πλάι του ερχόταν μια γυναίκα με δέρμα λευκό-ροζ και κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. Φορούσε στρατιωτική στολή, μισάνοιχτη μπροστά και με τα μανίκια σηκωμένα. Φαινόταν για λοχίας.

«Υψηλότατε!» είπε ο λοχαγός, κάνοντας μια επίσημη υπόκλιση μπροστά στον Καρνάδη. «Καλωσορίσατε.» Σύστησε τον εαυτό του ως Λοχαγό Βατράνο Γαλανόχειλο, Επόπτη του Ορυχείου, και τη γυναίκα πλάι του ως Λοχία Θεώνη Ναρέδιφ, βοηθό του.

Ο Καρνάδης τού σύστησε την Αλιζέτ και τη Φενίλδα'σαρ, και του είπε: «Πάμε κάπου όπου έχει σκιά να συζητήσουμε για το πρόβλημα, Λοχαγέ.»

«Βεβαίως, Υψηλότατε.»

Ο Γαλανόχειλος και η βοηθός του τους οδήγησαν στο χτίριο της διοίκησης και σ'ένα δωμάτιο υποδοχής που πρέπει να ήταν στολισμένο ειδικά για την επίσκεψή τους. Στο τραπέζι υπήρχαν τυλιγμένα χαρτιά καθώς και ένα μηχανικό σύστημα με κονσόλα και οθόνη.

Ο λοχαγός τούς είπε να καθίσουν και όλοι κάθισαν. «Θα θέλατε κάτι να πιείτε;» τους ρώτησε.

«Ναι, αν έχεις την καλοσύνη, Λοχαγέ,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό.»

«Μια λεμονάδα,» ζήτησε η Φενίλδα.

Ο Γαλανόχειλος – που την γλυκοκοιτούσε, όπως είχε παρατηρήσει χωρίς καμια δυσκολία η μάγισσα – αποκρίθηκε κομπιάζοντας: «Φοβάμαι ότι δεν έχουμε λεμονάδα. Υπάρχει πορτοκαλάδα, όμως.»

«Είναι παγωμένη;»

«Βεβαίως.»

«Πορτοκαλάδα, τότε.»

Η Αλιζέτ είπε: «Ένα ποτήρι νερό.»

Ο Γαλανόχειλος έκανε νόημα, με το σαγόνι, στη Θεώνη να φέρει τα ποτά. Εκείνη σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και πήγε σ'ένα διπλανό δωμάτιο, επιστρέφοντας σε λίγο μαζί μ'έναν δίσκο.

«Ευχαριστούμε, Λοχαγέ,» είπε ο Καρνάδης, πίνοντας μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό του.

«Ευχαρίστησή μου, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Γαλανόχειλος· και στρεφόμενος στη λοχία: «Μια μπίρα για μένα, Θεώνη,» είπε, με τρόπο που έμοιαζε να υπονοεί ότι εκείνη έπρεπε να το είχε σκεφτεί και *ήδη* να είχε φέρει τη μπίρα.

Η Θεώνη, χωρίς να μιλήσει, πήγε αμέσως στο άλλο δωμάτιο και επέστρεψε με ένα κουτάκι για τον λοχαγό. Εκείνος το άνοιξε και ήπιε μια μεγάλη γουλιά μπίρα. Το βλέμμα του πήγε φευγαλέα – αλλά, σίγουρα, όχι τυχαία – στο στήθος της Φενίλδα, καθώς άφηνε το κουτάκι πάνω στο τραπέζι.

«Πρίγκιπά μου,» είπε, «από πού θα θέλατε να ξεκινήσουμε;»

«Από την αρχή, Λοχαγέ.»

«Μάλιστα... Βεβαίως.» Ο Γαλανόχειλος καθάρισε το λαιμό του. «Κάποιοι εργάτες εξαφανίζονται, όπως και φρουροί. Και ένας Γαιοδίφης έχει εξαφανιστεί, επίσης. Μέχρι σήμερα...» έ-

πιασε ένα κομμάτι χαρτί και το κοίταξε, «έντεκα εργάτες έχουν χαθεί, πέντε φρουροί, και ο μάγος που σας είπα.»

«Έχουν αφήσει κανένα ίχνος;» ρώτησε η Αλιζέτ.

Ο Γαλανόχειλος φάνηκε να ξαφνιάζεται από την ξαφνική ερώτηση της Μαύρης Δράκαινας. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Τίποτα.»

«Το μήνυμα που στείλατε, Λοχαγέ, έγραφε πως οι εξαφανίσεις έχουν γίνει και μέσα και έξω από το ορυχείο,» είπε ο Καρνάδης.

«Μάλιστα.»

«Και κανένας, ποτέ, δεν έχει παρατηρήσει κάτι...»

«Ακριβώς, Υψηλότατε. Είναι μυστήριο. Σα να γίνονται καπνός.»

Η Αλιζέτ είπε: «Στο έδαφος δεν έχουν μείνει ποτέ πατημασιές;»

«Όχι. Δηλαδή, μέχρις ενός σημείου... Μέχρι που δούλευαν κανονικά. Μετά – τίποτα.»

«Σαν κάτι να τους... άρπαξε, ας πούμε;»

«Τι, όμως; Ούτε ίχνη ότι κάτι πλησίασε βρήκαμε. Και δε θα μπορούσε να ήρθε από τον ουρανό. Μέσα σε κλειστούς χώρους εξαφανίστηκαν.»

«Από τη γη, τότε;» είπε η Αλιζέτ.

«Να έσκαψε, εννοείτε;»

«Ναι.»

«Δεν βρήκαμε τρύπες στη γη. Και οι Γαιοδίφες, νομίζω, αυτό θα το εντόπιζαν αμέσως...»

Η Φενίλδα ρώτησε: «Υπάρχει κανένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών εδώ;»

«Μάλιστα, κυρία, έχουμε έναν.»

«Τι σας είπε;»

«Ότι δεν υπάρχει κάτι για να ερευνήσει.» Ο Γαλανόχειλος ανασήκωσε τους ώμους του. Έμοιαζε αμήχανος καθώς μιλούσε στη Φενίλδα.

«Κι αυτές είναι οι μόνες πληροφορίες που μπορείς να μας δώσεις...» είπε ο Καρνάδης, δείχνοντας δυσαρεστημένος.

«Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο λοχαγός, «δεν συνέβη κάτι άλλο από τότε που έστειλα το μήνυμα... Εκτός από την εξαφάνιση τριών εργατών ακόμα.»

Ο Καρνάδης στράφηκε στη Φενίλδα.

«Δε βγαίνει κανένα συμπέρασμα,» του είπε εκείνη. «Θα πρέπει να ερευνήσουμε διεξοδικά το ορυχείο και τη γύρω περιοχή.»

Η Αλιζέτ ρώτησε τον Βατράνο Γαλανόχειλο: «Χάρτες υπάρχουν;»

«Βεβαίως,» αποκρίθηκε ο λοχαγός, και ξεδίπλωσε μερικά διπλωμένα χαρτιά επάνω στο τραπέζι, έτσι που το ένα σκέπαζε το άλλο.

Ο Πρίγκιπας, η μάγισσα, και η Μαύρη Δράκαινα κοίταξαν τους χάρτες έναν-έναν.

«Απεικονίζουν μόνο τις σήραγγες του ορυχείου,» είπε η Αλιζέτ στον Επόπτη. «Δεν έχεις χάρτες της γύρω περιοχής;»

Ο Γαλανόχειλος μόρφασε. «Δεν υπάρχει τίποτα εκεί εκτός από βράχια και δέντρα. Βουνά είναι...»

«Κανένας, δηλαδή, δεν έχει ερευνήσει το μέρος...» είπε η Αλιζέτ.

«Δεν υπήρξε ποτέ λόγος γι'αυτό. Επιπλέον, ο κίνδυνος πρέπει να προέρχεται από το ορυχείο, νομίζω–»

«Το αποκλείεις να είναι κάποιο πλάσμα που έρχεται από τα βουνά;»

«Πλάσμα;... Μα, τι πλάσμα θα...; Δεν αφήνει ούτε ίχνη, ούτε...»

Η Φενίλδα είπε: «Μπορεί να είναι άυλο.»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Γαλανόχειλος κουνώντας το κεφάλι του.

Η Φενίλδα είπε στον Καρνάδη: «Νομίζω ότι έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας, Πρίγκιπά μου.»

«Έτσι φαίνεται, Φενίλδα'σαρ.»

Ο Επόπτης του Ορυχείου τούς παραχώρησε το οίκημα διοίκησης, και ο ίδιος κι η βοηθός του πήγαν στο οίκημα που χρησιμοποιούσαν οι φρουροί. Ορισμένοι απ'αυτούς έστησαν σκηνές απέξω, προσωρινά.

«Από πού πιστεύετε ότι οφείλουμε να ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Καρνάδης, αφού είχαν δει όλα τα δωμάτια του όχι και τόσο μεγάλου οικήματος και είχαν επιστρέψει στο δωμάτιο με το τραπέζι και το μηχανικό σύστημα.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον Ερευνητή τους, πρώτα,» είπε η Φενίλδα.

«Καλώς.»

«Εγώ θα κατοπτεύσω τη γύρω περιοχή,» δήλωσε η Αλιζέτ, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο. «Θέλω να βεβαιωθώ ότι τίποτα δεν έρχεται από εκεί, προτού επικεντρωθούμε στο ορυχείο.»

«Θα με χρειαστείς,» της είπε η Φενίλδα, «αν πρόκειται για κάποια άυλη οντότητα.»

«Γι'αρχή, απλά θα ρίξω μια ματιά. Θα κάνω κι έναν πρόχειρο χάρτη. Και μετά ξαναπηγαίνουμε μαζί.»

Η Φενίλδα δεν διαφώνησε. «Όπως νομίζεις.»

Η Αλιζέτ έφυγε από το οίκημα χωρίς να ζητήσει την άδεια του Καρνάδη.

Εκείνος δεν φάνηκε να έδωσε σημασία σ'αυτό· κοίταζε τις θέσεις που ήταν σημειωμένες επάνω στους χάρτες του ορυχείου: τα μέρη όπου είχαν χαθεί εργάτες, φρουροί, και ο μάγος.

«Πηγαίνω, Πρίγκιπά μου,» είπε η Φενίλδα.

Ο Καρνάδης ένευσε. «Εντάξει.»

Η μάγισσα βγήκε από το οίκημα και ρώτησε έναν φρουρό πού ήταν ο μάγος Ερευνητής του οικισμού. Εκείνος τής έδειξε

μια πόρτα στο πλάι του οικοδομήματος διαμονής των στρατιωτών.

«Ευχαριστώ,» του είπε η Φενίλδα και βάδισε προς τα εκεί. Ήταν μεσημέρι πια και ο ήλιος καυτός. Ευτυχώς το αεράκι των βουνών έσπαγε λίγο τη ζέστη, μα η μάγισσα εξακολουθούσε να αισθάνεται ιδρωμένη κάτω από τη μπλούζα της. Και δεν της άρεσε το ότι έπρεπε να φορά μπότες – τη ζέσταιναν – αλλά σε τούτα τα δύσβατα μέρη θα είχε άλλα προβλήματα με πιο ελαφρά υποδήματα.

Πλησίασε την πόρτα στο πλάι του οικήματος των φρουρών και χτύπησε το κουδούνι. Ένας άντρας άνοιξε, μεσήλικας, με δέρμα λευκό-ροζ, και μαύρα μαλλιά που σχημάτιζαν καράφλα. Επάνω στην απεριποίητη ενδυμασία του υπήρχε μια καρφίτσα που τον αναγνώριζε ως μάγο του τάγματος των Ερευνητών.

Τα μάτια του στένεψαν βλέποντας τη Φενίλδα. Τουλάχιστον, όμως, δεν την κοίταξε από πάνω ώς κάτω, παρατήρησε εκείνη.

«Χαίρετε,» του είπε. «Ονομάζομαι Φενίλδα'σαρ. Ήρθα με τον Πρίγκιπα.»

«Α, μάλιστα!» έκανε αμέσως ο μάγος. «Είστε συνάδελφος... Λέγομαι Αλλάνδρης'σαρ.» Της έδωσε το χέρι του.

Η Φενίλδα το έσφιξε. «Χαίρω πολύ, Αλλάνδρη. Μπορούμε να μιλάμε στον ενικό, ελπίζω.»

«Εννοείται.» Χαμογέλασε.

«Να περάσω;»

«Ασφαλώς.» Ο Αλλάνδρης παραμέρισε, κι εκείνη μπήκε σ'ένα δωμάτιο που από την πόρτα ώς τη μέση ήταν γραφείο, και από τη μέση και μετά ήταν υπνοδωμάτιο. Το κρεβάτι ήταν άστρωτο και άνω-κάτω. Ρούχα ήταν πεταμένα στο πάτωμα, κοντά του. Ο Αλλάνδρης έκλεισε γρήγορα την πόρτα και, κάνοντας μερικά βιαστικά βήματα, τράβηξε την κουρτίνα που χώριζε το διαμέρισμά του, κρύβοντας το κρεβάτι.

«Με συγχωρείς γι'αυτό,» είπε.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» χαμογέλασε η Φενίλδα.

«Να κεράσω κάτι; Καφέ, ίσως; Κρύο Ουρανό;»

«Όχι, όχι· μόλις πριν από λίγο έπινα, με τον Επόπτη και τη βοηθό του.»

«Μάλιστα. Τι θα μπορούσα, τότε, να κάνω για σένα, Φενίλδα;»

«Θέλω να μιλήσουμε για την υπόθεση των εξαφανίσεων.» Η Φενίλδα έβγαλε τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της.

«Την υπόθεση των εξαφανίσεων, ναι...» Ο Αλλάνδρης κάθισε πίσω από το γραφείο του, που ήταν γεμάτο με βιβλία, χαρτιά, μικροαντικείμενα, και συσκευές. «Κάθισε, αν θέλεις. Αν και δεν έχω να σου πω πολλά. Τίποτα, βασικά.»

Η Φενίλδα κάθισε στην καρέκλα αντίκρυ του. «Υποπτεύομαι ότι ίσως να πρόκειται για κάποια άυλη οντότητα...»

«Χμμ... Δεν το αποκλείω, Φενίλδα. Αλλά δεν έχω εντοπίσει κάτι.»

«Τι ξόρκια δοκίμασες;»

«Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Αλλά δε μου έδειξε τίποτα το ασυνήθιστο. Μόνο τη δύναμη του Κρυσταλλικού Πεδίου εντοπίζω, η οποία κάνει και παρεμβολές κάπου-κάπου. Παρότι απέχουμε αρκετά από αυτό, μπορείς να το αισθανθείς με το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, Φενίλδα. Και είναι πολύ ενδιαφέρον, πρέπει να σου πω. Δυστυχώς, δεν μπορώ να το ερευνήσω περισσότερο – κι αυτός ήταν, βασικά, ο λόγος που δήλωσα ότι ήθελα να έρθω εδώ. Δεν ήθελα, φυσικά, να έρθω για το ορυχείο.» Ρουθούνισε. «Όμως, χωρίς κατάλληλους εξοπλισμούς και μερικούς άλλους μάγους ακόμα, τι έρευνα του Κρυσταλλικού Πεδίου να κάνω; Και δε μου στέλνουν τίποτα. Όποτε το ζητάω με αγνοούν.»

«Είναι κρίμα, πράγματι,» παραδέχτηκε η Φενίλδα, καταλαβαίνοντάς τον, ως Ερευνήτρια κι εκείνη. «Αλλά – για την υπόθεση των εξαφανίσεων – δεν δοκίμασες κανένα άλλο ξόρκι; Όπως Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, για παράδειγμα;»

«Δεν το έχω μάθει αυτό το ξόρκι, δυστυχώς,» παραδέχτηκε ο Αλλάνδρης, και της πρόσφερε τσιγάρο. Η Φενίλδα το δέχτηκε, κι εκείνος τής το άναψε. Ύστερα, άναψε κι ένα για τον εαυτό του. «Επομένως, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Αλλά δε μου έδειξε τίποτα. Αναμενόμενο, ασφαλώς. Τι να μου δείξει; Δεν είχα ιδέα πού να το επικεντρώσω. Οι εξαφανίσεις γίνονται μια εδώ μια εκεί. Θα κάνω αίτηση να φύγω από τούτο το μέρος, Φενίλδα. Το έχω σιχαθεί πια.»

Ο άνθρωπος βαριέται που ζει, σκέφτηκε η Φενίλδα· *είναι προφανές. Όχι πως τον αδικώ, δηλαδή...* Φύσηξε καπνό απ'την άκρια του στόματός της. «Θα με βοηθήσεις να ανακαλύψω τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ευθέως.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ. Έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Όχι ακόμα, αλλά σύντομα ελπίζω να έχω. Έχεις παρατηρήσει τίποτα άλλο ασυνήθιστο στην περιοχή; – εκτός από τις εξαφανίσεις.»

Ο Αλλάνδρης φάνηκε σκεπτικός για λίγο, σα να σκάλιζε τη μνήμη του. Τελικά είπε: «Όχι, δε νομίζω... Κυρίως, το Κρυσταλλικό Πεδίο μ'ενδιαφέρει εμένα. Πιο πολύ ασχολούμαι μ'αυτό παρά με το ορυχείο.»

«Και έχεις προσέξει κάτι ασυνήθιστο στο Κρυσταλλικό Πεδίο;»

«*Ολόκληρο* το Κρυσταλλικό Πεδίο είναι ασυνήθιστο, Φενίλδα. Είναι σαν μια απότομη κατηφόρα μέσα στην πραγματικότητα της Σεργήλης. Σαν μια ρουφήχτρα. Ό,τι πλησιάζει το απορροφά. Και όσο πιο κοντά πηγαίνεις, χρησιμοποιώντας το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, αισθάνεσαι αυτή τη δύναμη ολοένα και πιο μεγάλη. Ακόμα και μερικά βήματα αν κάνεις, η διαφορά είναι τρομερή!»

Δε με βοηθά και πολύ η κουβέντα μας, Αλλάνδρη... «Μάλιστα,» είπε η Φενίλδα, ρουφώντας καπνό απ'το τσιγάρο της και

φυσώντας τον αργά. Σηκώθηκε απ᾽την καρέκλα. «Θα τα ξαναπούμε.»

Ο Αλλάνδρης σηκώθηκε επίσης. «Θα σε βοηθήσω όσο περισσότερο μπορώ,» υποσχέθηκε.

Το εύχομαι.

Η Αλιζέτ κατόπτευσε τη γύρω περιοχή, έκανε έναν πρόχειρο χάρτη, και επέστρεψε στο οίκημα διοίκησης ενώ η ζέστη του μεσημεριού ήταν δυνατή και την έκαιγε μέσα στη μαύρη στολή της.

Ο Πρίγκιπας και η μάγισσα ήταν ήδη μέσα, και έτρωγαν. Η Φενίλδα γελούσε με κάτι που της είχε πει ο Καρνάδης.

«Αλιζέτ,» είπε τώρα ο τελευταίος, στρέφοντας το βλέμμα του στη Σκοτεινή Βασίλισσα. «Βρήκες τίποτα;»

«Τίποτα αξιοσημείωτο, Πρίγκιπά μου.» Η Αλιζέτ άφησε τον χάρτη της επάνω στους υπόλοιπους χάρτες.

«Υπάρχει φαγητό,» της είπε ο Καρνάδης δείχνοντας.

Εκείνη άφησε τα όπλα της παραδίπλα και κάθισε, αρχίζοντας να τρώει. Το γεύμα δεν ήταν τόσο χάλια όσο θα περίμενε κανείς σ᾽ένα τέτοιο μέρος. Μάλλον, είχαν κάνει ιδιαίτερη μαγειρική για τον Πρίγκιπα.

Καθώς έτρωγαν, ο Καρνάδης είπε: «Θέλω να κοιτάξετε κι εσείς τα σημεία των εξαφανίσεων, να μου πείτε τι συμπέρασμα βγάζετε. Μετά το φαγητό, φυσικά.»

Και όταν έφαγαν παραμέρισαν τα πιάτα και τα ποτήρια κι άνοιξαν πάλι τους χάρτες. Η Αλιζέτ και η Φενίλδα κοίταξαν τις σημειωμένες θέσεις μέσα στις σήραγγες.

«Δεν παρατηρώ τίποτα,» είπε η Αλιζέτ. «Είναι διάσπαρτα. Ορισμένα στο ένα επίπεδο του ορυχείου, ορισμένα στο άλλο.»

«Πράγμα που ενισχύει τις πιθανότητες να έχουμε να κάνουμε με κάποια άυλη πνευματική οντότητα,» τόνισε η Φενίλδα.

Ο Καρνάδης ένευσε. «Κι εγώ το ίδιο σκέφτηκα. Για να μπορεί κάτι να κινείται τόσο εύκολα σ'όλα τα επίπεδα του ορυχείου αλλά και στον οικισμό έξω απ'αυτό, πρέπει να είναι όχι μόνο ευκίνητο μα και αόρατο.» Και ρώτησε: «Γνωρίζεις τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως, Φενίλδα;»

«Ναι.»

«Τότε, πρέπει οπωσδήποτε να την υφάνεις προτού κοιμηθούμε.»

«Ναι,» συμφώνησε η Φενίλδα. «Αλλά αυτοί που εξαφανίστηκαν δεν κοιμόνταν, Πρίγκιπά μου. Όχι όλες τις φορές...»

«Ναι, σωστά...» παραδέχτηκε ο Καρνάδης κοιτάζοντας σκεπτικά τους χάρτες επάνω στο τραπέζι. Πήρε το βλέμμα του από εκεί και το έστρεψε ξανά στη Φενίλδα. «Ύφανε τη μαγγανεία τώρα, λοιπόν, παρότι δεν κοιμόμαστε.»

Η Φενίλδα κατένευσε. Βηματίζοντας αργά μέσα στο δωμάτιο, υποτονθόρυσε σειρές από απόκρυφες λέξεις ενώ έκανε παράξενες κινήσεις με τα χέρια της και τα δάχτυλά της. Τα φρύδια της ήταν σμιγμένα, και τα χείλη της φανερά πιεσμένα.

Μετά από λίγο είπε: «Ολόκληρο το οίκημα είναι τώρα προστατευμένο. Αν κάποια πνευματική οντότητα επιχειρήσει να εισβάλει, θα την αντιληφτώ.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Αισθάνομαι πιο ασφαλής τώρα.»

«Εγώ όχι,» είπε η Αλιζέτ.

Την κοίταξαν συγχρόνως.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρουμε ότι *σίγουρα* είναι πνευματική οντότητα. Μπορεί νάναι οτιδήποτε άλλο.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Καρνάδης· «αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε για την ώρα να κάνουμε, νομίζω.

»Τώρα θα ξεκουραστούμε, και μετά θ'ακολουθήσουμε το σχέδιο της Φενίλδα.»

Η Αλιζέτ στράφηκε στη μάγισσα. «Έχεις σχέδιο;»

«Θα πάω μέσα στο ορυχείο,» αποκρίθηκε εκείνη, «να ανιχνεύσω τις σήραγγες με τη μαγεία μου.»

«Νόμιζα ότι πρώτα θα ανιχνεύαμε τη γύρω περιοχή.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. «Πιστεύεις ότι αξίζει τον κόπο;»

«Φυσικά,» είπε η Αλιζέτ. «Δεν μπορείς να ξέρεις πως ό,τι κι αν είναι αυτό που έρχεται, έρχεται από το ορυχείο.»

Ο Καρνάδης συμφώνησε με τη Σκοτεινή Βασίλισσα, έτσι το σχέδιο άλλαξε.

4: *Σύνδεσμοι της Επανάστασης*

Το αεροπλάνο των επαναστατών τούς πήγε βορειοδυτικά, προς το Κρυσταλλικό Πεδίο και το ορυχείο ενέργειας των Παντοκρατορικών. Από κάτω τους είδαν να περνάνε πεδιάδες και δάση, δρόμοι και χωριά και κωμοπόλεις, αγροί, αμπελώνες, και βοσκότοποι. Σ'ετούτα τα μέρη δεν είχε ακόμα εξαπλωθεί ο πόλεμος, και οι επαναστάτες ήλπιζαν ότι δεν θα εξαπλωνόταν ποτέ· ήλπιζαν ότι θα νικούσαν τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας στη Νέσριβεκ και γύρω από αυτήν, και θα τις έδιωχναν για πάντα από εκείνους τους τόπους.

Η Θάρφι'ταρ – που βρισκόταν στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως και ελέγχοντας τη ροή της ενέργειας – μίλησε μέσω του διαύλου και η φωνή της ακούστηκε στο πιλοτήριο: «*Ιωάννα, είσαι εκεί;*»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«*Υπάρχει ένας σύνδεσμός μας σ'ετούτες τις περιοχές ο οποίος μεταφέρει μηνύματα με το δίκυκλό του. Ίσως θα ήταν συνετό να του μιλήσουμε προτού πάμε στο ορυχείο.*»

«Δε σκόπευα να πάμε κατευθείαν στο ορυχείο,» είπε η Ιωάννα. «Θα προσγειώσουμε το αεροσκάφος σε ασφαλή απόσταση και θα πλησιάσουμε με τα οχήματα ή με τα πόδια.»

«*Συμφωνείς να μιλήσουμε με τον σύνδεσμό μας, δηλαδή;*»

«Ναι. Δε θέλω να βιαστούμε. Και όσο πιο πολλές πληροφορίες έχουμε τόσο το καλύτερο.»

Ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας του και ακολουθώντας τις οδηγίες που του μεταβίβαζε η Θάρφι'ταρ μέσω του διαύλου, προσγείωσε τελικά το αεροπλάνο τους πίσω από έναν λόφο.

Ένα χωριό ήταν λίγο παραπέρα, και η μάγισσα είχε πει ότι εκεί κοντά έμενε ο σύνδεσμός τους, σε μια καλύβα στο δάσος.

Οι πόρτες του αεροπλάνου άνοιξαν και οι επαναστάτες βγήκαν. Το τοπίο ήταν λουσμένο στο απογευματινό φως.

Η Ιωάννα ρώτησε τη Θάρφι: «Είσαι σίγουρη ότι θα είναι στο σπίτι του;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Αν λείπει, πόσο καιρό μπορεί να κάνει μέχρι να επιστρέψει;»

«Κοίτα. Στη Νέσριβεκ δεν έχει πάει, γιατί από εκεί ήρθα· αν μας είχε επισκεφτεί θα το ήξερα. Επομένως, αν λείπει, κάπου εδώ γύρω θα βρίσκεται. Κι απ'όσο γνωρίζω, προτιμά να γυρίζει σπίτι του τα βράδια.»

«Καλώς,» είπε η Ιωάννα. «Πάμε να τον βρούμε. Όχι όλοι, βέβαια,» πρόσθεσε. «Δεν έχει νόημα.» Ζήτησε από τον Γεράρδο και τη Μάρθα να έρθουν μαζί μ'εκείνη και τη Θάρφι'ταρ. Ο Σέλιρ'χοκ προθυμοποιήθηκε επίσης να έρθει. «Εντάξει, αν θέλεις,» του είπε η Ιωάννα.

Η Θάρφι είπε στους δικούς της επαναστάτες να μείνουν πίσω, και να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Μετά, ρώτησε την Ιωάννα: «Θα πάρουμε τα οχήματα;»

«Είναι μακριά;»

«Καμια δεκαριά χιλιόμετρα.»

«Θα τα πάρουμε.»

Η Ιωάννα μπήκε στο τρίκυκλο, με τη Θάρφι'ταρ και τον Σέλιρ'χοκ καθισμένους πίσω της. Ο Γεράρδος και η Μάρθα πήραν από ένα δίκυκλο ο καθένας. Και δεν έμεινε κανένα όχημα μέσα στο αεροσκάφος.

«Μην αργήσετε,» τους είπε ο Προαιρέσιος. «Αν δεν τον βρείτε εκεί, καλύτερα να γυρίσετε πίσω.»

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Αν τον περιμένουμε, θα σας ενημερώσουμε.» Και έκλεισε το γυάλινο σκέπαστρο του τρίκυκλού της, ενεργοποιώντας τα συστήματά του και ξεκινώντας. Οι τροχοί του ήταν χοντροί, ειδικοί για δύσβατα εδάφη, και δεν είχαν κανένα πρόβλημα σε τούτους τους πεδινούς τόπους παρότι δεν υπήρχε δρόμος.

Ο Γεράρδος και η Μάρθα ακολούθησαν τη Μαύρη Δράκαινα. Τα δίκυκλά τους είχαν διπλούς τροχούς και μπροστά και πίσω· ήταν εξίσου δυνατά με το τρίκυκλο.

Η Θάρφι'ταρ έδινε οδηγίες στην Ιωάννα και, αφού πέρασαν δίπλα από τις παρυφές ενός μεγάλου δάσους, μπήκαν σ'ένα μονοπάτι που οδηγούσε μέσα σ'αυτό, ανάμεσα στα δέντρα. Τα οχήματά τους μόλις και μετά βίας χωρούσαν, και συνεχώς έπρεπε να περνάνε από λακκούβες και προεξέχουσες ρίζες. Ορισμένα κλαδιά έμοιαζαν επίτηδες να προσπαθούν να βγάλουν τα μάτια της Μάρθας και του Γεράρδου.

«Γάμησέ τα είναι το μέρος...!» μούγκρισε εκείνη, σε κάποια στιγμή. «Γι'αυτό το λέω ότι ποτέ δεν είναι να πηγαίνεις με ανοιχτό όχημα μέσα σε δάση.»

«Έχουμε δει και χειρότερα, κι οι δυο μας,» της είπε ο Γεράρδος.

«Μη μου αρχίζεις τις συγκρίσεις τώρα!» αποκρίθηκε η Μάρθα, αλλά χαμογελούσε.

Ο Γεράρδος γέλασε. Ο τρόπος της, είχε ανακαλύψει από τότε που τη γνώρισε καλύτερα, τον έκανε να ξεχνά το σκοτεινό παρελθόν του και να νιώθει πιο ανέμελος: κι αυτό τού άρεσε.

Ήταν κάτι που του χρειαζόταν. Η Μάρθα, βέβαια, δεν είχε περάσει από λιγότερες δυσκολίες σε σύγκριση μ'εκείνον – έναν καιρό ήταν στις φυλακές της Αταρδίας, και ένα σωρό άλλες φορές είχε κινδυνέψει να σκοτωθεί, ή ήταν άφραγκη. Ωστόσο, πέραν του ότι ήταν φανερά αθυρόστομη, είχε έναν αυθόρμητο, απότομο τρόπο που τη διέκρινε· όταν κάτι την ενοχλούσε ή την προβλημάτιζε, αντιδρούσε άμεσα: απερίσκεπτα, πολλές φορές. Ενώ ο Γεράρδος, αντιθέτως, παρότι αισιόδοξου χαρακτήρα, μελαγχολούσε ευκολότερα και προτιμούσε να μη μιλά για όσα τον προβλημάτιζαν εκτός αν επρόκειτο για άμεσα εμπόδια που είχε να αντιμετωπίσει. Έτσι, λοιπόν, νόμιζε ότι η Μάρθα τον συμπλήρωνε, δίνοντάς του κάτι που του έλειπε, γεμίζοντας μια κενή θέση σ'ένα ψηφιδωτό· ή ίσως ελαφραίνοντας μια θέση που ήταν παραγεμισμένη.

Το μονοπάτι τούς οδήγησε σε μια καλύβα μέσα στα δάση, πλάι στην οποία ήταν ένα μικρό ξύλινο γκαράζ. Το εσωτερικό του ήταν σκοτεινό, και, καθώς σταμάτησαν τα οχήματά τους μπροστά στο οίκημα, μια φωνή ήρθε από εκεί μέσα, αντρική και κοφτή:

«Ποιοι είστε;»

Η Ιωάννα άνοιξε το σκέπαστρο του δίκυκλού της και η Θάρφι'ταρ πήδησε έξω. Το γαλανό δέρμα της έμοιαζε σχεδόν μαύρο μέσα στις πυκνές σκιές του απογευματινού δάσους. «Εγώ είμαι, Αρτέμιε. Η Θάρφι'ταρ. Και οι άλλοι είναι δικοί μας άνθρωποι.»

Ο Αρτέμιος είπε, από το σκοτάδι: «Ο Παλιός Ήλιος μάς οδηγεί!»

«Τα σύννεφα κι οι κακές θολούρες δεν μας πτοούν,» αποκρίθηκε η Θάρφι'ταρ.

Μια λάμπα λαδιού άναψε τότε μέσα στο γκαράζ, και ένας άντρας βγήκε, κρατώντας κατεβασμένη μια καραμπίνα. Ήταν πρασινόδερμος (σπάνιος δερματικός χρωματισμός) και είχε σκούρα πράσινα μαλλιά που έφταναν ώς την πλάτη του. Το

πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο. Φορούσε μαύρο, δερμάτινο γιλέκο και καφετί, υφασμάτινο παντελόνι. Ήταν ξυπόλυτος. Επάνω στα χέρια του σκληροί (αλλά όχι μεγάλοι) μύες διαγράφονταν· οι φλέβες του ήταν ευδιάκριτες σαν τεντωμένα σχοινιά. Στ᾽αριστερό χέρι, από τον πήχη ώς το μπράτσο, είχε μια μακριά ουλή που φαινόταν σκούρα επάνω στο πράσινο δέρμα του. Φορούσε πέτσινα περικάρπια, κι επάνω στο αριστερό ήταν θηκαρωμένο ένα στιλέτο.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Και συγνώμη γι᾽αυτή την υποδοχή. Άκουσα νάρχονται μηχανές και δεν ήξερα ποιος μπορεί να ήταν. Οι ντόπιοι δεν πολυχρησιμοποιούν ενεργειακά οχήματα παρά μόνο για το θέρισμα, ή για να μεταφέρουν πράγματα στις πόλεις.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» του είπε η Θάρφι᾽ταρ νεύοντας. Τον πλησίασε κι αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του, ενώ οι υπόλοιποι κατέβαιναν από τα οχήματά τους. Η μάγισσα τούς σύστησε.

Ο Αρτέμιος μειδίασε. «Μεγάλη παρέα,» παρατήρησε. «Δεν ξέρω αν έχω χώρο για να σας βολέψω όλους.»

«Δεν πειράζει,» του είπε η Ιωάννα. «Μερικά πράγματα θέλουμε να σε ρωτήσουμε μόνο.»

«Εντάξει. Καθίστε όπου βολεύεστε, εδώ, στην αυλή.» Ο Αρτέμιος έδειξε τα κομμένα ξύλα, που πρέπει να τα μάζευε για το χειμώνα, για το τζάκι.

Οι επαναστάτες κάθισαν επάνω τους. Η Ιωάννα άναψε τσιγάρο. Ο Γεράρδος άνοιξε το παγούρι του και ήπιε μια γουλιά νερό. Ο Σέλιρ᾽χοκ μουρμούρισε μερικά παράξενα λόγια.

Ο Αρτέμιος συνοφρυώθηκε κοιτάζοντάς τον. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε τη Θάρφι᾽ταρ.

«Δε νομίζω,» είπε εκείνη.

«Μην ανησυχείς, φίλε μου. Απλώς έψαχνα για νοητική δραστηριότητα στο δάσος γύρω μας,» εξήγησε ο Σέλιρ᾽χοκ στον

Αρτέμιο. «Αν κάτι που σκέφτεται είναι κοντά μας. Κάποιος κατάσκοπος, πιθανώς.»

«Και;» ρώτησε εκείνος.

«Το μέρος φαίνεται έρημο.»

«Κανένας δεν πλησιάζει εδώ· μην ανησυχείς,» του είπε ο Αρτέμιος. «Τι θέλετε, λοιπόν, να με ρωτήσετε;»

«Για το ορυχείο έχουμε έρθει,» τον πληροφόρησε η Ιωάννα. «Εκεί όπου γίνονται οι εξαφανίσεις.» Και τού ζήτησε να τους πει ό,τι ήξερε για την υπόθεση.

Ο Αρτέμιος αποκρίθηκε ότι δεν ήξερε τίποτα το σπουδαίο. Κάποιοι εργάτες είχαν χαθεί, τελείως ξαφνικά και χωρίς ν'αφήσουν σημάδια, όπως επίσης και κάποιοι φρουροί, κι ένας από τους Γαιοδίφες που δούλευαν στο ορυχείο. «Αλλά εγώ δεν έχω δει τίποτα ο ίδιος· μου τα έχουν πει κι εμένα. Οι φήμες έχουν διαρρεύσει γενικά. Αλλά πρώτη φορά τα πληροφορήθηκα από μια αγρότισσα που ο άντρας της είναι εργάτης στο ορυχείο και κατασκοπεύει για εμάς.»

«Πώς τη λένε αυτή την αγρότισσα, και πού μπορούμε να τη βρούμε;» ρώτησε η Ιωάννα. «Και πώς λένε τον άντρα της;»

«Χαρίκλεια τη λένε· κι εκείνον τον λένε Γεράσιμο,» αποκρίθηκε ο Αρτέμιος· και τους είπε σε ποιο χωριό μπορούσαν να τη βρουν, αν ήθελαν να της μιλήσουν. «Χρησιμοποιεί το σύνθημα με τους αγρούς.»

«Δεν το ξέρουμε,» είπε η Ιωάννα.

«Το ξέρω,» είπε η Θάρφι. Και προς τον Αρτέμιο: «Στους χρυσούς αργούς τις μέρες...»

«...Στους σκοτεινούς λόφους τις νύχτες...» αποκρίθηκε εκείνος.

Και η μάγισσα συνέχισε: «...Περιμένοντας το κάλεσμα της φωτιάς.»

«Ναι, αυτό είναι,» ένευσε ο Αρτέμιος.

«Καλώς,» είπε η Ιωάννα καθώς σηκωνόταν όρθια. «Πάμε να επισκεφτούμε, λοιπόν, αυτή τη Χαρίκλεια.»

Το πελέκι του Αλκίνοου έσχισε τον αέρα, καθώς ο Προαιρέσιος πεταγόταν στο πλάι κι απέκρουε μια σπαθιά του μονόφθαλμου Νάρφλη. Οι λεπίδες τους μπλέχτηκαν και, με μια απότομη κίνηση, ο Προαιρέσιος αφόπλισε τον αντίπαλό του, ο οποίος οπισθοχώρησε βγαίνοντας από τη μάχη. Ο Αλκίνοος ξαναεπιτέθηκε με το τσεκούρι του, προσπαθώντας να πετάξει το σπαθί από τα χέρια του Προαιρέσιου με ωμή δύναμη και ορμή. Εκείνος απέκρουσε με τέτοιο τρόπο που δεν είχε σημασία όση δύναμη κι αν είχε βάλει ο αντίμαχός του, ουσιαστικά *παραμερίζοντας* τη βαριά λεπίδα του τσεκουριού. Ο Αλκίνοος έχασε προς στιγμή την ισορροπία του και, με μια γρήγορη τρικλοποδιά, ο Προαιρέσιος τον σώριασε στο ξερό χορτάρι. Στάθηκε από πάνω του, δείχνοντάς τον με το σπαθί του.

Ο Αλκίνοος γέλασε δυνατά. «Παλιοτόμαρο της Λόρκης! Έχουνε δίκιο, λοιπόν... έχουνε δίκιο...»

Ο Προαιρέσιος, μειδιώντας, θηκάρωσε το σπαθί του και έδωσε το χέρι του στον Αλκίνοο, βοηθώντας τον να σηκωθεί.

«Έχουνε δίκιο γι'αυτά που λένε για σας τους Απολλώνιους,» συνέχισε εκείνος. «Είστε δαίμονες με σπαθιά!»

«Δεν ισχύει για όλους τους Απολλώνιους, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος. «Αλλά, ομολογουμένως, ισχύει για αρκετούς από εμάς. Και, βέβαια, όλοι οι αριστοκράτες είναι εκπαιδευμένοι ξιφομάχοι. Τούτο δω το ξίφος» – τράβηξε πάλι το σπαθί του, αφήνοντας τη μακριά, καλοσφυρηλατημένη λεπίδα να γυαλίσει στο τελευταίο φως της ημέρας – «είναι οικογενειακό κειμήλιο, ξέρεις. *Εξαιρετικό* όπλο. Δεν είναι τυχαία φτιαγμένο. Ο Οίκος μου, όμως, δε φημίζεται τόσο για τους ξιφομάχους του όσο, κυρίως, για τους πιλότους του–»

«Μην τον ακούτε που σας παραμυθιάζει,» παρενέβη ο Ανδροκλής'μορ, που καθόταν εκεί κοντά, κάτω από τη μεγάλη

σκιά του προσγειωμένου αεροπλάνου, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Μη λέμε ανοησίες τώρα!» έκανε ο Προαιρέσιος. «Δεν τους λέω ψέματα!»

«Την ικανότητά σου με το σπαθί δεν την αμφισβητούμε, πάντως,» δήλωσε ο Νάρφλης, μειδιώντας και κάνοντας την άσχημη ουλή στο πρόσωπό του να φαίνεται ακόμα πιο άσχημη.

«Οι άλλοι έρχονται,» φώναξε ο Σερφάντης, που ήταν σκαρφαλωμένος στην πλαγιά του λόφου και η μορφή του έμοιαζε με βασάλτινο άγαλμα μέσα στο σούρουπο.

«Δεν αργήσανε, τελικά,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος, και θηκάρωσε το σπαθί του.

Τα οχήματα έστριψαν πίσω από τον λόφο και σταμάτησαν κοντά τους. Οι αναβάτες κατέβηκαν.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

Η Ιωάννα τού είπε. Και μετά, ρώτησε τη Θάρφι: «Πού είναι το χωριό της Χαρίκλειας; Είναι κοντά κι αυτό;»

Η μάγισσα έβγαλε έναν χάρτη και της έδειξε. «Κάπου εβδομήντα χιλιόμετρα απόσταση. Και καλύτερα να μην πάμε με το αεροπλάνο. Μπορεί οι Παντοκρατορικοί νάχουν περιπολίες σ'αυτά τα μέρη, ή μπορεί απλά κάποιος να τύχει να μας δει–»

«Θα πετάξω πάνω από τα σύννεφα,» τη διέκοψε ο Προαιρέσιος. «Αν ξέρεις κάποιο ασφαλές μέρος για να προσγειωθούμε, δεν θα παρουσιαστεί πρόβλημα.»

Η Θάρφι'ταρ φάνηκε να το σκέφτεται.

«*Υπάρχει* ένα ασφαλές μέρος, Θάρφι,» της είπε ο Αλκίνοος. «Ένα φαράγγι στους πρόποδες των Ρίναλγκην. Είναι αρκετά μεγάλο για να προσγειωθούμε, και κανείς δε θα μας πάρει πρέφα εκεί κάτω.»

«Η περιοχή είναι έρημη, υποθέτω...»

Ο Αλκίνοος κατένευσε.

Η Ιωάννα τον ρώτησε: «Είσαι από αυτά τα μέρη;»

«Ναι.»

«Και πώς βρέθηκες να πολεμάς στη Νέσριβεκ;»

«Είμαστε μισθοφόροι, οικογενειακώς, από παλιά,» αποκρίθηκε ο Αλκίνοος με κάποια περηφάνια. Και προς τον Προαιρέσιο: «Βλέπεις, όπως η δική σου οικογένεια βγάζει πιλότους, η δική μου βγάζει μισθοφόρους.» Στράφηκε στην Ιωάννα ξανά. «Κι αφού πολεμάμε που πολεμάμε, σκέφτηκα γιατί να πολεμάω γι'αυτούς που ήρθαν από έξω απ'τη Σεργήλη για να την κατακτήσουν αντί να πολεμάω γι'αυτούς που θέλουν να την απελευθερώσουν.»

«Λογικό,» σχολίασε ο Προαιρέσιος.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ιωάννα στον Αλκίνοο. «Αφού ξέρεις πού είναι το φαράγγι, θα μας πας.»

Σύντομα, βρίσκονταν στον αέρα και πάνω από τα σύννεφα. Ο Προαιρέσιος ήταν στο πιλοτήριο (είχε αρνηθεί την πρόταση της Ιωάννας να τον αντικαταστήσει για να ξεκουραστεί) και η Θάρφι'ταρ στο ενεργειακό κέντρο. Ο Αλκίνοος καθόταν δίπλα στον πιλότο για να κοιτάζει τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας.

«Ορισμένα πράγματα λείπουν από εδώ, το ξέρεις;» ρώτησε τον Προαιρέσιο.

«Πρώτη φορά το ακούω, αλλά δεν αμφέβαλλα ότι κάτι θα έλειπε.»

Η απόσταση δεν ήταν μακρινή για το δυνατό και ευέλικτο αεροσκάφος των επαναστατών. Μετά από λίγο βρίσκονταν πάνω από την περιοχή όπου ήταν, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Αλκίνοου, το φαράγγι.

«Πρέπει να κατεβείς τώρα, όμως,» είπε στον Προαιρέσιο, «για να δούμε και με τα μάτια μας.»

Ο Απολλώνιος καταλάβαινε ότι ο άλλος επαναστάτης είχε δίκιο. Έχασε ύψος, περνώντας μέσα από τα σύννεφα, και ατένισαν από κάτω τους τους πρόποδες των ψηλών Ρίναλγκην.

Μια μεγάλη, σκοτεινή μορφή φάνηκε να έρχεται καταπάνω τους. Πελώριες φτερούγες. Σώμα αιλουροειδούς. Κεφάλι αετού.

Ένας άγριος γρύπας.

«Τι σκατά κάνει!» φώναξε ο Προαιρέσιος, γυρίζοντας απότομα το πηδάλιο για ν'αποφύγει το θηρίο.

Ο γρύπας πρέπει επίσης να ήθελε να τους αποφύγει – μάλλον ήταν το ίδιο ξαφνιασμένος μ'αυτούς – κι έτσι δεν έγινε σύγκρουση.

Ο Προαιρέσιος κατέβασε κι άλλο το αεροσκάφος (οι περιστρεφόμενοι προωθητήρες του βοηθούσαν πολύ στην ομαλή κάθοδο) και άναψε τους δυνατούς προβολείς, φωτίζοντας το σκοτεινό τοπίο από κάτω. Δεν δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το φαράγγι. «Μάλιστα,» είπε στον Αλκίνοο, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. «Είχες δίκιο τελικά.»

Και προσγείωσε το αεροσκάφος στον πυθμένα της απότομης χαράδρας, διαλύοντας μερικά χαμόδεντρα από κάτω του.

«Υπάρχει τρόπος να βγεις από δω μέσα χωρίς να χρειαστεί να σκαρφαλώσεις;» ρώτησε η Ιωάννα τον Αλκίνοο, καθώς εκείνος κι ο Προαιρέσιος σηκώνονταν από τις θέσεις τους στο πιλοτήριο.

«Υπάρχει. Ένα μονοπάτι. Λιγάκι άτσαλο, βέβαιο.»

«Τα οχήματά μας μπορούν να το ανεβούν;»

«Κανονικά, οχήματα δεν το ανεβαίνουν. Αλλά τα δικά σας, έτσι όπως τα είδα... έχουνε γερούς τροχούς.»

Η Ιωάννα είπε: «Αν υπάρχει χώρος για να περάσουν, κι αν η κλίση δεν είναι κάθετη, θ'ανεβούν.»

«Πρέπει να χωράνε, λογικά,» αποκρίθηκε ο Αλκίνοος. «Εκτός από το τρίκυκλο, ίσως.»

Η Ιωάννα ρώτησε τη Θάρφι, που είχε μόλις έρθει από το ενεργειακό κέντρο του σκάφους: «Πόσο μακριά είναι τώρα το χωριό της Χαρίκλειας;»

«Καμια εικοσαριά χιλιόμετρα.»

«Θα πάρουμε τα δίκυκλα και θα πάμε, λοιπόν. Γεράρδε, Μάρθα: θάρθετε μαζί μου;»

«Με τόσες δουλειές που έχουμε να κάνουμε; Είσαι σοβαρή;» αποκρίθηκε η Μάρθα.

«Σέλιρ;» ρώτησε η Ιωάννα τον Σέλιρ'χοκ.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

Η πίσω πόρτα του αεροπλάνου άνοιξε σχηματίζοντας ράμπα. Η Μαύρη Δράκαινα και ο μάγος ανέβηκαν στο ένα δίκυκλο, ο Γεράρδος και η Μάρθα ανέβηκαν στο άλλο.

«Πού είναι το μονοπάτι;» ρώτησε η Ιωάννα τον Αλκίνοο.

Εκείνος έδειξε μέσα στο σκοτάδι. «Προς τα κει.»

«Θα το βρούμε εύκολα, υποθέτω,» είπε η Ιωάννα, και ενεργοποίησε τη μηχανή του δίκυκλού της.

Το χωριό ήταν ήσυχο μέσα στη νύχτα. Οι κάτοικοι ήταν μαζεμένοι στα σπίτια τους· φως ερχόταν από τα παράθυρα. Ζώα κοιμόνταν στις μάντρες.

Η Ιωάννα και οι σύντροφοί της, έχοντας αφήσει τα δίκυκλά τους λίγο παραπέρα, πλησίασαν την κατοικημένη περιοχή και πήγαν προς το αγρόκτημα που, σύμφωνα με τις οδηγίες τους, πρέπει να ήταν αυτό που ανήκε στη Χαρίκλεια. Μπήκαν σ'ένα μισοθερισμένο χωράφι, που τα σπαρτά του ασήμιζαν στο φεγγαρόφωτο, και βάδισαν προς την αγροικία, όπου φως φαινόταν.

Δύο σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν σαν δαιμονισμένα.

Η Μάρθα έπιασε ένα ξύλο από κάτω, μοιάζοντας έτοιμη να το χρησιμοποιήσει.

«Περίμενε,» της είπε η Ιωάννα.

Η πόρτα της αγροικίας άνοιξε και μια γυναίκα βγήκε. «Ποιος είναι;» φώναξε. Στο δεξί χέρι κρατούσε κάποιο όπλο – καραμπίνα, μάλλον – κατεβασμένο.

«Ερχόμαστε φιλικά,» της είπε η Ιωάννα. «Στους χρυσούς αγρούς τις μέρες...»

«Ελάτε πιο κοντά!»

Η Ιωάννα, ο Γεράρδος, η Μάρθα, και ο Σέλιρ'χοκ πλησίασαν την αγροικία, και είδαν ότι η γυναίκα που στεκόταν στο κατώφλι ήταν μελαχρινή και είχε δέρμα λευκό-ροζ. Φορούσε ένα μακρύ, μπλε φόρεμα και ήταν ξυπόλυτη.

«Είσαι η Χαρίκλεια;» τη ρώτησε η Ιωάννα.

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Στους χρυσούς αγρούς τις μέρες...»

«...Στους σκοτεινούς λόφους τις νύχτες...»

«...Περιμένοντας το κάλεσμα της φωτιάς,» τελείωσε η Ιωάννα τον συνθηματικό διάλογο.

«Ποιος σας έστειλε εδώ;»

«Ο Αρτέμιος. Μας είπε για τον άντρα σου, τον Γεράσιμο. Πηγαίνουμε να δούμε τι γίνεται στο ορυχείο, και θέλουμε να μάθουμε όσο το δυνατόν περισσότερα.»

Η Χαρίκλεια ανασήκωσε τους ώμους, μοιάζοντας συγχρόνως να τους κοιτάζει με κάποια επιφύλαξη. «Δε σας είπε ο Αρτέμιος;»

«Γνωρίζουμε μόνο ότι χάθηκαν κάποιοι εργάτες, φρουροί, κι ένας μάγος, χωρίς ν'αφήσουν κανένα ίχνος.»

«Αυτά μού είπε κι εμένα ο Γεράσιμος. Δεν ξέρω τίποτ'άλλο. Έχω ακούσει, πάντως, να λένε ότι κάτι πολύ κακό συμβαίνει στο ορυχείο.»

«Ποιοι το λένε;»

«Όλοι. Οι εργάτες το λένε στους συγγενείς τους κι αυτοί το λένε από δω κι από κει, στα χωριά. Φοβούνται ότι ίσως τ'ορυχείο νάναι στοιχειωμένο από δαίμονες της Λόρκης, ή από κάτι που ήρθε απ'το Κρυσταλλικό Πεδίο.»

«Μάλιστα,» είπε η Ιωάννα, παρατηρώντας ότι δε θα μάθαιναν και πολλά από τη Χαρίκλεια. «Σ'ευχαριστούμε. Δε θα σε ενοχλήσουμε άλλο.»

Εκείνη τούς κοίταξε σαν να περίμενε κάτι απ᾽αυτούς.

Να την πληρώσουμε;... αναρωτήθηκε η Ιωάννα. Δεν έβγαλε, όμως, χρήματα για να της δώσει. Την καληνύχτισε και στράφηκε, αρχίζοντας να βαδίζει προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει τα οχήματά τους. Οι σύντροφοί της την ακολούθησαν.

Έξω απ᾽το αεροπλάνο, ο Προαιρέσιος κι οι υπόλοιποι είχαν ανάψει μια φωτιά και κάθονταν γύρω της, τρώγοντας.

Η Ιωάννα, ο Σέλιρ᾽χοκ, ο Γεράρδος, και η Μάρθα σταμάτησαν τα δίκυκλα κοντά τους και κατέβηκαν. Τους είπαν ότι η Χαρίκλεια δεν είχε καμια επιπλέον πληροφορία να δώσει.

«Θα πάμε τώρα στο ορυχείο, λοιπόν;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

Η Ιωάννα δεν απάντησε· έμοιαζε σκεπτική, καθώς είχε καθίσει πάνω σ᾽έναν βράχο και ανάψει ένα τσιγάρο.

«Καλύτερα να πάμε τη νύχτα παρά την ημέρα,» τόνισε η Μάρθα. «Θα προσγειώσουμε το αεροπλάνο χωρίς κίνδυνο να μας δουν.»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Προαιρέσιος στην Ιωάννα, δείχνοντας τη Μάρθα με τον αντίχειρά του.

«Συμφωνείτε να πάμε απόψε;» Η Μαύρη Δράκαινα τούς κοίταξε όλους πάνω από τις φλόγες της φωτιάς, τον έναν μετά τον άλλο. Κανένας δεν διαφώνησε. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν.» Σηκώθηκε απ᾽την πέτρα όπου είχε καθίσει, πετώντας το τσιγάρο της στο έδαφος και πατώντας το.

Ο Σερφάντης και ο Νάρφλης έσβησαν τη φωτιά, κι ύστερα όλοι επιβιβάστηκαν στο αεροσκάφος. Η Θάρφι᾽ταρ πήγε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Η Ιωάννα κάθισε στη θέση του πιλότου, λέγοντας στον Προαιρέσιο ότι ήταν νύχτα και κάποτε έπρεπε κι αυτός να ξεκουραστεί.

Ως Μαύρη Δράκαινα, γνώριζε, φυσικά, να οδηγεί κάθε είδους όχημα και σκάφος.

Απογειώθηκαν και ταξίδεψαν προς τα δυτικά, πετώντας ψηλά αλλά όχι και πάνω από τα σύννεφα. Το τοπίο από κάτω τους ήταν σκοτεινό και ορεινό. Η Ιωάννα παρατηρούσε τον χάρτη στην οθόνη της και έβλεπε πού βρίσκονταν σε σχέση με το ορυχείο. Δεν έπρεπε να πλησιάσουν πολύ· έπρεπε να βρουν μέρος για να προσγειωθούν σε απόσταση ασφαλείας.

«Για φώναξε τον φίλο σου τον Αλκίνοο,» είπε στον Προαιρέσιο, που καθόταν δίπλα της.

Εκείνος τον φώναξε και ο Αλκίνοος ήρθε. Η Ιωάννα τον ρώτησε μήπως γνώριζε κανένα καλό μέρος σε τούτη την περιοχή για να προσγειωθούν, αλλά εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν ήξερε. *Θα πρέπει, επομένως, να ψάξουμε,* σκέφτηκε η Μαύρη Δράκαινα. Κι αυτό δεν της άρεσε, γιατί σήμαινε πως θα χρειαζόταν τους προβολείς του αεροσκάφους, και οι προβολείς φαίνονταν μες στη νύχτα. Το μόνο καλό ήταν πως το τοπίο ήταν ορεινό, και ποιος θα τριγύριζε στα βουνά αυτή την ώρα;

5: *Νυχτερινές Παρουσίες*

Έφυγαν από τον οικισμό του ορυχείου, για να ερευνήσουν την τριγυρινή περιοχή, όταν το απόγευμα είχε έρθει και ο ήλιος είχε πέσει λίγο. Η ομάδα της Αλιζέτ περιλάμβανε τον Πρίγκιπα Καρνάδη, τη Φενίλδα'σαρ, και έξι στρατιώτες από αυτούς που είχαν έρθει μαζί τους από την Άντχορκ. Ο Λοχαγός Γαλανόχειλος είχε προθυμοποιηθεί να τους δώσει και δικούς του στρατιώτες, αλλά ο Καρνάδης τού είχε πει: «Τι να τους κάνουμε, Λοχαγέ; Αν θέλαμε, έχουμε κι άλλους να πάρουμε μαζί μας. Κράτησε τους ανθρώπους σου εδώ, να φρουρούν το ορυχείο

και τον οικισμό, και νάχουν τα μάτια τους δέκα-τέσσερα για ό,τι κι αν είναι αυτό που συμβαίνει.»

«Ασφαλώς, Υψηλότατε,» είχε αποκριθεί ο Επόπτης.

Η Αλιζέτ προπορευόταν καθώς βάδιζαν μέσα στο ορεινό τοπίο, έχοντας τον πρόχειρο χάρτη της ως οδηγό. Το έδαφος ήταν κάθε άλλο παρά ομαλό· έκανε συνεχώς σκαμπανεβάσματα, και πολλές φορές έπρεπε ή να σκαρφαλώσουν πλαγιές ή να κατεβαίνουν κατηφόρες με μεγάλη προσοχή. Ωστόσο, η Σκοτεινή Βασίλισσα δεν τους οδηγούσε σε σημεία όπου η κλίση ήταν κάθετη· δεν χρειάζονταν σχοινιά και γάντζους για ανάβαση και κατάβαση: απλώς, έπρεπε να πιάνονται κάπου-κάπου από προεξέχοντες βράχους ή από κορμούς ή κλαδιά.

«Φενίλδα,» ρώτησε τη μάγισσα, χωρίς να την κοιτάξει, καθώς εκείνη ερχόταν πίσω της, «κάνεις τίποτα;»

«Τι εννοείς;»

«Χρησιμοποιείς τη μαγεία σου για εντοπισμό;»

«Πρέπει να πάμε πιο αργά για να το κάνω αυτό.»

«Θα πάμε πιο αργά, τότε,» δήλωσε η Σκοτεινή Βασίλισσα σταματώντας και γνέφοντας και στους άλλους να σταματήσουν.

Η Φενίλδα'σαρ πήρε μερικές ανάσες και μετά, κλείνοντας τα μάτια της πίσω απ'τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της, άρθρωσε σειρές από παράξενα λόγια. Τα βλέφαρά της άνοιξαν και πάλι, και τώρα υπήρχε κάτι στην όψη της που μαρτυρούσε ότι οι αισθήσεις της ήταν εστιασμένες μ'έναν τρόπο που δεν μπορούσαν ποτέ να είναι εστιασμένες οι αισθήσεις ενός ανθρώπου που δεν ήταν μάγος.

«Ας συνεχίσουμε,» είπε, μετά από λίγο, στην Αλιζέτ. «Αλλά πιο αργά.»

Η Σκοτεινή Βασίλισσα δεν έφερε αντίρρηση. Γνώριζε ότι η μάγισσα μπορούσε να δει πράγματα τα οποία ήταν αόρατα για εκείνη και για όλους τους υπόλοιπους της ομάδας της.

Συνέχισαν, έτσι, να βαδίζουν στο ορεινό τοπίο ενώ ο ήλιος βυθιζόταν ολοένα και περισσότερο πίσω από τις δυτικές βουνοκορφές. Το φως λιγόστευε, οι σκιές πύκνωναν και μάκραιναν, τα σκοτεινά σημεία πλήθαιναν γύρω από την ερευνητική ομάδα. Απόμακρα, κραυγές αντηχούσαν: η φωνή κανενός άγριου γρύπα, το αλύχτημα κανενός λύκου. Οι στρατιώτες είχαν τα τουφέκια τους έτοιμα, μήπως παρουσιαζόταν κίνδυνος.

Η Φενίλδα ήταν επικεντρωμένη στη μαγεία της και μόνο, χρησιμοποιώντας εναλλάξ ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως κι ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Ο Αλλάνδρης'σαρ είχε δίκιο, διαπίστωσε: η δύναμη του Κρυσταλλικού Πεδίου ήταν αισθητή ώς εδώ, σαν ένα κύμα ενέργειας που ερχόταν από τα δυτικά. Μπορούσε να σε αποπροσανατολίσει όταν χρησιμοποιούσες το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Με το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, βέβαια, δεν υπήρχε τέτοιο πρόβλημα: δεν εντόπιζε ενέργεια, μόνο πνευματικές μορφές. Και η Φενίλδα διαισθάνθηκε κάποιες ανάμεσα στα δέντρα, αλλά ήταν φευγαλέες και όχι άξιες ενδιαφέροντος: ακίνδυνα πνεύματα που μορφοποιούνται, για διάφορους λόγους, στα ερημικά μέρη. Ένας λιγότερο έμπειρος μάγος μπορεί, εύκολα, να τα είχε παραβλέψει κιόλας.

Η Αλιζέτ παρατηρούσε για πιο χειροπιαστά σημάδια απ'ό,τι η μάγισσα. Έχοντας ανάψει έναν φακό, φώτιζε το έδαφος ψάχνοντας για ίχνη. Κοιτούσε τις φυλλωσιές και τα κλαδιά και το χορτάρι, για να δει μήπως υπήρχαν σπασίματα πουθενά τα οποία υποδήλωναν το πέρασμα κάποιου. Δεν έβρισκε τίποτα, όμως· ο Γαλανόχειλος δεν έλεγε ψέματα όταν είπε ότι κανείς δεν ερχόταν εδώ επειδή η περιοχή δεν παρουσίαζε ενδιαφέρον. Η Αλιζέτ μονάχα τα σημάδια ζώων εντόπισε.

Ο ήλιος κρύφτηκε, τελικά, πίσω από τη δύση, και το σκοτάδι απλώθηκε στα βουνά. Το φεγγάρι ήταν μισογεμάτο στον ουρανό. Τα σύννεφα δεν το έκρυβαν, και γενικά ήταν λίγα και

αραιά· τα αστέρια φαίνονταν πεντακάθαρα, σαν μικροί λίθοι επάνω σε μαύρο βελούδο.

Ο Πρίγκιπας Καρνάδης στάθηκε προς στιγμή, ακουμπώντας στο μακρύ ραβδί του, για να πάρει μερικές ανάσες. *Μου χρειάζεται λίγη άσκηση,* συλλογίστηκε, επικριτικός με τον εαυτό του. *Η καθιστική ζωή μ'έχει καταστρέψει.* Τρίβοντας τον αυχένα του, για να ξεπιαστεί, κοίταξε συγχρόνως προς τα πάνω, στον ουρανό.

Και είδε, απόμακρα, ένα φως.

«Κάτι είναι εκεί!» είπε δείχνοντας.

Η Αλιζέτ πήρε το βλέμμα της από το έδαφος κι από τα δέντρα. Η Φενίλδα διέκοψε τα ξόρκια της, γυρίζοντας απότομα, αιφνιδιασμένη.

«Εκεί,» επανέλαβε ο Καρνάδης, συνεχίζοντας να δείχνει.

Η Αλιζέτ το είδε. «Προβολέας...» είπε. «Αεροσκάφος.» Ύψωσε τα κιάλια της και κοίταξε, προσπαθώντας να το διακρίνει. Η νύχτα, όμως, δεν τη βοηθούσε. Και ούτε το αεροσκάφος είχε πολλά φώτα επάνω του· εκτός από τον προβολέα – ο οποίος φαινόταν να ψάχνει κάτι στο έδαφος – ήταν τελείως σκοτεινό.

Και μετά από λίγο προσγειώθηκε κάπου, σε κάμποση απόσταση από εδώ. Η Αλιζέτ την υπολόγιζε τουλάχιστον δέκα χιλιόμετρα.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Αεροπλάνο,» είπε η Αλιζέτ, έχοντας κατεβάσει τα κιάλια της.

«Δικό μας;»

«Μόνο αν ο Λοχαγός Γαλανόχειλος περιμένει κάποιον, ή αν έχει σταλεί κάποια εξερευνητική αποστολή σε τούτα τα μέρη χωρίς να το γνωρίζουμε.»

«Δε νομίζω πως ισχύει ούτε το ένα ούτε το άλλο, Αλιζέτ,» είπε ο Καρνάδης.

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε. «Ούτε κι εγώ, Πρίγκιπά μου.»

«Μπορούμε να πάμε να το ερευνήσουμε;»

«Είναι πολύ μακριά για να πάμε με τα πόδια. Προτείνω να επιστρέψουμε τώρα στον οικισμό.»

Ο Καρνάδης ένευσε. «Καλώς.»

Η Αλιζέτ τούς οδήγησε προς το ορυχείο, αλλά από διαφορετική μεριά, και η Φενίλδα'σαρ χρησιμοποιούσε πάλι τα ξόρκια της μήπως εντοπίσει κάτι. Τίποτα, όμως, δεν βρήκε...

...παρά μόνο όταν ήταν κοντά στον οικισμό.

Τότε, καθώς πλησίαζαν και είχε το νου της συντονισμένο στο Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, αισθάνθηκε κάτι αρκετά έντονο. Μια πνευματική παρουσία που δεν ήταν αμελητέα όπως αυτές της ερημιάς. Ούτε φευγαλέα ήταν. Αντιθέτως, της έδινε την εντύπωση πως ήταν πολύ επίμονη, όπως ένα θηρίο αποφασισμένο να προστατέψει την περιοχή του.

Αλλά δεν διαισθάνθηκε μόνο η Φενίλδα την πνευματική οντότητα· η πνευματική οντότητα, επίσης, διαισθάνθηκε τη Φενίλδα.

Η μάγισσα νόμισε ότι την είδε, νοητικά, να στρέφει ένα άγριο βλέμμα προς το μέρος της–

–και μετά ν'απομακρύνεται, γρήγορα, σαν να ήθελε να κρυφτεί.

Γλίστρησε έξω από τις αισθήσεις της Φενίλδα προτού εκείνη προλάβει ν'αντιδράσει. Πήγε προς...

(η μάγισσα έστρεψε το βλέμμα της, κοιτάζοντας με τα μάτια της τον υλικό κόσμο)

...το ορυχείο;

Ή, μήπως, βρισκόταν ήδη μέσα στο ορυχείο και απλώς πήγε βαθύτερα στις σήραγγες του;

Η Φενίλδα αποφάσισε να μην πει τίποτα ακόμα στον Καρνάδη και στην Αλιζέτ.

Ζύγωσαν τον οικισμό και μπήκαν.

Ο Επόπτης, η βοηθός του, και δύο Γαιοδίφες αμέσως ήρθαν κοντά τους, προτού καν οι στρατιώτες του Καρνάδη απομα-

κρυνθούν από εκείνον και πάνε προς το προσγειωμένο αεροσκάφος όπου διέμεναν.

«Υψηλότατε,» είπε ο Γαλανόχειλος. «Είχαμε ακόμα μια εξαφάνιση. Μέσα στο ορυχείο.»

«Εργάτης;» ρώτησε ο Καρνάδης.

«Ναι.»

«Οδήγησέ μας στη σήραγγα όπου χάθηκε, Λοχαγέ. Τώρα.»

Ο Γαλανόχειλος υπάκουσε: εκείνος, η βοηθός του, και οι δύο Γαιοδίφες πήγαν τον Πρίγκιπα, την Αλιζέτ, τη Φενίλδα, και τους στρατιώτες τους στο εσωτερικό του ορυχείου και στο δεύτερο επίπεδο κάτω από τη γη. Η Λοχίας Ναρέδιφ και ένας μάγος κρατούσαν ενεργειακές λάμπες, και η Αλιζέτ είχε επίσης αναμμένο τον φακό της.

Η Φενίλδα υποτονθόρυζε τα λόγια του Ξορκιού Πνευματικής Ανιχνεύσεως, προσπαθώντας να εστιάσει το μυαλό της όσο το δυνατόν περισσότερο· μα δεν κατάφερε να ξαναβρεί εκείνη την παρουσία που είχε εντοπίσει καθώς έρχονταν στον οικισμό. Πού είχε πάει; Είχε υποχωρήσει βαθιά κάτω από το έδαφος; Και ευθυνόταν αυτή για την εξαφάνιση του εργάτη, ή ήταν κάτι άλλο;

«Εδώ,» είπε ο Επόπτης, τελικά. «Εδώ μού είπαν ότι χάθηκε.»

Ο Καρνάδης έριξε μια ματιά στο μέρος. Ξύλινες κολόνες στήριζαν τη σήραγγα γύρω τους· ράγες υπήρχαν στο έδαφος για να κυλούν επάνω τους μικρά βαγόνια· ένα μηχάνημα με σωλήνα, μεγάλο δοχείο, και τροχούς ήταν παραδίπλα. Ο χώρος μύριζε άσχημα, όπως μυρίζουν τα ενεργειακά υγρά κι ακόμα χειρότερα. Η οσμή του αίματος των βράχων. Επάνω σ'ένα από τα τοιχώματα υπήρχε μια μεγάλη μεταλλική βαλβίδα, προφανώς για να εμποδίζει τη διαρροή.

«Τι ώρα έγινε η εξαφάνιση, Λοχαγέ;»

«Κανείς δεν είναι σίγουρος ακριβώς, Υψηλότατε. Λίγο προτού τους μαζέψουμε για το βράδυ πρέπει να ήταν, πάντως. Οι άλλοι εργάτες τον έψαχναν για να βοηθήσει στο σπρώξιμο των

βαγονιών, και δεν τον έβρισκαν. Φώναξαν τ'όνομά του αλλά δεν απαντούσε.»

«Οι τριγυρινές σήραγγες ερευνήθηκαν;»

«Βεβαίως.»

Ο Καρνάδης κοίταξε ερωτηματικά τη Φενίλδα.

«Δεν βρίσκω κάτι,» δήλωσε εκείνη.

Η Αλιζέτ φώτιζε το πάτωμα και τα τοιχώματα, κοιτάζοντας προσεχτικά.

Ο Καρνάδης στράφηκε στους δύο Γαιοδίφες. «Τι νομίζετε εσείς;»

«Εδώ και καιρό, Πρίγκιπά μου, δεν βρίσκουμε καμία λύση στο πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο ένας, φανερά φοβισμένος.

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ...!» καταράστηκε ο Καρνάδης κοιτάζοντας γύρω. Μετά είπε: «Πάμε πάνω.»

Ανέβηκαν στον οικισμό, και ο Πρίγκιπας, η Αλιζέτ, και η Φενίλδα'σαρ πήγαν στο οίκημα που τους είχε παραχωρήσει ο Λοχαγός Γαλανόχειλος.

«Η κατάσταση θα ξεφύγει από τον έλεγχο πολύ σύντομα, αν δεν βρεθεί μια λύση,» είπε ο Καρνάδης, βγάζοντας το πανωφόρι του και κρεμώντας το σε μια καρέκλα. «Αυτοί που βρίσκονται εδώ θα θέλουν να φύγουν. Και όχι μόνο οι εργάτες – αυτούς θα μπορούσε κανείς, με φοβέρες, να τους κρατήσει – αλλά και οι στρατιωτικοί, και οι μάγοι.»

Η Φενίλδα αποφάσισε πως τώρα ήταν η σωστή ώρα για να τους μιλήσει γι'αυτό που είχε εντοπίσει: και το έκανε.

«Γιατί δεν το είπες πιο πριν;» ρώτησε ο Καρνάδης.

«Τι νόημα θα είχε; Δεν μπορούσα να ξαναβρώ την πνευματική οντότητα, εξάλλου.»

«Πιστεύεις ότι αυτή ευθύνεται για την εξαφάνιση;»

«Δεν ξέρω. Ίσως.»

Ο Πρίγκιπας έβαλε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του και, καθίζοντας, ήπιε.

«Η παρουσία του αεροπλάνου είναι επίσης ανησυχητική,» του θύμισε η Αλιζέτ.

«Να στείλουμε το δικό μας αεροπλάνο να ανιχνεύσει;» είπε ο Καρνάδης.

«Καλύτερα το πρωί να ερευνήσουμε. Για τώρα, θα πρότεινα να βάλουμε και δικούς μας φρουρούς γύρω από τον οικισμό, εκτός από τους φρουρούς που βάζει ο Επόπτης.»

Ο Καρνάδης κατένευσε συμφωνώντας. Και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, για να προστάξει τους στρατιώτες του να φρουρούν το μέρος.

Αφού ο Πρίγκιπας έκλεισε τον πομπό, η Φενίλδα'σαρ είπε ότι θα πήγαινε για ύπνο γιατί ήταν πολύ κουρασμένη ύστερα από τόσο εντατική χρήση της μαγείας της.

«Και η Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως;» ρώτησε ο Καρνάδης.

«Δε μπορώ να υφάνω μαγγανεία τώρα, Πρίγκιπά μου,» απεκρίθηκε εκείνη. «Δε θα πιάσει. Θα είναι σαν τοίχος με ρωγμές.»

«Εντάξει,» είπε ο Καρνάδης ανάβοντας ένα τσιγάρο. «Ελπίζω, τίποτα δε θα γίνει μέσα σε μια βραδιά. Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

Η Φενίλδα'σαρ αποσύρθηκε στο δωμάτιό της.

Η Αλιζέτ κοίταξε έξω από ένα παράθυρο, τον οικισμό, την είσοδο του ορυχείου, τα βουνά... Προτιμούσε όταν είχε κάτι χειροπιαστό να αντιμετωπίσει· αυτή η ιστορία την έκανε να αισθάνεται ότι πάλευε με τον αέρα – πράγμα που δεν της άρεσε.

6: *Απαγωγές*

Ο Τάλρικ'φεν καταγόταν από τη διάσταση Σάρντλι, αλλά ήταν χρόνια που είχε έρθει στη Σεργήλη υπηρετώντας τη Συμπαντι-

κή Παντοκράτειρα ως μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών. Τον τελευταίο καιρό εργαζόταν στα ορυχεία ενέργειας που βρίσκονταν κοντά στο Κρυσταλλικό Πεδίο.

Χτες βράδυ, ακόμα ένας εργάτης είχε εξαφανιστεί μέσα στις σήραγγες. Ο Τάλρικ και ο Χρίστος'φεν (ένας συνάδελφός του, καταγόμενος από τη Σεργήλη) είχαν ερευνήσει τη σήραγγα με τη μαγεία τους χωρίς να βρουν τίποτα. Μετά, οι απεσταλμένοι της Παντοκράτειρας είχαν επιστρέψει – ο Πρίγκιπας σύζυγός της, η Μαύρη Δράκαινα, και η μάγισσα Φενίλδα'σαρ – και ο Επόπτης τούς είχε οδηγήσει μέσα στο ορυχείο για να τους δείξει το σημείο της εξαφάνισης. Ο Τάλρικ'φεν και ο Χρίστος'φεν είχαν ακολουθήσει. Και, ενώ τελικά βρίσκονταν εκεί όπου χάθηκε ο εργάτης, ο Τάλρικ ακούμπησε για λίγο στον τοίχο επειδή ήταν κουρασμένος. Έβαλε την παλάμη του πάνω στις πέτρες...

...και αισθάνθηκε κάτι να γαργαλά το δέρμα του, βαθιά.

Πήρε αμέσως το χέρι του από εκεί και κοίταξε το τοίχωμα. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα.

Έξυσε την παλάμη του παραξενεμένος. Άρθρωσε ένα Ξόρκι Λιθικής Αναλύσεως, αγγίζοντας πάλι, προσεχτικά, τον τοίχο. Και, όπως το περίμενε, τίποτα το ασυνήθιστο δεν υπήρχε εκεί.

«Είναι κάτι;» τον ρώτησε ο Χρίστος, ψιθυριστά.

Ο Τάλρικ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Τίποτα.»

Αργότερα, ενώ κοιμόταν, μόνος μέσα στο μικρό του δωμάτιο, επάνω στο στενό του κρεβάτι, το σώμα του φάνηκε να χάνει την υλική του υπόσταση και να βυθίζεται προς τα κάτω, στη γη.

Ο Τάλρικ'φεν, εν τω μεταξύ, ονειρευόταν, και συνέχισε να ονειρεύεται· συναντώντας, μέσα στα όνειρά του, τον Καμάνιο'φεν, τον μοναδικό μάγο που είχε μέχρι στιγμής εξαφανιστεί.

—Τι κάνεις εδώ;

—Εδώ είναι η θέση μου, και τώρα και η δική σου.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Θα καταλάβεις.
Τι παράξενο όνειρο που είναι αυτό...

Ο άντρας είχε γεμίσει τη μεγάλη ξύλινη γαβάθα του γρύπα με φαγητό, κι εκείνος, έχοντας το κεφάλι σκυμμένο, τσιμπολογούσε το πρωινό του με το μεγάλο του ράμφος, σκίζοντας σάρκες. Κάπου-κάπου ανοιγόκλεινε τα φτερά του, σαν για να ξεπιαστεί, ενώ ο άντρας έτριβε το τρίχωμα της ράχης του με μια μεγάλη βούρτσα.

Ο γρύπας την αντιλήφτηκε να πλησιάζει και, υψώνοντας το κεφάλι από την τροφή του, την ατένισε. Ο άντρας δεν την είχε ακούσει.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η Σκοτεινή Βασίλισσα.

Ο άντρας γύρισε, ξαφνιασμένος, για να δει τη Μαύρη Δράκαινα ντυμένη με τη μελανή της στολή και με το τουφέκι της στον ώμο. «Καλημέρα,» είπε. «Μπορώ να βοηθήσω;»

«Ναι. Σέλωσέ μου τον γρύπα.»

«Θέλεις να... να τον πάρεις και να πας κάπου;»

«Υπάρχει κάποια άλλη δουλειά γι᾽αυτόν τώρα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Μπορείς μόνο να περιμένεις λίγο, να τελειώσει το φαγητό του;»

Η Αλιζέτ περίμενε, ενώ ο γρύπας έτρωγε και ο άντρας τον βούρτσιζε. Ήταν ψηλόλιγνος, και είχε δέρμα κατάμαυρο και μαλλιά γαλανά και δεμένα κοτσίδα. Δε φορούσε στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας· πρέπει να ήταν μονάχα εκπαιδευτής γρυπών, ή απλώς να ήξερε πώς να τους περιποιείται.

Το θηρίο τελείωσε γρήγορα το φαγητό του, και ο μαυρόδερμος άντρας το σέλωσε και το χαλίνωσε χωρίς εκείνο να διαμαρτυρηθεί. «Ξέρεις πώς να το καβαλάς, έτσι;» ρώτησε τη Σκοτεινή Βασίλισσα.

Η Αλιζέτ πιάστηκε από τη σέλα και, με μια άνετη, ευέλικτη κίνηση, ανέβηκε στη ράχη του γρύπα. «Έχω μια κάποια γνώση,» αποκρίθηκε.

Ο άντρας χαμογέλασε. «Ωραία.»

Η Αλιζέτ χτύπησε με το χέρι της, ελαφρά, τον γρύπα στο πλάι του λαιμού. Εκείνος άνοιξε τις μεγάλες φτερούγες του, τις ανεβοκατέβασε δυνατά, έτρεξε μερικά μέτρα, και υψώθηκε στον ουρανό πάνω από τον οικισμό του ορυχείου. Η Αλιζέτ αισθανόταν τον αέρα να τραβά τα μαλλιά της, που ήταν συγκρατημένα με μια κοκάλινη χτένα ώστε να μην πέφτουν στο πρόσωπό της.

Χάιδεψε το τριχωτό κεφάλι του γρύπα με το ένα χέρι ενώ με το άλλο κρατούσε τα ηνία. «Πάμε τώρα να δούμε πού είναι προσγειωμένο εκείνο το αεροσκάφος, αγόρι μου,» είπε, στρέφοντας το ιπτάμενο θηρίο προς την κατεύθυνση όπου θυμόταν πως είχε δει το αεροπλάνο να προσγειώνεται. «Αρσενικός, δεν είσαι;» Ποτέ δεν ήταν σίγουρη για τους γρύπες με την πρώτη ματιά. Έπρεπε να ψάξει για τα σημάδια, και τώρα δεν ήταν η ώρα για να το κάνει αυτό ενώ πετούσε.

Οι επαναστάτες είχαν περάσει τη νύχτα μέσα στο αεροπλάνο τους, εκεί όπου η Ιωάννα το είχε προσγειώσει, πίσω από μια πλαγιά που πίστευε ότι θα τους έκρυβε καλά από τυχόν κατασκόπους. Ο Σέλιρ'χοκ είχε υφάνει μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως στην περιοχή, ώστε να ειδοποιηθεί για κάποιον που πιθανώς να πλησίαζε. Συγχρόνως, βέβαια, οι υπόλοιποι φυλούσαν σκοπιές, για να είναι σίγουροι για την ασφάλειά τους. Δεν ήταν συνετό να υποτιμάς τους Παντοκρατορικούς.

Κανείς, όμως, δεν πλησίασε μέσα στη νύχτα· και τώρα, καθώς ο ήλιος ξεπρόβαλλε πίσω από τις ανατολικές βουνοκορ-

φές, έτσι κι οι επαναστάτες ξεπρόβαλαν από το εσωτερικό του αεροσκάφους τους.

«Τα οχήματα φαίνεται να είναι άχρηστα για την ώρα,» είπε ο Γεράρδος, κοιτάζοντας το ορεινό τοπίο προς τα δυτικά, όπου, κάπου πίσω από τις πλαγιές και τις χαράδρες, βρισκόταν το ορυχείο ενέργειας. «Τουλάχιστον, μέχρι να εντοπίσουμε κάποιο δρόμο που να είναι σχετικά βατός.»

Η Ιωάννα κατένευσε. «Ναι. Προς το παρόν θα πάμε με τα πόδια. Για κατόπτευση της περιοχής. Ο Προαιρέσιος κι ο Ανδροκλής θα μείνουν εδώ, για να φυλάνε το σκάφος. Οι υπόλοιποι θα χωριστούμε σε τρεις ομάδες, και θα επικοινωνούμε με τηλεπικοινωνιακούς πομπούς. Στην πρώτη ομάδα θα είμαστε εγώ κι η Θάρφι'ταρ. Ομάδα δεύτερη: Γεράρδος, Μάρθα, Σερφάντης. Ομάδα τρίτη: Σέλιρ'χοκ, Αλκίνοος, Νάρφλης.»

Κανένας δεν διαφώνησε. Έχοντας μαζί τους τα όπλα τους και τους εξοπλισμούς τους, ξεκίνησαν προς τα δυτικά.

Ακόμα ένας μάγος εξαφανίστηκε – και, μάλιστα, ενώ κοιμόταν. Τελευταία φορά τον είχαν δει να μπαίνει στο δωμάτιό του, και κανένας δεν τον είχε δει να βγαίνει: κανένας από τους φρουρούς που φυλούσαν σκοπιά τη νύχτα, ούτε κανένας άλλος, τυχαίος.

Το νέο μαθεύτηκε λίγο αφότου η Αλιζέτ είχε φύγει με τον γρύπα για να ερευνήσει στα βουνά, και ο Καρνάδης ανησύχησε όταν ο Επόπτης τού το είπε.

Τι είν'αυτά, γαμώ τα πόδια της Λόρκης! σκέφτηκε, θυμωμένα. *Έτσι όπως μου τα λένε, μπορούσαμε να είχαμε εξαφανιστεί κι εμείς στον ύπνο μας! Και δεν ήρθα εδώ για να «εξαφανιστώ» – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.*

«Μάγισσα,» είπε στη Φενίλδα μόλις ο Γαλανόχειλος έφυγε από το οίκημα, «τελικά έπρεπε οπωσδήποτε να είχες κάνει τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως.»

«Είσαι σίγουρος ότι κάτι πνευματικό ήρθε και τον άρπαξε;» Η Φενίλδα'σαρ δεν ήταν ακόμα ντυμένη για δουλειά. Έχοντας μια ρόμπα τυλιγμένη γύρω της, καθόταν στο τραπέζι, με μια κούπα φρεσκοψημένο καφέ μπροστά της και τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. Φορούσε ένα ζευγάρι άνετα σανδάλια, και τα μακριά, μαύρα μαλλιά της ήταν πρόχειρα χτενισμένα και ριγμένα πάνω απ'τον ώμο της, έτσι που έφταναν ώς την κοιλιά της. Τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της γυάλιζαν στο πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο.

Ο Καρνάδης νόμιζε ότι της χαλούσαν τη γενικά καταπληκτική της εμφάνιση, και απορούσε γιατί, τουλάχιστον, δεν φορούσε ένα πιο κομψό ζευγάρι· αλλά, φυσικά, δεν είπε τίποτα. Βρίσκονταν εδώ για δουλειά, κι εξάλλου δεν ήξερε τη Φενίλδα τόσο καλά ακόμα...

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε.

«Πρίγκιπά μου, είσαι επιστήμονας. Τι σου λέει η επιστήμη σου; Μπορεί μια πνευματική οντότητα να απαγάγει κάποιον μέσα από το δωμάτιό του;»

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο,» είπε. «Κανονικά, δεν πρέπει να μπορεί. Εκτός αν έχουμε να κάνουμε με κάτι το... ασυνήθιστο. Βέβαια,» πρόσθεσε αμέσως, «αν κάτι είχε έρθει στο δωμάτιό του και τον είχε αρπάξει... από πού τον έβγαλε; Λογικά, θα τον είχαν δει οι φρουροί. Ακόμα κι αν ήταν αόρατο αυτό που τον κουβαλούσε, θα είχαν δει ή τον ίδιο το μάγο να 'πετάει' ή την πόρτα ν'ανοίγει 'από μόνη της'.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Φενίλδα, και ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ της.

«Τι συνέβη, λοιπόν;»

Η Φενίλδα ανασήκωσε τους ώμους, και σκέφτηκε: *Πού να ξέρω εγώ; Σύμφωνα μ'ό,τι είπε ο Επόπτης, ο Γαιοδίφης μπορεί*

μόνο να έγινε καπνός! Ή, μάλλον, ούτε καν καπνός – ο καπνός φαίνεται. Αέρας σκέτος μπορεί μόνο να έγινε.

Ο Καρνάδης αναστέναξε, μοιάζοντας τσαντισμένος με τη σιωπή της μάγισσας, και άναψε τσιγάρο ενώ βημάτιζε μέσα στο δωμάτιο. «Χτες, δε μου έλεγες ότι υποψιάζεσαι κάποια πνευματική, άυλη οντότητα; Σήμερα μού το αλλάζεις; Τι συμβαίνει τελικά; Δεν έχεις βγάλει *κανένα* συμπέρασμα; Ούτε κατά προσέγγιση; Πώς θα βρούμε τη λύση έτσι;»

Φοβάται, συλλογίστηκε η Φενίλδα. *Φοβάται ότι μπορεί κι εμείς να εξαφανιστούμε. Κανονικά, θα έπρεπε κι εγώ να φοβάμαι...* Αλλά είχε ζήσει, μέχρι στιγμής, κάμποσες καταστάσεις που είχαν κάνει τον φόβο να ζαρώσει κάπου βαθιά μέσα της.

«Θα πάω στο ορυχείο πάλι, για να ερευνήσω,» είπε στον Καρνάδη.

«Για ποιο λόγο; Ο μάγος δεν χάθηκε μέσα στις σήραγγες.»

«Δεν έχει σημασία. Η πνευματική οντότητα που διαισθάνθηκα χτες, καθώς ερχόμασταν στον οικισμό, ήταν από το ορυχείο.»

«Ναι αλλά τώρα μου είπες ότι ίσως να μην είναι κάποια πνευματική οντότητα που τους εξαφανίζει – πράγμα λογικό, όντως. Αυτό που εντόπισες χτες ίσως να ήταν κάτι άσχετο με την υπόθεσή μας. Κάποιο... πνεύμα της γης που δεν το ενδιαφέρουμε.»

«Δε νομίζω ότι μιλάμε για τέτοια περίπτωση, Πρίγκιπά μου. Το αισθάνθηκα να με κοιτάζει με θυμό όταν κατάλαβε πως το είχα δει, και μετά έφυγε γρήγορα· μου κρύφτηκε.»

Ο Καρνάδης δεν μίλησε· μονάχα καταράστηκε μέσα στο μυαλό του. Δεν είχε να προτείνει κάτι καλύτερο από τη μάγισσα. Δεν είχε κατά νου καμια μέθοδο για να εντοπίσουν τον χαμένο Γαιοδίφη – και τώρα είχε τύχει να λείπει κι η Αλιζέτ...

Η Φενίλδα'σαρ, πίνοντας μια τελευταία γουλιά από τον καφέ της, σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό της για να ετοιμαστεί. Τα μαλλιά της τα χτένισε άλλη μια φορά, αλλά πρόχειρα· δεν είχε

περισσότερο χρόνο. Τα έδεσε κότσο και φόρεσε τα ρούχα που φορούσε και χτες. Παντελόνι, μπλούζα, μπότες. Στη μέση της θηκάρωσε ένα πιστόλι.

«Θα έρθεις μαζί μου;» ρώτησε τον Πρίγκιπα, συναντώντας τον πάλι στο δωμάτιο με το τραπέζι.

Εκείνος ένευσε, και την ακολούθησε έξω από το οίκημα διοίκησης και προς την είσοδο του ορυχείου, όπου οι εργάτες είχαν από τώρα πιάσει δουλειά, όπως επίσης και οι τρεις μάγοι που απέμεναν.

Ο Γεράρδος τράβηξε δύο φορές το σχοινί για να βεβαιωθεί ότι ο γάντζος είχε πιαστεί καλά· και, όταν βεβαιώθηκε, σκαρφάλωσε πρώτος επάνω στην απότομη πλαγιά. Η Μάρθα τον ακολούθησε, και μετά ο Σερφάντης.

Όταν ήταν στην κορυφή, μαζί με τον Γεράρδο, η Μάρθα κοίταξε από κάτω τους, και είπε, δείχνοντας: «Να εκεί, αυτό μπορεί ν'αποτελέσει βατό μονοπάτι για τα οχήματά μας, νομίζω. Είναι αρκετά γερά για να το αντέξουν.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Σερφάντης.

Ο Γεράρδος, όμως, δεν κοίταζε κάτω. Είχε προσέξει κάτι στον ουρανό και είχε στρέψει το βλέμμα του προς τα εκεί.

Ένας γρύπας. Αλλά δεν ήταν άγριος· πρέπει να είχε καβαλάρη, όπως αυτούς στην Άκρη.

Ο Γεράρδος σήκωσε αμέσως τα κιάλια του για να δει καλύτερα, προτού ο γρύπας χαθεί από το πεδίο όρασής του. Και διαπίστωσε ότι είχε δίκιο. Επάνω στο φτερωτό θηρίο καθόταν κάποιος. Γυναίκα πρέπει να ήταν, με μαύρα μαλλιά και μαύρα ρούχα.

Πού πηγαίνει; Ο Γεράρδος κατέβασε τα κιάλια του για να δει τη γενική κατεύθυνση της γρυποκαβαλάρισσας.

«Τι κάνεις εσύ;» άκουσε τη Μάρθα να τον ρωτά. «Αεροβατείς;»

Σκατά! σκέφτηκε ο Γεράρδος καταλαβαίνοντας. Πάραυτα, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του καλώντας τη Μαύρη Δράκαινα.

«Ιωάννα, μ'ακούς;»

«*Ναι. Τι συμβαίνει;*»

«Κοίτα προς τ'ανατολικά. Βορειοανατολικά. Είναι ένας γρυποκαβαλάρης.»

(Ακούγοντάς τον να το λέει αυτό, η Μάρθα και ο Σερφάντης γύρισαν επίσης να κοιτάξουν.)

«*Ναι, κάτι φαίνεται εκεί,*» είπε η Ιωάννα μέσα απ'τον πομπό. «*Ναι, έχεις δίκιο. Είναι ένας γρύπας με κάποιον επάνω.*»

«Κατευθύνεται προς το αεροπλάνο μας.»

«*Σωστά. Πάω πιο κοντά για να ειδοποιήσω τον Προαιρέσιο. Εσείς μην κινηθείτε άλλο – πες το και στην τρίτη ομάδα.*»

Η Ιωάννα και η Θάρφι'ταρ έτρεξαν, πηδώντας σαν λέαινες πάνω στα βράχια των βουνών, και μετά από λίγο σταμάτησαν.

«Εδώ πρέπει να είμαστε,» είπε η πρώτη, ανοίγοντας τον πομπό της και καλώντας τον Προαιρέσιο.

Το σήμα έφτασε.

«*Ναι;*» ακούστηκε η φωνή του Απολλώνιου.

«Ένας γρυποκαβαλάρης έρχεται προς το μέρος σας. Μάλλον, ανιχνευτής των Παντοκρατορικών. Ξεκινήστε το αεροσκάφος και φύγετε. Προσγειώστε το κάπου μακριά, και συναντήστε μας – μαζί με τα οχήματα – δέκα χιλιόμετρα βορειοανατολικά του ορυχείου.»

«*Καλώς. Φεύγουμε αμέσως.*»

Η Αλιζέτ δεν έβρισκε τίποτα ενδιαφέρον κοιτάζοντας τις πλαγιές και τους κρημνούς. Πουθενά δεν μπορούσε να διακρίνει το προσγειωμένο αεροσκάφος. Κι αν είχε προσγειωθεί εδώ, σίγουρα θα το έβλεπε. Δεν μπορεί να της ξέφευγε· ήταν μεγάλο.

Μήπως είχε φύγει μέσα στη νύχτα; Κι αν ναι, γιατί είχε έρθει εξαρχής; Τι ήθελε εδώ; Ποιος ο λόγος της μικρής του στάσης; Επισκευές, ίσως;

Οι σκέψεις, όμως, αυτές διαλύθηκαν απ'το μυαλό της καθώς, πίσω από μια πλαγιά, νόμισε πως είδε το ηλιακό φως να αντανακλάται με τρόπο που της θύμιζε μέταλλο.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα οδήγησε τον γρύπα έτσι ώστε να αποκτήσει καλή οπτική γωνία, ενώ συγχρόνως σκεφτόταν: *Αν το αεροπλάνο είναι προσγειωμένο εκεί, τότε αυτός που το προσγείωσε, πρώτον, ήθελε να το κρύψει και, δεύτερον, δεν είναι καθόλου άσχετος σε θέματα ανίχνευσης.*

Καθώς ο γρύπας της έφτανε στη σωστή μεριά για να μπορεί η Αλιζέτ να κοιτάξει άνετα τι βρισκόταν πίσω από την πλαγιά, διαπίστωσε ότι δεν χρειαζόταν να είχε αλλάξει καθόλου πορεία. Το αεροσκάφος, έχοντας τους προωθητήρες του γυρισμένους κάθετα, υψωνόταν. Και ήταν, πράγματι, μεγάλο, όπως είχε εκείνη εξαρχής υποθέσει.

Επάνω του δεν υπήρχε κανένα σήμα, παρατήρησε. Ούτε το σύμβολο της Παντοκράτειρας, ούτε το σύμβολο κάποιας αεροπορικής εταιρείας.

Αποστάτες. Δεν ήταν βέβαιο, αλλά ήταν πολύ πιθανό.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα είδε το αεροπλάνο να φτάνει ψηλά πάνω από τα βουνά και μετά να στρέφει τους προωθητήρες του οριζόντια και να πετά προς τα βόρεια.

Γνώριζε ότι δεν είχε καμία πιθανότητα να το ακολουθήσει επάνω στον γρύπα της, καθώς σίγουρα η ταχύτητα του αερο-

σκάφους ήταν τουλάχιστον δέκα φόρες περισσότερη από του φτερωτού της θηρίου.

Το αεροπλάνο έφυγε, σκέφτηκε η Αλιζέτ, *αλλά δεν μπορεί να ήρθε άσκοπα εδώ. Ίσως να άφησε κάτι πίσω του.*

Προσγείωσε τον γρύπα της εκεί όπου, πριν από λίγο, ήταν προσγειωμένο το άγνωστο αεροσκάφος. Πήδησε από τη σέλα και οι μπότες της πάτησαν στο πετρώδες έδαφος.

Μετά από μια γρήγορη ματιά, διαπίστωσε ότι κάποιοι είχαν κατευθυνθεί δυτικά.

Η Αλιζέτ καβάλησε πάλι τον γρύπα της και πέταξε, βγάζοντας το τουφέκι της από τον ώμο και παίρνοντάς το στο χέρι.

Η Φενίλδα'σαρ βάδιζε μέσα στις σήραγγες του ορυχείου υποτονθορύζοντας το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και έχοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της απλωμένες ολόγυρα. Οι εργάτες δούλευαν – οι αξίνες τους ακούγονταν να χτυπάνε τους βράχους, τα βαγόνια που έσπρωχναν ακούγονταν να κυλάνε πάνω στις ράγες – αλλά η μάγισσα δεν τους έδινε σημασία, εστιασμένη στη δική της δουλειά. Τους αντιλαμβανόταν σαν μέσα σε όνειρο, πίσω από ομίχλη. Τον δε Πρίγκιπα Καρνάδη τον είχε ξεχάσει τελείως, καθώς εκείνος βάδιζε πλάι της, σιωπηλός.

Πού είσαι;... Πού μου κρύβεσαι;...

Η Φενίλδα δεν μπορούσε να εντοπίσει την πνευματική παρουσία που είχε εντοπίσει χτες βράδυ, και πιεζόταν, προσπαθούσε να απλώσει τις αισθήσεις της ολοένα και περισσότερο – και να τις *οξύνει* ολοένα και περισσότερο: γιατί υπήρχε πάντα η πιθανότητα ότι η πνευματική παρουσία δεν είχε απομακρυνθεί, απλά είχε κάνει τον εαυτό της πιο δύσκολο να παρατηρηθεί, ρίχνοντας τη συχνότητά της. Η Φενίλδα είχε διαβάσει ότι

υπήρχαν πνεύματα που μπορούσαν να το καταφέρουν αυτό σχετικά εύκολα, ειδικά όταν αισθάνονταν πως κινδύνευαν.

Οι προσπάθειές της, όμως, δεν έμοιαζε ν'αποδίδουν, κι αυτό τη θύμωνε, και την έκανε να προσπαθεί περισσότερο–

Ο πονοκέφαλός της επέστρεψε, ξαφνικά. Μια παγερή λόγχη διαπέρασε το κεφάλι της από το μέτωπο ώς τον αυχένα. Η Φενίλδα, βγάζοντας μια φωνή, παραπάτησε, και το δεξί της χέρι ακούμπησε σ'ένα απ'τα τοιχώματα του ορυχείου–

Κάτι έρχεται!

Το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως δεν είχε ακόμα διαλυθεί· ο νους της ήταν πολύ βαθιά συντονισμένος σ'αυτό για να διαλυθεί αμέσως μόλις την έπιασε ο πονοκέφαλος· κι έτσι, η Φενίλδα αισθάνθηκε κάποια παρουσία να την πλησιάζει, γρήγορα.

Μέσα από τις πέτρες.

Προς την παλάμη της που ακουμπούσε το τοίχωμα.

Και κατάλαβε, στιγμιαία, δύο πράγματα: οι προθέσεις της παρουσίας δεν ήταν φιλικές· αυτή ήταν μια μορφή επίθεσης.

Η Φενίλδα πήρε αμέσως το χέρι της από τις πέτρες, σα να είχε καεί ακουμπώντας εκεί. Παραπάτησε αλλά δεν έπεσε· ο Πρίγκιπας Καρνάδης την κρατούσε από τη μέση, διαπίστωσε.

Η πνευματική οντότητα υποχώρησε, πηγαίνοντας πάλι βαθιά μέσα στις πέτρες. Και το ξόρκι της Φενίλδα διαλύθηκε καθώς εκείνη δεν μπορούσε να το διατηρεί μέσα από την καταιγίδα του πονοκεφάλου της.

Η φωνή του Καρνάδη ήρθε στ'αφτιά της σαν από μακριά: «...καλά; Μ'ακούς, Φενίλδα;»

«Ναι.» Η μάγισσα, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο, παραμέρισε τον Πρίγκιπα πιέζοντας τον ώμο του. «Μια στιγμή μόνο... Ένας πονοκέφαλος...» Έκανε μερικά βήματα μέσα στο σκοτάδι.

Πολύ σκοτεινή δεν ήταν αυτή η σήραγγα;

Και γύρω της δεν έβλεπε εργάτες.

Πού είχαν φτάσει, εκείνη κι ο Καρνάδης, όσο είχε το μυαλό της επικεντρωμένο στο Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως;

Η Φενίλδα έβγαλε από τη μπλούζα της ένα τυλιγμένο χαρτάκι, το ξετύλιξε, και πίεσε την αλοιφή μέσα του επάνω στο μέτωπό της. Ο πονοκέφαλος, σταδιακά, υποχώρησε.

«Τι συνέβη;» τη ρώτησε ο Καρνάδης, βλέποντάς τη να έχει συνέλθει κάπως. «Σου *επιτέθηκε* κάτι;»

«Περίπου... Προσπάθησε να μου επιτεθεί. Όταν άγγιξα αυτό το τοίχωμα.» Η μάγισσα έδειξε. «Αλλά ο πονοκέφαλος δεν ήταν απ'αυτό.»

«Τι εννοείς;»

«Ο πονοκέφαλος ήταν άλλο πράγμα. Ήταν από... από τη μαγεία μου. Κάτι, όμως, προσπάθησε να έρθει μέσα από τις πέτρες και να φτάσει στην παλάμη μου που ακουμπούσε το τοίχωμα– *Μη!*» φώναξε βλέποντας τον Καρνάδη να κάνει ν'αγγίξει κι εκείνος το τοίχωμα.

Ο Πρίγκιπας απομάκρυνε το χέρι του. Συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις ότι έτσι εξαφανίζονται;... Ακουμπώντας τις πέτρες;» Ακουγόταν δύσπιστος.

«Δεν ξέρω. Αλλά νομίζω ότι, αν δεν έπαιρνα το χέρι μου αμέσως από εκεί, κάτι πολύ άσχημο ίσως να γινόταν.»

«Και τώρα;» ρώτησε ο Καρνάδης.

Η Φενίλδα δεν απάντησε. «Πού είμαστε;» είπε, γιατί γύρω τους δεν υπήρχαν ούτε εργάτες ούτε φώτα· τη μοναδική ενεργειακή λάμπα την κρατούσε ο Πρίγκιπας.

«Στο τρίτο επίπεδο του ορυχείου, Φενίλδα. Το πιο βαθύ.»

Η μάγισσα άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως. Δεν βρήκε πουθενά την πνευματική οντότητα. Είπε: «Πάμε πάνω, Πρίγκιπά μου. Πρέπει να σκεφτώ.»

Η Σκοτεινή Βασίλισσα είδε τρεις ανθρώπους να κατεβαίνουν μια πλαγιά, και ήξερε ότι, όταν έφταναν κάτω, πιθανώς να τους έχανε από τα μάτια της. Προσγείωσε τον γρύπα της σε μια άλλη πλαγιά, πολύ πιο ψηλά, ανάμεσα σε αειθαλή δέντρα. Έφερε τα κιάλια της στα μάτια και κοίταξε τους τρεις οδοιπόρους – που δεν μπορεί να ήταν απλοί ταξιδιώτες, γιατί κανείς δεν ταξίδευε σε τούτα τα απόμακρα, επικίνδυνα μέρη της Σεργήλης. Ουσιαστικά, βρίσκονταν κοντά στο τέλος του κόσμου, σ'ένα πέρας της διάστασης.

Η Αλιζέτ είδε τώρα πιο καλά τους τρεις ανθρώπους. Ο ένας ήταν ψηλός και εύσωμος, με κατάμαυρο δέρμα και μακριά, πορφυρά μαλλιά. Από τη μέση και πάνω ήταν γυμνός, εκτός από κάτι λουριά που δένονταν γύρω του για να συγκρατούν εξοπλισμούς. Ο άλλος είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μαύρα κοντά μαλλιά. Δεν ήταν μικροκαμωμένος αλλά ούτε και τόσο ψηλός ή σωματώδης όσο ο πρώτος. Ο τρίτος οδοιπόρος ήταν γυναίκα· είχε δέρμα λευκό όπως του δεύτερου άντρα και μαλλιά καστανά.

Όλοι τους ήταν οπλισμένοι. Η Αλιζέτ μπορούσε να δει πιστόλια και τουφέκια επάνω τους.

Αποστάτες, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να βεβαιωθώ.

Η Αλιζέτ χάιδεψε το κεφάλι του γρύπα της. «Τώρα θα δούμε πόσο καλά εκπαιδευμένος είσαι, αγόρι μου.»

Το θηρίο φτεροκόπησε και υψώθηκε στον ουρανό, με τον πρωινό ήλιο πίσω του.

Καθώς κατέβαιναν την πλαγιά – που δεν ήταν και πολύ απότομη αλλά έπρεπε να προσέχεις πού πατάς – ο Σερφάντης, απροειδοποίητα, γύρισε το κεφάλι πίσω, σαν να είχε ακούσει κάτι που τον είχε ανησυχήσει.

«Γεράρδε!» φώναξε ενώ προσπαθούσε να βγάλει το τουφέκι απ᾽τον ώμο του.

Ο Γεράρδος στράφηκε και είδε έναν γρύπα να έρχεται καταπάνω τους. Τον ίδιο γρύπα με πριν. Στη ράχη του ήταν μια γυναίκα με μαύρα ρούχα και μαύρα μαλλιά· στο δεξί της χέρι βαστούσε τουφέκι, κι έριξε μερικές ριπές. Ο Γεράρδος άκουσε σφαίρες να πέφτουν κοντά του.

Αλλά ο γρύπας δεν ερχόταν γι᾽αυτόν.

«Μάρθα!»

Εκείνη είχε, φυσικά, γυρίσει. Τράβηξε το πιστόλι απ᾽τον γοφό της κι έκανε να πυροβολήσει το θηρίο, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ο γρύπας βρισκόταν από πάνω της· τα νυχάτα πόδια του την άρπαξαν από τη μέση κι από τα γόνατα, και τη σήκωσαν από το έδαφος.

«*Μάρθα!*» κραύγασε ο Γεράρδος, υψώνοντας το τουφέκι του καθώς η γρυποκαβαλάρισσα απομακρυνόταν. Σημάδεψε, όμως δεν πυροβόλησε, γιατί φοβήθηκε πως όποιον κι αν σκότωνε η Μάρθα μάλλον θα σκοτωνόταν επίσης...

«*Πάρε τα κωλονύχια σου από πάνω μου, γαμημένο κωλοπούλι!*» φώναζε η Μάρθα, νιώθοντας τα νυχάτα πόδια του γρύπα να σχίζουν τα ρούχα της και να την τραυματίζουν στους μηρούς, στην πλάτη, και στα πλευρά.

Το χέρι της που κρατούσε το πιστόλι στράφηκε προς την καβαλάρισσα του θηρίου.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα, όμως, ήδη σημάδευε την αιχμάλωτή της με το τουφέκι της. «Μην είσαι ανόητη,» της είπε. «Ακόμα κι αν καταφέρεις να με σκοτώσεις, θα πεθάνουμε κι οι δύο.» Αν και δεν το θεωρούσε πιθανό η καστανομάλλα γυναίκα – *Μάρθα*, δεν την είχε αποκαλέσει ο άλλος; – να σημάδευε σωστά, έτσι όπως κρεμόταν από τα νυχάτα πόδια του γρύπα.

«Μπορεί να μη με νοιάζει!» φώναξε η Μάρθα. «Άσε με κάτω αλλιώς θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα! Ή μάλλον,» έστρεψε το πιστόλι της προς το κεφάλι του γρύπα, «θα τινάξω τα μυαλά αυτού του κωλοπουλιού στον αέρα!»

Η Αλιζέτ πάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού της.

Η σφαίρα χτύπησε το πιστόλι της Μάρθας κάνοντάς το να τιναχτεί από το χέρι της.

«Γαμιόλα...!» αναφώνησε η Μάρθα, ξαφνιασμένη, μη μπορώντας να πιστέψει ότι η μαυρομάλλα γυναίκα από πάνω της ήταν δυνατόν να έχει τόσο καλό σημάδι έτσι όπως πετούσαν.

«Μην κάνεις άλλες χαζές κινήσεις, τώρα,» της είπε η Αλιζέτ σημαδεύοντάς την με το τουφέκι της. «Σε λίγο προσγειωνόμαστε.»

7: *Η Αιχμάλωτη στο Αεροπλάνο*

Ο Γεράρδος τούς κάλεσε μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του, και οι υπόλοιποι επαναστάτες συνάντησαν αυτόν και τον Σερφάντη σε μια πλαγιά γεμάτη δέντρα.

«Πήρε τη Μάρθα! Αυτή η γυναίκα επάνω στον γρύπα. Έφερε το θηρίο προς τα κάτω, ερχόμενη από πίσω μας, και το έβαλε να την αρπάξει με τα νύχια του!»

Η Ιωάννα καταράστηκε. «Αυτό περιπλέκει τα πράγματα...»

«Στον οικισμό πρέπει να την πηγαίνει,» είπε ο Σερφάντης. «Προς τα κει κατευθύνθηκε. Μάλλον για πληροφορίες τη θέλει· δε νομίζω να τη σκοτώσουν.»

«Η Μάρθα δε θα μας προδώσει,» είπε ο Γεράρδος. «Όχι στην αρχή, τουλάχιστον,» πρόσθεσε, γιατί πολύ φοβόταν ότι θα τη βασάνιζαν. «Πρέπει να την πάρουμε απ'τα χέρια τους – γρήγορα.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Δε φαίνεται νάχουμε άλλη επιλογή. Αλλά, τώρα που ξέρουν ότι είμαστε κοντά τους, θα χρειαστεί να φανούμε πιο προσεχτικοί.»

Ο Νάρφλης ρώτησε: «Νομίζεις ότι μας έχει δει όλους; Όχι μόνο το Γεράρδο, το Σερφάντη, και τη Μάρθα;»

«Δεν είμαι βέβαιη. Μπορεί και να έχει δει μόνο αυτούς. Αλλά ακόμα κι έτσι θα υποπτεύεται ότι υπάρχουν περισσότεροι.»

«Παράξενο, όμως, δεν είναι που ξαφνικά μια γρυποκαβαλάρισσα ήρθε να ερευνήσει από εδώ;» έθεσε το ερώτημα ο Αλκίνοος. «Πώς είναι δυνατόν να υποπτεύονταν ότι κάτι συμβαίνει; Ήξεραν ότι θα ερχόμαστε;»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Είναι όντως παράξενο.»

«Πρέπει να είδαν το σκάφος μας να προσγειώνεται,» είπε η Θάρφι'ταρ.

«Χτες; Μες στη νύχτα;»

«Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, Γεράρδε.»

Η Ιωάννα είπε: «Ήταν, όμως, δύσκολο να μας δουν, Θάρφι. Εκεί όπου προσγειωθήκαμε δεν φαινόμασταν από τον οικισμό τους – είμαι σίγουρη.»

«Ίσως, αλλά τι άλλη εξήγηση υπάρχει;» επανέλαβε η μάγισσα. «Δε μπορεί η εμφάνιση της γρυποκαβαλάρισσας να ήταν τυχαία.»

Η Ιωάννα έσμιξε τα χείλη, συλλογισμένη.

Ο Γεράρδος ήταν ανήσυχος. Φοβόταν για τη Μάρθα. Παρότι γνώριζε ότι ήταν σκληρή, γνώριζε επίσης ότι οι Παντοκρατορικοί ήταν απάνθρωποι όταν ήθελαν να πάρουν πληροφορίες. «Θα ξεκινήσουμε, λοιπόν; Ό,τι κι αν έγινε – όπως κι αν μας αντιλήφτηκαν – δεν έχει σημασία τώρα.»

«Μπορεί και να έχει,» είπε η Ιωάννα. «Αλλά, πράγματι, καλύτερα να ξεκινήσουμε.»

Κι άρχισαν πάλι να βαδίζουν μέσα στο ορεινό τοπίο, πλησιάζοντας τον οικισμό με επιφύλαξη.

Ο Σέλιρ'χοκ, σιωπηλός ώς τώρα, είπε: «Όταν είμαστε κοντά, θα την εντοπίσω, και θα σας πω ακριβώς πού την έχουν.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ωραία. Αυτό θα βοηθήσει.» Γιατί, σίγουρα, δε θα είχαν τη Μάρθα σε κοινή θέα.

«Ιωάννα,» ρώτησε τότε η Θάρφι'ταρ, «αυτή η γυναίκα επάνω στον γρύπα, σου θύμισε κάποια;» Οι δυο τους την είχαν ξαναδεί με τα κιάλια τους καθώς η γρυποκαβαλάρισσα έφευγε, με τον γρύπα της να κρατά τη Μάρθα στα νύχια του.

«Σου θύμισε εσένα, Θάρφι;»

«Μπορεί...» Δεν ήθελε να πει τίποτα ακόμα.

Τα μαλλιά της Έχιδνας! σκέφτηκε η Ιωάννα. *Την ίδια γυναίκα έχουμε στο μυαλό μας. Αλλά... είναι δυνατόν να είναι αυτή; Τι κάνει εδώ; Θα την έστελνε η Παντοκράτειρα σ'ένα μοναχικό ορυχείο στην άκρη της Σεργήλης;*

Αλλά μετά συλλογίστηκε: *Ίσως. Ίσως και να την έστελνε. Εξαιτίας των εξαφανίσεων.*

...Δε μ'αρέσει αυτό.

Τα νύχια του γρύπα άνοιξαν αφήνοντάς την να πέσει στο χώμα ανάμεσα στα χτίρια του οικισμού. Η Μάρθα κύλησε και σηκώθηκε όρθια, νιώθοντας τις μακριές χαρακιές επάνω στο σώμα της να την τραβάνε. Το τουφέκι κρεμόταν ακόμα απ'τον ώμο της, κι έκανε να το πάρει στα χέρια.

Αλλά η γρυποκαβαλάρισσα, που εξακολουθούσε να τη σημαδεύει με το δικό της τουφέκι, της είπε: «Άστο κάτω. Τώρα.»

Η Μάρθα την αγριοκοίταξε, ενώ στρατιώτες της Παντοκράτειρας συγκεντρώνονταν γύρω τους. Ήταν προφανές ότι δεν είχε νόημα να αντισταθεί. Άφησε το τουφέκι της στη γη.

Η μαυρομάλλα γυναίκα πήδησε από τη ράχη του γρύπα. «Ψάξτε την!» πρόσταξε τους στρατιώτες. «Βεβαιωθείτε ότι

δεν κρύβει κανένα άλλο όπλο επάνω της, και πάρτε της όλα τα πράγματα.»

Ένας άντρας και μια γυναίκα πλησίασαν τη Μάρθα. Πρώτα άρπαξαν τον σάκο της, και μετά την πασπάτεψαν από πάνω ώς κάτω, παίρνοντας ένα ξιφίδιο που είχε στη μπότα της.

«Τι σκατά θέλετε από μένα;» ρώτησε η Μάρθα τη γυναίκα που την είχε απαγάγει.

«Τι έκανες εκεί έξω, μαζί με τους άλλους δύο;»

«Ορειβάτες είμαστε. Τι σε νοιάζει εσένα;»

Η μαυρομάλλα γυναίκα γέλασε. «Κουβαλάτε πολλά όπλα για ορειβάτες, πάντως...»

Ένας άντρας την πλησίασε, τότε, καθώς και μια άλλη γυναίκα. Ο πρώτος ήταν ξυρισμένος στο κεφάλι και είχε δέρμα λευκό-ροζ. Η δεύτερη ήταν γαλανόδερμη, είχε μαύρα μαλλιά δεμένα κότσο, και φορούσε μεγάλα στρογγυλά γυαλιά.

Και η Μάρθα την ήξερε.

Η Φενίλδα'σαρ! Η μάγισσα.

Την είχε συναντήσει στην παγωμένη Ταρασμάλθη, όταν η Μάρθα, ο Γεράρδος, ο Προαιρέσιος, και ο Σέλιρ'χοκ είχαν πάει εκεί για να αναζητήσουν τη μυθική πόλη Αρταλδάφρα. Η Φενίλδα'σαρ ταξίδευε στην Ταρασμάλθη για τον ίδιο λόγο – μαζί με άλλους Παντοκρατορικούς, φυσικά.

Η Φενίλδα κοίταξε τώρα τη Μάρθα, κι από τα μάτια της φάνηκε ότι κι εκείνη την αναγνώρισε. Στράφηκε στον ξυρισμένο άντρα και είπε κάτι που η Μάρθα δεν άκουσε. Εκείνος συνοφρυώθηκε.

Σκατά! σκέφτηκε η Μάρθα. *Τώρα δεν μπορώ να τους κοροϊδέψω. Θα τους πει η μαλακισμένη ότι είμαι με την Επανάσταση.*

Η Φενίλδα στράφηκε ξανά να την ατενίσει. «Τι κάνεις εδώ, Μάρθα;»

«Είχα πάει μια βόλτα στα βουνά. Εσύ; Είσαι εδώ για να σκάψεις στο ορυχείο;»

Η μαυρομάλλα γυναίκα που την είχε απαγάγει ρώτησε: «Πόσοι ακόμα είναι μαζί σου;»

«Αυτοί που είδες.»

«Λες ψέματα. Δε θα ερχόταν ένα τόσο μεγάλο αεροπλάνο μόνο για να φέρει εσάς τους τρεις.»

Η Μάρθα δεν μίλησε.

Ο ξυρισμένος άντρας ρώτησε τη μαυρομάλλα γυναίκα: «Βρήκες το αεροπλάνο, δηλαδή;»

«Ναι, αλλά εκείνη την ώρα απογειωνόταν, και έφυγε με βόρεια κατεύθυνση.»

Ο ξυρισμένος άντρας πρόσταξε τους στρατιώτες: «Πηγαίνετέ την μέσα στο αεροσκάφος. Δέστε την και φροντίστε να μη σας ξεφύγει. Είναι αποστάτρια, και πολύ επικίνδυνη.»

Είμαι πολύ επικίνδυνη; Τι λέει αυτός ο μαλάκας! Οι στρατιώτες έπιασαν τα χέρια της Μάρθας και τα έδεσαν, με χειροπέδες, πίσω απ᾽την πλάτη της. «Μην τον πιστεύετε,» τους είπε· «θέλει να δει αν θα ψαρώσετε.» Την αγνόησαν, και άρχισαν να την πηγαίνουν προς το αεροσκάφος, που ήταν περίπου τόσο μεγάλο όσο αυτό του Προαιρέσιου.

«Ακόμα ένας μάγος εξαφανίστηκε,» είπε ο Καρνάδης στην Αλιζέτ, όταν οι στρατιώτες τους είχαν βάλει τη Μάρθα στο αεροπλάνο. «Μας το ανέφεραν λίγο αφότου έφυγες.»

«Πώς εξαφανίστηκε;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα.

«Στο δωμάτιό του ήταν. Κανένας δεν είδε τίποτα. Τα συνηθισμένα.» Ο Πρίγκιπας έμοιαζε ανήσυχος. «Η Φενίλδα, όμως, πήγε να κάνει μια έρευνα στο ορυχείο, κι εγώ πήγα μαζί της, και βρήκαμε... κάτι.»

Η Αλιζέτ συνοφρυώθηκε.

Η Φενίλδα τής είπε για την πνευματική παρουσία στους βράχους: για την οντότητα που είχε προσπαθήσει να της επιτεθεί όταν εκείνη άγγιξε το τοίχωμα της σήραγγας.

«Ο μάγος, όμως, ήταν στο δωμάτιό του και εξαφανίστηκε, Φενίλδα.»

«Το ξέρω, αλλά... ίσως αυτό να μην έχει... άμεση επίδραση.» Η μάγισσα έδειχνε προβληματισμένη. «Είναι παράξενο.»

Ο Λοχαγός Γαλανόχειλος πλησίασε. «Πρίγκιπά μου,» ρώτησε, «τι συμβαίνει; Μου είπαν ότι φέρατε μια αιχμάλωτο.»

«Μια αποστάτρια, Λοχαγέ. Την έχω στο αεροσκάφος μου. Πιθανώς, όμως, να είναι κι άλλοι κοντά στον οικισμό σου. Να έχεις το νου σου.»

Ο Γαλανόχειλος συνοφρυώθηκε. «Γιατί; Θέλω να πω, τι κάνουν εδώ; Θα μας *επιτεθούν*;»

«Δεν ξέρω αν είναι αρκετοί για να μας επιτεθούν...» Ο Καρνάδης στράφηκε να κοιτάξει την Αλιζέτ.

Εκείνη είπε: «Ούτε εγώ ξέρω, Πρίγκιπά μου. Μπορεί και να είναι.»

Η Φενίλδα είπε τότε, απρόσμενα, στον Επόπτη: «Μπορεί κάποιος να φωνάξει τον Αλλάνδρη'σαρ;»

«Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος, και πρόσταξε έναν στρατιώτη να ειδοποιήσει τον μάγο. Ρώτησε τη Φενίλδα: «Υπάρχει κάποιος λόγος που τον θέλετε;»

«Ναι. Πρέπει να τον ρωτήσω κάτι.»

Ο Γαλανόχειλος ένευσε, και τα μάτια του την εξερεύνησαν για μια στιγμή, από πάνω ώς κάτω, προτού στραφούν στον Καρνάδη. «Υψηλότατε, θα επιθυμούσατε κάτι άλλο από εμένα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Γαλανόχειλος έκανε μια σύντομη υπόκλιση και αποχώρησε, αρχίζοντας να φωνάζει διαταγές στους στρατιώτες του να βάλουν περισσότερες φρουρές γύρω από τον οικισμό επειδή επικίνδυνοι αποστάτες περιφέρονταν στην περιοχή.

«Αλιζέτ,» είπε ο Καρνάδης στη Σκοτεινή Βασίλισσα, «θέλω να ξαναερευνήσεις, να δεις πόσοι ακριβώς είναι γύρω μας. Και να προσέχεις. Μπορεί να σου ρίξουν, τώρα που ξέρουν ότι πετάς από πάνω τους.»

«Μην ανησυχείτε για μένα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα, και ανέβηκε ξανά στη σέλα του γρύπα.

Ο Αλλάνδρης'σαρ ήρθε, τότε, κοντά τους και χαιρέτησε τον Πρίγκιπα με μια επίσημη υπόκλιση. «Υψηλότατε.» Μετά, κοίταξε τη Φενίλδα'σαρ. «Φενίλδα... Μου είπαν ότι με ζήτησες.»

Εκείνη ένευσε, ενώ η Αλιζέτ έβαζε τον γρύπα της να βαδίσει για να απομακρυνθεί. «Ανακάλυψα κάτι ασυνήθιστο στο ορυχείο. Κάτι που δεν είμαι βέβαιη αν έχεις συναντήσει κι εσύ. Υποθέτω πως μάλλον όχι, αφού δεν γνωρίζεις το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως.»

Το ενδιαφέρον του Αλλάνδρη έμοιαζε αμέσως να έχει κεντριστεί. «Τι βρήκες;»

Ο γρύπας της Αλιζέτ φτερούγισε και υψώθηκε πάνω απ'τον οικισμό.

«Μια πνευματική οντότητα,» αποκρίθηκε η Φενίλδα στον Αλλάνδρη. «Αλλά δεν είναι μόνο αυτό.» Και του μίλησε για την παράξενη επίθεση που αισθάνθηκε να έρχεται προς το μέρος της όταν άγγιξε το τοίχωμα του ορυχείου. «Το έχεις υπόψη σου;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Πρώτη φορά το ακούω. Πιστεύεις ότι μπορεί να έχει σχέση με τις εξαφανίσεις;»

«Δεν είμαι βέβαιη, αλλά νομίζω πως είναι κάτι που οφείλουμε να ερευνήσουμε περισσότερο.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Αλλάνδρης.

«Και πώς ακριβώς θα γίνει αυτό;» ρώτησε ο Καρνάδης, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του.

Ο μάγος και η μάγισσα στράφηκαν να τον κοιτάξουν. Οι εκφράσεις στα πρόσωπά τους μαρτυρούσαν ότι κανένας τους δεν είχε άμεση απάντηση να του δώσει.

Ωραία... σκέφτηκε ο καινούργιος Πρίγκιπας, ειρωνικά. «Έτσι όπως το περιγράφεις, Φενίλδα, νομίζω πως ο μόνος τρόπος για να μάθουμε ακριβώς τι συμβαίνει είναι κάποιος να *δεχτεί* την επίθεση από τις πέτρες – δηλαδή, να μην πάρει το χέρι του από το τοίχωμα.»

«Αυτό, όμως, θα είναι επικίνδυνο, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Πολύ επικίνδυνο.»

«Δεν το προτείνεις, επομένως...»

«Φυσικά και όχι. Θα το πρότεινες εσύ;»

Ο Καρνάδης κούνησε το κεφάλι. «Έχεις δίκιο,» είπε. Και ρώτησε: «Ο μάγος που εξαφανίστηκε στο δωμάτιό του είχε αγγίξει κάποιο από τα τοιχώματα της σήραγγας; Μπορούμε κάπως να το μάθουμε;»

Ο Αλλάνδρης'σαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Αν ρωτήσουμε αυτούς που ήταν κοντά του εκείνη την ώρα, Πρίγκιπά μου...»

Η Φενίλδα είπε στον Καρνάδη: «Νομίζεις, όμως, ότι όλοι που τυχαίνει να αγγίξουν τα τοιχώματα του ορυχείου δέχονται επίθεση και μετά εξαφανίζονται;»

«Από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε, μάγισσα!» έκανε, κάπως απότομα, ο Καρνάδης. Και προς τον Αλλάνδρη: «Πήγαινε να μάθεις ποιος ήταν κοντά στον εξαφανισμένο μάγο και φέρτον εδώ.»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου.» Ο Αλλάνδρης υποκλίθηκε γρήγορα και απομακρύνθηκε.

«Συγνώμη κιόλας, Πρίγκιπά μου,» είπε η Φενίλδα, «αλλά ο Αλλάνδρης'σαρ είναι μάγος Ερευνητής· μην του φέρεσαι σαν να είναι κάποιος απλός στρατιώτης.»

Ο Καρνάδης αναποδογύρισε τα μάτια. *Μάγοι...!* «Θα το έχω υπόψη μου, Φενίλδα.»

Μετά από λίγο, ο Αλλάνδρης'σαρ επέστρεψε μαζί μ'έναν από τους Γαιοδίφες ο οποίος συστήθηκε ως Χρίστος'φεν. Η Φενίλδα τού εξήγησε πώς είχε η κατάσταση και τον ρώτησε αν είχε δει τον εξαφανισμένο μάγο – τον Τάλρικ'φεν – ν'αγγίζει κά-

ποιο από τα τοιχώματα της σήραγγας του ορυχείου χτες βράδυ.

Ο Χρίστος συνοφρυώθηκε προσπαθώντας να θυμηθεί. Τελικά, είπε: «Ναι, νομίζω πως είχε αγγίξει το τοίχωμα... Αλλά πώς μπορεί αυτό να ευθύνεται για την εξαφάνισή του;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Εσείς, οι Γαιοδίφες, δεν το έχετε ξανασυναντήσει;»

Ο Χρίστος κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Αλλά, βέβαια, εμείς δεν χρησιμοποιούμε συνήθως Ξόρκια Πνευματικής Ανιχνεύσεως. Κυρίως, ερευνούμε τις ιδιότητες των πετρωμάτων και ψάχνουμε για πηγές ενέργειες. Ξέρεις, σίγουρα...»

Η Φενίλδα ένευσε. «Ναι. Δεν υπάρχει, όμως, κάποιος ανάμεσά σας που να μπορεί να χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως; Ίσως να το κάνει πολύ πιο αποτελεσματικά από εμένα, αφού αυτή η οντότητα που συνάντησα νομίζω ότι σχετίζεται άμεσα με τις πέτρες.»

«Θα ρωτήσω,» αποκρίθηκε ο Χρίστος δείχνοντας σκεπτικός. «*Υπάρχει* περίπτωση ένας από εμάς να το ξέρει. Αν και, βέβαια, είναι ένα ξόρκι που περισσότερο χρησιμοποιούν οι Διαλογιστές και οι Δεσμοφύλακες. Απορώ που κι εσύ το γνωρίζεις, για να είμαι ειλικρινής.»

«Προσπαθώ να διευρύνω τις γνώσεις μου,» είπε η Φενίλδα. «Ρώτησε τους συναδέλφους σου, εντάξει;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Χρίστος᾽φεν, και απομακρύνθηκε, μαζί με τον Αλλάνδρη᾽σαρ.

Καθώς πλησίαζαν τον οικισμό, ο Γεράρδος θυμόταν μια γυναίκα που είχε πεθάνει στα χέρια του. Από δικό του φταίξιμο. *Μελισσάνθη*... Στη Χάρνταβελ, πριν από τόσα χρόνια· όταν ο Γεράρδος ήταν ακόμα ανάμεσα στους ιερείς αυτής της διάστασης.

Ο θάνατός της ήταν ο λόγος που είχε φύγει από εκεί.

Μετά, από το μυαλό του πέρασε μια άλλη γυναίκα που είχε πεθάνει στα χέρια του. Στο Πορφυρό Κενό, όταν ήταν καπετάνιος εκεί, υπηρετώντας την Επανάσταση. Θεώνη την έλεγαν, και ήταν ιέρεια της Αρτάλης. Ο Γεράρδος δεν ήταν ερωτευμένος μαζί της όπως με τη Μελισσάνθη, ούτε ήταν δικό του το φταίξιμο που είχε σκοτωθεί. Μα ο θάνατός της είχε λογχίσει την ψυχή του. Τον είχε σημαδέψει.

Και τώρα, φοβόταν ότι ίσως να πέθαινε και η Μάρθα.

Σα να είμαι καταραμένος. Όσες γυναίκες μπλέκουν μαζί μου καταλήγουν νεκρές...

«Ο γρύπας, πάλι!» άκουσε τον Σερφάντη να λέει από δίπλα του.

Ο Γεράρδος στράφηκε κοιτάζοντας στον ουρανό.

«Καλυφθείτε!» είπε η Ιωάννα, και όλοι οι επαναστάτες ξάπλωσαν μέσα στα ξερά καλοκαιρινά χόρτα.

Βρίσκονταν πια αρκετά κοντά στον οικισμό του ορυχείου για να μπορούν να τον δουν αντίκρυ τους. Αποκλείεται να απείχε περισσότερο από τρία χιλιόμετρα.

Την Ιωάννα, όμως, δεν την ενδιέφερε να κοιτάζει τώρα προς τα εκεί. Έφερε τα κιάλια της στα μάτια και ατένισε τον γρύπα. Επάνω στη ράχη του διέκρινε μια ανθρώπινη φιγούρα. Μια γυναίκα. Μαύρα μαλλιά. Δέρμα λευκό όπως το δικό της. Μαύρη στολή.

Αυτή πρέπει να είναι, η τρισκατάρατη. Η Σκοτεινή Βασίλισσα. Η Αλιζέτ.

Ήταν, ίσως, η καλύτερη Μαύρη Δράκαινα. Η πιο επικίνδυνη απ'όλες τους. Η Ιωάννα δεν ήθελε να βρεθεί αντιμέτωπη μαζί της – ειδικά τώρα που είχε να σώσει μια αιχμάλωτη από τα χέρια των Παντοκρατορικών.

«Αυτή είναι, Θάρφι,» είπε κατεβάζοντας τα κιάλια.

«Την ξέρετε;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι,» απάντησε η Ιωάννα. «Μαύρη Δράκαινα είναι. Από τις λίγες που ακόμα υπηρετούν την Παντοκράτειρα. Κι απ'ό,τι φαίνεται, μας ψάχνει. Θα πηγαίνουμε μόνο από εκεί όπου έχει βλάστηση – και πάντοτε *σκυφτοί*.» Τους κοίταξε όλους. «Μ'ακούσατε;» Εκείνοι ένευσαν. «Ωραία,» είπε η Ιωάννα, βλέποντας τον γρύπα να περνά και να φεύγει. «Προχωράμε.» Πήρε το τουφέκι της στο χέρι, καθώς σηκωνόταν από το χορτάρι, και βάδισε πρώτη. Αν η Αλιζέτ έμπαινε μέσα στην εμβέλεια του όπλου τους, σκόπευε αμέσως να την πυροβολήσει.

Οι στρατιώτες έβαλαν τη Μάρθα να καθίσει στο πάτωμα, στην πίσω μεριά του αεροπλάνου, και έδεσαν τα χέρια της σ'ένα σίδερο για να μη μπορεί να σηκωθεί. Μετά, έβγαλαν τις μπότες της και της έδεσαν και τα πόδια στον αστράγαλο.

«Τι μαλακίες είν'αυτές!» γρύλισε εκείνη. «Πού θα πάω; Με βλέπετε να μπορώ να πάω πουθενά;»

«Αυτές είναι οι διαταγές μας,» της απάντησε ένας στρατιώτης, και εκείνος κι οι άλλοι δύο που την είχαν τραβήξει ώς εδώ έφυγαν, αφήνοντας μια πολεμίστρια να τη φυλά.

Η γυναίκα στεκόταν αντίκρυ της, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, και τον ώμο της ακουμπισμένο στο τοίχωμα του αεροσκάφους. Στην πλάτη της κρεμόταν ένα τουφέκι, στη μέση της ένα πιστόλι. Από μια της μπότα προεξείχε ένα ξιφίδιο.

«Δε φοβάσαι μη σου ξεφύγω;» της είπε η Μάρθα.

Εκείνη δε μίλησε.

Η Μάρθα αναστέναξε. «Υπάρχει ένα γαμημένο τσιγάρο, τουλάχιστον;»

«Και να σου δώσω τσιγάρο, πώς θα καπνίσεις;»

«Αν σου πω να μου λύσεις τα χέρια, δε θα πιάσει, ε;»

«Μάλλον όχι.»

«Βάλτο μου στο στόμα και θα το καπνίσω. Έλα.»

Η πολεμίστρια την κοίταξε με επιφύλαξη. «Όχι,» είπε τελικά.

Μαλακισμένη... σκέφτηκε η Μάρθα.

Μετά από λίγο, η Φενίλδα'σαρ και ο καραφλός άντρας ήρθαν να την επισκεφτούν.

«Πες τους ότι δεν είμαι επικίνδυνη, μάγισσα,» ζήτησε η Μάρθα. «Ούτ' ένα τσιγάρο δε μου δίνουν, οι γαμημένοι.»

«Αποστάτρια είσαι,» της είπε η Φενίλδα, «άρα *είσαι* επικίνδυνη.»

«Γιατί βρίσκεστε εδώ, εσύ κι οι σύντροφοί σου;» ρώτησε ο καραφλός τη Μάρθα.

«Να πας να γαμηθείς, φαλακράκια!»

Η πολεμίστρια την πλησίασε αμέσως και, σκύβοντας, τη γρονθοκόπησε στο αριστερό μάγουλο. Η Μάρθα έφτυσε αίμα στο πάτωμα.

«Δεν κάνει να μιλάς έτσι στον Πρίγκιπα, Μάρθα,» είπε η Φενίλδα.

«Ποιον γαμημένο *Πρίγκιπα*; Πρίγκιπας είναι αυτός ο γλόμπος;»

«Ο καινούργιος σύζυγος της Παντοκράτειρας. Καρνάδης Ηχόχρωμος.»

«Χαίρω πολύ,» μούγκρισε η Μάρθα. «Αφού είναι καινούργιος σύζυγός της, δεν πάει τώρα κανένα γαμήλιο ταξίδι, να μας αφήσ–;» Η πολεμίστρια την ξαναγρονθοκόπησε στο μάγουλο, κι εκείνη είδε χρώματα να χορεύουν μπροστά της.

Ο Καρνάδης ρώτησε τη Φενίλδα: «Όταν την είχες συναντήσει παλιότερα, έτσι ήταν; Τόσο... αντιδραστική;»

«Φοβάμαι πως ναι, Πρίγκιπά μου.»

«Να φάτε σκατά, πούστηδες!» φώναξε η Μάρθα, εξαγριωμένη, παλεύοντας με τα δεσμά της σαν παγιδευμένο θηρίο. «Λύστε με, γαμώ το κεφάλι σας!»

Η πολεμίστρια έβγαλε το τουφέκι της από τον ώμο και το ύψωσε για να χτυπήσει τη Μάρθα με την πίσω μεριά· αλλά ο

Καρνάδης την πρόλαβε. «Αρκετά!» της είπε. «Κάνε πίσω.» Η πολεμίστρια υπάκουσε, κρεμώντας πάλι το όπλο της στον ώμο.

«Καλοσύνη σου, Υψηλότατε...» μούγκρισε η Μάρθα προς τη μεριά του Καρνάδη, αγριοκοιτάζοντάς τον σαν να ήθελε να μπήξει τα δόντια της στον λαιμό του.

«Δεν έχω λόγο να σε κρατάω εδώ,» της είπε ο Καρνάδης. «Ούτε να σε έχω δεμένη. Ούτε να σε βασανίζω. Το μόνο που θέλω είναι να μου πεις τι ήρθατε να κάνετε, και πόσοι άλλοι είναι μαζί σου. Το ξέρω ήδη ότι είστε αποστάτες.»

«Δύο ακόμα είναι μαζί μου. Εκείνοι που είδε η γρυποκαβαλάρισσά σου. Και κάναμε μια βόλτα στα βουνά. Είναι παράνομο;»

«Η οπλοφορία, κατά πρώτον, ναι, είναι παράνομη στη Σεργήλη,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Κι απ'ό,τι είδα, εσύ κουβαλούσες ένα σωρό όπλα... Αλλά κι οι δυο μας ξέρουμε πως μου λες ψέματα. Επομένως, γιατί δεν αρχίζεις να μου λες την αλήθεια; Θα είναι... λιγότερο δυσάρεστο και για μένα και για σένα.»

«Σου είπα ό,τι είχα να σου πω. Μπορείς τώρα να πας το γαμήλιο ταξίδι σου.»

Η πολεμίστρια έκανε πάλι να πλησιάσει, αλλά ο Καρνάδης, υψώνοντας το χέρι του, της έγνεψε να μείνει πίσω.

Η Μάρθα, πασπατεύοντας το εσωτερικό του χτυπημένου της μάγουλου με τη γλώσσα της, ρώτησε: «Την πληρώνετε αυτήν επιπλέον όσο πιο πολύ δέρνει;»

«Συνήθως όχι,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης, σοβαρά. «Όμως ίσως και να την πληρώσω επιπλέον αν καταφέρει να σε κάνει να μιλήσεις.»

«Μη βάζεις στοίχημα, Πρίγκιπα.»

«Πολλοί τα έχουν πει αυτά. Δεν είναι ευχάριστα τα βασανιστήρια, σε διαβεβαιώνω.»

«Σώπα...»

Η Φενίλδα τη ρώτησε: «Γιατί δεν του λες ό,τι θέλει να μάθει;»

«Δε σου μιλάω, μάγισσα. Περάσαμε από μια ολόκληρη Ταρασμάλθη μαζί και τώρα θες να με καθαρίσεις.»

Ο Καρνάδης έκανε νόημα στη Φενίλδα να έρθει μαζί του, και οι δυο τους έφυγαν από την πίσω μεριά του αεροσκάφους.

Η Μάρθα κοίταξε την πολεμίστρια. «Τι θα γίνει μ'εκείνο το τσιγάρο;»

Οι επαναστάτες σταμάτησαν σε μια πλαγιά όπου η κάλυψη ήταν αρκετή. Από κάτω τους έβλεπαν τον οικισμό και την είσοδο του ορυχείου. Ο γρύπας δεν φαινόταν να έχει επιστρέψει.

Η Αλιζέτ ακόμα μας ψάχνει, σκέφτηκε η Ιωάννα, κοιτάζοντας με τα κιάλια της τα οικήματα και το προσγειωμένο αεροπλάνο. «Ένα σωρό φρουρούς έχουν βάλει γύρω τους,» είπε. Κατέβασε τα κιάλια. «Για να είναι αεροπλάνο εδώ, σημαίνει ότι η Παντοκράτειρα έστειλε επιπλέον ανθρώπους για κάποιον λόγο. Και πάω στοίχημα πως αυτός ο λόγος είναι οι μυστηριώδεις εξαφανίσεις.»

Η Θάρφι'ταρ ένευσε. «Ναι, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Εκτός αν ήξεραν ότι θα ερχόμασταν εμείς,» τόνισε ο Νάρφλης.

«Δε μπορεί να το ήξεραν αυτό,» είπε η Θάρφι'ταρ.

«Ούτε κι εγώ νομίζω ότι το ήξεραν,» συμφώνησε η Ιωάννα. «Αλλιώς, η Αλιζέτ δε θα είχε απαγάγει τη Μάρθα· θα σας είχε πυροβολήσει. Και δε θα ήταν μόνη της· θα είχε κι άλλους μαζί της.»

Στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Σέλιρ, μπορείς να δεις πού κρατάνε τη Μάρθα;»

Ο μάγος έκλεισε τα μάτια και υποτονθόρυσε απόκρυφα λόγια. Μετά, κοίταξε τα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ρα-

βδί του, όπου φαινόταν μια κόκκινη κουκίδα. «Στο αεροπλάνο πρέπει να την έχουν,» είπε.

«Αυτό είχα φανταστεί κι εγώ,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, έχοντας πάλι τα κιάλια της στα μάτια και παρακολουθώντας τον οικισμό.

«Φαίνεται, πάντως, να το φρουρούν καλά,» παρατήρησε ο Γεράρδος.

«Ναι,» συμφώνησε η Μαύρη Δράκαινα. «Θα πρέπει να περιμένουμε να πέσει η νύχτα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

«Κι εν τω μεταξύ τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Αλκίνοος.

«Θα πάμε, ορισμένοι από εμάς, να συναντήσουμε τον Προαιρέσιο και τον Ανδροκλή, δέκα χιλιόμετρα βορειοανατολικά από εδώ.»

Καθώς έβγαιναν από το αεροπλάνο, ο Καρνάδης είπε σ'έναν απ'τους στρατιώτες του: «Φροντίστε να σας μιλήσει. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Μπορεί όλα τούτα τα βουνά νάναι γεμάτα αποστάτες – κι όσο πιο πολλά μάθουμε γι'αυτούς τόσο το καλύτερο.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο άντρας κλίνοντας το κεφάλι.

«Τι θα κάνουμε, Φενίλδα;» ρώτησε ο Καρνάδης τη μάγισσα, καθώς απομακρύνονταν από το αεροσκάφος. «Δε φτάνει που η υπόθεση με τις εξαφανίσεις είναι έκρυθμη, τώρα έχουμε και καταραμένους *αποστάτες* στην πλάτη μας!»

«Αν κρύβονται κάπου στα βουνά, η Αλιζέτ θα τους βρει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, αν και δεν αισθανόταν τόσο σίγουρη γι'αυτό.

«Γιατί νομίζεις ότι είναι εδώ; Λόγω των εξαφανίσεων;»

«Μπορεί. Μπορεί και όχι. Αλλά, ναι, είναι πιθανό. Ίσως να σχεδιάζουν να καταλάβουν το ορυχείο όσο οι φύλακές του είναι αποπροσανατολισμένοι από τις εξαφανίσεις.»

«Κι εγώ το ίδιο σκέφτομαι,» παραδέχτηκε ο Καρνάδης.

«Θα ήταν ίσως καλό να ζητήσουμε ενισχύσεις, Πρίγκιπά μου. Στρατό.»

«Ο περισσότερος στρατός μας είναι απασχολημένος στη Νέσριβεκ και στα περίχωρά της. Δεν ξέρω αν μπορούμε να τον πάρουμε από κει και να τον φέρουμε εδώ. Κάποιες θέσεις θα μείνουν ευάλωτες. Δεν είναι κάτι που μπορώ ν'αποφασίσω χωρίς να συμβουλευτώ τους στρατηγούς μου. Και τώρα, δυστυχώς, δε νομίζω ότι υπάρχει χρόνος γι'αυτό.

»Καλύτερα να ειδοποιήσουμε τον Επόπτη για την ανακάλυψή σου.»

«Τι να του πούμε;»

«Να μην αγγίζει κανένας τα τοιχώματα του ορυχείου, ασφαλώς. Δεν είναι δύσκολο να το κάνουν.»

8: *Η Ρωγμή*

Η τύπισσα δεν της έδωσε τσιγάρο τελικά· και σύντομα δύο άλλοι στρατιώτες – ένας πορφυρόδερμος κι ένας με δέρμα λευκό-ροζ – ήρθαν και της έκαναν νόημα να φύγει. Εκείνη αποχώρησε χωρίς να μιλήσει.

«Είσαι έτοιμη να πεις στον Πρίγκιπα αυτά που σου ζήτησε;» ρώτησε ο λευκόδερμος στρατιώτης τη Μάρθα, που ήταν δεμένη χειροπόδαρα και δεν πονούσε μόνο από τις γροθιές της Παντοκρατορικής πολεμίστριας αλλά κι από τις χαρακιές που είχαν κάνει τα νύχια του γρύπα στην πλάτη, στα πλευρά, και στους μηρούς της.

«Του είπα ό,τι ξέρω,» απάντησε η Μάρθα. «Δε με λύνετε λιγάκι τώρα γιατί έχω αρχίσει να πιάνομ–; *Ογκχ...!*» βόγκησε καθώς ο πορφυρόδερμος την κλότσησε στην κοιλιά κάνοντάς τη να διπλωθεί.

Ο άλλος πάτησε το γυμνό δεξί πόδι της, συνθλίβοντάς το κάτω από τη μπότα του. Η Μάρθα ούρλιαξε, βρίζοντάς τους με ό,τι βρισιές ήξερε. Αισθάνθηκε τα κόκαλα των δαχτύλων του ποδιού της να τρίβονται το ένα πάνω στο άλλο.

Ο πορφυρόδερμος στρατιώτης άρπαξε βίαια τα ρούχα της και τα τράβηξε, σχίζοντάς τα από τη μια μεριά. Έβαλε το χέρι του σε μια τσέπη της στολής του, έπιασε κάποια σκόνη, και την πέταξε πάνω στα τραύματα που είχαν κάνει τα νύχια του γρύπα στο δέρμα της.

Η Μάρθα ούρλιαξε κι άρχισε να χτυπιέται.

Αλάτι! συνειδητοποίησε. Ο γαμημένος πούστης είχε ρίξει αλάτι στις πληγές της!

Ο λευκόδερμος στρατιώτης την έπιασε από τα μαλλιά. «Θα μιλάς μόνο όταν έχεις κάτι να πεις!» γκάριξε επιτηδευμένα· και κόλλησε μια αυτοκόλλητη ταινία στο στόμα της.

Ο γρύπας προσγειώθηκε κοντά στη φωλιά του, και η Αλιζέτ πήδησε από τη ράχη του.

«Είναι όλος δικός σου,» είπε στον μαυρόδερμο, γαλανομάλλη άντρα που φρόντιζε το θηρίο και που τώρα, έχοντας δει τη Σκοτεινή Βασίλισσα να ζυγώνει, είχε έρθει στη φωλιά τρέχοντας.

Η Αλιζέτ πήγε στο οίκημα διοίκησης και άνοιξε την πόρτα, μπαίνοντας. Μέσα, είδε τον Πρίγκιπα Καρνάδη, τη Φενίλδα'σαρ, τρεις άλλους άντρες, και μία γυναίκα. Ο ένας από τους άντρες ήταν ο Αλλάνδρης'σαρ, ο μάγος Ερευνητής του ορυχείου· οι άλλοι δύο ήταν Γαιοδίφες. Το ίδιο και η γυναίκα.

«Αλιζέτ,» είπε ο Καρνάδης στρεφόμενος να την κοιτάξει καθώς η συζήτησή τους σταματούσε, «τους βρήκες;»

Η Σκοτεινή Βασίλισσα έβαλε ένα ποτήρι νερό για τον εαυτό της και ήπιε. «Όχι, Πρίγκιπά μου. Πρέπει να έχουν κρυφτεί, τώρα που το ξέρουν ότι τους ψάχνουμε. Η αιχμάλωτη, όμως, μπορεί ίσως να μας δώσει περισσότερες πληροφορίες γι'αυτούς.»

«Δεν έχει μιλήσει ακόμα,» είπε ο Καρνάδης. «Οι στρατιώτες μου, βέβαια, την ανακρίνουν.»

Η Αλιζέτ ένευσε και ήπιε άλλη μια γουλιά νερό.

«Λοιπόν,» είπε η Φενίλδα στον έναν από τους Γαιοδίφες. «Θα συναντηθούμε το απόγευμα και θα πάμε να ερευνήσουμε. Καλώς;»

Εκείνος κατένευσε.

«Αν χρειαστείς τη βοήθειά μου για να θυμηθείς κάποια πράγματα, μη διστάσεις να με φωνάξεις,» του είπε η Φενίλδα.

«Εντάξει,» συμφώνησε εκείνος. Και μετά έφυγε από το οίκημα, μαζί με τους συναδέλφους του και τον Αλλάνδρη'σαρ.

«Τι συμβαίνει μ'αυτούς;» ρώτησε η Αλιζέτ.

«Ένας τους γνωρίζει το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και, επειδή οι Γαιοδίφες έχουν μεγαλύτερη σχέση με τη γη και τα πετρώματα, θα με βοηθήσει να εντοπίσω την πνευματική οντότητα μέσα στο ορυχείο,» απάντησε η Φενίλδα. «Θέλει, όμως, να ξαναθυμηθεί κάποια πράγματα για το ξόρκι, γιατί έχει χρόνια να το χρησιμοποιήσει. Δεν του χρειάζεται στη δουλειά του.»

«Και είσαι σίγουρη ότι με τη βοήθειά του θα καταφέρεις να βρεις από πού έρχεται η οντότητα;»

«Το ελπίζω.»

«Καλή τύχη.» Η Αλιζέτ τελείωσε το νερό της και άφησε το ποτήρι επάνω στο τραπέζι.

Ο Προαιρέσιος στεκόταν επάνω σ'έναν βράχο και κοίταζε με τα κιάλια του.

«Τους βλέπεις να έρχονται;» τον ρώτησε ο Ανδροκλής, που στεκόταν κοντά στα τρία σταματημένα οχήματά τους, τα οποία είχαν σκεπάσει με καφετί καμβά ώστε να μην μπορεί κάποιος να τα δει εύκολα από απόσταση. Το τοπίο γύρω τους ήταν πετρώδες αλλά όχι χωρίς καθόλου βλάστηση. Βρίσκονταν στους πρόποδες των βουνών.

Ο Προαιρέσιος κατέβηκε από τον βράχο. «Όχι,» απάντησε, «δεν τους βλέπω.»

«Είναι μεσημέρι πια,» είπε ο Ανδροκλής, και κάθισε σε μια πέτρα κάτω από ένα δέντρο.

Ο Προαιρέσιος άνοιξε το παγούρι του και ήπιε. «Δε νομίζω κάτι να τους συνέβη. Μη φοβάσαι.»

«Οι Παντοκρατορικοί μπορεί να κινήθηκαν εναντίον τους,» είπε ο Ανδροκλής. «Μπορεί να απλώθηκαν στην περιοχή γύρω από τον οικισμό του ορυχείου για να τους βρουν.»

«Τόσο το χειρότερο γι'αυτούς.»

«Ποιους;»

«Τους Παντοκρατορικούς.»

«Σοβαρέψου...»

«Δύο Μαύρες Δράκαινες είναι εκεί, μάγε!»

«Η Θάρφι'ταρ δεν είναι Μαύρη Δράκαινα ακριβώς. Είναι μάγισσα που βοηθούσε τις Μαύρες Δράκαινες.»

«Αλλά είναι, επίσης, καλύτερα εκπαιδευμένη από τους περισσότερους πολεμιστές που μπορείς να συναντήσεις.» Ο Προαιρέσιος κούνησε το κεφάλι του. «Εγώ δεν ανησυχώ καθόλου.» Τράβηξε το σπαθί του κι άρχισε να πολεμά με αόρατους αντιπάλους.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Ανδροκλής, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Κρατιέμαι σε φόρμα. Καλύτερο απ'το να κάθομαι, να καπνίζω, και να ανησυχώ,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος ενώ η λε-

πίδα του ξίφους του ήταν μια γυαλιστερή θολούρα ολόγυρά του. Ένα χαμηλό κλαδί κόπηκε. Δύο χαρακιές – μια οριζόντια και μια κάθετη – διαγράφηκαν πάνω σ'έναν κορμό. Σπίθες πετάχτηκαν από έναν βράχο.

Ο Ανδροκλής τελείωσε το τσιγάρο του κι έβγαλε κάτι να φάει.

Ο Προαιρέσιος, έχοντας τώρα γδυθεί από τη μέση κι επάνω, συνέχιζε να σκοτώνει αόρατους εχθρούς.

Η ώρα περνούσε. Ο Ανδροκλής τελείωσε το φαγητό του και αποφάσισε να ρίξει μια ματιά με τα κιάλια. Τα πήρε από εκεί όπου τα είχε αφήσει ο Προαιρέσιος κι έκανε ν'ανεβεί στον ψηλό βράχο–

Ένας αναπάντεχος μεταλλικός ήχος ακούστηκε.

Ο Ανδροκλής στράφηκε, για να δει το ξιφίδιο της Θάρφι'ταρ να είναι διασταυρωμένο με το ξίφος του πιλότου.

«Να παίξουμε μαζί;» ρώτησε η μάγισσα, υπομειδιώντας.

«Αργήσατε,» είπε ο Προαιρέσιος, τραβώντας το σπαθί του πίσω.

Ο Νάρφλης και ο Αλκίνοος πλησίασαν, ερχόμενοι πίσω από τη Θάρφι'ταρ και βγαίνοντας από τη χαμηλή βλάστηση.

«Έχουμε πρόβλημα,» είπε η μάγισσα. «Απήγαγαν τη Μάρθα.»

«*Τι;*» έκανε ο Προαιρέσιος. «Πώς;»

«Η γρυποκαβαλάρισσα που έψαχνε για το αεροπλάνο μας την άρπαξε και την πήγε στον οικισμό έξω απ'το ορυχείο. Ο Σέλιρ'χοκ την εντόπισε, όμως. Την έχουν μέσα στο αεροπλάνο τους.»

«Έχουν κι αυτοί αεροπλάνο;» είπε ο Ανδροκλής πλησιάζοντας.

Η Θάρφι θηκάρωσε το ξιφίδιό της στη μέση. «Ναι. Κι αυτό σημαίνει ότι έχουν σταλεί άνθρωποι για να ερευνήσουν την υπόθεση των εξαφανίσεων. Επίσης, σημαίνει ότι θα έχουμε περισσότερους εχθρούς να αντιμετωπίσουμε.

»Και κάτι ακόμα: η γρυποκαβαλάρισσα που άρπαξε τη Μάρθα δε μας είναι άγνωστη.»

«Τι πάει να πει αυτό;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Τη λένε Αλιζέτ, και έχει το παρωνύμιο Σκοτεινή Βασίλισσα. Είναι Μαύρη Δράκαινα.»

«Μαύρη Δράκαινα; Μα–»

«Δεν έχουμε συμμαχήσει όλες με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, Προαιρέσιε. Κάποιες λίγες εξακολουθούν να είναι με την Παντοκράτειρα. Και η Αλιζέτ είναι η καλύτερη Μαύρη Δράκαινα που ξέρω.»

«Η χειρότερη, θες να πεις...»

«Αναφερόμουν στις ικανότητές της, όχι στα πιστεύω της.»

Ο Ανδροκλής ρώτησε: «Τι θα γίνει τώρα;»

«Η Ιωάννα σχεδιάζει να πάρει τη Μάρθα από τα χέρια των Παντοκρατορικών,» αποκρίθηκε η Θάρφι.

«Δε με εκπλήσσει.»

«Τα οχήματα θα τα πάρουμε μαζί ή θα τ'αφήσουμε εδώ;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Θα τα πάρουμε μαζί,» είπε η Θάρφι, «και θα τα κρύψουμε σε ασφαλή απόσταση από τον οικισμό.»

«Είσαι σίγουρη ότι μπορούν να φτάσουν ώς εκεί;» Ο Ανδροκλής κοίταξε προς τα βουνά, ανάμεσα από τη βλάστηση.

«Υπάρχουν μονοπάτια. Είδα μερικά καθώς ερχόμασταν.»

Ο Προαιρέσιος είπε: «Η Ιωάννα πότε σκοπεύει να ελευθερώσει τη Μάρθα; Τη νύχτα;»

«Ναι.»

Ο μάγος ονομαζόταν Νιρμόδος'φεν και, όταν ήρθε το απόγευμα, είπε στη Φενίλδα ότι ήταν έτοιμος να δοκιμάσουν να βρουν την πνευματική οντότητα. Μαζί με τον Καρνάδη, την Αλιζέτ, και τον Λοχαγό Βατράνο Γαλανόχειλο μπήκαν στο ορυχείο,

όπου οι εργάτες εξακολουθούσαν να δουλεύουν, και η μάγισσα άρθρωσε πρώτη τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως.

Οι αισθήσεις της διευρύνθηκαν, αναζητώντας· και πλάι της μπορούσε ν'ακούσει και τον Νιρμόδο να μουρμουρίζει τα λόγια για το ίδιο ξόρκι. Η Φενίλδα πέρασε δίπλα από δύο εργάτες που έσπρωχναν ένα βαγόνι γεμάτο δοχεία και, τεντώνοντας το χέρι της, άγγιξε, με επιφύλαξη, το δεξί τοίχωμα της σήραγγας. Την προηγούμενη φορά είχε αισθανθεί την οντότητα να έρχεται ακριβώς εκείνη τη στιγμή που η παλάμη της ακουμπούσε στις πέτρες. Τώρα, όμως, τίποτα δεν την πλησίασε.

Η Φενίλδα πήρε το χέρι της από εκεί και συνέχισε να βαδίζει.

«Βρήκες κάτι;» τη ρώτησε ο Νιρμόδος.

«Όχι ακόμα.»

«Ούτε εγώ.»

«Πρέπει ν'ακουμπήσεις τα τοιχώματα.»

Λίγο παρακάτω, ο Γαιοδίφης το επιχείρησε: Ύστερα από μια στροφή, το χέρι του άγγιξε τις πέτρες πλάι του. «Δεν έρχεται τίποτα, Φενίλδα,» είπε.

Η Φενίλδα άγγιξε την άλλη μεριά της σήραγγας. Τίποτα, και πάλι.

«Γιατί;» ρώτησε ο Νιρμόδος'φεν.

«Δεν ξέρω. Ίσως να ασχολείται με κάτι άλλο, ή ίσως να μην έχουμε τραβήξει την προσοχή του ακόμα.»

Προχώρησαν περισσότερο μέσα στο ορυχείο. Από κάπου ένα τρυπάνι ακουγόταν να δουλεύει, βουίζοντας και μουγκρίζοντας καθώς χτυπούσε τις πέτρες.

Η Φενίλδα και ο Νιρμόδος άγγιζαν τα τοιχώματα των σηράγγων χωρίς να αισθάνονται καμία πνευματική οντότητα να τους πλησιάζει, και η μάγισσα άρχισε να αμφιβάλλει για το σχέδιό της. Μήπως ήταν τυχαίο αυτό που είχε συμβεί την προηγούμενη φορά;

Δρασκέλισαν έναν μεγάλο σωλήνα ο οποίος τραβούσε αίμα των βράχων από το πέρας μιας σήραγγας και το αποθήκευε σ'ένα δοχείο στην πίσω μεριά ενός μηχανήματος με τροχούς.

Η Φενίλδα άγγιξε πάλι τις πέτρες μετά από μια γωνία–

–και τότε, το *αισθάνθηκε*. Κάτι ερχόταν!

«Εδώ είναι!» είπε. «Το νιώθεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος.

Η οντότητα πλησίαζε μέσα από τη γη.

Η Φενίλδα πήρε το χέρι της από το τοίχωμα προτού φτάσει στην παλάμη της. Αισθάνθηκε την οντότητα να φεύγει, ν'απομακρύνεται.

«Ακολούθησέ την!» είπε στον Νιρμόδο, ελπίζοντας ότι αυτός, καθότι Γαιοδίφης, θα τα κατάφερνε καλύτερα από εκείνη.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε την οντότητα να βουλιάζει μέσα στις πέτρες, να πηγαίνει ολοένα και πιο μακριά, ολοένα και πιο μακριά, όπως ένα ψάρι του βυθού που ξέρει ότι έχει χάσει το θήραμά του και τώρα το μόνο που του μένει είναι να επιστρέψει στη φωλιά του, σε κάποια υποθαλάσσια άβυσσο.

Η Φενίλδα, τελικά, έχασε την οντότητα. Στράφηκε να κοιτάξει τον Νιρμόδο'φεν, και τον είδε συνοφρυωμένο. Ο μάγος ακόμα την ακολουθούσε! *Είχα δίκιο: ένας Γαιοδίφης μπορεί να το κάνει αυτό καλύτερα από μένα. Έχουν περισσότερη εξοικείωση με τη γη και τα πετρώματα.*

Ο Νιρμόδος άρχισε ξαφνικά να βαδίζει γρήγορα. Η Φενίλδα τον ακολούθησε. Ο Καρνάδης, η Αλιζέτ, και ο Επόπτης του Ορυχείου ακολούθησαν τη μάγισσα.

Ο αέρας ήταν λίγος εδώ πέρα, κάτω από τη γη, και η Φενίλδα δυσκολευόταν ν'αναπνέει. Δεν άργησε να λαχανιάσει.

«Δαίμονες της Λόρκης!» γρύλισε αναπάντεχα ο Νιρμόδος, όταν βρίσκονταν στο δεύτερο επίπεδο του ορυχείου.

«Τι είναι;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Το έχασα, το... Πήγε... από κει.» Έδειξε μια στροφή. «Και χάθηκε – παράξενα. Γλίστρησε μέσα σε... δεν ξέρω τι, αλλά δεν ήταν κάποιο πέτρωμα. Δεν ξέρω τι ήταν.»

«Πάμε να δούμε,» είπε η Φενίλδα, και βάδισαν προς τη στροφή.

Η Αλιζέτ και ο Καρνάδης τράβηξαν τα πιστόλια τους. Ο Λοχαγός Γαλανόχειλος, βλέποντάς τους να οπλίζονται, τράβηξε κι εκείνος το δικό του πιστόλι.

Έφτασαν σε μια σήραγγα που ήταν σκοτεινή. Κανένας εργάτης δεν δούλευε εδώ. Η Αλιζέτ φώτισε μέσα με τον φακό της, διαλύοντας το σκοτάδι. Μια μεγάλη ρωγμή υπήρχε στον τοίχο στο βάθος.

«Τι είναι εδώ;» ρώτησε η Φενίλδα.

Ο Νιρμόδος'φεν συνοφρυώθηκε. «Εδώ είναι το μέρος που, πριν από κάποιο καιρό, είχε ξεφύγει εκείνο το αέριο...»

«Τι αέριο;»

«Δεν ξέρουμε. Προσπαθούσαμε να σπάσουμε αυτόν τον λιθικό σχηματισμό» – πλησίασε το πέρας της σήραγγας, δείχνοντας – «αλλά αποδεικνυόταν εξαιρετικά ανθεκτικός. *Ασυνήθιστα* ανθεκτικός, βασικά. Φέραμε τρυπάνι και τον τρυπανίσαμε, και... έγινε αυτή η ρωγμή που βλέπεις: από την οποία βγήκε ένα γκρίζο αέριο. Οι εργάτες φοβήθηκαν δικαιολογημένα και έφυγαν. Επιστρέψαμε φορώντας μάσκες, αλλά το αέριο είχε διαλυθεί. Κάναμε κάποιες μετρήσεις και βρήκαμε την περιοχή ασφαλή. Το ίδιο είπε κι ο Αλλάνδρης'σαρ: ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Κι από το αέριο δε φάνηκε να είχε αρρωστήσει κανένας...»

«Η οντότητα, τώρα, πού πήγε;» ρώτησε η Φενίλδα. «Στη ρωγμή;»

Η Νιρμόδος ένευσε. «Ναι, το μάντεψες.»

Η Φενίλδα πλησίασε τη ρωγμή, την κοίταξε. Έκανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Δεν εντόπισε καμία μορφή ενέργειας. Παράξενο.

«Μέσα στη ρωγμή φαίνεται να υπάρχουν κανονικές πέτρες, Νιρμόδε...»

«Ναι, έτσι φαίνεται. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Αυτό που αισθάνθηκα.... Εκεί μέσα γλίστρησε η πνευματική οντότητα – και δεν ήταν πέτρα. Είμαι βέβαιος.»

Μια υποψία πέρασε από το νου της Φενίλδα. *Μπορεί να έχουμε να κάνουμε με τέτοιο πράγμα;* Έπρεπε να το διαπιστώσει.

Υψώνοντας τα χέρια της, χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, και αμέσως διαπίστωσε ότι, ναι, είχε όντως δίκιο: υπήρχε κάποια διαστασιακή αλλοίωση σ'εκείνο το σημείο. Χωρικής φύσης, όχι χρονικής. Η διάσταση της Σεργήλης αναδιπλωνόταν πίσω από αυτή τη ρωγμή.

Η Φενίλδα'σαρ στράφηκε στον Καρνάδη. «Πρίγκιπά μου,» είπε, «νομίζω πως έχω αρχίσει να καταλαβαίνω τι συμβαίνει.»

«Διαφώτισέ μας, τότε.»

«Οι εργάτες τρυπάνισαν αυτόν εδώ τον λιθικό σχηματισμό» – τον έδειξε πίσω της, με τον αντίχειρά της – «και πρέπει να... ανησύχησαν κάτι. Την πνευματική οντότητα που διαισθανόμαστε, ίσως. Πίσω από αυτή τη ρωγμή που έκαναν, πάντως, υπάρχει μια αλλοίωση της Σεργήλης. Ο χώρος δεν είναι όπως τον ξέρουμε. Κι εκεί κρύφτηκε η οντότητα την οποία ο Νιρμόδος κατόρθωσε ν'ακολουθήσει μέσα από τη γη.»

«Και το αέριο;» ρώτησε ο Γαλανόχειλος προτού μιλήσει ο Καρνάδης (ο οποίος έδειχνε σκεπτικός, ούτως ή άλλως). «Το αέριο που βγήκε όταν τρυπανίσαμε τον τοίχο;»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να ήταν το αέριο.»

«Ούτε κανένας άλλος γνωρίζει,» είπε ο Επόπτης. «Δε θα μπορούσε, όμως, *αυτό* να ήταν η πνευματική οντότητα;»

«Αν ήταν η πνευματική οντότητα, τότε γιατί δεν εμφανίζεται και τώρα ως καπνός;» έθεσε το ερώτημα η Φενίλδα.

«Και δεν είναι αυτό το μόνο παράξενο,» είπε ο Καρνάδης. «Όσα μάς λες δεν εξηγούν τις εξαφανίσεις, Φενίλδα. Δεν ξέ-

ρεις τι θα γινόταν αν η οντότητα ερχόταν σε επαφή μαζί σου όσο είχες το χέρι σου ακουμπισμένο στο τοίχωμα.»

«Δεν είπα ότι έχω ακόμα όλες τις απαντήσεις.»

«Τι προτείνεις να γίνει, λοιπόν;»

«Πρέπει να μελετήσω τη διαστασιακή αλλοίωση. Αλλά δεν μπορώ να το κάνω τώρα, ύστερα από τόση χρήση της μαγείας μου. Καλύτερα αύριο.»

«Μέχρι αύριο, ίσως να έχουμε κι άλλες εξαφανίσεις.»

«Αν κανένας δεν έχει αγγίξει τα τοιχώματα του ορυχείου, όπως τους ζητήσαμε, τότε θέλω να πιστεύω ότι *δεν* θα έχουμε άλλες εξαφανίσεις, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Φενίλδα.

Ο Καρνάδης κοίταξε την Αλιζέτ, ερωτηματικά.

«Δεν έχω γνώση του αντικειμένου, Υψηλότατε,» δήλωσε εκείνη, ουδέτερα.

Η Φενίλδα ρώτησε τότε τον Καρνάδη, επειδή γνώριζε ότι ήταν επιστήμονας και ασχολιόταν με τη βιολογία: «Μπορείς να μου απαντήσεις σε κάτι, Πρίγκιπά μου; Είναι δυνατόν κάποιο... μικρόβιο να μεταφερθεί πνευματικά στο ανθρώπινο σώμα;»

«Αμφιλεγόμενο θέμα,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Ορισμένοι ισχυρίζονται πως ναι, ορισμένοι πως όχι. Πρόκειται για το παλιό ερώτημα αν μπορεί μια ψυχική ασθένεια να επηρεάσει το σώμα. Προσωπικά, νομίζω ότι μπορεί να συμβεί. Αν μη τι άλλο, ως αυθυποβολή. Η πνευματική ασθένεια σε βάζει να πείσεις τον εαυτό σου ότι το σώμα σου είναι άρρωστο.

»Θες να μου πεις τώρα, δηλαδή, ότι η οντότητα που έχεις εντοπίσει μεταφέρει κάποιο πνευματικό μικρόβιο μέσα από τις πέτρες;»

«Δεν θα το απέκλεια.»

«Μα οι άνθρωποι *εξαφανίζονται*, Φενίλδα· δεν αρρωσταίνουν.»

«Αποκλείεται μια ασθένεια να κάνει το σώμα να αποσυντίθεται;»

«Σίγουρα, όχι τόσο γρήγορα!»

«Γιατί όχι;» διαφώνησε η Φενίλδα, πλησιάζοντάς τον για να σταθεί εμπρός του.

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε παρατηρώντας τα μάτια της πίσω από τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της. «Δεν υπάρχει κανένας ουσιαστικός λόγος,» παραδέχτηκε. «Όμως... Δεν είναι, όμως, συνηθισμένο. Και μην ξεχνάς ότι, στην περίπτωσή μας, δεν μένει πίσω *κανένα σημάδι*. Ούτε καν *στάχτη*.»

«Το σώμα εξαερώνεται,» είπε η Φενίλδα.

«Αδύνατον!»

«Το ανθρώπινο σώμα περισσότερο από νερό αποτελείται–»

«Το ξέρω, Φενίλδα· αλλά ο *ρυθμός* εξαέρωσης είναι... υπερβολικός.»

«Υπάρχει ένα ξόρκι,» του είπε η Φενίλδα'σαρ. «Το Ξόρκι Ταχείας Εξαερώσεως. Εξαερώνει πολύ γρήγορα μια μικρή ποσότητα υγρού–»

«Θες να μου πεις ότι αυτό το ξόρκι–;»

«Το φέρνω ως παράδειγμα, απλά. Για να σου αποδείξω ότι *μπορεί* να γίνει.»

«Πιστεύεις, επομένως,» είπε ο Καρνάδης, «ότι έχουμε να κάνουμε με κάποια πνευματική ασθένεια που εξαερώνει το σώμα. Και πιστεύεις ότι αυτή την ασθένεια τη μεταδίδει μέσα από τις πέτρες η οντότητα που εντόπισες και που κρύβεται εκεί, στη διαστασιακή αλλοίωση.» Έδειξε τη ρωγμή.

«Ναι. Ή, τουλάχιστον, έτσι υποθέτω. Πρέπει να πειραματιστούμε για να διαπιστώσουμε αν όντως ισχύει αυτό.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Θα δούμε.» Φαινόταν δύσπιστος, αν κι έμοιαζε να παραδέχεται ότι υπήρχε κάποια λογική στο συλλογισμό της Φενίλδα.

Βγαίνοντας από το ορυχείο, η Φενίλδα αισθάνθηκε το απογευματινό αεράκι πολύ ευχάριστο επάνω στο πρόσωπό της. Έβγαλε τα γυαλιά της και σκούπισε, με τον πήχη της, τον ιδρώτα από το μέτωπο της. Βλεφάρισε μερικές φορές στο κοκκινωπό φως.

Ο Νιρμόδος'φεν και ο Λοχαγός Γαλανόχειλος απομακρύνθηκαν από τον Πρίγκιπα Καρνάδη, την Αλιζέτ, και τη Φενίλδα'σαρ καθώς αυτοί πήγαιναν προς το οίκημα διοίκησης.

Ένας στρατιώτης πλησίασε τον Πρίγκιπα λίγο προτού φτάσουν στην πόρτα, κι έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Υψηλότατε. Ακόμα δε μας έχει πει τίποτα.»

«Τελικά,» παρατήρησε ο Καρνάδης, «δεν ήταν όλο λόγια. Ελαττώστε τα βασανιστήρια, αλλά το βράδυ μην την αφήσετε καθόλου να κοιμηθεί.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης και έφυγε.

«Η φίλη σου μοιάζει αντοχής,» είπε ο Καρνάδης στη Φενίλδα.

«Σ'το είπα ότι θ'αποδεικνυόταν δύσκολη.»

«Τι αποστολή ήταν αυτή στην Ταρασμάλθη, όπου τη γνώρισες;»

«Αυτό, δυστυχώς, δεν μπορώ να σ'το αποκαλύψω.»

Ο Καρνάδης ύψωσε ένα φρύδι. «Είμαι σύζυγος της Παντοκράτειρας, Φενίλδα...»

«Δεν το ξεχνάω, Πρίγκιπά μου. Ωστόσο, πρόκειται για κάτι απόρρητο – ακόμα κι αν είσαι σύζυγος της Παντοκράτειρας.»

«Παράξενο...» είπε ο Καρνάδης. «Είσαι, γενικά, παράξενη γυναίκα, Φενίλδα'σαρ.»

«Ελπίζω αυτό να είναι κομπλιμέντο, Υψηλότατε.»

Ο Καρνάδης μειδίασε. «Κι εγώ το ίδιο ελπίζω.»

Μπήκαν στο οίκημα διοίκησης, και η Αλιζέτ είπε: «Πρίγκιπά μου, οι επαναστάτες ίσως να προσπαθήσουν να σώσουν τη Μάρθα.»

«Νομίζεις ότι έχουν τόσες πολλές δυνάμεις ώστε να επιτεθούν ανοιχτά στο ορυχείο; Πετώντας τόση ώρα, δεν είδες κανέναν.»

«Επειδή κρύφτηκαν. Αυτό δε σημαίνει ότι είναι λίγοι. Επιπλέον, ακόμα και λίγοι να είναι, ίσως καταφέρουν να εισβάλουν και να πάρουν τη Μάρθα.»

«Φρόντισε να το αποτρέψεις,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης, καθίζοντας σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

«Ακριβώς αυτό περίμενα να πεις, Πρίγκιπά μου.»

9: *Νυχτερινή Επίθεση*

Ο Γεράσιμος είχε μάθει για την αιχμάλωτη των Παντοκρατορικών. Δεν είχε δει ο ίδιος τον γρύπα να τη φέρνει αλλά το είχε ακούσει από τους άλλους εργάτες. Όλοι το συζητούσαν και αναρωτιόνταν τι μπορεί να σήμαινε. Ποια μπορεί να ήταν αυτή η γυναίκα; Γιατί την είχαν αιχμαλωτίσει;

Ο Γεράσιμος δεν αμφέβαλλε ότι η αιχμάλωτη ήταν με την Επανάσταση. Οι Παντοκρατορικοί πρέπει να την είχαν πιάσει να κατασκοπεύει τον οικισμό. Κι αφού μία επαναστάτρια βρισκόταν εδώ, τούτο ίσως να σήμαινε ότι κι *άλλοι* επαναστάτες βρίσκονταν εδώ. Ίσως να σήμαινε ότι σχεδίαζαν να πάρουν το ορυχείο από τους στρατιώτες της Παντοκράτειρας.

Και ίσως να ήρθαν επειδή εγώ έδωσα την πληροφορία ότι κάτι παράξενο συμβαίνει.

Ο Γεράσιμος αισθανόταν ότι είχε κάνει κάτι σημαντικό. Σύντομα μπορεί όλοι τους να ήταν ελεύθεροι από τους Παντοκρατορικούς και να δούλευαν με μισθούς ανθρώπινους, με κάμποσες εξόδους, και με συνθήκες που δεν ήταν για ζώα.

Οι επαναστάτες αποκλείεται να έστειλαν εδώ μία μόνο ανιχνεύτρια. Θα είναι ολόκληρος στρατός στα βουνά. Μα τη Μεγάλη Αρτάλη, θα έρθουν και θα μας ελευθερώσουν!

Αυτά σκεφτόταν ο Γεράσιμος καθώς η ημέρα τελείωνε και, μαζί με άλλους τέσσερις εργάτες, πήγαινε προς το οίκημα διαμονής του. Κοιτάζοντας τριγύρω, έβλεπε περισσότερους φρουρούς να φυλάνε τον οικισμό απ'ό,τι συνήθως. *Σα να περιμένουν επίθεση. Οι επαναστάτες πρέπει να είναι κοντά! Φοβούνται!*

Ο Γεράσιμος, όμως, έμεινε σιωπηλός· δεν έδειξε τον ενθουσιασμό του στους υπόλοιπους εργάτες, γιατί, φυσικά, δεν ήθελε να τους κινήσει υποψίες για το άτομό του. Κανένας δεν έπρεπε να ξέρει ότι ήταν κατάσκοπος για την Επανάσταση – ακόμα και τώρα, που η απελευθέρωση έμοιαζε τόσο κοντά.

«Κάτι δεν πάει καλά, ρε,» του είπε ο Βατράνος, ένας από τους συγκάτοικούς του, καθώς πλησίαζαν το οίκημά τους.

«Τι;»

«Δε βλέπεις πόσους φρουρούς έχουν;»

«Ναι, είναι πολλοί...»

«Γι'αυτή τη γυναίκα τούς έχουν βάλει,» είπε ο Αύγουστος, ένας άλλος συγκάτοικος του Γεράσιμου. «Φοβούνται μην τους φύγει, ή μην έρθουν να την πάρουν. Πολλοί λένε ότι είναι επαναστάτρια.»

«Θάχουμε μπελάδες, γαμώτο...» μουρμούρισε ο Φοίβος, που πάντα ήταν φοβητσιάρης. Συνήθως έλεγε *Καλύτερα να τρώμε κι ας είναι λίγο, παρά να μας φάνε ζωντανούς.*

Ο Γεράσιμος, φυσικά, δεν συμφωνούσε. *Με τέτοια μυαλά πάντα θα είμαστε κάτω από το τακούνι της Παντοκράτειρας!* σκεφτόταν. *Πρέπει να κάνουμε κάτι!* Ευτυχώς και η γυναίκα του, η Χαρίκλεια, ήταν της ίδιας νοοτροπίας, έτσι μπορούσε να μεταφέρει πληροφορίες μέσω αυτής.

Η Χαρίκλεια... Καθώς ο Γεράσιμος έμπαινε στην τρώγλη που οι Παντοκρατορικοί αποκαλούσαν *οίκημα διαμονής εργαζομέ-*

νων, σκεφτόταν πόσο θα ήθελε τώρα να ήταν κοντά στη γυναίκα του. Θα ξάπλωνε πλάι της και θα την αγκάλιζε και θα τη φιλούσε στα χείλη και στον ώμο, και παρότι ήταν τόσο εξουθενωμένος από όλη την ημέρα που σίγουρα δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο μαζί της, θα ακουμπούσε το κεφάλι του πάνω στο μαλακό στήθος της και θα κοιμόταν, βαθιά και γαλήνια.

Δυστυχώς, τώρα κάθισε πάνω στο σκληρό χαμηλό κρεβάτι του οικήματος διαμονής, και κοίταξε το μπολ με το φαγητό που ήταν ακουμπισμένο παραδίπλα και την κούπα με το νερό. Άνοστο φαγητό, της πείνας. Νερό που το μόνο καλό του ήταν πως δεν ήταν βρόμικο, αλλά έβρισκες και χώμα μέσα.

Παρ'όλ'αυτά, ο Γεράσιμος έφαγε και ήπιε. Ήταν πολύ πεινασμένος και διψασμένος για να κάνει αλλιώς. Μετά, γδύθηκε και ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι του, κοιτάζοντας το ταβάνι και ελπίζοντας οι επαναστάτες να μην καθυστερήσουν πολύ να έρθουν.

«Θες τσιγάρο;» τον ρώτησε ο Βατράνος, από δίπλα. «Μου τα έφεραν στο τελευταίο επισκεπτήριο που είχα.»

«Ευχαριστώ, ρε φίλε.» Ο Γεράσιμος πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε. Φύσηξε καπνό προς το ταβάνι.

«Νομίζεις ότι θα γίνει καμια περίεργη ιστορία με τη γυναίκα που αιχμαλώτισαν;»

«Δεν ξέρω, αλλά το ελπίζω.»

«Ναι, το ίδιο κι εγώ. Μερικά προβλήματα για τα βρομόσκυλα της Παντοκράτειρας. Εμείς τι άλλο να πάθουμε, ούτως ή άλλως;»

«Σωστή σκέψη.»

Μέσα στο οίκημα διαμονής, που δεν ήταν παρά ένα δωμάτιο, το μόνο φως ερχόταν από μια λάμπα λαδιού κρεμασμένη στο χαμηλό ταβάνι, και οι σκιές παντού γύρω ήταν πυκνές. Ορισμένοι από τους εξουθενωμένους εργάτες είχαν ήδη αρχίσει να ροχαλίζουν.

«Τον έχουν γεμίσει τον τόπο με φρουρούς,» είχε παρατηρήσει η Ιωάννα, καθώς σουρούπωνε. «Το περιμένουν ότι θα επιχειρήσουμε διάσωση.»

«Ναι,» είχε συμφωνήσει η Θάρφι, και ο Γεράρδος είχε πει: «Δεν μπορούμε να το αναβάλουμε. Μέχρι αύριο ίσως να την έχουν σκοτώσει!»

«Δε θα το αναβάλουμε,» τον είχε διαβεβαιώσει η Ιωάννα.

Και τώρα, καθώς η νύχτα έπεφτε, δεν μιλούσαν πια. Έβαζαν το σχέδιό τους σε δράση.

Ο Νάρφλης σκαρφάλωσε στην πλαγιά δυτικά του οικισμού, νότια της εισόδου του ορυχείου. Βρήκε ένα καλό μέρος για να σταθεί, άναψε ένα μικρό μαγκάλι σ'ένα καλυμμένο σημείο, και άφησε τη φαρέτρα του δίπλα από το μαγκάλι, όρθια. Έβγαλε το τόξο του από τον ώμο και έλεγξε, για μια τελευταία φορά, τη χορδή. Τράβηξε ένα βέλος από τη φαρέτρα, το άναψε, το πέρασε στο τόξο, και σημάδεψε...

Ο στάβλος του οικισμού ήταν ακριβώς από κάτω του, και, λόγω καλοκαιριού, ήταν ξεσκέπαστος. Τα άλογα φαίνονταν να κοιμούνται. Τρεις φρουροί ήταν εκεί κοντά, ένας στην ανατολική μεριά του στάβλου, ένας στη νότια, κι ένας στη δυτική.

Ο Νάρφλης εκτόξευσε το πρώτο φλεγόμενο βέλος επάνω στα άχυρα· και συνέχισε να εκτοξεύει φλεγόμενα βέλη, το ένα κατόπιν του άλλου, γρήγορα.

Τα άλογα αμέσως αφήνιασαν.

Ο φρουρός στη δυτική μεριά, όταν έκανε να υψώσει το τουφέκι του προς τη βραχώδη πλαγιά, δέχτηκε ένα βέλος στο αριστερό μάτι και σωριάστηκε νεκρός.

Ο Αλκίνοος, όπως ο Νάρφλης, σκαρφάλωσε στην πλαγιά δυτικά του οικισμού, αλλά βόρεια της εισόδου του ορυχείου. Από κάτω του ήταν η φωλιά του γρύπα.

Ο Αλκίνοος άναψε μαγκάλι σ'ένα καλυμμένο σημείο και ξεκίνησε κι εκείνος να ρίχνει φλεγόμενα βέλη, μόλις είδε τον Νάρφλη να κάνει το ίδιο μέσα στη νύχτα. Ο γρύπας τρόμαξε από τη φωτιά. Κρώζοντας δυνατά, χτύπησε τις φτερούγες του. Στον λαιμό του ήταν περασμένο ένα περιλαίμιο, κι από το περιλαίμιο ξεκινούσε μια αλυσίδα που κατέληγε σ'έναν πάσαλο καρφωμένο στη γη. Ο πάσσαλος αυτός τώρα έσπασε καθώς ο γρύπας χτυπιόταν, και το θηρίο έφυγε από τη φωλιά του. Οι δύο φρουροί που επιχείρησαν να το συγκρατήσουν κατέληξαν ο ένας αναίσθητος στο χώμα κι ο άλλος νεκρός, με το λαιμό του σπασμένο.

Βρισκόμενοι ανατολικά του οικισμού και βόρεια, αντίκρυ στα περισσότερα οικήματα διαμονής των εργατών, ο Σέλιρ'χοκ και ο Ανδροκλής'μορ είδαν τα φλεγόμενα βέλη να πέφτουν, και ήξεραν ότι η ώρα είχε έρθει.

Ύψωσαν τα τουφέκια μακρινής εμβέλειας που είχαν κοντά τους και, σημαδεύοντας μέσα από τα μεγεθυντικά στόχαστρα (τα οποία η Θάρφι'ταρ είχε ενισχύσει επιπλέον με Ξόρκια Οπτικής Ενισχύσεως), άρχισαν να χτυπούν τους φρουρούς που φυλούσαν την περίμετρο του οικισμού.

Ο Προαιρέσιος ήταν σκαρφαλωμένος στην πλαγιά δυτικά του οικισμού, βορειότερα από τον Νάρφλη αλλά νότια από την είσοδο του ορυχείου, την οποία μπορούσε να δει ότι φυλούσαν δύο φρουροί. Ακριβώς βόρεια της εισόδου ήξερε ότι ήταν σκαρφαλωμένος ο Σερφάντης, λίγο πιο νότια από τον Αλκίνοο, ασφαλώς, ο οποίος έριχνε τώρα φλεγόμενα βέλη στη φωλιά του γρύπα.

Κάτω από τον Προαιρέσιο βρισκόταν ένα χτίριο που δεν μπορεί να ήταν παρά η αποθήκη ενέργειας, όπως είχαν συμφωνήσει όλοι οι επαναστάτες. Ήταν πίσω από ένα οίκημα με μηχανήματα τα οποία χρησίμευαν για τη μετατροπή του αίματος των βράχων σε εύχρηστη ενέργεια.

Ο Προαιρέσιος είδε τους φρουρούς του οικισμού να στρέφονται οι μισοί νότια, προς τον φλεγόμενο στάβλο, και οι άλλοι μισοί βόρεια, προς τη φλεγόμενη φωλιά του γρύπα.

Σύγχυση και αποπροσανατολισμός.

Ο Προαιρέσιος κατέβηκε την πλαγιά μέσα στο σκοτάδι, δίχως κανένας να τον προσέξει, καθώς όλοι αλλού είχαν στραμμένα τα μάτια τους.

Ο Σερφάντης, βόρεια της εισόδου του ορυχείου, σίγουρα θα έκανε το ίδιο πράγμα τώρα.

Ο Προαιρέσιος τράβηξε το σπαθί του και, καθώς πεταγόταν δίπλα σ'έναν αναστατωμένο φρουρό, του έσχισε τον λαιμό. Με το αριστερό χέρι τράβηξε το πιστόλι του και, ζυγώνοντας την είσοδο του ορυχείου, πυροβόλησε τον έναν φρουρό εκεί.

Ο άλλος φρουρός ύψωσε αμέσως το τουφέκι του–

–και έριξε στον αέρα, καθώς μια γιγαντόσωμη, κατάμαυρη μορφή παρουσιάστηκε πίσω του, τυλίγοντας μια αλυσίδα στον λαιμό του και τραβώντας τον πίσω.

Ο Σερφάντης, αφήνοντας τον φρουρό να σωριαστεί στα πόδια του, έκανε νόημα στον Προαιρέσιο να πάνε προς το χτίριο με τους μηχανισμούς μετατροπής ενέργειας. Ο Απολλώνιος έ-νευσε, και ο Σερφάντης έβγαλε μια βόμβα από μια θήκη των

λουριών που διασταυρώνονταν επάνω στο μαυρόδερμο στήθος του.

Μόλις τα φλεγόμενα βέλη άρχισαν να πέφτουν, η Θάρφι'ταρ ζύγωσε το αεροπλάνο των Παντοκρατορικών από τα νοτιοδυτικά, ο Γεράρδος από τα νότια, και η Ιωάννα από τα ανατολικά. Γύρω του στέκονταν πέντε φρουροί, αλλά τώρα, με τις φωτιές και τις φωνές, είχαν φανερά αποπροσανατολιστεί. Κοίταζαν προς τα εκεί όπου γινόταν η φασαρία, απομακρύνονταν από τις θέσεις τους.

Αυτό ήταν, σκέφτηκε η Ιωάννα καθώς ένας τής γύριζε την πλάτη. Τον άρπαξε από τα μαλλιά και του έσχισε τον λαιμό με το ξιφίδιό της. Μετά, εκτόξευσε αμέσως το ξιφίδιο καταπάνω σ'έναν άλλο, παραδίπλα, ο οποίος είχε δει ότι κάτι συνέβη. Η λεπίδα στροβιλίστηκε και καρφώθηκε στο στήθος του· ο άντρας κατέρρευσε.

Η Ιωάννα τράβηξε δύο πιστόλια από τη ζώνη της.

Άκουσε τον Γεράρδο να πυροβολεί· είδε τη λάμψη του δικού του πιστολιού μες στο σκοτάδι. Τον πυροβολισμό ακολούθησε μια κραυγή πόνου.

Κι άλλοι πυροβολισμοί: αυτοί από τη μεριά της Θάρφι'ταρ.

Δεν φυλούσαν, όμως, μόνο πέντε Παντοκρατορικοί το αεροπλάνο. Φωνές ακούστηκαν από το εσωτερικό του.

Η Ιωάννα πυροβόλησε τον πρώτο που έκανε να βγει από την ανοιχτή πόρτα του σκάφους.

Ο Γεράρδος πυροβόλησε ένα παράθυρο του αεροπλάνου μέχρι που το τζάμι έσπασε, κι αμέσως μετά πέταξε μέσα μια χειροβομβίδα.

Η Θάρφι'ταρ ήρθε κοντά στην Ιωάννα. «Όπως παλιά, ε;» της είπε, και πήγαν προς την πόρτα, ακολουθούμενες από τον Γεράρδο. Κι οι τρεις τους πυροβολούσαν ασταμάτητα, για να κά-

νουν τους Παντοκρατορικούς να μη μπορούν να ξεμυτίσουν από την κάλυψή τους.

Ο Γεράρδος πέταξε μέσα στην πόρτα μια ακόμα χειροβομβίδα, και μια δυνατή έκρηξη ακολούθησε. Δεν ανησυχούσε μήπως χτυπήσει τη Μάρθα· μετά από το τελευταίο ανιχνευτικό ξόρκι του Σέλιρ'χοκ, ήξεραν ότι την είχαν στην πίσω μεριά του αεροπλάνου.

Οι Παντοκρατορικοί δεν την άφηναν να κοιμηθεί, οι γαμημένοι πούστηδες! Είχαν έναν κουβά και την έλουζαν με νερό όποτε έκανε να την πάρει ο ύπνος· ή της έριχναν αλάτι επάνω στις πληγές της, κάνοντάς τη να χτυπιέται, καθώς ήταν δεμένη χειροπόδαρα, και να ουρλιάζει πίσω από το φίμωτρό της. Σε κάποια στιγμή νόμιζε ότι είχε βγάλει τον ώμο της.

Δεν της έδιναν πια καμία ευκαιρία να μιλήσει. Δεν της έλυναν καθόλου το στόμα, γιατί, ώς τώρα, όποτε το έκαναν αυτό εκείνη πάντοτε τους έβριζε. Μάλλον, περίμεναν να έρθει το πρωί για να τη ρωτήσουν αν είχε αλλάξει γνώμη και ήθελε να μιλήσει στον γαμημένο Πρίγκιπά τους.

Τώρα, όμως, φασαρία ακούστηκε μες στη νύχτα. Πυροβολισμοί. Κραυγές.

Η Μάρθα γέλασε πίσω από το φίμωτρό της. *Πάρτε τα, πούστηδες! ΠΑΡΤΕ ΤΑ!* ήθελε να τους φωνάξει.

Ένα παράθυρο έσπασε, μια έκρηξη έγινε τραντάζοντας το σκάφος.

Οι δύο καριόληδες που τη βασάνιζαν (δεν ήταν οι ίδιοι με πριν· είχαν αλλάξει βάρδια) έπεσαν στο πάτωμα τραβώντας τα πιστόλια τους.

Η Μάρθα άρχισε να τραβά το σίδερο όπου ήταν δεμένα τα χέρια της.

«Μην κουνιέσαι εσύ!» της είπε ο ένας βασανιστής της.

Εκείνη τον αγνόησε.

«*Μην κουνιέσαι!*»

Ακόμα μια έκρηξη. Ουρλιαχτά. Πυροβολισμοί.

«Ελάτε μπροστά!» γκάριξε κάποιος, και οι δύο βασανιστές της σηκώθηκαν και έφυγαν.

Ο Γεράσιμος πετάχτηκε πάνω αμέσως μόλις οι πρώτες φωνές και οι πρώτοι πυροβολισμοί ακούστηκαν· γιατί, σε αντίθεση με τους άλλους εργάτες, το *περίμενε* ότι θα συνέβαινε αυτό – το *περίμενε!*

«Τι γίνεται, ρε σεις;» έκανε ο Αύγουστος, αγουροξυπνημένος.

Ο Γεράσιμος πήγε στην πόρτα του οικήματός τους, ξυπόλυτος και ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του. Απέξω είδε δύο νεκρούς φρουρούς, κι έναν άλλο να πυροβολεί προς τ'ανατολικά, πέρα από το μονοπάτι, προς τα σκοτεινά βράχια και τα δέντρα.

«Τι κάνεις εσύ;» φώναξε μια φρουρός στον Γεράσιμο. «Μέσα! Μπες μέσα!» Και πλησίασε γρήγορα, κρατώντας το τουφέκι της εμπρός της και επιχειρώντας να τον σπρώξει όπισθεν με την πίσω μεριά του όπλου.

«Δε μπαίνουμε μέσα!» γρύλισε ο Γεράσιμος. «Είμαστε ελεύθεροι! *Ελεύθεροι!*» Κι έπιασε το όπλο, προσπαθώντας να το πάρει από τα χέρια της.

«Βρομόσκυλο! Μπες μέσα!» Η πολεμίστρια τον κλότσησε, δυνατά, βρίσκοντάς τον στον μηρό.

Εκείνος έφτασε τη σκανδάλη του τουφεκιού και την πάτησε. Το όπλο πυροβόλησε, πετυχαίνοντας τη γυναίκα στην κοιλιά και τινάζοντάς την πίσω, με τη λευκή της στολή γεμάτη αίματα.

Ο Γεράσιμος, κρατώντας το τουφέκι, στράφηκε στους τέσσερις εργάτες που μοιράζονταν την ίδια τρώγλη μ'εκείνον. «Είμαστε ελεύθεροι!» τους φώναξε. «Ήρθαν για εμάς! *Είμαστε ελεύθεροι!*»

«Τι – τι λέτε, ρε παιδιά; Τι...;» ψέλλισε ο Φοίβος.

Οι άλλοι, όμως, ακολούθησαν τον Γεράσιμο έξω απ'το οίκημα, γιατί η γενναία του κίνηση τούς είχε εμπνεύσει, κι επιπλέον ήταν φανερό πως κάποιοι επιτίθονταν στους Παντοκρατορικούς. Οι εργάτες ένιωθαν ξαφνικά μια καινούργια δύναμη να φορτίζει τα σώματά τους παρά την εξάντληση της ημέρας.

Ο Καρνάδης, έχοντας ξυπνήσει από τον σαματά, κοίταξε έξω απ'το παράθυρο του δωματίου του.

«Κατάρες!» φώναξε. «Μας επιτίθενται από παντού!»

Έβαλε γρήγορα το παντελόνι του και τις μπότες του. Όπλισε το πιστόλι του και κατέβηκε στο ισόγειο του οικήματος διοίκησης, όπου συνάντησε τη Φενίλδα'σαρ, η οποία έμοιαζε επίσης να έχει μόλις ξυπνήσει και κρατούσε κι εκείνη ένα πιστόλι.

«Η καταραμένη Μαύρη Δράκαινα!» γρύλισε ο Καρνάδης. «Είπε ότι δεν μπορεί να ήταν πολλοί – και τώρα δεχόμαστε επίθεση από παντού!»

«Ίσως να είναι αντιπερισπασμός, Πρίγκιπά μου,» είπε η Φενίλδα.

Μια δυνατή έκρηξη αντήχησε.

«Τι στ'αφτιά της Λόρκης!» Ο Καρνάδης κοίταξε από ένα παράθυρο. Η έκρηξη δεν είχε γίνει και πολύ μακριά. Έβλεπε τις φλόγες. Το οίκημα με τα μηχανήματα είχε χτυπηθεί.

«Τι σκατά κάνουν οι φρουροί αυτού του ηλίθιου του Επόπτη! Πώς τους άφησαν να φτάσουν ώς εδώ!»

Ο Νάρφλης και ο Αλκίνοος, έχοντας τελειώσει τη δουλειά τους με τα φλεγόμενα βέλη, κατέβηκαν κι εκείνοι την πλαγιά – ο ένας από τα νότια κι ο άλλος από τα βόρεια – για να πολεμήσουν τους Παντοκρατορικούς μέσα στο χάος που είχε μετατραπεί ο οικισμός.

Η Αλιζέτ περίμενε τους επαναστάτες μέσα στο αεροπλάνο, γιατί ήταν βέβαιη πως, ό,τι άλλο κι αν έκαναν, εκεί θα έρχονταν στο τέλος. Δε θ'άφηναν τη Μάρθα στα χέρια των Παντοκρατορικών.

Και τώρα, οι επαναστάτες επιτίθονταν. Δύο χειροβομβίδες είχαν ήδη πέσει μέσα στο σκάφος, και αρκετοί στρατιώτες του Πρίγκιπα ήταν νεκροί. Από τους δώδεκα η Αλιζέτ νόμιζε ότι ίσως να είχαν σκοτωθεί οι περισσότεροι, και καταράστηκε.

Η ίδια είχε καλυφτεί στη μέση του αεροπλάνου και περίμενε. Μπροστά της έβλεπε συντρίμμια και κουφάρια. Τώρα, τέσσερις στρατιώτες πυροβολούσαν μόνο, προσπαθώντας ν'αποτρέψουν τους επαναστάτες απ'το να εισβάλουν–

Μια εκτυφλωτική λάμψη–

Καπνός–

Ουρλιαχτά–

Η Αλιζέτ βλεφάρισε, γρήγορα, για να ανακτήσει την όρασή της. Στην αρχή ήταν μπερδεμένη· μετά, όμως, κατάλαβε τι είχε συμβεί. *Ξόρκι Καπνογόνου Θραύσεως Πυρών*. Ένα ξόρκι που χρησιμοποιούσαν οι μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών. Θρυμμάτιζε μια σφαίρα που είχε μόλις βληθεί, χτυπώντας όλους όσους βρίσκονταν γύρω σαν να ήταν χειροβομβίδα, ενώ συγχρόνως δημιουργούσε μια δυνατή λάμψη και καπνό.

Παλιά, όταν υπηρετούσαν ακόμα την Παντοκράτειρα, οι Μαύρες Δράκαινες βοηθιούνταν από αυτό το ξόρκι στις εφόδους τους, όπως θυμόταν πολύ καλά η Αλιζέτ.

Έχουμε, λοιπόν, μια από τις προδότριες εδώ.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα πήγε στην πίσω μεριά του αεροσκάφους, γρήγορα, προτού εισβάλουν οι επαναστάτες.

Η Μάρθα ήταν ακόμα δεμένη, παρότι χτυπιόταν μανιασμένα, προσπαθώντας να λυθεί.

Η Αλιζέτ, αγνοώντας την, πιάστηκε από την άκρια της οροφής και τράβηξε το σώμα της επάνω, σε μια προεξοχή. Πήρε το πιστόλι της στο χέρι, και αφουγκράστηκε.

Η Ιωάννα, ο Γεράρδος, και η Θάρφι'ταρ μπήκαν στο αεροπλάνο, με τα όπλα τους υψωμένα, κοιτάζοντας προς κάθε μεριά για πιθανούς αντιπάλους. Το μόνο που αντίκρισαν, όμως, ήταν συντρίμμια και πτώματα.

«Το ξόρκι σου δούλεψε καλά, μάγισσα,» είπε ο Γεράρδος.

«Αυτό το ξόρκι πάντα δουλεύει καλά, όπως θα μπορεί να σε διαβεβαιώσει κι η Ιωάννα,» αποκρίθηκε η Θάρφι.

«Μάρθα!» φώναξε ο Γεράρδος. «Μ'ακούς;»

Καμια απάντηση δεν ήρθε, πέρα από ένα σκούξιμο από το βάθος του αεροσκάφους, προς την πίσω μεριά.

«Αυτή είναι,» είπε η Ιωάννα. «Την έχουν φιμωμένη.

»Μη βιάζεστε, όμως,» πρόσθεσε χαμηλόφωνα. «Μπορεί να μας έχουν στήσει παγίδα εκεί πίσω. Μην ξεχνάτε – η *Αλιζέτ* είναι εδώ.»

«Αν ήταν μέσα στο αεροπλάνο, δε θάχε παρουσιαστεί ώς τώρα;» είπε ο Γεράρδος.

«Δεν την ξέρεις όπως την ξέρουμε εμείς,» τόνισε η Ιωάννα, κι έκανε νόημα, με το σαγόνι, να προχωρήσουν.

Προχώρησαν, έχοντας τα πιστόλια τους υψωμένα, περιμένοντας επίθεση από παντού.

Και η Σκοτεινή Βασίλισσα, γαντζωμένη στην οροφή της πίσω μεριάς του αεροσκάφους, άκουσε τα βήματά τους να έρχονται. *Κινούνται με προσοχή,* παρατήρησε. *Υποπτεύονται παγίδα. Αν έχουν μια Δράκαινα μαζί τους, μπορεί να με είδε επάνω στον γρύπα· κι αν με είδε, τότε ξέρει ότι πρέπει να φοβάται.* Κάθε μυς στο σώμα της Αλιζέτ ήταν έτοιμος να κινηθεί. Το χέρι της έσφιγγε τη λαβή του πιστολιού της, και το δάχτυλό της ήταν στη σκανδάλη.

Ο Γεράρδος ατένισε τη Μάρθα καθώς ζύγωναν την πίσω μεριά του αεροσκάφους. Τα ρούχα της ήταν σχισμένα, το πρόσωπό της μελανιασμένο. Ήταν βρεγμένη από πάνω ώς κάτω, ξυπόλυτη, και δεμένη χειροπόδαρα.

Μόλις τους αντίκρισε άρχισε να σκούζει και να κοιτάζει ψηλά, προς το ταβάνι.

Τι κάνει; απόρησε ο Γεράρδος.

Η Ιωάννα και η Θάρφι'ταρ, όμως, κατάλαβαν και σταμάτησαν να βαδίζουν, ένα βήμα προτού μπουν στο πίσω τμήμα του αεροσκάφους. Ο Γεράρδος σταμάτησε μαζί τους.

Πυροβολισμοί ήρθαν από πάνω.

Οι επαναστάτες πετάχτηκαν πίσω και δεν χτυπήθηκαν.

Η Αλιζέτ, που ήξερε ότι την είχαν καταλάβει από τη στιγμή που τους άκουσε να σταματάνε να βαδίζουν, καταράστηκε από μέσα της. *Έπρεπε να είχα αναισθητοποιήσει τη Μάρθα!*

Αλλά δεν πειράζει· μπορεί να μου φανεί χρήσιμη ακόμα κι έτσι...

Η Σκοτεινή Βασίλισσα πυροβολώντας άδειασε το πιστόλι της, θέλοντάς να τους κάνει ν'απομακρυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο. Μόλις ο γεμιστήρας τελείωσε, τινάχτηκε από τη θέση της στο ταβάνι και βρέθηκε πίσω από τη Μάρθα. Στο χέρι της ήταν τώρα ένα ξιφίδιο, και το ξιφίδιο ήταν στο λαιμό της αιχμάλωτης.

Η Ιωάννα σημάδεψε την Αλιζέτ, το ίδιο κι η Θάρφι'ταρ, κι ο Γεράρδος.

«*Δύο* προδότριες, λοιπόν!» παρατήρησε η Σκοτεινή Βασίλισσα. «Και μάλιστα, η ίδια η Ιωάννα που κοιμάται με τον Αρχιπροδότη!»

«Κατέβασε το όπλο σου, Αλιζέτ,» είπε η Ιωάννα. «Δε μπορείς να μας νικήσεις και τους τρεις.»

«Μπορώ, όμως, να της ανοίξω το λαιμό από το ένα αφτί ώς το άλλο – και το ξέρεις ότι δεν μπλοφάρω.»

«Τι θέλεις; Να παραδοθούμε;»

Η Αλιζέτ είχε ήδη αρχίσει να τραβά ένα πιστόλι πίσω από την πλάτη της. «Όχι. *Να πεθάνετε!*» Έφερε το πιστόλι μπροστά, πυροβολώντας.

Η ριπή χτύπησε τη Θάρφι'ταρ. Η Ιωάννα πετάχτηκε στο πλάι, από τη μια μεριά της θύρας που οδηγούσε στο οπίσθιο τμήμα του αεροσκάφους. Ο Γεράρδος πετάχτηκε από την άλλη μεριά – και τράβηξε τη Θάρφι μαζί του, από τη ζώνη, ενώ εκείνη παραπατούσε και αίμα είχε βάψει τη μακριά τουνίκα της.

Η Αλιζέτ συνέχισε να πυροβολεί, αλλά τώρα οι σφαίρες της έβρισκαν τον αέρα, τα τοιχώματα του αεροσκάφους, και τα καθίσματα.

Ο Σέλιρ'χοκ πυροβολούσε τους φρουρούς, στοχεύοντάς τους με το μαγικά ενισχυμένο στόχαστρο του μακρινής εμβέλειας τουφεκιού του· και καθώς άλλαζε στόχους είδε ότι κάποιοι εργάτες είχαν βγει από το οίκημά τους. Ο ένας, που πήγαινε πρώτος, κρατούσε τουφέκι, και μαζί του ήταν άλλοι τρεις – ένας απ'αυτούς κρατούσε πιστόλι, ένας άλλος ξιφίδιο. Χωρίς να διστάσουν επιτέθηκαν στους Παντοκρατορικούς, και οι φωνές τους έβγαλαν κι άλλους εργάτες από τα οικήματά τους.

«Νομίζω πως μόλις ξεσηκώσαμε τους εργάτες, Σέλιρ,» είπε ο Ανδροκλής.

«Μάλλον δεν τους άρεσαν οι όροι διαμονής εδώ,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Ανδροκλής γέλασε και, αφού άλλαξε γεμιστήρα στο τουφέκι του, πυροβόλησε γι'ακόμα μια φορά. «Αν η τύχη μάς ευνοήσει, το ορυχείο θα γίνει δικό μας απόψε.»

«Μη βιάζεσαι να μιλήσεις· δεν είναι ποτέ συνετό.»

«Εσείς οι Διαλογιστές είστε πάντα τόσο μετρημένοι.»

«Συνήθως, θέλεις να πεις. Υπάρχουν και εξαιρέσεις.» Ο Σέλιρ'χοκ στόχευσε έναν στρατιώτη της Παντοκράτειρας και, πατώντας τη σκανδάλη του τουφεκιού του, τον σώριασε.

Συγχρόνως, ένα σωρό εργάτες έβγαιναν από τα οικήματά τους, φωνάζοντας και χτυπώντας τους δυνάστες τους, νομίζοντας μάλλον ότι κάποια μεγάλη στρατιωτική βοήθεια είχε έρθει.

Ελπίζω να μην απογοητευτούν από τη μικρή μας ομάδα, σκέφτηκε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Νάρφλης κλότσησε τη σημαία της Παντοκράτειρας που ήταν στο κέντρο του οικισμού, σωριάζοντάς την στο χώμα. Ο Σερφάντης την έπιασε με το ένα χέρι και την κοπάνησε στο κεφάλι ενός Παντοκρατορικού, ρίχνοντάς τον αναίσθητο. Παραδίπλα, ο Αλκίνοος πυροβολούσε ασταμάτητα με το τουφέκι του, ενώ ο Προαιρέσιος όσους δεν έφτανε να σπαθίσει τούς χτυπούσε με το πιστόλι του.

«Από δω!» φώναξε. «Εδώ είναι το διοικητήριό τους!» Το οίκημα που έδειχνε με το σπαθί του ήταν μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα· δεν ήταν μόνο ισόγειο, είχε και όροφο, και η πινακίδα πάνω από την είσοδό του έγραφε ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΟΡΥΧΕΙΟΥ.

Ο Νάρφλης, ο Σερφάντης, και ο Αλκίνοος ακολούθησαν τον Απολλώνιο, πυροβολώντας ολόγυρα σαν τρελοί, ενώ έβλεπαν πως και οι εργάτες είχαν ξεσηκωθεί και προκαλούσαν πρόβλημα στους Παντοκρατορικούς.

«Της Λόρκης το σπίτι έχει γίνει το μέρος!» φώναξε ο Νάρφλης, γελώντας. Το μοναδικό του μάτι γυάλιζε άγρια. Το τουφέκι του πυροβολούσε όποιον λευκοντυμένο έβλεπε.

Καθώς όμως οι επαναστάτες ζύγωναν το διοικητήριο των Παντοκρατορικών, στρατιώτες μαζεύτηκαν γύρω τους. Πρέπει να φρουρούσαν το μέρος, να περίμεναν μήπως κανείς πλησιάσει. Κι ανάμεσά τους ήταν ένας άντρας με καστανά μαλλιά και κατάλευκο δέρμα ο οποίος είχε επάνω του τα αναγνωριστικά λοχαγού.

«Πετάξτε τα όπλα σας!» γκάριξε. «Πετάξτε τα όπλα σας!»

Η πόρτα του διοικητηρίου άνοιξε και ένας άλλος άντρας παρουσιάστηκε στο κατώφλι, με δέρμα λευκό-ροζ και ξυρισμένο κεφάλι. Κρατούσε τουφέκι στα χέρια. Πίσω του ήταν μια γυναίκα η οποία σημάδευε πάνω απ᾽τον ώμο του, με πιστόλι. Ήταν γαλανόδερμη και φορούσε μεγάλα στρογγυλά γυαλιά.

Ο Προαιρέσιος νόμιζε ότι την αναγνώριζε. *Φενίλδα᾽σαρ;...*

«Παραδοθείτε!» φώναξε ο καραφλός άντρας. «Τώρα!»

Ο Νάρφλης κοίταξε τον Προαιρέσιο. «Σκατά...» μούγκρισε κάτω απ᾽την ανάσα του. «Τη γαμήσαμε, ξιφομάχε. Μας έχουν κυκλωμένους.»

«Καλύτερα νεκροί παρά στα κωλόχερά τους!» γρύλισε ο Αλκίνοος, αλλά ο Σερφάντης τού κατέβασε το τουφέκι προτού κάνει καμια βλακεία και πυροβολήσει.

«Θάρφι...» είπε ο Γεράρδος, έχοντας στα χέρια του την αιμόφυρτη μάγισσα–

Και θυμάται τη Θεώνη, στο Πορφυρό Κενό, κι αυτή αιμόφυρτη στα χέρια του–

Και θυμάται τη Μελισσάνθη, στη Χάρνταβελ, κι αυτή αιμόφυρτη στα χέρια του–

«...Άφησέ με κάτω, Γεράρδε...» έκανε με δυσκολία η Θάρφι'ταρ. «Κάτω... Σε εμποδίζω...»

«Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις–»

«Πρέπει να βοηθήσεις τη Μάρθα!... Γι'αυτήν... ήρθαμε...» Η Θάρφι πιεζόταν φανερά καθώς μιλούσε. Το τραύμα πρέπει να ήταν κάπου στην κοιλιά της. Ολόκληρο το μπροστινό μέρος της τουνίκας της είχε μουλιάσει.

«*Αλιζέτ!*» φώναξε η Ιωάννα, και ακουγόταν εξαγριωμένη. «Παραδώσου! Αν σκοτώσεις τη Μάρθα, μα τα δόντια της Έχιδνας, θα σε σκοτώσω, τ'ορκίζομαι!»

Η Σκοτεινή Βασίλισσα ακούστηκε να γελά. «Δε μπορείς να με σκοτώσεις, Ιωάννα. *Εγώ* θα σκοτώσω *εσένα*, μόλις βγεις από εκεί που έχεις τρυπώσει, λαγόκαρδη προδότρια!»

Και μετά, κραύγασε, ξαφνιασμένη.

Η Μάρθα, κινώντας απότομα το κεφάλι, χτύπησε την Αλιζέτ στο σαγόνι, καθώς εκείνη ήταν γονατισμένη πίσω της.

Και τότε η Ιωάννα όρμησε στο οπίσθιο τμήμα του αεροσκάφους, τρέχοντας καταπάνω στη Σκοτεινή Βασίλισσα και κλοτσώντας.

Το πιστόλι έφυγε από το χέρι της Αλιζέτ, τινάχτηκε πέρα, και η Ιωάννα έστρεψε το δικό της πιστόλι προς το κεφάλι της αντιπάλου της για να πατήσει τη σκανδάλη και να την αποτελειώσει–

Αλλά η Σκοτεινή Βασίλισσα, με τρόπο απίστευτο, είχε εκμεταλλευτεί την ώθηση προς τα πίσω που της είχε δώσει το χτύπημα της Μάρθας, είχε, εσκεμμένα, πέσει ανάσκελα, και υψώ-

νοντας το πόδι της χτύπησε την Ιωάννα ανάμεσα στους μηρούς, κάνοντάς την να πεταχτεί πίσω και κάνοντας τη σφαίρα της να αστοχήσει.

Η Ιωάννα σωριάστηκε, νιώθοντας τον έντονο πόνο να έχει πιάσει σαν μέγγενη τα εντόσθιά της.

Η Αλιζέτ τινάχτηκε όρθια, με αίμα στα χείλη της. Πάτησε το χέρι της Ιωάννας που κρατούσε το πιστόλι, και ύψωσε το ξιφίδιό της για να την καρφώσει στο λαιμό.

Με τις άκριες των ματιών της, όμως, είδε κάποιον να έρχεται – και ήξερε ότι θα ήταν οπλισμένος με πυροβόλο ενώ εκείνη τώρα δεν ήταν. Έτσι, χωρίς να καρφώσει την Ιωάννα, τινάχτηκε και πάτησε το κουμπί που άνοιγε αυτόματα την πίσω πόρτα του αεροσκάφους.

Ο Γεράρδος πυροβόλησε την Αλιζέτ αλλά αστόχησε καθώς εκείνη γλιστρούσε μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα και έφευγε.

Απρόσμενα, οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας δέχτηκαν επίθεση από τα νώτα.

Από τους εργάτες.

«Το μουνί της Λόρκης!» γρύλισε ο Λοχαγός Γαλανόχειλος και στράφηκε, πυροβολώντας έναν εργάτη στο κεφάλι και τινάζοντάς του τα μυαλά στον αέρα.

Η περικύκλωση, όμως, είχε χαλάσει. Δεν είχαν πλέον το πλεονέκτημα. Και οι επαναστάτες τούς χτύπησαν, πυροβολώντας ολόγυρα.

Ο Προαιρέσιος πυροβόλησε τον καραφλό άντρα στο πόδι, κάνοντάς τον να κραυγάσει και να πέσει προς τα πίσω, επάνω στη Φενίλδα η οποία τον έπιασε στα χέρια της.

«Στο οίκημα!» είπε ο Προαιρέσιος στους συντρόφους του. «Στο οίκημα!» Κι έτρεξε προς τα εκεί, γιατί ήξερε πως όποιος

κι αν ήταν αυτός ο καραφλός σίγουρα ήταν κάποιο σημαντικό πρόσωπο, αλλιώς δε θα βρισκόταν μέσα στο διοικητήριο.

Ο Νάρφλης, ο Σερφάντης, και ο Αλκίνοος ακολούθησαν τον Απολλώνιο όσο οι Παντοκρατορικοί ήταν ακόμα σαστισμένοι από την αιφνίδια επίθεση των εργατών, οι οποίοι τους χτυπούσαν με όπλα που είχαν αρπάξει από άλλους στρατιώτες.

Η Φενίλδα'σαρ προσπάθησε να κλείσει, αλλά ο Προαιρέσιος κλότσησε την πόρτα ανοίγοντάς την διάπλατα και πετώντας κάτω τη μάγισσα και τον καραφλό άντρα που, καθότι τώρα τραυματισμένος στο πόδι, δεν στεκόταν καλά.

Οι επαναστάτες μπήκαν στο οίκημα διοίκησης και έκλεισαν πίσω τους, κλειδώνοντας.

«Αν κάνετε πως κινήστε, πεθαίνετε,» είπε ο Προαιρέσιος στη μάγισσα και στον άντρα, σημαδεύοντάς τους με το πιστόλι του ενώ στο άλλο χέρι βαστούσε το σπαθί του, αιματοβαμμένο ώς τη λαβή.

«*Προαιρέσιε;*» Φαίνεται πως τώρα και η Φενίλδα τον είχε αναγνωρίσει.

«Ο κόσμος είναι μικρός, Φενίλδα'σαρ...»

10: *Η Σκοτεινή Βασίλισσα*

Ο Γεράρδος τράβηξε το φίμωτρο από το στόμα της Μάρθας, ξεκολλώντας το απότομα. Εκείνη τσύριξε. «Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας!» έβρισκε. «Λύσε με! Λύσε με!»

Ο Γεράρδος τράβηξε το ξιφίδιό του ενώ, συγχρόνως, έριχνε ένα βλέμμα στην Ιωάννα για να δει πώς ήταν. Η Μαύρη Δράκαινα είχε σηκωθεί στο ένα γόνατο, και το ένα της χέρι κρατούσε σφιχτά το πιστόλι της. Τα μάτια της ήταν στραμμένα στην ανοιχτή πόρτα απ'την οποία είχε φύγει η Αλιζέτ.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Γεράρδος καθώς έκοβε το σχοινί που έδενε τους αστραγάλους της Μάρθας. «Δες πώς είναι η Θάρφι. Είναι άσχημα χτυπημένη.»

Η Ιωάννα ένευσε και σηκώθηκε· πήγε προς το κεντρικό τμήμα του αεροσκάφους, παραπατώντας λίγο.

Ο Γεράρδος κοίταξε τα δεσμά στους καρπούς της Μάρθας: δεν ήταν σχοινιά· ήταν σιδερένιες χειροπέδες. Καταράστηκε. «Θα πυροβολήσω την αλυσίδα,» είπε. «Τέντωσε τα χέρια σου.»

Η Μάρθα τα τέντωσε. Ο Γεράρδος πυροβόλησε την αλυσίδα των χειροπεδών με το πιστόλι του, και οι καρποί της Μάρθας ελευθερώθηκαν. Σηκώθηκε όρθια, μουγκρίζοντας και βρίζοντας θεούς και μάνες.

Ο Γεράρδος την αγκάλιασε.

Ο Μάρθα γέλασε. «Όλο γλύκες είσαι.»

«Φοβήθηκα ότι θα πέθαινες κι εσύ,» της είπε καθώς χάιδευε τα μαλλιά της.

«Ποιος άλλος πέθανε;»

«Πολλοί έχουν πεθάνει. Πολλούς έχω δει να πεθαίνουν,» είπε ο Γεράρδος αφήνοντάς την από την αγκαλιά του και κοιτάζοντας το μελανιασμένο πρόσωπό της. Φίλησε τα χείλη της, γρήγορα. «Πάμε στη Θάρφι'ταρ,» πρότεινε μετά.

Η Μάρθα ένευσε και, παίρνοντας το πιστόλι της Αλιζέτ, που ήταν πεσμένο στο πάτωμα, τον ακολούθησε προς το κεντρικό τμήμα του αεροπλάνου.

Η Θάρφι'ταρ ήταν μισοξαπλωμένη στο κάθισμα όπου την είχε αφήσει ο Γεράρδος προτού έρθει να βοηθήσει την Ιωάννα. Η τουνίκα της τώρα ήταν ανοιχτή, και η Μαύρη Δράκαινα στεκόταν από πάνω της, κοιτάζοντας το τραύμα στην κοιλιά της μάγισσας. Το γαλανό χρώμα στο πρόσωπό της Θάρφι'ταρ ήταν αδυνατισμένο.

«...Ιωάννα...» έλεγε. «Άφησέ με... Μην είσαι ανόητη... Δε θυμάσαι... τι μας έλεγαν... στην εκπαίδευση–»

«Δεν είμαστε με την Παντοκράτειρα πια!» τη διέκοψε η Ιωάννα. «Οι επαναστάτες δεν εγκαταλείπουν ο ένας τον άλλο.»

«Ιωάν–»

«Σκασμός!» Η Ιωάννα στράφηκε να κοιτάξει πίσω. «Γεράρδε, βοήθησέ με να τη σηκώσουμε.»

«Θα τη σηκώσω εγώ.» Ο Γεράρδος θηκάρωσε το πιστόλι του, πλησίασε τη Θάρφι'ταρ, και της είπε να τυλίξει τα χέρια της γύρω απ'τον λαιμό του. Ύστερα, τη σήκωσε, με το ένα απ'τα δικά του χέρια κάτω από την πλάτη της και το άλλο κάτω από τα γόνατά της.

«Δε μπορείς να βγάλεις τη σφαίρα;» ρώτησε την Ιωάννα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Αδύνατον. Θέλει εγχείρηση.»

«Πάμε να φύγουμε από δω,» είπε η Μάρθα, σκύβοντας και παίρνοντας το τουφέκι ενός νεκρού στρατιώτη της Παντοκράτειρας. «Γιατί μπορεί αυτή η καριόλα να επιστρέψει.» Πήρε ένα ξιφίδιο και το πέρασε στη ζώνη της. Πήρε ένα ακόμα πιστόλι. Παραπατούσε ύστερα από τόσες ώρες που ήταν δεμένη, αλλά δε φαινόταν πρόθυμη ν'αφήσει τον εαυτό της να πέσει.

«Ναι,» ένευσε η Ιωάννα. «Πάμε.»

«Άφησέ το – τώρα!» φώναξε ο Προαιρέσιος, βλέποντας τον καραφλό άντρα να κάνει να τραβήξει ένα πιστόλι. «Στο *πάτωμα*!» Το σπαθί του πήγε στον λαιμό του αγνώστου. Εκείνος άφησε το όπλο του κάτω, και ο Αλκίνοος αμέσως το πήρε.

«Δεν ξέρεις ποιος είμαι, αποστάτη!» είπε ο καραφλός άντρας, που ήταν ακόμα ξαπλωμένος στο δάπεδο καθώς, με το τραυματισμένο πόδι του, δεν μπορούσε να σηκωθεί. «Έχεις μπλέξει πολύ άσχημα!»

«Να του παίξω μερικές κλοτσιές, ξιφομάχε, να τον ηρεμήσω;» πρότεινε ο Νάρφλης, μοιάζοντας παραπάνω από πρόθυμος να κάνει τα λόγια πράξη.

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος. Και στράφηκε στη γαλανόδερμη μάγισσα, η οποία, έχοντας ήδη αφήσει το πιστόλι της στο πάτωμα, είχε σηκωθεί όρθια και κρατούσε τα χέρια της υψωμένα. «Τι κάνεις εδώ, Φενίλδα'σαρ; Δουλεύεις στο ορυχείο;»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είχα έρθει για μια ειδική αποστολή. Το ίδιο κι ο άνθρωπος που μόλις πυροβόλησες. Και έχει δίκιο που σου λέει ότι έχεις μπλέξει άσχημα. Δεν είναι ο καθένας· είναι σύζυγος της Παντοκράτειρας!»

«Σύζυγος της Παντοκράτειρας;» Ο Προαιρέσιος τον ατένισε καθώς εκείνος κρατούσε τον τραυματισμένο μηρό του και κοίταζε τους επαναστάτες με δολοφονικά μάτια. «Δεν τον θυμάμαι· και νόμιζα ότι τους ήξερα όλους στην εμφάνιση.»

«Είναι καινούργιος,» είπε η Φενίλδα.

«Δεν είναι καλές οι μπλόφες σου, μάγισσα–»

«Δε μπλοφάρω! Καρνάδης Ηχόχρωμος ονομάζεται, και είναι πράγματι σύζυγος της Παντοκράτειρας. Η Μεγαλειοτάτη τον παντρεύτηκε πριν από λίγο καιρό.»

«Τέλος πάντων. Το ίδιο μού κάνει. Αν ήταν έξυπνος θα είχε συμμαχήσει με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο–»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Ο Αρχιπροδότης σύντομα θα ηττηθεί! Αυτό που συμβαίνει – αυτό που αποκαλείτε *Επανάσταση* – δεν είναι παρά μια μικρή φασαρία για τη Συμπαντική Παντοκρατορία– *Αγκχ!*» έκανε καθώς ο Νάρφλης τον κλότσησε στα πλευρά.

«Πολλά λες,» μούγκρισε ο μονόφθαλμος επαναστάτης, «κι αρχίζεις να με τσαντίζεις.»

Ο Σερφάντης, που κοίταζε έξω απ'το παράθυρο, είπε: «Οι εργάτες τούς έχουν πατήσει κάτω, ξιφομάχε. Οι φρουροί υποχωρούν σ'ένα χτίριο, και δεν είναι και πολλοί πια.»

«Ο θυμός και η απόγνωση είναι τα καλύτερα όπλα των καταπιεσμένων, Σερφάντη,» είπε ο Προαιρέσιος. Και προς τον

Νάρφλη: «Δεν δένουμε τον... *Υψηλότατο* από εδώ, να τον έχουμε για παν ενδεχόμενο;»

Ο μονόφθαλμος ένευσε και, παρά τις διαμαρτυρίες του Καρνάδη – «Νομίζεις ότι αυτό θα ξεχαστεί; Νομίζεις ότι δε θα θυμόμαστε τις φάτσες σας;» – τον έδεσε χειροπόδαρα.

«Μάγισσα,» είπε ο Προαιρέσιος στη Φενίλδα. «Κάθισε στην καρέκλα.» Έδειξε μια καρέκλα με το σπαθί του.

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Εντάξει.» Κάθισε.

Ο Προαιρέσιος έκανε νόημα στον Αλκίνοο, κι εκείνος έδεσε τα χέρια της πίσω απ'την πλάτη της.

Απέξω πυροβολισμοί και φωνές αντηχούσαν ακόμα, αλλά πιο αδύναμα τώρα.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις, Προαιρέσιε;» ρώτησε η Φενίλδα. «Γιατί είσαι εδώ; Ήρθατε να καταλάβετε το ορυχείο;»

«Ουσιαστικά, ναι.»

«Ατυχήσατε: κάτι πολύ άσχημο συμβαίνει εδώ. Αυτός είναι κι ο λόγος που επισκέφτηκα το μέρος μαζί με τον Πρίγκιπα.»

«Το ξέρουμε ότι κάτι άσχημο συμβαίνει, μάγισσα–»

«Άνθρωποι εξαφανίζονται! Τι να κάνετε ένα ορυχείο όπου–;»

«Σκεφτήκαμε ότι θα ήταν έτσι πιο εύκολο να σας διώξουμε.»

«Μπορεί στο τέλος να φεύγαμε από μόνοι μας,» είπε η Φενίλδα.

«Γιατί κάνετε τόση φασαρία, τότε;»

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Θα με λύσεις; Υπόσχομαι ότι δε θα κάνω τίποτα – με ξέρεις από την Ταρασμάλθη, δε με ξέρεις, Προαιρέσιε;»

Ο Προαιρέσιος γέλασε. «Προσπαθείς να με ξεγελάσεις με τόσο ξεδιάντροπο τρόπο, μάγισσα; Με προσβάλλεις. Αν και, το παραδέχομαι, ένα μέρος του εαυτού μου *θέλει* να ξεγελαστεί... Στην Ταρασμάλθη, με τόσα ρούχα επάνω μας, έμοιαζες... αρκετά διαφορετική.» Η Φενίλδα ήταν, ομολογουμένως, πανέ-

μορφη, καθώς την κοίταζε δεμένη στην καρέκλα, ντυμένη πρόχειρα.

Η μάγισσα χαμογέλασε και, συγχρόνως, το γαλανό χρώμα στα μάγουλά της σκούρυνε λίγο. «Πιστεύεις ότι θα προσπαθήσω να σας επιτεθώ αν με λύ–;»

Η πόρτα χτύπησε. Άπαντες στράφηκαν.

«Δεν υπάρχει ανησυχία,» είπε ο Σερφάντης. «Εργάτες είναι.»

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Τους είδα να έρχονται, ρε ξιφομάχε.» Πήγε προς την πόρτα.

Ο Προαιρέσιος, ο Αλκίνοος, και ο Νάρφλης ύψωσαν τα τουφέκια τους, πανέτοιμοι.

Ο Σερφάντης άνοιξε, παραμερίζοντας αμέσως.

Ο άντρας που παρουσιάστηκε στο κατώφλι – ένας τύπος με καφέ δέρμα και μαύρα, κοντοκουρεμένα μαλλιά – σήκωσε τα χέρια του – στο ένα απ'τα οποία κρατούσε πιστόλι και στο άλλο τουφέκι. «Ήρεμα. Είμαι φίλος,» είπε χαμογελώντας. «Με λένε Γεράσιμο. Μπορεί να μ'έχετε ακούσει.»

«Γεράσιμος;» είπε ο Προαιρέσιος. «Η γυναίκα σου είναι η Χαρίκλεια;»

«Ναι.»

«Μπες μέσα. Μόνο εσύ· κανένας άλλος.»

Ο Γεράσιμος έκανε νόημα στους συντρόφους του να μείνουν έξω και μπήκε στο οίκημα διοίκησης.

«Αποφασίσατε να εξεγερθείτε, βλέπω,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Η ευκαιρία φάνηκε καλή. Δεν ήρθατε να μας ελευθερώσετε;» Ο Γεράσιμος συνοφρυώθηκε.

«Αυτή τη στιγμή, όχι. Αλλά αυτός ήταν ο τελικός σκοπός.»

«Γιατί ήρθατε, τότε;»

«Για να πάρουμε μια αιχμάλωτη από τα χέρια τους–»

«Αυτήν στο αεροπλάνο;»

«Ναι.»

«Είστε μακριά από το αεροπλάνο, πάντως,» παρατήρησε ο Γεράσιμος.

«Κάνουμε αντιπερισπασμό,» του είπε ο Προαιρέσιος. «Οι σύντροφοί μας έχουν αναλάβει να ελευθερώσουν τη Μάρθα.»

«Είναι κι άλλοι εδώ, δηλαδή!» συμπέρανε, ενθουσιασμένα, ο Γεράσιμος. «Δεν έχουν ελπίδα, τότε, τα Παντοκρατορικά βρομόσκυλα!»

Ο Σερφάντης είπε: «Οι περισσότεροι έχουν οχυρωθεί σ'εκείνο κει το οίκημα στα βόρεια, ε;» Έδειξε, από το παράθυρο.

«Στο βορειότερο οίκημα διαμονής φρουρών, ναι. Ο Επόπτης, όμως, δεν πρόλαβε να τους ακολουθήσει· τον καθαρίσαμε. Αλλά η βοηθός του είναι εκεί. Επίσης, δύο μάγοι παραδόθηκαν και τους έχουμε δέσει.»

«Θα το μετανιώσετε όλοι, όταν έρθει στρατός εδώ πέρα!» φώναξε ο Καρνάδης. «Θα φυλακιστείτε ισόβια!» Ο Νάρφλης τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο· το κεφάλι του γύρισε στο πλάι καθώς αίμα τινάζόταν από τη μύτη του.

Ένας πυροβολισμός.

Ο Νάρφλης τινάχτηκε πίσω, πέφτοντας.

Ο Προαιρέσιος στράφηκε, ξαφνιασμένος.

Μια γυναίκα στεκόταν στη σκάλα που ερχόταν από τον όροφο του οικήματος: μαυρομάλλα και μαυροντυμένη, με δύο πιστόλια στα χέρια. Απίστευτα αθόρυβη – κανείς δεν την είχε ακούσει να κατεβαίνει – και γρήγορη.

Πυροβόλησε ξανά και ξανά και ξανά–

Το δωμάτιο είχε, ξαφνικά, γεμίσει σφαίρες που έπεφταν σαν βροχή.

Ο Προαιρέσιος έπεσε στο ένα γόνατο για να καλυφτεί.

Ο Αλκίνοος, κραυγάζοντας, σωριάστηκε· το ίδιο και ο Σερφάντης· το ίδιο και ο Γεράσιμος.

Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! σκέφτηκε ο Προαιρέσιος, καθώς η γυναίκα αυτή τού έφερνε στο νου μονάχα ένα είδος ανθρώπου – *Μαύρη Δράκαινα.*

Χωρίς καθυστέρηση, άρπαξε το ξυρισμένο κεφάλι του Καρνάδη με το ένα χέρι ενώ με το άλλο έβαζε την αιχμή του σπαθιού του στον λαιμό του Πρίγκιπα.

«Αρκετά!» φώναξε. «Αλλιώς τον σκοτώνω!»

Η γυναίκα ατένισε τον Προαιρέσιο με στενεμένα μάτια, καθώς εκείνος ήταν καλυμμένος πίσω από τον Καρνάδη. Έμοιαζε να υπολογίζει αν μπορούσε να τον πετύχει χωρίς να χτυπήσει τον Πρίγκιπα.

Ο Σερφάντης, τότε, σηκώθηκε από το πάτωμα, μουγκρίζοντας και με το τουφέκι του στα χέρια. Ο Νάρφλης, επίσης, φαινόταν να κουνιέται.

Η γυναίκα στράφηκε και έτρεξε, ανεβαίνοντας τη σκάλα. Τα πυρά του Σερφάντη την κυνήγησαν, διαλύοντας ξύλινα σκαλοπάτια.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Θα τη γδάρω ζωντανή, τη γαμημένη!» γρύλισε ο Νάρφλης, που έμοιαζε να έχει τραυματιστεί στον ώμο.

Ο Σερφάντης είχε χτυπηθεί στον μηρό αλλά μπορούσε να στέκεται – πράγμα όχι και τόσο παράξενο, σκέφτηκε ο Προαιρέσιος, αν αναλογιζόσουν για μια στιγμή τη διάπλασή του.

Ο Αλκίνοος ήταν στο πάτωμα βογκώντας, το ίδιο κι ο Γεράσιμος· αλλά ο πρώτος φαινόταν να είναι χειρότερα τραυματισμένος: η σφαίρα τον είχε βρει στο στήθος. Ο εργάτης είχε χτυπηθεί στον ώμο.

«Πρέπει να ήταν επάνω τόση ώρα και να μην είχε κατεβεί,» μούγκρισε ο Σερφάντης. «Θα πάω να την κατεβάσω τώρα – *νεκρή.*»

«Όχι!» τον πρόλαβε ο Προαιρέσιος, καθώς σηκωνόταν όρθιος, παίρνοντας το σπαθί του απ'τον λαιμό του Πρίγκιπα. «*Περίμενε.* Δεν την είδες πώς επιτέθηκε;»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Η Αλιζέτ δεν ήταν επάνω. Τώρα ήρθε. Και θα ξανάρθει – μέχρι που να σας σκοτώσει όλους!»

Ο Νάρφλης έκανε να στραφεί και να τον χτυπήσει, αλλά ο Προαιρέσιος τού έγνεψε να μείνει στη θέση του. *Αλιζέτ,* σκέφτηκε. *Η Ιωάννα μάς είπε γι'αυτήν.* «Η Μαύρη Δράκαινα...» μουρμούρισε.

Και γονάτισε δίπλα στον Αλκίνοο.

«Ξιφομάχε!» έκρωξε εκείνος φτύνοντας αίμα. «Δε θα... μονομαχήσω ξανά μαζί σου...»

Ο Προαιρέσιος τού έσφιξε το χέρι, γιατί έβλεπε πως, όντως, ήταν ετοιμοθάνατος. «Χάρηκα που σε γνώρισα, Αλκίνοε.»

«Όχι!» φώναξε ο Νάρφλης καθώς κι εκείνος πλησίαζε τον Αλκίνοο. «Δε θα μας πεθάνεις έτσι, παλιοτόμαρο, της Λόρκης γέννημα!»

Αλλά ο Αλκίνοος ήταν ήδη νεκρός.

«Γαμώ τη μάνα και τον πατέρα αυτής της σκρόφας!» γρύλισε ο Νάρφλης, και το μοναδικό του μάτι στράφηκε, κοκκινισμένο, προς τη σκάλα.

Ο Γεράσιμος προσπαθούσε να σηκωθεί όρθιος, πιάνοντας τον τοίχο.

«Κάθισε,» του είπε ο Προαιρέσιος. «Κάθισε.» Και τον βοήθησε να πάει σε μια καρέκλα και να καθίσει.

Πυροβολισμοί ακούστηκαν απέξω, και κραυγές.

«Αυτή είναι!» φώναξε ο Σερφάντης κοιτάζοντας απ'το παράθυρο. «Πυροβολεί τους εργάτες! Έχει σκαρφαλώσει– Πηδά απ'τη μια οροφή στην άλλη!»

«Πουτάνα, της Λόρκης γέννημα...» καταράστηκε ο Νάρφλης κάτω απ'την ανάσα του.

Η Ιωάννα δεν άργησε να καταλάβει τι γινόταν: Οι εργάτες είχαν βρει την ευκαιρία να εξεγερθούν εναντίον των Παντοκρα-

τορικών. Οι άσχημες συνθήκες εργασίας, σε συνδυασμό με τον φόβο των παράξενων εξαφανίσεων, τους είχαν κάνει να ξεσηκωθούν, ακούγοντας και βλέποντας την επίθεση των επαναστατών στον οικισμό.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Γεράρδος, που κρατούσε τη Θάρφι'ταρ στα χέρια, καθώς είχαν βγει από το αεροπλάνο και βρίσκονταν κάποιες δεκάδες μέτρα ανατολικά του φλεγόμενου στάβλου (τα άλογα, αφηνιασμένα, είχαν σκορπίσει παντού, μέσα και έξω από τον οικισμό) και νοτιοανατολικά του χώρου στάθμευσης οχημάτων (όπου ήταν σταματημένα δύο οχήματα: ένα ανοιχτό τετράκυκλο κι ένα φορτηγό με επίσης τέσσερις τροχούς).

Οι συγκρούσεις φαινόταν να γίνονται στη βόρεια μεριά του οικισμού. Από εκεί ακούγονταν οι πυροβολισμοί και οι φωνές.

«Εσύ κι η Μάρθα θα πάτε τη Θάρφι στα οχήματά μας,» είπε η Ιωάννα στον Γεράρδο.

«Κι εσύ;»

«Μισό λεπτό.» Η Μαύρη Δράκαινα άνοιξε τον πομπό της και κάλεσε τον Προαιρέσιο.

«*Έχουμε μπελάδες,*» της είπε η φωνή του.

«Πού είστε;»

«*Στο διοικητήριο των Παντοκρατορικών. Έχω να σου πω ένα καλό κι ένα κακό. Έχουμε πιάσει δύο αιχμαλώτους: μια μάγισσα κι έναν καινούργιο σύζυγο της Παντοκράτειρας – κάποιον Καρνάδη Ηχόχρωμο. Αλλά ο Αλκίνοος είναι νεκρός. Τον σκότωσε αυτή η Μαύρη Δράκαινα που μας είπατε εσύ κι η Θάρφι – η Αλιζέτ. Οι περισσότεροι Παντοκρατορικοί έχουν ταμπουρωθεί σ'ένα οίκημα στα βόρεια–*»

«Μείνετε εκεί. Έρχομαι.» Η Ιωάννα έκλεισε τον πομπό. Και προς τον Γεράρδο: «Πηγαίνετε στα οχήματα.»

«Δεν είμαι γιατρός, Ιωάννα–»

«Δεν υπάρχει καλύτερη λύση τώρα. Πηγαίνετε!» είπε η Ιωάννα, κι έτρεξε προς τα βόρεια.

Ο Σέλιρ'χοκ είδε μια φιγούρα να είναι επάνω στις οροφές των οικημάτων, πηδώντας από τη μια στην άλλη και πυροβολώντας τους εργάτες που βρίσκονταν από κάτω.

Τη σημάδεψε με το μαγικά ενισχυμένο στόχαστρο του τουφεκιού του.

Γυναίκα πρέπει να ήταν, διέκρινε.

Αυτή η Μαύρη Δράκαινα; Η Αλιζέτ;

Την πυροβόλησε, και την είδε να πέφτει.

Η Αλιζέτ αισθάνθηκε κάτι να τη χτυπά δυνατά στον αριστερό γοφό, σπρώχνοντάς την. Παραπάτησε και έφυγε από την άκρη της οροφής όπου βρισκόταν. Αφήνοντας αμέσως το ένα πιστόλι της, άπλωσε το χέρι της και πιάστηκε.

Γνώριζε τι είχε συμβεί. Κάποιος ακροβολισμένος την είχε πυροβολήσει. Κάποιος απ'τους καταραμένους επαναστάτες. Πόσοι ήταν μαζεμένοι εδώ πέρα;

Η Αλιζέτ πήδησε κάτω, ανάμεσα σε δύο μικρά οικήματα των εργατών. Ο πόνος τη διαπέρασε, παραλύοντας όλη την αριστερή της πλευρά.

Είδε έναν εργάτη να έρχεται, βαστώντας τουφέκι και φωνάζοντας: «Εδώ είναι, ρε! Εδώ!»

Η Αλιζέτ τον πυροβόλησε στο κεφάλι προτού προλάβει να υψώσει το τουφέκι του. Τελείως καθυστερημένοι ήταν· γυρόφερναν με τα όπλα τους κατεβασμένα, σα να ήταν ρόπαλα κι όχι πυροβόλα.

Η Σκοτεινή Βασίλισσα γλίστρησε μέσα στις σκιές της νύχτας, κουτσαίνοντας. Είχε αποτύχει να σώσει τον Πρίγκιπα, κι αυτό την ενοχλούσε περισσότερο από τη σφαίρα στον γοφό της·

όμως έπρεπε να επιβιώσει αν ήθελε να ξαναεπιχειρήσει διάσωση. Και, για να επιβιώσει, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να πάει στα οχήματα, να πάρει ένα, και να φύγει από τον οικισμό. Γιατί, φυσικά, δεν είχε πιθανότητες να διώξει τους επαναστάτες μόνη της, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. Δεν ήξερε καν πόσοι ήταν!

Καθώς κατευθυνόταν προς τα βόρεια, η Ιωάννα είδε μια σκιερή μορφή να μπαίνει κουτσαίνοντας στον χώρο στάθμευσης οχημάτων και να πλησιάζει το ανοιχτό τετράκυκλο. Το φως της νύχτας δεν βοηθούσε καθόλου, αλλά η Ιωάννα νόμιζε ότι αυτή ήταν – η Αλιζέτ!

Στράφηκε και, υψώνοντας το τουφέκι της, την πυροβόλησε. Οι σφαίρες, όμως, χτύπησαν μόνο το φορτηγό καθώς η Σκοτεινή Βασίλισσα περνούσε πίσω από την καρότσα του.

«*Αλιζέτ!*» φώναξε η Ιωάννα, περιμένοντάς την να παρουσιαστεί. Ποιος είχε καταφέρει, άραγε, να την τραυματίσει; Ο Προαιρέσιος; *Είναι καλύτερος απ'ό,τι φαίνεται ο πιλότος;*

Η Σκοτεινή Βασίλισσα βγήκε από την κάλυψη του φορτηγού και έτρεξε προς το ανοιχτό όχημα.

Η Ιωάννα πυροβόλησε.

Να πάρει! αυτές οι σκιές τής έπαιζαν παιχνίδια, παρακωλύοντας το σημάδι της.

Η Αλιζέτ πήδησε και βρέθηκε μέσα στο όχημα. Το ενεργοποίησε. Οι προβολείς του άναψαν. Οι τροχοί του άρχισαν να περιστρέφονται.

Η Ιωάννα συνέχιζε να πυροβολεί, καθώς η Σκοτεινή Βασίλισσα ήταν σκυμμένη πίσω απ'το τιμόνι, σπάζοντας τζάμια και κάνοντας τρύπες στα σίδερα του οχήματος.

Το τετράκυκλο έτρεξε καταπάνω στην Ιωάννα. Εκείνη πετάχτηκε στο πλάι, κάνοντας τούμπα στο χώμα.

Η Αλιζέτ πέρασε, φωνάζοντας: «Θα σε ξαναδώ, Ιωάννα! Θα σε ξαναδώ!»

Το τετράκυκλο ακολούθησε το μονοπάτι που οδηγούσε μακριά από τον οικισμό, σηκώνοντας σκόνη πίσω του.

Η Ιωάννα, αν ήθελε, μπορούσε να πάρει το φορτηγό και να ακολουθήσει το όχημα της Αλιζέτ, αλλά τώρα δεν ήταν ώρα για καταδίωξη. Οι άλλοι ίσως να τη χρειάζονταν.

Καθώς πήγαινε βόρεια, κάλεσε με τον πομπό της τον Σέλιρ'χοκ και τον Ανδροκλή'μορ, για να τους πει να έρθουν κι εκείνοι.

«Τι ακριβώς ήρθατε να κάνετε εδώ, Φενίλδα;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, όταν οι πυροβολισμοί έξω απ'το οίκημα έπαψαν πάλι – η Αλιζέτ πρέπει να είχε υποχωρήσει. «Σκοπεύατε να βρείτε τι προκαλεί τις εξαφανίσεις;»

«Ιδιοφυία είσαι–»

«Ο μπαμπάς μου πάντα μου το έλεγε: αν δε γίνεις πιλότος, θα γίνεις επιστήμονας.»

«Θα με λύσεις τώρα; Δεν είμαι επικίνδυνη σαν την Αλιζέτ, το ξέρεις!»

Ο Νάρφλης ρώτησε: «Γιατί δεν την καθαρίζουμε, ξιφομάχε; Αφού έχουμε τον Πρίγκιπα. Είναι αρκετός για διαπραγματεύσεις, αν χρειαστεί.»

«Τι λέει αυτός ο τρελός;» φώναξε η Φενίλδα. «Λύσε με, Προαιρέσιε – για όνομα των θεών!»

«Σκασμός κι οι δυο σας,» είπε ο Προαιρέσιος. «Όταν έρθει η Ιωάννα, μόνο τότε μπορεί να σε λύσω, μάγισσα.»

«Ποια Ιωάννα;»

Ο Προαιρέσιος αγνόησε την ερώτησή της. «Είπες ότι ήρθατε για να ανακαλύψετε τι συμβαίνει. Τι έχετε βρει ώς τώρα;»

«Αν δε με λύσεις, δεν σου λέω τίποτα.»

Ο Νάρφλης πρότεινε: «Να την πλακώσω στις φάπες, ξιφομάχε;» Το τραύμα στον ώμο του έμοιαζε να τον έχει τσαντίσει πιο πολύ απ᾽ό,τι ήταν ήδη τσαντισμένος.

Η εξώπορτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;» φώναξε ο Προαιρέσιος.

«Εγώ!» Η φωνή της Ιωάννας.

Ο Προαιρέσιος πήγε και άνοιξε. Η Μαύρη Δράκαινα μπήκε, κοιτάζοντας γύρω. «Παραλίγο να σας σκοτώσει όλους,» παρατήρησε.

«Η αλήθεια είναι πως αν ήταν λιγάκι πιο τυχερή θα μας *είχε* σκοτώσει,» παραδέχτηκε ο Προαιρέσιος, κλείνοντας την πόρτα.

«Τέλος πάντων. Δεν είναι πια εδώ· πήρε ένα απ᾽τα οχήματα του οικισμού κι έφυγε. Την είδα. Προσπάθησα να τη σταματήσω αλλά δεν τα κατάφερα.

»Αλήθεια, ποιος από σας την τραυμάτισε;»

«Ούτε να κουνηθούμε δεν προλάβαμε,» μούγκρισε ο Νάρφλης. «Κι αμέσως μετά έτρεξε πάνω, η καταραμένη σκρόφα.»

«Δηλαδή, δεν την τραυματίσατε εσείς;» απόρησε η Ιωάννα.

«Κάποιος απ᾽τους δικούς μου πρέπει να τη χτύπησε,» είπε ο Γεράσιμος, και γέλασε, προτού μουγκρίσει από τον πόνο στον ώμο του.

«Ποιος είσαι συ;»

«Ο Γεράσιμος είναι,» της είπε ο Προαιρέσιος. «Ο άντρας της Χαρίκλειας.»

«Μάλιστα... Και ο Πρίγκιπας είναι αυτός, υποθέτω...» Κοίταξε τον Καρνάδη.

Ο Προαιρέσιος ένευσε.

Η πόρτα χτύπησε πάλι.

«Ο Σέλιρ θα είναι,» είπε η Ιωάννα.

Ο Προαιρέσιος άνοιξε, και ο Σέλιρ᾽χοκ κι ο Ανδροκλής᾽μορ μπήκαν.

«Τι γίνεται εδώ πέρα;» ρώτησε ο τελευταίος. «Τόσο άσχημα μπλέξατε;»

«Θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα,» είπε ο Προαιρέσιος. Και προς την Ιωάννα: «Τι έγινε με τη Μάρθα; Πού είναι ο Γεράρδος; Η Θάρφι'ταρ;»

Η Ιωάννα τού διηγήθηκε, εν συντομία, τι είχε συμβεί.

«Αυτή η καταραμένη σκρόφα της Λόρκης!» φώναξε ο Νάρφλης. «Αν η Θάρφι είναι νεκρή, θα τη βρω εγώ ο ίδιος και θα τη γδάρω ζωντανή!»

«Μη βάζεις στοίχημα,» του είπε η Ιωάννα, μουντά: πράγμα που τον έκανε να την αγριοκοιτάξει.

«Θα με λύσετε τώρα, Προαιρέσιε, να μιλήσουμε σαν άνθρωποι;» ρώτησε η Φενίλδα'σαρ.

Η Ιωάννα στράφηκε στον Προαιρέσιο. «Τη γνωρίζεις;»

11: *Μετά την Εξέγερση*

Ο Προαιρέσιος τούς είπε ότι είχε γνωρίσει τη Φενίλδα'σαρ στην Ταρασμάλθη, όταν εκείνος, ο Σέλιρ'χοκ, ο Γεράρδος, και η Μάρθα είχαν πάει, κατόπιν διαταγής του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, να βρουν τη μυθική πόλη Αρταλδάφρα.

Έπειτα, ο Σέλιρ'χοκ στράφηκε στην Παντοκρατορική μάγισσα και ρώτησε: «Τι συμβαίνει σ'αυτό το ορυχείο; Γνωρίζεις; Γιατί εξαφανίζονται άνθρωποι;»

«Θα μπορούσα να το απαντήσω αυτό... αν με λύσετε,» αποκρίθηκε η Φενίλδα.

«Λύσε την,» είπε η Ιωάννα στον Προαιρέσιο· αλλά προτού ο Απολλώνιος προλάβει να κινηθεί, η Μαύρη Δράκαινα αισθάνθηκε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της να δονείται. Τον άνοιξε φέρνοντάς τον στ'αφτί της. «Ναι.»

«*Ιωάννα,*» της είπε ο Γεράρδος, μέσα από λίγα παράσιτα, «*είμαστε στα οχήματα... αλλά η Θάρφι... Δεν ξέρω τι μπορώ να κάνω... Δε μπορώ να σταματήσω την αιμορραγία. Πρέπει να στείλεις κάποιον εδώ – κάποιον που να ξέρει – τώρα.*»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, νιώθοντας ένα ψύχος να διατρέχει τη ράχη της. «Εντάξει.» Και έκλεισε τον πομπό. Ρώτησε τους άλλους ποιος νόμιζε ότι θα μπορούσε να βοηθήσει τη Θάρφι'ταρ. «Μάλλον χρειάζεται εγχείρηση,» εξήγησε.

«Δεν έχουμε μαζί μας κανέναν γιατρό, Ιωάννα,» είπε ο Προαιρέσιος. «Καλύτερα να την πάμε στη Νέσριβεκ, με το αεροπλάνο που έχουν εδώ οι Παντοκρατορικοί.»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε αμέσως η Μαύρη Δράκαινα, απορώντας πώς δεν το είχε σκεφτεί τόση ώρα. *Η μάχη μού είχε πάρει το μυαλό – και τώρα, η Θάρφι ίσως να πληρώσει για την απερισκεψία μου. Δε θέλω να δω ακόμα μία από εμάς να πεθαίνει!* Άνοιξε τον πομπό της και είπε στον Γεράρδο: «Μ'ακούς, Γεράρδε; Βάλτην στο τρίκυκλο και φέρτην στο αεροπλάνο των Παντοκρατορικών. Ο Προαιρέσιος θα την πετάξει ώς τη Νέσριβεκ.»

«*Τη φέρνω.*»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και η Ιωάννα είπε στον Προαιρέσιο: «Πάμε.» Προς τους υπόλοιπους: «Μείνετε εδώ, να φυλάτε τη μάγισσα και τον Πρίγκιπα.»

Στον οικισμό οι συμπλοκές είχαν τελειώσει. Κανείς δεν πυροβολούσε τώρα. Κουφάρια κείτονταν ανάμεσα στα οικήματα, καθώς και θραύσματα και κομμάτια κάθε είδους – γυαλιά, ξύλα, πέτρες. Οι φωτιές στον στάβλο και στη φωλιά του γρύπα είχαν εξαπλωθεί και οι εργάτες προσπαθούσαν τώρα να τις περιορίσουν, ρίχνοντας νερό με κουβάδες και με σωλήνες. Ο γρύπας και τα άλογα είχαν φύγει. Οι λιγοστοί στρατιώτες της

Παντοκράτειρας που είχαν απομείνει είχαν ταμπουρωθεί μέσα στο βορειότερο από τα οικήματά τους, και δεν φαίνονταν πρόθυμοι να βγουν για να συνεχίσουν τον αγώνα. Μάλλον, ήλπιζαν ότι θα έρχονταν ενισχύσεις για να τους βοηθήσουν.

Και η Ιωάννα πολύ φοβόταν ότι ίσως όντως να έρχονταν, τώρα που η Αλιζέτ είχε φύγει. Αναμφίβολα, η Σκοτεινή Βασίλισσα θα ειδοποιούσε τους άλλους Παντοκρατορικούς για την κατάσταση στο ορυχείο, και θα τους έλεγε ότι ο καινούργιος Πρίγκιπας ήταν αιχμάλωτος μαζί με τη Φενίλδα'σαρ.

Η Πρόμαχος Χασρίνα πρέπει να στείλει πολεμιστές εδώ, γρήγορα, αν θέλει να κρατήσει το μέρος. Το είπε στον Προαιρέσιο, καθώς οι δυο τους διέσχιζαν τον οικισμό πηγαίνοντας προς το προσγειωμένο αεροπλάνο. Εκείνος συμφώνησε.

«Να της το τονίσεις ιδιαίτερα,» είπε η Ιωάννα. «Να της εξηγήσεις ότι εμείς δεν είμαστε αρκετοί για να κρατήσουμε το ορυχείο – ούτε ο Ανδρόνικος μπορεί να κάνει κάτι.»

Ο Προαιρέσιος ένευσε. «Εντάξει.»

Φτάνοντας στο αεροπλάνο είδαν ότι ο Γεράρδος τούς περίμενε απέξω, πλάι στο τρίκυκλο. «Η Μάρθα είναι μέσα,» τους είπε, «μαζί με τη Θάρφι'ταρ. Ιωάννα... δεν ξέρω αν θα ζήσει.»

«Δεν είμαστε θεοί,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα, προσπαθώντας να μην ακουστεί αβέβαιη ή φοβισμένη, «είμαστε άνθρωποι, δεν μπορούμε να ξέρουμε ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει. Αλλά κάνουμε ό,τι είναι μέσα στις δυνάμεις μας,» τόνισε αγγίζοντας τον ώμο του.

Ο Προαιρέσιος ανέβηκε στο αεροσκάφος.

Η Μάρθα φάνηκε στην πόρτα. «Θα πάω μαζί,» δήλωσε.

Η Ιωάννα ένευσε. «Εντάξει.»

Ο Γεράρδος δεν είπε τίποτα· μάλλον το είχαν ήδη συζητήσει.

Η Μάρθα τού έστειλε ένα φιλί με το χέρι και έκλεισε την πόρτα του αεροπλάνου.

Η Ιωάννα κι ο Γεράρδος μπήκαν στο τρίκυκλο και απομακρύνθηκαν από το σκάφος, καθώς ο Προαιρέσιος ενεργοποι-

ούσε τα συστήματά του και έκανε τους γυρισμένους κάθετα προωθητήρες να εκτοξεύσουν φωτιά.

Το αεροπλάνο υψώθηκε πάνω από τον οικισμό του ορυχείου ενέργειας και πέταξε προς τα ανατολικά.

Επιστρέφοντας στο οίκημα διοίκησης μαζί με τον Γεράρδο, η Ιωάννα είδε ότι οι άλλοι είχαν λύσει τη Φενίλδα'σαρ κι εκείνη καθόταν και κάπνιζε στην καρέκλα όπου πριν από λίγο ήταν δεμένη. Ο Σέλιρ'χοκ φρόντιζε τώρα το τραύμα στον ώμο του Γεράσιμου, επιδένοντάς το· τη σφαίρα την είχε βγάλει από μέσα του και ήταν ακουμπισμένη στην άκρη του τραπεζιού, γεμάτη αίμα.

«Λοιπόν, Φενίλδα,» είπε ο μαυρόδερμος μάγος καθώς τελείωνε με την πληγή του εργάτη, «τι έχεις βρει για την υπόθεση του ορυχείου;»

«Τίποτα, βασικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κάτι, σίγουρα, συμβαίνει μέσα στις σήραγγες. Αλλά δεν ξέρω τι.»

Ο Σέλιρ'χοκ, που ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο, σηκώθηκε όρθιος. «Δεν έχεις ανακαλύψει απολύτως τίποτα, δηλαδή, σχετικά με τις εξαφανίσεις;»

«Ναι.» Η Φενίλδα, έχοντας τελειώσει το τσιγάρο της, το έσβησε. «Και καλύτερα να περιποιηθείς τον Πρίγκιπα τώρα.»

Ο Σέλιρ'χοκ αγνόησε την προτροπή της, ενώ ο Γεράρδος πήγαινε να κοιτάξει το τραύμα του Νάρφλη.

«Μας είπαν να μην αγγίζουμε τα τοιχώματα του ορυχείου.» Η φωνή του Γεράσιμου τούς έκανε όλους να στραφούν και να τον κοιτάξουν.

«Ποιοι σάς το είπαν;» τον ρώτησε η Ιωάννα.

«Ο Επόπτης,» αποκρίθηκε ο Γεράσιμος. «Για να είμαστε πιο ασφαλείς.»

«Σας εξήγησε *γιατί* θα είστε πιο ασφαλείς μην αγγίζοντας τα τοιχώματα;» θέλησε να μάθει ο Σέλιρ'χοκ.

«Όχι ακριβώς, αλλά άφησε να εννοηθεί ότι είχε σχέση με τις παράξενες εξαφανίσεις.»

Ο Σέλιρ'χοκ ατένισε τη Φενίλδα'σαρ. «Δεν έχεις ανακαλύψει τίποτα, λοιπόν...»

Η μάγισσα έβγαλε τα μεγάλα γυαλιά της. «Ελάχιστα πράγματα, τέλος πάντων.»

«Πες μας,» την προέτρεψε ο Σέλιρ'χοκ, «και θα το σκεφτούμε να φροντίσουμε τον Πρίγκιπα.»

Η Φενίλδα κοίταξε τον Καρνάδη, ο οποίος δεν έμοιαζε να βρίσκεται σε καλή κατάσταση καθώς ήταν καθισμένος στο πάτωμα και είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο. Το πρόσωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα, και φαινόταν ν'αναπνέει με κάποια δυσκολία. Μάλλον δεν είχε ξανατραυματιστεί από σφαίρα στη ζωή του. *Και ίσως να πάθει μόλυνση, αν δεν τον περιποιηθούν έγκαιρα,* σκέφτηκε η Φενίλδα, που δεν ήθελε να πεθάνει ένας σύζυγος της Παντοκράτειρας κοντά της.

«Εντάξει,» είπε. «Αλλά θα τον φροντίσετε.»

«Το υπόσχομαι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, κι έκανε νόημα στην Ιωάννα. Εκείνη πήγε να γονατίσει δίπλα στον Καρνάδη. Έσκισε, με το ξιφίδιό της, το ένα μπατζάκι του παντελονιού του και κοίταξε το τραύμα στον μηρό του, ψηλαφώντας το ενώ εκείνος έτριζε τα δόντια.

Η Φενίλδα'σαρ είπε στον Σέλιρ'χοκ τις ανακαλύψεις της σχετικά με την πνευματική οντότητα στο ορυχείο και τη διαστασιακή αλλοίωση στο πέρας εκείνης της σήραγγας. Εν τω μεταξύ, η Ιωάννα είχε δώσει στον Καρνάδη ένα χοντρό ύφασμα να δαγκώσει καθώς έβγαζε τη σφαίρα από μέσα του. Ο Πρίγκιπας γρύλιζε σαν θηρίο όσο η Μαύρη Δράκαινα έκανε ήρεμα τη δουλειά της. Τελειώνοντας, η Ιωάννα έριξε αντισηπτικό στην πληγή του και την έδεσε. Ο Καρνάδης, ώς τότε, είχε λιποθυμή-

σει, κι εκείνη δεν το θεώρησε σκόπιμο να τον συνεφέρει· *καλύτερα να κοιμάται,* σκέφτηκε.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε καθίσει αντίκρυ στη Φενίλδα'σαρ, καθώς την άκουγε να του μιλά για τις ανακαλύψεις της, και κρατούσε το μακρύ του ραβδί όρθιο πλάι του· τα κρύσταλλα και τα μικροσκοπικά κάτοπτρα γυάλιζαν στο τεχνητό φως του δωματίου. «Καταλαβαίνει το ανθρώπινο άγγιγμα αυτή η οντότητα;» ρώτησε τελικά.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Κάτι πρέπει να καταλαβαίνει, αλλιώς δε θα ερχόταν.»

Ο Σέλιρ'χοκ συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. «Θερμότητα δεν νομίζω να αισθάνεται. Οι πνευματικές οντότητες σπάνια αισθάνονται θερμότητα. Τι πιστεύεις εσύ ότι αισθάνεται, Φενίλδα;»

«Δεν είμαι βέβαιη. Αλλά τώρα έχω έναν Διαλογιστή μπροστά μου, ο οποίος ίσως να μπορεί να κάνει περισσότερα από εμένα για να βρει, ή και να παγιδεύσει, αυτή την οντότητα.» Η Φενίλδα άναψε άλλο ένα τσιγάρο.

«Μην είσαι τόσο σίγουρη,» της είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Οι πνευματικές οντότητες, πάντως, πολλές φορές αισθάνονται τη σκέψη.»

«Τη σκέψη...»

«Ναι, έτσι σε εντοπίζουν. Από τη νοητική σου δραστηριότητα.»

«Και θα χρειαζόταν ν'ακουμπήσεις τα τοιχώματα για να γίνει αυτό;» απόρησε η Φενίλδα.

«Αν η οντότητα κατοικεί μέσα στις πέτρες, ναι. Εντοπίζει τη σκέψη σου με το πού αγγίζεις το τοίχωμα του ορυχείου.»

Η Φενίλδα ρούφηξε καπνό και τον έβγαλε απ'την άκρη του στόματός της. «Δεν έρχεται πάντα, όμως, όταν αγγίζεις το τοίχωμα.»

«Ο λύκος δεν έρχεται πάντα όταν μυρίσει τροφή.»

«Σωστά.»

«Μπορείς να κάνεις κάτι για τη διαστασιακή αλλοίωση;» τη ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δεν ξέρω. Πρέπει να τη μελετήσω πρώτα.»

«Εκεί, όμως, πιστεύεις ότι είναι το σπίτι της οντότητας, έτσι;»

«Ναι, αυτό είναι το πιθανότερο.»

Καθώς μιλούσαν, ο Γεράρδος είχε βγάλει τη σφαίρα από τον ώμο του Νάρφλη και από τον μηρό του Σερφάντη και είχε δέσει τα τραύματά τους. Σκουπίζοντας τώρα τα αιματοβαμμένα χέρια του μ'ένα πανί, είπε στον Σέλιρ: «Η λύση του προβλήματος μού φαίνεται απλή, μάγε. Ας μην αγγίζει κανένας τα τοιχώματα του ορυχείου.»

«Δεν ξέρεις, όμως, τι μπορεί να συμβεί όσο μια τέτοια οντότητα υπάρχει εκεί μέσα. Οι προθέσεις της, φανερά, δεν είναι φιλικές.»

«Θα τη σκοτώσεις, επομένως;»

«Δε γνωρίζω αν μπορώ να τη 'σκοτώσω' ακριβώς. Δε γνωρίζω καν αν γίνεται να πεθάνει. Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, αλλά φοβάμαι ότι έτσι δε θα καταφέρω να τη διώξω, επειδή δεν είναι δυνατόν να διώξεις κάτι από το φυσικό του σπίτι. Ή, τουλάχιστον, είναι υπερβολικά δύσκολο.

»Οι Γαιοδίφες τι έχουν γίνει;» ρώτησε, και κοίταξε τον Γεράσιμο. «Τους σκοτώσατε;»

«Δύο παραδόθηκαν,» εξήγησε εκείνος, που έπινε ένα ποτήρι από το κρασί που είχε βρει στο δωμάτιο, και έμοιαζε πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του και με την όλη εξέγερση στο ορυχείο. «Τους έχουμε αιχμαλωτίσει.»

«Ωραία,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Πες στους συντρόφους σου να μην τους πειράξουν. Πήγαινε.»

Ο Γεράσιμος ένευσε και έφυγε από το οίκημα, αφήνοντας το ποτήρι του και παίρνοντας μαζί του το μπουκάλι με το κρασί.

«Οι εναπομείναντες Γαιοδίφες ήταν *τρεις*, σωστά;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ τη Φενίλδα'σαρ· εκείνη ένευσε. «Και ένας ακόμα ο Αλλάνδρης'σαρ... Επομένως, έχουμε δύο αιχμαλώτους και δύο αγνοούμενους.»

«Οι τελευταίοι ίσως να είναι μαζί με τους στρατιώτες που έχουν οχυρωθεί,» υπέθεσε η Ιωάννα. «Νομίζεις ότι θα τους χρειαστείς;»

«Δεν είμαι βέβαιος ακόμα,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Ίσως. Το ερώτημα είναι αν θα δεχτούν να δουλέψουν για εμάς.»

«Θα δεχτούν,» μούγκρισε ο Νάρφλης, «αλλιώς θα τους γδάρω. Ο Αλκίνοος δε σκοτώθηκε άδικα!»

«Δεν είχαν αυτοί καμια σχέση με τον θάνατό του,» του είπε ο Γεράρδος, και ο Νάρφλης τον αγριοκοίταξε με το μοναδικό του μάτι.

«Όπως και νάχει,» είπε η Ιωάννα, «πρέπει να τους ξετρυπώσουμε.»

«Θέλουμε να σας μιλήσουμε!» φώναξε η Ιωάννα, καλυμμένη πίσω από ένα πρόχειρο πρόχωμα που είχαν φτιάξει οι εργάτες αντίκρυ στο τελευταίο οχυρό των στρατιωτών της Παντοκράτειρας. Μαζί της ήταν ο Γεράσιμος, ο Γεράρδος, και ο Ανδροκλής'μορ.

Μια γυναικεία μορφή φάνηκε σ'ένα παράθυρο, σκοτεινή μέσα στη νύχτα, καθώς ασθενικό φως υπήρχε πίσω της. «Ποια είσαι;» φώναξε.

«Τι σημασία έχει τ'όνομά μου; Είμαι με την Επανάσταση. Ο Επόπτης σας, ο Λοχαγός Γαλανόχειλος, είναι νεκρός. Ο Πρίγκιπας Καρνάδης είναι αιχμάλωτός μας. Το ίδιο και η Φενίλδα'σαρ και δύο από τους Γαιοδίφες σας. Σας δίνουμε την ευκαιρία να παραδοθείτε χωρίς να σας πειράξουμε. Αν αρνηθείτε, θα πρέπει να σας χτυπήσουμε.»

Η σκοτεινή φιγούρα έφυγε απ'το παράθυρο.

«Θα περιμένω την απάντησή σου!» της φώναξε η Ιωάννα. «Αλλά όχι για πολύ!»

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Γεράσιμος, όταν κανένας Παντοκρατορικός δεν μίλησε.

«Υπομονή,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Δε νομίζω να αντισταθούν. Σίγουρα, είναι πολύ τρομαγμένοι απ'ό,τι συνέβη.»

Μετά από λίγη ώρα, η γυναίκα ξαναπαρουσιάστηκε στο παράθυρο και φώναξε: «Τι θα μας συμβεί αν παραδοθούμε; Θα μας επιτραπεί να φύγουμε;»

Η Ιωάννα, αντί ν'απαντήσει, ρώτησε: «Οι μάγοι είναι μαζί σας;»

Καμία απόκριση από τη γυναίκα στο παράθυρο.

«Οι μάγοι είναι μαζί σας;» επανέλαβε η Ιωάννα.

«Ναι. Ο Ερευνητής και ένας Γαιοδίφης.»

«Τους μάγους θέλουμε μόνο. Οι άλλοι μπορείτε να φύγετε – δεδομένου ότι θα μας παραδώσετε τα όπλα σας.»

Η γυναίκα απομακρύνθηκε πάλι από το παράθυρο.

«Δε νομίζω να το δεχτούν,» είπε ο Γεράσιμος.

«Τι άλλη επιλογή έχουν, φίλε μου;» του είπε ο Γεράρδος. «Το ξέρουν ότι είναι παγιδευμένοι εκεί μέσα· και το ξέρουν ότι, μάλλον, δεν θα προλάβουν να έρθουν ενισχύσεις για να τους σώσουν.»

Η γυναίκα, αυτή τη φορά, παρουσιάστηκε πιο γρήγορα στο παράθυρο. «Εντάξει,» φώναξε. «Δεχόμαστε.»

«Καλώς,» της είπε η Ιωάννα. «Θα βγείτε από το οίκημα ο ένας κατόπιν του άλλου. Χωρίς όπλα. Οι μάγοι θα βγουν τελευταίοι.»

Οι Παντοκρατορικοί υπάκουσαν, ενώ, κατόπιν καλέσματος του Γεράσιμου (ένα δυνατό σφύριγμα κι ένα κούνημα του χεριού), οι οπλισμένοι εργάτες ήρθαν έξω από το οίκημα και τους σημάδευαν. Αρχηγός των στρατιωτών ήταν, όπως όλοι είχαν υποψιαστεί, η βοηθός του Επόπτη, η Λοχίας Θεώνη Ναρέδιφ.

«Φύγετε,» της είπε η Ιωάννα, συναντώντας την πρόσωπο με πρόσωπο. «Χωρίς φασαρίες.»

«Πρέπει να πάρουμε τουλάχιστον κάποια τρόφιμα μαζί μας...»

Η Ιωάννα πρόσταξε να τους φέρουν τρόφιμα, και οι εργάτες υπάκουσαν. Στη Θεώνη είπε: «Θα φύγετε από δω και θα πάτε όσο πιο μακριά μπορείτε. Αν σας δούμε να επιστρέφετε, θα σας πυροβολήσουμε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η λοχίας, βάζοντας έναν σάκο με τρόφιμα στον ώμο της.

«Οι μάγοι είναι αιχμάλωτοί μας,» είπε η Ιωάννα στον Σέλιρ'χοκ, έχοντας επιστρέψει στο οίκημα διοίκησης. «Όλοι τους.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε εκείνος, συλλογισμένα.

«Σκοπεύεις να κάνεις κάτι τώρα;»

«Θα προτιμούσα να έρθει το πρωί, που θα είμαι ξεκούραστος. Ό,τι κι αν είναι αυτή η πνευματική οντότητα στο ορυχείο, καλύτερα να την αντιμετωπίσω με καθαρό μυαλό.»

Η Ιωάννα δεν διαφώνησε. Σ'αυτά τα θέματα, ο Σέλιρ'χοκ δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν καλύτερος από εκείνη.

«Τους μάγους τούς έχουμε βάλει όλους σ'ένα από τα οικήματα όπου μέναμε εμείς,» είπε ο Γεράσιμος.

«Είναι δεμένοι;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι.»

«Και φιμωμένοι;»

Ο Γεράσιμος κατένευσε. «Δε μπορούν να κάνουν τίποτα για να ξεφύγουν.»

«Λύστε τους για λίγο, δώστε τους κάτι να φάνε και να πιουν – ενώ τους φρουρείτε, ασφαλώς – και μετά τους ξαναδένετε.»

Ο Γεράσιμος ένευσε πάλι, και έφυγε απ'το οίκημα διοίκησης.

«Μ'αυτήν τι θα γίνει;» ρώτησε ο Νάρφλης δείχνοντας τη Φενίλδα'σαρ με το σαγόνι του. «Δε θα τη δέσουμε;»

«Δεν υπάρχει λόγος!» έκανε αμέσως η Φενίλδα. «Δε μπορώ να ξεφύγω!»

«Θα πρέπει να σε δέσουμε, όμως,» της είπε η Ιωάννα.

«Ρώτα τον Σέλιρ'χοκ, αν δε με πιστεύεις· θα σου πει ότι δεν έχω τρόπο να σας φύγω!»

«Δε μπορούμε να το ρισκάρουμε,» επέμεινε η Ιωάννα, και δεν έμοιαζε πρόθυμη ν'αλλάξει γνώμη.

Της πρότειναν να τη δέσουν πάνω σ'ένα κρεβάτι, αν ήθελε να κοιμηθεί, αλλά εκείνη είπε καλύτερα στην καρέκλα· έτσι, την έδεσαν στην καρέκλα, με τα χέρια της πίσω από την πλάτη. Το στόμα της το έκλεισαν μ'ένα δερμάτινο φίμωτρο. Τα πόδια της τα άφησαν ελεύθερα.

Η Φενίλδα δεν μπορούσε να κοιμηθεί έτσι. Αισθανόταν σαν κάτι να την έπνιγε. Κι ευτυχώς που ο πονοκέφαλός της, τουλάχιστον, δεν την είχε πιάσει πάλι...

Αποκλείεται να προλάβουν να έρθουν να μας σώσουν, σκεφτόταν καθώς η νύχτα κυλούσε. *Κι ακόμα κι αν έρθουν κάποιοι, είναι πιο πιθανό ότι οι επαναστάτες θα μας σκοτώσουν. Ή, μάλλον, τον Καρνάδη δε θα τον σκοτώσουν.* (Τον κοίταξε εκεί όπου βρισκόταν, στη γωνία του δωματίου, κοιμισμένος, με τα χέρια του δεμένα πίσω απ'την πλάτη· δεν είχε συνέλθει από τότε που είχε λιποθυμήσει.) *Θα τον κρατήσουν για να μπορούν να διαπραγματευτούν. Μ'εμένα, όμως, δεν ισχύει το ίδιο. Αν θεωρήσουν ότι τους είμαι άχρηστη, την έχω άσχημα. Καλύτερα να μη στείλουν κανέναν για να μας σώσει. Οι επαναστάτες ίσως έτσι να μας αφήσουν να φύγουμε, όπως άφησαν και τους άλλους. Την Αλιζέτ, όμως, τη φοβάμαι. Η Αλιζέτ θα θέλει να επιστρέψει για να τους χτυπήσει, και ίσως να μας βάλει σε*

μπελάδες. Μακάρι να μας αφήσουν να φύγουμε προτού η Αλιζέτ επιστρέψει...

Το δωμάτιο δεν ήταν άδειο εκτός από εκείνη και τον κοιμισμένο Πρίγκιπα. Κάθε τόσο κάποιος ήταν εδώ και φρουρούσε. Στην αρχή ήταν ο Γεράρδος, και τώρα είχε έρθει ο Νάρφλης. Η Φενίλδα τον φοβόταν αυτόν τον μονόφθαλμο τύπο με την άσχημη ουλή στο πρόσωπο και την καλύπτρα στο βγαλμένο μάτι, επάνω στην οποία ήταν ραμμένο, με λευκή κλωστή, ένα κρανίο. Το βλέμμα του τη διαπερνούσε σαν μαχαίρι, και μέσα στο μοναδικό μάτι του η Φενίλδα μπορούσε να διακρίνει, ανάμικτα, μίσος και επιθυμία. Τη μισούσε επειδή ήταν Παντοκρατορική και, συγχρόνως, την επιθυμούσε επειδή του άρεσε η μορφή της. Η ματιά του πήγαινε στο στήθος της και στους μηρούς της και στα πόδια της, και ξανά στο στήθος... Και, καθώς την κοίταζε, ο Νάρφλης έπαιζε μ'ένα ξιφίδιο στα χέρια του.

Η Φενίλδα προτιμούσε να μην τον βλέπει· ατένισε το τραπέζι, το παράθυρο...

«Κρίμα που δεν είσαι μαζί μας, μάγισσα,» τον άκουσε να της λέει σε κάποια στιγμή. Και, με τις άκριες των ματιών της, τον είδε να σηκώνεται και να την πλησιάζει. «Θα τα πηγαίναμε καλά, ίσως.»

Η Φενίλδα στράφηκε για να τον κοιτάξει τώρα στα ίσια.

Το πρόσωπό της πρέπει να φανέρωνε απέχθεια, γιατί ο Νάρφλης είπε: «Νομίζεις ότι είσαι καλύτερη από μένα, ε, μάγισσα; Επειδή κάνεις παρέα με καριόληδες σαν αυτόν!» Έδειξε τον κοιμισμένο Καρνάδη. Ρουθούνισε. «Δεν έχεις γνωρίσει πραγματικούς άντρες, μάλλον.» Το χέρι του έσφιξε το εσωτερικό του μηρού της.

Η Φενίλδα μούγκρισε πίσω από το φίμωτρό της, προσπάθησε να κουνηθεί, να φύγει απ'την καρέκλα.

«Θες να σηκωθείς; Θα σε σηκώσω εγώ!» Ο Νάρφλης, παρότι τραυματισμένος στον ώμο, ήταν δυνατός· την έπιασε κάτω από τις μασκάλες και την τράβηξε, περνώντας τα δεμένα χέρια

της πάνω από την πλάτη της καρέκλας, σηκώνοντάς την στην αγκαλιά του, και ρίχνοντάς την στο τραπέζι, ανάσκελα. Η Φενίλδα αισθάνθηκε τα δεμένα χέρια της να συνθλίβονται κάτω από την πλάτη της, και τσύριξε πίσω από το φίμωτρό της.

Ο πονοκέφαλός της επέστρεψε, λογχίζοντάς την. *Όχι! Όχι!*

Ο Νάρφλης έπιασε τα γόνατά της, ενώ εκείνη χτυπιόταν ξέφρενα και έσκουζε. Ο πόνος τη διαπερνούσε από το μέτωπο ώς τον αυχένα, κι από τον έναν κρόταφο ώς τον άλλο. *Πρέπει να πάρω το φάρμακο! Το φάρμακο!* Αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει για να το φωνάξει στον ηλίθιο επαναστάτη.

Ο Νάρφλης είχε, τώρα, ξεκουμπώσει το παντελόνι της και προσπαθούσε να το τραβήξει. «Κάτσε ήσυχα, μην κάνεις φασαρία. Θα στραμπουλίξεις τίποτα!»

Η Φενίλδα, καθώς χτυπιόταν, πέταξε στο πάτωμα την κονσόλα του μηχανικού συστήματος που ήταν πάνω στο τραπέζι.

Ο Νάρφλης τράβηξε το παντελόνι της ώς τα γόνατα, κι έσκυψε για να δαγκώσει τον μηρό της.

Φύγε από πάνω μου! Φύγε από πάνω μου, βρομιάρη!

«Νάρφλη!»

Ο Νάρφλης πετάχτηκε όρθιος.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις εκεί;» Η Ιωάννα τον άρπαξε από το πέτο, σπρώχνοντάς τον.

«Τι – τι πρόβλημα έχεις εσύ, Μαύρη Δράκαινα; –Είναι Παντοκρατορική!»

«Και λοιπόν;»

Η Φενίλδα, εν τω μεταξύ, αισθανόταν τον πόνο στο κεφάλι της να προσπαθεί να διαλύσει το κρανίο της, να λιώσει το μυαλό της. Νόμιζε ότι της είχαν περάσει καλώδια και τη χτυπούσαν με ενεργειακά ρεύματα. Έσκουζε και έκλαιγε.

Η Ιωάννα τής έβγαλε το φίμωτρο. «Είσαι καλά;»

«...Το φάρμακό μου...» έκανε η Φενίλδα. «Το φάρμακό μου... Στο σάκο μου...»

Η Ιωάννα στράφηκε απότομα στον Νάρφλη. «Τι της έκανες, ρε ηλίθιε;»

«Τίποτα! Δεν της έκανα τίποτα! Είναι τρελή! Είναι–»

Η Ιωάννα τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ύστερα, βοήθησε τη Φενίλδα να καθίσει στην άκρη του τραπεζιού και της έλυσε τα χέρια.

«...Το φάρμακό μου... Σε παρακαλώ, φέρε μου το φάρμακο...»

«Πού είναι; Πού το έχεις;»

«Στο σάκο μου. Στο δωμάτιό μου. Επάνω.»

Η Ιωάννα είπε στον Νάρφλη: «Μην τολμήσεις να κάνεις τίποτ᾽άλλο,» και έτρεξε στον όροφο του οικήματος.

Μέχρι να κατεβεί πάλι, οι υπόλοιποι είχαν ξυπνήσει και είχαν κατεβεί πρώτοι. Ο Γεράρδος τσακωνόταν με τον Νάρφλη, έντονα. Η Φενίλδα δεν καταλάβαινε τι έλεγαν· κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της, με τη ράχη λυγισμένη. Νόμιζε ότι ολόκληρος ο κόσμος θα κομματιαζόταν.

«Φενίλδα.» Αισθάνθηκε το χέρι της Ιωάννας στους ώμους της. «Σου έφερα τον σάκο σου.» Τον ακούμπησε στα γόνατά της.

Η μάγισσα έψαξε μέσα του, βρήκε το φάρμακό της, ξετύλιξε το χαρτάκι, και πίεσε τη γκρίζα αλοιφή στο μέτωπό της. Ο πονοκέφαλος υποχώρησε, σαν ένα πολύ δυνατό ψύχος που ένα θερμό, γλυκό κύμα το απομακρύνει.

Η Φενίλδα σκούπισε τα δάκρυα της με τα δάχτυλά της. «Σ᾽ευχαριστώ,» ψιθύρισε. «Σ᾽ευχαριστώ.»

Η Ιωάννα στράφηκε στον Νάρφλη. «*Σου είπε κανένας να πειράξεις την κρατούμενη;*» φώναξε, εξοργισμένη.

«Δεν την πείραξα!»

Η Ιωάννα ήταν έτοιμη να τον γρονθοκοπήσει ξανά, αλλά συγκρατήθηκε. «Δε θα κάνεις άλλη φορά του κεφαλιού σου,» του είπε. «Συνεννοηθήκαμε; Είμαστε *επαναστάτες*, όχι κακοποιοί!»

Ο Νάρφλης δεν μίλησε.

«Αλλάζουμε βάρδια,» είπε η Ιωάννα. «Πηγαίνεις να κοιμηθείς, εγώ παίρνω τη θέση σου, και το θέμα θεωρείται πως λήγει εδώ.»

12: *Η Φωλιά*

Το πρωί είχε έρθει αλλά ο Προαιρέσιος και η Μάρθα δεν είχαν επιστρέψει ακόμα.

Η Ιωάννα, βγαίνοντας από το οίκημα διοίκησης και κοιτάζοντας προς τ'ανατολικά, δεν μπορούσε να δει κανένα αεροσκάφος να πλησιάζει. Και γνώριζε ότι, μέσα στη νύχτα, ο πιλότος προλάβαινε πετώντας να πάει και να γυρίσει από τη Νέσριβεκ. Τι πρόβλημα είχε παρουσιαστεί; Του είχαν επιτεθεί οι Παντοκρατορικοί προτού φτάσει; Ή, μήπως, αργούσε επειδή περίμενε τους πολεμιστές της Χασρίνας να ετοιμαστούν για να έρθουν μαζί του;

Η Ιωάννα ήλπιζε να ήταν το τελευταίο. Και ήλπιζε οι προετοιμασίες αυτές να μην κρατούσαν πολύ, γιατί ίσως οι Παντοκρατορικοί να έστελναν γρήγορα στρατό εδώ. Η Ιωάννα, βέβαια, γνώριζε ότι θα δυσκολεύονταν να αποδεσμεύσουν δυνάμεις από την περιοχή της Νέσριβεκ, και ίσως τελικά να αποφάσιζαν να εγκαταλείψουν το ορυχείο στα χέρια της Επανάστασης (άλλωστε, δεν ήταν το μοναδικό ορυχείο ενέργειας που είχαν οι Παντοκρατορικοί στη Σεργήλη ή γενικά στο Γνωστό Σύμπαν), αλλά δεν ήταν κανείς να το ριψοκινδυνεύει. Οι επαναστάτες δεν μπορούσαν ν'αφήσουν τις καινούργιες τους κατακτήσεις αφύλακτες.

Στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ, τη Φενίλδα'σαρ, τον Γεράρδο, και τον Σερφάντη, που είχαν βγει από το οίκημα μαζί της, για να πάνε στο ορυχείο.

«Χρειάζεσαι τους Γαιοδίφες, μάγε;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Όχι ακόμα. Θέλω πρώτα να δω με τι έχουμε να κάνουμε.»

«Πάμε, λοιπόν,» είπε η Ιωάννα.

Και βάδισαν ανάμεσα στα χτίρια του οικισμού, πλησιάζοντας την είσοδο του ορυχείου.

«Αυτό,» είπε ο Γεράρδος, δείχνοντας το οίκημα με τα μηχανήματα το οποίο είχε υποστεί έκρηξη, «δεν έπρεπε να το είχατε κάνει. Οι μηχανές χρειάζονται για τη μετατροπή της ενέργειας – και θα χρειαστούν και σ'εμάς, τώρα που έχουμε το ορυχείο.»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Σερφάντης· «αλλά εκείνη τη στιγμή, που νομίζαμε ακόμα ότι κάναμε αντιπερισπασμό κι όχι εξέγερση, μας φάνηκε καλή ιδέα.»

Έφτασαν μπροστά στην είσοδο του ορυχείου, όπου κανένας δεν δούλευε τώρα· οι εργάτες ήταν σκορπισμένοι στον οικισμό, έχοντας τα όπλα των Παντοκρατορικών και φυλώντας σκοπιές. Μερικοί απ'αυτούς είχαν συγκεντρώσει τους νεκρούς εχθρούς στη βόρεια άκρη και τους έκαιγαν. Τους δικούς τους νεκρούς τούς είχαν συγκεντρώσει αλλού για να τους κάψουν, στα ανατολικά. Οι επαναστάτες είχαν τυλίξει τον νεκρό Αλκίνοο σε υφάσματα και δεν τον είχαν κάψει ακόμα. Ορισμένοι είχαν πει ότι καλύτερα να τον είχαν στείλει με τον Προαιρέσιο, στο αεροπλάνο, αλλά τότε, μέσα στη φασαρία, η Ιωάννα δεν το είχε σκεφτεί, και τώρα δεν μπορούσε να το διορθώσει.

Περνώντας την είσοδο του ορυχείου, η Μαύρη Δράκαινα τράβηξε ένα πιστόλι από τη ζώνη της και το όπλισε.

Ο Γεράρδος τη μιμήθηκε. «Πιστεύεις ότι μπορεί να υπάρχει κίνδυνος;»

«Ποτέ δεν ξέρεις. Ίσως κάποιοι Παντοκρατορικοί να είναι ακόμα κρυμμένοι εδώ μέσα.»

«Δεν το νομίζω, Ιωάννα, αλλά, όπως είπες κι εσύ, ποτέ δεν ξέρεις...»

Ο Σέλιρ'χοκ κοίταξε τη Φενίλδα, η οποία βάδιζε πλάι του καθώς διέσχιζαν την πρώτη σήραγγα του ορυχείου: «Από πού προτείνεις να ξεκινήσω;»

«Δε νομίζω ότι έχει σημασία,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Πιο κοντά στο σπίτι της πνευματικής οντότητας δεν θα ήταν καλύτερα;»

«Μπορεί.»

«Οδήγησέ μας εκεί. Θυμάσαι πού είναι;»

Η Φενίλδα ένευσε. «Στο δεύτερο επίπεδο του ορυχείου.»

Ακολουθώντας τις στενές, στριφτές σήραγγες, και νιώθοντας τον αέρα να λιγοστεύει, καταδύθηκαν μέσα στη γη. Γύρω τους οι πέτρες έμοιαζε να τους *πιέζουν* με την παρουσία τους, να θέλουν να τους θάψουν, σαν να ήταν ζωντανός οργανισμός.

Η Ιωάννα αφουγκραζόταν μήπως ακούσει κανέναν ανησυχητικό θόρυβο, όπως βήματα ή ομιλίες. Όμως δεν άκουσε τίποτα. Ο Γεράρδος πρέπει να είχε δίκιο: κανένας δεν κρυβόταν εδώ πέρα.

Η Φενίλδα'σαρ τούς οδήγησε, τελικά, σ'ένα αδιέξοδο πέρασμα, στο βάθος του οποίου υπήρχε μια ρωγμή. «Από εδώ βγήκε εκείνο το μυστηριώδες αέριο,» είπε. Και ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ: «Πιστεύεις ότι το αέριο μπορεί να είχε κάποια σχέση με την πνευματική οντότητα που αντιμετωπίζουμε;»

«Δεν είμαι βέβαιος. Το έχει ξαναδεί κανένας από τότε;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι.»

«Επομένως, η οντότητα δεν έχει τη μορφή αυτού του αερίου...»

Η Φενίλδα ένευσε. «Έτσι νομίζω κι εγώ. Επιπλέον, κινείται μέσα στους βράχους. Θα μπορούσε να το κάνει αυτό αν ήταν αέριο;»

Ο Σέλιρ δεν απάντησε. Αρθρώνοντας ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, τέντωσε το χέρι του προς το πέτρινο τοίχωμα στ'αριστερά τους. Οι αισθήσεις του δεν εντόπιζαν καμία πνευματική οντότητα κοντά του. Δεν έκανε τον κόπο να τις απλώ-

σει περισσότερο· θα περίμενε τον κυνηγό να έρθει σ'εκείνον: και τότε, ο Σέλιρ'χοκ θα γινόταν ο κυνηγός.

«Μπορεί ν'αργήσω λίγο,» είπε στους συντρόφους του. «Μην ανησυχήσετε παρά μόνο αν περάσει πολλή ώρα.»

«Τι σημαίνει 'πολλή ώρα';» θέλησε να μάθει η Ιωάννα.

«Τρία τέταρτα, τουλάχιστον,» απάντησε ο Σέλιρ, κι έφερε τη μαύρη παλάμη του σε επαφή με τις πέτρες του τοιχώματος της σήραγγας.

Έκλεισε τα μάτια και περίμενε, βάζοντας το μυαλό του σε κατάσταση έντονης νοητικής δραστηριότητας – κάτι πολύ εύκολο για έναν Διαλογιστή. Αν η οντότητα εντόπιζε τη σκέψη, τότε σίγουρα δε θ'αργούσε να έρθει.

Και πράγματι, δεν άργησε. Ο Σέλιρ την αισθάνθηκε να τον πλησιάζει μέσα από τις πέτρες, όπως κάτι που ξεπροβάλλει μέσα από τον βυθό κάποιας θάλασσας. Πήγαινε προς την παλάμη του, για να έρθει σε επαφή μαζί του. Ο Σέλιρ την άφησε να φτάσει αρκετά κοντά, ήρεμος αλλά, συγχρόνως, σε έντονη νοητική δραστηριότητα–

–και μετά, έριξε το μυαλό του σε κατάσταση μη-σκέψης. Όλη η νοητική δραστηριότητα σταμάτησε.

Αισθήσεις μόνο. Παντού.

Άμεση γνώση, χωρίς το φίλτρο της λογικής.

Η πνευματική οντότητα δείχνει σαστισμένη. Το θήραμά της έχει εξαφανιστεί. Στρέφεται και φεύγει. Ο Σέλιρ την ακολουθεί, νοητικά, μέσα στην πέτρινη θάλασσα, κολυμπώντας πίσω της, αόρατος γι'αυτήν. Μετά από λίγο αντικρίζει, με τις πνευματικές αισθήσεις του, κάτι ν'αλλάζει εμπρός του. Η λιθική θάλασσα περιστρέφεται δημιουργώντας μια δίνη με μυριάδες στροβιλιζόμενες σήραγγες. Η οντότητα βυθίζεται εκεί μέσα, και ο Σέλιρ την ακολουθεί, νιώθοντας τη νόησή του να κινδυνεύει από τη χωρική αλλαγή γύρω του. Κάτι το τελείως ανέγνωρο τον περιβάλλει.

Η πνευματική οντότητα δεν είναι μόνη της. Κι άλλες είναι εδώ. Καμια τους δεν βλέπει τον Σέλιρ. Οι οντότητες περιστρέφονται και περιστρέφονται, ανήσυχα. Είναι σαν να επικοινωνούν αναμεταξύ τους.

Και δεν είναι τελείως άγνωστες στον Σέλιρ· αλλά δεν μπορεί να κάνει λογικούς συνειρμούς όσο βρίσκεται σε κατάσταση μησκέψης.

Ακολουθεί τις στροβιλιζόμενες σήραγγες της δίνης προς τα πίσω...

...μέχρι που βγαίνει από εκεί...

...κολυμπά μέσα στη λιθική θάλασσα...

...και–

Τα μάτια του άνοιξαν.

Πήρε το χέρι του από το τοίχωμα της σήραγγας.

«Πόση ώρα έλειπα;»

«Δέκα λεπτά περίπου,» του απάντησε η Ιωάννα. «Βρήκες τίποτα;»

«Ακολούθησα την οντότητα μέχρι την αλλοίωση, και μέσα στην αλλοίωση–»

«Μέσα στην *αλλοίωση*;» έκανε η Φενίλδα.

Ο Σέλιρ ένευσε. «Πνευματικά, ασφαλώς.»

«Δεν είναι αυτό επικίνδυνο;»

«Είναι. Δε μπορούσα να μείνω για πολύ· θα χανόμουν για πάντα εκεί μέσα. Η οντότητα, πάντως, δεν είναι μία μόνο, Φενίλδα· είναι πολλές. Και...» Τώρα που σκεφτόταν κανονικά πάλι, συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό που αναγνώριζε. «Και είναι άνθρωποι, ξέρεις. Είναι ανθρώπινες νοημοσύνες, ανθρώπινες συνειδήσεις.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε πίσω από τα μεγάλα γυαλιά της. «Πώς είναι δυνατόν να είναι άνθρωποι;»

«Μου είπες ότι, μέχρι στιγμής, έχουν εξαφανιστεί δύο μάγοι. Και πόσοι άλλοι έχουν εξαφανιστεί;»

Η Φενίλδα κατάλαβε πού το πήγαινε ο Σέλιρ'χοκ. «Υποπτεύεσαι ότι αυτοί που χάνονται πηγαίνουν εκεί μέσα;» Έδειξε τη ρωγμή στο βάθος του περάσματος. «Μέσα στη διαστασιακή αλλοίωση; Πνευματικά;»

Ο Σέλιρ ένευσε. «Ναι. Πόσοι έχουν χαθεί συνολικά, Φενίλδα – μαζί με τους μάγους;»

Η μάγισσα σκέφτηκε για μια στιγμή και είπε: «Δώδεκα, νομίζω.»

«Δώδεκα παρουσίες είδα κι εγώ εκεί μέσα.»

«Μα... αν είναι αυτοί, τότε... από πού ξεκίνησε το πράγμα;»

«Από εκείνο το αέριο, υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Πάω στοίχημα πως ο πρώτος εργάτης που εξαφανίστηκε ήταν ένας από αυτούς που εισέπνευσαν το αέριο όταν δημιουργήθηκε η ρωγμή.»

«Και πώς ακριβώς εξαφανίστηκε; Πιστεύεις κι εσύ ότι το σώμα του εξαερώθηκε; Πιστεύεις ότι πρόκειται για κάποιον πνευματικό ιό που επηρεάζει και το σώμα;»

«Ναι. Συμφωνούμε σ'αυτό. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. Και συνέχισε: «Όταν ήμασταν στην Ταρασμάλθη, έκανες ένα ξόρκι που... δεν έχω ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου. Δεν έχω καν ακούσει γι'αυτό...»

Ναι, σκέφτηκε η Φενίλδα, *πώς να το έχεις ακούσει; Δεν υπάρχει.* Η ίδια το αποκαλούσε *το Ανώνυμο Ξόρκι*, και δεν το είχε μάθει όπως όλοι οι μάγοι μαθαίνουν τα ξόρκια τους, ύστερα από μελέτη και εκπαίδευση. *Εκείνοι* – οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας, οι μυστηριώδεις οντότητες που συνόδευαν την Παντοκράτειρα παντού – το είχαν φυτέψει μέσα στο μυαλό της. Κι εξαιτίας αυτού ήταν που η Φενίλδα είχε τους φρικτούς πονοκεφάλους της. Θα προτιμούσε ποτέ να μην της είχαν δώσει τη γνώση του καταραμένου ξορκιού. Άλλωστε, ήταν κάτι που καλύτερα κανείς να μην είχε. Ένα όπλο που τρυπούσε διαστάσεις. Έσχιζε τα ίδια τα τοιχώματά της πραγματικότητας.

Η Φενίλδα'σαρ κούνησε το κεφάλι. «Δε... δε θα μας βοηθήσει αυτό, Σέλιρ.»

«Στην Ταρασμάλθη μάς βοήθησε για να φτάσουμε στον προορισμό μας. Αν δεν το είχες κάνει, δε θα είχαμε φτάσει ποτέ–»

«Δεν είναι η ίδια περίπτωση!» τον διέκοψε η Φενίλδα. «Εδώ μιλάμε για μια διαστασιακή αλλοίωση, όχι για την είσοδο μιας ενδοδιάστασης. Είσαι Διαλογιστής, Σέλιρ'χοκ, και ξέρεις πώς να αντιμετωπίζεις αυτές τις πνευματικές οντότητες καλύτερα από εμένα, αλλά μη μου λες πώς να κάνω τη δουλειά μου!»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Μια πρόταση έκανα, τίποτα περισσότερο. Εσύ τι έχεις να προτείνεις;»

«Πρέπει να μελετήσω την αλλοίωση, αλλιώς δεν μπορώ να προτείνω τίποτα.»

«Θα τη μελετήσεις, λοιπόν;»

Η Φενίλδα κοίταξε μια αυτόν, μια την Ιωάννα, μια τον Γεράρδο και τον Σερφάντη. «Μάλλον δεν θα με αφήσετε να φύγω αν δεν το κάνω...» είπε.

«Αν το κάνεις, όμως, και βρούμε τη λύση που θέλουμε, δεν θα έχουμε πια λόγο να σε κρατάμε εδώ,» της είπε η Ιωάννα.

Η Φενίλδα ατένισε τη ρωγμή. «Εντάξει,» είπε. «Ούτως ή άλλως, μου έχει κινήσει την περιέργεια.» Και, όπως όλοι γνώριζαν, οι Ερευνητές ήθελαν πάντα να ερευνούν ό,τι τους κινούσε την περιέργεια. «Αλλά να ξέρετε ότι δεν θα γίνει αμέσως. Θα χρειαστώ κάποιες ώρες προτού βγάλω συμπέρασμα.»

«Ασφαλώς,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

Η Φενίλδα'σαρ πλησίασε τη ρωγμή, στάθηκε εμπρός της, και άρθρωσε τα λόγια για μια Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως.

Πλησίαζε μεσημέρι και η Φενίλδα'σαρ ακόμα μελετούσε τη διαστασιακή αλλοίωση· στεκόταν εκεί, στο τέλος της σήραγγας,

με τα μάτια μισόκλειστα και μουρμουρίζοντας λόγια κάπου-κάπου, σαν να είχε υπνωτίσει τον εαυτό της.

Η Ιωάννα, που δεν ήξερε από μαγεία, αναρωτιόταν αν η μάγισσα τούς κορόιδευε προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο. Αν όμως γινόταν αυτό, ο Σέλιρ'χοκ δεν θα το είχε καταλάβει;

Βήματα ακούστηκαν από πίσω τους, και η Ιωάννα στράφηκε για να δει κάποιον να έρχεται κρατώντας λάμπα λαδιού. Ήταν ο Γεράσιμος.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε.

«Ο Προαιρέσιος επέστρεψε,» της απάντησε εκείνος, «κι έφερε μαζί του ενισχύσεις.»

Η Ιωάννα είπε στον Γεράρδο και στον Σερφάντη: «Πηγαίνω επάνω. Εσείς μείνετε εδώ για κάθε ενδεχόμενο–»

«Θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Γεράρδος, που ήθελε να μάθει τι είχε γίνει με τη Θάρφι'ταρ, και ήθελε επίσης να δει τη Μάρθα, η οποία μάλλον θα είχε επιστρέψει μαζί με τον Προαιρέσιο.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ιωάννα· και προς τον Γεράσιμο: «Θα μείνεις εσύ εδώ;»

«Αν θέλεις...»

Η Ιωάννα και ο Γεράρδος ανέβηκαν ώς την είσοδο του ορυχείου και βγήκαν. Το καλοκαιρινό φως τούς φάνηκε πολύ δυνατό, ύστερα από τόση ώρα στο σκοτάδι· έπρεπε να έχουν τα μάτια τους μισόκλειστα στην αρχή. Δε δυσκολεύτηκαν, όμως, να διακρίνουν το μεγάλο αεροπλάνο που είχε προσγειωθεί στα νότια του οικισμού, και αμέσως το πλησίασαν.

Ο Προαιρέσιος τούς περίμενε απέξω, μαζί με τη Μάρθα και κάμποσους πολεμιστές της Επανάστασης.

«Η Πρόμαχος μάς έστειλε ενισχύσεις,» είπε στην Ιωάννα.

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε, και κοίταξε τους συγκεντρωμένους επαναστάτες. Πρέπει να ήταν λίγο λιγότεροι από τριάντα. Δεν αναγνώριζε κανέναν τους· ντόπιοι όλοι, μάλλον.

«Η Θάρφι;» ρώτησε τον Προαιρέσιο. «Είναι καλά;»

Ο Απολλώνιος έσμιξε τα χείλη κι απέφυγε το βλέμμα της Ιωάννας. «Η Θάρφι, δυστυχώς... Δεν την προλάβαιναν, Ιωάννα.»

Η Μαύρη Δράκαινα καταράστηκε στο όνομα της Έχιδνας.

«Είναι νεκρή,» είπε ο Προαιρέσιος. «Λυπάμαι. Πήγα το αεροπλάνο στη Νέσριβεκ όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

«Δε φταις εσύ,» του είπε η Ιωάννα, «το ξέρω. Και...» η όψη της αγρίεψε, «θα ξανασυναντηθούμε με την Αλιζέτ· είμαι σίγουρη.» Αισθάνθηκε τα νύχια της να μπήγονται επώδυνα στην παλάμη της, και χαλάρωσε τη γροθιά της που είχε ακούσια σφιχτεί. Καθάρισε το λαιμό της. «Με τους Παντοκρατορικούς τι γίνεται; Είδες στρατό τους να έρχεται προς τα εδώ;»

Ο Προαιρέσιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

Η Ιωάννα κοίταξε πάλι τους πολεμιστές της Επανάστασης. «Αυτούς έστειλε μόνο η Πρόμαχος;»

«Ναι, κι ένα ενεργειακό κανόνι, το οποίο είναι μέσα ακόμα.» Έδειξε με τον αντίχειρά του το αεροσκάφος.

«Μάλιστα,» είπε η Ιωάννα, γνωρίζοντας ότι τα ενεργειακά κανόνια δεν ήταν όπλα που έβρισκες παντού· κατασκευάζονταν δύσκολα και απαιτούσαν μάγο για να χρησιμοποιηθούν. «Ελπίζω αυτά να είναι αρκετά για να κρατήσει η Επανάσταση το ορυχείο όταν θα έχουμε φύγει. Σίγουρα, πάντως, το κανόνι δεν θα έχει έλλειψη ενέργειας εδώ πέρα. Τεχνομαθή μάγο έχει στείλει η Πρόμαχος, σωστά;»

Ο Προαιρέσιος ένευσε. «Εννοείται.»

«Ωραία, τότε. Στήστε το κανόνι κι αρχίστε να βάζετε σε μια τάξη τον οικισμό. Το ορυχείο ανήκει στην Επανάσταση, τώρα.»

Η Φενίλδα διέκοψε τη Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως και στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ και τους άλλους.

«Πού πήγαν η Ιωάννα και ο Γεράρδος;» ρώτησε, παρατηρώντας ότι έλειπαν και ότι ο Γεράσιμος (ο εργάτης που πρέπει από παλιά να δούλευε για την Επανάσταση) είχε έρθει.

«Βγήκαν απ'το ορυχείο,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ. «Εσύ τι βρήκες;»

«Η αλλοίωση είναι χωρική, όπως είχα εξαρχής καταλάβει, και δεν είναι μεγάλη. Είναι ένα με τις πέτρες και με το χώμα. Δεν ξέρω πώς δημιουργήθηκε. Πρέπει να επηρεάζει μια περιοχή ακτίνας περίπου δύο μέτρων, όπως το υπολογίζω. Η διάσταση αναδιπλώνεται σ'εκείνο το σημείο, κάνει ένα πολλαπλό κοίλωμα, κι εκεί μέσα κρύβονται οι πνευματικές οντότητες.»

«Μπορείς να διαλύσεις αυτό το κοίλωμα;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δεν είναι εύκολο να διαλύσεις μια διαστασιακή αλλοίωση. Μόνο αν τη χτυπήσουμε με μεγάλη ποσότητα ενέργειας, ίσως – κι αυτό επειδή είναι μικρή.»

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Σέλιρ. «Κι αν οι οντότητες είναι μέσα, μάλλον θα καταστραφούν, δε συμφωνείς;»

«Ναι, μάλλον. Εκτός αν προλάβουν να φύγουν. Πρέπει να μπορούν να επιβιώσουν κι έξω από την αλλοίωση, μέσα στις πέτρες.»

Ο Σέλιρ ένευσε. «Σωστά. Γι'αυτό πρέπει να βεβαιωθούμε ότι όλες είναι εκεί προτού χτυπήσουμε το μέρος με ενέργεια. Πάντως, δε νομίζω ότι φεύγουν απ'τη φωλιά τους παρά μόνο για να κυνηγήσουν. Όταν μπήκα στην αλλοίωση ήταν όλες εκεί.»

«Ναι, μάλλον έτσι είναι,» συμφώνησε η Φενίλδα. «Καταλαβαίνεις, όμως, ότι θα είναι πολύ επικίνδυνο να χτυπήσουμε την αλλοίωση με ενέργεια εδώ κάτω... Η σήραγγα θα καταρρεύσει.»

«Δε μπορούμε να εστιάσουμε την ενέργεια επάνω στην αλλοίωση και μόνο;»

«Αδύνατον,» είπε η Φενίλδα. «Είναι μέσα στην ίδια τη γη, πίσω από τις πέτρες.» Ύστερα φάνηκε να το ξανασκέφτεται. «Εκτός αν κάποιος από τους Γαιοδίφες έχει καμια ιδέα.»

«Πάμε επάνω,» πρότεινε ο Σέλιρ.

Κανένας δεν διαφώνησε.

Καθώς ανέβαιναν, η Φενίλδα είπε: «Αναρωτιέμαι, όμως, ποιος είναι ο σκοπός τους, Σέλιρ: *γιατί* θέλουν να κάνουν τους ανθρώπους να εξαφανίζονται.»

«Μην ξεχνάς ότι κι αυτοί άνθρωποι ήταν προτού εξαφανιστούν.»

«Ακριβώς. Επομένως... *γιατί*;»

«Οι περισσότεροι οργανισμοί στο σύμπαν προσπαθούν να εξαπλώνουν το είδος τους, Φενίλδα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Μα δε μιλάμε για είδος. Είναι *είδος* αυτές οι οντότητες;»

«Είναι συνειδήσεις, αποκομμένες από τα σώματά τους, αλλοιωμένες από κάποια εξωτερική δύναμη. Ουσιαστικά, έχουμε να κάνουμε με μια μόλυνση, νομίζω. Εκείνος ο πρώτος εργάτης μολύνθηκε από το αέριο· το σώμα του εξαερώθηκε και το πνεύμα του πήγε στις πέτρες του ορυχείου· και ήθελε μετά να εξαπλώσει το είδος του. Ήρθε σε επαφή με άλλον έναν και τον μόλυνε· αυτός εξαφανίστηκε όπως τον προηγούμενο, και το πνεύμα του πήγε επίσης στις πέτρες του ορυχείου· και τώρα οι δυο τους βάλθηκαν να εξαπλώσουν ακόμα περισσότερο το είδος τους. Και πάει λέγοντας.»

«Σα να μην έχουν νοημοσύνη, ουσιαστικά.»

«Σχετικό είναι αυτό,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Κι οι άνθρωποι το ίδιο κάνουν. Υπάρχουν και εξαπλώνουν το είδος τους. Έχουν κανέναν συγκεκριμένο λόγο; Όχι· απλά το κάνουν. Είναι ο φυσικός τους κύκλος.»

Η Φενίλδα'σαρ είχε τότε μια παράξενη αίσθηση, ότι όλοι τους ήταν μέρος μιας αρρώστιας που ταλαιπωρούσε το σύμπαν εδώ και εκατομμύρια χρόνια... Ρίγησε. «Ευτυχώς που κάποιος

δεν θέλει να εξαφανίσει κι εμάς, όπως εμείς θέλουμε να εξαφανίσουμε τα πνεύματα του ορυχείου,» είπε.

«Μην είσαι τόσο σίγουρη γι'αυτό.»

Όταν συνάντησαν την Ιωάννα και τους άλλους επαναστάτες, τους εξήγησαν τι συνέβαινε με τις πνευματικές οντότητες και τους είπαν το μοναδικό σχέδιο που είχαν στο μυαλό τους: να χτυπήσουν, δηλαδή, τη διαστασιακή αλλοίωση με αρκετή ενέργεια ώστε να διαλυθεί, μαζί με τις οντότητες εντός της.

«Καλό θα ήταν, όμως, να ρωτήσουμε και τους άλλους μάγους προτού ενεργήσουμε,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ.

Και η Ιωάννα πρόσταξε τον Γεράσιμο να τους φέρουν εδώ, στο οίκημα διοίκησης, όπου ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι.

Μετά από λίγο ο Αλλάνδρης'σαρ, ο Χρίστος'φεν, ο Νιρμόδος'φεν, και η Νιρίφα'φεν ήταν μαζί τους. Ανεξαιρέτως, φαίνονταν θυμωμένοι που τους είχαν δεμένους και φιμωμένους τόσες ώρες. Οι όψεις τους ήταν άγριες και τα ρούχα τους βρόμικα και τσαλακωμένα.

«Μας συγχωρείτε που έπρεπε να σας κρατήσουμε δεμένους,» τους είπε ο Σέλιρ'χοκ, «αλλά, δυστυχώς, δεν γινόταν αλλιώς.»

«Αποφασίσατε τώρα να μας καθαρίσετε και να τελειώνετε μαζί μας;» έκανε απότομα ο Νιρμόδος.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Το αντίθετο, μάλιστα. Θα σας αφήσουμε να φύγετε, αν μας βοηθήσετε σ'ένα πράγμα που κι εσάς, λογικά, πρέπει να σας ενδιαφέρει.»

«Ας το ακούσουμε,» είπε ο Νιρμόδος, και οι άλλοι τρεις μάγοι ένευσαν, αμίλητα.

Ο Σέλιρ'χοκ τούς εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με τις πνευματικές οντότητες και τη διαστασιακή αλλοίωση, και τους ρώτησε ποια ήταν η γνώμη τους. «Κατ'αρχήν, μπορούμε να κα-

τευθύνουμε, κάπως, την ενέργεια στην αλλοίωση και μόνο, χωρίς να χτυπηθεί η σήραγγα και να καταρρεύσει;»

Ο Νιρμόδος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι αυτό είναι εφικτό. Εκτός αν σκάψουμε και φτάσουμε ακριβώς στο σημείο όπου είναι η αλλοίωση... αλλά, και πάλι, η ενέργεια θα χτυπήσει και τη σήραγγα· δεν μπορεί να αποφευχθεί.»

«Επιπλέον,» τόνισε η Νιρίφα, «δεν θα πρότεινα να σκάψουμε άλλο σ'εκείνη τη σήραγγα, Νιρμόδε. Την προηγούμενη φορά βγήκε εκείνο το αέριο: και κανείς δεν μπορεί να μας εγγυηθεί ότι κι αυτή τη φορά δεν θα συμβεί ξανά το ίδιο.»

«Κι αν το αέριο είναι που μόλυνε τον πρώτο εργάτη....» είπε ο Αλλάνδρης'σαρ. «Ναι, η Νιρίφα έχει δίκιο. Καλύτερα να μη σκάψουμε. Είναι επικίνδυνο.»

«Επομένως, απλά θα χτυπήσουμε το τέλος του περάσματος με ενέργεια;» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Είναι το ασφαλέστερο, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης'σαρ, και οι τρεις Γαιοδίφες συμφώνησαν.

«Καλώς,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ας αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε, λοιπόν.»

13: *Χτύπημα στην Πηγή του Προβλήματος*

Τα περισσότερα μηχανήματα μέσα στο οίκημα ήταν μισοκατεστραμμένα. Η Ιωάννα, ο Ανδροκλής'μορ, και ο Νιρμόδος'φεν βάδιζαν ανάμεσα στα συντρίμμια. Στάχτες και θραύσματα έτριζαν κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια τους.

«Πού είναι;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα τον Γαιοδίφη.

«Από δω.» Ο μάγος έδειξε.

Πήγαν σ'ένα πλευρικό δωματιάκι και είδαν μέσα μια συσκευή με μουσούδα και καλώδια, φανερά ταλαιπωρημένη από την έκρηξη που είχε γίνει εδώ αλλά όχι κατεστραμμένη. Ένα

ενεργειακό τρυπάνι, ή, όπως αλλιώς το έλεγαν, ενεργειακό κανόνι μικρής εμβέλειας. Δεν χρειαζόταν Τεχνομαθή μάγο για να λειτουργήσει, καθώς το μόνο που έκανε ήταν να παίρνει ενέργεια από ενεργειακές φιάλες και να την εκτοξεύει όπως ήταν, ακατέργαστη, ασχημάτιστη, και σε μικρή απόσταση εμπρός του. Το χρησιμοποιούσαν, κυρίως, για δουλειές που είχαν να κάνουν με σκάψιμο.

«Πώς σου φαίνεται;» ρώτησε η Ιωάννα τον Ανδροκλή.

Εκείνος ζύγωσε τη συσκευή, την άγγιξε με το ένα χέρι, και υποτονθόρυσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. «Δεν λειτουργεί,» είπε μετά. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στην επικοινωνία των συστημάτων της. Θα πρέπει να την επιδιορθώσουμε.»

«*Γίνεται* να επιδιορθωθεί δηλαδή, έτσι;»

«Φυσικά και γίνεται. Ώς το απόγευμα θα είναι έτοιμη.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ωραία.»

«Θα με βοηθήσεις;» ρώτησε ο Ανδροκλής τον Νιρμόδο.

«Δε φαίνεται να έχω κάτι καλύτερο να κάνω.»

Η Ιωάννα άφησε τους δύο μάγους στη δουλειά τους, φεύγοντας από το οίκημα με τα μηχανήματα του ορυχείου και πηγαίνοντας στο οίκημα διοίκησης, όπου βρίσκονταν οι υπόλοιποι επαναστάτες που είχαν έρθει μαζί της σε τούτη την αποστολή. *Εκτός από τη Θάρφι'ταρ...* σκέφτηκε, θλιμμένα. *Και τον Αλκίνοο, βέβαια...* Αλλά τον Αλκίνοο δεν τον ήξερε τόσο καλά και, παρότι ο θάνατός του τη λυπούσε, δεν τη στενοχωρούσε όπως ο θάνατος της Θάρφι'ταρ. *Θα πεθάνουμε όλες πολεμώντας για την Επανάσταση;* αναρωτήθηκε, καθώς θυμόταν τη Νίκη, μια άλλη Μαύρη Δράκαινα, να πεθαίνει στην Αρβήντλια, πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό.

«Θα φας κάτι, Ιωάννα;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, που εκείνος κι η Μάρθα έτρωγαν καθισμένοι στο τραπέζι.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, κουρασμένα, και κάθισε κοντά τους. *Το ξέραμε ότι θα πεθάνουμε πολεμώντας από τότε που μπήκαμε στο Στρατό της Παντοκράτειρας... Μετά, όμως, με*

την Επανάσταση, κάτι άλλαξε. Τι, άραγε; Είδαμε τον κόσμο διαφορετικά; Ή, μήπως, μόνο εγώ τον έχω δει διαφορετικά;

Ο Ανδρόνικος ορισμένες φορές την πείραζε, παλιότερα: της έλεγε ότι η Παντοκράτειρα είχε προσπαθήσει να τις κάνει μηχανές, μόνο για να πολεμούν. Και, αν και η Ιωάννα τσαντιζόταν απ'αυτή τη σκέψη, ήξερε ότι ήταν αλήθεια, εν μέρει τουλάχιστον. Η Παντοκράτειρα, πράγματι, είχε προσπαθήσει να τις μετατρέψει σε μηχανές του πολέμου και του θανάτου... και πάλι, δεν ήταν ικανοποιημένη μαζί τους, γι'αυτό είχε αποφασίσει να τις τιμωρήσει, και γι'αυτό εκείνες είχαν συμμαχήσει με τον Ανδρόνικο. Η εκπαίδευσή τους, όμως, ο προγραμματισμός τους, δεν είχε διαλυθεί με το που μπήκαν στην Επανάσταση. Και η Ιωάννα δεν νόμιζε πως ούτε ο Ανδρόνικος θα το ήθελε αυτό· *θα του ήμασταν άχρηστες αν δεν μπορούσε να μας χρησιμοποιήσει εναντίον της Παντοκράτειρας.* Ωστόσο, η Ιωάννα είχε την αίσθηση ότι τα πράγματα ήταν πιο... φυσιολογικά με την Επανάσταση. Πιο ανθρώπινα, ίσως. Και ο προγραμματισμός είχε αρχίσει να σπάει, να θρυμματίζεται, να κάνει ρωγμές. Δε νόμιζε πλέον ότι η ζωή της ήταν μόνο για να πολεμά.

Και ο θάνατος των άλλων Μαύρων Δρακαινών τη στενοχωρούσε βαθιά. Βαθύτερα ίσως από το θάνατο άλλων επαναστατών. Γιατί, άραγε; Ήλπιζε ότι κι εκείνες θ'άρχιζαν – ή ότι είχαν ήδη αρχίσει – να βλέπουν τη ζωή διαφορετικά; Ότι ο προγραμματισμός τους έκανε ρωγμές; και ότι, επομένως, τους άξιζε μια δεύτερη ευκαιρία;

«Σκεπτική σε βλέπω,» της είπε η Μάρθα.

Η Ιωάννα, που έτρωγε αργά, στράφηκε να την κοιτάξει. «Κουρασμένη είμαι, απλώς.»

Η Μάρθα μειδίασε. «Νόμιζα ότι οι Μαύρες Δράκαινες δεν κουράζονται.»

Ναι, σκέφτηκε η Ιωάννα, *αυτές τις μαλακίες νομίζουν όλοι.* Δεν αποκρίθηκε. Ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα της. «Εσύ είσαι καλά;» ρώτησε τη Μάρθα.

«Ναι, γιατί;»

«Επειδή σε βασάνισαν, κι επειδή ακόμα έχεις μελανιές στο πρόσωπό σου.»

«Σωστά. Καλά είμαι, όμως. Δεν είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει. Συνήθως τσαντίζω όσους μού κάνουν ερωτήσεις που δεν θέλω να απαντήσω.»

«Αναρωτιέμαι γιατί,» είπε ειρωνικά η Ιωάννα.

«Φάε σκατά,» της είπε η Μάρθα.

«Ευχαριστώ...»

Το απόγευμα, το ενεργειακό τρυπάνι ήταν έτοιμο. Ο Σέλιρ'χοκ, η Φενίλδα'σαρ, και ο Νιρμόδος'φεν μπήκαν στο ορυχείο και χρησιμοποίησαν το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως για να εντοπίσουν αν καμια από τις οντότητες περιφερόταν εκεί μέσα.

«Πρέπει να είναι στη φωλιά τους,» είπε τελικά ο Σέλιρ'χοκ, και οι επαναστάτες μετέφεραν το ενεργειακό τρυπάνι στο δεύτερο επίπεδο του ορυχείου και στη σήραγγα όπου βρισκόταν η διαστασιακή αλλοίωση.

«Θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσουμε μεγάλη ποσότητα ενέργειας, για να βεβαιωθούμε ότι η αλλοίωση όντως θα καταστραφεί μαζί μ'όλες τις οντότητες,» είπε η Φενίλδα, και ο Αλλάνδρης'σαρ συμφώνησε.

«Πόσες φιάλες;» ρώτησε ο Ανδροκλής.

«Δέκα, θα έλεγα, για να είμαστε ασφαλείς.»

«Ασφαλείς; Με την εκτίναξη τέτοιας ποσότητας ενέργειας, η συσκευή θα καταστραφεί και θα γκρεμίσει και ό,τι είναι γύρω της.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό,» είπε η Φενίλδα στον Τεχνομαθή, «αλλά δε νομίζω πως γίνεται αλλιώς.» Και ο Αλλάνδρης, γι'ακόμα μια φορά, συμφώνησε μαζί της.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ανδροκλής. «Το μόνο, επομένως, που μπορώ να κάνω εγώ είναι να χρησιμοποιήσω ένα Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου για να μην ξεφύγει το πράγμα τελείως από τον έλεγχό μας.»

Η Φενίλδα κατένευσε. «Καλή σκέψη.»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Ανδροκλής, «δεν θα είμαστε μέσα σ'ετούτο το πέρασμα. Θα ενεργοποιήσουμε το τρυπάνι εξ αποστάσεως.»

«Γίνεται;»

«Θα προσαρμόσω έναν τηλεπικοινωνιακό δέκτη επάνω του, και θα γίνει.»

Κανείς δεν αμφέβαλλε ότι ο Τεχνομαθής μπορούσε να το κάνει. Έτσι, καθώς ο Ανδροκλής σκάλιζε γι'ακόμα μια φορά το ενεργειακό τρυπάνι, οι εργάτες του ορυχείου έφερναν φιάλες από την αποθήκη ενέργειας και τις έστηναν σ'ένα άλλο πέρασμα. Οι επαναστάτες τις συνέδεσαν με το τρυπάνι μέσω μακριών καλωδίων ειδικών γι'αυτό το σκοπό. Όταν ο Ανδροκλής τελείωσε τη δουλειά του, έβαλαν το τρυπάνι ακριβώς στο σημείο που το ήθελαν και απομακρύνθηκαν.

«Να είστε έτοιμοι να τρέξετε αν κάτι δεν πάει καλά,» τους είπε ο Τεχνομαθής, έχοντας στα χέρια του έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό ρυθμισμένο στη συχνότητα του δέκτη που είχε προσαρμόσει στο ενεργειακό τρυπάνι. «Γιατί, αλλιώς, μπορεί να θαφτούμε όλοι εδώ κάτω.»

Οι επαναστάτες που ήταν γύρω του ένευσαν, και η Ιωάννα πρόσταξε τους εργάτες να φύγουν από τώρα, καθώς επίσης και τον Σερφάντη. Εκείνος την κοίταξε απορημένα, αλλά η Μαύρη Δράκαινα τού είπε: «Το πόδι σου είναι τραυματισμένο· νομίζεις ότι θα μπορέσεις να *τρέξεις* αν χρειαστεί;» Ο Σερφάντης

δεν έφερε αντίρρηση· μη θέλοντας να τους προκαλέσει πρόβλημα σε περίπτωση κινδύνου, έφυγε μαζί με τους εργάτες.

Ο Ανδροκλής έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στον Σέλιρ'χοκ, και ο ίδιος άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, εστιάζοντας την επίδρασή του στο τρυπάνι παρότι βρισκόταν σ'αρκετή απόσταση από αυτόν.

Ο Σέλιρ'χοκ, χρησιμοποιώντας τον πομπό, ρύθμισε τη συσκευή έτσι ώστε να τραβήξει όλη την ενέργεια από τις φιάλες, κι ύστερα ρώτησε τους υπόλοιπους: «Έτοιμοι;»

Εκείνοι έδωσαν θετική απάντηση.

Ο Σέλιρ'χοκ πάτησε το κουμπί της ενεργοποίησης.

Ένας θόρυβος σαν πανίσχυρος άνεμος αντήχησε μέσα στις σήραγγες του ορυχείου, και μετά, μια ακόμα δυνατότερη έκρηξη. Τα πάντα γύρω τους τραντάχτηκαν. Πέτρες και χώματα έπεσαν. Οι επαναστάτες σήκωσαν τα χέρια τους πάνω απ'τα κεφάλια τους για να προστατευτούν. Θολούρα σκέπασε τον χώρο, κρύβοντας το φως από τις ενεργειακές λάμπες και σβήνοντας κάποιες λάμπες λαδιού.

Ευτυχώς, ο σεισμός δεν κράτησε για παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα· τη στιγμή που ο Γεράρδος ήταν έτοιμος να φωνάξει *Τρέξτε!* όσο πιο δυνατά μπορούσε, τα τραντάγματα σταμάτησαν, και μια σχεδόν αφύσικη ησυχία απλώθηκε.

Η θολούρα εξακολουθούσε να υφίσταται, παρακωλύοντας την όρασή τους. Μονάχα τα φώτα τους φαίνονταν καθαρά· οι μορφές τους ήταν σαν σκιές.

Ο Σέλιρ'χοκ και η Φενίλδα'σαρ είχαν την ίδια σκέψη: έκαναν ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως.

«Δεν βρίσκω τίποτα,» είπε, μετά από λίγο, η μάγισσα. «Εσύ, Σέλιρ;»

«Ούτε κι εγώ. Πρέπει να έχουν διαλυθεί. Πάμε να δούμε τι γίνεται με την αλλοίωση.»

Πλησίασαν τη σήραγγα όπου είχαν στήσει το ενεργειακό τρυπάνι, και ανακάλυψαν ότι είχε καταρρεύσει ολόκληρη, γε-

μίζοντας με πέτρες και θάβοντας μέσα της το κανόνι μικρής εμβέλειας.

«Μπορείς;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ τη Φενίλδα.

Εκείνη ένευσε. «Αν υπάρχει θα την εντοπίσω.» Και χρησιμοποίησε το Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως ενώ όλοι ήταν σιωπηλοί και οι αναπνοές τους ακούγονταν δυνατές μέσα στη σήραγγα. Κάπου-κάπου, κάποιος έβηχε από το χώμα που πλανιόταν στον υπόγειο αέρα.

«Δεν υπάρχει,» είπε η Φενίλδα. «Τη διαλύσαμε.»

Ο Σέλιρ'χοκ, αρθρώνοντας τότε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, άγγιξε ένα από τα τοιχώματα της σήραγγας και περίμενε.

Περίμενε.

«Τίποτα δεν έρχεται,» παρατήρησε. «Τελειώσαμε μαζί τους, νομίζω.»

Η Φενίλδα'σαρ, μόλις βγήκαν από το ορυχείο, θέλησε να μάθει πότε θα τους άφηναν να φύγουν. Το ίδιο κι οι Γαιοδίφες.

«Μη βιάζεστε,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Θα δείτε που θα έρθουν για σας. Ή, τουλάχιστον, για τον Πρίγκιπά σας.»

«Κι αν δεν έρθουν, θα μας κρατήσετε αιχμαλώτους;» έκανε η Νιρίφα'φεν· η φωνή της χρωματιζόταν από θυμό και απόγνωση συγχρόνως.

Η Ιωάννα δεν της απάντησε.

«Σας βοηθήσαμε να–» άρχισε ο Νιρμόδος.

«Συνεχίστε έτσι,» τον διέκοψε η Ιωάννα, «και θα προστάξω να σας δέσουν όλους πάλι και να σας φιμώσουν!»

Αυτό τούς σώπασε, καθώς κατευθύνονταν προς το οίκημα διοίκησης μέσα στο φως του απογεύματος. Ο ήλιος έγερνε πίσω από τα δυτικά βουνά, πλημμυρίζοντας τους ορεινούς τόπους με κοκκινωπές ανταύγειες και μακριές σκιές.

Η Ιωάννα αποδείχτηκε σωστή σ'αυτό που είχε πει στους μάγους. Η εμπειρία της με τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας δεν την είχε γελάσει. Λίγο προτού βραδιάσει για τα καλά και το φως του ήλιου της Σεργήλης χαθεί τελείως, ένας από τους παρατηρητές των επαναστατών επικοινώνησε μέσω πομπού λέγοντας ότι κάποιοι πλησίαζαν τον οικισμό με οχήματα. Δύο άρματα μάχης με κανόνια και ερπύστριες, και ένα τετράκυκλο με μεγάλους τροχούς και σκεπαστή καρότσα.

Οι επαναστάτες έδεσαν τους Γαιοδίφες, τη Φενίλδα, και τον Αλλάνδρη (παρά τις έντονες διαμαρτυρίες τους και τις υποσχέσεις τους ότι δεν θα επιχειρούσαν καμια ύπουλη επίθεση) και βγήκαν από το οίκημα διοίκησης με τα όπλα τους στα χέρια.

«Το ενεργειακό κανόνι είναι έτοιμο;» ρώτησε ο Γεράρδος έναν από τους πολεμιστές που είχε στείλει εδώ η Πρόμαχος Χασρίνα.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος, και έδειξε. Ο Τεχνομαθής μάγος από τη Νέσριβεκ στεκόταν ανάμεσα στους δέκτες του κανονιού, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως και ελέγχοντας την ενεργειακή ροή. Το ίδιο το κανόνι ήταν επάνω σε μια χοντρή μεταλλική κολόνα· μια σκάλα οδηγούσε σ'αυτό: και μια επαναστάτρια έτρεχε τώρα για να σκαρφαλώσει εκεί.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες έπαιρναν θέσεις μάχης μέσα στον οικισμό, επάνω στις οροφές των οικημάτων και ανάμεσα σ'αυτά, βαστώντας τουφέκια και έχοντας στήσει πολυβόλα σε τρίποδα. Ένας όλμος ήταν πίσω από ένα οίκημα για τους εργάτες, στοχεύοντας προς το μονοπάτι που οδηγούσε στον οικισμό.

Οι εργάτες είχαν οδηγηθεί στο μέρος όπου παλιά – προτού καεί – ήταν ο στάβλος, παρά τις αντιρρήσεις τους ότι μπορούσαν κι εκείνοι να βοηθήσουν, ότι ήξεραν να χειρίζονται όπλα. Οι επαναστάτες ήθελαν να τους κρατήσουν ασφαλείς.

«Ο καθένας στη δουλειά του!» φώναζε τώρα ένας απ᾽αυτούς σ᾽έναν εργάτη. «Πήγαινε στη θέση σου!»

Η Ιωάννα σκαρφάλωσε πάνω σ᾽ένα απ᾽τα οικήματα και έφερε τα κιάλια της στα μάτια, κοιτάζοντας το ορεινό τοπίο μέσα στο μειούμενο φως της ημέρας. Δεν άργησε να δει τα οχήματα να ξεπροβάλλουν ανάμεσα από τα ψηλά αειθαλή δέντρα και να έρχονται προς τον οικισμό, ακολουθώντας το μονοπάτι και σηκώνοντας χώμα γύρω τους. Δεν έτρεχαν· πήγαιναν σταθερά. Και δεν ήρθαν τόσο κοντά ώστε να κινδυνεύουν από τα περισσότερα όπλα. Σταμάτησαν σε απόσταση τουλάχιστον εκατόπενήντα μέτρων.

Η Ιωάννα είδε, με τα κιάλια της, έναν άντρα να σηκώνεται όρθιος στη μπροστινή μεριά του τετράκυκλου οχήματος, η οποία ήταν ξεσκέπαστη. Ήταν ψηλός και είχε δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μαύρα. Δεν φορούσε στρατιωτική στολή, ούτε είχε επάνω του κανένα αναγνωριστικό, μα δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κατείχε μια κάποια θέση μέσα στην ιεραρχία των Παντοκρατορικών· φαινόταν από τον τρόπο που στεκόταν ανάμεσα στους υπόλοιπους που ήταν καθισμένοι δεξιά κι αριστερά του.

Φέρνοντας έναν τηλεβόα στο στόμα του, είπε: «ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΠΩΣ ΕΧΕΤΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΚΑΡΝΑΔΗ ΗΧΟΧΡΩΜΟ. ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΞΟΥΜΕ, ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ.» Η φωνή του έφτασε άνετα στ᾽αφτιά όλων όσων βρίσκονταν στον οικισμό.

Η Ιωάννα κατέβασε τα κιάλια της και κοίταξε τον Γεράρδο και τον Προαιρέσιο που στέκονταν κάτω από το οίκημα όπου ήταν σκαρφαλωμένη. «Να του μιλήσω εγώ, ή προτιμά να του μιλήσει κάποιος από εσάς;»

«Νομίζω ότι είναι προφανές τι θα του πούμε,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος. «Θα τον ρωτήσουμε τι προσφέρει για να του δώσουμε τον Πρίγκιπα.»

«Το ορυχείο, ίσως;» είπε η Μάρθα, που στεκόταν πίσω από εκείνον και τον Γεράρδο.

«Μην είσαι ανόητη,» της αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος γυρίζοντας να την κοιτάξει. «Μπορεί να μας πει εντάξει και, μετά, να έρθουν να επιτεθούν εδώ.»

Η Μάρθα τον αγριοκοίταξε, αλλά η Ιωάννα είπε: «Έχεις δίκιο. Δε μπορούμε να βασιστούμε στο λόγο του, όποιος κι αν είναι–»

«ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΚΑΡΝΑΔΗ ΗΧΟΧΡΩΜΟ,» αντήχησε πάλι η φωνή του Παντοκρατορικού. «ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ. ΠΕΙΤΕ ΜΑΣ ΤΙ ΖΗΤΑΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ.»

«Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» είπε ο Γεράρδος, «είναι να ζητήσουμε όπλα για τους επαναστάτες της Νέσριβεκ.»

Η Ιωάννα, πηδώντας από την οροφή του χαμηλού οικήματος, ένευσε. «Ναι. Ακούγεται λογικό. Και μόλις η Πρόμαχος έχει τα όπλα θα απελευθερώσει τον Πρίγκιπα.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Προαιρέσιος.

«Τι λες εσύ, Σέλιρ;» ρώτησε ο Γεράρδος τον μαυρόδερμο μάγο.

«Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι καλύτερο.»

«Εντάξει,» είπε ο Προαιρέσιος. «Ποιο ποσό θα τους φανεί, όμως, λογικό; Γιατί αν ζητήσουμε κάποιο τρελό ποσό δεν νομίζω να το δεχτούν.»

Ο Γεράρδος, που είχε περάσει πολλά χρόνια στη Σεργήλη και γνώριζε καλύτερα την οικονομία της, είπε: «Ένα εκατομμύριο ήλιους σε όπλα, άρματα μάχης, και εξοπλισμούς.»

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Προαιρέσιος, «ένα εκατομμύριο ήλιοι είναι *πολλά* λεφτά.»

«Είναι όμως, νομίζω, ό,τι πρέπει για τα λύτρα ενός Πρίγκιπα συζύγου της Παντοκράτειρας.»

Ο Προαιρέσιος κοίταξε την Ιωάννα.

«Ας το δοκιμάσουμε,» είπε εκείνη. «Θα μου φέρει κάποιος έναν τηλεβόα;»

Ο Γεράρδος ζήτησε να της φέρουν έναν και, σε λίγο, η Ιωάννα τον είχε στα χέρια της και σκαρφάλωσε πάλι στην οροφή του χαμηλού οικήματος.

«Ο ΚΑΡΝΑΔΗΣ ΗΧΟΧΡΩΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΜΑΣ,» δήλωσε. «ΟΠΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΦΕΝΙΛΔΑ'ΣΑΡ, ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΑΛΛΑΝΔΡΗΣ'ΣΑΡ, ΝΙΡΜΟΔΟΣ'ΦΕΝ, ΝΙΡΙΦΑ'ΦΕΝ, ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ'ΦΕΝ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥΣ ΖΗΤΑΜΕ ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΣΕΡΓΗΛΙΟΥΣ ΗΛΙΟΥΣ ΣΕ ΟΠΛΑ, ΑΡΜΑΤΑ ΜΑΧΗΣ, ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΤΗΣ ΝΕΣΡΙΒΕΚ.»

Ο Παντοκρατορικός δεν αποκρίθηκε αμέσως· η Ιωάννα, χρησιμοποιώντας τα κιάλια της, τον είδε να μιλά μ'αυτούς που ήταν καθισμένοι κοντά του. Μετά, πήρε ξανά τον τηλεβόα του και είπε: «ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΤΟ ΠΡΩΙ.»

Και τα οχήματα έφυγαν από τον καταυλισμό.

Η Ιωάννα πήδησε από την οροφή του οικήματος. «Πρέπει να έχουν κάποιο αεροσκάφος στους πρόποδες των βουνών.»

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε η Μάρθα.

«Γιατί, μάλλον, σκοπεύουν να το πάρουν και να πάνε να ρωτήσουν τους ανώτερούς τους στη Νέσριβεκ προτού μας απαντήσουν.»

«Και νομίζεις ότι πρέπει εμείς να κάνουμε κάτι γι'αυτό;»

«Απολύτως τίποτα, Μάρθα. Τα πράγματα εξελίσσονται όπως θέλουμε.»

14: *Λύτρα για τους Αιχμαλώτους*

Η Ιωάννα ξύπνησε και ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα της, ακουμπώντας τα χέρια της στα γόνατα. Παραδίπλα, στο ίδιο δωμάτιο μ'εκείνη, ήταν ξαπλωμένοι ο Σέλιρ'χοκ και ο Προαιρέσιος. Κι οι δύο φαινόταν να κοιμούνται.

Από το μισάνοιχτο παράθυρο έμπαινε το φως της αυγής.

Η Ιωάννα αφουγκράστηκε για λίγο. Ησυχία. Οι παρατηρητές του οικισμού δεν πρέπει να είχαν δει ακόμα κανέναν να πλησιάζει για να δώσει απάντηση σχετικά με την απελευθέρωση του Πρίγκιπα και των άλλων αιχμαλώτων.

Η Ιωάννα σηκώθηκε από το στρώμα, φόρεσε το παντελόνι της κι ένα γιλέκο, και ξυπόλυτη κατέβηκε στο ισόγειο του οικήματος διοίκησης. Ο Γεράρδος ήταν εδώ, φυλώντας σκοπιά. Η Φενίλδα κοιμόταν στο πάτωμα, λυτή. Ο Πρίγκιπας Καρνάδης ήταν ξύπνιος και καθόταν στο τραπέζι, πίνοντας καφέ. Τον είχαν λύσει κι αυτόν, με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι κάποιος θα ήταν πάντα κοντά του για να τον φρουρεί.

«Ιωάννα,» είπε ο Γεράρδος, σε χαιρετισμό.

Εκείνη ένευσε προς το μέρος του και κάθισε στο τραπέζι, αντίκρυ στον Καρνάδη.

«Θέλεις καφέ;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι.»

Πήγε να της φτιάξει.

Ο Καρνάδης άναψε ένα τσιγάρο, παρατηρώντας την.

«Με ξέρεις;» τον ρώτησε η Ιωάννα, γιατί νόμιζε ότι την αναγνώριζε, από τη γυαλάδα στα μάτια του.

Εκείνος κατένευσε. «Σ'έχω δει. Σε φωτογραφίες. Είσαι Μαύρη Δράκαινα.»

«Εγώ δε σ'έχω ξαναδεί ποτέ,» του είπε η Ιωάννα. «Δεν πρέπει νάσαι καιρό παντρεμένος με την Παντοκράτειρα.»

«Μερικούς μήνες.»

«Το φαντάστηκα. Από ποια περιοχή της Σεργήλης είσαι;»

«Από την Άντχορκ.»

«Και γιατί διάλεξε εσένα;» τον ρώτησε η Ιωάννα. Ο Γεράρδος πλησίασε φέρνοντας τον καφέ της, κι εκείνη, παίρνοντάς τον στο χέρι, ήπιε μια γουλιά.

Ο Καρνάδης ανασήκωσε τους ώμους μορφάζοντας. «Δεν έχω ιδέα.»

«Δε μπορεί· κάποια ιδέα θα έχεις...»

«Είμαι επιστήμονας,» είπε εκείνος. «Έχω μπλέξει και λίγο με την πολιτική. Αυτά· τίποτα πιο σπουδαίο.»

«Τι επιστήμονας;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Βιολογία, και ενεργειακά θέματα.»

«Μάλιστα. Και ήρθες εδώ για τις εξαφανίσεις, έτσι;»

«Ναι,» είπε ο Καρνάδης πίνοντας καφέ.

«Ας ελπίσουμε πως ο στρατός θα πληρώσει για σένα, γιατί αλλιώς δεν έχουμε τι να σε κάνουμε. Θα πρέπει να σε πάμε στην Απολλώνια, κι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος θ'αποφασίσει για τη μοίρα σου.»

Τα μάτια του Καρνάδη στένεψαν. Αναμφίβολα, ήξερε για τον Ανδρόνικο, τον σύζυγο της Παντοκράτειρας που την είχε προδώσει και είχε ξεκινήσει την Επανάσταση. Τον Αρχιπροδότη, όπως τον αποκαλούσαν οι Παντοκρατορικοί.

Η Ιωάννα δεν είπε τίποτα.

Η Φενίλδα κινήθηκε πάνω στο στρώμα της. Ανασηκώθηκε και έτριψε τα μάτια της. Η κουβέντα τους πρέπει να την είχε ξυπνήσει. «Τι ώρα είναι;» ρώτησε.

«Ξημερώματα,» της είπε ο Γεράρδος.

«Γιατί κάνετε τόση φασαρία, τότε;» είπε η Φενίλδα και ξάπλωσε πάλι, γυρίζοντας πλευρό.

Η Ιωάννα έσβησε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι. *Τι νομίζεις ότι είναι εδώ;* σκέφτηκε, αν και κάπως διασκεδασμένη. *Ξενοδοχείο;*

Καμια ώρα πριν από το μεσημέρι, οι παρατηρητές ειδοποίησαν ότι οχήματα έρχονταν. Δύο άρματα μάχης κι ένα τετράκυκλο με καρότσα, όπως την προηγούμενη φορά.

Οι επαναστάτες πήραν θέσεις μάχης, παρότι κανένας δεν νόμιζε ότι θα δέχονταν επίθεση. Η Ιωάννα, σκαρφαλωμένη στην οροφή ενός οικήματος, κοίταζε με τα κιάλια της, και είδε τον ίδιο άντρα με χτες βράδυ να σηκώνεται όρθιος μέσα στο τετράκυκλο όχημα και να μιλά χρησιμοποιώντας τηλεβόα.

«ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΚΑΡΝΑΔΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ.»

«ΣΤΗ ΝΕΣΡΙΒΕΚ,» του απάντησε η Ιωάννα. «ΘΑ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙ Η ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΧΑΣΡΙΝΑ. ΕΚΕΙ ΘΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΩΣΕΤΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙ ΕΚΕΙΝΗ ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΑΔΩΣΕΙ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΑΓΟΥΣ.»

«ΣΕ ΠΟΣΕΣ ΗΜΕΡΕΣ;»

«ΘΑ ΛΑΒΕΤΕ ΣΥΝΤΟΜΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΝΕΣΡΙΒΕΚ. ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΜΑΧΗΣ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ.»

Οι Παντοκρατορικοί, μετά απ'αυτό, έστρεψαν τα οχήματά τους και, ακολουθώντας το ορεινό μονοπάτι, έφυγαν.

Η Ιωάννα κατέβηκε από την οροφή του οικήματος.

«Αυτό ήταν, λοιπόν,» είπε ο Γεράρδος. «Πετάμε τώρα για Νέσριβεκ;»

«Ναι.»

«Έχουμε δύο αεροπλάνα,» της θύμισε ο Γεράρδος. «Ένα αυτό που βρίσκεται εδώ, στον οικισμό, κι ένα το δικό μας, που ο Προαιρέσιος έχει προσγειώσει βόρεια των βουνών.»

«Θα πάρουμε του Προαιρέσιου· το άλλο θα το αφήσουμε στους φρουρούς του ορυχείου.»

Η Ιωάννα και οι σύντροφοί της αποχαιρέτησαν τους πολεμιστές που θα έμεναν εδώ, καθώς και τον Γεράσιμο. Τους ευχήθηκαν καλή τύχη, και είπαν στους εργάτες πως, τώρα που η Επανάσταση είχε το ορυχείο στην κατοχή της, οι μισθοί τους θα αυξάνονταν και οι συνθήκες εργασίας θα βελτιώνονταν. Εκείνοι έμοιαζαν ευχαριστημένοι.

Το σώμα του Αλκίνοου οι επαναστάτες το είχαν κάψει χτες βράδυ, αφού είχαν φύγει οι Παντοκρατορικοί, και τώρα οι στάχτες του ήταν κλεισμένες σ'ένα δοχείο, το οποίο πήραν μαζί τους για να το παραδώσουν στην Πρόμαχο Χασρίνα της Νέσριβεκ. Τη Φενίλδα'σαρ, τον Πρίγκιπα Καρνάδη, τον Αλλάνδρη'σαρ, και τους Γαιοδίφες τούς έβαλαν στο φορτηγό όχημα του οικισμού. Θα το οδηγούσε ένας από τους πολεμιστές της Προμάχου, ώστε ύστερα να το φέρει πίσω πάλι. Η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, και ο Προαιρέσιος επιβιβάστηκαν στο τρίκυκλό τους· η Μάρθα και ο Γεράρδος καβάλησαν το ένα δίκυκλο, και ο Ανδροκλής'μορ καβάλησε το άλλο. Ο Σερφάντης και ο Νάρφλης – έχοντας τις στάχτες του Αλκίνοου μαζί τους – μπήκαν στο φορτηγό με τους αιχμαλώτους.

Εγκατέλειψαν, έτσι, τον οικισμό του ορυχείου ενέργειας και, ακολουθώντας το μονοπάτι, έφτασαν στους πρόποδες των βουνών και συνέχισαν βόρεια. Στο δρόμο, η Ιωάννα παρατηρούσε τις περιοχές γύρω τους, φοβούμενη ότι ίσως να δέχονταν επίθεση από την Αλιζέτ· επειδή ήξερε ότι η Σκοτεινή Βασίλισσα θα ήθελε σίγουρα να τους εκδικηθεί. Δεν θα μπορούσε να ανεχθεί την αποτυχία της να προστατεύσει τον Πρίγκιπα και να σκοτώσει την Ιωάννα και τους άλλους επαναστάτες.

Παρ'όλ'αυτά, δεν έπεσαν σε καμία ενέδρα μέχρι να φτάσουν στο μέρος όπου ο Προαιρέσιος είχε προσγειώσει το αεροπλάνο τους. Και η Ιωάννα σκέφτηκε ότι ίσως η Αλιζέτ, τελικά, να μην *μπορούσε* να δράσει εναντίον τους: ίσως το τραύμα στον γοφό της να μην την άφηνε, καθώς αναμφίβολα θα χρειαζόταν κάμποσες μέρες για να επουλωθεί.

Οι επαναστάτες έβαλαν το τρίκυκλο και τα δίκυκλα στο αεροσκάφος και, μετά, οδήγησαν εκεί και τους αιχμαλώτους, φροντίζοντας να τους έχουν δεμένα τα χέρια και φιμωμένο το στόμα, επειδή δεν ήθελαν οι μάγοι να κάνουν κανένα ξόρκι που μπορεί να τους προκαλούσε προβλήματα. Μόνο το στόμα του Καρνάδη είχαν λυτό, αλλά ο Πρίγκιπας, ούτως ή άλλως, δεν φαινόταν να έχει όρεξη για κουβέντα.

Το φορτηγό του ορυχείου γύρισε και έφυγε. Ο Προαιρέσιος κάθισε στο πιλοτήριο του αεροπλάνου, και η Ιωάννα κάθισε δίπλα του. Ο Ανδροκλής πήγε στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους για να υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως. Τα συστήματα ενεργοποιήθηκαν. Οι προωθητήρες, ήδη γυρισμένοι κάθετα, πέταξαν φωτιά και καπνό, υψώνοντας το αεροπλάνο στους ουρανούς της Σεργήλης.

Ο Προαιρέσιος έθεσε κατεύθυνση νοτιοανατολική, και ταξίδεψαν.

Συνάντησαν την Πρόμαχο Χασρίνα το πρωί της επόμενης ημέρας, κοντά σ'ένα χωριό κι ένα δάσος, στα βορειοδυτικά της Νέσριβεκ. Η Πρόμαχος ήρθε να τους βρει μέσα σ'ένα μεγάλο τρίκυκλο όχημα που οι δύο μπροστινοί του τροχοί ήταν οδοντωτοί και πολύ ψηλότεροι από τον πισινό. Άνοιξε την πλαϊνή πόρτα του και πήδησε έξω. Ήταν ντυμένη με γκρίζο πουκάμισο με γυρισμένα μανίκια, μπεζ παντελόνι, καφετιές μπότες, και μαύρα γάντια με κομμένα δάχτυλα. Από το λαιμό της κρεμόταν μια αργυρή αλυσίδα. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν δεμένα κοτσίδα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. Το μόνο φανερό όπλο που έφερε ήταν ένα πιστόλι που κρεμόταν θηκαρωμένο από τη ζώνη της.

Αντάλλαξε μια χειραψία με την Ιωάννα, και ευχαρίστησε εκείνη, τους συντρόφους της, και τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο για την υπηρεσία που είχαν προσφέρει στη Νέσριβεκ.

«Ο Πρίγκιπας νομίζω ότι θα απαντούσε σ'αυτό πως ήταν ευχαρίστησή του,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, «επομένως κι εγώ το ίδιο θα απαντήσω.»

«Πού έχετε τους αιχμαλώτους;» ρώτησε η Χασρίνα, ενώ, εν τω μεταξύ, κι άλλοι επαναστάτες έβγαιναν από το μεγάλο τρίκυκλο όχημά της.

«Στο αεροπλάνο, για λόγους ασφάλειας,» είπε η Ιωάννα. «Ο Σερφάντης, ο Προαιρέσιος, και ο Ανδροκλής τούς φρουρούν—» Και τότε, σταμάτησε απότομα να μιλά, γιατί ανάμεσα στους επαναστάτες της Προμάχου είδε...

Είναι ζωντανή;

Η Θάρφι'ταρ στηριζόταν σ'ένα μπαστούνι για να στέκεται όρθια. Το γαλανό δέρμα της ήταν αδυνατισμένο, η όψη της κουρασμένη, αλλά...

Είναι ζωντανή!

«Θάρφι! Ο Προαιρέσιος μού είπε ότι ήσουν νεκρή!»

Η μάγισσα βάδισε, αργά, προς την Ιωάννα. Χαμογέλασε με κάποια δυσκολία. «Έτσι νόμιζε. Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Ιωάννα.» Της έδωσε το ελεύθερο χέρι της κι εκείνη το έσφιξε, γελώντας.

«Κι εγώ. Τι ακριβώς έγινε;»

Προτού μιλήσει η Θάρφι'ταρ, η Χασρίνα είπε: «Στην αρχή, όταν την έφεραν στη Νέσριβεκ, οι γιατροί μου νόμιζαν ότι ήταν νεκρή. Δεν έβρισκαν σφυγμό, και τότε ο Προαιρέσιος έφυγε για να πάει στο αεροσκάφος του και να περιμένει να έρθουν οι πολεμιστές που θα του έστελνα· γι'αυτό δεν ήξερε τι συνέβη μετά. Ένας από τους Βιοσκόπους μας έλεγξε τη Θάρφι με τη μαγεία του και δήλωσε πως ήταν ζωντανή· μπορούσε ακόμα να αισθανθεί ζωτική ενέργεια εντός της, είπε. Επομένως, οι γιατροί την εγχείρησαν για να βγάλουν τη σφαίρα και να κλεί-

σουν την πληγή. Και, όπως βλέπεις, είναι ζωντανή αν και λίγο στραπατσαρισμένη. Θα ήταν μεγάλη απώλεια για εμάς, αν τη χάναμε,» είπε η Χασρίνα, σφίγγοντας τον ώμο της Θάρφι'ταρ. «Από τότε που ο Πρίγκιπας την έστειλε εδώ, τα πράγματα πάνε πολύ καλύτερα για εμάς, στη Νέσριβεκ. Και δεν είναι μόνο ότι η Θάρφι μάς έχει φέρει γούρι.» Μειδίασε.

«Τι να πω;» είπε η μάγισσα στην Ιωάννα. «Με κολακεύουν ασταμάτητα εδώ πέρα.»

Η Χασρίνα γέλασε.

«Σκότωσες την Αλιζέτ;» ρώτησε η Θάρφι'ταρ.

«Δυστυχώς ξέφυγε,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, και της διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

«Το φανταζόμουν ότι κάπως έτσι θα γινόταν,» είπε η Θάρφι. «Είναι δύσκολη στο σκότωμα αυτή.»

«Θα την ξαναδούμε, όμως· είμαι σίγουρη. Και θάχουμε κι άλλη ευκαιρία να προσπαθήσουμε,» αποκρίθηκε η Ιωάννα.

«Ούτε εσύ το βάζεις εύκολα κάτω.»

Η Χασρίνα ρώτησε: «Θα πάμε εμείς να πάρουμε τους αιχμαλώτους ή θα μας τους φέρετε εδώ;»

«Το αεροπλάνο δεν είναι προσγειωμένο μακριά,» είπε η Ιωάννα. «Θα σας οδηγήσουμε εκεί.»

Η Πρόμαχος της Νέσριβεκ ένευσε, και τους έκανε νόημα ν'ανεβούν στο όχημά της.

Όταν ήταν μέσα και είχαν ξεκινήσει να κινούνται, η Ιωάννα ρώτησε: «Θα φροντίσετε εσείς για την ανταλλαγή;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χασρίνα. «Μπορείτε να επιστρέψετε στην Απολλώνια όποτε θέλετε. Η δουλειά σας εδώ τελείωσε, και έχετε την ευγνωμοσύνη μου για όλα.»

Μετά την ανταλλαγή – που έγινε ένα απόγευμα, λίγο πιο έξω από την πόλη της Νέσριβεκ – ο Πρίγκιπας Καρνάδης και η

Φενίλδα'σαρ πήγαν στην Άντχορκ μέσω αεροπλάνου, παίρνοντας και τους μάγους του ορυχείου μαζί τους. Προσγειώθηκαν στον Παντοκρατορικό Αερολιμένα, και εκεί, εκτός από άλλους στρατιωτικούς και πράκτορες της Παντοκράτειρας, βρήκαν την Αλιζέτ να τους περιμένει. Η Σκοτεινή Βασίλισσα ήταν ντυμένη με τη μαύρη στολή της και είχε το τουφέκι της στον ώμο και το ξιφίδιό της κρεμασμένο από τη ζώνη της – τα αναγνωριστικά όπλα των Μαύρων Δρακαινών – κρατούσε όμως ένα ραβδί για να στηρίζεται, εβένινο, με αργυρά κομμάτια στη λαβή, στο κάτω πέρας, και στη μέση.

«Το ακούσαμε ότι τραυματίστηκες,» της είπε ο Καρνάδης, που κι εκείνος σε μπαστούνι στηριζόταν λόγω του τραύματος στο πόδι του. «Είσαι καλά;»

«Θα συνέλθω,» αποκρίθηκε η Αλιζέτ. «Σας απογοήτευσα, Πρίγκιπά μου. Με συγχωρείτε.»

«Νομίζω πως έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες,» είπε ο Καρνάδης. «Δεν ήταν δυνατόν να τους αντιμετωπίσεις όλους μόνη σου.» Μειδίασε. «Οι αποστάτες πανικοβλήθηκαν με την εμφάνισή σου. Λίγο έλειψε να μην αφήσεις κανέναν ζωντανό εκεί μέσα, στο οίκημα διοίκησης.»

«Παρ'όλ'αυτά δεν κατόρθωσα να σας ελευθερώσω, Υψηλότατε, και θα δεχτώ αδιαμαρτύρητα όποια τιμωρία κι αν έχετε στο νου σας για εμένα.»

«Ποια τιμωρία; Τι ανοησίες είν'αυτές;»

«Αν δεν με τιμωρήσετε εσείς, είμαι βέβαιη ότι η Μεγαλειοτάτη θα το κάνει επειδή απέτυχα να σας προστατέψω από τους εχθρούς της.»

Ο Καρνάδης αναστέναξε. «Ας μη στεκόμαστε άλλο,» πρότεινε. «Πάμε στην έπαυλή μου, και θα το συζητήσουμε εκεί.»

Καθώς διέσχιζαν τον αεροδιάδρομο με τη συνοδία φρουρών, ο Πρίγκιπας είπε στην Αλιζέτ: «Θα γράψω μια επιστολή στη σύζυγό μου, εξηγώντας της πως οι υπηρεσίες σου ήταν άψογες

και πως δεν χρειάζεται να σου επιβληθεί καμία τιμωρία απολύτως.»

Η Αλιζέτ δεν είπε τίποτα, αλλά φαινόταν πολύ δυσαρεστημένη.

Τι θέλει; απόρησε η Φενίλδα παρατηρώντας την. *Δεν καταλαβαίνω! Θέλει ο Πρίγκιπας να την τιμωρήσει;* Μετά, το ξανασκέφτηκε. *Ναι, μάλλον αυτό θέλει, γιατί ξέρει πως η Παντοκράτειρα δεν πρόκειται ν'ακούσει τον σύζυγό της· θα κάνει ό,τι εκείνη νομίζει.*

Η Φενίλδα καθάρισε τον λαιμό της. «Πρίγκιπά μου, θα μπορούσα να προτείνω κάτι;» είπε, καθώς έφταναν κοντά στο σταθμευμένο όχημα που τους περίμενε.

«Ασφαλώς, Φενίλδα.»

«Νομίζω πως θα μπορούσες να τιμωρήσεις την Αλιζέτ απλά και μόνο για τα μάτια της Μεγαλειοτάτης. Μια σχετικά ελαφριά τιμωρία... κι αν θέλεις δηλώνεις ότι ήταν κάτι άλλο, πολύ χειρότερο.»

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε. «Προτείνεις, δηλαδή, να πω ψέματα στην Παντοκράτειρα;»

«Όχι ακριβώς ψέματα,» είπε η Φενίλδα καθώς σταματούσαν πλάι στο όχημα. «Η Παντοκράτειρα, Πρίγκιπά μου... τη γνωρίζω αρκετό καιρό· είμαι προσωπική της φίλη, θα μπορούσες να πεις... Η Παντοκράτειρα υπερβάλλει ορισμένες φορές· και είναι, πράγματι, πολύ πιθανό να τιμωρήσει την Αλιζέτ παρά την προτροπή σου να μην το κάνει. Επομένως, αν της πεις πως την τιμώρησες, τότε αυτό πιθανώς να αποφευχθεί.»

Ο Καρνάδης φάνηκε να καταλαβαίνει τη συλλογιστική της. Μειδίασε λοξά. «Φενίλδα,» είπε, «έχεις διπλωματικό μυαλό.»

«Η πρώτη φορά που το ακούω αυτό, Πρίγκιπά μου.»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Ελάτε!» είπε. «Πάμε. Αρκετά ταλαιπωρηθήκαμε όλοι μας, νομίζω.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης

1.

Όταν ο στρατός της Παντοκράτειρας ήρθε στη Σεργήλη μέσα από τις διαστασιακές διόδους, δεν άργησε, με τη δύναμή του και την οπλική του υπεροχή, να υποτάξει ολόκληρη τη διάσταση, που πολλοί την αποκαλούν σταυροδρόμι ανάμεσα στις άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Τον πρώτο καιρό, οι Παντοκρατορικοί συνυπήρχαν με τις ιέρειες της Αρτάλης, που η θρησκεία της ήταν τότε η πιο εξαπλωμένη στη Σεργήλη. Μετά από κάποια χρόνια, όμως, ήρθαν σε ρήξη μαζί τους, γιατί οι ιέρειες άρχισαν τελικά να τους αντιτίθενται σε αρκετά ζητήματα, θεωρώντας ότι εξακολουθούσαν να ασκούν επιρροή στη διάσταση ισάξια τουλάχιστον με την επιρροή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Αυτό οδήγησε στους διωγμούς των ιερειών της Αρτάλης. Οι Παντοκρατορικοί διέλυσαν τους ναούς τους από τη μια άκρη της Σεργήλης ώς την άλλη: τους ισοπέδωσαν, ή έδιωξαν τους πάντες από εκεί, αφήνοντάς τους να ερημώσουν. Τις ίδιες τις ιέρειες τις κυνήγησαν, κι όποτε τις έπιαναν τις έκαιγαν, ή τις σκότωναν, ή τις φυλάκιζαν, αυθαίρετα, κατά περίσταση και ανάλογα με το πώς έκριναν οι πράκτορες που έλεγχαν την κάθε περιοχή της Σεργήλης. Η θρησκεία της Αρτάλης απαγορεύτηκε σ'ολόκληρη τη διάσταση. Έγινε παράνομη. Δεν επιτρεπόταν κανένας να ξεστομίζει το όνομα της θεάς, δεν επιτρεπόταν κανένας να κάνει τελετές της, και δεν επιτρεπόταν κανένας να κρύβει ιέρειές της που είχαν κατορθώσει να ξεφύγουν.

Επίσημη θρησκεία της Σεργήλης ήταν τώρα η θρησκεία του Κρόνου, κατόπιν Παντοκρατορικής διαταγής. Αλλά ο Κρόνος δεν ήταν Σεργήλιος θεός· ήταν θεός της Ρελκάμνια, της διά-

στασης από την οποία καταγόταν η Παντοκράτειρα. Οι γηγενείς της Σεργήλης δεν τον ήξεραν, και δεν ήξεραν πώς να τον λατρεύουν. Αισθάνονταν ότι τους είχαν κλέψει τη θρησκεία τους.

Παρ'όλους τους διωγμούς, όμως, η λατρεία της Αρτάλης δεν είχε πεθάνει τελείως. Η φλόγα της είχε χάσει τη δύναμή της, είχε γίνει ασθενική, μα δεν είχε σβήσει. Ακόμα υπήρχαν παλιές ιέρειές της, κρυμμένες εκεί όπου οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν μπορούσαν εύκολα να τις βρουν· και ακόμα ορισμένες γυναίκες χρίζονταν ιέρειες για να υπηρετήσουν την Αρτάλη. Το ιερατείο δεν είχε λιμνάσει, μα, δίχως αμφιβολία, ήταν ένα ποτάμι που είχε χάσει την ορμή του.

Η θρησκεία της Αρτάλης εξακολουθούσε να είναι ζωντανή. Αλλά υπόγεια.

Στη Μέλβεργηθ, την πόλη όπου τέσσερις μεγάλες σιδηροδρομικές γραμμές συναντιόνταν, ένας ναός της Αρτάλης βρισκόταν στην Παραγκούπολη: μια περιοχή στο βορειοανατολικό άκρο της Μέλβεργηθ η οποία είχε δημιουργηθεί, κυρίως, από τους πρόσφυγες που έρχονταν εδώ κατά την περίοδο που τα στρατεύματα της Παντοκράτειρας όργωναν τη Σεργήλη υποτάσσοντας τη μια πόλη κατόπιν της άλλης και προκαλώντας καταστροφές στην ύπαιθρο. Οι πρόσφυγες που είχαν τρέξει στη Μέλβεργηθ για να βρουν καταφύγιο έμεναν σε σκηνές και παράγκες στο μέρος που, σύντομα, ονομάστηκε Παραγκούπολη. Τώρα πλέον, αυτή η περιοχή δεν ήταν μια μικρή πόλη από σκηνές και παράγκες, αλλά εξακολουθούσαν να υπάρχουν και κάμποσα παραπήγματα ανάμεσα στα υπόλοιπα οικοδομήματά της, τα οποία ήταν χτισμένα ακανόνιστα, από δω κι από κει, και πολλές φορές το ένα πάνω στο άλλο, χωρίς καμια σκέψη για τη ρυμοτομία, φτιάχνοντας στριφτούς λαβυρίνθους και αδιέξοδα με τους δρόμους που ανοίγονταν ανάμεσά τους.

Η Παραγκούπολη θεωρείτο μια από τις χειρότερες συνοικίες της Μέλβεργηθ: ένα μέρος όπου κατοικούσαν όσοι δεν μπορούσαν να μείνουν κάπου καλύτερα.

Στο κέντρο περίπου της Παραγκούπολης – αν θα μπορούσε κανείς ποτέ να ισχυριστεί με σοβαρότητα ότι η Παραγκούπολη, όντως, *είχε* κέντρο – βρισκόταν ο ναός της Αρτάλης. Ένας χώρος υπόγειος, παρότι η Αρτάλη ήταν θεότητα του ήλιου και του φωτός. Ένα μέρος όπου έφτανες κατεβαίνοντας πέτρινα σκαλοπάτια, και όπου δεν υπήρχαν παράθυρα, παρά μόνο φωταγωγοί για να φέρνουν το φως της ημέρας ή το φεγγαρόφωτο της νύχτας.

Ο ναός ήταν κρυφός. Δεν γνώριζαν πολλοί για την ύπαρξη του, διότι πάντα υπήρχε ο φόβος των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Η ιέρεια που κατοικούσε εδώ – μια γυναίκα που πλησίαζε τα σαράντα – καθόταν τώρα σ'ένα σκαμνί και ήταν θλιμμένη. Δεν είχε ούτε καν τελέσει την πρωινή τελετή όπως όφειλε κάθε ημέρα. Είχε χάσει κάτι πάρα μα πάρα πολύ σημαντικό...

2.

Είχε ξυπνήσει πάλι από τον Εφιάλτη, και ήταν αυγή.

Καθώς συνειδητοποιούσε ότι το οίκημα γύρω του δεν τραντζόταν, ότι οι πόρτες του δεν έπεφταν, ότι οι τοίχοι του δεν γκρεμίζονταν· καθώς συνειδητοποιούσε ότι ο εξωδιαστασιακός δαίμονας δεν ήταν πια εδώ και δεν θα σκότωνε ξανά τους ανθρώπους που αγαπούσε, σηκώθηκε από το στενό κρεβάτι του μικρού ξενοδοχείου και, πατώντας ξυπόλυτος στο σκονισμένο πάτωμα, πήγε να ρίξει νερό στο πρόσωπό του.

Ναι, αυτό τού έκανε καλό.

Ο Εφιάλτης είχε διωχτεί· δεν θα τον ξαναενοχλούσε... μέχρι την επόμενη νύχτα, ίσως, ή τη μεθεπόμενη.

Ντύθηκε. Έκρυψε τα όπλα του κάτω από την κάπα του και μέσα στα ρούχα του. Κοιτάζοντας στο εσωτερικό του σάκου του διαπίστωσε ότι χρειαζόταν γεμιστήρες για το πιστόλι του. Μονάχα ένας τού είχε απομείνει.

Βγήκε απ'το δωμάτιο και, βαδίζοντας επάνω σε σανίδια που έτριζαν κάτω από τις μπότες του, πήγε στο χώρο υποδοχής του ξενοδοχείου: ένα στενόχωρο δωμάτιο μ'έναν πάγκο όπου τώρα δεν ήταν κανένας. Τα ροχαλητά του ιδιοκτήτη ακούγονταν από μια πλευρική πόρτα.

Ο Βασνάρος είχε ήδη πληρώσει για τη νύχτα που είχε περάσει εδώ, αλλά έβγαλε ακόμα ένα δεκακτίνιο και το ακούμπησε πάνω στον μικρό πάγκο. *Ο άνθρωπος δεν έχει πώς να ζήσει,* σκέφτηκε· *σίγουρα δε θα του περισσέψει.*

Το ξενοδοχείο ήταν στο Γλίστρημα, εξάλλου: όχι κι από τις καλύτερες συνοικίες της Μέλβεργθ.

Περνώντας από μια υπόγεια διάβαση, βγήκε στην άλλη μεριά των βόρειων γραμμών του τρένου και κατέληξε στους Συλλέκτες – μια συνοικία λιγάκι καλύτερη από το Γλίστρημα. Αγόρασε από ένα περίπτερο τη *Διεπαφή*, την *Πολιτική Συνείδηση*, και την *Άτρομο Πολιτεία*, για να διαβάσει τα ψέματα που έγραφαν οι δημοσιογράφοι κατόπιν εντολής των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Ελάχιστα πράγματα γράφονταν με αντικειμενισμό, όπως είχε διαπιστώσει ο ίδιος πολλές φορές.

Ακόμα και για εκείνον έλεγαν ψέματα, οι πούστηδες. *Ο «ΤΡΕΛΟΣ ΛΥΚΟΣ» ΛΗΣΤΕΥΕΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΟΙΕΙ ΓΡΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ «ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ»*, είχε κάποτε διαβάσει σε μια επικεφαλίδα της *Ατρόμου Πολιτείας*. Δεν είχε σημασία, όμως, τι έλεγαν αυτοί· οι απλοί άνθρωποι ήξεραν από ποιους λήστευε ο Τρελός Λύκος, ο Γιος της

Λόρκης· δεν πίστευαν τούτες τις σαχλαμάρες. Αυτά ήταν μόνο για τα μάτια όσων ήδη τα πίστευαν και ήθελαν να δουν γραμμένες στο χαρτί τις μαλακίες που είχαν μέσα στο κεφάλι τους για να αισθανθούν καλά με τον σάπιο εαυτό τους.

Ο Βασνάρος πέρασε κάθετα μια λεωφόρο και μπήκε σ'ένα δρομάκι πίσω από ένα γκαράζ για κάρα και ενεργειακά οχήματα. Πλησίασε ένα από τα μέρη που ονόμαζε γραμματοκιβώτιά του. Το συγκεκριμένο ήταν μια τρύπα πίσω από έναν σκουπιδοτενεκέ. Ο Βασνάρος παραμέρισε τον μεταλλικό κάδο (πάντοτε γεμάτος με σκουπίδια· δε θυμόταν ποτέ να μην τον έχει δει να ξεχειλίζει), έβαλε το χέρι του μέσα στη μικρή θυρίδα του τοίχου – ένα σημείο όπου έλειπαν μερικά τούβλα, ουσιαστικά – και, έκπληκτος γιατί δεν το περίμενε, έπιασε κάτι. Το τράβηξε έξω και το κοίταξε.

Μια λευκή πέτρα. Κι επάνω της, ένα χάραγμα:

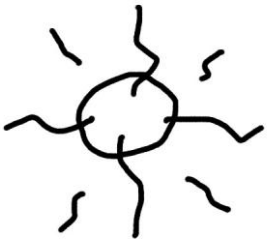

Για φαντάσου... σκέφτηκε. *Τι να θέλει;*

Καμια αγγαρεία θα ήταν, σίγουρα. Μειδίασε και έκρυψε τη λευκή πέτρα σε μια τσέπη του παντελονιού του. Τράβηξε πάλι τον κάδο μπροστά στο γραμματοκιβώτιό του, και έφυγε από το βρόμικο δρομάκι.

3.

Η θρησκεία της Λόρκης δεν κινδύνεψε όπως αυτή της Αρτάλης όταν οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας έθεσαν τη Σεργήλη υπό τον έλεγχό τους, κι αυτό επειδή η θρησκεία της Λόρκης ήταν *ανέκαθεν* υπόγεια. Οι ιερείς και οι ιέρειές της (η Λόρκη δεχόταν ιερωμένους και των δύο φύλων) δεν ευελπιστούσαν ποτέ να ελέγχουν τη διάσταση, έτσι δεν κυνηγιούνται τώρα από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας παρά μόνο όταν τυχαίνει να προκαλέσουν προβλήματα, σποραδικά.

Η Λόρκη δεν έχει μεγάλους ναούς στις πόλεις της Σεργήλης. Οι ναοί της, όπου κι αν βρίσκονται, δεν είναι συνήθως τίποτα περισσότερο από βωμοί σε υπόγεια, ή στις εξοχές, στο πλάι δρόμων, σε σταυροδρόμια, σε ξέφωτα δασών, σε σπηλιές μέσα στους βράχους. Η Λόρκη είναι θεότητα της απάτης, της τύχης, της ζαβολιάς, και της απατεωνιάς· μια θεότητα μικρότερη από την Αρτάλη· αλλά ξέρει να κρύβεται πολύ καλύτερα από τη μεγαλύτερη αδελφή της.

Καθώς οι ιέρειες της Αρτάλης διώκονται από τους Παντοκρατορικούς, οι ιερείς και οι ιέρειες της Λόρκης απλά παρακολουθούν – και κάπου-κάπου βοηθούν και μερικές από αυτές να ξεφύγουν, οδηγώντας τες σε μονοπάτια που εκείνες δεν γνωρίζουν. Αρκετές θα χρωστούν τη ζωή τους στους πιστούς της Λόρκης, αν και σπάνια θα το παραδέχονται.

Σε μια από τις εξοχές κοντά στη Χαρπόβη, στις παρυφές σχεδόν των μεγάλων δασών Φέρνιλγκαν, όχι και πολύ μακριά από τις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ, ένας παλιός ιερέας της Λόρκης κάθεται πλάι σ’έναν βωμό, περιμένοντας μέσα στη νύχτα. Στα χέρια του κρατά έναν τουρτούκη: ένα πουλί των Φέρνιλγκαν το οποίο έχει μαύρα, ψαλιδωτά φτερά, μακρύ ράμφος, και μικρό κεφάλι· και το σώμα του ποτέ, σε καμία ηλικία, δεν γίνεται μεγαλύτερο από μια μεγάλη, ανοιχτή αντρική παλάμη.

Το όνομά του – τουρτούκης – το έχει πάρει από τη φωνή που βγάζει μες στα δάση, η οποία μοιάζει με *τουρτούκ, τουρτούκ!*

Ο γέρο-ιερέας χαϊδεύει το πουλί ανάμεσα στα χέρια του και, πού και πού, το ταΐζει ρόγες σταφυλιού, που του αρέσουν. Κόκκινου σταφυλιού, όπως πρέπει.

Μια φιγούρα φαίνεται να πλησιάζει μες στη νύχτα, τυλιγμένη σε κάπα. Ο γέρο-ιερέας ξέρει ποιος είναι, και περιμένει ατάραχος. Σε λίγο, ο νεαρός άντρας βρίσκεται κοντά στον πέτρινο, λαξευτό βωμό και βγάζει την κουκούλα του, ρίχνοντάς την στους ώμους. Είναι ψηλός, μακροπρόσωπος, και γαλανόδερμος, με μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά.

«Ιερότατε,» λέει κλίνοντας ευλαβικά το κεφάλι.

Ο γέρο-ιερέας τον κοιτάζει διαπεραστικά κάτω από τα πυκνά φρύδια του. «Είσαι, λοιπόν, έτοιμος, Αργύριε;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Έλεγες τις προσευχές που σου ζήτησα, επί δώδεκα ημέρες – μία προτού ξεμυτίσει ο ήλιος, μία το μεσημέρι σ'ένα σκιερό μέρος, και δύο όταν το φεγγάρι έχει μεσουρανήσει;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Και έκανες τις πέντε ιερές πράξεις;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Πες μου, λοιπόν! Μη με κοιτάς έτσι. Έκλεψες από έναν τυχαίο περαστικό τα χρήματά του, χωρίς να σε καταλάβει, και τα ξόδεψες για τη διασκέδασή σου; Πού, πώς, και πότε!» Ο ιερέας δίνει ακόμα μια κατακόκκινη ρώγα σταφυλιού στον τουρτούκη, καθώς εκείνος έχει αρχίσει να διαμαρτύρεται μέσα στα χέρια του, φωνάζοντας *τουρτούκ – τουρτούκ! τουρτούκ;*

«Στον Μεγάλο Δρόμο της Χαρπόβης, Ιερότατε. Πήρα την τσάντα μιας γυναίκας που την είχε αφήσει πλάι της ενώ κοίταζε την πραμάτεια στον πάγκο ενός πλανόδιου εμπόρου. Ξόδεψα τα χρήματα – δεν ήταν πολλά – σε κρασί, μια γυναίκα, κι ετούτο δω το μαχαίρι.» Ο Αργύριος τραβά ένα μαχαίρι από τη μπότα του.

Ο γέρο-ιερέας γνέφει. «Ωραία. Βοήθησες έναν τυχαίο άνθρωπο να γλιτώσει από κίνδυνο;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Είδα, έξω από τη Χαρπόβη, τρεις στρατιώτες της Παντοκράτειρας να κυνηγούν έναν άντρα. Φορώντας την κουκούλα της κάπας μου, τους επιτέθηκα από πίσω, χτυπώντας τους στα πόδια μ'ένα μακρύ ραβδί. Βοήθησα τον άντρα να τους ξεφύγει, κι εκείνος μού είπε ότι τον κυνηγούσαν επειδή είχε, με τη σειρά του, βοηθήσει δύο ιέρειες της Αρτάλης να γλιτώσουν από τα χέρια των Παντοκρατορικών.»

Ο γέρο-ιερέας γνέφει πάλι. «Βλέπεις, λοιπόν; Ήταν η θεά μας που σ'οδήγησε να βοηθήσεις αυτόν τον άνθρωπο που είχε βοηθήσει κάποιους άλλους – δεν έχει σημασία αν ήταν ιέρειες της Αρτάλης ή μη.»

«Καταλαβαίνω, Ιερότατε.»

«Μπήκες σ'ένα άγνωστο σπίτι τα μεσάνυχτα και, χωρίς να κλέψεις ή να πειράξεις τίποτα, άφησες ένα παράξενο μπιχλιμπίδι στο τραπέζι της κουζίνας;»

«Μάλιστα, Ιερότατε,» αποκρίνεται ο Αργύριος, ενώ τα μάτια του τουρτούκη τον ατενίζουν διαπεραστικά. «Σκαρφάλωσα στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, διέρρηξα το παράθυρο, μπήκα σ'ένα διαμέρισμα, και άφησα στο τραπέζι ένα βάζο με ψαλίδια.»

«Βάδισες, προς τυχαία κατεύθυνση, τόσα χιλιόμετρα όσα σού έδειξε το άθροισμα πέντε ζαριών με οκτώ πλευρές;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Τα χιλιόμετρα ήταν είκοσι-εφτά.»

«Πώς αποφάσισες προς τα πού να βαδίσεις;»

«Στριφογύρισα ένα ξυλαράκι πάνω στο χώμα, Ιερότατε. Μου έδειξε βορειοδυτικά, και πήγα προς τα εκεί, μετρώντας τα χιλιόμετρα όσο καλύτερα μπορούσα. Όταν νύχτωσε τα είχα βαδίσει, και ξεκουράστηκα στην ύπαιθρο προτού επιστρέψω.»

«Συνάντησες τίποτα αξιοσημείωτο στο ταξίδι σου, Αργύριε;» ρωτά ο γέρο-ιερέας, ταΐζοντας τον τουρτούκη μια ρώγα σταφυλιού.

«Δε νομίζω, Ιερότατε.»

Ο γέρο-ιερέας τον ατενίζει ερευνητικά, σαν να υποπτεύεται ότι μπορεί να του λέει ψέματα. Μετά, ρωτά: «Άνοιξες ένα τυχαίο έντυπο και κυνήγησες, για πέντε ώρες τουλάχιστον, το πρώτο ζώο που είδες στις σελίδες του;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Άνοιξα ένα περιοδικό και, ξεφυλλίζοντάς το, είδα μια γάτα. Κυνήγησα την πρώτη γάτα που συνάντησα στη Χαρπόβη.»

«Την έπιασες;»

«Δυστυχώς όχι, Ιερότατε. Μετά από πέντε ώρες, αναγκάστηκα να τα παρατήσω· το γατί ήταν άγριο και πηδούσε από δώμα σε δώμα.»

«Ωραία,» λέει ο γέρο-ιερέας, και σηκώνεται όρθιος με τον τουρτούκη ακόμα στα χέρια του. «Έκανες, πράγματι, αυτά που σου ζητήθηκαν.» Πηγαίνει πίσω από τον βωμό και αφήνει το πουλί επάνω. Εκείνο δεν κάνει καμια κίνηση για να φύγει· τινάζει μόνο λιγάκι τα φτερά του. «Ας μάθουμε τι λέει η θεά, τώρα.» Ο ιερέας πιάνει ξαφνικά τον τουρτούκη με το ένα χέρι και τον κρατά σταθερά, πιέζοντάς τον πάνω στην πέτρα του βωμού. Το πτηνό φωνάζει *τουρτούκ τουρτούκ! ΤΟΥΡΤΟΥΚ!* Ο γέρο-ιερέας τραβά ένα κυρτό μαχαίρι.

Του σχίζει το λαιμό. Το αίμα του ποτίζει τον βωμό.

Του σχίζει την κοιλιά. Τα εντόσθιά του διαγράφουν σχήματα πάνω στον βωμό...

4.

Στο δρόμο μου είναι, ούτως ή άλλως...

Διέσχισε περπατώντας τον Συλλέκτη, πέρασε από την Κερκοφόρου (αποφεύγοντας ένα δίκυκλο όχημα κι ένα τετράκυκλο με φιμέ τζάμια, που οι οδηγοί τους τα έτρεχαν σαν παλα-

βοί, πρωί-πρωί), και βρέθηκε στους δρόμους του Σιδεράδικου, το οποίο ήταν μια εργατική συνοικία. Τριγύρω υπήρχαν μαγαζιά που πουλούσαν παλιά σιδερικά και κομμάτια από μηχανήματα· γκαράζ με εγκαταλειμμένα οχήματα που είχαν γεμίσει σκουριά και μούσκλια· σιδηρουργεία απ'όπου έντονη θερμότητα ερχόταν και από το εσωτερικό τους εργαλεία ακούγονταν να χτυπούν· χυτήρια όπου μέταλλα έλιωναν τσυρίζοντας. Από ψηλές καμινάδες πυκνοί καπνοί έβγαιναν. Το μέρος ήταν κάθε άλλο παρά καθαρό: οι πέτρες των οικοδομημάτων του ήταν όλες μαυρισμένες· παντού, σκόνη στάχτες χώμα αέρια... Πολλοί που δούλευαν ή κατοικούσαν εδώ πέθαιναν τελικά από αυτό το υπέροχο περιβάλλον.

Ο Βασνάρος πήγε σ'ένα παλιό σιδεράδικο και, στεκόμενος στο κατώφλι, χτύπησε την ήδη ανοιχτή πόρτα. Ο άντρας που ήταν μέσα, φτιάχνοντας κάτι σαβούρες πάνω στα ράφια, στράφηκε να τον αντικρίσει. Ήταν μετρίου αναστήματος και χρυσόδερμος. Τα περισσότερα μαλλιά τού είχαν πέσει, αλλά το μούσι του ήταν πλούσιο και γκρίζο. Το δεξί του πόδι ήταν μηχανικό από το γόνατο και κάτω· το κανονικό το είχε χάσει σ'ένα εργατικό ατύχημα, πριν από χρόνια. Το μηχανικό πόδι τον βοηθούσε να περπατά καλύτερα από ένα άλλο, απλό ψεύτικο πόδι, αλλά δεν ήταν και σαν πραγματικό, βέβαια.

Τα μάτια του άντρα στένεψαν, παρατηρώντας τον επισκέπτη στο κατώφλι του μαγαζιού του.

«Καλημέρα. Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος μπήκε βγάζοντας την κουκούλα της κάπας του. «Τι γίνεται, Αρτέμιε;» είπε χωρίς κανέναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

«Εδώ, μάστορα, τα ίδια.» Ο Αρτέμιος στράφηκε πάλι στα ράφια του, σπρώχνοντας κάτι πράγματα (που διαμαρτύρονταν τρίζοντας και κουδουνίζοντας) για να πάνε στο βάθος. Μετά, κοίταξε τον Βασνάρο. «Ακόμα ζωντανός ο Γιος της Λόρκης, λοιπόν. Πώς να σ'εξυπηρετήσω;»

«Κουτάκια θέλω, σαν κι αυτό.» Ο Βασνάρος έβγαλε από τον σάκο του τον μοναδικό γεμιστήρα που του είχε απομείνει.

Ο Αρτέμιος ένευσε χωρίς να τον πολυκοιτάξει· δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Αγωνιστής των Δρόμων ερχόταν εδώ για να εξοπλιστεί. Ο Αρτέμιος, εκτός από άλλα πράγματα, πουλούσε και όπλα – χωρίς, εννοείται, να το ξέρουν και πολλοί. Μόνο αν ήσουν από τους τακτικούς πελάτες του το ήξερες· γιατί αν το μυριζόταν η Χωροφυλακή θα τον βουτούσαν και θα του έκλειναν το κατάστημα, και ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να του έκαναν – ίσως να τον κλείδωναν σε καμια φυλακή, ίσως να τον πήγαιναν στα ορυχεία.

Ο Αρτέμιος βάδισε προς την πίσω μεριά του μαγαζιού του, η οποία ήταν γεμάτη κουτιά, κιβώτια, παλιά μηχανήματα, και άλλα πράγματα, το ένα στοιβαγμένο πάνω στο άλλο. Το μηχανικό πόδι του ακουγόταν να δουλεύει καθώς περπατούσε· οι τροχαλίες του ήθελαν, αναμφίβολα, λάδωμα.

Ο Βασνάρος, βάζοντας πάλι τον γεμιστήρα στον σάκο του, περίμενε. Ο Αρτέμιος χάθηκε για λίγο από τα μάτια του και μετά επέστρεψε έχοντας κάτι τυλιγμένο σε πανί. Ακούμπησε το κάτι επάνω στον πάγκο της δουλειάς του και το ξετύλιξε. Τέσσερις γεμιστήρες φανερώθηκαν.

Ο Βασνάρος τούς έπιασε, κοιτάζοντάς τους έναν-έναν.

«Είσαι ’ντάξει;» τον ρώτησε ο Αρτέμιος. «Αν θες κι άλλους, δεν έχω άλλους τώρα. Όχι του τύπου που μου ζητάς.»

«Καλοί είν’αυτοί.» Ο Βασνάρος έβγαλε πέντε ήλιους από μια τσέπη του και τους άφησε πάνω στον πάγκο του Αρτέμιου.

«Κάτσε να σου βρω ρέστα.»

«Μου χρωστάς πολύ περισσότερα,» του είπε ο Βασνάρος, θυμίζοντάς του τη φορά που του είχε δώσει λεφτά για να πληρώσει κάτι χρωστούμενα σε προμηθευτές τα οποία τους είχε καθυστερήσει για καιρό και ήταν θυμωμένοι μαζί του. «Δε θ’αρχίσουμε τώρα το μέτρημα.»

Ο Αρτέμιος μειδίασε μέσα από τα μούσια του. «Είσαι πολύ εντάξει άνθρωπος, πάντως,» είπε ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Ο Βασνάρος έβαλε τους γεμιστήρες στο σάκο του.

«Έχει πέσει στα χέρια μου και κάτι άλλο που ίσως να σ'ενδιαφέρει,» του είπε ο Αρτέμιος. «Κάτσε να δεις...» Και, στρεφόμενος, ζύγωσε κάτι κουτιά. Έσκυψε και άνοιξε το ένα.

Ο Βασνάρος περίμενε, και βρήκε – γι'ακόμα μια φορά από τότε που είχε πάρει τη λευκή πέτρα από το γραμματοκιβώτιό του – την ευκαιρία ν'αναρωτηθεί τι μπορεί να ήθελε η ιέρεια. Ήταν, άραγε, κάτι σημαντικό;

Ο Αρτέμιος επέστρεψε, αποθέτοντας στον πάγκο ανάμεσά τους ένα μεταλλικό αντικείμενο με έξι πλευρές, το οποίο δεν φαινόταν να έχει καλή και ανάποδη, και όπως κι αν το ακουμπούσες ποτέ δεν πατούσε επάνω σε μια από τις κυρτές πλευρές του αλλά πάντοτε επάνω σε τέσσερις αιχμηρές γωνίες. Σ'όλη του την επιφάνεια είχε λαξεύματα και καλώδια.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε ο Βασνάρος.

Ο Αρτέμιος πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του και έριξε στάχτη στο τασάκι παραδίπλα. «Ήρθε ένας περίεργος τύπος ένα βράδυ και μου τ'άφησε μαζί με κάτι άλλα πράματα. Μισότρελος ήταν, άμα θες τη γνώμη μου. Έλεγε ότι είναι ταξιδευτής και ότι είχε έρθει από τα νότια της Σεργήλης, από τις ακτές του Πορφυρού Κενού και την Άκρη. Ακόμα κι απ'τα ερείπια της Αλαργινής είχε περάσει, είπε – δεν τον πολυπίστεψα σ'αυτό το τελευταίο. Τέλος πάντων, εκτός των άλλων, μου άφησε εδώ κι ετούτο το πράμα. Μου είπε ότι έχει μέσα φυλακισμένους δυο Ανέμους του Κενού, κι άμα πατήσεις τούτο δω το κουμπί» – το έδειξε, στη μεριά του εξάπλευρου που τώρα βρισκόταν επάνω – «τους ελευθερώνει για λίγο, κι όσοι είναι γύρω τούς ακούνε. Και ξέρεις τι είναι οι Άνεμοι του Κενού, έτσι; Ξέρεις τι λένε γι'αυτούς.»

«Πολύ επικίνδυνοι,» είπε ο Βασνάρος, που, πράγματι, ήξερε, αν και ο ίδιος ποτέ δεν είχε ταξιδέψει στο Πορφυρό Κενό.

«Δεν τόχω δοκιμάσει το μαραφέτι, βέβαια,» συνέχισε ο Αρτέμιος· «δεν ξέρω άμα λειτουργεί ή άμα είναι σαβούρα· και δε θέλω να μάθω, γιατί δε θέλω να μου γίνει καμια καταστροφή εδώ μέσα. Τέλος πάντων, άμα θες το τσιμπάς δωρεάν· προτιμώ να μην τόχω στο μαγαζί. Το νιώθω σα νάναι βόμβα φτιαγμένη από ασταθή ύλη, άμα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, ε;»

«Ναι...» είπε ο Βασνάρος, σκεπτικά, παίρνοντας το εξάπλευρο στα χέρια του. Ήταν πιο ελαφρύ απ'ό,τι φαινόταν, και δεν ήταν μεγαλύτερο από το κεφάλι μιας κούκλας απ'αυτές που βάζουν στις βιτρίνες στα καταστήματα ρούχων.

«Ο τύπος μού είπε ότι τόχουν φτιάξει Ανεμοσκόποι – αυτοί που ακούνε τους Ανέμους και δεν τρελαίνονται.» Ο Αρτέμιος φύσηξε καπνό προς το πλάι. «Κάτσε να δεις πώς το είπε ότι το λένε...» Έτριψε το λιγότριχο κεφάλι του. «Ανεμοεξάεδρο. Ναι, έτσι: Ανεμοεξάεδρο.»

«Θα το πάρω,» είπε ο Βασνάρος. «Έχεις ένα πανί, να το τυλίξω;»

«Ναι, αμέ.» Ο Αρτέμιος έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι, άνοιξε ένα συρτάρι, σκάλισε κάτι πράγματα στο εσωτερικό του, και τράβηξε ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι ύφασμα. Το έδωσε στον Βασνάρο, κι εκείνος τύλιξε μέσα το Ανεμοεξάεδρο και το έβαλε στον σάκο του.

«Να προσέχεις μ'αυτό, έτσι;» του είπε ο Αρτέμιος.

«Μη φοβάσαι, μάστορα· ο Γιος της Λόρκης δεν κινδυνεύει απ'τους Ανέμους του Κενού,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, κρεμώντας καλά τον σάκο του στον ώμο και στρεφόμενος προς την έξοδο του μαγαζιού.

Ο Αρτέμιος γέλασε πίσω του. «Παλιομπαγάσα...»

5·

Ο γέρο-ιερέας σκαλίζει τα εντόσθια πάνω στον βωμό, με το κυρτό ιεροτελεστικό μαχαίρι του. Τα μάτια του είναι συλλογισμένα και, συγχρόνως, εκστατικά, σαν μια αόρατη υπεράνθρωπη δύναμη να τον έχει καταλάβει.

Ο Αργύριος περιμένει την απόφαση της θεάς. Την τελική δοκιμασία στην οποία θα πρέπει να υποβληθεί προτού γίνει ένας από τους ιερωμένους της, ελπίζοντας κάποτε να φτάσει σε σοφία τον γέρο-ιερέα που στέκεται τώρα αντίκρυ του.

Το κυρτό μαχαίρι παύει να σκαλίζει τα εντόσθια του νεκρού τουρτούκη.

Ο γέρο-ιερέας γελά και τα μούσια του τραντάζονται. Τα αρχαία μάτια του γυαλίζουν. «Μεγάλη δοκιμασία έχει η θεά για σένα, Αργύριε!» λέει. «Θα το απολαύσεις, παιδί μου.»

Υπάρχει, όμως, κάτι στην όψη του γέροντα που τρομάζει.

«Ιερότατε...» λέει ο Αργύριος, περιμένοντάς τον να συνεχίσει. Ένα ψυχρό αεράκι έχει αρχίσει να φυσά μέσα στη νύχτα, ερχόμενο από τα βόρεια, φέρνοντας μυρωδιές από τα μεγάλα δάση Φέρνιλγκαν.

«Το περιδέραιο μιας ιέρειας της Αρτάλης πρέπει να κλέψεις,» δηλώνει ο γέρο-ιερέας.

Ο Αργύριος ξέρει ότι αυτό δεν θα είναι εύκολο. Οι ιέρειες της Αρτάλης δεν αποχωρίζονται ποτέ τα περιδέραιά τους· ούτε καν στον ύπνο τους. Τώρα όμως που οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας τις κυνηγάνε, τώρα ίσως να παρουσιαστεί κάποια ευκαιρία...

«Όχι μιας οποιοασδήποτε ιέρειας, ωστόσο,» συνεχίζει ο γέρο-ιερέας. «Η θεά ζητά να κλέψεις το περιδέραιο της ιέρειας που θα βρεις μέσα στο Στόμα του Δάσους.»

Τα μάτια του Αργύριου γουρλώνουν. «Στο Στόμα του Δάσους;...» Γνωρίζει για το μεγάλο σπήλαιο που βρίσκεται στα νότια των Φέρνιλγκαν, βορειοανατολικά της Χαρπόβης. Είναι

ένα μέρος τρομερού κινδύνου και πάμπολλων μύθων και θρύλων. Ο Αργύριος το έχει επισκεφτεί και παλιότερα, αλλά δεν έχει μπει. «Μα... οι ιέρειες της Αρτάλης δεν συχνάζουν εκεί, Ιερότατε.»

«Αμφισβητείς τον λόγο της θεάς, παιδί μου;» λέει, ήπια, ο γέρο-ιερέας.

Ο Αργύριος αποφεύγει το βλέμμα του. «Φυσικά και όχι, Ιερότατε.»

«Τότε, θα πας στο Στόμα του Δάσους και θα ψάξεις μέσα του να βρεις την ιέρεια της οποίας το περιδέραιο πρέπει να κλέψεις.» Καθώς μιλά, ο γέρο-ιερέας ανάβει ένα μαγκάλι δίπλα στον βωμό.

Κάποια νεκρή θα είναι, σκέφτεται ο Αργύριος. *Κάποιο σκέλεθρο θα βρω εκεί μέσα, στα σκοτάδια του Στόματος του Δάσους. Το σκέλεθρο μιας παλιάς ιέρειας, με το περιδέραιό της ακόμα περασμένο στον λαιμό της. Ναι, σίγουρα αυτό είναι. Η θεά θέλει να δοκιμάσει το θάρρος μου.*

Η φωτιά του μαγκαλιού φουντώνει. Ο γέρο-ιερέας παίρνει τα απομεινάρια του θυσιασμένου τουρτούκη και τα πετά στις φλόγες. Συρίγματα αντηχούν, και η οσμή της καμένης σάρκας έρχεται στα ρουθούνια του Αργύριου.

«Ξεκινώ, Ιερότατε.»

«Θα περιμένω την επιστροφή σου. Έχεις την ευλογία μου,» λέει ο γέρο-ιερέας, καθώς σκουπίζει τα αιματοβαμμένα χέρια του μ'ένα παλιό πανί.

6.

Αφήνοντας πίσω του το Σιδεράδικο, μπήκε στον λαβύρινθο της Παραγκούπολης. Έναν λαβύρινθο ο οποίος δεν τον μπέρδευε και τόσο· τον ήξερε αρκετά καλά. Ίσως καλύτερα από τους κα-

τοίκους της περιοχής. Πολλές φορές είχε τρέξει εδώ για να ξεφύγει από Παντοκρατορικούς που τον καταδίωκαν. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν τα πήγαιναν καλά με την Παραγκούπολη, είχε διαπιστώσει. Το ίδιο το περιβάλλον ήταν εχθρικό προς αυτούς. Και ήταν ν'απορεί κανείς; Φυσικά και όχι. Η Παραγκούπολη είχε δημιουργηθεί από ανθρώπους που είχαν έρθει εδώ ως πρόσφυγες επειδή οι *Παντοκρατορικοί* τούς είχαν διώξει από τα σπίτια τους, είτε με τον τρόπο τους είτε καταστρέφοντας τα χωριά και τις πόλεις όπου έμεναν.

Η Παραγκούπολη μισούσε τους υπηρέτες της Παντοκράτειρας. Το μίσος της το άκουγες επάνω στο πλακόστρωτο των στριφτών δρόμων της, το έβλεπες να σε κοιτάζει από τα παράθυρα των κακοφτιαγμένων σπιτιών της, το διάβαζες στις ρωγμές και στα χαράγματα των τοίχων της, το διέκρινες στο γυάλισμα των βρόμικων τζαμιών της.

Ο Βασνάρος πέρασε δίπλα από ένα σχολείο που στεγαζόταν σ'ένα ερείπιο, τετραώροφο και χωρίς την παραμικρή αυλή. Καταδύθηκε ακόμα πιο βαθιά μέσα στον λαβύρινθο της Παραγκούπολης, οδεύοντας προς το κέντρο της, προς την καρδιά της. Στο δρόμο του έριξε ένα πεντακτίνιο σε μια ζητιάνα, η οποία τον ατένισε με μάτια ευλαβικά.

Ο Βασνάρος σκέφτηκε ότι τα λεφτά του του τελείωναν. Στην πραγματικότητα, δεν είχε και τόσα περισσότερα απ'αυτή τη ζητιάνα· κρατούσε μόνο όσα μπορούσε να κουβαλά επάνω του. Η διαφορά ήταν ότι εκείνος είχε τη δυνατότητα να αποκτήσει κι άλλα, κλέβοντας από όσους πίστευε ότι έπρεπε να κλέψει. Δεν τον ενδιέφερε πόσο θα ζούσε – και πιθανώς η ζωή του να ήταν, όντως, μικρή – αρκεί όσο ζούσε να πολεμούσε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας, που είχαν καταστρέψει ό,τι αγαπούσε και είχαν σκλαβώσει τη διάστασή του, πνίγοντάς την με τους γαμημένους στρατούς τους και τα σκοτεινά τους ψέματα.

Κανονικά, θα έπρεπε να ήταν με την Επανάσταση που ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, ένας πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας, είχε ξεκινήσει. Οι επαναστάτες – με τους οποίους είχε, κατά περίσταση, συνεργαστεί – του το είχαν ζητήσει. Διάφοροι άλλοι γνωστοί του του είχαν πει: *Γιατί δεν πας μαζί με την Επανάσταση; Θα έχεις τόση υποστήριξη, και τόσα μέρη για να κοιμάσαι ήσυχος.*

Αλλά ο Βασνάρος ήξερε ότι αυτός ο πόλεμος ήταν, κατά βάθος, προσωπικός. Εκείνος εναντίον των σκυλιών της Παντοκράτειρας.

Και δεν συμπαθούσε, γενικά, τις οργανώσεις. Είχε δει και παλιότερα τι συνέβαινε με τις οργανώσεις, προτού αυτός ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος κάνει την Επανάστασή του...

Αν και, βέβαια, όφειλε να ομολογήσει ότι η Επανάσταση του Πρίγκιπα ήταν η πιο επιτυχημένη μέχρι στιγμής. Μπορεί στο τέλος να έριχνε και την Παντοκράτειρα από τον γαμημένο θρόνο της.

Θα δείξει...

Αλλά για τον Βασνάρο τίποτα δεν άλλαζε.

Ο λαβύρινθος της Παραγκούπολης τον οδήγησε σ'έναν χωματόδρομο ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες που η μία έμοιαζε να γέρνει προς την άλλη. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν πόρτες, ορισμένες ξεχαρβαλωμένες.

Μόλις ο Βασνάρος μπήκε στο στενορύμι, άκουσε βήματα πίσω του και, γυρίζοντας, είδε έναν τύπο να τον ζυγώνει, με τσεκούρι στο χέρι. Ήταν πρασινόδερμος και είχε μαλλιά μακριά, μαύρα, και άλουστα. Το ένα του μάτι ήταν κατάλευκο, κατεστραμμένο από κάποια αρρώστια που το έκανε συνεχώς να δακρύζει· γύρω του υπήρχε πηγμένο υγρό.

«Τα λ'φτά σου, φ'λαράκο!» είπε ο επίδοξος ληστής. «Τα λ'φτά σου!» Μιλώντας ακουγόταν σαν να έγλειφε κάποιο κόκαλο.

Ο Βασνάρος έβγαλε ένα δεκακτίνιο και το ύψωσε εμπρός του. «Δεν έχω άλλα, φίλε μου. Αυτό είναι.» Το πέταξε στα πόδια του άντρα.

Εκείνος τον ατένισε παραξενεμένος με το μοναδικό του μάτι. Σίγουρα περίμενε κάποια αντίσταση, ή, αν όχι αντίσταση, τότε κάποιον φόβο. Σκύβοντας γρήγορα, άρπαξε το νόμισμα από κάτω. Το δάγκωσε για να βεβαιωθεί ότι ήταν αληθινό.

Ο Βασνάρος, έχοντας γυρίσει, βάδιζε στο εσωτερικό του σοκακιού, πατώντας σε χώμα και σκόρπια χαλίκια.

«Τα λ'φτά σου, φ'λαράκο, όλα!» άκουσε τον άντρα να φωνάζει πίσω του.

Ο Βασνάρος στράφηκε πάλι να τον ατενίσει. «Δεν έχω άλλα.»

«ΑΑΑαααααα!» Ο άντρας, υψώνοντας το τσεκούρι του, του όρμησε τρέχοντας.

Το σπαθί του Βασνάρου βγήκε μέσα απ'την κάπα του σαν νάχε δική του βούληση. Η λεπίδα έκοψε το ψηλό μανίκι του τσεκουριού, πετώντας την κεφαλή του στο πλάι.

Ο μονόφθαλμος άντρας παραπάτησε, ξαφνιασμένος. «Ε;...»

Ο Βασνάρος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο χώμα, αναίσθητο, με αίματα στο πρόσωπό του.

Θηκάρωσε το σπαθί του και βάδισε προς μια από τις πόρτες. Την άνοιξε και κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια χωρίς βιασύνη. Από το βάθος ερχόταν μια ευχάριστη μυρωδιά. Αρωματικά χόρτα.

Ο Βασνάρος έφτασε σ'ένα υπόγειο δωμάτιο, όπου φως ερχόταν μόνο από κάτι στενούς φωταγωγούς και από μια μικρή φωτιά σ'ένα γωνιακό τζάκι. Εκεί καίγονταν και τα αρωματικά χόρτα. Παραδίπλα, σ'ένα σκαμνί, καθόταν μια γυναίκα. Το δέρμα της ήταν κατάλευκο, σαν κιμωλία, τα μαλλιά της κατάμαυρα και μακριά. Φορούσε ένα γαλανό φόρεμα και σανδάλια. Στον αριστερό της πήχη τυλιγόταν σπειροειδώς ένα λουρί που ο Βασνάρος ήξερε ότι είχε επάνω του προσευχές.

«Επιτέλους ήρθες!» είπε η ιέρεια, απεγνωσμένα, και σηκώθηκε απ'το σκαμνί της.

Ο Βασνάρος βάδισε μέσα στο δωμάτιο που εκείνη αποκαλούσε πρόναο, αφού όλο αυτό το υπόγειο ήταν τώρα ναός της Αρτάλης. «Τι έγινε; Κάτι συμβαίνει;» Έβγαλε την κουκούλα του, ρίχνοντάς την στους ώμους, καθώς πήγαινε να σταθεί εμπρός της.

«Δες!» Η Αριστέα άνοιξε απότομα τα επάνω μπροστινά κουμπιά του φορέματός της, δείχνοντάς του το στήθος της.

«Νομίζω ότι έχεις και καλύτερους τρόπους για να με σαγηνέψεις,» είπε ο Βασνάρος.

«Δεν καταλαβαίνεις;» έκανε, εκνευρισμένα, η Αριστέα. «Δε βλέπεις;»

«Δε φοράς το περιδέραιό σου,» παρατήρησε ο Βασνάρος, υποθέτοντας ότι αυτό ήταν που έπρεπε να δει.

Η όψη της φανέρωνε απόγνωση. «Μου το *έκλεψαν*...»

7.

Παίρνει το άλογό του, τον Ανεμοπόδη, και ξεκινώντας με την αυγή ταξιδεύει βορειοανατολικά της Χαρπόβης. Στο τέλος της ημέρας φτάνει στους μεγάλους δασότοπους Φέρνιλγκαν, και, ανάβοντας φωτιά, κοιμάται κάτω από το πυκνό σκοτάδι των παρυφών τους, ακούγοντας τα αλυχτήματα λύκων από μακριά, καθώς και τις κραυγές πτηνών.

Το πρωί, όταν ο ήλιος ξεπροβάλλει από την ανατολή, ο Αργύριος σηκώνεται, καβαλά πάλι τον Ανεμοπόδη, και μπαίνει στα Φέρνιλγκαν. Μέχρι το μεσημέρι, ακούει από κάπου ένα *τουρτούκ! τουρτούκ!* που του δίνει την αίσθηση ότι ο νεκρός τουρτούκης, το πουλί που ο γέρο-ιερέας σκότωσε στον βωμό της Λόρκης, τον ακολουθεί σε τούτο το ιερό ταξίδι.

Για πέντε ημέρες ο Αργύριος ταξιδεύει μέσα στα Φέρνιλγκαν, γιατί τα δάση είναι πυκνά, δύσβατα, και επικίνδυνα, και το καλύτερο που μπορεί να κάνει κανείς είναι να οδηγεί το άλογό του με σύνεση και όχι απερίσκεπτα. Η φωνή του τουρτούκη ακούγεται συχνά-πυκνά. Μπορεί, πράγματι, το πνεύμα εκείνου του πουλιού να τον ακολουθεί; Ή, μήπως, είναι συμπτώσεις;

Όχι· ο τουρτούκης είναι σημάδι της θεάς, επειδή πορεύομαι στον δρόμο που η Λόρκη έχει χαράξει για μένα.

Το απόγευμα της πέμπτης ημέρας, καθώς οι σκιές έχουν βαθύνει, ο Αργύριος ξεπεζεύει και δένει τον Ανεμοπόδη σ'ένα δέντρο. Αντίκρυ του βλέπει το Στόμα του Δάσους: την είσοδο του μεγάλου σπηλαίου, η οποία μοιάζει όντως με στόμα ορθάνοιχτο, έτοιμο να καταπιεί όποιον ανόητο βαδίσει μέσα του.

Αλλά εγώ ακολουθώ το δρόμο της Λόρκης. Εκείνη είναι που μ'έστειλε εδώ, κι εκείνη θα είναι η Ιερά Οδηγός μου.

Ο Αργύριος παίρνει τα λιγοστά πράγματά του από τη σέλα του Ανεμοπόδη και ζυγώνει το σπήλαιο. Στέκεται εμπρός του και το ατενίζει για λίγο, όπως θ'ατένιζε έναν αντίπαλο προτού χιμήσει να τον αντιμετωπίσει.

Βγάζει μια ενεργειακή λάμπα – που του έχει κοστίσει κάμποσα λεφτά – και, πατώντας τον διακόπτη της, την ανάβει. Το λευκό φως της διώχνει το σκοτάδι στην αρχή της σπηλιάς, και ο Αργύριος μπαίνει στο Στόμα του Δάσους. Με το άλλο του χέρι τραβά το πιστόλι από την πίσω μεριά του παντελονιού του – ένα όπλο που βούτηξε κάποτε, σε μια ταβέρνα, από μια πολεμίστρια της Παντοκράτειρας πολύ μεθυσμένη για να προλάβει ν'αντιδράσει.

Ο Αργύριος βαδίζει, με επιφύλαξη, μέσα στο μεγάλο σπήλαιο, καταδύεται κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, και πίσω του, καθώς προχωρά, η κουρτίνα του σκοταδιού κλείνει. Γύρω του σταλακτίτες κατέρχονται από την οροφή, και σταλαγμίτες ξεφυτρώνουν από τη γη, μεγάλοι βράχοι προσπαθούν να του

σταθούν εμπόδιο, και στο έδαφος λάκκοι καιροφυλαχτούν για να τον γελάσουν και να τον κάνουν να σπάσει τα πόδια του. Απόμακρα σουρσίματα αντηχούν, καθώς και θόρυβοι που μπορεί να μην είναι τίποτα περισσότερο από τη φωνή του ανέμου που διασχίζει υπόγεια περάσματα... ή φωνές δαιμόνων του σκότους.

Επάνω σε πέτρες και τοιχώματα, αντικρίζει χαράγματα που δεν αναγνωρίζει ούτε καταλαβαίνει. Παράξενα σύμβολα και σχήματα. Και τι είν'αυτό; Χάρτης; Κάποιος προσπαθούσε να χαρτογραφήσει το μέρος επάνω σε τούτη την πέτρα; Κι αυτό; είναι ζωγραφική αυτό; Προαιώνια; Πανάρχαια;

Κάπου, όμως, βλέπει και γραφές που μπορεί να διαβάσει, εκτός από εκεί που είναι μισοσβησμένες:

_____ΚΑΡΤΩΛΑΚ αρχοντα μας των δασων μεγαλο θηριο – ζηταμε την αρωγη σου

εβδομήντα μένουν και _____ χρόνιες μοιάζουν να είναι _____ πέντε _____

ο Μικρος Κιρικας →

ΚΑΛΛΗ ΚΡΗΨΩΝΑ

Το μόνο που για τον Αργύριο βγάζει νόημα είναι το όνομα *Κάρτωλακ*, το όνομα του άγριου θεού των Φέρνιλγκαν. Αλλά, αν τούτο το μέρος ανήκει στον Κάρτωλακ, τότε γιατί η Λόρκη τον έστειλε εδώ; *Η θεά ξέρει πού με οδηγεί.*

Πού είναι, όμως, αυτό το σκέλεθρο της ιέρειας;

Ο Αργύριος περιπλανιέται μέσα στον σκοτεινό λαβύρινθο των σπηλαίων, νιώθοντας τον αέρα να λιγοστεύει γύρω του. Η αναπνοή του δυναμώνει, καθώς τα πνευμόνια του προσπαθούν να αρπάξουν ό,τι υπάρχει. Νομίζει ότι ακούει την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

Ευτυχώς που η μπαταρία της λάμπας του είναι καλή, και δε μοιάζει να κινδυνεύει να τελειώσει από τώρα.

Τελικά, συναντά έναν νεκρό. *Τη βρήκα!*

Αλλά διαπιστώνει ότι δεν είναι η ιέρεια που αναζητά. Το σκέλεθρο δεν έχει επάνω του το περιδέραιο των ιερειών της Αρτάλης. Είναι πανάρχαιο, και όταν ο Αργύριος το σκουντά με το πόδι του, κόκαλα διαλύονται.

Η θεά παίζει μαζί μου...

Συνεχίζει την εξερεύνησή του, προσπαθώντας να αγνοήσει τους ύποπτους θορύβους που αντηχούν από τα βάθη, ενώ συγχρόνως παραμένει σε εγρήγορση για να μην τον πιάσει κανένας κίνδυνος απροετοίμαστο.

Σε μια σπηλιά, νυχτερίδες σκορπίζονται μόλις τις χτυπά το δυνατό φως της ενεργειακής λάμπας του. Ο Αργύριος σκύβει για ν'αποφύγει τα φτεροκοπήματά τους. Μοιάζουν επικίνδυνες. Αλλά δεν τον πειράζουν τελικά· απλά φεύγουν.

Μετά από ώρα – δεν ξέρει πόση ακριβώς, δεν βγάζει το ρολόι από την τσέπη του για να το κοιτάξει – στ'αφτιά του φτάνουν κάτι παράξενοι ήχοι. Του θυμίζουν τους ήχους πόλης. Τους ήχους που ακούς, κανονικά, στη Χαρπόβη. Αλλά δεν είναι δυνατόν τέτοια πράγματα ν'ακούγονται εδώ, μέσα στο Στόμα του Δάσους, κάτω από τη γη...

Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι;

Ή, μήπως, δεν είμαι μόνος σε τούτο το μέρος; Είναι κάτι... άλλο... εδώ, μαζί μου;

Ο Αργύριος αισθάνεται ένα ψύχος να τον διαπερνά: ένα ψύχος που δεν έχει καμία σχέση με την υγρασία του σπηλαίου ή με την παγωνιά που πάντα συναντά κανείς κάτω από το έδαφος.

Ξεροκαταπίνει. Βγάζει, για πρώτη φορά εδώ και τόση ώρα, το φλασκί του και πίνει μια γουλιά νερωμένο κρασί, για να ατσαλώσει τα νεύρα του.

Η θεά με οδηγεί. Ακολουθώ τον δρόμο της Λόρκης. Η Λόρκη είναι στο πλευρό μου.

Βαστώντας την ενεργειακή λάμπα του ψηλά και εμπρός του, ο Αργύριος βαδίζει διώχνοντας τα σκοτάδια... πλησιάζοντας

την πηγή των παράξενων ήχων, που του θυμίζουν τους θορύβους πόλης...

Κοιτάζει μέσα από ένα άνοιγμα, και τα μάτια του γουρλώνουν.

Βλέπει ένα στενορύμι να σχηματίζεται ανάμεσα σε παράγκες και πολυκατοικίες. Είναι μεσημέρι, και ακούει κόσμο από κάποιον δρόμο που δεν μπορεί να δει.

Πώς είναι δυνατόν να βρίσκομαι εδώ; Ταξίδεψα τόσες πολλές ώρες κάτω από τη γη που έφτασα στη Χαρπόβη; Αποκλείεται! Θα χρειαζόμουν μέρες μέχρι να φτάσω εκεί!

Ο Αργύριος, πεπεισμένος ότι μόνο η Λόρκη μπορεί να τον έχει οδηγήσει σε τούτο μέρος, βγαίνει από το άνοιγμα και κάνει μερικά βήματα μες στο σοκάκι. Δεν του μοιάζει για όνειρο. Όλα τούτα πρέπει να είναι πραγματικά – και για μια στιγμή αναρωτιέται τι είναι, αλήθεια, η πραγματικότητα.

Κοιτάζει πίσω του, και δε βλέπει σπηλιά αλλά μια πόρτα που οδηγεί (μάλλον) σε κάποιο υπόγειο. Πολύ περίεργο...

Προχωρά, για λίγο, μέσα σε μικρούς δρόμους. Βλέπει και τον μεγαλύτερο δρόμο (όχι *πολύ* μεγαλύτερο αλλά πιο μεγάλο από τους άλλους) απ'όπου ακούγεται η φασαρία. Υπάρχουν καταστήματα εδώ – δευτέρας κατηγορίας, σίγουρα – και κάμποσος κόσμος. Βλέπει ένα κάρο που το τραβά μουλάρι· βλέπει μερικούς ανθρώπους επάνω σε άλογα· διακρίνει και δύο άντρες που καβαλούν δίκυκλα ενεργειακά οχήματα. Η συνοικία φαίνεται φτωχική.

Πού είμαι;

Δεν είναι αυτή η Χαρπόβη. Αποκλείεται να υπάρχει τέτοιο μέρος στη Χαρπόβη και να μην το έχει ποτέ δει.

Αλλά δεν είναι μόνο τούτο που τον προβληματίζει. Η όλη ατμόσφαιρα, η όλη... κατάσταση – δεν ξέρει πώς ακριβώς να το προσδιορίσει – όλο αυτό το σκηνικό, τέλος πάντων, του δίνει την αίσθηση ότι είναι από μια άλλη εποχή. Χρόνια πριν, ή χρόνια μετά.

Πώς είναι δυνατόν;... Αποκλείεται.

Ο Αργύριος δεν βγαίνει στον μεγαλύτερο δρόμο· και, καθώς του γυρίζει την πλάτη, ακούει πίσω από μια στροφή: *τουρτούκ! τουρτούκ!*

Ξαφνιάζεται. Τουρτούκης εδώ; Μέσα σε πόλη; Σπάνιο. Πολύ σπάνιο. Σημάδι, αναμφίβολα, της Λόρκης.

Βαδίζει βιαστικά, στρίβοντας τη γωνία. Βλέπει ένα αγόρι – γύρω στα δεκατρία, δεκατέσσερα – να είναι γονατισμένο και να δίνει σταφύλι σ'έναν τουρτούκη. Κόκκινο σταφύλι.

Η Λόρκη μ'έφερε εδώ!

Ο Αργύριος πλησιάζει. «Μικρέ!» λέει, και το αγόρι γυρίζει και τον κοιτάζει, ξαφνιασμένο. «Θέλω να δω...» χαμηλώνει, ενστικτωδώς, τη φωνή του, «μια ιέρεια της Αρτάλης. Είμαι ετοιμοθάνατος, μικρέ. Θέλω να μ'ευλογήσει προτού έρθει ο Νεκροφύλακας να με βρει.»

Το αγόρι σηκώνεται όρθιο κουνώντας το κεφάλι. «Δεν ξέρω, κύριε...»

«Μη μου λες ψέματα, μικρέ! Ζήτα από την ιέρεια να έρθει να μ'ευλογήσει! Παρακάλεσέ την!»

Το αγόρι αρχίζει να τρέχει. Ο τουρτούκης φτερουγίζει και πετά ανάμεσα στις πολυκατοικίες.

«Θα περιμένω!» φωνάζει ο Αργύριος. «Θα την περιμένω εδώ!»

8.

Ήταν μεσημέρι και είχα καθίσει να φάω, έχοντας ανοιχτό τον ραδιοφωνικό δέκτη μου και ακούγοντας τα νέα. Ο ήχος ήταν χάλια εδώ κάτω, όπως συνήθως.

Δεν είχα ακόμα βάλει την πρώτη μπουκιά στο στόμα μου ό-ταν αντιλήφτηκα κάποιον να κατεβαίνει στον πρόναο. Τον ά-

κουσα προτού καν χτυπήσει το καμπανάκι για να με ειδοποιήσει· τ'αφτιά μου έχουν πια γίνει σαν του λαγού. Για καλό και για κακό πήρα στο χέρι το πιστόλι που μου έχεις δώσει, το όπλισα, και πλησίασα.

Δεν περίμενα κίνδυνο, και πράγματι δεν παρουσιάστηκε κίνδυνος. Ο Ευκάρπιος ήταν, κι έμοιαζε λιγάκι τρομαγμένος· ή μάλλον, ανήσυχος.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησα. «Είσαι καλά;»

Το αγόρι μού έγνεψε καταφατικά. «Μάλιστα, Σεβασμιότατη,» είπε. «Δε με πείραξε. Αλλά ζητάει εσάς. Ήρθε κοντά μου και μου είπε ότι ζητά μια ιέρεια της Αρτάλης να τον ευλογήσει γιατί πεθαίνει.»

Συνοφρυώθηκα. «Ποιος;» Όπως ξέρεις, δεν είναι πολλοί που γνωρίζουν ότι ο Ευκάρπιος δουλεύει για μένα· και η αλήθεια είναι πως φοβήθηκε ότι ίσως να πέθαινε κάποιος γνωστός μου.

«Ένας γέρος,» μου είπε το αγόρι. «Δεν τον έχω ξαναδεί. Γαλανό δέρμα έχει, και φορά κουκούλα στο κεφάλι.»

«Του είπες ότι με ξέρεις;»

«Όχι, Σεβασμιότατη!»

«Τότε, πώς ήξερε για μένα;»

Ο Ευκάρπιος απλά κούνησε το κεφάλι, μοιάζοντας το ίδιο παραξενεμένος όπως εγώ.

«Πού είναι τώρα;»

Ο Ευκάρπιος μού είπε ότι με περίμενε στον δρόμο όπου συναντήθηκαν.

Το περιστατικό με παραξένεψε πολύ, όπως θα καταλαβαίνεις, και υποψιάστηκα ότι ίσως να ήταν κάποιο κόλπο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας: κάποιο κόλπο για να με παγιδέψουν. Μετά, όμως, το σκέφτηκα λογικά: Αν αυτοί ήξεραν ότι ο Ευκάρπιος με ξέρει, τότε απλά θα άρπαζαν τον μικρό και θα τον ανάγκαζαν να τους οδηγήσει στο ναό μου· ή θα τον παρακολουθούσαν μέχρι να τους φέρει εδώ χωρίς ο ίδιος να καταλάβει τίποτα. Σίγουρα, πάντως, δεν θα του έλεγαν να με ει-

δοποιήσει επειδή, δήθεν, ένας γέρος είναι ετοιμοθάνατος. Κάτι τέτοιο μονάχα θα με προϊδέαζε για την παγίδα, και μπορεί εγώ να έφευγα για να πάω να κρυφτώ σ'άλλο μέρος της πόλης.

Ναι, εντάξει, το ξέρω, ίσως να είχαν σκεφτεί πως θα σκεφτόμουν έτσι και θα κατέληγα ότι δεν μπορεί να ήταν Παντοκρατορικοί ενώ, στην πραγματικότητα, ήταν... Αλλά, και πάλι, θα έκαναν πολύ φασαρία για το τίποτα – γι'αυτό μη μου πεις ότι ήμουν παράλογα απρόσεκτη που αποφάσισα να πάω να βρω αυτόν τον γαλανόδερμο γέρο. Είμαι ιέρεια της Αρτάλης και όταν κάποιος χρειάζεται την ευλογία μου οφείλω να του την προσφέρω.

Δεν πήγα, όμως, και τελείως αφύλαχτη. Φόρεσα τη λευκή μου μάσκα, εκείνη που κρύβει το πάνω μέρος του προσώπου και τα μάγουλά μου, και έχει έναν χρυσό ήλιο κεντημένο στο μέτωπο. Έβαλα την κάπα μου και σήκωσα την κουκούλα στο κεφάλι. Πήρα και το πιστόλι σου μαζί, φυσικά.

Στον Ευκάρπιο είπα να μη με ακολουθήσει. Αν ήταν τελικά παγίδα, δεν ήθελα ο μικρός να μπλέξει.

Βαδίζοντας έφτασα στο σοκάκι που ο Ευκάρπιος είχε συναντήσει τον μυστηριώδη γέρο (δεν είναι και πολύ μακριά από τον ναό μου). Κανείς δεν ήταν εκεί, παρά μονάχα μια φιγούρα καθισμένη κάτω από κάτι σιδερένια σκαλοπάτια, σε μια γωνία. Την πλησίασα, γιατί δεν μπορεί να ήταν άλλος εκτός από τον άνθρωπο που με περίμενε.

Φορούσε κουκούλα όπως εμένα, και στην αρχή δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του. Αλλά, μετά, στράφηκε στο μέρος μου. Ήταν πράγματι γαλανόδερμος, διαπίστωσα. Όμως δεν ήμουν σίγουρη αν θα έπρεπε να τον αποκαλέσω *γέρο*. Στην όψη του υπήρχε κάτι το... ακαθόριστο... σαν ο άνθρωπος να μην είχε ηλικία, σαν αυτή η έννοια να μην είχε νόημα γι'αυτόν· ή σαν το πρόσωπό του να ήταν κρυμμένο πίσω από κάποια μυστηριακή ομίχλη του μυαλού.

Πρέπει κι αυτός να είδε την όψη μου – τη μάσκα που φορούσα – γιατί τα μάτια του στένεψαν και σηκώθηκε όρθιος. «Εσύ είσαι;» με ρώτησε. «Η ιέρεια;»

«Δε μου φαίνεσαι ετοιμοθάνατος,» παρατήρησα. Δεν έμοιαζε τραυματισμένος (οι κινήσεις του ήταν άνετες), και ούτε το πρόσωπό του μου θύμιζε πρόσωπο αρρώστου.

«Απόδειξέ το!» μου είπε αμέσως, έντονα. «Δείξε το περιδέραιό σου!»

Αμφισβητούσε ότι ήμουν ιέρεια της Αρτάλης, κι εγώ – τι ανόητη που είμαι, Βασνάρε! τι ανόητη! – το θεώρησα καλό να του το αποδείξω. Ανοίγοντας μερικά κουμπιά του φορέματός μου, έβγαλα έξω το περιδέραιο – κι εκείνος το άρπαξε, το τράβηξε βίαια, σπάζοντάς το (να, δες, με τραυμάτισε εδώ, πίσω απ'το λαιμό), κι έφυγε τρέχοντας, ο λεχρίτης!

Ασφαλώς, τον κυνήγησα μέσα στα δρομάκια· και σε κάποιους τυχαίους ανθρώπους φώναξα *Σταματήστε τον! είναι κλέφτης!* μα κανένας δε με βοήθησε, που να έχουν την κατάρα μου! Ήμουν έτοιμη να τραβήξω το πιστόλι μου και να του ρίξω στα πόδια (δε θα σκότωνα άνθρωπο – ακόμα κι αυτόν τον λεχρίτη), όταν πήδησε μέσα σε μια πόρτα κι εξαφανίστηκε.

Στην αρχή, σκέφτηκα *Τώρα δε μου γλιτώνεις!* γιατί πού θα πήγαινε εκεί μέσα; Αλλά, μπαίνοντας στο οίκημα, που είναι εγκαταλειμμένο, δεν τον είδα πουθενά. Και δεν μπορεί να κρύφτηκε· γύρισα το μέρος ανάποδα και δεν τον βρήκα! Ο καταραμένος εξαφανίστηκε! Κι έχει τώρα το περιδέραιό μου! Έχω χάσει το περιδέραιό μου! Πρέπει να με βοηθήσεις να το βρω! Πρέπει να με βοηθήσεις! Είναι πολύτιμο για μένα!

9.

«Εντάξει, ηρέμησε,» είπε ο Βασνάρος, ξεγαντζώνοντας τα χέρια της από πάνω μου. «Θα το βρούμε αν μπορεί να βρεθεί.»

«Πρέπει *οπωσδήποτε* να βρεθεί!» είπε η Αριστέα, που δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της. «Είναι το *περιδέραιό* μου, Βασνάρε! Το ιερατικό μου περιδέραιο! Ποτέ δεν το βγάζω· το ξέρεις ότι ποτέ δεν το βγάζω.»

«Πριν από πόσο καιρό έγινε η ιστορία που μου περιέγραψες;»

«Χτες, και έστειλα αμέσως τον Ευκάρπιο να σου αφήσει το μήνυμά μου. Γιατί άργησες τόσο να έρθεις;»

«Δεν είμαι συνέχεια πάνω απ'τα γραμματοκιβώτιά μου,» της είπε ο Βασνάρος. «Ο κλέφτης, πάντως, δε νομίζω ότι θα μπορέσει εύκολα να πουλήσει το περιδέραιό σου. Θα πρέπει νάναι προσεκτικός· αν το δουν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας, θα τον βουτήξουν για ανάκριση. Απορώ, όμως, πώς ήξερε για σένα· γιατί είναι φανερό ότι ήρθε επίτηδες να σε βρει–»

«Θα καθόμαστε να μιλάμε κι άλλο;» τον διέκοψε η Αριστέα. «Δεν έχεις κανένα σχέδιο για να τον πιάσεις;»

«Το σπίτι όπου μπήκε όταν τον κυνηγούσες έχει καμια καταπακτή;» τη ρώτησε ο Βασνάρος.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Δε... δεν είδα καμία. Και θα την έβλεπα, δε θα την έβλεπα;»

«Πάμε να κοιτάξουμε,» είπε ο Βασνάρος. «Ο τύπος αποκλείεται να εξαφανίστηκε. Κάπου θα τρύπωσε.»

«Πάω να πάρω την κάπα μου.» Η Αριστέα έτρεξε στο εσωτερικό του ναού κι επέστρεψε πολύ γρήγορα, φορώντας την κάπα της κι έχοντας στα χέρια της το πιστόλι που κάποτε της είχε χαρίσει ο Βασνάρος.

«Φεύγουμε;» τη ρώτησε εκείνος.

«Εννοείται.»

Ανέβηκαν την πέτρινη σκάλα, βγαίνοντας από τον υπόγειο ναό της Αρτάλης.

10.

Μετά από την πόρτα ήταν πάλι το σκοτεινό σπήλαιο, και το διέσχισε προς τη μεριά απ'την οποία είχε έρθει· τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε καθώς βάδιζε μέσα στο σκοτάδι, με μοναδικό του οδηγό τη Λόρκη.

Τώρα, επιστρέφει στα περίχωρα της Χαρπόβης, έχοντας βγει από το Στόμα του Δάσους και έχοντας διασχίσει τα Φέρνιλγκαν προς τα νότια καβάλα στον Ανεμοπόδη. Ένας σιγανός άνεμος φυσά, σφυρίζοντας στ'αφτιά του. Και ο Αργύριος ακόμα αισθάνεται περίεργα. Αισθάνεται σαν κάτι από εκείνη την αλλόκοτη πόλη να έχει μείνει μαζί του, αλλάζοντάς τον για πάντα.

Τι, όμως; Δεν μπορεί να το προσδιορίσει. Νιώθει σαν η διάσταση της Σεργήλης να μην είναι καλά στερεωμένη γύρω του, ή σαν εκείνος να μην είναι καλά στερεωμένος στο κέντρο της – τι παράξενη αίσθηση!

Σαν όνειρο…

Αλλά δεν είναι όνειρο. Το ξέρει πως δεν είναι όνειρο.

Ο ήλιος γέρνει προς τη δύση, γεμίζοντας την ύπαιθρο με σκιές. Ο Αργύριος ξεπεζεύει, παίρνει τον Ανεμοπόδη από τα γκέμια, και προχωρά πάνω στο χαμηλό χορτάρι, περνά πλάι από ένα σύδεντρο, και ατενίζει τον βωμό της Λόρκης. Ένα μαγκάλι είναι αναμμένο εκεί δίπλα, και ο γέρο-ιερέας κάθεται σ'έναν βράχο καπνίζοντας την πίπα του.

Ο Αργύριος δένει τον Ανεμοπόδη σ'ένα χαμόδεντρο και ζυγώνει τον ιερέα. Βγάζει από τον σάκο του το περιδέραιο της ιέρειας της Αρτάλης και το κρατά εμπρός του. «Το έφερα.»

Ο γέρο-ιερέας σβήνει, ήρεμα, το τσιμπούκι του. Σηκώνεται όρθιος. «Είσαι δικός της, τώρα,» λέει. «Σε περιμέναμε.» Βγάζει μια τράπουλα και τραβά ένα χαρτί. Το κρατά, με το ένα χέρι, έτσι ώστε να μπορεί να το δει ο Αργύριος. Επάνω του είναι ζωγραφισμένος ένας γαλανόδερμος άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά ο οποίος φορά κάπα. Με το δεξί χέρι κρατά υψωμένο ένα περιδέραιο.

Στο κάτω μέρος του τραπουλόχαρτου γράφει: ΜΠΑΛΑΝΤΕΡ ΤΗΣ ΛΟΡΚΗΣ.

Για μια στιγμή, ο Αργύριος αισθάνεται την αναπνοή του να κόβεται. Κάνει δυο βήματα όπισθεν. Η εικόνα στο χαρτί τού θυμίζει τον εαυτό του. Νομίζει πως *είναι* ο εαυτός του. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει! Είναι αδύνατον!

«Τι είν'αυτό!» φωνάζει.

Ο γέρο-ιερέας γελά. «Δεν έχεις ξαναδεί τον Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«Δεν υπάρχει τέτοιο φύλλο!»

«Δεν υπάρχει ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«...Υπάρχει,» λέει ο Αργύριος, αποπροσανατολισμένος. «Αλλά δεν... δεν είναι αυτό που μου δείχνεις!»

«Και πώς είναι; Το θυμάσαι αλλιώς;»

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται. Δεν μπορεί να θυμηθεί. Δεν μπορεί να θυμηθεί τον Μπαλαντέρ της Λόρκης αλλιώς. Εξοργίζεται. «Κάτι έχεις κάνει, γέρο!» φωνάζει. «Κάποιο κόλπο!» (Δεν περνά απ'το μυαλό του να αποκαλέσει τον ιερέα *Ιερότατε*, όπως παλιά.)

Ο γέρο-ιερέας γελά ξανά. «Τίποτα δεν έχω κάνει. Και ο Μπαλαντέρ ήταν πάντα ο ίδιος–»

«Θα το είχα προσέξει! Τον έχω ξαναδεί!»

Ο γέρος κρύβει τον Μπαλαντέρ μέσα στα υπόλοιπα φύλλα. «Αν νομίζεις ότι σου λέω ψέματα, πήγαινε και ζήτα από άλλον την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, κι όταν δεις τον Μπαλαντέρ της Λόρκης έλα να ξαναμιλήσουμε.»

Ο Αργύριος φεύγει τρέχοντας.

11.

Η Αριστέα τον οδήγησε σε μια εγκαταλειμμένη παράγκα. Στο πάτωμα απλώνονταν χώματα, ξύλα, και πέτρες. Τα παράθυρα ήταν σφραγισμένα με ξύλινες τάβλες· μοναδική είσοδος ήταν η πόρτα απ'την οποία είχαν μόλις μπει.

Ο Βασνάρος, κλοτσώντας τις σαβούρες, έψαξε για καμια καταπακτή στο δάπεδο. Πουθενά δεν υπήρχε κάποιος χαλκάς ή άλλο χερούλι. «Σίγουρα μπήκε εδώ;»

«Ναι – ξέρω τι βλέπω!»

«Δεν είπα ότι δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, σκύβοντας και κοιτάζοντας το παλιό, σαπισμένο ξύλινο πάτωμα προσεχτικά, μήπως διακρίνει τις άκριες κάποιας κρυφής καταπακτής. *Δε φαίνεται να υπάρχει κάτι...*

Μια άλλη σκέψη πέρασε, τότε, απ'το νου του και ύψωσε αμέσως το κεφάλι. Στην οροφή, όμως, δεν είδε κανένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα για να μπορεί να χωρέσει άνθρωπος. *Αν δεν έφυγε από πάνω, πρέπει να έφυγε από κάτω,* σκέφτηκε ο Βασνάρος, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στο πάτωμα. *Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.*

Βήματα στο κατώφλι.

Ο Βασνάρος στράφηκε.

Μια γριά στεκόταν εκεί, καμπουριαστή και κρατώντας μαγκούρα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως το δικό του, και τα μαλλιά της μακριά και άσπρα, αραιά.

«Μια γυναίκα που ζητά κάτι που έχει χάσει...» μουρμούρισε, αρκετά δυνατά για να ακουστεί.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Τι είπες;»

«Εσύ είσαι η γυναίκα που ζητά κάτι που έχει χάσει;»

«Τι θες να πεις; Ξέρεις γιατί είμαι εδώ;»

«Ζητάς, λοιπόν, κάτι που έχεις χάσει.»

«Ποιος σ'έστειλε εδώ;» ρώτησε η Αριστέα.

«Η Μεγάλη Κυρά,» απάντησε η γριά. «Η Λόρκη. Το είδα στα χαρτιά, ότι θα ερχόσουν εσύ που ζητάς κάτι.»

«Μάντισσα της Λόρκης...» Τα χείλη της Αριστέας στράβωσαν καθώς άρθρωνε τις λέξεις. Δεν είχε και μεγάλη συμπάθεια για τους υπηρέτες της Λόρκης, όπως ήξερε ο Βασνάρος· και, μάλιστα, πολλές φορές τού είχε πει να ζητήσει να μην τον αποκαλούν Γιο της Λόρκης. *Είναι βρισιά, να σε λένε έτσι!* Αλλά εκείνος πάντα γελούσε. *Ας με λένε όπως θέλουν! Εξάλλου δεν μπορώ να τους εμποδίσω*.

Τώρα, ο Βασνάρος είπε στη μάντισσα: «Ξέρεις πού είναι αυτό που ζητάμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Για να σας οδηγήσω ήρθα.»

«Αφιλοκερδώς;» είπε η Αριστέα, ειρωνικά και χωρίς να κρύβει τη δυσπιστία της.

Η γριά την αγριοκοίταξε. «Η Μεγάλη Πανούργα Κυρά μού το ζήτησε! Είναι δική της υπόθεση.»

Δική της υπόθεση; απόρησε ο Βασνάρος. *Τι σκατά έχει συμβεί μ'αυτό το περιδέραιο;* «Ποιος το έκλεψε;»

«Ποιος έκλεψε ποιο;» ρώτησε η γριά-μάντισσα.

Δεν ξέρει ότι είναι ιερατικό περιδέραιο της Αρτάλης... «Το προσωπικό αντικείμενο της φίλης μου. Ποιος το έκλεψε;»

«Η Λόρκη μ'έστειλε να σας οδηγήσω σ'αυτό – τίποτ'άλλο δε μου αποκάλυψε.»

Η Αριστέα την ατένισε με καχυποψία στα μάτια.

«Ελάτε μαζί μου,» τους είπε η γριά, στρέφοντάς τους την πλάτη και βαδίζοντας.

Η Αριστέα κοίταξε τότε τον Βασνάρο, ερωτηματικά. Εκείνος δεν είπε τίποτα· απλά ακολούθησε τη μάντισσα της Λόρκης. Η υπόθεση ήταν έτσι κι αλλιώς παράξενη· αυτό που συνέβαινε τώρα δεν ήταν πιο αλλόκοτο από τον τρόπο με τον οποίο είχε κλαπεί το περιδέραιο της Αριστέας.

«Την εμπιστεύεσαι;» άκουσε την ιέρεια να του ψιθυρίζει.

«Τι άλλη επιλογή έχουμε; Δε νομίζω ότι υπάρχει καταπακτή μες στο σπίτι.»

12.

Ο Αργύριος, κρατώντας το ιερατικό περιδέραιο κρυμμένο, πηγαίνει στη Χαρπόβη και ζητά από γνωστούς κι αγνώστους να δει τις τράπουλές τους. Τις Τράπουλες της Πανούργου Κυράς, γιατί υπάρχουν πολλά είδη τραπουλών παρότι χρησιμοποιούνται, συνήθως, για τα ίδια παιχνίδια. Στο σπίτι του κοιτάζει και τη δική του Τράπουλα της Πανούργου Κυράς.

Σε όλες, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είναι ο εαυτός του.

Πώς είναι δυνατόν, όμως, τόσο καιρό να μην το έχει προσέξει; *Πώς είναι δυνατόν;*

Καθώς περιδιαβαίνει την πόλη και καθώς μπερδεμένες σκέψεις παραδέρνουν μέσα στο μυαλό του, έχει συγχρόνως αυτή την αίσθηση ότι ζει ένα όνειρο που δεν είναι όνειρο – την αίσθηση που του έχει μείνει από την επίσκεψη σ'εκείνη την αλλόχρονη πόλη.

Την επομένη, πάει να συναντήσει τον γέρο-ιερέα στην καλύβα του βόρεια του βωμού. Τον βρίσκει να ψήνει ψάρια πασπαλισμένα με κάποιο χόρτο που έχει πικάντικη μυρωδιά.

«Λοιπόν;» ρωτά ο γέρος. «Είδες;»

Ο Αργύριος γνέφει καταφατικά. «Είδα. Αλλά δεν καταλαβαίνω. Όχι απόλυτα. Η Λόρκη... το *ήξερε* ότι είμαι ο Μπαλαντέρ; Αν ναι, ποιος ο λόγος για όλες εκείνες τις δοκιμασίες;»

«Ποιος ο λόγος για οτιδήποτε, παιδί μου;» αποκρίνεται ο γέρο-ιερέας καθώς γυρίζει τα ψάρια πάνω από την ψηστιέρα. «Προτού περάσεις από τις δοκιμασίες, θα πίστευες ότι είσαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, ακόμα κι αν σ'το έλεγα εγώ ο ίδιος;»

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται. *Ο γέρος έχει δίκιο,* σκέφτεται. *Δε θα τον πίστευα.*

«Πεινάς;» ρωτά ο ιερέας.

Ο Αργύριος γνέφει.

«Ωραία. Δε μπορώ να τα φάω όλα αυτά τα ψάρια μόνος μου, και είναι κρίμα να πάνε χαμένα.»

Μετά από λίγο, καθώς τρώνε, ο Αργύριος ρωτά: «Και το περιδέραιο; Τι πρέπει τώρα να κάνω με το περιδέραιο;»

«Εσύ θα το αποφασίσεις αυτό,» αποκρίνεται ο γέρο-ιερέας. «Εγώ πια δεν έχω τη σοφία να σε συμβουλεύω· εσύ έχεις μεγαλύτερη σοφία από μένα.»

Αυτό είναι ένα από τα παράξενα αστεία του;

13.

Η γριά τούς οδηγούσε για κάμποση ώρα μέσα στα λαβυρινθώδη δρομάκια της Παραγκούπολης, και ο Βασνάρος, παρότι είχε προτείνει στην Αριστέα να εμπιστευτούν τη μάντισσα της Λόρκης, ήταν ωστόσο επιφυλακτικός. Φοβόταν πως ίσως η γριά να τους πήγαινε κάπου για να τους ληστέψουν, και είχε το χέρι του κοντά στη λαβή του πιστολιού του, κάτω από την κάπα του.

Η Αριστέα έμοιαζε το ίδιο επιφυλακτική μ'εκείνον, αν όχι περισσότερο. «Από πότε η Λόρκη βοηθά τις ιέρειες της Αρτάλης;» είπε, σε κάποια στιγμή, στον Βασνάρο, αδιαφορώντας αν η γριά-μάντισσα μπορούσε να την ακούσει ή όχι. «Δεν είναι λογικό.»

«Σσς,» της έκανε εκείνος. «Μάλλον δεν ξέρει ότι είσαι ιέρεια. Δεν έχει καμία ιδέα για σένα.»

«Ακόμα κι έτσι, είναι παράξενο που με βοηθά. Και παράξενο που λέει ότι την έστειλε η Λόρκη. Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω

προσευχηθεί στη Λόρκη, ούτε της έχω ζητήσει τίποτα, ούτε την έχω υπηρετήσει με κανέναν τρόπο!» Το είπε σαν να ήθελε να αποφύγει κάποια παρεξήγηση, σαν να νόμιζε πως ο Βασνάρος θ'αποκτούσε ξαφνικά πολύ άσχημη γνώμη για εκείνη αν ανακάλυπτε ότι η Αριστέα, κάπως, σχετιζόταν με τη Λόρκη.

Μετά από κάμποση ώρα δρόμο, έφτασαν στη βορειοανατολική μεριά της Παραγκούπολης, όχι και τόσο μακριά από τη Χωματερή. Μια υποψία της βρόμας των σκουπιδιών ερχόταν ώς εδώ.

Η γριά-μάντισσα σταμάτησε, τελικά, αντίκρυ σ'ένα παλιό οικοδόμημα καμωμένο από γκρίζα πέτρα. Δεν έμοιαζε με σπίτι, και ο Βασνάρος ήξερε πως δεν ήταν. Παλιά, οι Παντοκρατορικοί χρησιμοποιούσαν τούτο το μέρος ως ανακριτήριο. Γίνονταν βασανιστήρια εδώ μέσα. Αλλά όχι πια. Το είχαν εγκαταλείψει, και μια συμμορία το είχε καταλάβει και το είχε κάνει άντρο της. Οι Λογχοφόροι.

Η γριά δεν τόλμησε να πλησιάσει την είσοδο του οικήματος. Όταν βρίσκονταν σε κάποια απόσταση απ'αυτό, ατενίζοντάς το στο πέρας ενός μικρού δρόμου, ύψωσε το χέρι της κι έδειξε. «Εκεί μέσα θα βρεις αυτό που ψάχνεις,» δήλωσε, και στράφηκε να κοιτάξει την Αριστέα. «Στα υπόγεια κάτω απ'τα υπόγεια.»

Η ιέρεια την ατένισε με έκδηλη δυσπιστία.

«Η Μεγάλη Κυρά μού το αποκάλυψε!» είπε έντονα η γριά. «Τίποτ'άλλο δεν ξέρω. Κάνεις τώρα ό,τι θέλεις.» Γυρίζοντας, βάδισε προς τ'αριστερά, στηριζόμενη στη μαγκούρα της.

«Περίμενε!» της είπε η Αριστέα. «Πώς θα μπούμε εκεί μέσα; Το μέρος είναι επικίνδυνο!»

Η μάντισσα δεν στράφηκε για να την ξανακοιτάξει· συνέχισε να βαδίζει. «Σου είπα – τίποτ'άλλο δεν ξέρω.»

Η Αριστέα είπε στον Βασνάρο: «Παγίδα είναι.»

«Γνώριζε, όμως, πολλά για την περίπτωσή σου. Αν ήθελε να βρει κάποιο τυχαίο θύμα, δε θα ερχόταν σ'εμάς όπως ήρθε.»

Η Αριστέα μόρφασε. Το ήξερε πως ο Βασνάρος είχε δίκιο. Υπήρχε κάτι το... μυστηριώδες επάνω στη γριά: κάτι που μαρτυρούσε ότι, όντως, κάποια αόρατη δύναμη την είχε στείλει. Η Λόρκη...

«Πώς θα μπούμε εκεί μέσα; Είναι το άντρο των Λογχοφόρων.»

«Το ξέρω,» ένευσε ο Βασνάρος. «Νομίζεις ότι είναι η πρώτη φορά που το βλέπω;»

«Τους έχεις ξανασυναντήσει;»

«Δεν είχα την ευκαιρία. Ασχολούμαι με πιο σοβαρούς κλέφτες απ᾽αυτούς.» Οι Λογχοφόροι ήταν μια συμμορία που περιφερόταν μόνο στην Παραγκούπολη· δεν έφευγε από δω. Τα μέλη της λήστευαν, κυρίως, κανέναν περαστικό και ζητούσαν φόρο από ορισμένα σπίτια για να μην τα διαλύσουν. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ποτέ δεν τους είχαν δώσει σημασία, απ᾽ό,τι ήξερε ο Βασνάρος· μάλλον, τους θεωρούσαν τελείως ασήμαντους: και μάλλον είχαν δίκιο.

«Αυτό σημαίνει ότι θάναι εύκολο να μπούμε εκεί μέσα και να πάρουμε το περιδέραιό μου;» ρώτησε η Αριστέα.

«Δεν το νομίζω,» είπε ο Βασνάρος. «Αλλά ας δοκιμάσουμε πρώτα να φανούμε ευγενικοί.»

Προχώρησε προς το γκριζόπετρο, ισόγειο οικοδόμημα, μπροστά από την ανοιχτή πόρτα του οποίου δύο άντρες κάθονταν σ᾽ένα πέτρινο πεζούλι. Ο ένας κρατούσε ένα ξύλινο δόρυ, με τη σιδερένια αιχμή του να δείχνει τον ουρανό και τον πάτο του ν᾽ακουμπά στο ραγισμένο λιθόστρωτο. Το δόρυ του άλλου ήταν παραδίπλα, στηριγμένο στον τοίχο. Ο πρώτος φρουρός είχε δέρμα κατάμαυρο και ξυρισμένο κεφάλι και πρόσωπο· γκρίζα κουρέλια τον έντυναν. Ο δεύτερος φρουρός είχε δέρμα λευκό-ροζ, βρόμικα ξανθά μαλλιά, και φορούσε παντελόνι και μακρύ πανωφόρι από καφέ πετσί.

«Γεια,» χαιρέτησε ο Βασνάρος, καθώς οι δύο άντρες σηκώνονταν όρθιοι με τα δόρατά τους στα χέρια. Από τη ζώνη του

μαυρόδερμου κρεμόταν ένα μεγάλο πιστόλι· ο άλλος δεν φαινόταν να έχει πυροβόλο όπλο, εκτός αν το έκρυβε μέσα στο πανωφόρι του.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Ένα περιδέραιο απ'όπου κρέμεται ένα αργυρό σύμβολο: ένας ήλιος με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, τον οποίο κρατούν ανάμεσά τους δύο χέρια.»

Τα μάτια του ξανθού στένεψαν. «Το σύμβολο της Αρτάλης. Δεν έχουμε τέτοια πράματα εδώ.»

Φοβάται ότι είμαι πράκτορας της Παντοκράτειρας. «Δε θα πάθετε κανένα κακό. Θα σας πληρώσω, μάλιστα. Έναν ήλιο.»

«Δεν το έχουμε, λέμε!» μούγκρισε ο μαυρόδερμος. «Δίνε του!» Έστρεψε την αιχμή του δόρατός του προς τον Βασνάρο.

Εκείνος την παραμέρισε με το χέρι του, ήπια. «Ήρεμα, αδελφέ. Μια προσφορά κάνω. Ίσως θα θέλατε να το αναφέρετε στο αφεντικό σας.»

«Καλά, θα δούμε.» Ο ξανθός πλησίασε την είσοδο του οικήματος και, βάζοντας δυο δάχτυλα στο στόμα του, σφύριξε.

Μια γυναίκα βγήκε, κοντή και γαλανόδερμη, με ανακατεμένα ξανθά μαλλιά. «Τι είναι;»

«Ο φίλος,» έδειξε με τον αντίχειρα του τον Βασνάρο, «έχει μια προσφορά, λέει, να κάνει.»

Η γυναίκα περίμενε.

Ο Βασνάρος τής είπε τι ήθελε. «Το ξέρω πως έχετε ένα τέτοιο αντικείμενο,» πρόσθεσε.

Η γυναίκα μπήκε πάλι στο άντρο των Λογχοφόρων και, μετά από λίγο, επέστρεψε. «Δεν υπάρχει τέτοιο πράμα,» δήλωσε. «Φύγετε από δω, κι οι δυο σας.»

Η όψη της Αριστέας αγρίεψε, αλλά ο Βασνάρος άγγιξε το μπράτσο της κι άρχισε ν'απομακρύνεται από το γκριζόπτερο οίκημα. Η ιέρεια τον ακολούθησε χωρίς να κάνει φασαρία.

Όταν είχαν πάει αρκετά μακριά και στρίψει τη γωνία, ώστε να μην τους βλέπουν οι Λογχοφόροι, ρώτησε τον Βασνάρο: «Νομίζεις ότι λένε αλήθεια;»

«Δεν ξέρω. Αλλά, αφού η γριά είπε ότι εκεί θα το βρούμε, τότε μάλλον κάπου εκεί μέσα είναι.»

«Αποκλείεται να μας αφήσουν να μπούμε και να κοιτάξουμε,» είπε η Αριστέα.

«Ναι, όντως. Δε μου λες – το θέλεις πολύ αυτό το περιδέραιο;»

«Φυσικά και το θέλω! Δεν είναι ένα *οποιοδήποτε* περιδέραιο – μην κάνεις πως δεν κατ–»

«Αρκετά.» Ο Βασνάρος έβαλε το δάχτυλό του επάνω στα χείλη της.

14.

Ο Αργύριος ξέρει πως το ιερατικό περιδέραιο τού είναι άχρηστο. Δεν το θέλει, αλλά δεν μπορεί και να το πουλήσει. Αν το βγάλει ανοιχτά στην αγορά, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θ'αρχίσουν να του κάνουν ερωτήσεις για το πού το βρήκε, και θα το κατασχέσουν φυσικά. Αν προσπαθήσει να το πουλήσει κρυφά– δεν έχει νόημα να το επιχειρήσει αυτό: Κανένας δεν θέλει να έχει μαζί του ένα μαραφέτι που πιθανώς να τον βάλει σε μπελάδες με την Παντοκράτειρα.

Να το επιστρέψω εκεί που το βρήκα, περνώντας πάλι μέσα από το Στόμα του Δάσους, αποκλείεται...

Όμως – κι αυτή η σκέψη έρχεται ξαφνικά στο μυαλό του – *ίσως μπορώ να το αφήσω να επιστρέψει από μόνο του.*

Και ξέρει – κάτι μέσα του του το επιβεβαιώνει – ότι έχει βρει τη σωστή λύση.

Το πρώτο πράγμα που οφείλει να κάνει είναι να εντοπίσει μία από τις ιέρειες της Αρτάλης: πράγμα που δεν θα είναι εύκολο, έτσι όπως κρύβονται τώρα με τους διωγμούς. Αλλά πρέπει να προσπαθήσει, ελπίζοντας ότι η Λόρκη, γι'ακόμα μια φορά, θα τον καθοδηγήσει... ή, μάλλον, *ξέροντας* ότι η Λόρκη θα τον καθοδηγήσει. Είναι, άλλωστε, ο Μπαλαντέρ της, και *αισθάνεται* σαν τον Μπαλαντέρ της. Η διάσταση της Σεργήλης... έχει, κατά κάποιον μυστηριώδη τρόπο, *αλλάξει* γύρω του· ή ίσως εκείνος να έχει αλλάξει, σε κάποιο βαθύ, πρωταρχικό επίπεδο της ύπαρξής του. Σε κάποιο επίπεδο που τον δένει με τη Σεργήλη.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης αναζητά τις ιέρειες της Αρτάλης...

...και μετά από μέρες, οδηγείται, μέσα από εξωφρενικές συμπτώσεις, κοντά στα μέλη μιας τοπικής επανάστασης, βόρεια και δυτικά της Χαρπόβης, στις νότιες όχθες του ποταμού Τούμβρηθ. Συναντά τους επαναστάτες για να τους προειδοποιήσει ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας βρίσκονται στο κατόπι τους και πρέπει να φύγουν γρήγορα, προτού είναι αργά. Εκείνοι τον υποπτεύονται ότι ο *ίδιος* είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας και τον φυλακίζουν. Ο Αργύριος δεν τους φέρνει αντίσταση, ξέροντας ήδη ότι είναι καταδικασμένοι, ότι η επανάστασή τους θα διαλυθεί όπως και τόσες άλλες μικροεπαναστάσεις που έχουν γίνει στη Σεργήλη πριν από τη δική τους.

Αναρωτιέται αν ποτέ θα γίνει κάποια επανάσταση που μπορεί πραγματικά να απειλήσει την Παντοκράτειρα... Αν είναι να γίνει, πάντως, θα πρέπει να γίνει εκ των έσω: από δικούς της ανθρώπους, νομίζει ο Αργύριος.

Οι Παντοκρατορικοί βρίσκουν το άντρο των επαναστατών και έρχονται για να τους πολεμήσουν. Μέσα στον χαλασμό, ο Αργύριος καταφέρνει να ξεφύγει μαζί με μια κοπέλα κι ένα μικρό αγόρι. Τους πηγαίνει σ'ένα χωριό νοτιοανατολικά της Αγκένροβ και τους αφήνει σε μια οικογένεια αγροτών. Ρωτά

τους αγρότες μήπως ξέρουν για τίποτα ιέρειες της Αρτάλης εδώ κοντά. Δείχνει το περιδέραιο και λέει: *Έχω κάτι να τους δώσω, από μια δική τους που πέθανε από τα όπλα των πολεμιστών της Παντοκράτειρας.*

Οι αγρότες τού απαντούν ότι έχουν ακούσει πως κάποιες ιέρειες της Αρτάλης κρύβονται σ'ένα αρχαίο ερείπιο στ'ανατολικά από εδώ. *Πόσο μακριά;* ρωτά ο Αργύριος. *Πού είναι αυτό το ερείπιο;* Μα οι αγρότες δεν ξέρουν να του πουν. Έτσι, ταξιδεύει πάλι με οδηγό τη Λόρκη...

...κι αισθάνεται τη διάσταση της Σεργήλης να περιστρέφεται γύρω του σαν ρουλέτα, να κυλά σαν ζάρι, να ανακατεύεται σαν τράπουλα με χαρτιά.

Στο δρόμο του συναντά ένα κατεστραμμένο χωριό, από τον καιρό που οι στρατοί της Παντοκράτειρας αλώνιζαν τα εδάφη της Σεργήλης. Κανένας από τους παλιούς του κατοίκους δεν έχει επιστρέψει για να το ανοικοδομήσει. Το έχουν εγκαταλείψει στον άνεμο. Ο Αργύριος κοιμάται μέσα στα ερείπια για να καλυφτεί από τη βροχή. Το πρωί, καβαλά πάλι τον Ανεμοπόδη και συνεχίζει την αναζήτησή του.

Βρίσκει ένα παλιό ερειπωμένο οχυρό πάνω σ'έναν λόφο και ψάχνει για σημάδια ανθρώπων, να δει αν το μέρος κατοικείται ή όχι. Ελπίζει να συναντήσει εδώ τις ιέρειες της Αρτάλης, αλλά συμπεραίνει ότι το οχυρό είναι εγκαταλειμμένο. Μάλλον οι αγρότες έκαναν λάθος· δεν ήταν καλά πληροφορημένοι.

Σε μια κωμόπολη, γνωρίζει μια ιέρεια της Λόρκης, η οποία του λέει πως είχε ονειρευτεί τον ερχομό του: έναν ιερό άντρα της Μεγάλης Κυράς που αναζητά τις ιέρειες της Αρτάλης. Τον φιλοξενεί στο σπίτι της, μέσα στην κωμόπολη, και το βράδυ κάνουν έρωτα επάνω στον βωμό της Λόρκης μέχρι που κοιμούνται από εξουθένωση. Ο Αργύριος ονειρεύεται έναν κατηφορικό δρόμο που οδηγεί σ'ένα παλιό οίκημα που του θυμίζει φυλακή.

Το λέει στην ιέρεια, κι εκείνη συμφωνεί ότι, αναμφίβολα, είναι ένα σημάδι από τη θεά για να συνεχίσει την αναζήτησή του.

Ο Αργύριος φεύγει από τη μικρή πόλη και, ταξιδεύοντας και ρωτώντας για την παλιά φυλακή, καταλήγει σε μια άλλη πόλη στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Η πόλη αυτή τού φαίνεται πολύ πιο αρχαία από την προηγούμενη· τα χτίριά της φέρνουν στο μυαλό του αλλοτινές εποχές, και υπάρχει κάτι το ονειρικό στην όλη της εμφάνιση. Ο Αργύριος αισθάνεται τις τρίχες του να σηκώνονται, γιατί νομίζει ότι μια παρόμοια αίσθηση είχε και όταν βγήκε από το Στόμα του Δάσους και βρέθηκε σ'εκείνη την παράξενη, αλλόχρονη πόλη.

Ακόμα ένα σημάδι;

Δεν αργεί να βρει την ερειπωμένη φυλακή, ακριβώς όπως την είχε δει στο όνειρό του. Ρωτώντας τους ντόπιους μαθαίνει πως δεν χρησιμοποιείται πλέον. *Δεν έχουμε και πολλούς κακοποιούς εδώ πια, δόξα στους θεούς!* του λέει ο ταβερνιάρης. *Είμαστε ήσυχοι. Ούτ' οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας δεν πατούνε. Τι νάρθουν να κάμνουν;*

Το τέλειο μέρος για να κρυφτούν ιέρειες της Αρτάλης, λοιπόν...

Ο Αργύριος, όταν νυχτώνει, πηγαίνει στην παλιά φυλακή και περνά τη γκρεμισμένη πόρτα της, με το πιστόλι του στο χέρι και τ'αφτιά του τεντωμένα. Αισθάνεται τη Σεργήλη να ανακατεύεται γύρω του, σαν τράπουλα.

Φωτίζοντας με τον φακό του, ψάχνει μέχρι που, πρώτα, βρίσκει μια σκάλα που κατεβαίνει και, μετά, μια κλειστή πόρτα. Αν κάποιος μένει εδώ, θα βρίσκεται είτε στο ένα μέρος είτε στο άλλο.

Ο Αργύριος ζυγώνει, τελικά, την πόρτα. «Μ'ακούει κανείς;» ρωτά, μιλώντας δυνατά αλλά χωρίς να φωνάζει, για να μην τον ακούσει κανένας έξω απ'το ερείπιο. «Δεν είμαι εχθρός. Νομίζω

πως φέρνω κάτι που θέλετε. Ένα περιδέραιο. Θρησκευτικής σημασίας. Μ'ακούτε;»

Η πόρτα δεν αργεί ν'ανοίξει. Μια χαραμάδα μόνο, τίποτα περισσότερο. Δύο γυναικεία μάτια φαίνονται, κι από κάτω τους η κάννη ενός πιστολιού. «Ποιος είσαι;»

«Τ'όνομά μου είναι Αργύριος. Δεν είμαι εχθρός.» Θηκαρώνει το δικό του πιστόλι και τραβά από το εσωτερικό της κάπας του το περιδέραιο, αφήνοντας το ασημένιο σύμβολο να κρεμαστεί μπροστά του, φωτισμένο από το τεχνητό φως του φακού του. «Σας φέρνω αυτό.»

«Γιατί;»

«Την Αρτάλη δεν υπηρετείτε; Είσαι μόνο εσύ εδώ, ή είναι κι άλλες;»

«Μπες μέσα,» λέει η γυναίκα, ανοίγοντας την πόρτα και παραμερίζοντας γρήγορα. «Χωρίς να τραβήξεις το όπλο σου.»

Ο Αργύριος μπαίνει σ'ένα δωμάτιο με ξύλινο τραπέζι, μερικές καρέκλες, κι ένα τζάκι. Τρεις γυναίκες είναι εδώ. Αυτή που του άνοιξε – μελαχρινή, με δέρμα λευκό-ροζ – ακόμα βαστά το πιστόλι της και τον σημαδεύει, καθώς κλείνει την πόρτα πίσω του. Μία από τις άλλες στέκεται παραδίπλα, μ'ένα σπαθί στο χέρι· είναι ξανθιά, με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μακριά ώς τη μέση. Η τρίτη γυναίκα στέκεται κοντά στη φωτιά του τζακιού, και δείχνει φοβισμένη αλλά αποφασισμένη να πολεμήσει αν χρειαστεί. Δεν κρατά όπλο. Τα μαλλιά της είναι μαύρα και το δέρμα της λευκό όπως της πρώτης.

«Πού το βρήκες αυτό;» ρωτά η ξανθιά με το σπαθί, που μοιάζει πιο άγρια απ'όλες, σαν να έχει δει στη ζωή της πράγματα που την έχουν αλλάξει για πάντα.

«Επάνω σε μια νεκρή ιέρεια,» απαντά ο Αργύριος, και τείνει το ιερατικό περιδέραιο προς το μέρος της.

«Τ'όνομά της;»

«Δεν το ξέρω. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας την πυροβόλησαν, και πέθανε στα χέρια μου. Μου ζήτησε να πάω το περιδέραιό της σε κάποια άλλη ιέρεια.»

Οι τρεις γυναίκες τον κοιτάζουν παραξενεμένες, έκπληκτες.

«Τι συμβαίνει;» τις ρωτά. «Δε με πιστεύετε;»

«Δεν είναι αυτό,» του λέει η μελαχρινή, κατεβάζοντας το πιστόλι της. «Απλά είναι ότι...» Το ελεύθερό της χέρι αγγίζει το στήθος της. «Όταν με κυνήγησαν, έχασα το ιερατικό μου περιδέραιο. Και προσευχόμουν να το βρω, ή τουλάχιστον να βρω ένα άλλο... Η Μεγάλη Αρτάλη σ'έστειλε σ'εμάς, Αργύριε.»

Δεν είναι η Αρτάλη που μ'έστειλε, ιέρεια, σκέφτεται ο Μπαλαντέρ της Λόρκης· αλλά, χαμογελώντας, της δίνει το περιδέραιο που κρατά. «Ορίστε, λοιπόν, είναι δικό σου. Σα να ήταν δικό σου εξαρχής.»

15.

«Καλύτερα να περιμένουμε να σκοτεινιάσει,» πρότεινε ο Βασνάρος, και η Αριστέα δεν έφερε αντίρρηση, αλλά τον ρώτησε τι είχε στο μυαλό του. Εκείνος τής είπε: «Θα δεις. Πάμε να βρούμε κάποιο μέρος να καθίσουμε ώς τότε.»

Έψαξαν στους γύρω δρόμους μέχρι που βρήκαν μια ταβέρνα. Τα σανίδια του πατώματός της ήταν ξεχαρβαλωμένα και νόμιζες ότι ανασάλευαν σαν ζωντανά καθώς βάδιζες επάνω τους. Από το ηχοσύστημα του ταβερνιάρη ακουγόταν – μαζί με πολλά *κρουκ κρακ χρουκ*, γιατί τα ηχεία δεν ήταν και τα καλύτερα – *Ο Καημός του Τελευταίου Φύλακα*, Νυκτόβιοι Εργατοπατέρες. Η μουσική δεν ενθουσίαζε ούτε την Αριστέα ούτε τον Βασνάρο, αλλά δεν υπήρχε κανένα καλύτερο μέρος εδώ κοντά για να καθίσουν. Έπιασαν ένα γωνιακό τραπέζι στο βάθος και παράγγειλαν φαγητό και φτηνή μπίρα.

«Πώς σκέφτεσαι να μπούμε στο άντρο τους;» ρώτησε, γι'ακόμα μια φορά, η ιέρεια, προτού το φαγητό έρθει.

«Γιατί θες τόσο να μάθεις;» είπε ο Βασνάρος.

«Η υπόθεση αφορά το περιδέραιό μου!»

«Θα δεις τι θα γίνει. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω ακριβώς.»

Η Αριστέα, καθώς κάθονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, ακούμπησε τότε το χέρι της στο γόνατό του και τον φίλησε. Ο Βασνάρος, πιάνοντας το πλάι του λαιμού της, κράτησε το κεφάλι της κοντά του καθώς το φιλί τους βάθαινε. Τα χείλη τους χώρισαν όταν ο σερβιτόρος πλησίασε για ν'αφήσει στο τραπέζι τους τα πιάτα με το φαγητό και τις μπίρες.

«Θα μου πεις, τώρα;» ρώτησε η Αριστέα. «Θέλω να ξέρω, προτού κάνεις κάτι που μπορεί να μας σκοτώσει και τους δύο.»

«Εμείς αποκλείεται να σκοτωθούμε,» είπε ο Βασνάρος, και ήπιε μια γουλιά μπίρα χωρίς να προσθέσει τίποτ'άλλο.

«Είσαι ξεροκέφαλος! Γιατί δε μου λες;»

«Θα τους τρομάξω και θα φύγουν.»

«Θα τους τρομάξεις και θα φύγουν...» Η Αριστέα γέλασε. Άρχισε να τρώει. Δεν τον πίστευε, φυσικά. Σιγά μην έφευγαν οι Λογχοφόροι έτσι εύκολα από το άντρο τους. Μπορεί να μην ήταν από τις χειρότερες συμμορίες της πόλης, μα σίγουρα δεν ήταν και δυο-τρεις αλήτες που μπορούσες να τους τρίξεις τα δόντια και να την κοπανήσουν. Η Αριστέα είχε ακούσει ένα σωρό ανατριχιαστικές ιστορίες γι'αυτούς τους παλιανθρώπους.

Ο Βασνάρος δεν της απάντησε τίποτα, ούτε φάνηκε να ενοχλείται από το γέλιο της.

Τέλος πάντων, σκέφτηκε εκείνη. *Είναι πρόθυμος να με βοηθήσει, κι αυτό είναι αρκετό.*

Πεινούσαν κι οι δύο, έτσι δεν άργησαν να τελειώσουν το φαγητό τους (το οποίο δεν ήταν πολύ: τα πιάτα της ταβέρνας ήταν – εσκεμμένα, αναμφίβολα – μικρά) ούτε να στραγγίσουν τη μπίρα από τα ποτήρια τους. Ο Βασνάρος κοίταξε τα χρήματά του, όταν ο ταβερνιάρης άρχισε να τους ρίχνει λοξές ματιές

μοιάζοντας ν'αναρωτιέται πότε θα τον πλήρωναν. Η Αριστέα, βλέποντας τα λιγοστά νομίσματα που είχε ο Βασνάρος και ξέροντας πως πάντα κρατούσε μόνο όσα μπορούσε να κουβαλήσει, προθυμοποιήθηκε να πληρώσει εκείνη. «Εξάλλου,» του είπε, «σου χρωστάω. Κι ύστερα από σήμερα, θα σου χρωστάω ακόμα περισσότερο.» Εκείνος δεν διαφώνησε. Η ιέρεια σηκώθηκε, πλήρωσε τον ταβερνιάρη, και μετά επέστρεψε στο τραπέζι, καθίζοντας στα γόνατα του Βασνάρου.

«Μου έχεις λείψει,» του ψιθύρισε καθώς φιλιόνταν.

«Θα πρέπει να έρχομαι να παίρνω τις ευλογίες σου πιο συχνά,» αποκρίθηκε εκείνος, και η Αριστέα γέλασε. Το ένα του χέρι ήταν στην πλάτη της, το άλλο κάτω από το φόρεμά της, χαϊδεύοντας τον μηρό της.

Μετά από λίγο, φασαρία ξεκίνησε μέσα στην ταβέρνα. Ένας μεθύστακας κι ένας άλλος τύπος που δεν πρέπει να ήταν μεθυσμένος είχαν πιαστεί στα χέρια. Τρεις άντρες και μια γυναίκα προσπαθούσαν να τους χωρίσουν και να τους βγάλουν έξω: καρέκλες ανατρέπονταν, ποτήρια και πιάτα έσπαγαν, ένα τραπέζι αναποδογύρισε. Ο Βασνάρος και η Αριστέα δεν έδωσαν σημασία, καθώς ήταν ακόμα απασχολημένοι ο ένας με τον άλλο. Ο θόρυβος ερχόταν σαν κάτι το απόμακρο στ'αφτία τους, και κανένας δεν πλησίασε για να τους ενοχλήσει, εκεί στο βάθος όπου κάθονταν. Τελικά, όταν οι φωνές καταλάγιασαν – ο μεθύστακας είχε διωχτεί κακήν-κακώς από το μαγαζί – η Αριστέα είπε: «Έπρεπε να είχαμε πάει σε ξενοδοχείο, όχι σ'ετούτο τον στάβλο.» Ήταν ξαναμμένη, τόσο που τα ρούχα της την ενοχλούσαν.

«Δεν είδα κανένα ξενοδοχείο εδώ γύρω, και τώρα καλύτερα να μη φύγουμε απ'αυτή την περιοχή,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Υπάρχει όμως κι άλλη λύση,» πρόσθεσε, με μια πονηρή γυαλάδα στα μάτια του.

Βγήκαν απ'την ταβέρνα – αποφεύγοντας τα σπασίδια που ο ταβερνιάρης κι οι άλλοι προσπαθούσαν, με σκούπες, να μαζέ-

ψουν από το πάτωμα – και βάδισαν μες στα στριφτά δρομάκια, όπου ησυχία απλωνόταν παντού καθώς ήταν τέσσερις η ώρα το μεσημέρι και οι περισσότεροι κάτοικοι της Παραγκούπολης ροχάλιζαν στα σπίτια τους.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Αριστέα, βλέποντας πως ο Βασνάρος κοίταζε επάνω, τις οροφές.

«Εδώ,» της είπε, τραβώντας την μαζί του καθώς τα δάχτυλά τους ήταν πλεγμένα.

Σταμάτησαν κοντά σ'ένα χτίριο που έγερνε στο πλάι μιας πολυκατοικίας σαν να ήταν κουρασμένο. Για ραφείο φαινόταν, κλειστό τώρα. «Επάνω,» είπε ο Βασνάρος.

«Στην *οροφή*;»

«Φοβάσαι να σκαρφαλώσεις;»

«Όχι.»

«Ωραία, τότε.»

Ο Βασνάρος τη βοήθησε, για ν'ανεβεί πρώτη. Το δώμα δεν ήταν ψηλό, και η Αριστέα εύκολα βρέθηκε πάνω. Δύο γάτες, που κάθονταν τεμπέλικα εκεί, έγιναν καπνός βλέποντας την.

Ο Βασνάρος, μ'ένα πήδημα, πιάστηκε απ'την άκρη της οροφής, ανέβηκε, και άρπαξε την Αριστέα στην αγκαλιά του.

Μετά από κάποια ώρα, η Αριστέα στηριζόμενη στους αγκώνες της είπε: «Δεν είναι τόσο άσχημα όσο φανταζόμουν, να ξαπλώνεις πάνω σε στέγη. Και ούτε η θέα είναι άσχημη, αν σκεφτείς ότι βρισκόμαστε στην Παραγκούπολη.»

«Δεν είσαι ξαπλωμένη στη στέγη,» παρατήρησε ο Βασνάρος, «είσαι ξαπλωμένη επάνω μου· και η θέα σού φαίνεται καλή επειδή μένεις σε υπόγειο.»

«Παλιάνθρωπε...» είπε η Αριστέα, και τον φίλησε γι'ακόμα μια φορά.

Όταν σκοτείνιασε και το ραφείο από κάτω τους είχε ανοίξει (χωρίς ο ιδιοκτήτης να έχει καταλάβει ότι είχε δύο εραστές στην οροφή του – η μια εκ των οποίων, μάλιστα, ιέρεια της Αρτάλης και ο άλλος ο ίδιος ο Τρελός Λύκος), κατέβηκαν από το δώμα και βάδισαν προς το άντρο των Λογχοφόρων.

«Μου έκανες πλάκα πριν, που έλεγες ότι θα τους τρομάξεις και θα φύγουν, έτσι;» είπε η Αριστέα καθώς πλησίαζαν το μέρος όπου προσευχόταν να ξαναβρεί το περιδέραιό της.

«Οι ιέρειες της Αρτάλης, λοιπόν, δεν ξέρουν από αστεία,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;»

Εκείνος δεν της απάντησε. Την οδήγησε σ'έναν δρόμο παράλληλο (ή, μάλλον, *σχεδόν* παράλληλο, έτσι στριφτοί όπως ήταν όλοι οι δρόμοι στην Παραγκούπολη) σ'αυτόν όπου βρισκόταν το άντρο των Λογχοφόρων.

«Θα σκαρφαλώσουμε ξανά,» της είπε, σταματώντας στην πίσω μεριά ενός σπιτιού.

«Γιατί;»

«Επειδή θα τρομάξουμε κι εμείς αν δεν είμαστε κάπου σχετικά μακριά.» Ο Βασνάρος πήδησε, άρπαξε την άκρη του δώματος, κι ανέβηκε, προτού η ιέρεια προλάβει να πει τίποτα.

«Ε!» του φώναξε από κάτω.

«Πήδα.» Ο Βασνάρος άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

Η Αριστέα πήδησε κι έπιασε τον καρπό του, και εκείνος εύκολα την τράβηξε επάνω.

Ο Βασνάρος στράφηκε τώρα στην άλλη μεριά του δώματος, και πέρα απ'αυτό αντίκρισε το άντρο των Λογχοφόρων. *Ωραία,* σκέφτηκε. *Η θέα είναι καλή, και δεν είμαστε πολύ μακριά. Ελπίζω μόνο η ικανότητά μου να εκτοξεύω πράγματα εύστοχα να μη βρει τώρα την ώρα να με πουλήσει.*

Πλησιάζοντας, σκυφτός, την άκρη του δώματος, και κάνοντας νόημα στην Αριστέα να μείνει πίσω, έβγαλε τον σάκο του

από τον ώμο, τον άφησε εμπρός του, και τον άνοιξε. Από μέσα πήρε το Ανεμοεξάεδρο που του είχε δώσει ο Αρτέμιος.

Τώρα, θα μάθουμε αν λειτουργείς...

Το κράτησε με το ένα χέρι, το δεξί, σαν μπάλα που ετοιμαζόταν να την εκτοξεύσει.

«Τι ειν'αυτό;» άκουσε την Αριστερά να λέει πίσω του. «Βόμβα;»

Ο Βασνάρος πάτησε το κουμπί του Ανεμοεξάεδρου – κι αμέσως, το εκτόξευσε προς το άντρο των Λογχοφόρων. Η είσοδος του γκριζόπετρου οικοδομήματος ήταν ανοιχτή, και η μεταλλική συσκευή μπήκε μέσα, ξαφνιάζοντας τους δύο φρουρούς που ήταν απέξω, ο ένας καθισμένος στην πέτρινη πεζούλα, ο άλλος όρθιος.

Το βουητό δυνατού αέρα ακούστηκε, και ουρλιαχτά. Τα ουρλιαχτά των ανθρώπων της συμμορίας. Ο Βασνάρος είδε τους δύο φρουρούς να παραπατούν, κατατρομαγμένοι. Ο ένας άρχισε να τραβά τα μαλλιά του· ο άλλος έτρεξε να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε, φωνάζοντας *δαίμονες! δαίμονες!*

«Τι τους έκανες;» Η Αριστέα είχε έρθει πλάι στον Βασνάρο, στην άκρη του δώματος, σκυφτή κι εκείνη.

Ο Βασνάρος άκουσε μερικούς ψιθύρους να έρχονται μαζί με τον αέρα: ψιθύρους που τον κακολογούσαν, τον έβριζαν, τον υποτιμούσαν· αλλά ήταν απόμακροι, κι επομένως δεν μπορούσαν να τον επηρεάσουν. Δεν ήθελε να φανταστεί τι θα γινόταν μέσα στο άντρο των Λογχοφόρων. Οι φουκαράδες θα τρελαίνονταν...

Τα μάτια της Αριστέας γούρλωσαν, καθώς κι εκείνη μπορούσε ν'ακούσει τους απόμακρους ψιθύρους που έφερνε ο μυστηριώδης άνεμος. «Μεγάλη Αρτάλη!» ψιθύρισε έντονα. «Τι... τι έκανες, Βασνάρε;»

«Άνεμοι του Κενού,» εξήγησε εκείνος. «Δύο απ'αυτούς. Κλεισμένοι μες στο μαραφέτι που πέταξα.»

Η Αριστέα είχε, φυσικά, ακούσει για τους Ανέμους που φυσούσαν στο Πορφυρό Κενό, τους Ανέμους που μπορούσαν να σε τρελάνουν. «Έχεις πάει στο Πορφυρό Κενό;» έκανε, απορημένη.

«Ένας φίλος μού έδωσε τη συσκευή, κι αυτού ένας άλλος τού την έδωσε, ένας άγνωστος ταξιδευτής.»

Οι Λογχοφόροι έβγαιναν τώρα από τον άντρο τους, ουρλιάζοντας περίτρομοι, χοροπηδώντας σαν τρελαμένοι, τραβώντας τα μαλλιά τους, σχίζοντας τα ρούχα τους, πυροβολώντας τυχαία από δω κι από κει – μια σφαίρα χτύπησε έναν στο πόδι, κι αυτός σωριάστηκε και, κοπανώντας το κεφάλι του εσκεμμένα και επανειλημμένα στο πλακόστρωτο, έχασε τις αισθήσεις του.

«Μεγάλη Αρτάλη...!» ψιθύρισε πάλι η Αριστέα.

16.

Όχι πολύ καιρό αφού παίρνουν το ιερατικό περιδέραιο από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, οι ιέρειες της Αρτάλης αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την κρυψώνα τους στην παλιά φυλακή της ήσυχης πόλης· διότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας αποφασίζουν να ερευνήσουν την περιοχή, και καθώς το μέρος είναι μικρό, εύκολα μπορεί κανείς να ψάξει κάθε γωνιά του.

Η μία από τις τρεις ιέρειες σκοτώνεται – αυτοθυσιάζεται – προκειμένου οι άλλες δύο να ξεφύγουν και να αναζητήσουν καταφύγιο αλλού στη Σεργήλη.

Τα ταξίδια τους τις οδηγούν στη Μέλβεργηθ, και όταν βρίσκονται εκεί η μία απ’αυτές – η ιέρεια που είχε πάρει το περιδέραιο από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης – αιχμαλωτίζεται από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, οι οποίοι την πηγαίνουν σ’ένα ανακριτήριο και τη βασανίζουν, προσπαθώντας να την κάνουν να τους αποκαλύψει πού κρύβονται άλλες ιερωμένες

της Αρτάλης. Εκείνη δεν τους λέει τίποτα μέχρι που πεθαίνει – όχι από τα βασανιστήριά τους αλλά από κάτι άλλο: έναν θάνατο πολύ πιο τρομαχτικό μα και πολύ πιο γρήγορο.

Οι Παντοκρατορικοί, από λάθος, ελευθέρωσαν κάτι άσχημο μέσα στο ανακριτήριο, και τώρα πρέπει αμέσως να εγκαταλείψουν το οίκημα. Δεν έχουν καν χρόνο να πάρουν τους αιχμαλώτους από εκεί αν θέλουν να γλιτώσουν τις ζωές τους...

17.

Ο δρόμος άδειασε από Λογχοφόρους· μονάχα ένας ήταν διπλωμένος μπροστά στην είσοδο του άντρου τους και έσκουζε σαν δαρμένος σκύλος.

Επίσης, οι Άνεμοι δεν ακούγονταν πια να φυσούν.

«Κατεβαίνουμε,» είπε ο Βασνάρος, και πήδησε από το δώμα πηγαίνοντας προς το άντρο των Λογχοφόρων.

Η Αριστέα δίστασε για μια στιγμή – τα ύψη την τρόμαζαν – αλλά μετά γονάτισε, έβγαλε τα πόδια της από την άκρη του δώματος, και πήδησε κι εκείνη.

Εν τω μεταξύ, ο Βασνάρος είχε πάει, με γρήγορα βήματα, κοντά στον διπλωμένο Λογχοφόρο, τον είχε κλοτσήσει στο κεφάλι, και τον είχε ρίξει αναίσθητο. Τραβώντας το πιστόλι του και το σπαθί του, μπήκε στο άντρο.

Η Αριστέα τον ακολούθησε έχοντας κι εκείνη το πιστόλι της στο χέρι.

Στο εσωτερικό του άντρου, τα πάντα ήταν άνω-κάτω ύστερα από τη φυγή των Λογχοφόρων. Αναποδογυρισμένες καρέκλες, σπασίδια στο πάτωμα, πεσμένα όπλα, σκορπισμένα τραπουλόχαρτα, μερικά πεταμένα νομίσματα–

Ένας άντρας που βρισκόταν ακόμα εδώ ξεπρόβαλε από μια πόρτα και, ουρλιάζοντας σαν θηρίο, έκανε να πυροβολήσει τον

Βασνάρο με την καραμπίνα του. Αλλά εκείνος έριξε πρώτος, τινάζοντάς του τα μυαλά έξω απ᾽το κεφάλι. (Η Αριστέα γύρισε από την άλλη, θέλοντας ν᾽αποφύγει το θέαμα.)

Ο Βασνάρος πλησίασε, μετά, το Ανεμοεξάεδρο, το οποίο ήταν στο πάτωμα και δεν έμοιαζε σπασμένο. Το σήκωσε από κάτω και το έδωσε στην Αριστέα.

«Τι να το κάνω;» ρώτησε εκείνη, νιώθοντας άσχημα μ᾽αυτό το πράγμα στην αγκαλιά της. «Μπορεί να χρησιμοποιηθεί και δεύτερη φορά;»

«Δεν μου είπε πως είναι μίας χρήσης. Οι Άνεμοι εξακολουθούν νάναι φυλακισμένοι μέσα του.»

«Τόχεις ξαναχρησιμοποιήσει και παλιότερα;»

«Όχι.»

Ο Βασνάρος προχώρησε μέσα στο άντρο, που ήταν σχετικά μικρό, αν και θα το αποκαλούσε κανείς τουλάχιστον μέτριο στην Παραγκούπολη. Η Αριστέα βάδισε πίσω του, έχοντας το Ανεμοεξάεδρο κάτω από την αριστερή μασκάλη και το πιστόλι της στο δεξί χέρι.

Σε μια γωνία, είδαν μια γυναίκα να είναι διπλωμένη, κλαίγοντας γοερά. Ο Βασνάρος την πλησίασε γρήγορα και την κοπάνησε στο κεφάλι με το πλατύ μέρος του ξίφους του, σωριάζοντάς την αναίσθητη, με αίμα στα μαλλιά της.

«Θα πρέπει να ψάξουμε όλο το άντρο, τώρα;» είπε η Αριστέα, κοιτάζοντας ολόγυρα, αναζητώντας το περιδέραιό της.

«Η γριά είπε στο υπόγειο κάτω απ᾽το υπόγειο· κι από κει έχει μια σκάλα.» Ο Βασνάρος έδειξε με το σπαθί του.

Πλησίασαν τη σκάλα. Κάτω, φαινόταν σκοτάδι. Ο Βασνάρος κοίταξε δεξιά κι αριστερά, μήπως υπήρχε κανένας διακόπτης για ν᾽ανάψει φως. Τίποτα, όμως. Θηκάρωσε το σπαθί του, έβγαλε τον φακό από τον σάκο του, κι άρχισε να κατεβαίνει, φωτίζοντας.

Το υπόγειο όπου βρέθηκαν εκείνος κι η Αριστέα ήταν περίπου τόσο μεγάλο όσο και το οίκημα από πάνω του, και γεμάτο

κιβώτια, βαρέλια, κι ένα σωρό σαβούρες. Μύριζε τρόφιμα, ποτά, λάδι, ενεργειακά υγρά, σάπιο ξύλο, σκουριασμένα μέταλλα...

«Μια καταπακτή,» είπε ο Βασνάρος, σταματώντας μπροστά σε μια σιδερένια καταπακτή στο πέτρινο πάτωμα. Ένα λουκέτο την έκλεινε, και στην επιφάνειά της υπήρχαν παράξενα χαράγματα που μονάχα *μαγεία* μπορούσαν να φέρουν στο μυαλό του Βασνάρου. «Το υπόγειο κάτω απ᾽το υπόγειο.»

Η Αριστέα έκανε να σημαδέψει το λουκέτο με το πιστόλι της, αλλά ο Βασνάρος τής είπε: «Μη χαλάς σφαίρες. Θα βρούμε το κλειδί.»

«Πώς;»

Ανέβηκαν τη σκάλα, και ο Βασνάρος πλησίασε τη γυναίκα που είχε αναισθητοποιήσει με το σπαθί του. Της έριξε νερό στη μούρη για να συνέλθει. Εκείνη τρόμαξε βλέποντάς τον από πάνω της· τα μάτια της διαστάλθηκαν. Το χέρι της πήγε προς τη ζώνη της, όπου κρεμόταν ένα ξιφίδιο.

Ο Βασνάρος τής πάτησε τον καρπό κι εκείνη ούρλιαξε. «Το κλειδί θέλω,» της είπε. «Για την καταπακτή στο υπόγειο.»

«Τρελός είσαι!» φώναξε εκείνη. «Δεν ξέρεις τι είναι κει κάτω!»

«Τι είναι;»

«Ένας *δαίμονας*. Το υπόγειο είναι στοιχειωμένο!»

«Άσε τις μαλακίες,» είπε ο Βασνάρος, σημαδεύοντάς την με το πιστόλι του.

«Δεν είναι μαλακίες – είναι στοιχειωμένο, σου λέω! Τ᾽αφεντικό πετά κει κάτω όσους τον τσαντίζουν. Τους τρώει όλους ένας δαίμονας!»

Ο Βασνάρος τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού με τη λαβή του πιστολιού του, κι εκείνη έχασε ξανά τις αισθήσεις της.

«Δαίμονας;» είπε η Αριστέα συνοφρυωμένη, όταν ο Βασνάρος στράφηκε να την κοιτάξει.

«Θα το διασταυρώσουμε,» μούγκρισε εκείνος.

Πήγε στην είσοδο του άντρου, όπου ο άντρας που είχε κλοτσήσει ήταν ακόμα πεσμένος και ακίνητος. Τον άρπαξε από τη μπλούζα και τον τράβηξε μέσα. Του πέταξε νερό στη μούρη από μια καράφα που βρήκε εκεί κοντά. Τον σκούντησε, δυνατά. Εκείνος συνήλθε, μουρμουρίζοντας, μοιάζοντας να παραληρεί.

Ο Βασνάρος τον έπιασε, με τα δύο χέρια, απ'το πέτο και τον κόλλησε στον τοίχο. «Το κλειδί για το λουκέτο της καταπακτής στο υπόγειο. Πού είναι;»

«Το... το κλειδί... ποιο;»

«Το κλειδί της καταπακτής στο υπόγειο!» φώναξε ο Βασνάρος μες στη μούρη του. «Πού είναι; Λέγε αν θες το τομάρι σου!»

«Δε... Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος τον κοπάνησε στον τοίχο, βίαια. «Το κλειδί! Η υπομονή μου έχει όρια!»

«Είν'ο δαίμονας κει κάτω, ρε... ο δαίμονας–»

«Και το *κλειδί*; Πού είναι το γαμημένο κλειδί;»

«Τ'αφεντικό τόχει... μόνο τ'αφεντικό... Τι, τι θες να κάνεις εκεί; Είν'ο δαίμονας εκεί! Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον αναίσθητο.

«Μάλλον, θα πρέπει να το πυροβολήσουμε τελικά,» είπε στην Αριστέα. «Αν δεν μπορεί να το σπάσει το σπαθί μου.»

Κατέβηκαν ξανά στο υπόγειο. Ο Βασνάρος τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε το λουκέτο, πολλές φορές, μέχρι που αυτό διαλύθηκε.

«Η κατασκευή του ήταν καλή,» παρατήρησε, κοιτάζοντας την κόψη του ξίφους του κι αγγίζοντάς την. Είχε στομώσει. «Πρέπει, όντως, να είναι κάτι εκεί κάτω, Αριστέα.»

Η ιέρεια, αν κι έμοιαζε λιγάκι διστακτική, είπε ανασηκώνοντας τους ώμους: «Θα το σκοτώσουμε. Έχουμε πιστόλια μαζί μας.»

«Ελπίζω ν’αποδειχτούν αρκετά.» Ο Βασνάρος θηκάρωσε το σπαθί του και τράβηξε το πιστόλι του. Άφησε τον φακό του κάτω, άνοιξε την καταπακτή, και τον ξανασήκωσε για να φωτίσει μέσα.

Μια παλιά πέτρινη σκάλα.

Άρχισε να κατεβαίνει πρώτος, και η Αριστέα τον ακολούθησε.

Από τα σκοτάδια στο βάθος ακούστηκε κάτι που έμοιαζε με σύριγμα, βρυχηθμό, και φύσημα του ανέμου, συγχρόνως.

Η ιέρεια ξεροκατάπιε άθελά της. Ο Βασνάρος έσφιξε τη λαβή του πιστολιού στο χέρι του, νιώθοντας τις τρίχες του να ορθώνονται.

Ο ήχος αυτός... του είχε φέρει μια ανάμνηση πολύ, πολύ δυσάρεστη...

Η σκάλα τελείωνε σ’έναν στενό πέτρινο διάδρομο. Ο Βασνάρος στάθηκε και αφουγκράστηκε, ενώ συγχρόνως φώτιζε μπροστά. Κανένας θόρυβος δεν ακούστηκε τώρα, και το φως του φακού, διώχνοντας το σκοτάδι, του αποκάλυψε μια σιδερένια πόρτα στ’αριστερά: ανοιχτή. Παρακάτω, κάτι γυάλιζε. Παλιό σίδερο;

Ο Βασνάρος προχώρησε έχοντας το πιστόλι του υψωμένο, και είπε στην Αριστέα χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει: «Κράτα καλά το Ανεμοεξάεδρο – μη σου πέσει,» ενώ από μέσα του καταριόταν που δεν το είχε βάλει στο σάκο του.

Το φως του αποκάλυψε τώρα κελιά στη δεξιά μεριά του πέτρινου περάσματος. Κελιά με μεγάλες καγκελωτές πόρτες. Ο Βασνάρος είδε έναν ανθρώπινο σκελετό μέσα στο πρώτο απ’αυτά. Παρακάτω δεν μπορούσε να διακρίνει.

Πού είναι αυτό το θηρίο που ονομάζουν «δαίμονα»; Πού κρύβεται;

Οι αισθήσεις του ήταν τσιτωμένες· το περίμενε να πεταχτεί από στιγμή σε στιγμή.

Φώτισε αριστερά, μέσα στην ανοιχτή σιδερένια πόρτα. Είδε ένα δωμάτιο που κάποτε πρέπει να ήταν για τους δεσμοφύλακες. Τ'απομεινάρια ενός τραπεζιού υπήρχαν εδώ, καθώς και καθισμάτων. Διάφορες σαβούρες ήταν στο πάτωμα.

Μια πλευρά του δωματίου ήταν ακόμα κρυμμένη στο σκοτάδι. Ο Βασνάρος έκανε ένα βήμα, και έστρεψε το φακό του έτσι ώστε να τη φωτίσει–

Τα μάτια του γούρλωσαν, ενώ το σύριγμα/βρυχηθμός/φύσημα-ανέμου αντηχούσε ξανά.

Είδε μια μάζα από διαφανή ύλη, μέσα στην οποία πάλλονταν σάρκες και αίμα. Κομμάτια από χέρια, δάχτυλα, πόδια, κομμένα έντερα, σπασμένοι εγκέφαλοι, πνεύμονες, κρέας. Ήταν σαν κάποιος να τα είχε ρίξει σε μια διαφανή σακούλα. Μόνο που η συγκεκριμένη σακούλα ήταν ζωντανή, και κουνιόταν με δική της, δαιμονική βούληση. Τα μάτια της ήταν ανομοιόχρωμα, το ένα κατάμαυρο χωρίς κόρη, το άλλο κατακόκκινο με κόρη κατάλευκη. Το στόμα του τέρατος ήταν πελώριο και γεμάτο δόντια που άστραφταν σαν να ήταν από ατσάλι. Πόδια δεν είχε· τα μέλη που το μετακινούσαν θα μπορούσαν να ονομαστούν, καλύτερα, *ψευδοπόδια* ή *κοντά πλοκάμια*, και ήταν παραπάνω από έξι.

Ο Βασνάρος αμέσως αναγνώρισε τον δαίμονα του Εφιάλτη του.

Αμέσως αναγνώρισε το φρικτό πλάσμα που, όταν ήταν νεαρός, είχαν στείλει οι Παντοκρατορικοί για να σκοτώσει εκείνον και την οικογένειά του, επειδή ο πατέρας του ήταν μπλεγμένος σε μια από τις πολλές μικροεπαναστάσεις που είχαν γίνει πολύ προτού ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος της Απολλώνιας κάνει την Επανάσταση η οποία τώρα αντιμαχόταν τη Συμπαντική Παντοκρατορία.

Βγάζοντας μια θηριώδη κραυγή, ο Βασνάρος πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του, επανειλημμένα, γεμίζοντας τον εξωδιαστασιακό δαίμονα αντίκρυ του με σφαίρες.

Το τέρας βρυχήθηκε/σύριξε, και τα ατσάλινα δόντια του κροτάλισε. Οι σφαίρες απλά απορροφιόνταν από το σακοειδές σώμα του και χάνονταν μέσα στις σάρκες, στα ζωτικά όργανα, και στα αίματα – τα απομεινάρια προηγούμενων θυμάτων του.

Η Αριστέα, που τώρα μόλις αντίκρισε τον δαίμονα πάνω απ'τον ώμο του Βασνάρου, ούρλιαξε και πισωπάτησε· η πλάτη της χτύπησε στον τοίχο του πέτρινου διαδρόμου.

Κλικ-κλικ-κλικ–

Οι σφαίρες του πιστολιού του Βασνάρου είχαν τελειώσει. Πέταξε το πυροβόλο όπλο στο πάτωμα και τράβηξε το σπαθί του, καθώς ο δαίμονας ερχόταν καταπάνω του.

«*Όχι!*» ούρλιαζε συγχρόνως η Αριστέα. «Πάμε να φύγουμε – να φύγουμε – να φύγουμε!» Είχε πανικοβληθεί από την αποτρόπαια όψη του τέρατος.

Ο Βασνάρος σπάθισε κραυγάζοντας άναρθρα και χτυπώντας τον δαίμονα καταπρόσωπο. Εκείνος έκοψε την πορεία του, καθώς πρέπει να αισθάνθηκε το χτύπημα παρότι δεν φάνηκε να τραυματίζεται πραγματικά από αυτό. Ο Βασνάρος ένιωσε αντίσταση, σαν η λεπίδα του να είχε περάσει μέσα από παχύρευστη μάζα.

Η Αριστέα προσπάθησε να διώξει τον τρόμο που την είχε καταλάβει, λέγοντας από μέσα της: *Στο Φως της Μεγάλης Θεάς πορεύομαι – Το Φως της Αρτάλης το κακό αποδιώχνει – Το Φως της Αρτάλης μ'αγκαλιάζει, κι η δύναμή του μου προσφέρεται.*

Ο δαίμονας ήταν τώρα στο κατώφλι της σιδερένιας πόρτας, και ο Βασνάρος τον σπάθιζε προσπαθώντας να τον απομακρύνει. Αλλά το εξωδιαστασιακό θηρίο ήταν πολύ δυνατό για να κρατηθεί πίσω· ο Βασνάρος δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να υποχωρήσει.

«Αριστέα!» φώναξε. «Ενεργοποίησε το Ανεμοεξάεδρο, ρίξτο κάτω, και τρέξε στη σκάλα!»

Η ιέρεια της Αρτάλης υπάκουσε. Αφήνοντας το πιστόλι της να πέσει (πολύ πανικόβλητη για να το θηκαρώσει), πάτησε το κουμπί επάνω στην παράξενη συσκευή και την έριξε στο πάτωμα· ύστερα, στράφηκε και έτρεξε.

Ο Βασνάρος την ακολούθησε ενώ ο δαίμονας γρύλιζε πίσω του.

Τα ουρλιαχτά των Ανέμων γέμισαν το υπόγειο.

Σε φτάνει, έρχεται για σένα! άκουσε ο Βασνάρος μέσα στο μυαλό του.

Είναι το τέλος σου!

Ο Εφιάλτης σου ζωντάνεψε και ήρθε για σένα!

Ή μάλλον, εσύ πήγες και τον βρήκες – χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!

Ο Βασνάρος αγνοούσε τις φωνές – ήξερε ότι ήταν οι Άνεμοι του Κενού, που τρέλαιναν τους ανθρώπους – καθώς ανέβαινε τη σκάλα πίσω από την ιέρεια της Αρτάλης.

Η Αριστέα, μέσα στο δικό της μυαλό, άκουγε άλλα λόγια:

Έχεις αποτύχει – εσύ και η θεά σου.

Δεν έχεις πουθενά να κρυφτείς.

Κανένα σπίτι για σένα.

Για πάντα στους δρόμους.

Και τώρα πεθαίνεις μαζί μ'έναν αλήτη. Έναν τρελό.

Από ένα τέρας.

Ίσως και να σου αξίζει, ε; Τι καλό έχεις κάνει στη ζωή σου; Πολέμησες τους εχθρούς σου; Όχι. Κρύφτηκες, δειλή σκύλα! Κρύφτηκες!

Η Αριστέα, καθώς έφτανε επάνω, στο πρώτο υπόγειο του οικήματος, ούρλιαζε. Κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της, προσπαθώντας να βουλώσει τ'αφτιά της. Αλλά οι Άνεμοι ήταν ήδη μέσα της, και γελούσαν, γελούσαν, γελούσαν – τη χλεύαζαν.

Ο Βασνάρος, αφήνοντας την πέτρινη σκάλα πίσω του, γύρισε να κοιτάξει τον δαίμονα. Και τον είδε να έρχεται στο κατόπι

του, ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Αλλά αργά. Δυσκολευόταν. Το δέρμα του – αυτό το διαφανές πράγμα που κρατούσε μέσα του τόσο αποκρουστικό περιεχόμενο – παλλόταν, βίαια. Οι μασέλες του τέρατος ανοιγόκλειναν σπασμωδικά, το ίδιο και τα ανομοιόχρωμα μάτια του.

Η Αριστέα έπεσε πάνω σ'ένα βαρέλι, κλαίγοντας και ουρλιάζοντας. «*Σταματήστε! Σταματήστε! Σταματήστε!*»

Ο Βασνάρος, παλεύοντας κι ο ίδιος με τις φωνές μέσα στο μυαλό του, φώναξε: «*ΑΡΙΣΤΕΑ!* Δε σου λένε αλήθεια, Αριστέα! Δεν είναι πραγματικοί! Είναι Άνεμοι – *Άνεμοι του Κενού!*»

Ο δαίμονας προσπαθούσε να σκαρφαλώσει τα πέτρινα σκαλοπάτια ενώ, συγχρόνως, χτυπιόταν· φαινόταν κι εκείνος να παλεύει με τους Ανέμους που σφύριζαν παντού στο υπόγειο.

Ο Βασνάρος ζύγωσε την Αριστέα, πιάνοντας την από τον ώμο και τραβώντας την για να σηκωθεί από το βαρέλι.

Εκείνη προσπαθούσε να διώξει τις φωνές των Ανέμων με την προσευχή στην Αρτάλη: *Στο Φως της Μεγάλης Θεάς πορεύομαι – Το Φως της Αρτάλης το κακό αποδιώχνει – Το Φως της Αρτάλης μ'αγκαλιάζει, κι η δύναμή του μου προσφέρεται.* Τα λόγια τούτα έσχισαν σαν ρομφαίες τα κακόβουλα λόγια των Ανέμων, και η ιέρεια αισθάνθηκε τη θεά ν'αρχίζει να την προφυλάσσει, σαν μια αόρατη νοητική ασπίδα να είχε δημιουργηθεί γύρω της.

Ο Βασνάρος είδε ότι η Αριστέα ήταν τώρα λίγο καλύτερα· φαινόταν από τα μάτια της. «Το πιστόλι σου,» της είπε. «Το πιστόλι σου!»

«...Δεν το έχω.»

«*Τι!*»

«Μου έπεσε...»

«Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!» καταράστηκε ο Βασνάρος, στρεφόμενος να κοιτάξει τον δαίμονα, με το σπαθί του στο χέρι.

Θα πεθάνετε τώρα, του έλεγαν οι Άνεμοι. *Και εσύ και η πόρνη ιέρεια.*

Θα σας βάλει μέσα του ο δαίμονας!

Τα εντόσθιά σας θα είναι σαν των άλλων που βλέπεις. Το αίμα σας θα είναι εκεί, μέσα σε μια γυάλα!

Χα-χα-χα-χα-χα-χα!

Δε χρειαζόταν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να έρθουν να σε σκοτώσουν, Τρελέ Λύκε – ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ, ΗΛΙΘΙΕ!

Ο Βασνάρος, αν κι αισθανόταν να βρίσκεται στα όριά του, αγνοούσε τους Ανέμους. Ήξερε πως ήταν ο μόνος τρόπος για να τους αντιμετωπίσεις: έτσι είχε ακούσει. Αν τους έδινες την παραμικρή σημασία, σε κατέστρεφαν. Έτρωγαν την ψυχή σου.

Ο δαίμονας πλησίαζε, βρισκόταν στα τελευταία σκαλοπάτια, όταν–

–ένα σημείο του σώματός του, αριστερά του κεφαλιού (αν είχε κεφάλι), *έσπασε.*

Αίματα τινάχτηκαν, μαζί με κρέατα και ζωτικά όργανα.

Σαν να είχε γίνει μια τρύπα σ'ένα σακούλι.

Μια αποπνιχτική αποφορά απλώθηκε παντού.

Ο δαίμονας ούρλιαξε, και το ουρλιαχτό του ήταν ισχυρότερο από τις φωνές των Ανέμων του Κενού. *Πονούσε.*

Ο Βασνάρος, αφήνοντας τον φακό του κάτω, κράτησε το σπαθί του με τα δύο χέρια. Το ύψωσε, και αισθάνθηκε

(μπροστά στα πνευματικά του μάτια, παραδόξως, ένα τραπουλόχαρτο)

ότι τώρα – *τώρα* – έπρεπε να χτυπήσει

(ένας γαλανόδερμος άντρας που κρατά υψωμένο, με το ένα χέρι, ένα περιδέραιο)

ακριβώς εκεί όπου είχε γίνει η τρύπα. Για να αποτελειώσει τον δαίμονα.

Ο Βασνάρος όρμησε

(ο Μπαλαντέρ της Λόρκης)

κατεβάζοντας το ξίφος του αριστερά του κεφαλιού του τέρατος. Αισθάνεται τη λεπίδα να βρίσκει αντίσταση. Αισθάνεται την αντίσταση να υποχωρεί. Νομίζει ότι ακούει κάτι να *σκίζεται*, σαν ύφασμα.

Αίματα, σάρκες, όργανα τινάζονται.

Τα ανομοιόχρωμα, εφιαλτικά μάτια του δαίμονα βουλιάζουν, σβήνουν, χάνονται. Τα σαγόνια του κλείνουν για πάντα.

Ο Βασνάρος

(το τραπουλόχαρτο περιστρέφεται, εξαφανίζεται)

οπισθοχώρησε μερικά βήματα, καθώς ο δαίμονας *έλιωνε* αφήνοντας πίσω του τα κομμάτια των θυμάτων του και μια παχύρρευστη, βλεννώδη διαφανή ουσία.

Οι Άνεμοι είχαν μόλις πάψει να φυσάνε και να ουρλιάζουν, παρατήρησε ο Βασνάρος, και πήρε μερικές βαθιές ανάσες παρά την κακοσμία που είχε γεμίσει τον χώρο.

«Είναι...» είπε η Αριστέα πίσω του. «Είναι νεκρό;»

Ο Βασνάρος γύρισε να την κοιτάξει. «Ναι.»

18.

Ο Αργύριος, όταν επιστρέφει στη Χαρπόβη, βλέπει ένα παράξενο, αλλά πολύ ζωντανό, όνειρο.

Στο όνειρό του, ένα τέρας σκαρφαλώνει μια κατηφορική σκάλα, πλησιάζοντάς τον απειλητικά. Έχει μάτια ανομοιόχρωμα – το ένα μελανό χωρίς κόρη, το άλλο κόκκινο με κόρη άσπρη – μεγάλο στόμα, και σώμα διαφανές που μέσα του φαίνονται σάρκες, αίματα, και ζωτικά όργανα.

Ουρλιαχτά ακούγονται από γύρω, και η βοή δυνατών ανέμων.

Το σώμα του τέρατος σπάει σ'ένα σημείο· μερικά από τα αποκρουστικά περιεχόμενά του τινάζονται.

Ο Μπαλαντέρ ξέρει τι να κάνει, η Λόρκη τον καθοδηγεί: υψώνει το σπαθί του με τα δύο χέρια και χτυπά το τέρας. Το σκίσει στα δύο, κι αυτό πεθαίνει, διαλύεται...

Ξυπνώντας, ο Αργύριος απορεί πώς είδε στον ύπνο του ένα τέτοιο πράγμα.

19.

«Μας είπε ψέματα,» είπε η Αριστέα. «Μας έστειλε εδώ για να πεθάνουμε...» Πιάνοντας την κοιλιά της, έγειρε στο πλάι και ξέρασε. Δεν μπορούσε άλλο ν'αντέξει τη δυσωδία.

«Η γριά; Δεν το ξέρεις ότι μας είπε ψέματα, Αριστέα. Μπορεί νάναι όντως κάτω το περιδέραιό σου.»

Η ιέρεια γύρισε ν'ατενίσει τον Βασνάρο, πιτσιλισμένος καθώς ήταν από τα αίματα. Είχε βγάλει ένα μαντήλι και σκούπιζε τη λεπίδα του ξίφους του.

«Νομίζεις ότι θα το βρω, δηλαδή;»

«Το θεωρώ πιθανό,» της είπε. «Πάμε.» Και, παίρνοντας τον φακό του από κάτω, βάδισε προς τα σκαλοπάτια. Άρχισε να τα κατεβαίνει.

Η Αριστέα τον ακολούθησε, νιώθοντας το αίμα και τα παράξενα, βλεννώδη υγρά του τέρατος να γλιστράνε μέσα στα σανδάλια της και να βρέχουν τα πόδια της. Μόρφασε, αηδιασμένη.

Όταν έφτασαν κάτω, πήρε το πιστόλι της από το πάτωμα, και κοίταξε το Ανεμοεξάεδρο με επιφύλαξη. «Τι έγιναν οι Άνεμοι;» ρώτησε τον Βασνάρο.

«Υποθέτω πως τους παίρνει μέσα πάλι. Δεν τους ελευθερώνει, απλά τους ξαμολάει για λίγο.» Της έδωσε τον φακό του, σήκωσε το Ανεμοεξάεδρο από κάτω, και το έβαλε στον σάκο

του. Μετά, πήρε το πιστόλι του από το πάτωμα, έβγαλε τον άδειο γεμιστήρα, κι έβαλε έναν καινούργιο.

«Νομίζεις ότι ίσως... ίσως νάναι και τίποτ'άλλο εδώ;» ρώτησε η Αριστέα.

«Δεν ξέρω. Αλλά καλύτερα να είμαστε οπλισμένοι, τι λες;»

Προχώρησαν στον στενό πέτρινο διάδρομο, φωτίζοντας τα κελιά στα δεξιά τους. Δεν ήταν δύσκολο να διακρίνουν τι ήταν μέσα, αφού όλες οι πόρτες ήταν καγκελωτές και ή ανοιχτές ή μισάνοιχτες. Είδαν σκελετούς ανθρώπων, ακόμα δεμένους με αλυσίδες στους τοίχους, ή πεσμένους στο πάτωμα. Τα ρούχα τους ήταν επάνω τους, αν και κουρελιασμένα.

«Τι ήταν αυτό το πλάσμα που σκότωσες;» ρώτησε η Αριστέα. «Αυτό τους είχε φάει;»

«Ναι,» απάντησε ο Βασνάρος. «Το έχω ξανασυναντήσει. Τώρα δεν ήταν τόσο ισχυρό όσο τότε. Δεν ήταν ολόκληρο το σώμα του γεμάτο με θύματα.»

«Τι θες να πεις, το έχεις ξανασυναντήσει;»

Ο Βασνάρος σταμάτησε να βαδίζει, καθώς έφτασαν στο τέλος του διαδρόμου, και στράφηκε να την ατενίσει. «Αυτός ο δαίμονας σκότωσε την οικογένειά μου.»

Η Αριστέα ανοιγόκλεισε το στόμα άναρθρα για μια στιγμή. Μετά είπε: «Δε μπορεί να ήταν ο ίδιος...»

«Δεν ξέρω, αλλά κι εκείνος είχε τα ίδια ανομοιόχρωμα μάτια.» Το πρόσωπο του Βασνάρου ήταν ανέκφραστο μες στο μισοσκόταδο, τα μάτια του όμως γυάλιζαν από οργή.

Η Αριστέα κοίταξε τα κελιά, και τα σκέλεθρα μέσα τους. «Τι... τι συνέβη, δηλαδή, εδώ; Ο δαίμονας ξέφυγε από τους Παντοκρατορικούς;»

Ο Βασνάρος ένευσε. «Γι'αυτό, μάλλον, εγκατέλειψαν το ανακριτήριο. Το τέρας έφυγε από τον έλεγχό τους.»

«Δε μπορεί να ήταν από τη Σεργήλη αυτό το πλάσμα...»

«Ναι, εξωδιαστασιακό πρέπει να ήταν. Δεν ξέρω από πού, όμως. Μπορεί από κάποια διάσταση όπως το Σύμπλεγμα ή τη

Διάσταση του Φωτός... ή από κάποιο μέρος που δεν το έχουμε ακούσει ποτέ. Καταβροχθίζει ό,τι έμβιο συναντήσει, Αριστέα, και όσο πιο γεμάτο είναι το διαφανές σώμα του τόσο πιο ισχυρό είναι.»

«Δεν... καταναλώνονται αυτά που τρώει;»

«Φυσικά. Αλλά με αργό ρυθμό. Δεν είναι όπως άλλα πλάσματα. Δε νομίζω καν ότι χέζει.

»Δες τώρα στα κελιά. Ψάξε για το περιδέραιό σου.»

Η Αριστέα φώτισε τους νεκρούς: δεν πρόσεξε τίποτα να γυαλίζει επάνω τους.

«Αποκλείεται να μην είναι εδώ,» είπε ο Βασνάρος, και μπαίνοντας σ'ένα κελί έσκισε τα ρούχα ενός σκέλεθρου. Μετά, πήγε σ'ένα άλλο κελί κι έσχισε τα ρούχα ενός άλλου σκέλεθρου. Κάτω από τα ρούχα του τέταρτου (και προτελευταίου) νεκρού που έσχισε ο Βασνάρος αποκαλύφτηκε ένα περιδέραιο.

«Αυτό είναι!» είπε η Αριστέα. «Ένα ιερατικό περιδέραιο!» Ζύγωσε, και το έβγαλε από το λαιμό της νεκρής – η οποία δεν μπορεί παρά να ήταν ιέρεια της Αρτάλης.

Η Αριστέα το κράτησε εμπρός της, στο φως του φακού, και συνοφρυώθηκε παραξενεμένη. «Μοιάζει με το δικό μου,» παρατήρησε.

«Δε μοιάζουν όλα μεταξύ τους;»

«Ναι, αλλά... Όχι, αυτό *είναι* το δικό μου, Βασνάρε!» Η Αριστέα ήταν έκπληκτη. Τον ατένισε καταπρόσωπο. «Πώς είναι δυνατόν; Ο τύπος που μου το έκλεψε το έφερε εδώ; Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Ίσως απλά να μοιάζουν πάρα, πάρα πολύ.»

Η Αριστέα κούνησε το κεφάλι. «Είναι το *ίδιο,* σου λέω!»

«Τέλος πάντων. Ας φεύγουμε. Οι Λογχοφόροι θα επιστρέψουν αργά ή γρήγορα.»

Η Αριστέα ένευσε, κλείνοντας το περιδέραιο μέσα στη γροθιά της. «Ναι.»

Ανεβαίνοντας στο ισόγειο του οικήματος, βγήκαν από την είσοδό του και είδαν ότι ήδη πέντε Λογχοφόροι ήταν μαζεμένοι εκεί έξω. Όλοι τους ήταν φανερά ζαλισμένοι, και τα μάτια τους έμοιαζαν να αλληθωρίζουν, μα σίγουρα θα μπορούσαν να πολεμήσουν αν χρειαζόταν. Δύο απ᾽αυτούς κρατούσαν δόρατα· μια άλλη κρατούσε πιστόλι· οι δύο τελευταίοι ήταν άοπλοι εκτός από ξιφίδια στις ζώνες τους.

«Ε!» είπε ένας απ᾽τους τελευταίους, κοιτάζοντας τον Βασνάρο και την Αριστέα. «Τι είστε σεις;»

«Περαστικοί,» του απάντησε ο Βασνάρος, και ύψωσε αμέσως το πιστόλι του σημαδεύοντάς τον.

«Ήρθατε να μας ληστέψετε!» γρύλισε η γυναίκα, και ύψωσε το δικό της πιστόλι.

«Το μόνο που κάναμε ήταν να σκοτώσουμε τον δαίμονα που έχετε στο υπόγειο,» απάντησε ο Βασνάρος, εξακολουθώντας να τους σημαδεύει· και η Αριστέα είχε τώρα επίσης υψωμένο το πιστόλι της καθώς στεκόταν πίσω του.

«Σκοτώσατε τον *δαίμονα*;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο ένας απ᾽τους δύο που βαστούσαν δόρατα.

«Μας δουλεύει, ρε!» του είπε ο άλλος.

«Πηγαίντε να κοιτάξετε άμα θέτε!» γρύλισε ο Βασνάρος. «Το τέρας είναι ψόφιο. Τώρα, κάντε πέρα προτού σας ανοίξω τρύπες!»

Οι Λογχοφόροι παραμέρισαν. Ύστερα απ᾽ό,τι τους είχε συμβεί, δεν πρέπει να ήθελαν άλλους μπελάδες.

«Τι ᾽ταν αυτές οι φωνές; Ξέρεις;» ρώτησε εκείνος που είχε μιλήσει πρώτος.

«Δαίμονες,» του είπε ο Βασνάρος, «που είχαν έρθει για τον δαίμονα στο υπόγειο. Μη φοβάσαι, όμως, τους έδιωξα.»

«Τους *έδιωξες*; Τι σκατάς είσαι; – μάγος;»

Ο Βασνάρος δεν αποκρίθηκε καθώς περνούσε ανάμεσά τους, ακολουθούμενος από την Αριστέα.

«Μια στιγμή!» είπε ο ένας απ'αυτούς με τα δόρατα. «Νομίζω πως έχω ξαναδεί τη φάτσα σου. Ο Εκδικητής δεν είσαι; Ο Αγωνιστής των Δρόμων, ο Γιος της Λόρκης!»

«Τι λε, ρε;» του είπε ο άλλος με το δόρυ.

«Ναι, αυτός είναι!» έκανε η γυναίκα με το πιστόλι. «Ο Γιος της Λόρκης!»

Ο Βασνάρος τούς αγνόησε καθώς προχωρούσε, έχοντάς τους γυρισμένη την πλάτη.

«Ελπίζω να έχουν καλή γνώμη για σένα,» του ψιθύρισε η Αριστέα, κοιτάζοντάς τους πάνω απ'τον ώμο της· φοβούμενη ότι αυτή η τύπισσα με το πιστόλι μπορεί ν'αποφάσιζε τελικά να πυροβολήσει.

«Αν δεν έχουν, θα μ'αναγκάσουν να τους τη βελτιώσω,» μούγκρισε ο Βασνάρος.

Κανένας, όμως, δεν τους επιτέθηκε καθώς απομακρύνονταν από το άντρο των Λογχοφόρων.

20.

Μέσα στον υπόγειο ναό της Αρτάλης, η Αριστέα κοίταζε το ιερατικό περιδέραιο στο φως μιας ενεργειακής λάμπας.

«Το ίδιο μού φαίνεται. Με τη διαφορά ότι... είναι σα νάχει παλιώσει λίγο.»

«*Δεν* είναι το ίδιο, λοιπόν!» είπε ο Βασνάρος, που καθόταν σε μια καρέκλα, παραδίπλα, με τα πόδια του πάνω σ'ένα σκαμνί και καπνίζοντας πούρο. Οι μπότες, η κάπα, τα όπλα, και τα πράγματά του ήταν αφημένα στη γωνία του δωματίου – το οποίο η Αριστέα ήθελε να ονομάζει *σηκό* του ναού της. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μυθιστόρημα: *Ο Κοντός και η Πύρινη Πεταλούδα,* του Κρεμτέλβιου Πολύγωνου. Πάντα είχε μερικά

μυθιστορήματα μαζί του· ήταν εθισμένος στη λογοτεχνία όπως άλλοι ήταν εθισμένοι στα ναρκωτικά.

«Το ίδιο είναι!» επέμεινε η Αριστέα, παίρνοντας τα μάτια της από το περιδέραιο και γυρίζοντας για να τον κοιτάξει. «Το ξέρω ότι ακούγεται τρελό, αλλά... είναι... είναι το ίδιο, για όνομα της Αρτάλης!»

«Πολύ παράξενο, τότε,» είπε ο Βασνάρος. Και γέλασε.

«Τι ήταν τόσο αστείο;» απόρησε η Αριστέα, καθώς κάθιζε επάνω στην άκρη του τραπεζιού, περνώντας το περιδέραιο γύρω από τον λαιμό της.

«Διαβάζω Κρεμτέλβιο Πολύγωνο, τώρα.»

«Και λοιπόν;»

«Δε διάβασες το βιβλίο του που σου έδωσα; *Κοντόφτερα Γεράκια, Λοξομύτες Γρύπες*;»

«Προσπάθησα αλλά δεν κατάφερα να περάσω τις είκοσι σελίδες. Τι σχέση έχει αυτό;»

«Ο Πολύγωνος γράφει τις πιο παράξενες, σουρεαλιστικές ιστορίες που έχω διαβάσει,» είπε ο Βασνάρος. «Είμαι σίγουρος ότι θα γελούσε σαν πούστης μ'αυτό που ζήσαμε σήμερα. Ίσως να το έβαζε και σε κάποιο μυθιστόρημά του.»

Η Αριστέα κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Μάλλον πρέπει να ξαναβρώ εκείνο το μυθιστόρημα.»

«Τι θες να πεις, να το *ξαναβρείς*; Το έχεις χάσει;»

Η Αριστέα μόρφασε σκεπτικά. «Εεεμ, δε θυμάμαι ακριβώς πού είναι, αυτή τη στιγμή.»

«Δε σ'το έδωσα για να το χάσεις!»

«Θα το βρω, μην ανησυχείς. Κάπου εδώ μέσα θα είναι.»

Ο Βασνάρος πήρε μια ρουφηξιά από το πούρο του κι έβγαλε τον καπνό απ'τα ρουθούνια, σαν θυμωμένο μυθικό θηρίο που φυσούσε φωτιά. «Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ...» μούγκρισε.

«Μη βλασφημάς μέσα στον ναό μου!» τον προειδοποίησε η Αριστέα.

21.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης αισθάνεται ότι η διάσταση της Σεργήλης βρίσκεται προς στιγμή σε καλή θέση, και χαμογελά.

Το ανακάτεμα της τράπουλας δεν αργεί, όμως, να ξαναρχίσει...

Η Ψυχή του Δαίμονα

Κεφάλαιο Πρώτο
Το Φάγωμα

Η βάρκα έσχιζε γρήγορα τα νερά του ποταμού Τάρνοφ, σηκώνοντας αφρό πίσω της. Η μηχανή της βούιζε μέσα στις σκιές του απογεύματος, που πύκνωναν ολοένα και περισσότερο με κάθε λεπτό που περνούσε. Η βόρεια όχθη του ποταμού ήταν γεμάτη από τη βλάστηση των Φέρνιλγκαν: ψηλά αιωνόβια δέντρα, φυλλωσιές που σε σημεία ήταν αδιαπέραστες, κορμοί χοντροί σαν σπίτια. Η νότια όχθη ήταν μακριά και δεν φαινόταν μέσα στην αραιή ομίχλη.

Βατράχια ακούγονταν να κοάζουν, και μερικές γρήγορες σκιές πηδούσαν, κάπου-κάπου, από νούφαρο σε νούφαρο. Τα δύο αδέλφια, ο Κίριθος και ο Βατράνος, δεν βρίσκονταν πια μακριά από τον προορισμός τους. Κάπου εδώ ήταν το Τέναγος της Κακιάς Στροφής, όπως τ᾽αποκαλούσαν οι γηγενείς των Φέρνιλγκαν.

Ο Κίριθος ήταν καθισμένος στην πρύμνη της βάρκας, κοντά στη μηχανή, έχοντας το ένα χέρι στο δοιάκι και το βλέμμα του στα νερά του ποταμού και στη βόρεια όχθη. Είχε δέρμα κατάλευκο σαν το χιόνι, και μακριά ξανθά μαλλιά και πυκνό μούσι. Τα μάτια του γυάλιζαν γαλανά μέσα απ᾽την κουκούλα της κάπας του. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο, και παραδίπλα ήταν ακουμπισμένο ένα τουφέκι. Και εκείνος και ο αδελφός του είχαν έρθει οπλισμένοι. Δεν περίμεναν κανέναν συγκεκριμένο κίνδυνο, αλλά στα μεγάλα δάση Φέρνιλγκαν ο κίνδυνος καιροφυλαχτεί, έτσι κι αλλιώς, παντού.

Ο Βατράνος καθόταν στην πλώρη της βάρκας. Ήταν ντυμένος παρόμοια με τον αδελφό του, και στην εμφάνιση τού έμοιαζε. Είχε κι αυτός κατάλευκο δέρμα και τα μαλλιά του ήταν μακριά και καστανόξανθα. Αν είχε και μούσι, ίσως κάποιος,

μέσα στο σκοτάδι, να μπορούσε να τον μπερδέψει με τον Κίριθο. Ωστόσο, δεν ήταν δίδυμοι· ο Βατράνος ήταν τρία χρόνια μικρότερος από τον αδελφό του. Στη ζώνη του ήταν θηκαρωμένο ένα σπαθί, κι από τον ώμο του κρεμόταν μια καραμπίνα.

«Εγώ σ'το ξαναλέω ότι άδικα ερχόμαστε,» είπε ο Κίριθος, σχίζοντας τη σιγαλιά του ποταμού. «Ακόμα κι αν ήταν αληθινή η ιστορία του γερό-Λεωνίδα, μπορεί κάποιος άλλος να μας έχει προλάβει.»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Βατράνος χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει, «μα δεν το ξέρουμε πως είναι έτσι. Κι άμα η Λόρκη μάς γλυκοκοιτάξει, θα πλουτίσουμε.»

Ο Κίριθος ρουθούνισε. «Εμείς οι δυο; Τι να τον κάνουμε το θησαυρό εμείς, εδώ που είμαστε; Λες να χτίσουμε κάνα κάστρο και να μείνουμε εκεί, παρατώντας τους υπόλοιπους;»

Ο Βατράνος μειδίασε κοιτάζοντας τον Κίριθο πάνω από τον ώμο του. «Το χρήμα δε θα πάει χαμένο: θα βοηθήσει την Επανάσταση.»

«Αν υποθέσουμε ότι υπάρχει...» μουρμούρισε ο Κίριθος κάτω απ'την ανάσα του.

«Τον έχεις για παλαβό το γέρο-Λεωνίδα, ε;»

«Δεν ξέρω αν είναι παλαβός, αλλά σίγουρα είναι όλο παραμύθια.»

«Γνωρίζει πολλά, όμως· αλλιώς τι να τον κάνει η Επανάσταση; Σου λέω, μπορεί και νάπε αλήθεια, και τότε θα βρούμε καλό πράμα εδώ.» Ο Βατράνος έστρεψε πάλι το βλέμμα του μπροστά, και είδε το παρακλάδι του μεγάλου ποταμού το οποίο οδηγούσε στον βάλτο. Γι'αυτό κιόλας τον ονόμαζαν Τέναγος της Κακιάς Στροφής: γιατί πολλοί είχαν κατά λάθος στρίψει εδώ και τα σκάφη τους είχαν κολλήσει μες στα λιμνάζοντα νερά. Σε κάποιους, μάλιστα, είχαν επιτεθεί και θηρία.

Τα βατράχια κόαζαν δυνατότερα τώρα, γύρω από τα δύο αδέλφια, και ο Κίριθος οδήγησε τη βάρκα προς ένα σημείο της

όχθης που φαινόταν ασφαλές, ενώ ο Βατράνος άναβε τον μπροστινό προβολέα.

Κάποιο ζώο έτρεξε, ξαφνιασμένο, μέσα στο πυκνό δάσος.

Χιλιάδες χρόνια προτού έρθουν οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας στη Σεργήλη· προτού καν η διάστασή μας είναι όπως τώρα την ξέρουμε· όταν τα δέντρα του Μεγάλου Δάσους ήταν ακόμα νέα και μικρά, και όταν τα ζώα και οι άνθρωποι μιλούσαν την ίδια γλώσσα· όταν υπήρχαν μέρη πραγματικά πολιτισμένα, όχι απλώς πόλεις με ψηλές πολυκατοικίες: τότε, αυτήν την παλιά, παλιά, εποχή, ήρθε από τον ποταμό Τάρνοφ ο Ασημόχρυσος Γίγαντας.

Επάνω στη βάρκα του στεκόταν και κωπηλατούσε μ'ένα μεγάλο κουπί. Ο ποταμός Τάρνοφ, εκείνη την εποχή, εκπήγαζε μέσα από ένα πανύψηλο σιδερένιο βουνό που τρυπούσε τους ουρανούς και συναντούσε διαστάσεις τώρα λησμονημένες. Από μια απ'αυτές τις διαστάσεις ήταν που είχε έρθει κι ο Ασημόχρυσος Γίγαντας.

Κωπηλατώντας με το μεγάλο κουπί του, έπλεε πάνω στον ποταμό, που στις όχθες του ορθώνονταν πόλεις αφάνταστου μεγαλείου, γεμάτες ψηλούς, αστραφτερούς πύργους, απόρθητα τείχη, κανόνια που εκτόξευαν το φως του ήλιου, παζάρια όπου έβρισκες ό,τι ποθούσες, όχι μόνο από τη Σεργήλη μα κι από τόσες άλλες διαστάσεις. Αμέτρητοι έμποροι έρχονταν εδώ, στις όχθες του ποταμού Τάρνοφ, τότε. Ήταν τόσο πολύ γνωστός.

Ο Ασημόχρυσος Γίγαντας κωπηλατούσε πάνω στη βάρκα του και κοίταζε δεξιά κι αριστερά, τις όχθες, έχοντας ένα ειρωνικό, έλεγαν, χαμόγελο στα χείλη του, σαν να είχε δει πόλεις ακόμα πιο μεγαλειώδεις και τρομερές.

Σε μια από αυτές σταμάτησε και μίλησε με τους κατοίκους. Τ'όνομά της δεν το ξέρω γιατί έχει πια ξεχαστεί· νομίζω, όμως,

ότι ήταν περίπου εκεί όπου τώρα είναι το Τέναγος της Κακιάς Στροφής. Κι επίσης, όταν σας λέγω για τον Ασημόχρυσο Γίγαντα, μη σας μπαίνει η ιδέα πως ήταν τόσο ψηλός όσο τα δέντρα των Φέρνιλγκαν, ούτε όσο τα τείχη εκείνων των πανάρχαιων θαυμαστών πόλεων. Ήταν απλώς, ας πούμε, δυο φορές όσο εσύ εκεί που είσαι ψηλός. Μη ρωτάς πώς το ξέρω. Δεν έχουν ξεχαστεί τα πάντα από εκείνη την αρχαία εποχή· οι άνθρωποι πεθαίνουν, οι θαυμαστές πόλεις γκρεμίζονται, τα νεαρά δέντρα γερνούν, αλλά τα λόγια μένουν: πηγαίνουν από τον έναν στον άλλο, στον άλλο, στον άλλο, και ου το καθ'εξής.

Ο Ασημόχρυσος Γίγαντας μίλησε, λοιπόν, με τους κατοίκους της πόλης και τους ζήτησε καταφύγιο. Τους ζήτησε να μείνει μαζί τους, ειρηνικά, μέχρι που θα ερχόταν ο καιρός για να ξαναφύγει, πηγαίνοντας ίσως σε κάποια άλλη από τις πόλεις στις όχθες του ποταμού Τάρνοφ, ή επιστρέφοντας στο σιδερένιο βουνό απ'όπου έβγαινε ο ποταμός. Οι κάτοικοι της πόλης δεν έφεραν αντίρρηση. Τον δέχτηκαν. Ορισμένοι επειδή ήταν φιλόξενοι· ορισμένοι επειδή θαύμαζαν την εντυπωσιακή του όψη· ορισμένοι επειδή σκέφτονταν ότι μπορεί η παρουσία του να ωφελούσε την πόλη τους, ή τους ίδιους, με κάποιον τρόπο...

«Πρόσεχε. Πρόσεχε,» είπε ο Βατράνος. «Έχει βράχια.»

«Τα βλέπω,» αποκρίθηκε ο Κίριθος, οδηγώντας τη βάρκα τους με μειωμένη ταχύτητα ανάμεσα στα νούφαρα. Βατράχια πετάγονταν δεξιά κι αριστερά – μικρές, φευγαλέας σκιές στο σούρουπο – κοάζοντας τρομαγμένα.

Το σκάφος πέρασε δίπλα από τα βράχια· ένα αδύναμο *χρρρρρ* ακούστηκε, καθώς το πλάι του τρίφτηκε λιγάκι επάνω τους χωρίς να πάθει ζημιά. Και τώρα, τα δύο αδέλφια βρίσκονταν στην όχθη. Ο Βατράνος πήδησε πρώτος έξω από τη βάρ-

κα, τραβώντας το σπαθί του και κοιτάζοντας ολόγυρα. Τίποτα δε σάλεψε στις σκιές των δασών.

Ο Κίριθος έσβησε τη μηχανή της βάρκας και την κλείδωσε. Άναψε μια ενεργειακή λάμπα και έκλεισε τον προβολέα του σκάφους. Πήρε το τουφέκι του στον ώμο, καθώς κι έναν σάκο με άλλα πράγματα, και βγήκε.

«Λοιπόν, αδελφάκι,» είπε, «αν δεν κάνω λάθος από κει είναι το έλος.» Έδειξε προς τα δεξιά τους, όπου το έδαφος ήταν φανερά ποτισμένο με νερό.

Ο Κίριθος και ο Βατράνος βάδισαν, και σύντομα τα μποτοφορεμένα πόδια τους δεν πατούσαν μόνο επάνω σε μουλιασμένη γη αλλά πλατσούριζαν μέσα σε στάσιμα νερά, γεμάτα λάσπη, νούφαρα, και άλλα χαμηλά ελοχαρή φυτά. Γύρω τους και από πάνω τους ορθώνονταν δέντρα με κορμούς γερτούς και ζαρωμένους, αλλά ψηλά και με μακριά κλωνάρια που έπεφταν μέσα στα νερά του βάλτου ή σχημάτιζαν πλέγματα, χοντρά και πυκνά σαν δίχτυα. Η ομίχλη εδώ ήταν πιο πολλή απ'ό,τι στον ποταμό. Έφτανε ώς τη μέση του Κίριθου και του Βατράνου, και η διαπεραστική υγρασία του τόπου τούς τρυπούσε ώς το κόκαλο.

κρι! κρι! κρι! κρι! έκανε ένα νυχτοπούλι, φτεροκοπώντας, καθώς περνούσε από πάνω τους, πηγαίνοντας από ένα δέντρο σ'ένα άλλο. Τα μάτια του γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο Βατράνος προπορευόταν για να κόβει, με το σπαθί του, κλαδιά που βρίσκονταν στον δρόμο τους, και ο Κίριθος ήταν ένα βήμα πιο πίσω απ'τον αδελφό του, έχοντας την ενεργειακή του λάμπα υψωμένη για να βλέπουν πού πήγαιναν. Έτσι, ο Βατράνος ήταν που το αντίκρισε πρώτος.

«Στάσου,» είπε. «Δες.» Κι έδειξε με το λεπίδι του.

Εκεί, επάνω στον ρυτιδωμένο, χοντρό κορμό ενός δέντρου, υπήρχε ένα χάραγμα που δεν μπορεί να το είχε κάνει η φύση αλλά πρέπει να είχε γίνει με πέτρα ή κάποιο κοπτικό εργαλείο.

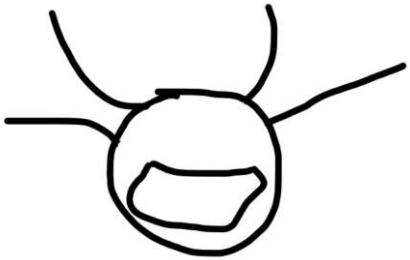

«Ο γέρος δεν είχε πει τίποτα γι'αυτό,» παρατήρησε ο Κίριθος.

«Ναι. Δε φαίνεται, πάντως, νάναι παλιό.» Ο Βατράνος το πλησίασε. Άπλωσε το αριστερό του χέρι και το άγγιξε πάνω στον τραχύ κορμό, προτού ο Κίριθος προλάβει να του φωνάξει «*Μη!*»

«Τι κάνεις έτσι, αδελφέ;» είπε ο Βατράνος. «Είναι μόνο ένα χάραγμα· δε θα με φάει. Και, όπως είχα υποθέσει, πράγματι δεν είναι παλιό.»

«Πρέπει νάναι σύμβολο του Κάρτωλακ,» είπε ο Κίριθος.

«Δεν τόχω ξαναδεί.»

«Ούτε κι εγώ. Αλλά το ξέρεις πως υπάρχουν διάφορες εκφάνσεις του Άρχοντα των Δασών – κι ακόμα κι ο Μεγάλος Λύκος παραδέχεται ότι δεν τις γνωρίζει όλες. Κάποια άγρια φυλή θα το χάραξε τούτο–»

«Εδώ πέρα, μες στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής;»

«–ή κάποιος σαμάνος. Δεν έχει σημασία. Πάμε στη δουλειά μας.»

Ο Βατράνος ένευσε, και είπε: «Βγάλε την πυξίδα, γιατί αλλιώς μας βλέπω να χανόμαστε.»

Ο Ασημόχρυσος Γίγαντας έμεινε αρκετό καιρό με τους κατοίκους της πόλης, και τους έλεγε εκπληκτικές ιστορίες από άλλες

διαστάσεις, τους βοηθούσε στις δουλειές τους, τους συμβούλευε σε φιλοσοφικά και τεχνικά θέματα, γιατί διέθετε πολλές γνώσεις και μεγάλη ευφυία. Οι κάτοικοι της πόλης χαίρονταν που τον είχαν κοντά τους, και οι κάτοικοι των άλλων πόλεων που βρίσκονταν στις όχθες του Τάρνοφ ζήλευαν. Ορισμένοι ταξίδευαν απλά και μόνο για να δουν τον Γίγαντα, να μάθουν αν ήταν αληθινός.

Τη βάρκα του, ο Ασημόχρυσος Γίγαντας την είχε δεμένη σε μια από τις αποβάθρες της πόλης, με μια μεγάλη, χοντρή αλυσίδα. Και δεν ήταν κανένα συνηθισμένο σκάφος. Δεν έμοιαζε με τις άλλες βάρκες που έβρισκε κανείς εκείνη την εποχή στον ποταμό. Ήταν υπέροχη και εξωτική, και η καμπίνα της ήταν πάντοτε κλειδωμένη και τα φινιστρίνια της σφραγισμένα. Ο Γίγαντας έμπαινε, κάπου-κάπου, εκεί κι όταν έβγαινε είχε μαζί του ό,τι χρειαζόταν στις δουλειές του με τους κατοίκους της πόλης: μηχανήματα και συσκευές που κανείς δεν είχε δει πουθενά αλλού. Τον ρώτησαν, φυσικά, από ποια διάσταση ερχόταν, από πού τα είχε φέρει όλ'αυτά, αλλά εκείνος αρνιόταν ν'απαντήσει, λέγοντας μονάχα «Είμαι από έναν μακρινό, μακρινό τόπο που δεν θα έχετε ακούσει»· και η όψη του ήταν πάντοτε θλιμμένη όταν το έλεγε αυτό: έτσι πολλοί υπέθεσαν ότι μάλλον δεν μπορούσε να επιστρέψει στον τόπο του, γι'αυτό βρισκόταν εδώ. Ήταν φυγάς. Ο ίδιος, όμως, ποτέ δεν το επιβεβαίωσε τούτο, και κανείς δεν είχε τα κότσια να τον ρωτήσει ευθέως.

Οι μέρες περνούσαν, οι μήνες περνούσαν, και ο Ασημόχρυσος Γίγαντας έμενε μαζί με τους κατοίκους της πόλης, ειρηνικά. Στην αρχή, του είχαν στήσει μια σκηνή στο Μεγάλο Παζάρι, και εκεί κοιμόταν. Μετά, όμως, φέρνοντας εξωτικά και παράξενα υλικά από την καμπίνα της βάρκας του, έφτιαξε δια νυκτός ένα ολόκληρο σπίτι στο μέρος όπου πριν βρισκόταν η σκηνή, και είπε ότι μπορούσε να το διαλύσει επίσης γρήγορα και να το εξαφανίσει, αν ήθελε.

Τώρα, γι'αυτό που θα σας πω υπάρχει αμφιβολία. Ορισμένοι λέγουν ότι το έκαναν οι κάτοικοι της πόλης όπου έμενε ο Γίγαντας, ορισμένοι ότι το έκαναν οι κάτοικοι κάποιας άλλης πόλης. Δυο κλέφτες, πάντως, προσπάθησαν να ανοίξουν την καμπίνα της βάρκας του Γίγαντα και να κλέψουν τα θαυμαστά πράγματα που είχε μέσα. Αλλά η πόρτα δεν άνοιγε με κανέναν τρόπο, και ο Ασημόχρυσος Γίγαντας εμφανίστηκε ξαφνικά πίσω τους, και οι κλέφτες βούτηξαν στον ποταμό κι έφυγαν κολυμπώντας. Εκείνος δεν έκανε καμια κίνηση να τους κυνηγήσει. Και το παράξενο ήταν ότι, εκείνη την ώρα, κανένας δεν τον είχε δει να βγαίνει από το σπίτι του και να πηγαίνει προς το λιμάνι. Ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί από το ένα μέρος και να είχε εμφανιστεί στο άλλο!

Ο Κίριθος και ο Βατράνος προσανατολίστηκαν προς τα βορειοανατολικά χρησιμοποιώντας την ενεργειακή πυξίδα τους, και συνέχισαν να αναζητούν το σημάδι που περίμεναν να βρουν αν όσα είχε πει ο γέρο-Λεωνίδας περιείχαν μια δόση αλήθειας.

Το νερό του βάλτου σε ορισμένα σημεία γινόταν πολύ βαθύ και επικίνδυνο· έφτανε πάνω από τα γόνατά τους· και τότε, τα δύο αδέλφια ήξεραν ότι το συνετότερο ήταν να στρίψουν, να διαγράψουν κύκλο, ώστε να αποφύγουν αυτή την περιοχή και να βαδίσουν εκεί όπου το νερό δεν ξεπερνούσε τα γόνατά τους. Επίσης, όφειλαν να προσέχουν για ρουφήχτρες. Ο Βατράνος είχε κόψει ένα μακρύ, γερό κλωνάρι και σκάλιζε μ'αυτό τον πυθμένα μπροστά τους, για να διαπιστώνει αν ήταν σταθερός ή αν θα πατούσαν και θα τους τραβούσε κάτω.

«Δεν το βλέπω πουθενά, γαμώ τα μυαλά του γέρου...!» μούγκρισε μετά από κάποια ώρα ο Κίριθος, αγανακτισμένος από το ταξίδι μέσα στον βούρκο. «Δεν υπάρχει. Σ'το είχα πει, αλλά

εσύ ήθελες, σώνει και καλά, νάρθουμε να το βρούμε! Ο άνθρωπος απ᾽το κεφάλι του τα βγάζει, γαμώ το μυαλό του!»

«Σιγά, αδελφέ· μη βιάζεσαι να μιλήσεις,» είπε ο Βατράνος.

«Ελπίζεις ακόμα ότι θα το βρούμε;»

«Ναι.»

«Είσαι τρελός κι εσύ!»

Τελικά, όμως, καθώς είχε πέσει η βαθιά νύχτα και τα δύο αδέλφια ακόμα πλατσούριζαν μέσα στο επικίνδυνο τέναγος, αποφεύγοντας με εμπειρία τις παγίδες του, κάτι ψηλό και μαύρο φάνηκε στο πέρας της ακτίνας του φωτός της ενεργειακής λάμπας τους. Κάτι που δεν ήταν κορμός δέντρου. Ζούσαν κι οι δυο τους από μικροί στα Φέρνιλγκαν και ήξεραν πώς ήταν οι κορμοί των δέντρων, ακόμα και μες στη νύχτα. Όχι, αυτός δεν ήταν κορμός. Ήταν πέτρα.

«Χα-χα-χα!» γέλασε ο Βατράνος. «Το βρήκαμε, ρε! Ορίστε! *Υπάρχει!*»

«Τώρα, *εσύ* μη βιάζεσαι να μιλήσεις,» αποκρίθηκε ο Κίριθος. «Πάμε πιο κοντά να δούμε.»

Βάδισαν προς την ψηλή πέτρινη στήλη που ορθωνόταν μέσα από το έλος, κι αμέσως διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να πλησιάσουν. Τα στάσιμα νερά βάθαιναν επικίνδυνα προς εκείνη τη μεριά. Πολύ επικίνδυνα.

«Σκατά...!» μούγκρισε ο Βατράνος. «Πρέπει να φτιάξουμε σχεδία. Φέρε τα τσεκούρια.»

Ο Κίριθος έβγαλε τον σάκο απ᾽τον ώμο του.

Ο Ασημόχρυσος Γίγαντας είχε τρομερές και μυστηριώδεις δυνάμεις: όλοι το λέγανε. Μερικοί, μάλιστα, έφταναν στο σημείο να υπονοούν ότι ήταν θεός. Ο ίδιος γέλασε όταν άκουσε κάτι τέτοιο. Δεν είμαι θεός, είπε, ούτε κατά διάνοια. Έχετε μεγάλη φαντασία σε τούτους τους τόπους!

Τα χρόνια πέρασαν έτσι, ώσπου πόλεμος αρχίνησε ανάμεσα στις πόλεις του ποταμού· και η πόλη που είχε φιλοξενήσει τον Ασημόχρυσο Γίγαντα ζήτησε τη βοήθειά του. «Αν μας βοηθήσεις εσύ, κανέναν δεν έχουμε να φοβηθούμε!» Μα εκείνος αποκρίθηκε πως τώρα είχε έρθει η ώρα να φύγει. Πράγμα που τους θύμωσε. «Τώρα; Ύστερα από τόσο καιρό που σε φιλοξενούμε; Τώρα θες να φύγεις, που σε χρειαζόμαστε;» Πολλοί τον αποκάλεσαν δειλό, είπαν ότι έφευγε επειδή φοβόταν για τη ζωή του. «Δε φοβάμαι για τη ζωή μου,» τους είπε ο Γίγαντας. «Ήρθε, όμως, ο καιρός να ταξιδέψω. Ούτε εγώ δεν το ήξερα. Ξυπνώντας σήμερα το πρωί, το είδα. Αλλά, προτού φύγω, θα σας αφήσω ένα δώρο για τη φιλοξενία που μου δείξατε.» Και έβγαλε έναν παράξενο μηχανισμό από το σπίτι του και τον άφησε μπροστά στους άρχοντες της πόλης. Επίσης, τους έδωσε ένα βιβλίο και τους είπε: «Εδώ είναι γραμμένος ένας κώδικας. Όταν επιθυμείτε κάτι, θα το γράφετε σ'αυτόν τον κώδικα, επάνω σε μια χάρτινη ταινία. Μετά, θα περνάνε την ταινία σε τούτο εδώ το σημείο του μηχανήματος. Θα κλείνετε τα μάτια σας, θα λέτε τρεις φορές 'Ίρφας Νούρφας Ντόρφας', και το μηχάνημα θα φροντίζει η επιθυμία σας να γίνει αληθινή.»

Μη γελάτε, είναι πραγματική ιστορία! Επειδή είναι πολύ παλιά – πανάρχαιη – σας φαίνεται παράξενη. Ακούστε τι έγινε μετά!

Ο Ασημόχρυσος Γίγαντας μάζεψε το σπίτι του μέσα στη γροθιά του, σαν να ήταν καμωμένο από λάστιχο, μπήκε στη βάρκα του, και έφυγε από το λιμάνι της πόλης. Ενώ ο πόλεμος στις όχθες θέριευε γύρω του, εκείνος, σαν να ήθελε να αποφύγει την οποιαδήποτε εμπλοκή στις διαμάχες, έπλευσε γρήγορα σαν τον άνεμο προς τ'ανατολικά, μέχρι που έφτασε στο σιδερένιο βουνό και χάθηκε κάπου στις πηγές του ποταμού, ταξιδεύοντας πιθανώς σ'άλλη διάσταση – σε ποια δεν ξέρω – ούτε και κανένας άλλος γνωρίζει, ό,τι κι αν σας πει· γιατί τον Ασημόχρυσο Γίγαντα δεν τον ξαναείδαμε...

Ο Κίριθος και ο Βατράνος πήγαν εκεί όπου ήταν κάμποσα δέντρα μαζεμένα το ένα κοντά στο άλλο και, χρησιμοποιώντας τα τσεκούρια τους, έκοψαν τρία απ᾽αυτά, τα έδεσαν μεταξύ τους με χοντρό σχοινί, και έφτιαξαν μια πρόχειρη σχεδία η οποία ήταν καλή μόνο για μικρές αποστάσεις μέσα σε βάλτο· σε οποιοδήποτε γρήγορο ρεύμα θα γινόταν κομμάτια: κι οι δυο τους το ήξεραν.

Για τώρα, όμως, ήταν ό,τι τους χρειαζόταν.

Ανέβηκαν επάνω της και ο Βατράνος έκανε κουπί μ᾽ένα μεγάλο κλαδί γεμάτο πλατιά φύλλα, ώσπου έφτασαν κοντά στην ψηλή πέτρα που ξεπρόβαλλε μέσα από τον βούρκο. Ήταν ορθογώνια περίπου, γερτή, και γκρίζα. Καταφανώς *παμπάλαια*. Δεν έμοιαζε με φυσική πέτρα αλλά με κατεργασμένη: το τελευταίο απομεινάρι κάποιου αρχέγονου τείχους ή οικοδομήματος.

«Αυτό είναι!» σύριξε, ενθουσιασμένα, ο Βατράνος μέσα απ᾽τα δόντια του. «Το βρήκαμε!»

«Ο γέρος είπε για ένα σημάδι πάνω στην πέτρα. Πήγαινέ μας στο πλάι, να δούμε, γιατί από δω εγώ δε βλέπω κανένα σημάδι.»

Ο Βατράνος κωπηλάτησε, οδηγώντας τους – μετά δυσκολίας, λόγω της πρόχειρης κατασκευής της σχεδίας – εκεί όπου μπορούσαν να κοιτάξουν μια άλλη μεριά της γερτής πέτρινης στήλης. Και τώρα, το είδαν: δύο γραμμές που σχημάτιζαν ανάποδο τρίγωνο, και μια οριζόντια γραμμή κάτω από τη μύτη του τριγώνου.

«Ναι!» αναφώνησε ο Βατράνος. «Γαμώ τα γένια σου, Κίριθε, εδώ είναι!»

«Εδώ είναι το σημάδι, όχι κι ο θησαυρός.»

«Θα τον βρούμε κι αυτόν, και τότε θα δω τι θα λες.» Ο Βατράνος γέλασε. «Ο Μεγάλος Λύκος θα μας κάνει θεούς!»

Ο Κίριθος δεν αποκρίθηκε, διατηρώντας τις αμφιβολίες του για όλη τούτη την επιχείρηση. Κατά πρώτον, δεν το θεωρούσε καθόλου συνετό που είχαν φύγει από το άντρο χωρίς να πουν τίποτα σε κανέναν για το πού πήγαιναν. Αλλά ο Βατράνος επέμενε. *Οι περισσότεροι είναι αντιρρησίες σαν εσένα,* του είχε πει, *και θα μας πουν να μην ψάξουμε για το θησαυρό, θεωρώντας τα λόγια του γέρου παραμύθια. Και μπορεί κι ο Μεγάλος Λύκος να το απαγορεύσει· κι άμα το απαγορεύσει ο Μεγάλος Λύκος, την κάτσαμε: δε θα πάμε πουθενά – ενώ, άμα του φέρουμε ολόκληρο θησαυρό, πίστεψέ με, δεν θα έχει πρόβλημα!*

Ο Κίριθος είχε αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί γι᾽ακόμα μια φορά από τον μικρό αδελφό του – μια συνήθεια που πραγματικά έπρεπε να κόψει κάποτε.

Ευτυχώς, σκέφτηκε τώρα, *δεν έχουμε μπλέξει ακόμα, τουλάχιστον.*

«Τι κάθεσαι και κοιτάς;» είπε ο Βατράνος. «Ώρα να βουτήξουμε.»

«Κάποιος πρέπει να μείνει επάνω, στη σχεδία.»

«Όπως πάντα, εγώ θα κάνω την αγγαρεία, ε;» μειδίασε ο Βατράνος, φανερά ευδιάθετος. «Λοιπόν,» είπε, πιάνοντας τον σάκο που ήταν ανάμεσά τους, «θα το δεχτώ και πάλι, μιας και είσαι ο μεγάλος αδελφός.» Έβγαλε τα σύνεργα κατάδυσης, το ένα μετά το άλλο.

Ο Κίριθος τον έβλεπε ενθουσιασμένο, κι αυτό, για κάποιον διαισθητικό λόγο, τον ανησυχούσε.

Ο πόλεμος ρήμαξε τις πόλεις του ποταμού. Τα όπλα που είχαν όλες τους ήταν τρομερά, και η μία έκανε κομμάτια τα τείχη και τα οικοδομήματα της άλλης. Τα πλοία τους έπλεαν πάνω στα

νερά του Τάρνοφ εκτοξεύοντας καταστροφικά βλήματα. Τα αεροσκάφη τους πετούσαν στους ουρανούς βομβαρδίζοντας ανελέητα.

Και κανείς δεν μπορούσε να συμφωνήσει γιατί ακριβώς αυτός ο πόλεμος – ο Μεγάλος Πόλεμος του Ποταμού – είχε αρχινήσει. Ο ένας έλεγε το ένα, ο άλλος έλεγε το άλλο. «Αυτοί επιτέθηκαν σ'εμάς»· «Είχαν διαπράξει το τάδε έγκλημα εναντίον μας πριν από τόσα χρόνια»· «Τούτα τα εδάφη ήταν, παλιά, δικά μας»· «Ο παππούς μου είχε σκοτωθεί από τον παππού του»· και τα λοιπά και τα λοιπά.

Τι έγινε με το μηχάνημα του Ασημόχρυσου Γίγαντα, ρωτάτε, ε; Το χρησιμοποίησαν, πώς δεν το χρησιμοποίησαν· και κάποτε τους έδινε ακριβώς εκείνο που ήθελαν, κάποτε τους έδινε κάτι παραπλήσιο ή και τελείως άχρηστο, κάποτε τους έδινε κάτι που δεν ήθελαν καθόλου, κάτι καταστροφικό. Και γιατί να συμβαίνουν όλ'αυτά τα... ατυχήματα; αναρωτιόνταν. Γιατί να μην τους δίνει πάντα ακριβώς *εκείνο που ήθελαν; Ποιο ήταν το πρόβλημα; Οι περισσότεροι υπέθεταν πως αυτοί που χρησιμοποιούσαν τη μηχανή – οι άρχοντες της πόλης, δηλαδή – δεν διάβαζαν καλά τον κώδικα στο βιβλίο. Έκαναν λάθη. Ήταν ανόητοι.*

Και, μέσα στον πανικό του πολέμου, τρεις κλέφτες γλίστρησαν στο εσωτερικό του παλατιού της πόλης και κατόρθωσαν ν'αρπάξουν το θαυμαστό μηχάνημα και το βιβλίο με τον κώδικα, παρά τη φρούρηση και τους μηχανισμούς ασφαλείας που είχαν βάλει γύρω τους οι άρχοντες. Οι κλέφτες είπαν, τότε, σ'έναν άλλο άρχοντα μιας άλλης πόλης ότι είχαν το θαυματουργό μηχάνημα στην κατοχή τους, για να δουν τι προσφορά θα τους έκανε γι'αυτό. Εκείνος τούς αιχμαλώτισε και τους βασάνισε μέχρι που του αποκάλυψαν πού το είχαν κρύψει. Πήρε το μηχάνημα στην κατοχή του και το χρησιμοποίησε – και τα αποτελέσματα ήταν τα ίδια. Τη μια γινόταν αυτό που ήθελε,

την άλλη όχι. Ο κώδικας πρέπει να έφταιγε, ο κώδικας στο βιβλίο!

Ο πόλεμος βέβαια συνεχιζόταν και, ενώ οι θαυμαστές πόλεις σμπαραλιάζονταν, το μηχάνημα άλλαζε χέρια. Από άρχοντα σε στρατηλάτη, σε άρχοντα, σε ληστή, σε ιερέα, σε μάγο, σε στρατηλάτη... Κανένας δεν ξέρει πόσοι το πήραν στην κατοχή τους. Το βέβαιο, όμως, είναι ότι μετά από πολλά χρόνια, όταν οι περισσότερες από εκείνες τις εκπληκτικές πόλεις δεν ήταν παρά ερείπια, το είχε στην κατοχή της μια πειρατίνα που τριγύριζε στα νερά του ποταμού Τάρνοφ. Αλλά δεν είχε και το βιβλίο με τον κωδικό, έτσι το μηχάνημα από μόνο του της ήταν άχρηστο τελείως.

Για καιρό αναζητούσε το βιβλίο, μα ποτέ δεν το βρήκε. Και τελικά συνάντησε τρεις μυστηριώδεις ταξιδευτές που είχαν έρθει από άλλες διαστάσεις πέρα από το σιδερένιο βουνό που ακόμα υπήρχε στην ανατολή εκείνη την εποχή. Οι τρεις ταξιδιώτες – που όλοι τους φορούσαν ασημόχρυσες μάσκες – της είπαν ότι ήθελαν το μηχάνημα, και ήταν πρόθυμοι να της δώσουν ολόκληρο θησαυρό γι'αυτό. Η πειρατίνα τούς ρώτησε πώς σκόπευαν να χρησιμοποιήσουν το μηχάνημα αφού δεν υπήρχε το βιβλίο με τον κώδικα για το οποίο μιλούσαν οι θρύλοι. Εκείνοι αποκρίθηκαν ότι αυτό ήταν δική τους δουλειά· δεχόταν την προσφορά τους ή όχι; Η πειρατίνα δέχτηκε: τους έδωσε το μηχάνημα και της έδωσαν τον μεγαλύτερο θησαυρό που είχε δει ποτέ της.

Με τέτοιο θησαυρό στην κατοχή της, όμως, οι άλλοι πειρατές του ποταμού – και όχι μόνο οι πειρατές – θα την κυνηγούσαν μέρα-νύχτα. Έτσι, αποφάσισε να τον θάψει σ'ένα μέρος όπου κανείς δεν θα τον έβρισκε: στο μέρος όπου, πριν από τόσους αιώνες, ορθωνόταν η πόλη που είχε φιλοξενήσει τον Ασημόχρυσο Γίγαντα: μια περιοχή που τώρα όλοι τη θεωρούσαν στοιχειωμένη.

Κι ακόμα εκεί είναι ο θησαυρός της, μες στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής. Μου το είπε ένας παλιός ναυτικός, στα βαθιά γεράματά του, προτού πεθάνει. Εκεί που μια πέτρινη στήλη βγαίνει μέσα από τον βούρκο – μια στήλη που μοιάζει με τμήμα πεσμένου προαιώνιου τείχους – εκεί πρέπει να βουτήξεις για να βρεις τον θησαυρό. Επάνω στην παλιά αυτή πέτρα υπάρχει ένα σύμβολο σαν αυτό που θα σας χαράξω εδώ, στο τραπέζι– Ήρεμα, ρε ταβερνιάρη, δε σου χαλάμε το ξύλο, να πούμε!

Ο Βατράνος έβγαλε τα ρούχα του, φόρεσε τη δερμάτινη στολή κατάδυσης, φορτώθηκε μια φιάλη με αέρα, έβαλε στο στόμα του τη μάσκα με τον αναπνευστήρα, πήρε ένα ξιφίδιο κι έναν αδιάβροχο φακό, και βούτηξε από την πρόχειρη σχεδία.

Τα νερά ήταν πιο σκοτεινά και μαύρα απ᾽ὸ,τι περίμενε. Νόμιζε ότι καταδυόταν μέσα σε μια λίμνη από μαύρο, πηχτό μελάνι. Και γύρω του σκοτεινές μορφές περνούσαν: μακριά φίδια και ερπετά, ψάρια των βάλτων, έντομα που κολυμπούσαν. Αν δεν είχε συνηθίσει να ζει στα Φέρνιλγκαν, θα είχε φύγει περίτρομος, ουρλιάζοντας και νομίζοντας για μέρες ότι αυτά τα ελεεινά πράγματα σκαρφάλωναν επάνω του.

Η φύση των μεγάλων δασότοπων, όμως, δεν τάραζε την ψυχή του Βατράνου, που ζούσε εδώ από μικρός. Εκείνο που, μετά από λίγο, τον εξέπληξε ήταν το βάθος όπου έφτανε αυτή η αρχέγονη πέτρινη στήλη. Κατέβαινε και κατέβαινε και κατέβαινε, και δεν έφτανε στο τέλος της. Ο βάλτος ήταν πολύ βαθύς εδώ, και η πέτρα πήγαινε μέχρι κάτω. Επάνω της ζώα είχαν κάνει τις φωλιές τους, μπορούσε να δει ο Βατράνος στο φως του φακού του. Αλλά ο θησαυρός αποκλείεται να ήταν μέσα σε κάποια χαραμάδα της πέτρας· πρέπει να βρισκόταν θαμμένος στον πυθμένα, εκεί όπου η πέτρα τελείωνε.

Απρόσμενα, αισθάνθηκε μια ταραχή στο νερό. Σαν ένα δυνατό ρεύμα από τα δεξιά.

Πώς ήταν δυνατόν; Τα νερά του βάλτου ήταν στάσιμα· δεν υπήρχαν ρεύματα σε τούτο το μέρος.

Μονάχα μία εξήγηση υπήρχε. *Κάτι κινήθηκε. Κάτι είναι μαζί μου εδώ κάτω. Κάτι μεγάλο.* Η σκέψη αυτή έφερε τον Βατράνο σε πολεμική εγρήγορση. Ύψωσε το ξιφίδιό του και κοίταξε ολόγυρα, φωτίζοντας με τον φακό του, έτοιμος να πολεμήσει σαν θηρίο ή να υποχωρήσει κολυμπώντας γρήγορα προς τα πάνω.

Για μερικές στιγμές δεν μπορούσε να διακρίνει το παραμικρό μέσα στη μαυρίλα του νερού. Μετά, ήρθε πάλι εκείνο το ρεύμα, πιο δυνατό από πριν.

Τι είναι εκεί, μα τα κέρατα του Κάρτωλακ;

Ο Βατράνος φώτισε, χτυπώντας, συγχρόνως, τα πόδια του για να κολυμπήσει προς τη μεριά του πλάσματος. Το ξιφίδιό του ήταν υψωμένο πάνω απ᾽τον ώμο του, ώστε να το κατεβάσει και να καρφώσει το ζώο αν αποδεικνυόταν εχθρικό.

Η μαυρίλα του ελώδους νερού ήταν πυκνή, αλλά μέσα της ο Βατράνος διέκρινε μια άλλη μαυρίλα. Μια γιγάντια σκιά. Δύο μάτια – πελώρια μάτια! – γυάλιζαν. Φωσφόριζαν με τρόπο μυστηριακό εδώ κάτω.

Θεοί! Πόσο μεγάλο είναι!

Ο Βατράνος, αμέσως, κολύμπησε προς τα πάνω χτυπώντας τα πόδια του.

Και αισθανόταν το ισχυρό υδάτινο ρεύμα να τον ακολουθεί.

Ο Κίριθος, που καθόταν πάνω στην πρόχειρη σχεδία, ένιωσε δυνατή αναταραχή στο νερό από κάτω του.

«Τι είν᾽αυτό;» μονολόγησε σαστισμένος. Κανονικά, δε θάπρεπε να συμβαίνει: σε βάλτο βρισκόταν.

Κάτι κινείται εκεί κάτω – κάτι μεγάλο.

Ο Κίριθος πετάχτηκε όρθιος, στρέφοντας την ενεργειακή λάμπα του προς το νερό, προσπαθώντας – και βρίσκοντάς το αδύνατο – να κοιτάξει μέσα στα καταμέλανα βάθη. «Βατράνε!» φώναξε. «Βατράνε!» αν και ήξερε ότι ο αδελφός του δεν θα μπορούσε να τον ακούσει.

Τι είναι εκεί κάτω μαζί σου, Βατράνε; Δε μπορεί εσύ να ταράζεις έτσι τα νερά!

Ο Κίριθος ήταν έτοιμος ν'αφήσει τη λάμπα του στο πλάι και να βουτήξει κι εκείνος στον βάλτο, να βοηθήσει τον αδελφό του αν χρειαζόταν βοήθεια· τότε, όμως, το κεφάλι του Βατράνου πρόβαλε στην επιφάνεια. Έβγαλε αμέσως τη μάσκα του και τον αναπνευστήρα και έκρωξε βιαστικά: «Κίριθε πρέπεινα-φύγουμε!»

Πίσω του, το νερό αναπήδησε. Και *σηκώθηκε*.

Μια πελώρια, σκοτεινή μορφή βγήκε από τον βάλτο, γαντζωμένη πάνω στην αρχέγονη πέτρινη στήλη. Τα χέρια της ήταν σαν κορμοί χοντρών δέντρων, γεμάτα μύες και τρίχες που θύμιζαν χόρτο. Τα δάχτυλα των γιγάντιων χεριών ήταν τρία, με νύχια στο πέρας, κι ανάμεσά τους υπήρχαν μεμβράνες. Στους ώμους το θηρίο είχε πτερύγια όπως αυτά των ψαριών. Το κεφάλι του θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι θύμιζε κεφάλι ανθρώπου – πολύ γενικά. Αλλά ήταν *τεράστιο*. Και είχε κέρατα δεξιά κι αριστερά, τέσσερα κέρατα, τα οποία διακλαδίζονταν σαν του ελαφιού. Τα μάτια του φωσφόριζαν μ'ένα φως που έμοιαζε να προέρχεται από βαθιά μέσα του. Από το σαγόνι του, πυκνά γένια κρέμονταν. Και το στόμα του, καθώς άνοιγε, θύμιζε σπήλαιο.

«*Βατράνε!*» ούρλιαξε ο Κίριθος, αλλά ο Βατράνος είχε ήδη αρχίσει να κολυμπά προς τη σχεδία σαν μανιακός.

Το τέρας χτύπησε, δυνατά, το χέρι του στο νερό, και το νερό τινάχτηκε. Τινάζοντας μαζί και την πρόχειρη σχεδία.

Ο Κίριθος έπεσε μέσα στο έλος. Η ενεργειακή του λάμπα έσβησε. «*ΒΑΤΡΑΝΕ!*» κραύγασε, φτύνοντας βρόμικο νερό. Και μετά είδε τον αδελφό του πέρα, σ'αρκετή απόσταση απ'αυτόν: Κρατούσε τον αδιάβροχο φακό του και κολυμπούσε γρήγορα, κάνοντας τα στάσιμα νερά του βούρκου ν'αφρίζουν γύρω του.

Το τέρας, όμως, δεν είχε ξεχάσει τα δύο αδέλφια. Αφήνοντας την πέτρινη στήλη, έπεσε στον βάλτο. Τα νερά τραντάχτηκαν χειρότερα από πριν. Ο Κίριθος παρασύρθηκε, χωρίς να μπορεί να σταματήσει τον εαυτό του· κοπάνησε, τελικά, πάνω σ'ένα δέντρο, αισθάνθηκε τα κλαδιά του να τον παγιδεύουν σαν χέρια στοιχειών του δάσους, να τρυπούν τα ρούχα του και να γδέρνουν τη σάρκα του με αγκάθια.

«...*Βατράνε!*» φώναξε, ξέπνοα, ψάχνοντας ακόμα για τον αδελφό του.

Τον βρήκε εύκολα, καθώς εκείνος ακόμα κρατούσε τον φακό του μέσα στο νυχτερινό έλος: Ένα απ'τα πελώρια χέρια του ανθρωποειδούς, γιγαντιαίου θηρίου είχε παγιδεύσει τον Βατράνο, κι αυτός κρεμόταν εκεί, πάνω από τα νερά του βάλτου, και κραύγαζε άναρθρα. Τα μάτια του τέρατος τον ατένισαν επίμονα για μια στιγμή, κι έμοιαζαν να γελάνε, σαν να διασκέδαζε.

Το στόμα του άνοιξε, τότε· κι έδωσε στον Κίριθο την εντύπωση ότι ήταν μια τρύπα απύθμενη, που δεν τελείωνε ποτέ – κάτι το τελείως αφύσικο.

Ο Βατράνος ούρλιαξε καθώς το τέρας τον πετούσε μέσα στο στόμα του.

Ο Κίριθος είδε, με γουρλωμένα μάτια, τον αδελφό του να χάνεται εκεί, να εξαφανίζεται. «*ΟΧΙ!*» ούρλιαξε. «*Όχι!*» Τα σαγόνια του τέρατος έκλεισαν, και ο Κίριθος δεν το είδε να μασά, δεν είδε αίμα να τρέχει από τα χείλη του. Τι σκατά είχε συμβεί; Είχε καταπιεί τον Βατράνο μονοκόμματα; Δεν ήταν και *τόσο* μεγάλο, για να μη χρειάζεται να τον μασήσει! Ήταν, υπολόγιζε

ο Κίριθος, τρεις φορές όσο ένας άνθρωπος, ίσως. *Τι έγινε; Πού πήγε ο Βατράνος;*

Δεν φώναξε το όνομά του, όμως· έμεινε σιωπηλός. Φοβούμενος ότι, έχοντας καταπιεί τον αδελφό του, μπορεί τώρα το γιγάντιο κερασφόρο πλάσμα να στρεφόταν σ'εκείνον. Αλλά το τέρας δεν γύρισε καθόλου να τον κοιτάξει. Βούτηξε μέσα στον βούρκο και, μετά από μερικές στιγμές, ο Κίριθος το είδε να βγαίνει σ'ένα μέρος όπου το νερό δεν ήταν βαθύ για εκείνο: του έφτανε μονάχα ώς τη μέση. Το σκοτάδι της νύχτας, όμως, και η πυκνή ελοχαρής βλάστηση δεν άργησαν να κρύψουν τον γίγαντα από τα μάτια του Κίριθου.

Κι εκείνος ήξερε μόνο ότι, απρόσμενα και αναίτια, είχε χάσει τον αδελφό του.

Τι ανόητος που είμαι! Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχα ακούσει!

Κεφάλαιο Δεύτερο
Δαίμονες και Θηρία

«Δε μπορούσα να το πιστέψω: ήταν σα να *εξαφανίστηκε* εκεί μέσα,» είπε ο Κίριθος, κοιτάζοντάς τους όλους να τον κοιτάζουν αμίλητοι, με εκφράσεις στα πρόσωπά τους που ξεκινούσαν από απλώς έκπληκτες και έφταναν να είναι εξοργισμένες.

Είχε επιστρέψει στο άντρο των επαναστατών, και τώρα ήταν καμια ώρα πριν από την αυγή. Τους είχε ξυπνήσει όλους με τις φωνές του, λέγοντας ότι έπρεπε να τους μιλήσει *αμέσως*, και κυρίως στον Πρόμαχο, τον Καμίρνο'χοκ, τον Μεγάλο Λύκο. Τελικά, είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία για να τον ακούσουν, και ο Κίριθος τούς είχε πει όσα είχαν συμβεί.

Ο Καμίρνος'χοκ τον ατένισε αυστηρά τώρα. Τα μάτια του, παρότι πάντοτε είχαν έναν γαλήνιο πυρήνα βαθιά εντός τους, μπορούσαν να κοιτάξουν κάποιον με τρόπο που ήταν τρομαχτικός. «Πήγατε να κυνηγήσετε έναν θησαυρό, σ'ένα επικίνδυνο μέρος των δασότοπων, χωρίς να μου πείτε απολύτως τίποτα...»

«Το ξέρω, Μεγάλε Λύκε,» αποκρίθηκε ο Κίριθος. «Ήταν λάθος μας. Δικό μου λάθος. Δεν έπρεπε να είχα αφήσει τον Βατράνο να με παρασύρει, και έπρεπε να τον είχα κρατήσει κι αυτόν εδώ.» Παραδίπλα, με τις άκριες των ματιών του, μπορούσε να δει τη Λίσβη, τη γυναίκα του αδελφού του, να κάθεται σ'ένα πέτρινο πεζούλι, με όψη απεγνωσμένη και θλιμμένη συγχρόνως. Δάκρυα γυάλιζαν στα βιολετιά μάτια της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος'χοκ στον Κίριθο, «αυτό έπρεπε να είχες κάνει. Αλλά... ό,τι έγινε έγινε. Τελείωσε τώρα· δε μπορείς να γυρίσεις τον χρόνο πίσω.» Κάνοντας μερικά βήματα, κάθισε στην ψηλή πολυθρόνα στην κορυφή του τραπεζιού.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες – που άλλοι στέκονταν, άλλοι κάθονταν μέσα στην πέτρινη αίθουσα – είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους, τώρα που είχε περάσει το πρώτο ξάφνιασμα.

Ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης – ο ένας από τους δύο καλύτερους κυνηγούς του άντρου – είπε στον Κίριθο: «Όταν διαπιστώσαμε ότι λείπατε, έψαξα για εσάς. Μετά ο Νάρφλης μού είπε ότι είχατε πάρει μια βάρκα χωρίς να του πείτε γιατί. Υπέθεσα ότι δε χρειαζόταν ν'ανησυχήσουμε.»

«Πραγματικά νομίζατε ότι ο γέρο-Λεωνίδας έλεγε αλήθεια;» απόρησε ο Καρβέτλος, ο Αρχιμηχανικός του άντρου. «Ο άνθρωπος παραμύθια λέει από τότε που τον θυμάμαι!»

«Δε μπορώ να καταλάβω, όμως, πώς είναι δυνατόν εκείνο το πλάσμα – ό,τι κι αν ήταν – να κατάπιε έτσι τον Βατράνο,» είπε ο Άβας, που η ειδικότητά του ήταν ιχνηλάτης. «Είσαι σίγουρος γι'αυτό που λες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε έντονα ο Κίριθος. «Τον έκανε μια χαψιά! Ουσιαστικά *εξαφανίστηκε* μες στο στόμα του, σαν... σαν να μην ήταν στόμα!»

Η Βιρίκα, έχοντας μόλις βάλει μια κούπα κρασί για τον εαυτό της, ρώτησε: «Το έχει ξαναδεί κανένας αυτό το θηρίο; Εμένα δε μου θυμίζει τίποτα. Ούτε έχω ξανακούσει γι'αυτό.»

Οι επαναστάτες έμειναν σιωπηλοί· κανείς δε φαινόταν να μπορεί να δώσει απάντηση.

«Αποκλείεται να ήταν κάποιο συνηθισμένο θηρίο,» είπε, τελικά, ο Κίριθος.

«Δεν είναι, πάντως, κάτι που έχω ποτέ σκοτώσει,» δήλωσε ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης.

Και η Μοίρα η Γοργοπόδαρη – η δεύτερη καλύτερη κυνηγός του άντρου – κατένευσε. «Ούτε εγώ. Κι έχω σκοτώσει σχεδόν τα πάντα που κυκλοφορούν στα Φέρνιλγκαν – τουλάχιστον ένα από κάθε είδος. Έχω σκοτώσει και θηρία που το λέω και δε με πιστεύουν.»

Η φωνή του Καμίρνου τούς σώπασε όλους: «Ο Κίριθος έχει δίκιο: δεν ήταν συνηθισμένο θηρίο αυτό. Δεν ήταν καν ‘θηρίο’ όπως το εννοούμε.»

Ο Τζακ συνοφρυώθηκε. «Τι σημαίνει τούτο, Πρόμαχε; Το ξέρεις;»

Ο Καμίρνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Δεν το έχω δει με τα μάτια μου, αλλά υπάρχει ζωγραφισμένο σε κάποια βιβλία.

»Περιμένετε και θα σας το δείξω,» είπε, και έφυγε από την αίθουσα, ακολουθώντας έναν διάδρομο μέσα στις σπηλιές ο οποίος οδηγούσε στα δωμάτιά του.

«Δε μ’αρέσει τούτο...» μούγκρισε ο Νάρφλης.

«Το έχεις ξαναδεί κι εσύ, Οξιά;» ρώτησε ο Κίριθος, στρεφόμενος στη γυναίκα του Καμίρνου’χοκ, η οποία καθόταν σ’ένα σκαμνί της αίθουσας με τα μακριά της πόδια σταυρωμένα στο γόνατο, καπνίζοντας ένα τσιγάρο και ατενίζοντάς τους παρατηρητικά με τα μυστηριώδη μαύρα μάτια της. Ήταν ιέρεια της Λόρκης, και όλοι τη θεωρούσαν παράξενη· ίσως πιο παράξενη κι από τον ίδιο τον Μεγάλο Λύκο, που ήταν Αρχιερέας του Κάρτωλακ και μάγος του τάγματος των Διαλογιστών.

Η Οξιά, τώρα, κούνησε μονάχα το κεφάλι της, τραντάζοντας τα σγουρά, μακριά, μαύρα μαλλιά της, και είπε: «Όχι.»

«Τι σημασία έχει τι είναι αυτό το τέρας;» είπε ξαφνικά η Λίσβη, σκουπίζοντας με τα δάχτυλα τα δάκρυα από το κατάμαυρο πρόσωπό της. «Δεν πρόκειται έτσι να επιστρέψει ο Βατράνος!»

Αυτό τούς σώπασε όλους.

Όμως όχι για πολύ. Παρά τις φήμες που κυκλοφορούσαν για τους Μασκοφόρους, τους επαναστάτες των Φέρνιλγκαν, δεν ήταν λιγομίλητοι αλλά πολυλογάδες, αρκεί να αισθάνονταν πως βρίσκονταν σε ασφαλές περιβάλλον και ανάμεσα σε φίλους, χωρίς πιθανοί εχθροί να παραμονεύουν κάπου κοντά.

Ο Τζακ είπε: «Δεν είναι, όμως, λογικό που δεν τον μάσησε. Αν ήταν στο μέγεθος που είπε ο Κίριθος, δε θα μπορούσε κανονικά να τον καταπιεί μονοκόμματα· δε θα χωρούσε στο λαιμό του.»

Η Μοίρα ρώτησε τον Κίριθο: «Τρεις φορές όσο ένας άνθρωπος;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Δεν ήταν πιο μεγάλο.»

«Κι ο λαιμός του;» είπε ο Τζακ. «Κανονικός για ένα τέτοιο πλάσμα; Δηλαδή, μικρότερος απ᾽το κεφάλι του;»

«Εννοείται. Είναι δυνατόν να είναι ο λαιμός μεγαλύτερος από το κεφάλι; Νόμιζα ότι οι κυνηγοί κάτι ξέρουν απ᾽αυτά.»

Μερικοί γέλασαν άθελά τους.

«Υπάρχουν πλάσματα,» είπε, κάπως πειραγμένα, ο Τζακ, «που ο λαιμός τους είναι σχεδόν όσο και το κεφάλι τους. Ή που δεν φαίνεται νάχουν καθόλου λαιμό.»

Ο Καμίρνος επέστρεψε κάνοντας ελάχιστο θόρυβο, καθώς ήταν ξυπόλυτος. Δεν φορούσε υποδήματα όταν είχε πρωτοέρθει στη μεγάλη αίθουσα, και δεν είχε κάνει τον κόπο να φορέσει ούτε τώρα. Το σώμα του έντυνε ένας ελαφρύς μαύρος χιτώνας, και κάτω απ᾽τη μασκάλη του κρατούσε ένα μεγάλο, δερματόδετο βιβλίο. Τα μακριά, μαύρα μαλλιά του χύνονταν στους ώμους του, και το μυτερό γένι στο σαγόνι του έδινε την εντύπωση ότι το πρόσωπό του ήταν αιχμηρό σαν λεπίδα. Το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, αλλά η χαμηλά φωτισμένη αίθουσα το έκανε να μοιάζει σχεδόν μαύρο.

Ο Μεγάλος Λύκος στάθηκε αντίκρυ στους υπόλοιπους επαναστάτες, άνοιξε το βιβλίο εκεί όπου είχε βάλει τον πάνινο σελιδοδείκτη, και τους έδειξε μια παλιά έγχρωμη εικόνα. «Αυτό ήταν, Κίριθε;»

«Μα τους θεούς! ακριβώς αυτό, Πρόμαχε. Ακριβώς αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Καμίρνος άφησε το βιβλίο επάνω στο τραπέζι, έτσι ώστε η εικόνα να εξακολουθεί να είναι στραμμένη προς τους άλλους. «Δεν είναι φυσιολογικό θηρίο. Είναι ένας δαίμονας του Κάρτωλακ. Βαλκράθμω, τον λένε, και υπάρχουν πολλοί μύθοι γι'αυτόν.

»Συνήθως, όμως, δεν έρχεται απρόσκλητος. Είδατε τίποτα... που σας παραξένεψε όσο πηγαίνατε προς το σημείο όπου υποτίθεται πως ήταν θαμμένος ο θησαυρός;»

Ο Κίριθος συνοφρυώθηκε καθώς η ανάμνηση εκείνου του συμβόλου επάνω στον κορμό του δέντρου ερχόταν στο μυαλό του. «Ναι, Πρόμαχε. Είδαμε κάτι, αλλά... Επάνω σ'ένα δέντρο, ήταν ένα χάραγμα.» Κοίταξε γύρω, τους άλλους. «Υπάρχει χαρτί και μελάνι;»

«Περίμενε,» του είπε ο Γρύπας, που ήταν Αρχειοφύλακας του άντρου κι επίσης κατέγραφε την ιστορία του. Βγήκε από την αίθουσα τρέχοντας και, μετά από λίγο, επέστρεψε έχοντας μαζί του μερικές κόλλες χαρτί κι έναν στιλογράφο.

Ο Κίριθος ζωγράφισε, όσο καλύτερα το θυμόταν, το σύμβολο που είχαν δει εκείνος κι ο αδελφός του επάνω στο δέντρο του βάλτου.

Ο Καμίρνος το ατένισε για μια στιγμή αμίλητα· μετά, γύρισε μερικές σελίδες του βιβλίου, ψάχνοντας. «Κατάρες!» μούγκρισε. «Είναι για την επίκληση του Βαλκράθμω.»

Τα μάτια του Κίριθου γούρλωσαν καθώς νόμιζε πως είχε μόλις συνειδητοποιήσει κάτι πολύ σημαντικό. «Μεγάλε Λύκε, ο αδελφός μου το *άγγιξε*!»

«Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανό εκείνος να κάλεσε τον δαίμονα,» είπε ο Καμίρνος.

«Μα... μα μονάχα το χέρι του έβαλε επάνω για μια στιγμή – τίποτα περισσότερο.»

«Ορισμένες φορές, *δεν χρειάζεται* τίποτα περισσότερο.»

Ο Κίριθος, οργισμένος, κοπάνησε τη γροθιά του στο ξύλινο τραπέζι, που έτριξε.

Ο Καμίρνος αναστέναξε, και γύρισε πάλι μερικές σελίδες στο βιβλίο του ενώ, συγχρόνως, έλεγε: «Υπάρχει ένας μύθος, ότι όποιον καταπιεί ο Βαλκράθμω δεν πεθαίνει. Ταξιδεύει.»

«Ταξιδεύει;» έκανε ο Κίριθος, μορφάζοντας.

«Είναι, δηλαδή, *ζωντανός*;» είπε η Λίσβη, καθώς πεταγόταν όρθια, παραμερίζοντας τα πορφυρά της μαλλιά από το μέτωπό της.

Ο Καμίρνος πήρε το βλέμμα του από το παλιό βιβλίο. «Ίσως.»

«Μπορούμε να πάμε να τον βρούμε;» ρώτησε ο Κίριθος. «Υπάρχει κάποιο μέρος όπου μπορούμε να πάμε να τον βρούμε;»

«Αν αυτό το μέρος υπάρχει, δεν είναι εδώ, στη Σεργήλη που ξέρετε!» τους είπε ο Καμίρνος, μοιάζοντας θυμωμένος με την ανυπομονησία τους. «Και μάλλον ο μόνος τρόπος για να ταξιδέψεις εκεί είναι αν σε καταπιεί ο Βαλκράθμω.»

«Θα τον αφήσω να με καταπιεί, τότε, Πρόμαχε,» δήλωσε ο Κίριθος. «Εγώ φταίω που ο Βατράνος χάθηκε, εγώ θα–»

«Μη λες ανοησίες!» τον διέκοψε ο Νάρφλης. «Δε μπορείς νάσαι σίγουρος ότι έτσι θα τον βρεις, ούτε ότι θα μπορέσετε και να *επιστρέψετε* απ᾽αυτό το μέρος.»

Ο Καμίρνος ένευσε. «Ο Νάρφλης μιλά συνετά.»

«Υπάρχει τρόπος να βρούμε τον Βατράνο, ή δεν υπάρχει;» φώναξε ο Κίριθος. «Πες μου!»

«Μπορεί και να υπάρχει. Πρέπει να κοιτάξω, όμως, κάποιες παλιές γραφές πρώτα, να βεβαιωθώ.»

Η Μοίρα η Γοργοπόδαρη ρώτησε: «Γιατί ήταν λαξεμένο αυτό το σύμβολο επάνω στο δέντρο, Πρόμαχε; Ποιος θα καλούσε ένα τέτοιο τέρας;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος· «μπορεί το σύμβολο να ήταν παλιό.»

Ο Κίριθος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήταν παλιό. Ο Βατράνος, που το άγγιξε, είπε ότι ήταν πρόσφατο. Επομένως, κάποιος, για κάποιον λόγο, ήθελε να επικαλεστεί τον Βαλκράθμω.»

«Και, μάλλον, κατέληξε στην κοιλιά του,» είπε ο Άβας.

«Ή,» πρόσθεσε η Βιρίκα, «όπου καταλήγεις όταν σε καταπιεί.»

«Γιατί μπορεί να ήθελε να τον καλέσει, Πρόμαχε;» ρώτησε ξανά η Μοίρα.

«Για πολλούς λόγους,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος'χοκ.

«Ρωτάω,» διευκρίνισε η Μοίρα, «επειδή ίσως αυτός ο άνθρωπος να μπορεί να μας πει πώς να βοηθήσουμε τον Βατράνο – *αν* είναι δυνατόν να τον βοηθήσουμε.»

Ο Καμίρνος είπε: «Οι περισσότεροι ιερείς του Κάρτωλακ που ξέρω εγώ δεν επικαλούνται τον Βαλκράθμω· τον θεωρούν επικίνδυνο. Επομένως, υποθέτω πως πρέπει να ήταν κάποιος σαμάνος των δασότοπων.» Ο Πρόμαχος κάθισε στην ψηλή πολυθρόνα του στην κορυφή του τραπεζιού. «Οι επικλήσεις, βέβαια, δεν πιάνουν πάντα. Έχω, για παράδειγμα, ακούσει ότι άνθρωποι προσπάθησαν να καλέσουν τον Βαλκράθμω και δεν το κατόρθωσαν.»

«Και το κατόρθωσε ο αδελφός μου, αγγίζοντας μονάχα εκείνο το σύμβολο;» απόρησε ο Κίριθος.

«Σου είπα ότι *ίσως* να έγινε έτσι· δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Υπάρχει και η περίπτωση ο Βαλκράθμω να βρισκόταν ήδη κάπου κοντά σας και το άγγιγμα του Βατράνου απλά να τον ειδοποίησε για την παρουσία σας. Αυτό, μάλιστα, θεωρώ πως είναι το πιθανότερο.

»Τέλος πάντων.» Έκλεισε το παλιό βιβλίο. «Πρέπει να διαβάσω, για να δω αν υπάρχει τρόπος να τον φέρουμε πίσω.»

Και η νυχτερινή συγκέντρωση των Μασκοφόρων έλαβε τέλος.

Σκοτάδι...

...και μετά, πόνος στο κεφάλι.

Βλεφαρίζει, μουδιασμένα. Τα μάτια του ανοίγουν, και μένουν ανοιχτά.

Από πάνω του, κλαδιά, φυλλωσιές. Φως: λυκόφως.

Γυρίζει στο πλάι και ανασηκώνεται στο ένα γόνατο. Γύρω του είναι ένα δάσος, τυλιγμένο σε ομίχλες που κάνουν ασυνήθιστους χρωματισμούς – κόκκινους, μοβ, πράσινους, χρυσαφιούς. Στο έδαφος, σ'ορισμένα σημεία, υπάρχουν νερά, μικρές λίμνες, ρηχές μάλλον· αλλά δε βλέπει πουθενά ποταμό ή ρυάκι.

Σηκώνεται όρθιος, νιώθοντας τον πονοκέφαλο να του περνά σταδιακά. Αγγίζει το κεφάλι του, για να δει μήπως έχει χτυπήσει, μα δε βλέπει αίμα στην παλάμη του όταν την ξανακοιτάζει.

Πού είμαι; Ονειρεύομαι; Ή τα προηγούμενα ήταν όνειρο; Αν είναι έτσι, όμως, πώς σκατά βρέθηκα εδώ;

Κοιτάζει τον εαυτό του. Είναι ακόμα ντυμένος με τη δερμάτινη στολή κατάδυσης. *Δεν ήταν όνειρο τα προηγούμενα, λοιπόν!* Παραδίπλα, στο έδαφος, βλέπει το ξιφίδιό του και τον αδιάβροχο φακό του, ο οποίος είναι ακόμα αναμμένος.

«Πού σκατά είμαι, όμως;» μονολογεί, κοιτάζοντας ολόγυρα.

Ο καιρός τού μοιάζει ζεστός – *πολύ ζεστότερος από όταν μπήκαμε στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής* – και η στολή κατάδυσης τον ενοχλεί. Τη βγάζει, μένοντας με την περισκελίδα του. Και δεν κρυώνει. Είναι σαν γλυκό καλοκαιρινό σούρουπο. *Μα έχουμε φθινόπωρο, γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης, γαμώ...*

Ο Βατράνος παίρνει το ξιφίδιο και τον φακό του από κάτω. Περνά το πρώτο στην περισκελίδα του· σβήνει τον δεύτερο (δεν υπάρχει λόγος να εξαντλεί τη μπαταρία· ίσως να του χρειαστεί αργότερα) και τον κρεμά από τον καρπό του, χρησιμοποιώντας το πέτσινο λουράκι.

«Κίριθε!» φωνάζει, κι ακούει τον αντίλαλο της φωνής του. «Κίριθε!»

Ο αδελφός του δεν του απαντά.

«Πώς βρέθηκα εδώ;» μουγκρίζει ο Βατράνος, και βαδίζει μέσα στο δάσος, που του μοιάζει παράξενο. Έχει την αίσθηση ότι δεν είναι στα Φέρνιλγκαν, ότι είναι... κάπου αλλού.

Αλλ'αυτό δεν είναι δυνατόν!

Το τελευταίο πράγμα που θυμάται είναι εκείνο το τέρας να τον κρατά με το ένα χέρι, να τον πετά μέσα στο στόμα του, και... σκοτάδι.

Είμαι νεκρός; Είναι αυτός ο κόσμος των νεκρών; Υπάρχει, όντως, τέτοιο πράγμα;

Ο Βατράνος αισθάνεται έναν τρόμο να τον διαπερνά πατόκορφα. Έναν τρόμο που ποτέ ξανά δεν έχει αισθανθεί: τον τρόμο να βρίσκεσαι ξαφνικά χαμένος σ'ένα τελείως άγνωστο μέρος, χωρίς την παραμικρή ιδέα πώς να επιστρέψεις σε γνωστή περιοχή.

Τουλάχιστον, αν είμαι νεκρός, δε θα έχω ανάγκη από τροφή και νερό. Σωστά;

Μικρή παρηγοριά.

Μέσα από την ομίχλη – μπλε και κόκκινη σ'εκείνο το σημείο – βλέπει ένα ερείπιο να ξεπροβάλλει. Μερικοί μισογκρεμισμένοι τοίχοι. Το πέτρινο πλαίσιο μιας αρχαίας πόρτας. Ο Βατράνος ψάχνει να βρει κανένα λάξευμα που ίσως να αναγνωρίζει. Δεν βρίσκει τίποτα. Αλλά πίσω του ακούει έναν ελαφρύ ήχο.

Στρέφεται αμέσως, και βλέπει κάποιον να πετάγεται μέσα στο λυκόφως και να τρέχει. Ένας αρχαίος τοίχος τον κρύβει.

«Ε!» φωνάζει ο Βατράνος, κι ακολουθεί τη σκιά. «Στάσου!» Πηγαίνει κι εκείνος πίσω από τον τοίχο, μα ο άγνωστος έχει εξαφανιστεί. «Πού είσαι; Μόνο να σου μιλήσω θέλω!» Κανένας, όμως, δεν παρουσιάζεται, ούτε αποκρίνεται.

Ο Βατράνος, αναστενάζοντας, βγαίνει από τα χαλάσματα και περιφέρεται στη γύρω περιοχή, ψάχνοντας με το βλέμμα του μέσα στις ομίχλες και στο λυκόφως.

«Μ'ακούς; Μόνο να σου μιλήσω θέλω!»

Ο Βατράνος ανάβει τον φακό του για να βοηθηθεί. Αλλά, βλέποντας ότι αυτό δεν κάνει και καμια μεγάλη διαφορά, τον ξανασβήνει.

Μάλιστα, σκέφτεται. *Δεν πρόκειται να μας μιλήσει ούτε για να μας πει πού είμαστε.*

Απομακρύνεται από το ερείπιο· βαδίζει μέσα στα δάση, πατώντας σε χώμα, χόρτα, και μικρές αβαθείς λίμνες. Ποτάμι ή ρυάκι δεν βλέπει πουθενά. *Υπάρχει κάτι το... παράξενο σε τούτο το μέρος. Σαν ν'αγνοεί όλους τους φυσικούς νόμους που ξέρω. Από την άλλη, βέβαια, αν είμαι νεκρός....*

Μετά από λίγο, σκέφτεται: *Δεν έχει ενδιαφέρον να είσαι νεκρός. Μόνο ένα ατελείωτο δάσος, και τίποτε άλλο;*

Τότε, μέσα απ'την ομίχλη, διακρίνει πάλι το ερείπιο. *Αδύνατον! Έκανα κύκλο τόσο γρήγορα;* Μάλλον, άλλο ερείπιο είναι. Το πλησιάζει θέλοντας να επιβεβαιώσει την υποψία του. Αλλά διαπιστώνει ότι έκανε λάθος: τελικά, είναι το *ίδιο* ερείπιο.

«Αδύνατον...» μουρμουρίζει, βαδίζοντας πάλι ανάμεσα στις αρχαίες πέτρες.

Ένας ήχος, από πίσω του.

Στρέφεται–

–και μια γυμνή πατούσα τον κλοτσά καταπρόσωπο, δυνατά.

Ο Βατράνος παραπατά και πέφτει ανάσκελα.

Επάνω σ'έναν χαμηλό, μισογκρεμισμένο τοίχο βλέπει μια γυναίκα να στέκεται με τα γόνατα λυγισμένα. Είναι γυμνή, αλλά το σώμα της είναι γεμάτο φτερά, σαν αυτά των πουλιών. Το δέρμα της είναι λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά της μαύρα, πολύ μακριά, και άγρια. Τα μάτια της γυαλίζουν με μια ζωώδη λάμψη, και είναι πιο επιμήκη και μυτερά από ενός κανονικού ανθρώπου.

«...Τι σκατά είσαι;» κρώζει ο Βατράνος, κάνοντας ν'ανασηκωθεί και, συγχρόνως, να τραβήξει το ξιφίδιο από την περισκελίδα του.

Η γυναίκα τινάζεται από τη θέση της απίστευτα γρήγορα, πηγαίνοντας καταπάνω του. Ο Βατράνος από θαύμα προλαβαίνει να γυρίσει στο πλάι. Αν δεν μετακινιόταν, εκείνη θα είχε προσγειωθεί επάνω του: και τώρα παρατηρεί ότι τα πόδια της έχουν γαμψά νύχια.

Τα χέρια της επίσης – κι έρχονται προς το μέρος του. Τον γδέρνουν στον ώμο και στα πλευρά καθώς ο Βατράνος σηκώνεται όρθιος τραβώντας το ξιφίδιό του.

«*Γιατί;*» της φωνάζει, παίρνοντας αμυντική στάση, με τη λεπίδα του προτεταμένη. «Δεν είμαι εχθρός σου!»

Η γυναίκα λυγίζει τη μέση και βηματίζει· προσπαθεί να κάνει κύκλο γύρω του, για να του χιμήσει από εκεί που είναι πιο αφύλαχτος.

Ο Βατράνος ακολουθεί τις κινήσεις της, παρατηρώντας την. *Δεν ξέρει να μιλά. Είναι ζώο.*

«Είσαι καινούργιος...» λέει η γυναίκα, ξαφνιάζοντάς τον: κι η φωνή της μοιάζει με κάτι ανάμεσα σε φωνή γυναίκας και κρώξιμο πουλιού. «Καινούργιος...»

«Δεν είμαι εχθρός σου,» της λέει ο Βατράνος, βλέποντας ότι ίσως τελικά να μπορεί να συνεννοηθεί μαζί της.

«Θα σε προλάβω εγώ!» Το σχόλιό της δε μοιάζει να βγάζει νόημα, και η γυναίκα του ορμά ξανά.

Ο Βατράνος δεν έχει επιλογή· προσπαθεί να την καρφώσει με το ξιφίδιό του. Εκείνη, γι'ακόμα μια φορά, αποδεικνύεται απίστευτα γρήγορη· αποφεύγει το χτύπημα κάνοντας στο πλάι. Σηκώνει το πόδι της και η κνήμη της τον βρίσκει ανάμεσα στους μηρούς, συνθλίβοντας τους όρχεις του πάνω στη λεκάνη του. Ο Βατράνος, με μια κραυγή, πετάγεται πίσω διπλωμένος, νιώθοντας την αναπνοή του κομμένη. Η γυναίκα τον σπρώχνει, μπήγοντας τα γαμψά νύχια της στην κατάλευκη σάρκα του. Το κεφάλι του κοπανά πάνω σε μια από τις αρχαίες πέτρες, και ο Βατράνος βλέπει χρώματα να χορεύουν μπροστά του...

Σκοτάδι...

Ο Καμίρνος καθόταν στο γραφείο του, μέσα στο μικρό πέτρινο δωμάτιο. Γύρω του, οι τοίχοι ήταν πνιγμένοι στις βιβλιοθήκες· δεν υπήρχε χώρος για να κρεμάσεις ούτε έναν μικροσκοπικό πίνακα. Διάβαζε στο φως της ενεργειακής λάμπας που ήταν στερεωμένη στην άκρη του γραφείου – ένα λευκό, καθαρό φως, που έμοιαζε να έρχεται σε αντίθεση με τις παλιές, κιτρινισμένες σελίδες που κοίταζε ο Πρόμαχος της Επανάστασης.

Δεν είχε ξανασυναντήσει περίπτωση παρόμοια με του Βατράνου: μονάχα σε μύθους είχε ακούσει κάποιον να τον καταπίνει ο Βαλκράθμω και εκείνος να ταξιδεύει. Τι ακριβώς σήμαινε αυτό το *ταξιδεύει* δεν ήταν βέβαιος· πάντως, σίγουρα, το θύμα δεν ήταν πλέον στη Σεργήλη. Οι γνώσεις του Καμίρνου ως μάγος του τάγματος των Διαλογιστών τού έλεγαν ότι ο Βατράνος ίσως τώρα να βρισκόταν σε κάποια σπάνια ενδοδιάσταση, μέσα στον ίδιο τον Βαλκράθμω. Η πίστη του ως Αρχιερέας του Κάρτωλακ τού έλεγε ότι ο Βατράνος ανήκε πια στον Άγριο Άρχοντα των Δασών, και αν ο Πρόμαχος τον ήθελε πίσω θα έπρεπε να *πείσει* τον Κάρτωλακ, ή ίσως τον δαίμονά του, τον Βαλκράθμω, να του τον επιστρέψει.

Η λύση – υποπτευόταν ο Καμίρνος, καθώς διάβαζε το παλιό βιβλίο – μάλλον βρισκόταν κάπου ανάμεσα στις μαγικές του γνώσεις και στην ιερατική του πίστη, ή πιθανώς να παρουσιαζόταν ύστερα από μια ανάμιξη αυτών.

Υπομονή. Και παρατήρηση.

Η αναπνοή του ήταν ρυθμική καθώς τα μάτια του κινούνταν σταθερά, διαβάζοντας τις σειρές εμπρός του, που ήταν τυπωμένες με γράμματα παλιά τα οποία δεν χρησιμοποιούνταν στα πιο σύγχρονα βιβλία που έβρισκε κανείς στη Σεργήλη. Επίσης, το συγκεκριμένο βιβλίο δεν ήταν γραμμένο στη Συμπαντική,

που είχε εξαπλωθεί απίστευτα γρήγορα μαζί με την εξάπλωση της Παντοκρατορίας στις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος· ήταν γραμμένο στην Παλιά Σεργήλια, που λίγοι χρησιμοποιούσαν πλέον στη Σεργήλη, προτιμώντας τη Νέα Σεργήλια, αν όχι τη Συμπαντική.

«Πατέρα;»

Ο Καμίρνος στράφηκε, αργά, για ν'αντικρίσει τον γιο του. Το δεκαεφτάχρονο αγόρι ήταν ψηλό και λιγνό. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως οι γονείς του· κι επίσης όπως οι γονείς του, είχε μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια. Έμοιαζε, συγχρόνως, και στους δύο· αλλά δεν είχε την υπομονή του Καμίρνου, πράγμα που ο Πρόμαχος θεωρούσε κακό.

Ατένισε τον Αλέξανδρο χωρίς να μιλά.

Εκείνος ρώτησε: «Μπορείς όντως να τον φέρεις πίσω, ή τους το είπες μόνο για να τους ηρεμήσεις;»

«Θεωρείς, λοιπόν, ότι ο πατέρας σου είναι ψεύτης, ε;»

«Καλοπροαίρετο είναι το ψέμα – αν πράγματι είναι ψέμα,» αποκρίθηκε σταθερά ο Αλέξανδρος.

Ο Καμίρνος χαμογέλασε. *Τουλάχιστον, δεν τα χάνει εύκολα.* «Δεν είναι ψέμα. Υπάρχει πιθανότητα να τον φέρω πίσω... αν μ'αφήσεις να διαβάσω.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένος. Ήταν δεμένος με τους επαναστάτες, τόσα χρόνια που είχε περάσει μαζί τους εδώ, σε τούτα τα σπήλαια των δασών Φέρνιλγκαν. Τους θεωρούσε προέκταση της οικογένειάς του.

Στρεφόμενος, έφυγε από το μικρό πέτρινο δωμάτιο.

Και ο Καμίρνος συνέχισε να διαβάζει τις σελίδες του παλιού βιβλίου.

Μετά από λίγο, βρήκε κάτι ενδιαφέρον:

> και όταν από το Ταξίδιον του Δεινού Βαλκράθμω επανέφεραν αυτόν, ο Λεπτόνυχος δεν ήτο παρά ένα θηρίον· ίχνος της παλαιάς του φρονήσεως δεν απέμενε, ωσάν να είχε έλθει εις επαφήν με του Κάρτωλακ το Ιερόν Δέος και να είχε γενεί ένα με το Θείο· εις τας

ερημίας και τα δάση έτρεχεν, και μόνον έπειτα από νύκτες τριάκοντα και οκτώ επανήλθεν και εθυμήθη το ανθρώπινον της αυτού ψυχής.

Τον είχαν επαναφέρει. Αλλά πώς;

Ο Καμίρνος, γυρίζοντας μερικές σελίδες, αναζήτησε πληροφορίες στις επικλήσεις των δαιμόνων του Κάρτωλακ, εκεί όπου είχε δει και το χάραγμα που είχε αγγίξει ο Βατράνος στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής. Κοίταξε τα διαγράμματα και τα σχήματα, τις αναφορές στις εποχές, στις ώρες της ημέρας, στις φάσεις του φεγγαριού, και στις περιοχές των δασών–

Βήματα από δίπλα.

Η Οξιά είχε μπει στο δωμάτιο, βαδίζοντας ξυπόλυτη, τραβώντας πίσω της το μακρύ νυχτικό της, σαν ουρά. Δεν μίλησε· ήταν σιωπηλή, ως συνήθως. Δεν έλεγαν πολλά οι δυο τους, όμως καταλαβαίνονταν καλύτερα από άλλους οι οποίοι μιλούσαν πολύ μεταξύ τους αλλά δεν ήξεραν, στο τέλος, τίποτα ο ένας για τον άλλο.

Μια ματιά τής έριξε μόνο, τώρα, ο Καμίρνος και γνώριζε τι ήταν στο μυαλό της: η όψη της, το ελαφρύ σμίξιμο των φρυδιών και των χειλιών, του έλεγε πως αναρωτιόταν αν ο άντρας της προσπαθούσε απέλπιδα να σώσει κάποιον που βρισκόταν πέραν κάθε σωτηρίας· και το βάδισμά της μαρτυρούσε ότι θα προτιμούσε καλύτερα να ήταν στο κρεβάτι, αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί μέχρι να ικανοποιήσει την περιέργειά της.

Ο Καμίρνος έστρεψε πάλι το βλέμμα του στο βιβλίο. Διάβασε για τους διάφορους τρόπους επίκλησης του Βαλκράθμω, ενώ η Οξιά καθόταν σ'ένα σκαμνί, κάτω από μια βιβλιοθήκη, κι έτριβε το δαχτυλίδι της, που ήταν αφιερωμένο στη Λόρκη.

Ο Καμίρνος βρήκε ξανά κάτι που τον ενδιέφερε άμεσα:

Ο γαρνάδιος λίθος, εις το πυρ τεθειμμένος έως ότου καταγάλανος γενεί, και με το αίμα πέντε κιρνίφων πεπλυμένος, και ευλογημένος υπό του Ιερού Άρχοντος Αρχιερέαν ή Αρχιέρειαν, εάν φαγωθεί

από τον Δεινό Δαίμονα, έχει διαπιστωθεί ικανός να προκαλέσει επαναφορά των εκλιπόντων.

Ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα του γραφείου του, η οποία έτριξε. Γέμισε την πίπα του με χόρτο, την άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα, ρούφηξε καπνό, και τον φύσηξε προς τα πάνω σχηματίζοντας ένα μακρύ φίδι.

«Ανακάλυψες κάτι,» παρατήρησε η Οξιά, που ήξερε να διαβάζει το πρόσωπό του και το σώμα του σχεδόν όπως κι εκείνος ήξερε να διαβάζει το πρόσωπο και το σώμα της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος. «Υπάρχει ένας τρόπος να επαναφέρουμε τον Βατράνο, αν όσα γράφει το βιβλίο μου αληθεύουν. Αλλά χρειαζόμαστε έναν γαρνάδιο λίθο για τη δουλειά – και ξέρεις, ασφαλώς, πόσο σπάνιοι είναι οι γαρνάδιοι λίθοι.»

Η Οξιά συνοφρυώθηκε. «Τα πετράδια που έχουν εκείνο το γαλανό χρώμα με τις πορφυρές ανταύγειες...»

Ο Καμίρνος κατένευσε με το κεφάλι, καπνίζοντας. Ο καπνός της πίπας του έβγαινε από μια μικρή τρύπα εξαερισμού στο ταβάνι του πέτρινου δωματίου· το άντρο των Μασκοφόρων δεν ήταν πρόχειρα φτιαγμένο, παρότι μέσα στα άγρια Φέρνιλγκαν.

«Στον καινούργιο Ναό του Κρόνου...» άρχισε η Οξιά, διστακτικά.

«Ναι, το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ.»

«Δε θάναι εύκολο.»

«Προφανώς.»

«Δεν μπορούμε να βρούμε γαρνάδιο σε άλλο μέρος;» ρώτησε η Οξιά.

«Εσύ θα έπρεπε να ξέρεις.»

«Ιέρεια της Λόρκης είμαι, όχι γεωλόγος!»

«Εννοούσα,» διευκρίνισε ο Καμίρνος, «μήπως ξέρεις κάποιο άλλο μέρος απ'όπου μπορούμε να *κλέψουμε* έναν γαρνάδιο λίθο.»

Η Οξιά σηκώθηκε από το σκαμνί, χωρίς να μιλήσει. Προφανώς δεν ήξερε.

«Τότε,» είπε ο Καμίρνος, «δεν φαίνεται να μπορούμε να πάρουμε άλλον δρόμο, αν θέλουμε να σώσουμε τον Βατράνο. Και, μάλλον, πρέπει να τον σώσουμε γρήγορα, γιατί αλλιώς η μοίρα του ίσως να είναι... άσχημη.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Καμίρνος τής έδειξε, μέσα στο βιβλίο, το σημείο που μιλούσε για εκείνον τον Λεπτόνυχο, ο οποίος ήταν παλιά σοφός και μετά είχε γίνει σαν ζώο του δάσους.

«Δεν ξέρω όμως αν μιλάει κυριολεκτικά ή μεταφορικά,» παραδέχτηκε ο Καμίρνος, και δάγκωσε σκεπτικά την άκρη της πίπας του.

Σκοτάδι...

...και ήχος: το τρίξιμο των ξύλων, από τη φωτιά.

Βλεφαρίζει, και τα μάτια του ανοίγουν. Το κεφάλι του πονά. Η όρασή του ξεθολώνει: βλέπει μια φωτιά να είναι αναμμένη, και δίπλα στη φωτιά κάθεται μια γυναίκα, γυμνή αλλά με φτερά επάνω σ'όλο της το σώμα.

Σκατά. Δεν ήταν εφιάλτης.

Ο Βατράνος παρατηρεί ότι η γυναίκα έχει και φτερά κάτω από τις μασκάλες: ανάμεσα στο μπράτσο και στα πλευρά, σαν σ'εκείνο το σημείο φτερούγες να προσπαθούν να σχηματιστούν. Είναι ημιτελείς ακόμα, όμως· αποκλείεται να μπορεί να τις χρησιμοποιήσει για να πετάξει.

Προσπαθούν να σχηματιστούν; Πώς του ήρθε αυτό; Υπάρχει κάτι που... *αλλάζει* επάνω σ'αυτό το τέρας; Συμβαίνει κάποια μεταμόρφωση;

Δε μπορεί να είναι σίγουρος, αλλά, κάπου βαθιά μέσα του, νομίζει ότι αυτό ακριβώς συμβαίνει.

Κάνει να κουνήσει τα χέρια του, και συνειδητοποιεί ότι, καθώς βρίσκεται ξαπλωμένος στο πλάι, οι καρποί του είναι δεμένοι πίσω απ'την πλάτη του. Στρέφει το κεφάλι και κοιτάζει προς τα κάτω: τα πόδια του είναι επίσης δεμένα. Με κληματίδες.

Το ξιφίδιό του είναι κοντά στη φωτιά, το ίδιο και ο φακός του.

Η πτηνόμορφη γυναίκα γυρίζει και τον ατενίζει, καταλαβαίνοντας μάλλον ότι έχει ξυπνήσει. Ένα τρομαχτικό χαμόγελο διαγράφεται στο πρόσωπό της. Τα σάλια της τρέχουν από τις άκριες των χειλιών της.

Είναι τρελή! Ο Βατράνος παλεύει να σπάσει τα δεσμά του, τρίζοντας τα δόντια. Αισθάνεται τους καρπούς και τους αστραγάλους του να πιέζονται επώδυνα επάνω στις κληματίδες που κρατάνε τα χέρια και τα πόδια του ενωμένα.

Η γυναίκα, μ'ένα γρήγορο πήδημα, βρίσκεται πάνω του, καβαλώντας τον. «Όχι!» κρώζει σαν πτηνό. «Είσαι καινούργιος... και για μένα.» Τον κρατά κάτω, ανάσκελα, πιέζοντας τους ώμους του· τα γαμψά νύχια της τραυματίζουν τη σάρκα του.

«*Λύσε με!*» γρυλίζει ο Βατράνος, παλεύοντας. «*Λύσε με!*»

Εκείνη τον αγνοεί. Το στόμα της ανοίγει· τα δόντια της είναι πιο κοφτερά από του ανθρώπου, παρατηρεί έντρομος ο Βατράνος. Η γυναίκα σκύβει και, με μια τραχιά, μακριά γλώσσα, γλείφει το στήθος του.

Ο Βατράνος συνεχίζει να παλεύει με τα δεσμά του, φωνάζοντας άναρθρα – οι γαμημένες κληματίδες είναι πολύ σφιχτά δεμένες, και πολύ σκληρές! Μετά: ουρλιάζει, καθώς η πτηνόμορφη γυναίκα τον δαγκώνει στα πλευρά, μπήγει τα δόντια

της μέσα του, ρουφά το αίμα του. Κόβοντας ένα μικρό κομμάτι σάρκας, κάνει το κεφάλι πίσω και μασά.

Ο Βατράνος, αν δεν ήταν τόσο εξοργισμένος και αγριεμένος, θα είχε γυρίσει και θα είχε ξεράσει. Αυτό το *θηρίο* σκοπεύει να τον φάει ζωντανό, συνειδητοποιεί.

Η πτηνόμορφη γυναίκα καταπίνει το κρέας του. Γλείφει τα αιματοβαμμένα χείλη της, ηδονικά. Γελά – κάτι που περισσότερο σαν κρώξιμο πουλιού ακούγεται.

Τα νύχια του δεξιού χεριού της αρπάζουν την περισκελίδα του Βατράνου, την τραβάνε, τη σκίζουν: κι εκείνος βλέπει, έντρομος, το χέρι της να πιάνει τώρα τον φαλλό του. Για στιγμή, νομίζει ότι θα τον ξεριζώσει και θα τον φάει· αλλά είναι και γυναίκα, δεν είναι τελείως θηρίο. Κινεί τα δάχτυλα και την παλάμη της επάνω στο πέος και στους όρχεις του, προσπαθώντας να τον φέρει σε στύση. Ο Βατράνος, αηδιασμένος, κάνει να γυρίσει, να κυλήσει στο πλάι, να της ξεφύγει, όμως το άλλο της χέρι πιέζει την κοιλιά του, μπήγοντας ελαφρά τα νύχια της – αλλά επικίνδυνα: λίγο ακόμα και μπορεί να τον ξεκοιλιάσει αν θέλει.

Ο Βατράνος βλέπει το αίμα που γυαλίζει επάνω στο κατάλευκο δέρμα του, και, για να μην ξεράσει, στρέφει το βλέμμα του στον ουρανό. Σούρουπο είναι ακόμα. Δεν έχει νυχτώσει. Πώς είναι δυνατόν ακόμα να μην έχει νυχτώσει;

Αισθάνεται το όργανό του, άθελά του, να διογκώνεται μέσα στο τερατώδες χέρι της.

Ίσως, σκέφτεται, *να την πάρει ο ύπνος όταν τελειώσει μαζί μου, και ίσως τότε να έχω μια ευκαιρία να λυθώ και να φύγω. Ελπίζω μόνο να μη με φάει για δείπνο προτού πλαγιάσει...*

Αισθάνεται την τραχιά γλώσσα της να γλείφει τον μισοορθωμένο φαλλό του, και κλείνει τα μάτια του προσπαθώντας να ξεχάσει τι είναι αυτό που τον πασπατεύει – και αποτυχαίνοντας.

Τι σκατά γίνεται; Πού σκατά είμαι; Πού σκατά έχω βρεθεί;

Η πτηνόμορφη γυναίκα, μετά από λίγο, καθίζει επάνω του· ο Βατράνος νιώθει το όργανό του να γλιστρά μέσα της. Την ακούει να κρώζει ευχαριστημένα, και να γελά. Η φωνή της είναι φωνή γυναίκας και πουλιού, συγχρόνως.

Ο Βατράνος ανοίγει τα μάτια του, τη βλέπει από πάνω του, βλέπει τα άγρια μαύρα μαλλιά της να χορεύουν γύρω απ'το κεφάλι και τους ώμους της. Τα στήθη της είναι μυτερά, οι θηλές ξαναμμένες. Δεν έχει και πολλά πούπουλα στη μπροστινή μεριά του σώματός της: τα περισσότερα είναι στο κάτω μέρος της κοιλιάς της· τυλίγουν τους γοφούς της σαν κοντή φούστα.

«Λύσε με,» της λέει ο Βατράνος. «Λύσε με,» ελπίζοντας ότι, τώρα που φαίνεται να τη βρίσκει μαζί του, θα φανεί απερίσκεπτη.

«Όχι,» κρώζει εκείνη, σκύβοντας για να φέρει το πρόσωπό της κοντά στο δικό του· η ανάσα της έχει μια αλλόκοτα διεγερτική οσμή – *θεοί, είναι ζώο, τι σκατά σκέφτομαι!* «Είσαι δικός μου.» Και μετά, πετάγεται πίσω, γέρνοντας το κεφάλι και κραυγάζοντας. Τα νύχια της γδέρνουν τα μπράτσα του για πολλοστή φορά· αίμα τρέχει.

Ο Βατράνος εκσπερματώνει.

Η πτηνόμορφη γυναίκα κάθεται για λίγο ακόμα επάνω του και μετά σηκώνεται, γελώντας. Πηγαίνει κοντά στη φωτιά. Τα μάτια της γυαλίζουν καθώς τον λοξοκοιτάζει. Το ένα της χέρι αγγίζει τη γυναικεία φύσης της ανάμεσα στους μηρούς της.

Σκύβει και πιάνει το ξιφίδιό του από κάτω. «Είσαι καλός,» λέει. «Πεινάω,» λέει.

Ω θεοί... ακόμα σκοπεύει να με φάει, γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ!

Ο Βατράνος παλεύει πάλι με τα δεσμά του, φρενήρης, γρυλίζοντας, ουρλιάζοντας, αγνοώντας το γεγονός ότι κι εκείνος τώρα με θηρίο πρέπει να μοιάζει. Αισθάνεται τις κλεματίδες να χαλαρώνουν λίγο.

Αλλά η γυναίκα έρχεται. Και το ξιφίδιό του γυαλίζει στο χέρι της.

«*...XXXPPPPXX...*»

Αυτή η φωνή δεν είναι δική της. Ο Βατράνος γυρίζει, ξαφνιασμένος, και βλέπει κάτω από το πέτρινο πλαίσιο της παλιάς πόρτας του ερειπίου μια μορφή να στέκεται. Ακόμα ένα πλάσμα που μοιάζει με ανάμιξη ζώου και ανθρώπου. Ένας γαλανόδερμος άντρας, όλο πυκνές, μαύρες τρίχες και μεγάλους μύες. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του θυμίζουν άγριο γουρούνι. Από το στόμα του ανάποδοι χαυλιόδοντες προεξέχουν. Τα μάτια του γυαλίζουν δαιμονικά.

Η πτηνόμορφη γυναίκα κρώζει τρομαγμένα και πετάγεται πίσω.

Ο άντρας ορμά καταπάνω της, γρυλίζοντας και κραδαίνοντας ένα μεγάλο κούτσουρο. Εκείνη τού πετά το ξιφίδιο του Βατράνου· η λεπίδα τον βρίσκει στον ώμο και εξοστρακίζεται πάνω στο σκληρό του τρίχωμα και στο ακόμα σκληρότερο πετσί του. Τον τραυματίζει, όμως· αίμα τινάζεται.

Ο χοιρόμορφος άντρας κουτουλά τη γυναίκα, τινάζοντάς την πέρα.

Το ξιφίδιο έχει βρεθεί πλάι στον Βατράνο· κι εκείνος έχει ήδη καταφέρει να χαλαρώσει αρκετά τα δεσμά των χεριών του. Μ'ένα τελευταίο τράβηγμα, ελευθερώνει τους καρπού του. Αρπάζει το ξιφίδιο και κόβει τις κληματίδες στους αστραγάλους του. Πετάγεται όρθιος.

Γυρίζει και βλέπει τα δύο θηρία να παλεύουν, χτυπώντας ανελέητα το ένα το άλλο. *Όποιος κι αν νικήσει, εγώ τροφή είμαι,* σκέφτεται ο Βατράνος, βέβαιος γι'αυτό. Τρέχοντας, αρπάζει τον φακό του από κάτω και φεύγει, συνεχίζοντας να τρέχει.

Το δάσος και οι ποικιλόχρωμες ομίχλες τον καταπίνουν.

Πίσω του, μετά από λίγο, ακούει έξαλλες κραυγές.

Το κατάλαβαν ότι τους ξέφυγα.

Καθόταν μόνος του, έξω από το άντρο των επαναστατών, μέσα στο δάσος, και κάπνισε. Η πλάτη του ακουμπούσε στον κορμό ενός γέρικου δέντρου. Ήταν τυλιγμένος στην κάπα του, και στις πυκνές σκιές του χαράματος. Παραδίπλα, επάνω σ'ένα κλαρί, μπορούσε να δει τα μάτια μιας κουκουβάγιας να φωσφορίζουν, ατενίζοντάς τον παρατηρητικά. Το νυχτοπούλι δε θ'αργούσε να πάει για ύπνο.

Ένας ήχος: το χορτάρι τσακιζόταν κάτω από τα πόδια κάποιου που πλησίαζε.

Το χέρι του Κίριθου πήγε, ενστικτωδώς, στο πιστόλι στη ζώνη του καθώς γύριζε να κοιτάξει. Η φιγούρα που είδε, όμως, ήταν γνώριμη, και κρατούσε ενεργειακή λάμπα. Μια γαλανόδερμη γυναίκα μετρίου αναστήματος, με πράσινα μαλλιά που έπεφταν πλούσια γύρω απ'το κεφάλι της χωρίς να φτάνουν στους ώμους. Μια χτένα τα κρατούσε μακριά από το μέτωπό της.

«Το φανταζόμουν ότι θα σ'έβρισκα εδώ,» είπε η Βιρίκα.

«Πού να ήμουν;...»

«Να καθίσω;»

«Κάτσε.»

Η Βιρίκα κάθισε πλάι του, οκλαδόν, έτσι ώστε να τον αντικρίζει.

Ο Κίριθος τής έδωσε τσιγάρο και, μετά, της το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. «Φοβήθηκες ότι μπορεί να έφευγα; Να πήγαινα πάλι στο Τέναγος;» τη ρώτησε.

«Έλπιζα ότι δε θα ήσουν τόσο ανόητος...»

«Στους φρουρούς είπα ότι, αν ρωτήσει κανείς για μένα, έχω πάει να πάρω λίγο αέρα.»

«Το ξέρω· τους ρώτησα.»

Ο Κίριθος αναστέναξε, κοιτάζοντας τον ουρανό. Πήρε μια τελευταία τζούρα απ'το τσιγάρο του και, χωρίς να κοιτάξει, το έσβησε στο χώμα πλάι του.

«Ο Μεγάλος Λύκος θα τον βρει αν είναι ζωντανός,» είπε η Βιρίκα. «Δεν εγκαταλείπει ούτε έναν επαναστάτη, ποτέ.»

«Για ορισμένα πράγματα, όμως, δε μπορείς να κάνεις τίποτα, όσο κι αν το θέλεις. Απλά... χάνονται.» Ο Κίριθος είχε το χέρι του ακουμπισμένο στο λυγισμένο γόνατό του κι εξακολουθούσε να κοιτάζει τον ουρανό ανάμεσα από τις φυλλωσιές του δάσους. Τ'αστέρια μετά βίας διακρίνονταν καθώς ξημέρωνε. «Τους χάνω όλους γύρω μου, τον έναν μετά τον άλλο... Πρώτα, την Ερμιόνη. Τώρα, τον αδελφό μου.»

«Ναι...» μουρμούρισε, αμήχανα, η Βιρίκα. «Λυπάμαι...»

Ο Κίριθος την ατένισε· εκείνη απέφυγε το βλέμμα του. *Δεν έπρεπε να είχα αναφέρει την Ερμιόνη*. Δεν του το είχε πει ποτέ ανοιχτά, αλλά ήταν φανερό ότι ερχόταν σε δύσκολη θέση όποτε της μιλούσε για την Ερμιόνη, που είχε πεθάνει εξαιτίας των τρισκατάρατων πολεμιστών της Παντοκράτειρας.

Ο Κίριθος, ορισμένες φορές, αναρωτιόταν *γιατί* ενοχλούσε τη Βιρίκα το όνομα της Ερμιόνης: επειδή η Ερμιόνη ήταν γυναίκα του προτού σκοτωθεί, ή επειδή η ίδια η Βιρίκα ήταν κάποτε πολεμίστρια στον Στρατό της Παντοκράτειρας;

Η Βιρίκα πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της χωρίς να τον κοιτάζει.

«Δε φταις εσύ,» της είπε ο Κίριθος. «Ούτε για τη μία περίπτωση ούτε για την άλλη.»

Τώρα η Βιρίκα τον ατένισε, και η απάντησή της ήταν απότομη: «Δεν είπα ότι φταίω. Απλώς... αα... δεν ξέρω τι να πω ακριβώς.»

Ο Κίριθος ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτ'εγώ ξέρω τι να πω ακριβώς.» Κούνησε το κεφάλι. «Οι θεοί μ'έχουν καταραστεί, γαμώ τη φάρα τους...»

«Μην το λες αυτό.» Η Βιρίκα άγγιξε το χέρι του. «Εσύ δεν είσαι καταραμένος. Είσαι... καλά.»

Ο αντίχειράς του τύλιξε τον αντίχειρά της. Η Βιρίκα δεν τα πήγαινε και πολύ καλά με τα λόγια· πάντα τα μπέρδευε, πάντα

έμοιαζε να θέλει να πει περισσότερα, να εκφραστεί καλύτερα, αλλά για κάποιον λόγο να μη μπορεί. Όμως ο Κίριθος ήξερε πως, όταν του είπε *Εσύ δεν είσαι καταραμένος*, εννοούσε ότι εκείνη ήταν πιο καταραμένη απ᾽αυτόν. Και δεν το έλεγε επειδή δεν τα πήγαινε καλά με τα λόγια...

«Πάμε στο άντρο,» πρότεινε ο Κίριθος. «Ίσως ο Πρόμαχος να έχει βρει κάποια λύση. Ή, αν δεν την έχει βρει ακόμα, ίσως να τη βρει πριν από το μεσημέρι. Κι επιπλέον, θέλω να κοιμηθώ. Έχω να κοιμηθώ από χτες.»

Σηκώθηκαν από το έδαφος και βάδισαν προς το άντρο των Μασκοφόρων.

Κεφάλαιο Τρίτο
Ο Λίθος Στο Πέτρινο Χέρι

Οι Μασκοφόροι των Φέρνιλγκαν δεν είχαν πάρει τυχαία την ονομασία τους. Φορούσαν δερμάτινες μάσκες όποτε δραστηριοποιούνταν: δηλαδή, όποτε συγκρούονταν με τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Αυτό δεν ήταν μόνο για να προκαλεί φόβο και δέος· είχε και μια πιο πρακτική αξία: οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν μάθαιναν τα πρόσωπά τους, κι επομένως οι επαναστάτες μπορούσαν να κινούνται στις πόλεις άνετα, χωρίς να φοβούνται ότι κάποιος από στιγμή σε στιγμή θα τους κυνηγήσει.

Έτσι, καθώς πλησίαζαν τη Νίρκωφ – μια πόλη βορειοδυτικά των δασότοπων Φέρνιλγκαν – κανένας από τους πέντε επαναστάτες δεν ανησυχούσε ότι θα τους αναγνώριζαν. Το μόνο σχετικά επίφοβο άτομο της ομάδας τους ήταν η Βιρίκα· αλλά κι αυτή δεν ήταν ακριβώς καταζητούμενη. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας την είχαν για νεκρή. Η Βιρίκα, όταν υπηρετούσε ως μισθοφόρος στον Παντοκρατορικό Στρατό, είχε χτυπηθεί από μια έκρηξη μαζί μ'ένα σωρό άλλους συναδέλφους της. Όλοι τους είχαν σκοτωθεί, εκτός από εκείνη. Και ο διοικητής τους ευθυνόταν· δεν επρόκειτο καν για λάθος: είχε αποφασίσει να τους... *θυσιάσει* για το καλό της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Μια θυσία χωρίς τη συγκατάθεση των θυσιαζόμενων, ασφαλώς...

Η Βιρίκα από τύχη είχε γλιτώσει τη ζωή της, και ολόκληρη η αριστερή της μεριά είχε τραυματιστεί άσχημα, από τον ώμο ώς το γόνατο. Ακόμα είχε αποκρουστικές ουλές επάνω της, σαν στριφτά ποτάμια, σπείρες, και λάκκους. Πάντοτε είχε κρυμμένη την αριστερή πλευρά του σώματός της. Όταν ήταν μόνη με

τον Κίριθο και έκαναν έρωτα, προτιμούσε τα φώτα να είναι σβηστά.

Και μισούσε τους Παντοκρατορικούς όσο λίγοι επαναστάτες. Ποτέ δεν άφηνε ζωντανούς τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας αν μπορούσε να τους σκοτώσει.

Στην αποστολή αυτή είχε έρθει επειδή γνώριζε τις μεθόδους του εχθρού – πράγμα που μπορεί να φαινόταν χρήσιμο στους υπόλοιπους. Αντιστάθμιζε και με το παραπάνω τη μηδαμινή πιθανότητα που υπήρχε κάποιος να την αναγνωρίσει.

Ο Κίριθος, ασφαλώς, ήταν επίσης στην ομάδα, αφού η υπόθεση αφορούσε άμεσα εκείνον και τον αδελφό του. Πίστευε πως εξαρχής έπρεπε να είχε αποτρέψει τον Βατράνο από την ανοησία να πάνε στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής, και τώρα όφειλε, τουλάχιστον, να διορθώσει το λάθος – αν μπορούσε να διορθωθεί.

Η Λίσβη ήταν στην αποστολή γιατί, εκτός του ότι ήταν γυναίκα του Βατράνου και δεν θα δεχόταν να μείνει πίσω, είχε ικανότητες που πιθανώς να τους χρειάζονταν για να κλέψουν εκείνο που ήθελαν.

Τα δύο άλλα μέλη της πενταμελούς ομάδας ήταν ο Νιρμόδος – ένας από τους παλιότερους συντρόφους του Καμίρνου'χοκ, και από τους πρώτους ανθρώπους που είχαν ξεκινήσει την επανάσταση στα Φέρνιλγκαν – και ο Καλλέργης'νιρ – που, όπως η κατάληξη του ονόματός του υποδήλωνε, ήταν μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων. Καταγόταν από τη Χαρπόβη, στα νότια Φέρνιλγκαν.

Οι πέντε τους κάθονταν επάνω σ'ένα ανοιχτό τετράκυκλο όχημα και πλησίαζαν τη Νίρκωφ καθώς ο ήλιος έγερνε προς τη δύση. Ο Κίριθος ήταν στο τιμόνι, οδηγώντας.

Είχαν προ πολλού βγει από τους μεγάλους δασότοπους, ακολουθώντας ένα μονοπάτι βόρεια του άντρου όπου χωρούσε να περάσει το όχημά τους· γιατί, κατά κανόνα, τα οχήματα δεν μπορούσαν να περάσουν μέσα από τα πυκνά Φέρνιλγκαν, πα-

ρά μόνο αν ήταν δίκυκλα και μικρά, αλλά με μεγάλους και χοντρούς τροχούς για να αντέχουν σε ανώμαλα εδάφη.

Βγαίνοντας από τα δάση, οι επαναστάτες είχαν κινηθεί σε πιο βατές περιοχές, λοφώδεις ή και πεδινές, με βλάστηση που δεν εμπόδιζε την κίνηση του οχήματός τους. Αυτά τα μέρη εξακολουθούσαν να θεωρούνται Φέρνιλγκαν, αν και δεν αποτελούσαν μέρος των απέραντων δασότοπων. Μικρές πόλεις και χωριά υπήρχαν εδώ κι εκεί, κάτω από λόφους κι ανάμεσα σε αγρούς. Οι περιοχές ήταν, γενικώς, ήσυχες, αν και δεν αποκλειόταν να συναντούσες και καμια περιπολία Παντοκρατορικών.

Οι επαναστάτες είχαν πάει από μονοπάτια που ήξεραν ότι οι Παντοκρατορικοί δεν περιπολούσαν και, ευτυχώς (γιατί πάντοτε έπρεπε κανείς να υπολογίζει και τον αστάθμητο παράγοντα), δεν είχαν συναντήσει κανέναν. Αφήνοντας πίσω τους ένα μονοπάτι γεμάτο πέτρες, χώμα, και χόρτα, είχαν βάλει τους τέσσερις χοντρούς τροχούς του οχήματός τους επάνω στο Φίδι: τη μεγάλη δημοσιά που ερχόταν από τη Νίρβεκ, διέσχιζε τα Φέρνιλγκαν, σπειροειδώς σαν φίδι, και έφτανε ώς τη διαστασιακή δίοδο που έβγαζε από τη Σεργήλη στη Σάρντλι.

Ο Κίριθος οδηγούσε συνέχεια, επί τέσσερις ώρες· και, όταν η Βιρίκα τού είχε προτείνει να πάρει εκείνη το τιμόνι, είχε πει: «Καλύτερα να οδηγώ και να έχω την προσοχή μου εδώ, παρά να κάθομαι και να σκέφτομαι.»

Τώρα, ακολουθώντας το Φίδι προς τα δυτικά, έφταναν στη Νίρκωφ, που ήταν μια από τις σημαντικότερες πόλεις στην περιοχή των Φέρνιλγκαν, και όπου οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν αρκετή επιρροή. Ο ήλιος έγερνε πίσω από τις ψηλές πολυκατοικίες της πόλης κάνοντάς τα σίδερα και τα τζάμια τους να γυαλίζουν πορτοκαλιά και κόκκινα.

«Θα οδηγήσω εγώ τώρα,» δήλωσε ο Καλλέργης.

«Δε χρειάζεται,» είπε ο Κίριθος.

«Μην ακούω ανοησίες. Οδηγείς ήδη πολλές ώρες· δε χρειάζεται να οδηγήσεις και μέσα στους δρόμους της πόλης.»

«Τέλος πάντων· άντε.» Ο Κίριθος σταμάτησε το όχημά τους στο πλάι της λιθόστρωτης δημοσιάς και πήγε στην πίσω μεριά του, ενώ ο Βιοσκόπος πήγαινε μπροστά και κάθιζε στη θέση του οδηγού. Το φως του απογεύματος έκανε τα μακριά ξανθά του μαλλιά να μοιάζουν πυρρόξανθα και το λευκό-ροζ δέρμα του να έχει μια κόκκινη χροιά.

Πήρε το τιμόνι στα χέρια του, πάτησε το πετάλι, και συνέχισαν τον δρόμο τους, ενώ ο Κίριθος καθόταν ανάμεσα στη Βιρίκα και στον Νιρμόδο. Η Λίσβη ήταν μπροστά, πλάι στον Καλλέργη.

Η δημοσιά περνούσε νότια της Νίρκωφ· η πόλη την αγκάλιαζε μόνο από τη μια μεριά. Οι επαναστάτες προσπέρασαν τον Παντοκρατορικό Στρατώνα στην ανατολική άκρη της Νίρκωφ, και μπήκαν στην πόλη από την πρώτη είσοδο. Δυτικά τους ήταν τώρα το Ύψωμα, η συνοικία που βρισκόταν ψηλότερα από τις υπόλοιπες της Νίρκωφ. Τα οικοδομήματά της ορθώνονταν επιβλητικά, και στη βορειοανατολική άκρη της ήταν ο Ναός του Κρόνου, τον οποίο είδαν οι επαναστάτες καθώς πήγαιναν βαθύτερα μέσα στην πόλη και χάνονταν ανάμεσα στις πολυκατοικίες της.

«Μέχρι στιγμής, όλα καλά...» παρατήρησε η Λίσβη.

«Αλίμονο από τώρα να παρουσιαζόταν πρόβλημα,» είπε ο Καλλέργης.

«Μπορούσαν να μας είχαν σταματήσει στην είσοδο της πόλης.»

«Σταματούν μόνο τα φορτηγά,» είπε η Βιρίκα, «για την περίπτωση που μεταφέρουν εμπορεύματα· τ᾽άλλα οχήματα δεν τα σταματούν.»

Η Λίσβη δεν μίλησε. Δεν ήξερε και πολλά από μεγάλες πόλεις· είχε μεγαλώσει στην ύπαιθρο των Φέρνιλγκαν. Ήταν εξαιρετική στην αναρρίχηση και στον κλεφτοπόλεμο, αλλά μην

της έλεγες να βρει το δρόμο της μέσα σε μεγαλούπολη· θα έκανε κύκλους για ώρες.

Ο Καλλέργης'νιρ και η Βιρίκα ήταν οι κατεξοχήν κοσμοπολίτες της ομάδας τους, σε σύγκριση με τους υπόλοιπους τρεις.

«Σελάφκι. Σ'έψαχνα από το πρωί,» είπε ο Καμίρνος, κατεβαίνοντας από το άλογό του και παίρνοντάς το από τα γκέμια, για να πλησιάσει τη γυναίκα που ήταν δίπλα στη φωτιά μαζί μ'άλλους τέσσερις επαναστάτες.

«Πρόμαχε,» είπε εκείνη, καθώς σηκωνόταν όρθια μαζί με τους υπόλοιπους. Ήταν κοντή και κοκκινόδερμη, με πυκνά, μαύρα μαλλιά. Δεν καταγόταν από τη Σεργήλη αλλά από τη Σάρντλι· είχε έρθει εδώ ύστερα από αίτημα του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, του πρωτεργάτη της Επανάστασης, επειδή οι Μασκοφόροι χρειάζονταν κάποιον μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων και δεν είχαν κανέναν.

«Καλησπέρα σε όλους,» χαιρέτησε ο Καμίρνος'χοκ καθώς πήγαινε να σταθεί εμπρός τους. «Οι ανιχνευτές μου δυσκολεύτηκαν να σας βρουν, οφείλω να ομολογήσω. Κι αυτό πρέπει νάναι καλό σημάδι.»

Η Σελάφκι'λι μειδίασε, και το πράσινο πετράδι που κρεμόταν στο στήθος της γυάλισε παρότι δεν το χτυπούσε η φωτιά εκεί όπου η μάγισσα στεκόταν. Όπως γνώριζε ο Καμίρνος, μέσα στο πετράδι ήταν φυλακισμένο ένα δαιμονικό πνεύμα από τη Σάρντλι το οποίο υπηρετούσε τη Σελάφκι. «Χτυπήσαμε μια βάρκα γεμάτη στρατιώτες της Παντοκράτειρας, Πρόμαχε. Μετέφεραν όπλα επάνω στον ποταμό. Δεν ξέρουμε για ποιο σκοπό, αλλά τώρα είναι δικά μας.» Η Σελάφκι έδειξε πίσω από τη φωτιά, κοντά σε κάτι θάμνους. Ο Καμίρνος νόμιζε ότι διέκρινε κιβώτια κρυμμένα εκεί.

«Ωραία,» είπε νεύοντας. «Να τα φέρετε στο άντρο. Θα τα χρειαστούμε, δίχως αμφιβολία.»

«Γιατί, όμως, με αναζητάς;» ρώτησε η Σελάφκι'λι.

«Για τις γνώσεις σου, ασφαλώς. Συνέβη κάτι σ'έναν σύντροφό μας, και η γνώμη μιας Δεσμοφύλακα ίσως να είναι σημαντική.»

Η Σελάφκι τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο Καμίρνος τής είπε για την περίπτωση του Βατράνου, χωρίς να της αναφέρει ότι ο δαίμονας που τον είχε καταπιεί ονομαζόταν Βαλκράθμω, ή ότι είχε ήδη βρει κάποιον τρόπο για να επαναφέρει (όπως ήλπιζε) τον χαμένο επαναστάτη. «Ποια είναι η άποψή σου, Σελάφκι; Τι πρέπει να γίνει;»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, Πρόμαχε. Μοιάζει τόσο... παράξενο. Είπες ότι ο Βατράνος *εξαφανίστηκε* μέσα στο στόμα του τέρατος, έτσι; Το τέρας δεν τον μάσησε...»

«Ακριβώς.»

«Μήπως ο Κίριθος έκανε λάθος; Μήπως, επειδή ήταν ταραγμένος–;»

«Όχι,» είπε ο Καμίρνος. «Ο Κίριθος είδε καλά.»

Η Σελάφκι ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω γνώμη, τότε. Δεν ξέρω για καμια παρόμοια περίπτωση. Το μόνο που σκέφτομαι είναι ότι ίσως θα μπορούσαμε ν'αγγίξουμε πάλι εκείνο το χάραγμα στο δέντρο, ή να ερευνήσουμε το Τέναγος της Κακιάς Στροφής...» Έμοιαζε μπερδεμένη. «Υπάρχει κι ένα άλλο ενδεχόμενο, βέβαια. Το έχω ακούσει αυτό αλλά, προσωπικά, δεν το έχω δει. Όπως γνωρίζεις, η έδρα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, και οι περισσότεροι Δεσμοφύλακες, είναι στη Φεηνάρκια. Σ'αυτή τη διάσταση, λοιπόν, έχω ακούσει ότι, σε σπάνιες περιπτώσεις, κάποιος από τους γηγενείς δαιμονικούς θεούς μπορεί να σε καταβροχθίσει και να σε μεταφέρει σε μια ενδοδιάσταση στο εσωτερικό του ενεργειακού του σώματος. Δεν είσαι, δηλαδή, κανονικά μέσα στο βιολογικό του σώμα· θα μπορούσε κανείς να πει ότι είσαι χαμένος μέσα στην ψυχή του.

Ο τρόπος για να επαναφέρεις έναν τέτοιο άνθρωπο...» μόρφασε, «ποικίλλει. Εξαρτάται κάθε φορά από τον δαιμονικό θεό. Αν πρόκειται, επομένως, για παρόμοια περίπτωση, πρέπει να μάθουμε περισσότερα για το θηρίο που καταβρόχθισε τον Βατράνο.»

«Στο ίδιο συμπέρασμα φτάσαμε,» κατέληξε ο Καμίρνος, και της είπε όλα τα υπόλοιπα για την υπόθεση. Τελειώνοντας, πρόσθεσε: «Επίτηδες δεν σ'τα ανέφερα από την αρχή, για να δω ποια θα ήταν η ανεπηρέαστη γνώμη σου. Πες μου τώρα: τι νομίζεις για το σχέδιό μου;»

«Δεν έχω κανένα καλύτερο σχέδιο να προτείνω, άρα το σχέδιό σου *πρέπει* να λειτουργήσει, Πρόμαχε, αλλιώς ο Βατράνος είναι χαμένος. Θα πρότεινα, όμως, να είμαι κοντά όταν θα επικαλεστείς τον δαίμονα.»

«Το ίδιο θα πρότεινα κι εγώ,» ένευσε ο Καμίρνος. «Είμαι βέβαιος πως γνωρίζεις ξόρκια τα οποία μπορεί να μας φανούν χρήσιμα σε μια τέτοια περίπτωση· γιατί φοβάμαι πως ίσως ο Βαλκράθμω να μην αποδειχτεί φιλικός προς εμάς όταν τον καλέσουμε.»

Ο Βατράνος περιπλανιέται παραπατώντας μέσα στο παράξενο δάσος (τα γυμνά του πόδια τον πονάνε, και είναι και εξουθενωμένος από όσα τού έχουν συμβεί), ώσπου βλέπει τις ομίχλες και τη βλάστηση να παρουσιάζουν μπροστά του ένα ερείπιο.

Όχι! σκέφτεται τρομαγμένος, νομίζοντας ότι έχει φτάσει στο ίδιο μέρος όπου ήταν και πριν. Ενστικτωδώς, υψώνει το ξιφίδιό του, περιμένοντας επίθεση από την πτηνόμορφη γυναίκα ή τον χοιρόμορφο άντρα.

Κανένας, όμως, δεν φαίνεται να είναι μέσα στο ερείπιο. Τίποτα δεν κινείται πίσω από την κουρτίνα της ποικιλόχρωμης ομίχλης.

Δεν είναι το ίδιο μέρος; Του μοιάζει αρκετά ίδιο: Αυτοί οι μισογκρεμισμένοι τοίχοι... Αυτό το πέτρινο πλαίσιο πόρτας...

Ο Βατράνος πλησιάζει, προσεχτικά, με το ξιφίδιό του υψωμένο. Μπαίνει στο ερείπιο αφουγκραζόμενος. Δεν ακούει τίποτα το ανησυχητικό. Κοιτάζει τριγύρω, και, παρότι το μέρος είναι ίδιο με πριν, δεν βλέπει πουθενά τη φωτιά που είχε ανάψει η πτηνόμορφη γυναίκα. Ούτε *απομεινάρια* της φωτιάς. *Και δε νομίζω ότι θα μάζευε τις στάχτες αφότου την είχε σβήσει.* Επίσης, παρατηρεί ο Βατράνος, δεν υπάρχουν πουθενά ίχνη στο έδαφος.

Δεν είναι το ίδιο μέρος, τελικά, αλλά η ομοιότητα είναι εξωφρενική. Για μια στιγμή, έχει την αίσθηση ότι βρίσκεται στο θέατρο, ότι όλα τούτα είναι σκηνικά, στημένα από κάποιον αόρατο σκηνοθέτη.

Είναι κουρασμένος, εξουθενωμένος, θέλει απελπισμένα να κουλουριαστεί κάπου και να κοιμηθεί, αλλά η περιέργειά του νικά την κούραση του και ερευνά διεξοδικά το παράξενο ερείπιο που είναι ολόιδιο με το προηγούμενο. Ψάχνει να βρει αν υπάρχει καμια διαφορά.

Τελικά, επάνω σε μια πέτρα εντοπίζει ένα σχήμα.

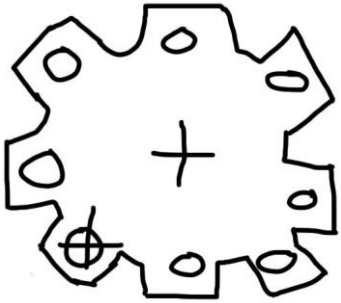

Μοιάζει βιαστικά χαραγμένο. Και πρέπει νάναι πρόσφατο: δηλαδή, αφότου τούτο το οικοδόμημα έγινε ερείπιο.

Κάποιος άλλος χαμένος εδώ πέρα πρέπει να το χάραξε, σκέφτεται ο Βατράνος. *Τι συμβολίζει, όμως;*

Και μπορεί να είναι σίγουρος ότι το ίδιο σύμβολο *δεν* υπάρχει και στο προηγούμενο ερείπιο; Όχι, δεν μπορεί να είναι σίγουρος. *Και καλύτερα να φεύγω από δω, τώρα.*

Βγαίνει από το ερείπιο και μπαίνει στο δάσος. Μετά από λίγο, βρίσκει ένα μέρος που πιστεύει ότι είναι σχετικά ασφαλές: μια ρηχή σπηλιά, κρυμμένη κάτω από μερικά δέντρα. Πηγαίνει εκεί και κουλουριάζεται.

Ο ύπνος δεν αργεί να τον πάρει.

Ο Καλλέργης'νιρ οδήγησε το τετράκυκλο όχημά τους στην περιοχή της Νίρκωφ που ονομαζόταν Αγορά. Εδώ βρίσκονταν τα περισσότερα καταστήματα της πόλης. Καθώς διέσχιζαν τους δρόμους, οι επαναστάτες έβλεπαν δεξιά κι αριστερά τους, μέσα στο σούρουπο, τις μεγάλες βιτρίνες: κούκλες ντυμένες με την τελευταία μόδα· μηχανήματα για διάφορες δουλειές, από ενεργειακές κουζίνες μέχρι συστήματα ήχου· βιβλία, τοποθετημένα σε στοίβες και ορισμένα σηκωμένα όρθια ώστε να επιδεικνύουν περήφανα τα εξώφυλλά τους· πίνακες και ταπετσαρίες, κρεμασμένα το ένα δίπλα στο άλλο· κοσμήματα, χρυσά, αργυρά, μπρούντζινα, γυαλίζοντας φανταχτερά κάτω από τον ενεργειακό φωτισμό.

Η Λίσβη κοίταζε καλά-καλά, δείχνοντας να έχει σχεδόν ξεχάσει τον χαμό του Βατράνου. Τα βιολετιά μάτια της ήταν διασταλμένα.

«Κλείσε το στόμα σου,» της είπε η Βιρίκα.

Η Λίσβη την αγριοκοίταξε πάνω απ'τον ώμο της.

Ο Καλλέργης μειδίασε. Τους πήρε από την Αγορά, τους πέρασε από το Χώρισμα – τη λεωφόρο που λεγόταν έτσι επειδή χώριζε τη Νίρκωφ σε ανατολική και δυτική μεριά – και τους

έβαλε στην Παλιά Πόλη: η οποία δεν είχε μόνο το όνομα αλλά και τη χάρη. Τα οικοδομήματά της, πράγματι, *φαίνονταν* παλιότερα από τα υπόλοιπα. Ορισμένες πολυκατοικίες έμοιαζαν επίφοβες να γκρεμιστούν.

«Ελπίζω ο φίλος μας να μην έχει νυχτερινή βάρδια απόψε,» είπε ο Καλλέργης.

«Είναι ανάγκη να πάμε να τον βρούμε;» ρώτησε η Λίσβη. «Σε τι θα μπορεί να μας βοηθήσει ένας οδηγός επιβατηγού;»

«Μαθαίνει πολλά τριγυρίζοντας στους δρόμους της Νίρκωφ,» της είπε ο Νιρμόδος. «Και προτού επιχειρήσουμε να μπούμε στον Ναό του Κρόνου, καλύτερα να έχουμε όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί νάχει συμβεί· αλλά ό,τι κι αν έχει συμβεί ο Νικόδημος θα τόχει ακούσει. Είναι παλιός σύνδεσμός μας, και τον εμπιστεύομαι.»

Κι αφού τον εμπιστευόταν ο Νιρμόδος – ο οποίος ήταν επίσης παλιός επαναστάτης – κανένας από τους άλλους δεν μπορούσε να πει τίποτα πάνω στο θέμα.

Ο Καλλέργης σταμάτησε το όχημά τους σ'έναν ήσυχο δρόμο της Παλιάς Πόλης, και ο Νιρμόδος κι ο Κίριθος κατέβηκαν. Οι σκιές είχαν αρχίσει να πυκνώνουν στην Νίρκωφ, καθώς οι δύο επαναστάτες βάδισαν προς την είσοδο μιας πολυκατοικίας και, φτάνοντας κοντά, ο Νιρμόδος πάτησε ένα κουδούνι.

Κανείς δεν απάντησε.

Ο Νιρμόδος ξαναπάτησε το κουδούνι.

Πάλι, καμία απάντηση.

«Δεν είναι εδώ,» είπε ο Κίριθος.

«Αν έχει νυχτερινή βάρδια, θα πρέπει ή να χάσουμε χρόνο περιμένοντας ή να τον αναζητήσουμε μες στην πόλη,» είπε ο Νιρμόδος.

«Θα τον αναζητήσουμε.»

«Το περίμενα ότι θα τόλεγες αυτό.» Καθώς όμως ο Κίριθος κοίταζε το πρασινόδερμο πρόσωπο του Νιρμόδου κάτω απ'την κουκούλα του, μπορούσε να διακρίνει ότι η όψη του άλλου ε-

παναστάτη φανέρωνε πως δεν θεωρούσε τη συγκεκριμένη ιδέα και τόσο καλή.

«Φοβάσαι ότι ίσως να τραβήξουμε ανεπιθύμητη προσοχή...»

Ο Νιρμόδος ένευσε. «Ναι. Αλλά ας βεβαιωθούμε πρώτα ότι, όντως, έχει νυχτερινή βάρδια. Είναι ακόμα νωρίς για να φτάσουμε σ'αυτό το συμπέρασμα.»

Επέστρεψαν στο όχημά τους και πήγαν σ'ένα μέτριο ξενοδοχείο της Παλιάς Πόλης, όπου έκλεισαν δύο δίκλινα κι ένα μονόκλινο δωμάτιο δείχνοντας ψεύτικες ταυτότητες. Ο Κίριθος μαζί με τη Βιρίκα· ο Καλλέργης μαζί με τον Νιρμόδο· και η Λίσβη είπε ότι ήθελε να είναι μόνη. Δεν έμειναν, όμως, πολύ στο ξενοδοχείο: αφού τακτοποίησαν πρόχειρα τα πράγματά τους, έφυγαν πηγαίνοντας στο γκαράζ που ο Νιρμόδος ήξερε ότι ο Νικόδημος άφηνε το επιβατηγό του μετά τη δουλειά.

Βρισκόταν στην ανατολική μεριά της Παλιάς Πόλης, έναν δρόμο απόσταση από το Χώρισμα, και ήταν ένας μεγάλος σκεπαστός χώρος με ισόγειο, όροφο, και υπόγειο. Το ισόγειο ήταν στάβλος για άλογα· στον όροφο και στο υπόγειο σταματούσαν τροχοφόρα. Το γκαράζ πουλούσε και ενεργειακές φιάλες των συνηθέστερων τύπων.

«Επιτρέπουν να μπαίνει ο καθένας και να κοιτάζει ποιο όχημα είναι εδώ και ποιο όχι;» ρώτησε ο Κίριθος τον Νιρμόδο.

Αλλά ο Καλλέργης ήταν που απάντησε: «Πρέπει να έχεις πάρει κάρτα. Εκτός αν είσαι πράκτορας της Παντοκράτειρας, οπότε μπορείς να μπαίνεις όπου σου κατέβει.»

Η Βιρίκα μούγκρισε συμφωνώντας.

«Τι νόημα έχει που ήρθαμε εδώ, λοιπόν;» είπε ο Κίριθος.

«Θα πάρουμε κάρτα,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης, ανασηκώνοντας τους ώμους και οδηγώντας το όχημά τους, με μειωμένη ταχύτητα, προς την είσοδο του γκαράζ. «Πού βάζει συνήθως το επιβατηγό του ο Νικόδημος;» ρώτησε τον Νιρμόδο. «Πάνω ή κάτω;»

«Κάτω.»

Το ξεσκέπαστο όχημα των επαναστατών έφτασε στην είσοδο του γκαράζ, και ο φύλακας είπε στον Καλλέργη: «Καλησπέρα, κύριε.»

«Καλησπέρα. Για τη νύχτα θα το αφήσουμε. Στο υπόγειο, θα ήθελα.»

«Κανένα πρόβλημα, κύριε.» Ο φύλακας έδωσε στον Βιοσκόπο μια κάρτα και ο Βιοσκόπος τον πλήρωσε. «Τα φώτα σας ανοιχτά καθώς κατεβαίνετε, παρακαλώ.»

Ο Καλλέργης οδήγησε το όχημα στο υπόγειο γκαράζ και το στάθμευσε ανάμεσα σε άλλα. Ο χώρος ήταν μεγάλος και ψηλός· χωρούσε οχήματα διαφόρων μεγεθών.

«Δεν το βλέπω εδώ,» είπε ο Νιρμόδος καθώς κατέβαιναν από το τετράκυκλό τους.

«Σίγουρος;» ρώτησε ο Καλλέργης.

Έκαναν μια βόλτα στο υπόγειο, προσποιούμενοι ότι έψαχναν τη σκάλα για ν'ανεβούν. «Ναι,» είπε ο Νιρμόδος. «Δεν έχει τελειώσει τη δουλειά του ακόμα.

»Θα πάμε να τον περιμένουμε έξω απ'το σπίτι του.»

Η πτηνόμορφη γυναίκα τον είχε ξαναβρεί. Περνώντας μέσα από τις ομίχλες, πλησίαζε τη σπηλιά του και τέντωνε τα νυχάτα χέρια της προς το μέρος του. Το σώμα της ήταν γεμάτο τραύματα και μελανιές.

Εκείνος άκουσε τον εαυτό του να βγάζει ένα γρύλισμα που θύμιζε θηρίου, και ύψωσε τα δικά του χέρια–

Είδε επάνω τους πυκνή γκρίζα τρίχα.

Και στο πέρας των δαχτύλων του, μεγάλα νύχια–

Ο Βατράνος ξυπνά από τον εφιάλτη και βγαίνει αμέσως απ'τη σπηλιά. Κανένας δεν τον πλησιάζει, διαπιστώνει ανακουφισμένος, και κατεβάζει το ξιφίδιό του.

Κοιτάζοντας στον ουρανό, βλέπει ότι ακόμα σούρουπο είναι. Λυκόφως παντού. *Τίποτα δεν αλλάζει εδώ. Ο χρόνος δεν περνά. Πρέπει να είμαι νεκρός· τι άλλη εξήγηση υπάρχει;*

Αν, όμως, είναι νεκρός, τότε πώς αιμορραγούσε όταν τα νύχια της πτηνόμορφης γυναίκας τον έγδερναν και όταν εκείνη τον είχε δαγκώσει;

Αγγίζει τα τραύματά του και μορφάζει καθώς τον πονάνε. Παρατηρεί, όμως, ότι εφελκίδες έχουν σχηματιστεί επάνω τους, κι αυτό είναι σίγουρα καλό.

Επίσης, παρατηρεί και κάτι άλλο.

Τρίχες, σε ορισμένα τυχαία σημεία του σώματός του. Μακριές, γκρίζες τρίχες.

Η αναπνοή του κόβεται. «*Θεοί!*» λέει. «Τι... τι μου συμβαίνει;» Κοιτάζει τον εαυτό του προσεχτικά, από πάνω ώς κάτω. Τρίχες, από δω κι από κει. Γκρίζες, όπως αυτές στο όνειρό του.

Πλησιάζει μια από τις μικρές λίμνες που βρίσκονται διάσπαρτες στο μυστηριώδες δάσος και ατενίζει μέσα της την αντανάκλασή του· θέλει οπωσδήποτε να δει το πρόσωπό του. Φοβάται ότι αυτό που θα αντικρίσει θα τον τρομάξει, ότι δεν θα είναι ο ίδιος, ότι θα έχει αλλάξει· αλλά τίποτα το διαφορετικό δεν βλέπει. Εκτός ίσως... Είναι λίγο παράξενη αυτή η γυαλάδα στα μάτια του, ή νομίζει;

Παίρνει το βλέμμα του από τη λίμνη.

Αναρωτιέται αν μετατρέπεται σε θηρίο: αν γίνεται όπως την πτηνόμορφη γυναίκα και τον χοιρόμορφο άντρα. Αναρωτιέται αν κι αυτοί ήταν κάποτε άνθρωποι σαν εκείνον, μέχρι που κατέληξαν εδώ...

Αν μεταμορφωνόμαστε, είναι δυνατόν αυτός να είναι ο κόσμος των νεκρών; Γιατί, στον κόσμο των νεκρών, να γινόμαστε θηρία; Του φαίνεται τελείως, μα τελείως, παράλογο.

Βαδίζει ξανά μέσα στο δάσος. Προσεχτικός. Με τ'αφτιά του τεντωμένα.

Και νομίζει πως ακούει μικρούς ήχους που παλιά δεν τους άκουγε...

Ο Κίριθος και ο Νιρμόδος, κρυμμένοι σ'έναν πλευρικό δρόμο, ατένιζαν την πολυκατοικία αντίκρυ τους. Οι υπόλοιποι επαναστάτες βρίσκονταν στο ξενοδοχείο· ήταν ασφαλέστερο να είναι λιγότεροι εδώ παρά περισσότεροι – μικρότερη η πιθανότητα έτσι να τραβήξουν την προσοχή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

«Νομίζεις ότι ο Μεγάλος Λύκος θα τα καταφέρει;» ρώτησε ο Κίριθος.

«Αν τα καταφέρουμε εμείς, τότε υπάρχει περίπτωση να τα καταφέρει κι αυτός.»

«Σε ρωτάω επειδή τον ξέρεις πιο καλά απ'ό,τι εγώ. Πιάνουν αυτά τα... μαγικά του;»

«Μας έχει απογοητεύσει ποτέ, Κίριθε;»

«Δεν είναι απάντηση τούτη!»

«Το βέβαιο είναι ότι θα προσπαθήσει,» είπε ο Νιρμόδος. «Για το αποτέλεσμα δεν μπορώ να γνωρίζω. Ακόμα κι ο ίδιος είπε ότι πρόκειται για κάτι που δεν έχει ξανακάνει ποτέ – για κάτι που δεν έχει καν *δει* κανέναν άλλο να κάνει. Είναι εξαιρετικά σπάνια περίπτωση.»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ...!» καταράστηκε ο Κίριθος κάτω απ'την ανάσα του. «Εγώ φταίω, Νιρμόδε. Την έκανα τη χαζομάρα, και τώρα ο αδελφός μου χάθηκε–»

«Ο αδελφός σου χάθηκε από *δική του* απερισκεψία· μην κατηγορείς τον εαυτό σου.»

«Μπορούσα να τον είχα αποτρέψει.»

«Δεν είναι μικρό παιδί. Η πραγματική ανοησία ήταν που πήγες μαζί του, και που δεν ειδοποίησες τον Μεγάλο Λύκο.»

Ο Κίριθος κούνησε το κεφάλι χωρίς να πει τίποτα. Αν δεν κατόρθωναν να φέρουν πίσω τον Βατράνο, ήξερε ότι ποτέ δε θα συγχωρούσε τον εαυτό του.

«Αυτός είναι,» είπε ξαφνικά ο Νιρμόδος, καθώς ο Κίριθος ήταν ακόμα χαμένος στις σκέψεις του.

Ένας άντρας στεκόταν στην είσοδο της πολυκατοικίας και άνοιγε την πόρτα.

«Πάμε, τότε!» είπε ο Κίριθος.

«Περίμενε· δε χρειάζεται να έχουμε συναντήσεις μες στη μέση του δρόμου.»

Ο Νικόδημος μπήκε στην πολυκατοικία και η πόρτα έκλεισε αυτόματα πίσω του.

Ο Κίριθος κι ο Νιρμόδος έμειναν ακίνητοι στη θέση τους για κάποια ώρα· μετά, ο δεύτερος έκανε νόημα στον πρώτο και πλησίασαν την είσοδο της πολυκατοικίας.

Ο Νιρμόδος πάτησε το κουδούνι που είχε πατήσει και την προηγούμενη φορά. Και τώρα μια φωνή απάντησε:

«*Ναι;*»

«Νικόδημε, καλησπέρα. Τα φώτα μάς τυφλώνουν στους δρόμους απόψε...»

«*...Γι'αυτό οδηγούμε με σύνεση και φρονιμάδα...*»

«...Για να γίνουν οι σκοτεινές μορφές ξεκάθαρες στο βλέμμα μας,» τελείωσε το συνθηματικό ο Νιρμόδος.

«*Ποιος είσαι, φίλε;*»

«Ο Νιρμόδος.»

«*Έλα πάνω.*»

Ο Νικόδημος τούς άνοιξε την είσοδο της πολυκατοικίας και οι δύο επαναστάτες μπήκαν. Πήραν τον ανελκυστήρα κι ανέβηκαν στον δεύτερο όροφο.

Ο οδηγός τούς περίμενε στο κατώφλι του διαμερίσματός του. Ήταν ένας άντρας λιγάκι παχύς, με δέρμα λευκό-ροζ και κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά. Φορούσε ένα ζευγάρι οβάλ

γυαλιά. Το πουκάμισό του ήταν ξεκούμπωτο, και κρατούσε ένα κουτάκι μπίρα στο δεξί χέρι.

Χαμογέλασε βλέποντας τον Νιρμόδο. «Καλώς τους. Ελάτε.»

Μπήκαν στο διαμέρισμα του Νικόδημου κι εκείνος έκλεισε την πόρτα και τους οδήγησε στο καθιστικό. «Θέλετε τίποτα να πιείτε;»

«Ό,τι έχεις,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος, βγάζοντας την κάπα του και καθίζοντας σε μια πολυθρόνα.

Ο Κίριθος κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στη μπαλκονόπορτα, αφού κι εκείνος έβγαλε την κάπα του.

Ο Νικόδημος τούς έφερε μπίρες και πήρε θέση στον καναπέ, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο, άνετα. «Πώς είναι ο Μεγάλος Λύκος, αδέλφια;»

«Σε χαιρετά,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος, και ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

«Ποιος είσαι συ;» ρώτησε ο Νικόδημος τον Κίριθο.

«Κίριθος,» απάντησε εκείνος.

Ο Νικόδημος άναψε ένα τσιγάρο. «Τι μπορώ, λοιπόν, να κάνω για σας; –Κι ελπίζω να μην έχει σχέση μ'οδήγηση, τέτοια ώρα. Οδηγώ απ'το πρωί και είμαι ξεσκισμένος. Δεν ξαναπιάνω τιμόνι απόψε που να φέρετε τη Λόρκη εδώ για να μ'αρχίσει στις κλοτσιές!»

«Δε θέλουμε να οδηγήσεις,» τον διαβεβαίωσε ο Νιρμόδος. «Μερικές πληροφορίες θέλουμε.»

«Αυτό μάλιστα! Για λέγε.»

Ο Νιρμόδος έβγαλε μια συσκευή από την τσέπη της τουνίκας του και πάτησε ένα κουμπί επάνω της. Μερικά φωτάκια αναβόσβησαν.

«Τι κάνεις εκεί, ρε;» είπε ο Νικόδημος. «Φοβάσαι για κοριούς στο σπίτι μου; Δεν έχω ζωύφια εγώ.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Νιρμόδος, «δεν έχεις»· κι έκρυψε πάλι τη συσκευή στην τσέπη του. «Σκοπεύουμε να κλέψουμε κάτι απ'τον Ναό του Κρόνου–»

«Από *πού*! Έχετε παλαβώσει τελείως, λοιπόν...»

«Μας είναι απαραίτητο. Και μάντεψε τι ακριβώς είναι.»

Ο Νικόδημος κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ. Είναι πολύ τρελή η σκέψη.»

«Τον γαρνάδιο λίθο θέλουμε.»

«Αυτόν που έχουν οι ιερείς μες στη μέση του σηκού;»

«Δε νομίζω να υπάρχει άλλος.»

«Εντάξει, τα έχετε παίξει τελείως,» είπε ο Νικόδημος. «Τι θέλετε να κάνω εγώ γι'αυτό; Δεν είμαι γιατρός.»

«Δεν είναι αστείο!» μούγκρισε ο Κίριθος, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Η ζωή ενός ανθρώπου κρέμεται από την επιχείρησή μας!»

«Ήρεμα,» αποκρίθηκε ο Νικόδημος. «Δεν είπα ότι δεν έχετε τους λόγους σας. Και θα βοηθήσω όσο μπορώ, εννοείται. Αλλά – σας το λέω από τώρα, ε! – δεν πρόκειται εγώ να μπω εκεί μέσα. Δεν είμαι ούτε διαρρήκτης ούτε από τα Φέρνιλγκαν!»

Τώρα, και οι δύο Μασκοφόροι τον αγριοκοίταξαν. Οι άλλοι Σεργήλιοι – κυρίως αυτοί που κατοικούσαν σε μεγάλες πόλεις – το θεωρούσαν βρισιά να πουν σε κάποιον ότι ήταν από τα Φέρνιλγκαν. Είχαν τους γηγενείς των Φέρνιλγκαν για αγριάνθρωπους.

Ο Νικόδημος μειδίασε φιλικά και ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του, χωρίς να μιλήσει.

Ο Νιρμόδος είπε: «Θέλουμε να μάθουμε ό,τι πιστεύεις πως μπορεί να μας ενδιαφέρει.»

Ο Νικόδημος φάνηκε σκεπτικός για μια στιγμή. Μετά είπε: «Έχετε ξαναπάει στον Ναό του Κρόνου;»

Ο Νιρμόδος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Καλό θα ήταν, λοιπόν, να σας δείξω πώς είναι η τριγυρινή περιοχή, και πώς είναι τα μέρη του Ναού που ξέρω καλά – ο χώρος στάθμευσης οχημάτων στο πλάι του, για παράδειγμα. Μισό λεπτό.» Ο Νικόδημος σηκώθηκε από τον καναπέ, έφερε

χαρτιά κι έναν στιλογράφο, τ'ακούμπησε στο μικρό τραπέζι στο κέντρο του καθιστικού, κι άρχισε να σχεδιάζει.

Ο Βατράνος ακούει κάτι να ζυγώνει, κι αμέσως κρύβεται πίσω από τον χοντρό κορμό ενός δέντρου και την ομίχλη, που σ'εκείνο το σημείο είναι πράσινη, σαν να βγαίνει μέσα από τις ίδιες τις φυλλωσιές, σαν να είναι προέκτασή τους.

Ο Βατράνος βλέπει μια σκιά να έρχεται. Ανθρωπόμορφη αλλά καμπουριαστή.

Η σκιερή φιγούρα πλησιάζει κι άλλο, διασχίζοντας τις ομίχλες, και ο Βατράνος τη διακρίνει καλύτερα. Θυμίζει βουβάλι και άντρα, συγχρόνως. Έχει χοντρά πόδια και χοντρά χέρια. Το κεφάλι του είναι μεγάλο και κερασφόρο. Κοντό τρίχωμα καλύπτει το σώμα του. Μια κοντή ουρά ξεπροβάλλει πίσω του.

Ο βουβαλόμορφος άντρας στρίβει και απομακρύνεται· δεν πηγαίνει προς τη μεριά του Βατράνου. Η αναπνοή του ακούγεται βαριά. *Την αναπνοή του άκουσα πριν.*

Ο Βατράνος φεύγει, συνεχίζοντας την περιπλάνησή του. Κι αρχίζει να πεινά. Νερό έχει ήδη πιει από τις μικρές λίμνες στο έδαφος, αλλά τροφή δεν έχει βρει παρά ελάχιστη. Μονάχα μερικούς καρπούς στα δέντρα και στους θάμνους. Δεν είναι αρκετοί για να γεμίσουν την κοιλιά του.

Καταλαβαίνει τώρα γιατί η πτηνόμορφη γυναίκα ήθελε να τον φάει. *Αυτά τα θηρία τρώνε το ένα το άλλο εδώ πέρα. Και νομίζω πως γίνομαι κι εγώ, σταδιακά, σαν κι αυτά,* σκέφτεται, νιώθοντας ένα ρίγος να τον διατρέχει.

Πρέπει να φύγω από δω. Πρέπει, κάπως, να βρω τρόπο να βγω!

Πού είναι, όμως, το *εδώ*; Τι έγινε αφότου εκείνο το τέρας τον έριξε στο στόμα του; Σίγουρα, έχει ξεχάσει πολλά πράγματα.

Έχει χάσει τη μνήμη του. Δεν θυμάται πώς βρέθηκε σε τούτο το καταραμένο μέρος!

Τα δέντρα αραιώνουν λίγο, και μέσα απ᾽την ομίχλη ο Βατράνος διακρίνει ακόμα ένα ερείπιο. Μοιάζει κι αυτό με τα προηγούμενα. Το πλησιάζει, με επιφύλαξη. Αφουγκράζεται· έχει αρχίσει να εμπιστεύεται την ακοή του περισσότερο από την όρασή του.

Βλέπει μισογκρεμισμένους τοίχους. Το πέτρινο πλαίσιο μιας πόρτας. *Τα ίδια, πάλι. Τα ίδια...*

Κοιτάζει εκεί όπου, πριν, είχε βρει το παράξενο χάραγμα. Δεν είναι εδώ, τούτη τη φορά. *Άρα είχα δίκιο: δεν είναι παλιό, κάποιος από εμάς το χάραξε εκεί. Κάποιος απ᾽αυτούς που καταλήγουν σε τούτο το μέρος.*

Ο Βατράνος ερευνά το ερείπιο, και τελικά βρίσκει ένα άλλο χάραγμα.

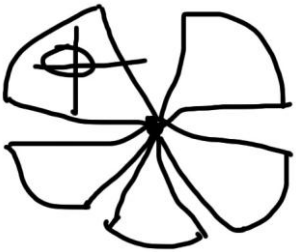

Μοιάζει λίγο με το άλλο, αλλά βέβαια δεν είναι το ίδιο. Και φαίνεται πιο πρόχειρο. *Τι προσπαθούσε να κάνει; Να σημειώσει τη θέση του, κάθε φορά; Να βρει το κέντρο αυτού του τόπου σε σχέση με τα ερείπια;*

Μπορεί στο κέντρο να είναι η έξοδος;

Ο Βατράνος αισθάνεται μπερδεμένος. Αλλά, επίσης, αρχίζει να πιστεύει ότι ίσως να υπάρχει κάποια ελπίδα.

«Αυτό είναι το καλύτερο σχέδιο που μπορούμε να σκεφτούμε;» ρώτησε η Βιρίκα, όταν ο Νιρμόδος και ο Κίριθος είχαν επιστρέψει στο ξενοδοχείο και ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι στο μονόκλινο δωμάτιο της Λίσβης.

«Ναι, εκτός αν έχεις *εσύ* κάτι καλύτερο να προτείνεις,» απόκρίθηκε ο Νιρμόδος στη Βιρίκα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν γνωρίζω το εσωτερικό του Ναού του Κρόνου...»

«Επομένως, θα κάνουμε όπως είπε ο Νικόδημος.»

«Μας καθυστερεί, όμως, αυτό,» τόνισε η Λίσβη.

Ο Νιρμόδος στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν ήταν δυνατόν, ούτως ή άλλως, να εισβάλουμε απόψε.»

Εκείνη ένευσε, δείχνοντας να καταλαβαίνει αλλά, συγχρόνως, να ανησυχεί για τον Βατράνο.

«Το μόνο που μένει τώρα είναι να ξεκουραστούμε,» είπε ο Νιρμόδος σε όλους, «και να ετοιμαστούμε για την επιχείρηση αύριο βράδυ.»

Κανένας δεν διαφώνησε. Βγήκαν απ᾽το δωμάτιο της Λίσβης και πήγαν στα δικά τους δωμάτια.

«Σίγουρα στον Ναό θα υπάρχουν συστήματα ασφαλείας για τα οποία ο Νικόδημος δεν ξέρει τίποτα,» είπε η Βιρίκα στον Κίριθο, όταν ήταν μόνοι οι δυο τους.

«Έχεις κάποια ιδέα τι είδους συστήματα;» ρώτησε εκείνος, βγάζοντας τις μπότες και την κάπα του και ξαπλώνοντας στο ένα κρεβάτι.

Η Βιρίκα, έχοντας βγάλει τη δική της κάπα και τις μπότες της, μπήκε για λίγο στην τουαλέτα και μετά επέστρεψε, με νερό να γυαλίζει στο γαλανό πρόσωπό της. «Το πιο συνηθισμένο,» είπε, «είναι να έχουν αισθητήρες και τηλεοπτικούς πομπούς σε κάποια σημεία.»

«Ο Νικόδημος μάς είπε για τηλεοπτικούς πομπούς–»

«Γι'αυτούς που είναι φανεροί στον χώρο στάθμευσης οχημάτων. Εντάξει. Στο εσωτερικό του Ναού, όμως, θα υπάρχουν κι άλλοι δίχως αμφιβολία. Καλό θα ήταν να είχαμε έναν Τεχνομαθή μάγο μαζί μας. Ίσως να μπορούσε να τους αδρανοποιήσει. Ο Καλλέργης δε νομίζω ότι έχει τέτοιες ικανότητες.»

«Θα φοράμε τις μάσκες μας ούτως ή άλλως· δε θα δουν τα πρόσωπά μας.»

Η Βιρίκα κάθισε οκλαδόν στο αντικρινό κρεβάτι. «Δεν είναι αυτό το μόνο πρόβλημα. Μόλις μας εντοπίσουν – είτε μέσω αισθητήρων είτε μέσω τηλεοπτικών πομπών – θα στείλουν αμέσως ενισχύσεις στον Ναό, και θα δυσκολευτούμε να φύγουμε από εκεί.»

«Θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι, λοιπόν.»

Η Βιρίκα μειδίασε, μοιάζοντας διασκεδασμένη. «Δε σ'ανησυχεί τίποτα, ε;»

«Η απώλεια του Βατράνου μ'έχει ανησυχήσει ήδη αρκετά.»

«...Εε, ναι. Δεν ήθελα να πω ότι... Εννοούσα σχετικά με την εισβολή την ίδια, όχι για...»

«Το ξέρω,» είπε ο Κίριθος. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, κάθισε δίπλα της, και φίλησε το μάγουλό της.

Η Βιρίκα άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισαν να το καπνίζουν μαζί. «Δε νομίζω να μπορέσουμε να βγούμε από την κεντρική είσοδο του Ναού. Το ότι, όμως, ο Ναός βρίσκεται στην άκρη του Υψώματος θα μας βολέψει ίσως. Μπορούμε να κατεβούμε με σχοινιά.»

«Από την πλαγιά, ε;»

«Ναι. Και δε νομίζω οι Παντοκρατορικοί να σκεφτούν να έρθουν πρώτα από εκεί.»

«Ο Νιρμόδος, μάλλον, θα συμφωνήσει μ'αυτή την πρόταση,» είπε ο Κίριθος, παίρνοντας μια τζούρα από το τσιγάρο και δίνοντάς το στη Βιρίκα γι'ακόμα μια φορά.

«Έτσι πιστεύω κι εγώ.»

Μετά από λίγο, το τσιγάρο τους τελείωσε κι έπεσαν για να κοιμηθούν, καθώς ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι από το ταξίδι ώς τη Νίρκωφ – ειδικά ο Κίριθος που οδηγούσε σ'όλη τη διαδρομή.

Σταματά και, γονατίζοντας, πίνει νερό από μια ρηχή λίμνη. Σηκώνεται όρθιος και κοιτάζει ολόγυρα, αναζητώντας τροφή. Βλέπει έναν καρπό να κρέμεται από τα κλαδιά ενός δέντρου. Έναν και μοναδικό καρπό. Πλησιάζει και τον κόβει. Τον τρώει πεινασμένα, μπήγοντας τα δόντια του βαθιά μέσα στο ζουμερό εσωτερικό του. Χυμός τρέχει στο σαγόνι του.

Όταν όμως ο καρπός τελειώνει, ο Βατράνος δεν έχει πάψει να πεινά.

Πρέπει να βρω τρόπο να βγω. Δε θα προσπαθήσω να φάω ανθρώπους, παρότι οι άνθρωποι εδώ φαίνεται να έχουν μετατραπεί σε ζώα.

Τα ερείπια πρέπει να είναι το κλειδί, σκέφτεται καθώς βαδίζει, αφουγκραζόμενος, περιμένοντας κίνδυνο από παντού. *Τα ερείπια πρέπει να είναι το κλειδί.*

Ακούει κάποιους να τρέχουν μέσα στη βλάστηση. Ακούει πόδια να πλατσουρίζουν γρήγορα σε νερό.

Κρύβεται αμέσως, ανάμεσα σε δύο δέντρα τα οποία βρίσκονται το ένα κοντά στο άλλο.

Κοιτάζει.

Βλέπει μια γυναίκα να έρχεται τρέχοντας. Στο σώμα της κρέμονται τα απομεινάρια ενός φορέματος. Τα πόδια της έχουν οπλές, και το κεφάλι της θυμίζει... δορκάδα. Επάνω στο λευκόροζ δέρμα της υπάρχει κοντό τρίχωμα.

Ο Βατράνος νιώθει την κοιλιά του να γουργουρίζει αντικρίζοντάς την. Θέλει να τη φάει. –Διώχνει την παρόρμηση απ'το μυαλό του, αηδιασμένος.

Πίσω από τη γυναίκα που μοιάζει με δορκάδα έρχεται ένα άλλο θηρίο. Ένας άντρας που έχει την όψη αγριόχοιρου, γαλανόδερμος και με χαυλιόδοντες. Στο χέρι του βαστά ένα κούτσουρο. Στο σώμα του έχει τραύματα που έχουν βγάλει εφελκίδες.

Είναι ο ίδιος χοιρόμορφος άντρας που επιτέθηκε και στην πτηνόμορφη γυναίκα η οποία ήθελε να φάει τον Βατράνο.

Η γυναίκα-δορκάδα προσπαθεί να του ξεφύγει, αλλά φαίνεται να χάνει έδαφος. Ο Βατράνος αφήνει τον φακό του να πέσει στη γη, πιάνεται σ'ένα κλαδί, και, κρατώντας το ξιφίδιό του υψωμένο, πηδά προς τον χοιρόμορφο άντρα. Προσγειώνεται μπροστά του. Όρθιος – εκπλήσσοντας κι ο ίδιος τον εαυτό του με την ευελιξία και τη δύναμη του σώματός του.

Ο χοιρόμορφος άντρας σταματά απότομα, σαστισμένος. Ρουθουνίζει. Τα μάτια του στενεύουν. «*Εσύ…*» μουγκρίζει, και κινεί το κούτσουρό του προς τον Βατράνο.

Εκείνος αποφεύγει το χτύπημα, σκύβοντας.

Ο χοιρόμορφος άντρας, γρυλίζοντας, ορμά καταπάνω του, με το σώμα του λυγισμένο. Προσπαθεί να τον καρφώσει με τους μεγάλους χαυλιόδοντές του. Ο Βατράνος κάνει στο πλάι· νιώθει το ένα από τα δύο επικίνδυνα κόκαλα να περνά κοντά από τα γυμνά πλευρά του. Χτυπά τον εχθρό του στον ώμο με το ξιφίδιό του. Η λεπίδα μπήγεται βαθιά. Ο χοιρόμορφος άντρας ουρλιάζει και τινάζεται πίσω.

Επιτίθεται πάλι με το κούτσουρό του. Βρίσκει τον Βατράνο στα πόδια και τον ρίχνει στη γη. Στρέφεται και φεύγει, μουγκρίζοντας. Πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του πολύ τραυματισμένο για να μείνει και να πολεμήσει.

Ο Βατράνος κοιτάζει να δει πού είναι η γυναίκα-δορκάδα, και βλέπει πως κι αυτή έχει εξαφανιστεί. Σηκώνεται όρθιος, πηγαίνει να πάρει τον φακό του από κάτω, και μετά ακολουθεί τα ίχνη των οπλών της.

Γιατί την ακολουθώ; αναρωτιέται. Μα δεν μπορεί ν'απαντήσει. *Την ακολουθώ για να τη φάω; –Όχι. Σίγουρα όχι.*

Τ'αχνάρια των οπλών της τον οδηγούν σ'άλλο ένα από τα μυστηριώδη ερείπια που είναι ίδια μεταξύ τους. Μαβιές και κίτρινες ομίχλες το τυλίγουν, και ο Βατράνος ζυγώνει προσεχτικά, αφουγκραζόμενος. Ακούει βαριά αναπνοή. Δεν είναι, όμως, η αναπνοή κάποιου μεγάλου ζώου. Είναι... Δορκάδα είναι, σίγουρα. *Σταμάτησε για να ξεκουραστεί.*

Η κοιλιά του γουργουρίζει.

Όχι! Είναι άνθρωπος– Ήταν άνθρωπος προτού γίνει έτσι.

Αλλά η κοιλιά του συνεχίζει να γουργουρίζει.

Περνά κάτω από το πέτρινο πλαίσιο της κατεστραμμένης πόρτας, βαδίζοντας αθόρυβα. Κοιτάζοντας τα πόδια του βλέπει ότι έχουν γεμίσει μακριές γκρίζες τρίχες οι οποίες αντικαθιστούν σταδιακά τις κανονικές, ανθρώπινες τρίχες του. *Κι εγώ θηρίο γίνομαι. Θηρίο...*

Ακολουθεί τον ήχο της αναπνοής της. Την ατενίζει, μέσα απ'τις ομίχλες, να είναι καθισμένη στη γη, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'έναν μισογκρεμισμένο τοίχο. Το κεφάλι της είναι κατεβασμένο. Τα μάτια της γυαλίζουν όπως της δορκάδας. Δάκρυα κυλούν από τις άκριές τους.

Ο Βατράνος πεινάει, και η γυναίκα τού φαίνεται νόστιμη. Αλλά καταπνίγει την παρόρμηση να της επιτεθεί. *Καλύτερα να πεθάνω απ'το να γίνω ανθρωποφάγος – ακόμα κι αν αυτή δεν είναι απόλυτα άνθρωπος – ακόμα κι αν εγώ ο ίδιος δεν είμαι πλέον απόλυτα άνθρωπος.*

Κάνει μερικά βήματα προς το μέρος της.

Το κεφάλι της γυρίζει. Τον άκουσε.

Πετάγεται όρθια.

«Δε θα σου επιτεθώ,» της λέει ο Βατράνος· αλλά η φωνή του έρχεται σαν εχθρικό γρύλισμα στ'αφτιά του.

Η γυναίκα-δορκάδα στρέφεται και τρέχει, φεύγοντας από το ερείπιο. Εκείνος δεν την κυνηγά, παρότι αισθάνεται το σώμα

του να τον ωθεί να την κυνηγήσει – να την κυνηγήσει και να την καταβροχθίσει. Είναι τροφή. *Τροφή*.

Δεν είναι τροφή! Δεν είμαι ζώο!

Ο Βατράνος χτυπά τη γροθιά του πάνω σ'έναν πέτρινο τοίχο. Και, για να πάρει το μυαλό του από την πείνα του, ερευνά το ερείπιο. Δεν βρίσκει κανένα μυστηριώδες χάραγμα ετούτη τη φορά.

Δεν είχε φτάσει εδώ; αναρωτιέται. *Δεν είχε βρει αυτό το ερείπιο; Ή, απλώς, δεν χάραξε τίποτα εδώ;*

Ο Βατράνος κάθεται πάνω σε μια πέτρα, κουρασμένος. Τα προηγούμενα σχήματα τού έδιναν την αίσθηση ότι όλα τα ερείπια βρίσκονται γύρω από κάποιο κέντρο. Πού είναι, όμως, αυτό το κέντρο; Πώς μπορεί να φτάσει εκεί; Και γιατί να είναι σημαντικό; Υπάρχει όντως η έξοδος εκεί; Ή είναι κάτι που το μυαλό του έχει φανταστεί, επειδή θέλει τόσο πολύ να φύγει από τούτο το τρισκατάρατο μέρος;

Το επιβατηγό όχημα του Νικόδημου ήταν τετράκυκλο και μακρύ. Μπροστά, είχε μια θέση για τον οδηγό κι άλλη μια θέση για έναν συνοδηγό· πίσω, είχε ένα μεγάλο κάθισμα, και μετά απ'αυτό, ακόμα ένα μεγάλο κάθισμα.

Τώρα, καθώς σουρούπωνε, ο Νικόδημος μετέφερε πέντε επιβάτες, τους οποίους είχε πάρει, φαινομενικά τυχαία, από έναν δρόμο της Παλιάς Πόλης. Τους πήγαινε στο Ύψωμα ακολουθώντας την Ψηλή Οδό, που ξεκινούσε από το Χώρισμα και ανέβαινε. Μετά από λίγο, βρίσκονταν στο ψηλότερο σημείο της Νίρκωφ, αλλά δεν μπορούσαν να δουν την υπόλοιπη πόλη από κάτω γιατί οικοδομήματα ήταν παντού γύρω τους. Ο Νικόδημος οδήγησε προς τα βορειοανατολικά και έφτασαν σε μια από τις άκριες του Υψώματος, όπου ήταν χτισμένος ο καινούργιος Ναός του Κρόνου. Οι Παντοκρατορικοί είχαν έρθει σε τούτα

τα μέρη φέρνοντας μαζί τους και τη θρησκεία τους. Γιατί, φυσικά, ο Κρόνος δεν ήταν θεός της Σεργήλης· ήταν ξένος. Οι ιέρειες της Αρτάλης είχαν κυνηγηθεί, και τη θέση τους είχαν προσπαθήσει να πάρουν οι ιερείς και οι ιέρειες του Κρόνου: κάτι που δεν είχαν κατορθώσει και πολύ καλά, διότι ο κόσμος δεν τους εμπιστευόταν το ίδιο. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, βέβαια, θεωρούσαν ότι δεν ήταν παρά θέμα χρόνου. Καθώς τα χρόνια θα περνούσαν, οι Σεργήλιοι θα στρέφονταν ολοένα και περισσότερο στη θρησκεία του Κρόνου, και στο τέλος θα λησμονούσαν τελείως την Αρτάλη, που παλιά ήταν η ισχυρότερη θεά της διάστασης.

Από εδώ όπου βρίσκονταν τώρα, ο Νικόδημος και οι επιβάτες του μπορούσαν άνετα να δουν την υπόλοιπη πόλη κάτω από το Ύψωμα να απλώνεται αντίκρυ τους σαν μακέτα.

Ο Ναός του Κρόνου ήταν μια ψηλή πυραμίδα με μια μεγάλη, κατακόκκινη, γυάλινη σφαίρα στην κορυφή. Οι πλευρές της πυραμίδας ήταν λείες και λευκές· τριγωνικά παράθυρα υπήρχαν επάνω τους, σε ίσες αποστάσεις το ένα από το άλλο. Στις τέσσερις γωνίες της πυραμίδας ορθώνονταν λιγνοί πυργίσκοι με αιχμηρή οροφή.

Ο Νικόδημος δεν οδήγησε το όχημά του στην κεντρική είσοδο του Ναού (η οποία, άλλωστε, δεν ήταν φτιαγμένη για να περνάνε οχήματα) αλλά σε μια πλευρική πύλη που έβγαζε στον χώρο στάθμευσης οχημάτων: μια μεγάλη αίθουσα με κολόνες.

Ο Κίριθος, που καθόταν στη θέση του συνοδηγού, παρατήρησε ότι κάμποσα οχήματα ήταν σταματημένα εδώ. Παρότι οι Σεργήλιοι έλεγαν πως δεν αισθάνονταν τη θρησκεία του Κρόνου όπως της Αρτάλης, αρκετοί απ᾽αυτούς πήγαιναν στις ξένες ιεροτελεστίες αντί να αντισταθούν στον προσηλυτισμό των κατακτητών τους.

Ο Νικόδημος σταμάτησε το όχημά του σ᾽ένα σημείο του χώρου στάθμευσης όπου δεν κοίταζε κανένας τηλεοπτικός πομπός. Και ούτε κανένας από τους δύο φύλακες έμοιαζε να δίνει

σημασία. Δεν τους τραβούσε την προσοχή η άφιξη ενός επιβατηγού· ήξεραν ότι απλά θα άφηνε τους επιβάτες του και θα έφευγε.

«Είσαι *σίγουρος* ότι αυτό το σημείο είναι ασφαλές;» είπε ο Καλλέργης'νιρ στον οδηγό.

«Βεβαίως.»

Η Βιρίκα όμως κοίταζε δεξιά, αριστερά, και πίσω, για να δει πού βρίσκονταν οι τηλεοπτικοί πομποί. «Πρέπει νάχει δίκιο,» είπε.

«Ποιος; Εγώ;» είπε ο Νικόδημος. «Φυσικά κι έχω δίκιο – τόσες φορές έχω φέρει κόσμο εδώ. Δε μας βλέπει κανένας, σας λέω.»

Ο Κίριθος έκανε ότι τον πλήρωνε, για καλό και για κακό, και μετά οι πέντε επαναστάτες βγήκαν από το επιβατηγό και βάδισαν προς την πόρτα που έβλεπαν αντίκρυ τους, πίσω από μια μεγάλη κολόνα.

Ο Νικόδημος οδήγησε το όχημα του όπισθεν, κάνοντας επίτηδες τους τροχούς να τρίξουν και τη μηχανή να γρυλίσει δυνατά, για να τραβήξει την προσοχή των φρουρών προς τη λάθος μεριά.

Με την άκρια του ματιού του ο Κίριθος είδε ότι, πράγματι, οι δύο φύλακες κοίταζαν το επιβατηγό κι όχι εκείνον και τους συντρόφους του που βάδιζαν μέσα στις σκιές της μεγάλης αίθουσας.

Η Λίσβη έφτασε πρώτη στη σιδερένια πόρτα και την έσπρωξε. Μέσα ήταν σκοτάδι, αλλά αυτό δεν τη σταμάτησε· μπήκε χωρίς καθυστέρηση, προσέχοντας μόνο τα σκαλιά για τα οποία είχε πει ο Νικόδημος. Οι άλλοι επαναστάτες την ακολούθησαν, και όταν η πόρτα έκλεισε πίσω τους ο Νιρμόδος άναψε έναν φακό και φώτισε γύρω-γύρω.

Αποθήκη, σκέφτηκε ο Κίριθος βλέποντας ενεργειακές φιάλες, έναν τροχό, μια παλιά μηχανή, ένα κιβώτιο, δύο πυροσβεστήρες, δύο τσεκούρια.

«Μέχρι στιγμής, καλά,» παρατήρησε ο Νιρμόδος. «Όπως μας τα είχε περιγράψει ο Νικόδημος.»

«Στην αποθήκη μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε· σπάνια πηγαίνει κανένας,» τους είχε πει ο οδηγός, όταν ο Κίριθος και ο Νιρμόδος ήταν στο διαμέρισμά του. *«Τη χρησιμοποιούν μόνο σε περιπτώσεις ανάγκης. Το ξέρω επειδή μια φορά που ήμουν εκεί ένα όχημα έτυχε ν'αρπάξει φωτιά, και πήγαν μέσα οι φρουροί για να φέρουν πυροσβεστήρα. Ο οδηγός του οχήματος ζήτησε επίσης μήπως είχαν καμια ενεργειακή φιάλη, γιατί η δική του είχε καταστραφεί – έτσι είχε αρπάξει φωτιά το όχημα. Οι φύλακες τού έφεραν μια φιάλη από την αποθήκη και του την πούλησαν. Εν τω μεταξύ, η σιδερένια πόρτα είχε μείνει ανοιχτή και στάθηκα στο κατώφλι να ρίξω μια ματιά.*

»Αν κρυφτείτε στην αποθήκη, μπορείτε να περιμένετε μέχρι να βραδιάσει και να ησυχάσουν τα πράγματα στον Ναό. Μάλλον δε θα έχετε πρόβλημα.»

Οι επαναστάτες τώρα δεν είχαν, λοιπόν, παρά να περιμένουν.

Η Λίσβη, όμως, είπε: «Καλύτερα να βρούμε καμια κρυψώνα εδώ μέσα, για την περίπτωση που κάποιος ανοίξει και μπει.» Και άναψε κι εκείνη τον φακό της.

Οι άλλοι δεν διαφώνησαν, και η πρώτη πιθανή κρυψώνα που εντόπισαν ήταν μια κουρτίνα πίσω απ'την οποία βρίσκονταν κάτι παλιατσαρίες: ρούχα, υποδήματα, δύο σπασμένες καρέκλες, ένα παλιό μπρούντζινο μαγκάλι, μια κατεστραμμένη ενεργειακή λάμπα.

«Δεν είναι και πολύ καλό,» είπε ο Καλλέργης, «αλλά δε φαίνεται να υπάρχει και τίποτα καλύτερο.»

«Υπάρχει,» είπε ο Νιρμόδος, κοιτάζοντας πίσω από κάτι κιβώτια.

Ο Κίριθος πλησίασε και κοίταξε κι εκείνος. «Μια καταπακτή.»

«Βοήθησέ με να τα σπρώξουμε λίγο.»

Ο Κίριθος τον βοήθησε και μαζί παραμέρισαν εύκολα τα κιβώτια· δεν ήταν βαριά. Η σιδερένια καταπακτή αποκαλύφθηκε πλήρως, και ο Νιρμόδος τράβηξε τη μικρή βαλλίστρα του (ένα όπλο που δεν έκανε θόρυβο όπως τα πυροβόλα κι επομένως ήταν καλό για αθόρυβες επιχειρήσεις) και σήκωσε την καταπακτή από τη χειρολαβή. Ο Κίριθος φώτισε μέσα, κρατώντας κι εκείνος τη βαλλίστρα του.

Από κάτω τους είδαν μια μικρή αποθήκη όπλων.

«Για φαντάσου...» είπε ο Κίριθος. «Γι'αυτό ήταν μισοκρυμμένη η καταπακτή.»

Ο Νιρμόδος ένευσε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Βιρίκα, πίσω τους, μη μπορώντας να δει.

Ο Κίριθος τής είπε, για να το ακούσουν και εκείνη και οι υπόλοιποι.

«Χωράμε όλοι εκεί κάτω;» ρώτησε η Λίσβη.

«Μετά βίας,» απάντησε ο Νιρμόδος. «Αλλά υποθέτω πως θα είμαστε πιο ασφαλείς. Μάλλον, έχουν τα όπλα για κάποια έκτακτη ανάγκη.» Και κατέβηκε πρώτος, μ'ένα μικρό πήδημα· το ύψος δεν ήταν πάνω από δύο μέτρα, και σκάλα δεν υπήρχε.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Ο χώρος ήταν, πράγματι, στενός, διαπίστωσαν αμέσως.

«Δεν έχουν και πολλά όπλα,» παρατήρησε η Βιρίκα.

Ο Νιρμόδος έκλεισε την καταπακτή από πάνω τους. «Περιμένουμε τώρα,» είπε, και κοίταξε το ρολόι του.

Η ώρα πέρασε ενώ είχαν όλοι τ'αφτιά τους τεντωμένα για τυχόν ύποπτους θορύβους από πάνω – κι ενώ είχαν όλοι σιχαθεί τη μυρωδιά τους μέσα στον μικρό, κλειστό χώρο.

Κανένας δεν ακούστηκε να μπαίνει στην αποθήκη, και τελικά ο Νιρμόδος είπε: «Ήρθε η ώρα να βγούμε. Η τελετουργία πρέπει να έχει τελειώσει κι οι πόρτες του Ναού πρέπει να έχουν κλείσει.»

Οι επαναστάτες, που είχαν κατηφορίσει σε μια μουδιασμένη κατάσταση, σκαρφάλωσαν αμέσως σε επίπεδο εγρήγορσης.

Ο Κίριθος άνοιξε προσεχτικά την καταπακτή από πάνω τους. Πιάστηκε από την άκρη και βγήκε, φωτίζοντας με τον φακό του. Κανένας δεν ήταν στη μικρή αποθήκη. Έκανε νόημα στους άλλους να έρθουν, κι ο ίδιος βάδισε ώς τη σιδερένια πόρτα και αφουγκράστηκε. Δεν άκουσε ομιλίες, ούτε βήματα, ούτε κάποιον άλλο θόρυβο.

Στράφηκε στον Νιρμόδο, που είχε ανεβεί μαζί με τους υπόλοιπους. «Ξεκινάμε;»

Εκείνος κατένευσε, φόρεσε τη δερμάτινη μάσκα του, και τράβηξε τη μικρή βαλλίστρα του. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν, φορώντας επίσης τις μάσκες τους και τραβώντας τα όπλα τους: η Λίσβη δύο ξιφίδια, τα οποία μπορούσε να εκτοξεύσει πολύ γρήγορα· η Βιρίκα ένα πιστόλι ρυθμισμένο στα ενεργειακά πυρά, ώστε να αναισθητοποιεί, όχι να σκοτώνει· ο Καλλέργης μια βαλλίστρα χειρός, όπως ο Νιρμόδος.

Ο Κίριθος – που κι εκείνος κρατούσε μια βαλλίστρα χειρός – άνοιξε τη σιδερένια πόρτα και βγήκαν στον χώρο στάθμευσης.

Ο οποίος ήταν άδειος.

Οι φρουροί είχαν φύγει. Η εξωτερική πύλη ήταν κλειστή. Όπως επίσης και η πόρτα που οδηγούσε προς το εσωτερικό του Ναού. Μονάχα τρία οχήματα ήταν σταθμευμένα: ένα κλειστό τετράκυκλο, ένα δίκυκλο με ψηλή σέλα, κι ένα τρίκυκλο με γυάλινο σκέπαστρο.

«Μην ξεχνάτε,» τους προειδοποίησε η Βιρίκα, «υπάρχουν οι τηλεοπτικοί πομποί.»

«Δεν το ξεχνάμε,» είπε ο Νιρμόδος. «Αλλά δεν μπορούμε να τους αποφύγουμε. Ελπίζω μόνο η πόρτα να είναι ξεκλείδωτη κι αφρούρητη.»

«Το ένα απ'τα δύο μπορούμε να το μάθουμε,» του είπε ο Καλλέργης'νιρ· και μετά, στρεφόμενος στην πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του Ναού, άρθρωσε σειρές από παράξε-

να λόγια ενώ τα μάτια του ήταν μισόκλειστα και τα φρύδια του σμιγμένα. Χαλαρώνοντας και πάλι, είπε: «Ένας φρουρός είναι απ᾽την άλλη μεριά.»

«Για νάχουν φρουρό, μάλλον δε θάναι κλειδωμένα,» συμπέρανε ο Νιρμόδος. «Πάμε!»

Και βάδισαν αποφασιστικά προς την πόρτα, γνωρίζοντας πως ένα από τα βασικότερα πράγματα σε τούτη την επιχείρηση ήταν να είναι γρήγοροι, γιατί αναπόφευκτα οι εχθροί τους θα τους έβλεπαν: ήταν αδύνατον να περάσουν τελείως απαρατήρητοι.

Ο Κίριθος κλότσησε την πόρτα ανοίγοντάς την απότομα.

Η φρουρός πίσω της στράφηκε ξαφνιασμένη. Το χέρι της πήγε στο πιστόλι στη ζώνη της, αλλά ο Κίριθος και ο Νιρμόδος είχαν ήδη πατήσει τις σκανδάλες των βαλλιστρών τους. Ένα βέλος καρφώθηκε στο στήθος της, ένα στον λαιμό της, και η γυναίκα κατέρρευσε χωρίς να φωνάξει.

Οι επαναστάτες βρίσκονταν τώρα σ᾽έναν μικρό διάδρομο που οδηγούσε στον σηκό, ακριβώς όπως τους είχε πει ο Νικόδημος. Δεξιά κι αριστερά ήταν πόρτες, αλλά δεν τις πείραξαν· δεν τους ενδιέφεραν. Βάδισαν ευθεία μπροστά και βγήκαν στη μεγάλη αίθουσα του σηκού, η οποία ήταν ψηλή και πυραμιδοειδής – μια πυραμίδα μέσα στη μεγαλύτερη πυραμίδα του Ναού. Στηριζόταν σε τέσσερις χοντρούς κίονες, γεμάτους χαράγματα σε κάποια μυστηριώδη γλώσσα, μάλλον γνωστή μόνο στους ιερωμένους του Κρόνου. Ψηλά στους τοίχους της υπήρχαν μικρά παράθυρα, ώστε αυτοί που ήταν στα πάνω πατώματα του Ναού να μπορούν να δουν κάτω.

Στο κέντρο του σηκού, όμως, ήταν εκείνο που τραβούσε αμέσως την προσοχή.

Ένα ψηλό πέτρινο άγαλμα που είχε τρεις με τέσσερις φορές το ανάστημα ενός ανθρώπου – και που για μια στιγμή έφερε στο νου του Κίριθου εκείνο τον γιγαντόσωμο δαίμονα στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής, τον Βαλκράθμω. Στο ύψος, όμως,

τελείωνε η ομοιότητά τους. Το άγαλμα δεν ήταν τερατόμορφο: απεικόνιζε έναν άντρα ντυμένο με χιτώνα. Αλλά αυτός ο άντρας δεν είχε κεφάλι· στη θέση του κεφαλιού του βρισκόταν μια γυάλινη σφαίρα που φεγγοβολούσε καθώς, μάλλον, της δινόταν ενέργεια, μέσω καλωδίων, από το εσωτερικό του αγάλματος. Αυτή η γυάλινη σφαίρα, αυτή η πελώρια λάμπα που είχε το άγαλμα αντί για κεφαλή, ήταν που φώτιζε τον σηκό του Ναού του Κρόνου.

Το άγαλμα είχε το αριστερό χέρι του κατεβασμένο, και κρατούσε μ'αυτό ένα μακρύ ραβδί το οποίο δεν ήταν καμωμένο από πέτρα αλλά από γυαλιστερό έβενο, και σ'όλο το στέλεχός του ήταν περασμένοι χρυσοί κρίκοι. Το δεξί χέρι του αγάλματος ήταν υψωμένο πάνω απ'το κεφάλι του, και βαστούσε ένα γαλανό πετράδι που έκανε πορφυρές ανταύγειες.

Ένας γαρνάδιος λίθος.

Ένα από τα σπανιότερα πετράδια στη Σεργήλη – το σπανιότερο, ίσως. Και το συγκεκριμένο ήταν *μεγάλο*: ανεκτίμητο. Οι ιερωμένοι του Κρόνου το είχαν βάλει στο χέρι του θεού τους για να εντυπωσιάσουν τους γηγενείς της διάστασης με τη δύναμή τους και τη δύναμη της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

Στην αίθουσα ήταν τέσσερις φρουροί, ένας σε κάθε γωνία· κι αμέσως τράβηξαν τα πιστόλια τους, καταλαβαίνοντας ότι επρόκειτο για εισβολή.

Η Βιρίκα πυροβόλησε πρώτη, στοχεύοντας αυτόν που ήταν πιο κοντά της. Η ενεργειακή ριπή του όπλου της τον χτύπησε στην κοιλιά. Ο άντρας τραντάχτηκε και σωριάστηκε, ακίνητος.

Ο Κίριθος και ο Νιρμόδος, που είχαν βάλει καινούργια βέλη στις βαλλίστρες τους, σημάδεψαν και πάτησαν τις σκανδάλες. Τραυμάτισαν έναν φρουρό στο πόδι – κάνοντάς τον να γονατίσει με μια κραυγή και ν'αστοχήσει καθώς πυροβολούσε – και χτύπησαν έναν άλλο στο στήθος, σκοτώνοντάς τον.

Η Λίσβη εκτόξευσε τα ξιφίδιά της καταπάνω στον τελευταίο φρουρό, ο οποίος συγχρόνως πυροβολούσε. Η μια λεπίδα της

αστόχησε, η άλλη καρφώθηκε στον ώμο του άντρα. Η δική του ριπή χτύπησε τον τοίχο δίπλα απ'το κεφάλι του Καλλέργη – με αποτέλεσμα το βέλος από τη βαλλίστρα του μάγου να χάσει τελείως τον στόχο του.

Ο Νιρμόδος τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα του και το έστειλε, στροβιλιζόμενο, προς τον φρουρό που ήταν τραυματισμένος στο πόδι. Η λεπίδα τον βρήκε στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον.

Η Βιρίκα, γυρίζοντας το πιστόλι της στα κανονικά πυρά, πυροβόλησε στο στήθος τον φρουρό που είχε χτυπηθεί στον ώμο από το ξιφίδιο της Λίσβης.

«Δε χρειάζονται κρότοι εδώ μέσα,» της είπε ο Κίριθος.

«Οι φρουροί έχουν ήδη πυροβολήσει – μην είσαι ανόητος: ξέρουν ότι είμαστε εδώ!»

«Στο άγαλμα, γρήγορα!» είπε ο Νιρμόδος στη Λίσβη· κι εκείνη, τρέχοντας σαν δορκάδα των Φέρνιλγκαν, ζύγωσε το ψηλό άγαλμα στο κέντρο του σηκού. Έβγαλε το σχοινί από τον ώμο της, το στριφογύρισε, και το τίναξε. Ο γάντζος πιάστηκε στο υψωμένο χέρι του αγάλματος, και η μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα επαναστάτρια άρχισε να σκαρφαλώνει.

«*Συναγερμός! Συναγερμός!*» ακούστηκε κάποιος να στριγκλίζει από τα πάνω παράθυρα.

«Σκατά,» μούγκρισε ο Κίριθος βγάζοντας το πιστόλι του.

«Προσέχετε πάνω!» προειδοποίησε ο Νιρμόδος, καθώς η κάννη ενός τουφεκιού ξεπρόβαλλε από ένα παράθυρο.

Οι επαναστάτες σκόρπισαν για να γίνουν πολλοί, και κινούμενοι, στόχοι.

Το τουφέκι πυροβόλησε, αστοχώντας για λίγο τα πόδια του Κίριθου.

Η Βιρίκα είχε ήδη θηκαρώσει το πιστόλι της και τραβήξει μια χειροβομβίδα από τη ζώνη της. Έβγαλε την περόνη και εκτόξευσε τη βόμβα προς το παράθυρο. Η κάννη του τουφεκιού,

πάραυτα, εξαφανίστηκε, ένα γυναικείο ουρλιαχτό ακούστηκε – και μια έκρηξη.

«Κι άλλος!» φώναξε ο Καλλέργης, δείχνοντας ψηλά.

«Γαμώ τους θεούς τους!» γρύλισε ο Κίριθος, στρέφοντας το πιστόλι του και πυροβολώντας το τουφέκι που ξεπρόβαλλε από το μικρό παράθυρο. Τα πυρά του αστόχησαν.

Το τουφέκι πυροβόλησε. Η Λίσβη κρύφτηκε, κραυγάζοντας, πίσω από το υψωμένο χέρι του αγάλματος, γιατί ο στόχος ήταν εκείνη. Οι σφαίρες εξοστρακίστηκαν, μικρά κομμάτια πέτρας τινάχτηκαν.

Ο Κίριθος, η Βιρίκα, κι ο Νιρμόδος πυροβόλησαν συγχρονισμένα κι από διαφορετικές μεριές προς το παράθυρο. Το τουφέκι εξαφανίστηκε καθώς ο χειριστής του καλύφτηκε για να μη χτυπηθεί από τον καταιγισμό.

Ο Κίριθος, η Βιρίκα, κι ο Νιρμόδος άλλαξαν γεμιστήρες στα πιστόλια τους.

Η Λίσβη είχε τώρα φτάσει στον γαρνάδιο λίθο. Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της και προσπάθησε να ξεκολλήσει το μεγάλο πετράδι από το χέρι του αγάλματος. Κι αυτή η δουλειά πρέπει να απαιτούσε όλη της τη δύναμη. Φαινόταν να ζορίζεται.

Ευτυχώς κανένας δεν παρουσιάζεται τώρα στα παράθυρα, παρατήρησε ο Κίριθος κοιτάζοντας ολόγυρα. Αναρωτιόταν, όμως, μήπως δεν παρουσιάζονταν επειδή τους ετοίμαζαν κάτι άσχημο...

«Γρήγορα!» φώναξε ο Νιρμόδος στη Λίσβη. «Γρήγορα!»

Εκείνη γρύλισε, ηχηρά, πιέζοντας τον γαρνάδιο λίθο με τη λεπίδα του ξιφιδίου της και κρατώντας το μανίκι του όπλου με τα δύο χέρια, καθώς είχε τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από τον πήχη του αγάλματος.

Το πετράδι ξεκόλλησε από την πέτρινη γροθιά, και τινάχτηκε. Πέφτοντας.

Η Λίσβη έχασε για λίγο την ισορροπία της, αλλά πιάστηκε απ'το σχοινί προτού πέσει. Το ξιφίδιο τής έφυγε απ'το χέρι.

Ο γαρνάδιος λίθος βρέθηκε στο πάτωμα, και ο Καλλέργης'νιρ τον μάζεψε από κάτω.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε, και η Λίσβη, ουρλιάζοντας, έπεσε. Ο Νιρμόδος πρόλαβε να την πιάσει στα χέρια του, ενώ ο Κίριθος φώναζε «*Ο γαμημένος!*» πυροβολώντας προς το παράθυρο όπου στεκόταν ο σκοπευτής που είχε χτυπήσει τη μαυρόδερμη επαναστάτρια. Η Βιρίκα πυροβολούσε επίσης, κρατώντας δύο πιστόλια.

Μια κραυγή αντήχησε πίσω απ'το παράθυρο, και η κάννη του τουφεκιού αποτραβήχτηκε.

«Αφήστε με – φύγετε!» έκανε πνιχτά η Λίσβη, στα χέρια του Νιρμόδου. Εκείνος την αγνόησε, φωνάζοντας στους άλλους: «Πάμε!»

Οι επαναστάτες γύρισαν για να τρέξουν προς την πόρτα απ'την οποία είχαν έρθει–

–όταν, ξαφνικά, η διπλή πύλη που οδηγούσε στον πρόναο άνοιξε από μόνη της, μέσω κάποιου αυτόματου μηχανισμού· και μετά απ'αυτήν, στο πέρας του πρόναου, άνοιξε η κεντρική είσοδος του Ναού, επίσης μέσω αυτόματου μηχανισμού. Πίσω της αποκαλύφθηκαν Παντοκρατορικοί πολεμιστές, οι οποίοι αμέσως όρμησαν μέσα, οπλισμένοι.

Οι ιερείς είχαν καλέσει ενισχύσεις έξω απ'τον Ναό.

Οι επαναστάτες έτρεξαν ενώ εχθρικά πυρά γέμιζαν τον σηκό και ήχοι θραύσεις ακούγονταν. Διέσχισαν τον μικρό διάδρομο και μπήκαν στον χώρο στάθμευσης οχημάτων. Η Βιρίκα έκλεισε την πόρτα πίσω τους, και τη μπλόκαρε μ'ένα ξιφίδιο στη χειρολαβή· δε θα κρατούσε για πολύ, αλλά θα καθυστερούσε κάπως τους εχθρούς τους.

Ο Κίριθος έτρεξε πρώτος στην εξωτερική πύλη του χώρου στάθμευσης και κατέβασε τον μοχλό που τη σήκωνε.

Η πύλη άνοιξε.

Οι επαναστάτες βγήκαν μέσα στη νύχτα, και είδαν ότι έξω απ'τον Ναό ήταν συγκεντρωμένα οχήματα και στρατιώτες. Χωρίς καθυστέρηση – κι ελπίζοντας ότι δεν θα τους πρόσεχαν αμέσως – πήγαν στην πλαγιά παραδίπλα, η οποία ήταν γεμάτη πέτρες, χόρτα, και χαμόδεντρα. Την κατέβηκαν όσο τολμούσαν, ενώ από κάτω τους φαίνονταν τα οικοδομήματα της Νίρκωφ, κι ένας παγερός νυχτερινός άνεμος φυσούσε. Παρακάτω δεν μπορούσαν να πάνε χωρίς να βάλουν σχοινιά. Ξετύλιξαν, λοιπόν, τα σχοινιά που είχαν πάρει μαζί τους, τα έδεσαν εκεί όπου πίστευαν πως ήταν καλύτερα, κι άρχισαν την κατάβαση. Ο Νιρμόδος εξακολουθούσε να κουβαλά τη Λίσβη, αγκαλιάζοντας τη μέση της με το ένα χέρι, ενώ εκείνη αιμορραγούσε επάνω του μουλιάζοντας τα ρούχα του με το αίμα της.

Δεν είχαν ακόμα φτάσει κάτω όταν μια δυνατή φωνή αντήχησε: «*Παραδώστε τον Ιερό Λίθο!*»

«Αγνοήστε τον τον καριόλη!» γρύλισε η Βιρίκα στους συντρόφους της και πυροβόλησε, περισσότερο για εκφοβισμό παρά για να σκοτώσει – ο Παντοκρατορικός βρισκόταν πολύ πιο ψηλά απ'αυτούς και ήταν σκοτεινά.

Τα σχοινιά άρχισαν να κόβονται, το ένα μετά το άλλο.

Ο Κίριθος κουτρουβάλησε, πιάστηκε από ένα χαμόδεντρο, το άφησε, κουτρουβάλησε κι άλλο, πιάστηκε από έναν βράχο – και πήδησε. Βρέθηκε σ'έναν στενό δρόμο, νιώθοντας τα γόνατά του και τον γοφό του να πονάνε. Ήταν γεμάτος χώματα και γρατσουνιές.

Η Βιρίκα είχε πέσει λίγο παραδίπλα, και τώρα σηκωνόταν όρθια, βρίζοντας.

Ο Καλλέργης βογκούσε, κρατώντας το χέρι του. Δεν είχε πια μαζί του τον γαρνάδιο λίθο.

Ο Νιρμόδος είχε προσπαθήσει να προστατέψει τη Λίσβη καθώς έπεφταν και ήταν τώρα μπουρδουκλωμένος μαζί της.

Ο Κίριθος δεν ήξερε ποιον να πρωτοβοηθήσει. «Τον λίθο!» είπε στη Βιρίκα. «Βρες τον λίθο!» Κι ο ίδιος πλησίασε τον Νιρ-

μόδο. «Είσαι καλά;» τον ρώτησε, πιάνοντας την κάπα του και τραβώντας τον.

Εκείνος έβηξε, έφτυσε στο πλάι.

«Θα την πάρω εγώ,» είπε ο Κίριθος, κι έπιασε τη Λίσβη, σηκώνοντάς την στα χέρια. *Αναπνέει ή δεν αναπνέει;* Δεν μπορούσε να είναι σίγουρος – και τώρα, αυτή τη στιγμή, δεν είχε σημασία. Έπρεπε να φύγουν!

Ο Νιρμόδος σηκώθηκε όρθιος με φανερή δυσκολία.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε πάλι ο Κίριθος.

«Το γόνατό μου πονάει, αλλά δεν πρέπει νάναι σπασμένο.»

«Καλλέργη!» φώναξε ο Κίριθος. «Σήκω! Μπορείς;»

«Ναι.» Ο μάγος ήταν ήδη στα γόνατα, και τώρα πάτησε στα μποτοφορεμένα πόδια του. «Πρέπει, όμως, να έχω βγάλει τον ώμο μου,» πρόσθεσε μουγκρίζοντας.

«Τον βρήκα!» Η Βιρίκα πλησίασε κρατώντας τον μεγάλο γαρνάδιο λίθο.

«Ωραία,» είπε ο Νιρμόδος. «Πάμε! *Πάμε!*»

Κι έτρεξαν – όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στην κατάστασή τους – μέσα στους δρόμους της Νίρκωφ, προτού οι Παντοκρατορικοί τούς φτάσουν και τους περικυκλώσουν. Το όχημά τους το είχαν από πριν αφήσει εδώ κοντά, κάτω από τη βορειοανατολική μεριά του Υψώματος, γιατί εξαρχής το ήξεραν ότι κάπως έτσι θα έφευγαν από τον Ναό του Κρόνου, κυνηγημένοι και κατεβαίνοντας την επικίνδυνη πλαγιά.

Το ανοιχτό τετράκυκλο τούς περίμενε εκεί όπου το είχαν σταματήσει. Ο Κίριθος κάθισε στο τιμόνι, η Βιρίκα κάθισε δίπλα του, κι οι υπόλοιποι κάθισαν πίσω.

Από έναν πλευρικό δρόμο, ένα Παντοκρατορικό τρίκυκλο φάνηκε: ένα όχημα με σκέπαστρο, που μέσα του βρίσκονταν τρεις στρατιώτες.

Τους έψαχναν.

Ο Κίριθος είχε ήδη ενεργοποιήσει το όχημά τους και ξεκίνησε, σανιδώνοντας το πετάλι. Πέρασαν σαν άνεμος δίπλα απ'το

τρίκυκλο, το οποίο γύρισε κι άρχισε αμέσως να τους καταδιώκει.

Η Βιρίκα, έχοντας αλλάξει γεμιστήρες, στράφηκε και το πυροβόλησε με δύο πιστόλια, κάνοντας τρύπες στο γυάλινο σκέπαστρό του και βγάζοντάς το απ'την πορεία του.

Ο Κίριθος οδήγησε το όχημά τους προς τη δημοσιά έξω απ'την πόλη.

Οι πέντε επαναστάτες δεν είχαν ακόμα βγει από τη Νίρκωφ, όταν ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας ο οποίος είχε ειδοποιηθεί για την παρουσία τους τους είδε.

Στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι και κοίταζε το τετράκυκλο όχημά τους να διασχίζει τη λεωφόρο ολοταχώς.

Από τη στιγμή που του είχαν αναφέρει ότι τους είχαν εντοπίσει να κατεβαίνουν την πλαγιά του Υψώματος και να φεύγουν μ'ένα όχημα, το ήξερε πως από εδώ θα έρχονταν: θα προσπαθούσαν να φτάσουν στη δημοσιά έξω από την πόλη. Δεν πρέπει να κρύβονταν στη Νίρκωφ. Φορούσαν δερμάτινες μάσκες: ήταν, μάλλον, από τους Μασκοφόρους των Φέρνιλγκαν.

Κι αυτούς τούς αναζητάμε πολύ καιρό.

Ο πράκτορας, κρατώντας ένα τουφέκι, σημάδεψε το όχημα μέσα από το μεγεθυντικό στόχαστρο.

Πάτησε τη σκανδάλη.

Από την κάννη δεν εκτοξεύτηκαν σφαίρες αλλά μια μικρή συσκευή, η οποία κόλλησε σαν μαγνήτης επάνω στην πίσω μεριά του οχήματος των Μασκοφόρων.

Τώρα θα μάθουμε πού λουφάζετε, σκέφτηκε ο Νέλβρωκ Νιρχ, καθώς κατέβαινε από το μπαλκόνι χρησιμοποιώντας μια πλευρική σιδερένια σκάλα.

Κεφάλαιο Τέταρτο
Σύντροφοι στις Ομίχλες

Ακόμα ένα ερείπιο μέσα στις ομίχλες του παράξενου δάσους.

Ο Βατράνος σταματά και αφουγκράζεται. Κάποιος πρέπει να κρύβεται εκεί μέσα. Ακούει την αναπνοή του.

Και η μυρωδιά του, επίσης, έρχεται στα ρουθούνια του Βατράνου. *Πεινάω.*

Μπαίνει στο ερείπιο – το οποίο, φυσικά, είναι ίδιο με τα προηγούμενα, σαν κάποιος να έχει επίτηδες στήσει ετούτο τον τόπο όπως ένα θεατρικό σκηνικό.

Μια σκιερή φιγούρα τινάζεται όρθια· ο Βατράνος τη βλέπει πίσω από τις γαλανές ομίχλες. Ένας άνθρωπος. Γυρίζει και κάνει να φύγει, τρέχοντας. Ο Βατράνος πηδά, με ταχύτητα και δύναμη που τον εκπλήσσουν, και φτάνει τον άγνωστο. Τον αρπάζει από την πλάτη και τον σωριάζει κάτω, μπρούμυτα.

«Περίμενε!» του λέει, και η φωνή του ακούγεται σαν γρύλισμα. «Να μιλήσουμε.»

Ο άγνωστος είναι άντρας, τα ρούχα του είναι κουρελιασμένα· έχει τραύματα επάνω του. Το δέρμα του είναι χρυσό, και σε κάμποσα σημεία σκεπάζεται από πράσινες φολίδες. Ο Βατράνος σηκώνεται κι αφήνει τον άντρα να γυρίσει ανάσκελα· παρατηρεί ότι τα μάτια του μοιάζουν με του φιδιού. Η όψη του, όμως, και το σώμα του δεν φαίνονται τόσο ζωώδη όσο αυτά των προηγούμενων που έχει μέχρι στιγμής συναντήσει.

«Ποιος είσαι;» ρωτά ο Βατράνος.

Ο άντρας σηκώνεται όρθιος, ατενίζοντάς τον επιφυλακτικά. «Δεν επιτίθεσαι...» λέει, και η φωνή του θυμίζει σφύριγμα φιδιού. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω πώς βρέθηκα εδώ!» γρυλίζει ο Βατράνος. «Εσύ ξέρεις πώς βρέθηκες εδώ;»

Ο φιδάνθρωπος γελά. «Ναι. Ο Βαλκράθμω με κατάπιε. Κι εσένα το ίδιο. Κι όλους τους υπόλοιπους.»

«Ο Βαλκράθμω;»

«Δεν τον γνωρίζεις;»

«Τι είναι ο Βαλκράθμω;» ρωτά ο Βατράνος.

«Ένας δαίμονας του Κάρτωλακ,» λέει ο άνθρωπος-φίδι. «Τον επικαλέστηκα... αλλά ήμουν ανόητος. Δε δέχτηκε την προσφορά μου – με καταβρόχθισε. Και τώρα είμαι εδώ, στο βασίλειό του, για το οποίο είχα ακούσει μόνο φήμες από παλιούς σαμάνους, και είχα διαβάσει μόνο αινιγματικά αποσπάσματα σε παλιά βιβλία.» Τα μάτια του στενεύουν· ίσα που φαίνονται πάνω στο πρόσωπό του.

«Πόσο καιρό είσαι εδώ;» τον ρωτά ο Βατράνος, καταλαβαίνοντας ότι το τέρας που συνάντησαν εκείνος και ο Κίριθος στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής πρέπει να ήταν αυτός ο Βαλκράθμω – δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. «Δεν πεινάς;»

«Πεινάω. Αλλά δεν έχω τη δύναμη να πιάσω θήραμα ακόμα. Είμαι καινούργιος. Κι εσύ το ίδιο, μου φαίνεται...»

«Τι εννοείς; Μόνο άνθρωποι κυκλοφορούν σ'αυτό το καταραμένο δάσος–»

«*Άνθρωποι;*» Γελά. «Δεν είναι πια άνθρωποι. Ούτε εμείς είμαστε. Και πρέπει να επιβιώσουμε, φίλε...»

«Πρέπει να *βγούμε* από εδώ!» φωνάζει ο Βατράνος.

Ο άνθρωπος-φίδι, όμως, κουνά το κεφάλι και σφυρίζει – μια διχαλωτή γλώσσα ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα χείλη του. «Δεν υπάρχει έξοδος από το βασίλειο του Βαλκράθμω.» Και τείνει το χέρι του. «Με λένε Γέρακα.»

Ο Βατράνος ανταλλάσει μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Δε μοιάζεις με γέρακας, Γέρακα. Με φίδι μοιάζεις.»

«Κι εσύ με λύκος. Πώς λέγεσαι;»

«Βατράνος.

»Άκουσέ με, Γέρακα. Νομίζω πως *υπάρχει* έξοδος από εδώ, και σκοπεύω να φτάσω εκεί. Έχω βρει κάτι λαξεύματα στα ερείπια που ίσως να μπορούν να μας καθοδηγήσουν.»

«Τι λαξεύματα;»

«Στάσου να δω αν υπάρχουν κι εδώ.»

Ο Βατράνος προχωρά μέσα στις ομίχλες, κοιτάζοντας πάνω στις αρχαίες πέτρες, ενώ ο Γέρακας τον ακολουθεί σφυρίζοντας φιδίσια κάπου-κάπου. Τελικά, ο Βατράνος βρίσκει πάλι ένα από τα λαξεύματα, σε διαφορετική θέση απ'ό,τι τα προηγούμενα.

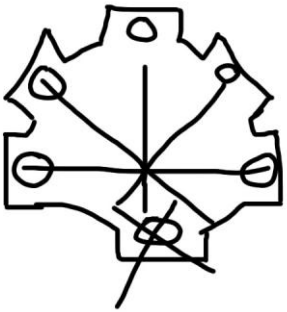

«Εδώ,» λέει, δείχνοντας. «Εδώ είναι. Βλέπεις; Είναι σαν κάποιος να προσπαθεί να βρει το κέντρο. Παρόμοια λαξεύματα υπάρχουν και σ'άλλα ερείπια, καλύτερα ή χειρότερα φτιαγμένα. Αυτός που τα έφτιαξε, όμως, δε νομίζω ότι ήταν σίγουρος πόσα ερείπια υπάρχουν – ο αριθμός τους στο διάγραμμα δεν είναι πάντα ίδιος.»

«Καταλαβαίνω τι νομίζεις πως σημαίνει αυτό το σχήμα...» σφυρίζει ο Γέρακας.

Ο Βατράνος στρέφεται να τον κοιτάξει. «Εσύ νομίζεις ότι σημαίνει κάτι άλλο;»

«Δεν είμαι βέβαιος, Βατράνε. Μπορεί νάναι αυτό που λες...»

Ο Βατράνος τον ατενίζει ερευνητικά. «Πριν, είπες ότι κάλεσες τον Βαλκράθμω. Τι είσαι; Και πού τον κάλεσες;»

«Σαμάνος είμαι. Αλλά έχει σημασία εδώ;»

«Μάλλον όχι. Πρέπει να βρούμε τρόπο να φύγουμε– Στάσου!» Ο Βατράνος μιλά, ξαφνικά, έντονα αλλά χαμηλόφωνα. «Κάποιος έρχεται.» Ακούει τα βαριά βήματά του.

Μαζί με τον Γέρακα κρύβονται πίσω από έναν βράχο, και βλέπουν τον βουβαλόμορφο άντρα να μπαίνει στο ερείπιο, σέρνοντας πίσω του τον χοιρόμορφο άντρα, ο οποίος δεν σαλεύει και είναι γεμάτος αίματα.

Κάποιος έχει βρει φαγητό.

Ο Βατράνος νιώθει την κοιλιά του να γουργουλίζει πάλι· και νομίζει πως μπορεί ν'ακούσει και την κοιλιά του Γέρακα να γουργουρίζει επίσης...

Βγήκαν στη δημοσιά χωρίς κανένας να τους σταματήσει, και την ακολούθησαν προς τ'ανατολικά.

Καθώς ο Κίριθος βρισκόταν στο τιμόνι, μπορούσε πίσω του ν'ακούσει τον Καλλέργη'νιρ να υποτονθορύζει παράξενα λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Χρησιμοποιούσε κάποιο ξόρκι, μάλλον επάνω στον εαυτό του ή στη Λίσβη.

«Θα ζήσει;» ρώτησε η φωνή του Νιρμόδου.

Τη Λίσβη κοιτάζει, επομένως, σκέφτηκε ο Κίριθος.

«Ναι. Δεν κινδυνεύει άμεσα να πεθάνει. Αλλά πρέπει να δέσεις το τραύμα, αμέσως, γιατί η αιμορραγία *μπορεί* να τη σκοτώσει,» αποκρίθηκε ο Καλλέργης. «Θα το έκανα εγώ, αλλά ο ώμος μου έχει εξαρθρωθεί.» Καθώς μιλούσε, ο πόνος ακουγόταν στη φωνή του.

«Πρέπει να βγάλω τη σφαίρα πρώτα!» είπε ο Νιρμόδος.

«Θα τη βγάλουμε μετά τη σφαίρα. Σταμάτα την αιμορραγία!»

Ο Κίριθος ρώτησε τη Βιρίκα, που καθόταν πλάι του αλλά κοίταζε πίσω: «Μας ακολουθεί κανένας;»

«Απ'ό,τι βλέπω, όχι.»

«Ωραία.» Ο Κίριθος έστριψε το όχημά τους, βγάζοντάς το από τη δημοσιά και κατευθυνόμενος νότια.

Ο Νέλβρωκ Νιρχ άφησε τους αποστάτες να απομακρυνθούν όσο τολμούσε, ενώ είχε ενεργοποιημένη τη συσκευή εντοπισμού στα χέρια του και κοίταζε το σήμα τους. Η κόκκινη κουκίδα πλησίαζε τώρα τη νοτιοανατολική άκρη της οθόνης, και ο πράκτορας της Παντοκράτειρας ήξερε πως δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Καβαλώντας το δίκυκλό του, έφυγε από το γκαράζ και επιτάχυνε. Βγήκε από τη Νίρκωφ, και είδε το σήμα επάνω στη συσκευή του να έρχεται πιο κοντά· δεν ήταν πλέον στην άκρη της οθόνης.

Ο Λοχαγός Πλατύσωμος ψάχνει τόσο καιρό τους καταραμένους Μασκοφόρους και δεν έχει βρει το άντρο τους στα δάση. Θέλω να δω την όψη στο πρόσωπό του όταν θα του παρουσιάσω αυτή την πληροφορία και θα τον προστάξω να στείλει τους στρατιώτες του για να ξεπαστρέψουν τους αποστάτες. Σίγουρα θα είναι ευχαριστημένος, αλλά και τσαντισμένος που δεν τους βρήκε ο ίδιος παρά τις τόσες προσπάθειές του.

Ο Νέλβρωκ βγήκε από τη δημοσιά γιατί τώρα το σήμα είχε πάρει νότια κατεύθυνση. Την ταχύτητα του δίκυκλού του τη μείωσε· δεν ήθελε να βρεθεί τόσο κοντά στους αποστάτες ώστε να τον δουν.

«Σταμάτα εδώ για λίγο, Κίριθε,» είπε ο Νιρμόδος. «Σταμάτα.»

Ο Κίριθος σταμάτησε το όχημά τους πίσω από κάτι λόφους, κάπου τρία χιλιόμετρα απόσταση από ένα χωριό που τα φώτα του φαίνονταν μέσα στη νύχτα.

Ο Νιρμόδος και ο Καλλέργης'νιρ κατέβηκαν· και ο πρώτος, ακολουθώντας τις οδηγίες του μάγου, τον βοήθησε να βάλει πάλι τον εξαρθρωμένο ώμο του στη σωστή θέση. Ο Καλλέργης μούγκρισε σαν θηρίο, και μετά ζήτησε να του δώσουν μια ζώνη, κλειστή. Ο Νιρμόδος έβγαλε τη ζώνη του, την έκλεισε, και του την έδωσε. Ο μάγος, περνώντας τη γύρω απ'το λαιμό του, τη χρησιμοποίησε για να κρεμάσει το χέρι του κοντά στο στήθος του και ν'αφήσει τον χτυπημένο ώμο να ξεκουραστεί.

Ο Νιρμόδος πλησίασε τώρα τη Λίσβη ξανά, η οποία ήταν ξαπλωμένη στην πίσω μεριά του τετράκυκλου οχήματος, αναίσθητη. «Πρέπει να της βγάλουμε τη σφαίρα.»

Ο Καλλέργης κατένευσε.

Το τραύμα ήταν στην πλάτη της επαναστάτριας. Ο Νιρμόδος είχε βγάλει το πουκάμισό της και είχε τυλίξει, σφιχτά, έναν επίδεσμο γύρω της. Τώρα, τον ξετύλιξε πάλι, ενώ ο Καλλέργης έπαιρνε μερικά χειρουργικά σύνεργα από την τσάντα του. «Θα πρέπει να με βοηθήσεις λίγο,» είπε στον Νιρμόδο.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας το τραύμα, που δεν είχε ακόμα πάψει τελείως να αιμορραγεί.

Ο Καλλέργης, με τη βοήθεια του Νιρμόδου, έκανε μια τομή στην πλάτη της Λίσβης και, με μια λεπτή τσιμπίδα, τράβηξε τη σφαίρα έξω. Εν τω μεταξύ, η μαυρόδερμη επαναστάτρια ξύπνησε, και η Βιρίκα τής έδωσε ένα ξύλο για να δαγκώσει και της είπε να μην κάνει φασαρία. Εκείνη υπάκουσε, μπήγοντας δυνατά τα δόντια της επάνω στο ξύλο. Ο Καλλέργης, πετώντας την αιματοβαμμένη σφαίρα στο εσωτερικό του οχήματος, πήρε ένα μπουκαλάκι με αντισηπτικό απ'την τσάντα του και έπλυνε το τραύμα της Λίσβης. Μετά, είπε στον Νιρμόδο να το δέσει με καινούργιο επίδεσμο. Ο ώμος του έμοιαζε να τον ταλαιπωρεί φανερά.

Ο Κίριθος περίμενε καθώς οι άλλοι περιποιούνταν τη Λίσβη, καπνίζοντας ένα τσιγάρο και κοιτάζοντας μια αυτούς μια τον γαρνάδιο λίθο που η Βιρίκα είχε αφήσει επάνω στη θέση του συνοδηγού. Προσευχόταν σ'όλους τους θεούς – στη φωτεινή και δίκαιη Αρτάλη, στην πανούργα και παιχνιδιάρα Λόρκη, στον ανήμερο και δυνατό Κάρτωλακ – αυτό το πετράδι να μπορούσε όντως να φέρει πίσω τον Βατράνο όπως είχε υποσχεθεί ο Μεγάλος Λύκος.

«Καλύτερα θα ήταν να πάμε τη Λίσβη στο άντρο,» είπε ο Καλλέργης καθώς σκούπιζε τα αιματοβαμμένα χέρια του μ'ένα πανί.

Η Βιρίκα έδωσε ένα φλασκί με Σεργήλιο κρασί στη Λίσβη, για να πιει και να μουδιάσει τον πόνο της. Η μαυρόδερμη επαναστάτρια ήπιε, βαθιά.

Ο Νιρμόδος είπε στον Καλλέργη: «Έχεις δίκιο, αλλά δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο άντρο. Πρέπει να πάμε στο συμφωνημένο σημείο. Ο Μεγάλος Λύκος θα μας περιμένει εκεί. Και δεν ξέρουμε πόσο χρόνο έχουμε ακριβώς για να σώσουμε τον Βατράνο.»

«Ναι,» συμφώνησε η Λίσβη. «Πρέπει να πάμε εκεί που είπε ο Μεγάλος Λύκος. Δεν έχω τίποτα. Ζωντανή είμαι, δεν είμαι;»

Ο Καλλέργης'νιρ δεν αποκρίθηκε αλλά ήταν προφανές ότι, από ιατρικής άποψης, διαφωνούσε.

Ανέβηκαν πάλι στο όχημά τους και ο Κίριθος οδήγησε νοτιοανατολικά, διασχίζοντας την ύπαιθρο και πλησιάζοντας τους μεγάλους δασότοπους των Φέρνιλγκαν.

Ο βουβαλόμορφος άντρας δαγκώνει ένα κομμάτι από τα πλευρά του θηράματός του και το μασά με όρεξη. Αίμα κυλά στο σαγόνι του.

«Νόμιζα ότι οι βούβαλοι ήταν φυτοφάγοι...» μουρμουρίζει ο Βατράνος.

«Δεν είναι μόνο βούβαλος,» του λέει ο Γέρακας, κρυμμένος δίπλα του, πίσω από τη μεγάλη πέτρα. «Είναι και άνθρωπος.»

«Ναι, πάντα οι άνθρωποι φαίνεται νάναι το πρόβλημα...»

Ο βουβαλόμορφος άντρας συνεχίζει να δαγκώνει κομμάτια από το σώμα του νεκρού χοιρόμορφου άντρα και να τα τρώει ωμά.

«Είναι σκοτωμένος ούτως ή άλλως, Βατράνε. Γιατί να τον αφήσουμε σ'αυτόν;»

«Δε μπορεί να μιλάς σοβαρά!»

«Μα, δε θα σκοτώσουμε κανέναν. Είναι νε–»

«Δεν είναι εκεί το–»

Το κεφάλι του βούβαλου στρέφεται προς το μέρος τους. Πρέπει να τους άκουσε. Ρουθουνίζει αγριεμένα. Βροντά τα χοντρά πόδια του στη γη.

Ο Γέρακας τινάζεται από την κρυψώνα του βράχου με τρόπο που ο Βατράνος έχει δει μόνο τα φίδια να τινάζονται. Ο βούβαλος τον αντικρίζει. Μουγκρίζει (φαίνεται να έχει ξεχάσει την ανθρώπινη λαλιά) και ορμά καταπάνω του, με το κεφάλι κατεβασμένο.

Ο Γέρακας τινάζεται πάλι, αποφεύγοντας το χτύπημα.

Ο Βατράνος φεύγει, πηγαίνοντας πίσω από έναν μισογκρεμισμένο τοίχο.

Ο βούβαλος αρπάζει μια πέτρα και την εκτοξεύει με δύναμη, χτυπώντας τον Γέρακα στην πλάτη και ρίχνοντάς τον κάτω. Γκαρίζει νικητήρια. Πλησιάζει τον φιδάνθρωπο για να τον αρπάξει απ'τα πόδια όσο είναι ακόμα ζαλισμένος.

Ο Βατράνος, γρυλίζοντας δυνατά, πηδά πάνω στον μισογκρεμισμένο τοίχο και, μετά, στους ώμους του βουβαλόμορφου άντρα. Κατεβάζει το ξιφίδιό του, μπήγοντάς το σε σάρκα που με δυσκολία σκίζεται απ'την κόψη της λεπίδας του.

Ο βούβαλος φωνάζει και τινάζει το σώμα του, προσπαθώντας να ξεκολλήσει τον Βατράνο από πάνω του· εκείνος, όμως, κρατιέται, έχοντας τυλίξει το ένα του χέρι γύρω από τον λαιμό του εχθρού του.

Καρφώνει ξανά με το ξιφίδιό του. Αίμα τινάζεται.

Ο Γέρακας έχει τώρα σηκωθεί στα πόδια του. Ορμά στον βούβαλο και τον κοπανά με τις γροθιές του. Τον δαγκώνει στον λαιμό, μπήγοντας εκεί με δύναμη τα δόντια του.

Το θηρίο βρυχάται. Τραντάζεται δυνατότερα από πριν. Ο Βατράνος εκτοξεύεται από τη ράχη του, πέφτει προς το έδαφος, μα δεν κατρακυλά· με μια ευέλικτη, σχεδόν υπεράνθρωπη τούμπα ξαναβρίσκεται στα πόδια του. Ο Γέρακας, όμως, τινάζεται όπισθεν και καταλήγει ανάσκελα.

Ο βούβαλος μουγκανίζει πονεμένα, αιμορραγώντας από τους ώμους κι από τον λαιμό. Παραπατά, κοιτάζοντας μια τον Βατράνο μια τον Γέρακα. Γυρίζει και τρέχει να φύγει.

Ο Γέρακας πετάγεται πάνω. «*Πίσω του!*»

«Όχι!» λέει ο Βατράνος. «Άστον!»

Ο Γέρακας γυρίζει απότομα να τον κοιτάξει. «Θα μας θυμάται!»

«Δεν έχει σημασία.» Ο Βατράνος κάθεται σε μια πέτρα και καρφώνει το ξιφίδιό του στη γη.

Ο Γέρακας δεν φαίνεται νάναι πρόθυμος να καταδιώξει τον βούβαλο μόνος του. Πλησιάζει τώρα τον νεκρό χοιρόμορφο άντρα. Και ρωτά τον Βατράνο: «Ν'ανάψουμε φωτιά;»

«Ναι,» αποκρίνεται μουντά εκείνος, νιώθοντας σαν εκφυλισμένος κανίβαλος.

Ο Γέρακας, μετά από λίγο, ανάβει φωτιά. Τεμαχίζουν τον χοιρόμορφο άντρα, με το ξιφίδιο του Βατράνου και με κοφτερές πέτρες, κι αρχίζουν να τον ψήνουν πάνω από τις φλόγες. Τα σάλια του Γέρακα τρέχουν· και ο Βατράνος διαπιστώνει – αηδιασμένος – ότι και τα δικά του σάλια τρέχουν.

Για να πάρει το μυαλό του από την ανθρωποφαγία που θα ακολουθήσει, ρωτά τον άνθρωπο-φίδι: «Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί... γινόμαστε ζώα;»

«Είμαστε μες στην ψυχή του Βαλκράθμω, και η ψυχή του Βαλκράθμω, που είναι υπηρέτης του Κάρτωλακ – ή, ίσως, *έκφανση* του Κάρτωλακ – είναι άγρια, θηριώδης... και έχω ακούσει ότι δέχεται μόνο έναν κυρίαρχο.»

«Έναν κυρίαρχο; Όταν μείνει μόνο ένας από εμάς, θα είναι άρχοντας αυτού του παράξενου δάσους;»

«Ίσως. Ή ίσως να εννοεί κάτι άλλο...»

«*Τι* να εννοεί κάτι άλλο;»

«Αυτό λέει ο μύθος, Βατράνε. Ο μύθος ίσως να εννοεί κάτι άλλο.»

«Δεν έχω ξανακούσει για τέτοιους καταραμένους μύθους...» Ο Βατράνος κοιτάζει τις ποικιλόχρωμες ομίχλες γύρω τους καθώς μιλά.

«Δεν είναι πολύ γνωστός ο Βαλκράθμω. Πρέπει νάσαι μυημένος στα μυστήρια του Κάρτωλακ για να τον ξέρεις.»

Ο Βατράνος στρέφεται να τον ατενίσει. «Όταν τον επικαλέστηκες, ήσουν στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής;»

Τα μάτια του Γέρακα στενεύουν πάλι, σχεδόν εξαφανίζονται πάνω στο πρόσωπό του. «Γιατί το υποθέτεις αυτό;»

«Γιατί κι εγώ εκεί ήμουν όταν με κατάπιε.»

Ο Γέρακας είναι σιωπηλός· δεν φαίνεται να θέλει ν'απαντήσει.

Όταν το κρέας έχει ξεροψηθεί, το παίρνουν απ'τη φωτιά κι αρχίζουν να τρώνε· και ο Βατράνος λέει, εσωτερικά, στον εαυτό του ότι αυτό δεν είναι κρέας ανθρώπου, είναι κρέας χοίρου, και τόσες φορές στη ζωή του δεν έχει φάει κρέας χοίρου;

Καθώς οι δυο τους είναι απορροφημένοι από το φαγητό τους μια γρήγορη σκιά πετάγεται, αρπάζει ένα ψημένο κομμάτι, και τρέχει.

Ο Γέρακας τινάζεται σαν φίδι που περιμένει ώρες κρυμμένο στα χόρτα· γραπώνει το πόδι της γυναίκας-δορκάδας και τη σωριάζει στη γη. Εκείνη ουρλιάζει. Η άλλη της οπλή χτυπά τον Γέρακα στο κεφάλι, κάνοντας αίμα να πεταχτεί.

Ο Βατράνος είναι, όμως, τώρα από πάνω της. Την πιάνει από το σβέρκο και κρατά το κεφάλι της κάτω, ενώ βάζει το ξιφίδιό του στον λαιμό της.

«Πήγε να μας κλέψει! Πήγε να μας κλέψει!» συρίζει ο Γέρακας, καθώς σηκώνεται στα πόδια του με τα γόνατα λυγισμένα. Από το πλάι του κεφαλιού του αίμα κυλά.

«Πεινάς;» γρυλίζει ο Βατράνος στη γυναίκα-δορκάδα.

Εκείνη δεν απαντά, σκούζει μόνο.

«*Πεινάς;*»

«...Ναι,» αρθρώνει τελικά, σαν η ανθρώπινη λαλιά να της έχει γίνει δύσκολη.

Ο Βατράνος αφήνει τον αυχένα της. «Δε χρειαζόταν να μας κλέψεις· μπορούσες να μας το ζητήσεις.» Παίρνει το ξιφίδιό του απ'τον λαιμό της. «Φάε αν θες.»

Ο Γέρακας δεν μοιάζει να συμφωνεί με τον Βατράνο, μα δεν φέρνει αντίρρηση. Πηγαίνει και κάθεται στην πέτρα όπου καθόταν και πριν, πλάι στη φωτιά.

Ο Βατράνος τον ακολουθεί. Κάθεται κι εκείνος. Πιάνει το κομμάτι που έτρωγε προτού εμφανιστεί η δορκάδα και συνεχίζει το γεύμα του. Η πείνα του έχει ήδη αρχίσει να ικανοποιείται.

Η γυναίκα σηκώνεται όρθια, αργά. Παίρνει από κάτω το ψημένο κομμάτι που άρπαξε και πηγαίνει να καθίσει κοντά τους.

«Πώς σε λένε;» τη ρωτά ο Βατράνος.

«Χλόη.»

«Βατράνος. Κι αυτός είν'ο Γέρακας.» Ο Βατράνος γλείφει τα δάχτυλά του.

Η Χλόη δαγκώνει το κρέας της.

«Πώς κατέληξες εδώ;» τη ρωτά ο Βατράνος.

«...Θυμάμαι ένα τέρας να με καταπίνει. Ψηλό αλλά σαν άνθρωπος. Με τέσσερα κέρατα στο κεφάλι. Φωτεινά μάτια. Πυκνά γένια. Το στόμα του... ήταν *τεράστιο*.»

«Ο Βαλκράθμω, ναι,» λέει ο Γέρακας μειδιώντας.

Η γυναίκα-δορκάδα τρώει, και δεν μιλά άλλο.

Δύο ώρες είχαν περάσει από τότε που έφυγαν από τη Νίρκωφ, όταν το οχημά τους έφτασε τελικά στις παρυφές των μεγάλων δασών και ο Κίριθος το οδήγησε μέσα σ'ένα μονοπάτι ανάμεσα στα ψηλά δέντρα. Οι προβολείς του ήταν αναμμένοι για να διαλύουν το σκοτάδι, και οι τροχοί του ήταν μεγάλοι και φτιαγμένοι για δύσβατα εδάφη, όμως και πάλι δεν μπορούσε να κινείται παρά αργά εδώ πέρα. Και ο Κίριθος ήξερε ότι, μετά από κάποια ώρα, το μονοπάτι αυτό θα τελείωνε, και τότε θα έπρεπε να εγκαταλείψουν το όχημα και να οδοιπορήσουν. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να διασχίσουν τα Φέρνιλγκαν.

Ο Κίριθος ρώτησε τη Βιρίκα, που καθόταν δίπλα του: «Πώς είναι η Λίσβη;»

Η Βιρίκα κοίταξε στην πίσω μεριά του ανοιχτού τους οχήματος. «Κοιμάται, εδώ και ώρα. Τυχερή ήταν.»

Ο Κίριθος ένευσε. *Η επιχείρησή μας ήταν παράτολμη,* σκέφτηκε. Όλοι *ήμασταν τυχεροί.* Δεν αμφέβαλε, όμως, ότι το ρίσκο άξιζε. Θα έκανε οτιδήποτε για να βοηθήσει τον αδελφό του. Αυτό που του είχε πει ο Νιρμόδος – και όχι μόνο ο Νιρμόδος – ότι δεν ευθυνόταν εκείνος για τον χαμό του Βατράνου, δεν τον είχε πείσει. Βαθιά μέσα του, πίστευε ότι εκείνος έφταιγε· ότι εκείνος θα έπρεπε να είχε κάνει *κάτι* για να αποτρέψει τον Βατράνο απ'το να πάει στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής, ή για να τον γλιτώσει από το στόμα του Βαλκράθμω.

Τέλος πάντων. Τώρα επιστρέφουμε με τον γαρνάδιο λίθο στην κατοχή μας· ο Μεγάλος Λύκος θα φροντίσει για τα υπόλοιπα. Είναι σοφός· όλοι το λένε.

Μετά από μιάμιση ώρα περίπου, το μονοπάτι που ακολουθούσαν έγινε τόσο δύσβατο – γεμάτο πέτρες, μεγάλες ρίζες οι οποίες προεξείχαν από το έδαφος, και δέντρα το ένα κοντά στο άλλο – που το όχημά τους δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο.

«Πρέπει να κατεβούμε,» είπε ο Κίριθος στους συντρόφους του.

«Δε χρειάζεται να κατεβούμε απ'το όχημα για να διανυκτερεύσουμε,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος.

«Προτείνεις να σταματήσουμε εδώ γι'απόψε;»

«Είναι το καλύτερο μέρος που μπορώ να σκεφτώ – και δίχως αμφιβολία χρειαζόμαστε ξεκούραση.»

Ο Κίριθος δεν μπορούσε να διαφωνήσει με τούτο. Κι επιπλέον, το ήξερε πως όσο γρήγορα κι αν οδοιπορούσαν αποκλείεται να έφταναν απόψε στο συμφωνημένο μέρος. Ήταν πολύ μακριά από εδώ. Θα έπρεπε να ταξιδέψουν κάποιες ημέρες μέσα στα Φέρνιλγκαν· δεν γινόταν αλλιώς.

Ο Νέλβρωκ είχε δει, από αρκετή απόσταση, το όχημα των αποστατών να μπαίνει σ'ένα μονοπάτι στις παρυφές των μεγάλων δασότοπων. Είχε σταματήσει το δίκυκλό του και είχε περιμένει για λίγο. Μετά, είχε ακολουθήσει πάλι τους αποστάτες κοιτάζοντας το σήμα τους στην οθόνη της συσκευής του. Τον προβολέα του οχήματός του τον είχε κλειστό, παρότι έβλεπε ότι το μονοπάτι ήταν επικίνδυνο· δεν μπορούσε να το ρισκάρει να τον εντοπίσουν.

Ευτυχώς, το δίκυκλό του δεν ήταν από εκείνα που είναι φτιαγμένα μόνο για τους ομαλούς δρόμους πόλεων, γιατί πολλές φορές τού χρειαζόταν να ταξιδεύει στην ύπαιθρο των Φέρ-

νιλγκαν. Ωστόσο, ποτέ μέχρι στιγμής δεν είχε μπει τόσο βαθιά μέσα στα μεγάλα δάση, και τα σκοτάδια γύρω του του έμοιαζαν απειλητικά.

Δεν μπορούσε, όμως, να επιστρέψει στη Νίρκωφ. Η ευκαιρία που του είχε παρουσιαστεί ήταν πολύ σημαντική. Οι Μασκοφόροι ήταν επικίνδυνοι, κι αν το άντρο τους, επιτέλους, εντοπιζόταν, οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας θα μπορούσαν να τους ξεπαστρέψουν μια και καλή.

Μια ολόκληρη ώρα πέρασε μέσα στα δάση, ενώ ο Νέλβρωκ αισθανόταν το δίκυκλο να τραντάζεται, κάπου-κάπου, άγρια από κάτω του (και να τραντάζει άγρια και τη μέση του μαζί)· και το σήμα των αποστατών εξακολουθούσε να κινείται με ανατολική κατεύθυνση επάνω στην οθόνη της συσκευής του. Απόμακρα, μάλιστα, ορισμένες φορές ο Νέλβρωκ νόμιζε ότι μπορούσε να δει τα φώτα του τετράκυκλου οχήματος. *Ακόμα κι οι αποστάτες έχουν αναμμένους τους προβολείς τους εδώ πέρα, κι εγώ προσπαθώ να διασχίσω τούτο το καταραμένο μέρος μες στο σκοτάδι!*

Αλλά δεν σκόπευε να τα παρατήσει. Θα τους ακολουθούσε ώσπου να τον οδηγήσουν εκεί που ήθελε.

Μισή ώρα περίπου πέρασε ακόμα, και το σήμα έπαψε να κινείται. *Σταμάτησαν επιτέλους. Έφτασαν στο άντρο τους;*

Ο Νέλβρωκ σταμάτησε το δίκυκλό του, κατέβηκε από τη σέλα, και, τυλιγμένος στην κάπα του, κινήθηκε αθόρυβα μέσα στη βλάστηση. Αντίκρυ του δεν άργησε να δει μια φωτιά αναμμένη πλάι στο ανοιχτό τετράκυκλο όχημα των αποστατών· και γύρω από τη φωτιά ήταν καθισμένοι οι Μασκοφόροι, χωρίς τις δερμάτινες μάσκες τους τώρα. Τα πρόσωπά τους, όμως, δεν φαίνονταν καλά μέσα στις σκιές της νύχτας – και δεν είχαν σημασία, εξάλλου. Αν έβρισκε το άντρο τους, όλα θα τελείωναν. Τι να τα κάνει μερικά πρόσωπα;

Για να έχουν κατασκηνώσει, όμως, το άντρο τους δεν πρέπει να είναι κοντά. Πρέπει να απέχουν αρκετά ακόμα.

Ο Νέλβρωκ συμπέρανε ότι καλύτερα να κατασκήνωνε κι εκείνος.

Επίσης, πρόσεξε και κάτι ακόμα: Το μονοπάτι που ακολουθούσαν, από εδώ και πέρα, γινόταν πιο δύσβατο, και τα δέντρα βρίσκονταν πιο κοντά το ένα στο άλλο. Δεν ήταν τυχαίο, λοιπόν, που οι αποστάτες είχαν σταματήσει. *Δεν μπορούν να προχωρήσουν περισσότερο με το όχημά τους.*

Αλλά τι θα κάνουν; Θα το αφήσουν μες στη μέση του δάσους; Του Νέλβρωκ τού έμοιαζε παράξενο αυτό. Ωστόσο, δεν είχε παρά να περιμένει ώς το πρωί για ν'ανακαλύψει τι θα γινόταν. Ίσως να υπήρχε κάποιο άνοιγμα στο μονοπάτι που μέσα στη νύχτα δεν μπορούσε να διακρίνει.

Ο Νέλβρωκ επέστρεψε κοντά στο δίκυκλό του, φρόντισε να το κρύψει στις φυλλωσιές, και κατασκήνωσε κι εκείνος, χωρίς όμως ν'ανάψει φωτιά παρά το κρύο της νύχτας. Φόρεσε τα γάντια του και τυλίχτηκε γερά στην κάπα του.

Μαζί του είχε πάρει φαγητό και νερό, καθώς υποψιαζόταν ότι ίσως χρειαζόταν ν'ακολουθήσει τους αποστάτες για κάμποσο. Έτσι, τώρα έφαγε και ήπιε λίγο, και μετά προσπάθησε να κοιμηθεί.

Ο ύπνος που έκανε, όλη τη νύχτα, ήταν λίγος και διακοπτόμενος, καθώς ύποπτοι ήχοι ακούγονταν κάθε τόσο μέσα από τα δάση, και παρότι ο Νέλβρωκ ήταν εκπαιδευμένος να ζει στην ύπαιθρο αν χρειαζόταν, είχε συνηθίσει πολύ περισσότερο τη ζωή στις πόλεις· το περιβάλλον εδώ τον αγρίευε.

Με την αυγή, σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε πάλι την κατασκήνωση των αποστατών. Τους είδε να σβήνουν τη φωτιά τους, να μαζεύουν τα πράγματά τους από το τετράκυκλο όχημα, και να φεύγουν οδοιπορώντας, ακολουθώντας το δύσβατο μονοπάτι. Τη μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα γυναίκα που ήταν τραυματισμένη ένας απ'αυτούς την κρατούσε στα χέρια.

Ο Νέλβρωκ επέστρεψε γρήγορα στο δίκυκλό του. Πήρε από εκεί ό,τι πράγματα είχε και πήγε πάλι στο μέρος όπου ήταν

αφημένο το τετράκυκλο των επαναστατών. *Παράξενο που το εγκατέλειψαν εδώ, μες στη μέση του δάσους. Δεν καταλαβαίνω το σκεπτικό τους.* Και δε νόμιζε ότι επρόκειτο για παγίδα. Δε νόμιζε ότι τον είχαν, κάπως, καταλάβει. *Αν με είχαν καταλάβει, θα είχαν σίγουρα κάνει κάτι μέσα στη νύχτα.*

Ο Νέλβρωκ ξεκόλλησε από την πίσω μεριά του οχήματος τον πομπό παρακολούθησης, κι ύστερα ακολούθησε τους αποστάτες, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου είχαν πάει κι εκείνοι. Τα ίχνη τους δεν δυσκολευόταν να τα βρίσκει· ήταν τέσσερις, άλλωστε, κι ο ένας τους κουβαλούσε μια τραυματισμένη γυναίκα.

Ο Νέλβρωκ είχε συνεχώς το πιστόλι του στο χέρι, για κάθε ενδεχόμενο.

«Χλόη,» λέει ο Βατράνος, όταν έχουν όλοι χορτάσει, «πού συνάντησες τον Βαλκράθμω;»

Η γυναίκα-δορκάδα είναι καθισμένη στο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη σ᾽έναν απ᾽τους μισογκρεμισμένους τοίχους. «Κοντά στα μεγάλα δάση. Είχαμε συγκεντρωθεί αρκετοί πολεμιστές από διάφορες περιοχές των Φέρνιλγκαν για να αντιμετωπίσουμε τους στρατούς της Παντοκράτειρας που έρχονται από τη διαστασιακή δίοδο για Σάρντλι. Εγώ δεν είμαι πολεμίστρια· είμαι μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Πήγα μαζί τους γιατί τους είπα ότι μπορούσα να ρυθμίζω τη ροή της ενέργειας στα ενεργειακά κανόνια που είχαν καταφέρει να μαζέψουν–»

«Στάσου λίγο,» τη διακόπτει ο Βατράνος, παραξενεμένος. «Πότε ακριβώς έγιναν αυτά;» Είναι δυνατόν να είχαν γίνει πρόσφατα και οι Μασκοφόροι να μην το είχαν ακούσει; Πλάκα τού κάνει η Χλόη;

«Προτού με καταπιεί ο... Βαλκράθμω...» Η γυναίκα-δορκάδα κοιτάζει προς στιγμή τον Γέρακα, γιατί από εκείνον, όπως τους είπε, άκουσε για πρώτη φορά αυτό το όνομα.

«Ναι, εντάξει,» λέει ο Βατράνος. «Αλλά... Τέλος πάντων· πες μου μετά τι έγινε.»

«Πολλές συγκρούσεις με τους στρατούς της Παντοκράτειρας, από δω κι από κει. Νομίζαμε ότι μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε, αλλά κάναμε λάθος. Είχαν μεγάλη δύναμη· και τα όπλα τους κι οι μαγείες τους ήταν ανώτερα από τα δικά μας. Μια νύχτα, οι Παντοκρατορικοί διέλυσαν το πρόχειρο φρούριο στο οποίο βρισκόμουν για να ρυθμίζω την ενεργειακή ροή στο κανόνι. Αναγκαστήκαμε όλοι να σκορπιστούμε ενώ μας καταδίωκαν και εκρήξεις γίνονταν γύρω μας και καπνός είχε παντού σηκωθεί. Μπερδεύτηκα μέσα στα δέντρα στις παρυφές των μεγάλων δασότοπων, βρέθηκα στις όχθες του Τάρνοφ, κι εκεί είδα τον δαίμονα να ξεπροβάλλει... Κοκάλωσα απ'τον τρόμο μου... Ίσως έπρεπε να είχα τρέξει, αλλά δεν ξέρω αν αυτό τελικά θα με βοηθούσε... Ο δαίμονας μ'άρπαξε και με πέταξε μέσα στο στόμα του· και μετά, άνοιξα τα μάτια μου κι ήμουν σ'αυτό το εφιαλτικό μέρος.»

«Τα γεγονότα που περιγράφεις,» λέει ο Βατράνος, «δε μου μοιάζουν... σύγχρονα.»

Η Χλόη τον παρατηρεί με περιέργεια στο βλέμμα της.

«Ποια χρονολογία έγιναν;» τη ρωτά, κι εκείνη τού απαντά. Ο Βατράνος λέει: «Πάνω από είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τότε!»

«Όχι!» κάνει η Χλόη. «Δεν είμαι είκοσι χρόνια εδώ! Είμαι... μέρες.»

Ο Γέρακας σιγογελά, και υπάρχει κάτι το φιδίσιο στο γέλιο του, σαν σφύριγμα. Ο Βατράνος γυρίζει να τον κοιτάξει, κι εκείνος τού λέει: «Ο χρόνος δεν είναι ευθύγραμμος μέσα στην ψυχή του Βαλκράθμω. Ούτε ομαλός είναι. Δεν υπάρχει χρόνος εδώ, Βατράνε.»

«Αδύνατον!» μουγκρίζει ο Βατράνος. «Εσένα πότε σε κατάπιε αυτός ο δαίμονας; Ποια χρονολογία;»

Ο Γέρακας τού λέει, κι ο Βατράνος γρυλίζει σαν λύκος. «Μα, αυτό είναι μετά από μια πενταετία!»

«Για *σένα*,» αποκρίνεται ο Γέρακας, «όχι για μένα. Σου ξαναλέω: δεν υπάρχει χρόνος εδώ· δεν έχει σημασία από πού, ή από *πότε*, ήρθε ο καθένας μας.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο: το μόνο που πρέπει να μας ενδιαφέρει είναι να φύγουμε.»

«Να φύγουμε;» ρωτά η Χλόη.

«Ναι,» λέει ο Βατράνος, και της μιλά για τα λαξεύματα στα ερείπια.

«Κάποιος τρελός τα χάραξε, Βατράνε,» λέει ο Γέρακας.

«Δεν το ξέρεις αυτό! Ίσως να κατάφερε να φύγει από εδώ!»

«Σκέψου, Βατράνε: Αν βρούμε μια έξοδο, όπως νομίζεις, πού – και πότε – θα καταλήξουμε; Είμαστε από διαφορετικά μέρη, κι από διαφορετικούς χρόνους.»

Τα λόγια του Γέρακα τον κάνουν να σωπάσει. Νιώθει την ελπίδα μέσα του να αργοσβήνει. Μετά, όμως, λέει επίμονα: «Όχι! Εγώ θα προσπαθήσω. Εξάλλου, τι άλλο έχουμε να κάνουμε εδώ πέρα; Να τρώμε ο ένας τον άλλο;»

«Στο τέλος,» του λέει, δυσοίωνα, ο Γέρακας, «θα *φάμε* ο ένας τον άλλο, Βατράνε.»

Κι ο Βατράνος νιώθει ένα ρίγος να διατρέχει την πλάτη του.

Το ταξίδι θα διαρκούσε γύρω στις δέκα ημέρες, ακόμα και με τον χάρτη που είχαν μαζί τους – τον χάρτη που τους είχε δώσει ο Μεγάλος Λύκος για να βρουν τον δρόμο τους προς το σημείο συνάντησης. Του Κίριθου δεν του άρεσε αυτό – ανησυχούσε για τον Βατράνο – αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να επισπεύσει τη διαδρομή. Δεν υπήρχε κάποιο μέρος εδώ πέρα

για να πάνε και να πάρουν άλογα, και σίγουρα δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν κανένα όχημα μέσα στα πυκνά Φέρνιλγκαν.

Έτσι, οδοιπορούσαν.

Η Λίσβη δεν μπορούσε, τις πρώτες ημέρες, να βαδίσει και την κουβαλούσαν ή ο Κίριθος ή ο Νιρμόδος. Ο Καλλέργης'νιρ είχε εξαρθρώσει τον ώμο του και δεν ήταν δυνατόν να τη σηκώσει· έπρεπε να ξεκουράζει το χέρι του. Η Βιρίκα είχε προσφερθεί να μεταφέρει κι εκείνη τη Λίσβη, αλλά ο Κίριθος κι ο Νιρμόδος είχαν αρνηθεί. «Μόνο αν αποδειχτεί απαραίτητο,» της είχε πει ο δεύτερος. «Γιατί, όπως σίγουρα ξέρεις, καλύτερα κάποιος που είναι πιο βαρύς να σηκώνει κάποιον που είναι πιο ελαφρύς.»

Μαζί τους είχαν κάμποσα τρόφιμα και αρκετό νερό, αλλά υποπτεύονταν ότι δεν θα τους έφταναν μέχρι να βρεθούν στο σημείο συνάντησης: οπότε, ακολουθώντας τον χάρτη τους, πλησίαζαν πηγές και ρυάκια και γέμιζαν τα φλασκιά και τα παγούρια τους· και ο Κίριθος κι ο Νιρμόδος κυνήγησαν τρεις φορές για να πιάσουν φαγητό και να το ψήσουν πάνω απ'τη φωτιά τους.

Τα βράδια, ο Καλλέργης'νιρ ύφαινε γύρω από την κατασκήνωσή τους μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως· «αν κάποιο ζώο ή άνθρωπος μάς πλησιάσει περισσότερο από δέκα μέτρα, θα το καταλάβω αμέσως, όσο βαθιά κι αν τυχαίνει να κοιμάμαι,» τους είπε.

(Ο Νέλβρωκ Νιρχ, που ακολουθούσε τους Μασκοφόρους, σύντομα κατάλαβε ότι είχε βρεθεί σε δύσκολη κατάσταση. Δεν είχε μαζί του αρκετό φαγητό και νερό για ταξίδι τόσων ημερών· και οι αποστάτες φαινόταν να προχωρούν και να προχωρούν και να προχωρούν μέσα στα πυκνά δάση χωρίς να λένε να σταματήσουν. Ήταν, άραγε, τόσο μακριά η βάση τους; Τόσο βαθιά μέσα στα άγρια Φέρνιλγκαν; Ή, μήπως, πήγαιναν κάπου άλλου;

Το βέβαιο ήταν ότι ο Νέλβρωκ δεν μπορούσε τώρα να κάνει πίσω. Δεν ήταν σίγουρος καν ότι θυμόταν τον δρόμο για να επιστρέψει εκεί απ᾽όπου είχε έρθει. Τα δάση έπαιζαν παιχνίδια στις ανθρώπινες αισθήσεις.

Ευτυχώς για εκείνον, δεν έχανε εύκολα την ψυχραιμία του και, παρατηρώντας, είδε ότι οι αποστάτες είχαν τα ίδια ακριβώς προβλήματα – και τα έλυναν. Πήγαιναν σε ρυάκια και σε πηγές και έπαιρναν νερό· και κυνηγούσαν. Ο Νέλβρωκ, ακολουθώντας τα ίχνη τους, έβρισκε τις ίδιες πηγές και τα ίδια ρυάκια και γέμιζε τα παγούρια του. Δεν μπορούσε, όμως, να πλησιάσει για να τους κλέψει το κυνήγι τους. Δεν τολμούσε. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να στήνει δικές του παγίδες και να περιμένει κάτι να πιαστεί. Η εμπειρία του ήταν μικρή· είχε μόνο κάποια βασική εκπαίδευση στο κυνήγι, για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης· αλλά κατόρθωσε, τελικά, να πιάσει έναν τουρτούκη – ένα μαύρο πουλί με μακρύ ράμφος και ψαλιδωτά φτερά, γηγενές των Φέρνιλγκαν – και έναν λαγό. Φυσικά, δεν χρησιμοποίησε κανένα πυροβόλο όπλο για να χτυπήσει τα θηράματά του, γιατί δεν ήθελε ο κρότος ν᾽ακουστεί μες στα δάση.)

Την τέταρτη ημέρα του ταξιδιού τους, καθώς το δάσος ντυνόταν με τις σκιές του απογεύματος, τρεις μαυροχαίτες τούς ζύγωσαν ξαφνικά. Παρουσιάστηκαν στην κορυφή ενός λοφίσκου πλάι απ᾽τον οποίο περνούσαν οι πέντε επαναστάτες, και ο Νιρμόδος ήταν που τους είδε πρώτος και φώναξε στους άλλους: *Μαυροχαίτες!*

Τα κυνοειδή θηρία ήταν, στο μέγεθος, τρεις φορές όσο ένας λύκος, και τα μάτια τους, παρότι μαύρα ή γκρίζα συνήθως, είχαν την ιδιότητα στο σκοτάδι και στο μισοσκόταδο να γυαλίζουν μ᾽ένα εφιαλτικό κοκκινωπό χρώμα. Γύρω από τα κεφάλια τους είχαν μεγάλες, μαύρες χαίτες που αναδεύονταν καθώς κατέβαιναν τρέχοντας την πλαγιά του λοφίσκου. Το τρίχωμα των δύο ήταν λευκό· το τρίχωμα του τρίτου, γκρίζο.

Οι Μασκοφόροι είχαν ήδη βγάλει τα όπλα τους· ο Κίριθος είχε τραβήξει με το ένα χέρι το πιστόλι του ενώ συγχρόνως σήκωνε τη Λίσβη.

Πυροβόλησαν. Οι σφαίρες έκαναν τους μαυροχαίτες να ανακόψουν τη γρήγορη πορεία τους, γρυλίζοντας και αλυχτώντας. Τα μάτια τους στραφτάλιζαν οργισμένα· τα δόντια τους κροτάλιζαν.

Δεν το έβαλαν κάτω, όπως θα έκαναν τρεις λύκοι που δέχονταν πυρά. Συνέχισαν την έφοδό τους, κι αυτός με το γκρίζο τρίχωμα χίμησε στη Βιρίκα ρίχνοντάς την κάτω και καβαλώντας την. Ο Κίριθος πάραυτα πυροβόλησε τον γκριζότριχο μαυροχαίτη· το ίδιο και ο Καλλέργης· το ίδιο και η Βιρίκα, εξ επαφής, παρότι είχε χτυπήσει την πλάτη της και είχε νιώσει το σώμα της να μουδιάζει. Ο μαυροχαίτης κατέρρευσε, πεθαίνοντας.

Το ένα απ'τα άλλα δύο θηρία ζύγωνε τον Νιρμόδο, αλλά εκείνος το πυροβόλησε, όπως επίσης και η Λίσβη, που παρότι τραυματισμένη μπορούσε να κρατήσει πιστόλι και να σημαδέψει όσο ο Κίριθος την κουβαλούσε στα χέρια. Ο μαυροχαίτης υποχώρησε, τρέχοντας· και ο ακόμα ζωντανός σύντροφός του τον ακολούθησε. Ήταν κι οι δύο γεμάτοι αίματα, και σύντομα χάθηκαν μες στη βλάστηση.

(Ο Νέλβρωκ Νιρχ, έχοντας ακούσει πυροβολισμούς, είχε πλησιάσει βιαστικά· αλλά, προτού φτάσει σε τέτοιο σημείο ώστε να μπορεί να δει τους αποστάτες, αντίκρισε απρόσμενα δύο μεγάλα θηρία με μαύρες χαίτες να έρχονται καταπάνω του, αιμόφυρτα και μάλλον σαστισμένα.

Ο Νέλβρωκ πετάχτηκε στο πλάι, πήδησε, πιάστηκε από ένα χοντρό κλαδί. Τα θηρία πέρασαν από κάτω του.

Πηδώντας πάλι στο έδαφος, σκέφτηκε ότι οι Μασκοφόροι πρέπει να είχαν μόλις δεχτεί επίθεση από αυτά τα άγρια ζώα και να τα είχαν τρέψει σε φυγή.)

Την έκτη ημέρα του ταξιδιού τους η Λίσβη βάδιζε, αν και έπρεπε να στηρίζεται σ'ένα ραβδί που της είχε φτιάξει ο Νιρμόδος από γερό ξύλο. Δεν ήθελε πια κανένας να την κουβαλά.

Ο Καλλέργης, επίσης, είχε βγάλει τον νάρθηκα από το χέρι του, καθώς τώρα αισθανόταν τον ώμο του εντάξει.

Όταν συνάντησαν μια μικρή λίμνη στην οποία έπεφτε ένας καταρράκτης, πλύθηκαν όλοι τους παρότι το φθινοπωρινό ψύχος δεν ήταν αμελητέο. Είχαν μέρες να κάνουν μπάνιο, κι αισθάνθηκαν καλά τώρα που έριχναν νερό επάνω τους. Ήταν μεσημέρι, και μετά κάθισαν στις όχθες της λίμνης για να ξεκουραστούν. Ο Κίριθος έμεινε ξύπνιος για να φυλάξει σκοπιά ενώ οι άλλοι έπεσαν για ύπνο. Η Βιρίκα δεν άργησε να σηκωθεί από τον υπνόσακό της και να έρθει να καθίσει κοντά του, για να τριφτεί επάνω του όπως τριβόταν πάντα όταν ήθελε να κάνουν έρωτα. Ο ίδιος ο Κίριθος, νιώθοντας χαλαρωμένος από το νερό της λίμνης, βρισκόταν σε παρόμοια διάθεση, έτσι την οδήγησε κοντά στον μικρό καταρράκτη και σ'ένα κοίλωμα από πίσω του.

(Ο Νέλβρωκ, που είχε πλησιάσει για να παρακολουθήσει τους πέντε Μασκοφόρους, είδε δύο από αυτούς – τον λευκόδερμο, ξανθομάλλη άντρα και τη γαλανόδερμη, πρασινομάλλα γυναίκα – να απομακρύνονται από τους συντρόφους τους και, αγκαλιασμένοι και βγάζοντας τις μπότες τους καθώς βάδιζαν, να πηγαίνουν προς τον καταρράκτη. Φτάνοντας εκεί, γλίστρησαν πίσω του, σε κάποια κοιλότητα των βράχων που ο Νέλβρωκ δεν μπορούσε από εδώ να διακρίνει. Ήταν φανερό τι πήγαιναν να κάνουν, από τα φιλιά που έδιναν ο ένας στον άλλο καθώς πλησίαζαν. Ο μικρός καταυλισμός των αποστατών ήταν, τώρα, ουσιαστικά αφύλακτος. Οι δύο εραστές πίσω από τον καταρράκτη δεν θ'άκουγαν, σίγουρα, κάποιον που μπορεί να ερχόταν κοντά, και μάλλον ούτε θα τον έβλεπαν.

Ο Νέλβρωκ μπήκε στον πειρασμό να ζυγώσει για να πάρει τον γαρνάδιο λίθο που είχαν κλέψει οι αποστάτες από τον Ναό

του Κρόνου. Το πετράδι ήταν αφημένο εκεί, μέσα στον υπνόσακο της γαλανόδερμης γυναίκας...

Ο ένας από τους Μασκοφόρους ήταν μάγος. Ο Νέλβρωκ τον είχε δει, τα βράδια, να υφαίνει κάποια μαγγανεία προτού πέσουν για ύπνο – κατά πάσα πιθανότητα τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, η οποία ειδοποιούσε για εισβολείς μέσα στην εμβέλειά της. Ο Νέλβρωκ δεν ήταν μάγος αλλά γνώριζε, θεωρητικά, τι έκαναν αρκετά ξόρκια και μαγγανείες· του χρειαζόταν στη δουλειά του.

Ο μάγος των Μασκοφόρων δεν είχε τώρα υφάνει τη μαγγανεία του πριν κοιμηθούν, άρα ο Νέλβρωκ ίσως μπορούσε να πλησιάσει χωρίς εκείνος να τον αντιληφτεί.

Το σκέφτηκε–

Δεν έχεις χρόνο! Αν είναι να κάνεις κάτι, κάντο τώρα!)

Παρότι το μέρος ήταν σκιερό, η Βιρίκα, όπως πάντα, δεν ήθελε να φανερώσει την αριστερή μεριά του σώματός της. (*Δε μ'εμπιστεύεσαι;* την είχε κάποτε, παλιότερα, ρωτήσει ο Κίριθος· αλλά εκείνη δεν είχε δώσει απάντηση.) Ήταν μισοντυμένη καθώς έκαναν έρωτα ακούγοντας το μουρμουρητό του καταρράκτη και νιώθοντάς τον να τους πιτσιλίζει με το ψυχρό νερό του.

Δεν είδαν την κουκουλωμένη φιγούρα που ξετρύπωσε μέσα από τη βλάστηση πλησιάζοντας την όχθη της λίμνης όπου οι σύντροφοί τους κοιμόνταν.

Αλλά άκουσαν, μετά, την απεγνωσμένη φωνή της Λίσβης: «*Ο λίθος!*»

Ο Κίριθος πετάχτηκε έξω από την κοιλότητα των βράχων, με το πιστόλι του στο χέρι, και είδε κάποιον ντυμένο με κάπα και κουκούλα να τρέχει κρατώντας τον γαρνάδιο λίθο κάτω απ'τη μασκάλη του. Τον πυροβόλησε – αστοχώντας. Ήταν μακριά, ο δαιμονισμένος.

Ο Νιρμόδος, όμως, βρισκόταν πιο κοντά στον κλέφτη, και είχε ξυπνήσει αμέσως μόλις ούρλιαξε η Λίσβη. Είχε πεταχτεί όρ-

θιος και τον κυνηγούσε· και τώρα, μ'ένα μεγάλο σάλτο, άπλωσε τα χέρια κι έπιασε την κνήμη του αγνώστου, ρίχνοντάς τον στη γη ενώ κι ο ίδιος ο Νιρμόδος έπεφτε μπρούμυτα.

Ο άγνωστος γύρισε ανάσκελα. Κλότσησε, με το ελεύθερο πόδι του, τον πρασινόδερμο επαναστάτη στο κεφάλι και σηκώθηκε όρθιος. Άρπαξε τον γαρνάδιο λίθο από κάτω και, ρίχνοντας ένα βλέμμα ολόγυρα–

(ο Κίριθος πλησίαζε, με το πιστόλι του υψωμένο· η Βιρίκα, τραβώντας τα ρούχα της επάνω της, έτρεχε να φτάσει στον υπνόσακό της και στα όπλα της· η Λίσβη προσπαθούσε να σηκωθεί με τη βοήθεια του ραβδιού της· ο Καλλέργης σηκωνόταν στο ένα γόνατο και τραβούσε το πιστόλι του)

–πέταξε το μεγάλο πετράδι προς μια τυχαία κατεύθυνση μέσα στη βλάστηση, κι έτρεξε απ'την άλλη.

«Τον λίθο! Τον λίθο!» φώναξε η Λίσβη, και ο Κίριθος έτρεξε να πάει να τον βρει. Ο Καλλέργης πυροβόλησε τον άγνωστο αλλά αστόχησε καθώς εκείνος χανόταν μέσα στη βλάστηση.

«Ποιος ήταν αυτός ο καριόλης;» είπε η Βιρίκα, όταν ο Κίριθος είχε επιστρέψει μαζί με τον λίθο και ήταν όλοι συγκεντρωμένοι γύρω από τον καταυλισμό τους, με τα όπλα τους στα χέρια.

«Από τις φυλές των δασότοπων, ίσως...» αποκρίθηκε ο Καλλέργης.

«Δε νομίζω ότι αυτός ήταν από φυλή,» δήλωσε ο Νιρμόδος. «Το ντύσιμό του δεν έμοιαζε.»

«Εκτός απ'το ότι φορούσε κάπα και κουκούλα, τι άλλο είδες;» ρώτησε ο Κίριθος.

«Τίποτα περισσότερο, αλλά και πάλι... Δε μου έμοιαζε για ένας από τους ανθρώπους των δασών.»

«Τι ήταν, τότε;» είπε ο Καλλέργης. «Και γιατί ήρθε ν'αρπάξει τον λίθο;»

«Κάποιος κλέφτης πρέπει νάταν,» υπέθεσε ο Κίριθος, θηκαρώνοντας το πιστόλι του. «Του γυάλισε και ήρθε να τον βουτήξει.»

«Εκτός αν ήταν άνθρωπος της Παντοκράτειρας,» είπε η Βιρίκα.

«Μην είσαι ανόητη. Άνθρωπος της Παντοκράτειρας εδώ; Τόσο βαθιά μέσα στα Φέρνιλγκαν;» Ο Κίριθος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε μπορεί...»

Η Βιρίκα, όμως, ήταν συνοφρυωμένη, και δεν φαινόταν καθησυχασμένη.

«Πού είχατε πάει εσείς οι δύο;» ρώτησε η Λίσβη, θυμωμένα. «Πώς μπόρεσε και μας πλησίασε;»

Ο Κίριθος και η Βιρίκα αλληλοκοιτάχτηκαν. «Λίγο παραδίπλα ήμασταν...» είπε η δεύτερη, κάπως αμήχανα.

«Φανήκαμε απρόσεχτοι,» μούγκρισε ο Κίριθος. «Αυτό δεν έπρεπε να είχε συμβεί.»

«Έπρεπε να είχα υφάνει τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως,» είπε ο Καλλέργης. «Άλλη φορά θα την υφαίνω πάντα, είτε είναι νύχτα είτε μεσημέρι.»

Οι άλλοι, ασφαλώς, συμφώνησαν.

«Δεν έχουμε ακόμα πολλές μέρες δρόμο,» είπε ο Νιρμόδος. «Αλλά καλύτερα να φυλαγόμαστε, σε περίπτωση που αυτός ο κλέφτης ξαναφανεί.»

«Μα,» είπε η Λίσβη, «αν ήταν ένας απλός κλέφτης, γιατί να ξαναφανεί;»

«Δεν το *ξέρουμε* ότι ήταν ένας απλός κλέφτης. Πιο καλά να προσέχουμε για λύκους και να είναι, τελικά, σκύλοι, παρά να προσέχουμε για σκύλους και να είναι λύκοι.»

Κεφάλαιο Πέμπτο
Το Κάλεσμα στον Αψιδωτό Τόπο

Ο Καμίρνος'χοκ δεν άργησε να φύγει από το άντρο των Μασκοφόρων και να ταξιδέψει προς το μέρος όπου θα συναντούσε τον Κίριθο και τους άλλους όταν, ήλπιζε, επέστρεφαν με τον γαρνάδιο λίθο στην κατοχή τους. Μαζί με τον Πρόμαχο ήρθε η μάγισσα Σελάφκι'λι καθώς και αρκετοί άλλοι επαναστάτες που εκείνος θα χρειαζόταν τη βοήθειά τους. Με την αυγή, ανέβηκαν όλοι σε άλογα και ξεκίνησαν να ταξιδεύουν βορειοανατολικά μέσα στα πυκνά Φέρνιλγκαν, διασχίζοντας μονοπάτια που δεν τους ήταν άγνωστα, γιατί οι περισσότεροι είχαν ζήσει ολόκληρη τη ζωή τους σε τούτα τα μέρη. Και ο Καμίρνος, ασφαλώς, γνώριζε καλά τους απέραντους δασότοπους· είχε κάνει πολλά ιερά ταξίδια εδώ στο όνομα του Κάρτωλακ, και είχε ακούσει τη φωνή του Άρχοντα των Δασών, είχε γνωρίσει τις εκφάνσεις του, είχε μιλήσει μαζί του στα όνειρά του. Αυτά που είχε μάθει ως ιερέας του Κάρτωλακ αντικρούονταν πολλές φορές μ'αυτά που είχε διδαχθεί ως μάγος του τάγματος των Διαλογιστών· αλλά, βαθιά μέσα του, ο Καμίρνος αντιλαμβανόταν πως υπήρχαν πράγματα που μπορεί να έμοιαζαν διαφορετικά χωρίς ουσιαστικά να είναι: είχαν απλώς διπλή όψη. Έτσι, μπορούσε να ισορροπήσει ανάμεσα στις δύο αυτές αντιλήψεις του κόσμου.

Η Οξιά είχε έρθει μαζί του σε τούτο το ταξίδι, και ο Καμίρνος χαιρόταν που την είχε κοντά του. Παρότι ήταν ιέρεια της Λόρκης και όχι μυημένη στα μυστήρια του Κάρτωλακ, ο Πρόμαχος ήταν βέβαιος πως θα χρειαζόταν όση βοήθεια μπορούσε να του δοθεί, διότι δεν ήταν απόλυτα σίγουρος γι'αυτό που πήγαινε κάνει. Δεν είχε ξανακαλέσει ποτέ τον Βαλκράθμω, και ο

Βαλκράθμω ήταν ένας πολύ επικίνδυνος δαίμονας, άγριος και απρόβλεπτος.

Ο Αλέξανδρος ήταν επίσης μαζί με τον Καμίρνο στο ταξίδι. Ο Πρόμαχος θα προτιμούσε ο γιος του να μην είχε έρθει, ωστόσο νόμιζε ότι ήταν αρκετά μεγάλος για να μπορεί να παίρνει τις δικές του αποφάσεις και να είναι υπεύθυνος γι'αυτές, έτσι δεν είχε επιχειρήσει να τον αποτρέψει. Τον είχε προειδοποιήσει για τους κινδύνους, αλλά ο Αλέξανδρος δεν είχε αλλάξει γνώμη· ήθελε να βοηθήσει, αν μπορούσε, στην επαναφορά του Βατράνου, και ήθελε να δει και τον Βαλκράθμω με τα ίδια του τα μάτια. Τον προσέλκυε το μυστήριο όπως θυμόταν ο Καμίρνος ότι προσέλκυε και τον ίδιο όταν ήταν μικρός.

Το ταξίδι τους κράτησε οκτώ ημέρες, γιατί ο προορισμός τους δεν ήταν κοντινός και τα εδάφη στα Φέρνιλγκαν ήταν άγρια και δύσβατα. Το μεσημέρι της ένατης ημέρας έφτασαν στο ξέφωτο που είχε ο Καμίρνος στο μυαλό του: ένα κομμάτι γης όπου τα δέντρα άνοιγαν και όπου, μέσα απ'το χόρτο, ξεπρόβαλλαν βράχοι που σχημάτιζαν αψίδες, ορισμένες τόσο ψηλές όσο ένας καβαλάρης πάνω στο άλογό του, αλλά και ορισμένες τόσο χαμηλές όσο ένας σκύλος. Και δεν ήταν καμωμένες από ανθρώπινο χέρι, όπως ήξερε ο Καμίρνος· ήταν όλες τους φυσικές.

Το ξέφωτο αυτό όσοι το γνώριζαν το ονόμαζαν *ο Αψιδωτός Τόπος*.

Στη βόρεια άκρη του υπήρχε μια σπηλιά με μικρό στόμιο, που μέσα της κυλούσε ένας υπόγειος ποταμός.

Οι επαναστάτες ξεπέζεψαν κι άρχισαν να κατασκηνώνουν.

Ο Καμίρνος'χοκ, αφήνοντας πίσω του το άλογό του, βάδισε ανάμεσα στις πέτρινες αψίδες που για πολλούς ανθρώπους των δασών και σαμάνους είχαν ιδιαίτερη σημασία. Επάνω τους, σε ορισμένες από αυτές, είδε σύμβολα χαραγμένα. Κάποια τα αναγνώριζε: ήταν των μυστηρίων του Κάρτωλακ. Κάποια άλλα τού ήταν τελείως άγνωστα.

Κανένα πρόσφατο χάραγμα δεν είδε, όμως. Είχε καιρό να γίνει κάτι στον Αψιδωτό Τόπο. Το ίδιο μαρτυρούσε και το έδαφος, όχι μόνο οι φυσικές πέτρινες αψίδες. Είχαν καιρό να πατήσουν ανθρώπινα πόδια εδώ.

Επάνω σε μια από τις ψηλότερες καμάρες καθόταν ένας τουρτούκης, και φώναξε *τουρτούκ! τουρτούκ!* καθώς ο Καμίρνος ζύγωνε· μετά, χτύπησε τα ψαλιδωτά φτερά του κι έφυγε, χάθηκε μέσα στο δάσος.

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης έκλεισε τα μάτια του και άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, για να δει αν κάποια πνευματική οντότητα βρισκόταν στο μέρος. Κάποια οντότητα που ίσως να τους προκαλούσε πρόβλημα όταν θα επικαλούνταν τον Βαλκράθμω. Οι οντότητες που εντόπισε, όμως, ήταν οι συνηθισμένες, φευγαλέες των δασών: τίποτα το απειλητικό ή επικίνδυνο.

Διαλύοντας το Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, άφησε το μυαλό του να καθαρίσει για λίγο, και μετά χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητος, απλώνοντας τις αισθήσεις του γύρω από τον Αψιδωτό Τόπο, για να διαισθανθεί αν κάποιος ή κάτι παρακολουθούσε εκείνον και τους επαναστάτες του. Και πάλι, όμως, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Ήταν μόνοι. Μονάχα τα συνηθισμένα ζώα του δάσους ήταν γύρω τους. Δε θα τους ενοχλούσαν.

Ο Καμίρνος, έχοντας τώρα ανοίξει τα βλέφαρά του, κοίταξε τους επαναστάτες και είδε τη Σελάφκι'λι να τον ατενίζει από απόσταση, ενώ οι άλλοι ασχολούνταν ακόμα με το στήσιμο του καταυλισμού.

Ο Καμίρνος πλησίασε τη μάγισσα, κι εκείνη τον ρώτησε: «Βρήκες τίποτα κοντά μας;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εσύ;» Γιατί ήταν βέβαιος πως και η Σελάφκι θα είχε χρησιμοποιήσει ξόρκια ανίχνευσης.

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι. «Ούτε εγώ ούτε ο Οργισμένος Βρυχηθμός του Καταρράκτη.»

Αναφερόταν στο πνεύμα το οποίο ήταν φυλακισμένο στο πράσινο πετράδι που κρεμόταν επάνω στο στήθος της. Όλοι οι Δεσμοφύλακες είχαν έναν φυλακισμένο δαίμονα, κι αυτοί οι δαίμονες ήταν συνήθως πνεύματα της Φεηνάρκια. Η Σελάφκι, όμως, είχε υποτάξει τον δικό της δαίμονα στη διάσταση-γενέτειρά της, τη Σάρντλι.

Ο Καμίρνος ένευσε. «Μπορούμε ν'αρχίσουμε τις προετοιμασίες, λοιπόν, αφού ξεκουραστούμε.»

Οι επαναστάτες έστησαν τις σκηνές τους και άναψαν μερικές φωτιές για να μαγειρέψουν. Ο Πρόμαχος κάθισε έξω απ'τη δική του σκηνή, μαζί με την Οξιά, καπνίζοντας την πίπα του. Μετά από λίγο, το φαγητό ετοιμάστηκε και πήραν από ένα ξύλινο μπολ για να φάνε. Η Οξιά ήταν σιωπηλή· δεν έμοιαζε να θέλει να σχολιάσει κάτι για όσα έβλεπε μέχρι στιγμής. Ο Αψιδωτός Τόπος δεν πρέπει να της είχε κάνει καμια ιδιαίτερη εντύπωση, παρατηρούσε ο Καμίρνος, παρότι ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν εδώ. Ή, τουλάχιστον, αν είχε ξανάρθει παλιότερα, εκείνος δεν το γνώριζε.

«Δεν έχεις ξανάρθει εδώ, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε, τελικά, καθώς έτρωγαν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Οξιά. «Το μέρος θεωρείται ιερό;»

«Ναι, από όσους πιστεύουν στον Κάρτωλακ.»

«Δε με εκπλήσσει. Έχει κάτι το... ακαθόριστα άγριο. Οι αψίδες είναι φυσικές, σωστά;»

«Σωστά.»

«Θα μπορούσε και στη Λόρκη ν'αρέσει ένα τέτοιο μέρος,» είπε η Οξιά, ατενίζοντας τις πέτρινες καμάρες. «Υπάρχει μια... χαοτική συμμετρία εδώ.»

Όταν είχαν φάει και είχαν ξεκουραστεί μέσα στη σκηνή τους, ο Καμίρνος βγήκε για να ξεκινήσει τις προετοιμασίες για την τελετουργία που θα καλούσε τον Βαλκράθμω.

«Οι κυνηγοί δεν έχουν έρθει ακόμα,» του είπε η Οξιά, από το εσωτερικό της σκηνής, μισοκρυμμένη στο σκοτάδι.

«Θα έρθουν ώσπου να νυχτώσει, ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος. «Δεν είναι λίγα αυτά που τους έχω στείλει να κυνηγήσουν.» Πέντε κιρνίφους χρειαζόταν, όπως είχε διαβάσει στο παλιό βιβλίο – κι αυτά τα ψηλά και δυνατά ελάφια των Φέρνιλγκαν δεν ήταν ούτε εύκολο να βρεθούν ούτε εύκολο να σκοτωθούν. Επίσης, ο Πρόμαχος είχε ζητήσει από τη Μοίρα και τον Τζακ έναν βασιλικό λύκο, ο οποίος θα του χρειαζόταν για την ίδια την επίκληση – κι αυτό ήταν ακόμα ένα σπάνιο και επικίνδυνο ζώο.

«Ίσως θα έπρεπε να είχες στείλει περισσότερους κυνηγούς,» είπε η Οξιά.

Ο Καμίρνος κούνησε το κεφάλι. «Αυτοί οι δύο είναι αρκετοί. Αν δεν μπορούν να τα καταφέρουν, τότε *κανένας* κυνηγός στα Φέρνιλγκαν δεν μπορεί.» Και απομακρύνθηκε από τη σκηνή του, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου μπορούσε να δει τον γιο του να μιλά με μερικούς άλλους επαναστάτες.

«Αλέξανδρε!» του φώναξε, κάνοντάς του νόημα να έρθει κοντά του.

Ο νεαρός ήρθε, και ο Καμίρνος τού είπε: «Θα χρειαστώ τη βοήθειά σου. Θυμάσαι τα σημάδια των μυστηρίων του Κάρτωλακ;»

«Τα περισσότερα, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος. «Έλα.» Κι έδωσε στον γιο του μια σμίλη.

Βάδισαν ανάμεσα στις φυσικές πέτρινες αψίδες, και ο Αλέξανδρος παρατήρησε: «Ορισμένα είναι ήδη χαραγμένα εδώ.»

«Δε μας ενδιαφέρουν αυτά. Είναι παλιά, έχουν χάσει τη δύναμή τους. Δε θυμάσαι τι σου έχω πει; Η *προσωπική δύναμη κατά την πράξη του χαράγματος* είναι που έχει σημασία, όχι το ίδιο το σύμβολο. Κι επιπλέον, πολλά απ'αυτά που βλέπεις δε μας ενδιαφέρουν καθόλου. Εμείς θα κάνουμε τα έξι σημάδια του καλέσματος. Κοίτα λίγο το ξέφωτο: από πού νομίζεις ότι πρέπει ν'αρχίζουν και πού να τελειώνουν;»

Ο Αλέξανδρος κοίταξε ολόγυρα. Έδειξε μερικές αψίδες.

Ο Καμίρνος ένευσε. «Ναι,» είπε. «Το σχήμα θα είναι πλήρες έτσι, και η φωνή μας θα φτάσει στ᾽αφτιά του Κάρτωλακ. Θυμάσαι τα σημάδια του καλέσματος, και τα λόγια που λες από μέσα σου όσο τα χαράζεις;»

Ο Αλέξανδρος τού τα είπε. Δεν είχε ξεχάσει κανένα, πράγμα που εξέπληξε λίγο τον Καμίρνο, γιατί ο γιος του ενθουσιαζόταν από το μυστήριο αλλά όχι κι από τη μεθοδολογία.

«Καλώς. Εσύ ξεκινάς από εκεί.» Ο Πρόμαχος έδειξε. «Εγώ από εκεί. Και θα συναντηθούμε καθώς ο σχηματισμός θα κλείνει. Είναι πολύ σημαντικό να συγχρονίσουμε τις ενέργειές μας.»

Η Σελάφκι᾽λι παρατηρούσε τον Μεγάλο Λύκο και τον γιο του καθώς σκάλιζαν σύμβολα επάνω στις πέτρινες αψίδες του ξέφωτου. Σύμβολα που για εκείνη ήταν άγνωστα, γιατί δεν είχε ασχοληθεί με τη μυστηριακή θρησκεία του Κάρτωλακ. Στη Σάρντλι, συνήθως προσευχόταν στον Βάσλεοθ τον Ταξιδευτή, αλλά αυτός ο θεός δεν είχε δύναμη εδώ, στη Σεργήλη. Πράγμα που δεν ανησυχούσε και τόσο τη Σελάφκι. Δεν ήταν ποτέ της από τους ανθρώπους που βασίζονται στη θεϊκή αρωγή. Είχε μάθει να επιβάλλει τη θέλησή της επάνω στο σύμπαν και το σύμπαν να ανταποκρίνεται, όπως οι περισσότεροι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.

Ο μικρός, πάντως, σίγουρα θα γίνει ιερέας μεγαλώνοντας, σκέφτηκε κοιτάζοντας τον Αλέξανδρο να χαράζει τα σύμβολα με σχεδόν την ίδια δεξιοτεχνία όπως και ο πατέρας του.

Η επίκληση του Βαλκράθμω ανησυχούσε τη Σελάφκι. Ο Μεγάλος Λύκος φαινόταν να ξέρει ακριβώς πώς να καλέσει αυτόν τον δαίμονα του Κάρτωλακ, αλλά δεν της είχε πει ότι ήξερε κιόλας πώς να τον διώξει. Της είχε τονίσει μόνο πως ίσως να τη

χρειαζόταν σε περίπτωση που ο Βαλκράθμω αποδεικνυόταν εχθρικός. Εν ολίγοις, της ζητούσε να χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, το οποίο πρέπει, υπέθετε η Σελάφκι, να γνώριζε κι εκείνος· αλλά καλύτερα δύο δυνάμεις ενωμένες παρά μία μόνη της.

Το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, όμως, λειτουργούσε κυρίως εναντίον πνευματικών οντοτήτων, κι αυτός ο Βαλκράθμω, έτσι όπως τον είχε περιγράψει ο Πρόμαχος, δεν ήταν πνευματική οντότητα. Είχε μια απόλυτα υλική υπόσταση, ακόμα κι αν καταπίνοντας κάποιον τον μετέφερε μέσα στο ενεργειακό του σώμα. Επομένως, το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως ίσως να μην έπιανε. *Και τότε τι θα κάνουμε; Δε νομίζω ο Οργισμένος Βρυχηθμός του Καταρράκτη να μπορεί να τον αντιμετωπίσει. Και ούτε νομίζω ότι πυροβολώντας τον θα καταφέρουμε να τον σκοτώσουμε ή να τον τρομάξουμε και να τον τρέψουμε σε φυγή.*

Ο Πρόμαχος ρισκάρει πολλά για να επαναφέρει τον Βατράνο. Ελπίζω, στο τέλος, να μην το μετανιώσουμε όλοι μας.

Ο Οργισμένος Βρυχηθμός τής είπε, τότε, ότι αισθανόταν ένα ενεργειακό πλαίσιο να δημιουργείται, προερχόμενο από τα χαράγματα του Καμίρνου'χοκ και του γιου του. Το αντιλαμβανόταν σαν μια φωνή που βρισκόταν στα πρόθυρα να ξεπηδήσει από ένα ακόμα κλειστό στόμα.

Η Σελάφκι σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, παρακολουθώντας.

Και είδε την Οξιά να την πλησιάζει. «Συμβαίνει κάτι, μάγισσα;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Σε βλέπω σκεπτική.»

Η Σελάφκι τής είπε ότι την ανησυχούσε πως, αν ο Βαλκράθμω αποδεικνυόταν εχθρικός, ίσως να μην μπορούσαν να τον διώξουν. «Ο Πρόμαχος νομίζει ότι θα μπορώ να κάνω κάτι το ιδιαίτερο επειδή είμαι Δεσμοφύλακας, μα αυτό δεν αληθεύει

ακριβώς. Ίσως να μην έχω καμία δύναμη να διώξω τον δαίμονα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Οξιά, ανάβοντας ένα τσιγάρο, παίρνοντας μια τζούρα, και φυσώντας τον καπνό στο πλάι.

«Εσένα δε σ'ανησυχεί το θέμα;» απόρησε η Σελάφκι.

«Γιατί ο Βαλκράθμω να μας επιτεθεί;»

«Γιατί επιτέθηκε στον Βατράνο και στον Κίριθο μέσα στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής; Δεν υπήρχε φανερός λόγος – πέρα από το ότι ο Βατράνος άγγιξε εκείνο το λάξευμα, ίσως.»

«Αυτά όλα γίνονται ώστε ο Βαλκράθμω να καταπιεί, αυτή τη φορά, τον γαρνάδιο λίθο. Και υποθέτω πως αν καταπιεί τον λίθο δεν θα καταπιεί και κάποιον από εμάς.»

«Τι ακριβώς θα συμβεί όταν καταπιεί τον λίθο, όμως;»

Η Οξιά ανασήκωσε τους ώμους. «Θα επανέλθει ο Βατράνος.»

«Πώς ακριβώς; Θα τον *ξεράσει* ο δαίμονας;»

«Δεν ξέρω. Και ούτε κι ο Καμίρνος ξέρει. Δεν έχει ξαναγίνει αυτό το πράγμα εδώ και πολλά χρόνια, σύμφωνα με τα βιβλία του.»

«Εν ολίγοις, δε μπορείς να είσαι σίγουρη ότι ο Βαλκράθμω δεν θα μας επιτεθεί όταν καταπιεί τον λίθο,» είπε η Σελάφκι. «Μπορεί να καταπιεί τον λίθο, να ξεράσει τον Βατράνο, και, τσαντισμένος μαζί μας, να μας ορμήσει για να μας σκοτώσει όλους.»

Η Οξιά μόρφασε. «Για κάποιο λόγο, το αμφιβάλλω.»

«Γιατί;»

«Γιατί, αν αυτή η διαδικασία ήταν τόσο επικίνδυνη, κάπου δε θα ήταν γραμμένο; Ο Καμίρνος έχει τα πιο σπάνια βιβλία για τη λατρεία του Κάρτωλακ.»

«Το ρίσκο είναι μεγάλο,» είπε η Σελάφκι. «Ούτε ένας Δεσμοφύλακας γηγενής της Φεηνάρκια δεν θα ενέκρινε τις ενέργειές σας.»

«Ο Βαλκράθμω, πάντως, νομίζω ότι *είναι* πνεύμα, Σελάφκι,» της είπε η Οξιά, «επομένως το ξόρκι σου πρέπει να πιάνει επάνω του.»

«Νομίζεις ότι είναι πνεύμα; Μα, είχε σάρκα και οστά όταν ο Κίριθος κι ο Βατράνος τον συνάντησαν! Τα πνεύματα δεν είναι έτσι.»

«Ναι αλλά, επίσης, τα πλάσματα που έχουν σάρκα και οστά πρέπει να μασούν ό,τι καταπίνουν!»

Η Σελάφκι συνοφρυώθηκε, προβληματισμένη. Σωστό ήταν αυτό που έλεγε η Οξιά, βέβαια. Αλλά, και πάλι...

Στη Φεηνάρκια, τι λένε για τους δαιμονικούς θεούς που καταπίνουν κάποιον και τον στέλνουν στο εσωτερικό της ψυχής τους; Είναι πνεύματα, ή είναι θηρία με σάρκα και οστά; Ή κάτι ενδιάμεσο;

Δεν θυμόταν. Είχε ακούσει μονάχα μερικές αναφορές και μύθους. Αν καταγόταν από την ίδια τη Φεηνάρκια, ίσως να γνώριζε περισσότερα. Αλλά είχε διδαχθεί την τέχνη των Δεσμοφυλάκων στη Σάρντλι, κι εκεί τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά.

Η Μοίρα η Γοργοπόδαρη ήρθε στον Αψιδωτό Τόπο λίγο προτού νυχτώσει. Ήταν επάνω στο άλογό της και πίσω της τραβούσε τρεις σκοτωμένους κιρνίφους.

Ο Καμίρνος, που είχε πια τελειώσει με το χάραγμα των συμβόλων στις πέτρινες αψίδες, σηκώθηκε από εκεί όπου καθόταν και την πλησίασε. «Πού είναι ο Τζακ;»

Η Μοίρα αφίππευσε, κι έκανε πίσω τα μακριά μαύρα μαλλιά της. «Δεν έχει επιστρέψει ακόμα;»

«Όχι.»

«Πρέπει να κυνηγά τον βασιλικό λύκο. Δύο κιρνίφους τούς έχει σκοτώσει – τους είδα· μαζί του ήμουν. Δε νομίζω ν'αργήσει πολύ, Πρόμαχε. Ώς το πρωί εδώ θάναι.»

Ο Καμίρνος έγνεψε σε τρεις επαναστάτες να πάρουν τους κιρνίφους για να τους κάνουν αφαίμαξη, κι εκείνοι πλησίασαν.

«Τα σώματα τι θα τα κάνουμε, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Άβας.

«Ό,τι θέλετε. Δεν τα χρειάζομαι.»

Ο Άβας ένευσε, κι εκείνος κι οι άλλοι δύο πήραν τα θηράματα μακριά από τον Πρόμαχο και την κυνηγό.

«Ξεκουράσου,» είπε ο Καμίρνος στη Μοίρα. «Υπάρχει κι ένα υπόγειο ρέμα μέσα στη σπηλιά» – την έδειξε – «αν θες να πλυθείς.»

Εκείνη ένευσε. «Το ξέρω, Πρόμαχε.»

«Έχεις ξανάρθει εδώ;»

«Έχω πάει στα περισσότερα μέρη των δασότοπων. Το υποπτευόμουν ότι τούτο δω το ξέφωτο ίσως νάχε κάποια ιδιαίτερη σημασία για τον Κάρτωλακ, αλλά δεν ήμουν και σίγουρη.»

Μετά, πήγε το κουρασμένο άλογό της παραπέρα, για να το ξεσελώσει, να βγάλει τα πετραδάκια από τις οπλές του, να το ταΐσει, και να το ποτίσει.

Το πρωί, ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης δεν φάνηκε. Κάποιοι άλλοι, όμως, ήρθαν από τα δυτικά: ο Κίριθος, ο Νιρμόδος, ο Καλλέργης'νιρ, η Λίσβη, και η Βιρίκα, τους οποίους ο Μεγάλος Λύκος είχε στείλει για να κλέψουν τον γαρνάδιο λίθο από τον Ναό του Κρόνου στη Νίρκωφ.

Και τώρα, είχαν μαζί τους το μεγάλο πετράδι. Τα είχαν καταφέρει, κι ο Καμίρνος αισθάνθηκε μια κάποια ανακούφιση, γιατί γνώριζε ότι η επιχείρηση αυτή ήταν επικίνδυνη. Κανέναν δεν είχε *προστάξει* να πάει· είχαν κι οι πέντε προσφερθεί, για να βοηθήσουν τον Βατράνο. Επιπλέον, ο Κίριθος έδινε την ε-

ντύπωση στον Καμίρνο ότι θα έκανε ακόμα και κάτι αυτοκτονικό για να σώσει τον αδελφό του· το θεωρούσε προσωπική του αποτυχία που ο Βατράνος είχε χαθεί. Αν και δεν έπρεπε. Οι άνθρωποι είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους· δεν μπορείς να σηκώνεις το βάρος κάποιου άλλου συνεχώς, ακόμα κι αν αυτός είναι ο αδελφός σου. Ο Βατράνος, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Καμίρνος, μάλλον θα πήγαινε στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής και χωρίς τον Κίριθο· δεν περίμενε τον αδελφό του να τον συνοδέψει για να αναζητήσει τον θησαυρό που είχε αναφέρει ο γέρο-Λεωνίδας στα παραμύθια του. Το λάθος του Κίριθου ήταν που δεν είχε ειδοποιήσει τον Καμίρνο για το ταξίδι στον βάλτο· αλλά κι αυτό, πιθανότατα, το είχε κάνει για να μην εκθέσει τον αδελφό του... Υπευθυνότητα των πράξεων· μεγάλη υπόθεση.

Επί του παρόντος, όμως, δεν ήταν ώρα για τέτοιες σκέψεις. Ο Καμίρνος'χοκ – μαζί με τους υπόλοιπους επαναστάτες που ήταν συγκεντρωμένοι στον Αψιδωτό Τόπο – πλησίασε τον Κίριθο και την ομάδα του για να τους καλωσορίσει και να τους συγχαρεί.

«Πρέπει να δυσκολευτήκατε...» είπε ο Πρόμαχος, κρατώντας τον γαρνάδιο λίθο στα χέρια του, γιατί μπορούσε να δει ότι η Λίσβη ήταν τραυματισμένη.

«Παρουσιάστηκαν, ομολογουμένως, κάποιες δυσκολίες, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος. «Αλλά ξεπεράστηκαν αισίως.»

«Καλώς,» είπε ο Καμίρνος. «Το μόνο που μένει τώρα είναι να περιμένουμε την επιστροφή του Τζακ.»

«Δεν έχει έρθει ακόμα;» έκανε ο Κίριθος.

«Όχι. Αλλά μην ανησυχείς· η τελετή πρέπει, ούτως ή άλλως, να γίνει νύχτα. Δεν μπορούμε ν'αρχίσουμε νωρίτερα. Εν τω μεταξύ, ξεκουραστείτε, γιατί μου φαίνεται ότι όλοι σας το έχετε ανάγκη.»

Ο Νέλβρωκ Νιρχ πλησίασε, προσεχτικά, το μέρος στο οποίο πήγαν οι πέντε Μασκοφόροι. Ήταν κάποιο ξέφωτο απ'ό,τι φαινόταν, και τώρα, παραμερίζοντας λίγο τις φυλλωσιές, ο πράκτορας είδε ότι εδώ βρίσκονταν συγκεντρωμένοι πολλοί αποστάτες. Μπορεί αυτό να ήταν το άντρο τους; Μάλλον όχι. Ήταν κατασκηνωμένοι πρόχειρα.

Και τι παράξενοι που ήταν αυτοί οι λίθινοι σχηματισμοί... Αυτές οι πέτρινες καμάρες... Ο Νέλβρωκ αναρωτήθηκε αν ήταν φυσικές ή τεχνητές.

Γιατί είναι, όμως, συγκεντρωμένοι εδώ οι αποστάτες; Τι γίνεται;

Ο Νέλβρωκ είδε τον λευκόδερμο ξανθομάλλη να δίνει τον γαρνάδιο λίθο σ'έναν αποστάτη μεγαλύτερό του σε ηλικία, ο οποίος είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μαλλιά μαύρα και μακριά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του. Στο σαγόνι του ήταν ένα μυτερό γένι. Ο Νέλβρωκ δεν τον ήξερε, αλλά αυτός ο άντρας είχε κάτι το... αξιοσημείωτο στις κινήσεις του. Ήταν πολύ άνετες και, συγχρόνως, πολύ συγκεκριμένες. Τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έδιναν.

Πρόμαχος της Επανάστασης, ίσως; Και γιατί θέλει τον γαρνάδιο λίθο; Προφανώς, δεν είναι ο σκοπός του να τον πουλήσει, αλλιώς δεν θα ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι σ'ένα τέτοιο μέρος.

Ο Νέλβρωκ Νιρχ αποφάσισε να περιμένει, και να κάνει τον γύρο του ξέφωτου, για να δει τι αδύνατα σημεία υπήρχαν και τι ευκαιρίες μπορεί να του παρουσιάζονταν...

Ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης επέστρεψε το μεσημέρι, τραβώντας πίσω του δύο σκοτωμένους κιρνίφους κι έναν βασιλικό λύκο.

«Γιατί άργησες τόσο;» τον ρώτησε ο Κίριθος.

«Νομίζεις ότι είναι εύκολο να κυνηγήσεις τα ζώα που κυνήγησα, μέσα σε τόσο λίγο χρόνο;» αντιγύρισε εκείνος.

«Είμαστε σχεδόν έτοιμοι, λοιπόν,» είπε ο Καμίρνος, διακόπτοντάς τους. «Πάρτε το αίμα αυτών των κιρνίφων και αναμίξτε το με το αίμα των υπόλοιπων,» πρόσταξε δυο άλλους επαναστάτες.

Το αίμα και των πέντε κιρνίφων ήταν, σε λίγο, συγκεντρωμένο σ'ένα μεγάλο μπρούντζινο σκεύος, κόκκινο και σκούρο κάτω από το φως του μεσημεριανού ήλιου, σαν κρασί. Ο Καμίρνος'χοκ είχε, εν τω μεταξύ, ανάψει μαζί με τον γιο του μια μεγάλη φωτιά, την οποία είχαν περιτριγυρίσει με πέτρες· και τώρα έπιασε τον γαρνάδιο λίθο με σιδερένιες λαβίδες και τον έβαλε μέσα στις φλόγες. Περιμένοντας.

(*Τι κάνουν;* απόρησε ο Νέλβρωκ Νιρχ, παρακολουθώντας τους. *Προσπαθούν να χαλάσουν το πετράδι; Ή μήπως πρόκειται για κάποια αλλόκοτη τελετουργία;*)

Ο γαρνάδιος λίθος είχε έντονο γαλανό χρώμα με πορφυρές ανταύγειες· καθώς όμως έμενε μέσα στη φωτιά, αυτές οι πορφυρές ανταύγειες έμοιαζαν να λιγοστεύουν, να μαζεύονται, ενώ το γαλανό χρώμα γινόταν ολοένα και πιο δυνατό, ολοένα και πιο αστραφτερό.

Ο Μεγάλος Λύκος περίμενε, κρατώντας τις σιδερένιες λαβίδες με χοντρά πέτσινα γάντια. Η δυνατή θερμότητα έκανε ιδρώτα να κυλά στο πρόσωπό του, αλλά στην έκφρασή του δεν φαινόταν καμία ενόχληση, ούτε τα χέρια του έτρεμαν.

Οι πορφυρές ανταύγειες, σταδιακά, διαλύθηκαν τελείως, και ο λίθος τώρα ήταν γαλανός και μόνο. Ο Καμίρνος'χοκ περίμενε λίγο ακόμα, για να βεβαιωθεί ότι η δουλειά είχε γίνει όπως όφειλε, και μετά έβγαλε τον λίθο από τις φλόγες, και τον κράτησε υψωμένο πάνω από το έδαφος. Τον άφησε ν'αστράψει καταγάλανος στο ηλιακό φως, και είπε: «Ναι... Φέρτε τώρα το αίμα των κιρνίφων. Φέρτε το εδώ, κοντά μου.»

Τέσσερις επαναστάτες – ο Άβας, ο Νιρμόδος, ο Κίριθος, και ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης – έφεραν το μεγάλο μπρούντζινο σκεύος με το αίμα. Το άφησαν κάτω, και ο Καμίρνος κατέβασε μέσα του τον πυρωμένο γαρνάδιο λίθο. Το κατακόκκινο υγρό άφρισε δυνατά. Ατμός σηκώθηκε.

Ο Πρόμαχος ελευθέρωσε τον λίθο από τις σιδερένιες λαβίδες, και τις πέταξε παραδίπλα. Έβγαλε τα γάντια του και περίμενε λίγο. Ύστερα, στεκόμενος μπροστά στο μπρούντζινο σκεύος όπου ο γαρνάδιος λίθος ήταν βυθισμένος μέσα στο αίμα των πέντε κιρνίφων, ο Καμίρνος'χοκ ξεκούμπωσε τα κουμπιά της τουνίκας του και την έβγαλε αφήνοντάς τη να πέσει πίσω του. Το σώμα του ήταν γεμάτο με δερματοστιξίες σχετικές με τη λατρεία του Κάρτωλακ: θηρία που αγκαλιάζονταν· θηρία που δεν φαινόταν εύκολα πού τελείωνε το ένα και που άρχιζε το άλλο· πολύπλοκα κέρατα που μπλέκονταν αναμεταξύ τους· ερπετά που τυλίγονταν γύρω από τους πήχεις του Προμάχου.

Ο Καμίρνος έβαλε τα χέρια του μέσα στο αίμα και έπιασε τον γαρνάδιο λίθο, σηκώνοντάς τον, και μουρμουρίζοντας για να τον ευλογήσει στο όνομα του Κάρτωλακ, του Δεινού Άρχοντα των Δασών.

Οι επαναστάτες γύρω του ήταν σιωπηλοί. Και υπήρχε κάτι το *ιερό* στη σιγαλιά που είχε τώρα απλωθεί στον Αψιδωτό Τόπο· όλοι τους το αισθάνονταν, ακόμα κι οι πιο άθεοι ανάμεσά τους.

(*Τι σκατά κάνουν;* σκέφτηκε ο Νέλβρωκ. *Κάποια τελετουργία του Κάρτωλακ πρέπει να είναι. Πήγαν να κλέψουν τον γαρνάδιο λίθο για να κάνουν μια τελετουργία του Κάρτωλακ! Είναι τελείως τρελοί! Και ίσως άδικα να τους ακολούθησα. Θα με οδηγήσουν, άραγε, στο άντρο τους; Κι αν με οδηγήσουν, θα ξέρω μετά να το ξαναβρώ; Θα μπορώ να βρω καν τον δρόμο μου για να επιστρέψω στη Νίρκωφ;* Ο Νέλβρωκ όφειλε να παραδεχτεί ότι φοβόταν, αλλά δεν είχε νόημα να μείνει προσκολλημένος στον φόβο του: το μόνο που θα κατόρθωνε έτσι θα

ήταν να θολώσει το μυαλό του – κι αυτό, πραγματικά, *δεν* του χρειαζόταν στην κατάσταση που είχε καταφέρει να μπλέξει!)

Ο Καμίρνος άφησε τον γαρνάδιο λίθο επάνω σε μια πλατιά πέτρα.

«Είναι έτοιμος,» είπε. «Τώρα, περιμένουμε να έρθει το βράδυ, για να καλέσουμε τον Βαλκράθμω.»

Και οι επαναστάτες διαλύθηκαν γύρω από τον Πρόμαχο. Οι φωνές τους, παρότι σιγανές, έμοιαζαν πολύ δυνατές ύστερα από εκείνη την ιερή, τελετουργική σιγαλιά.

Ο Καμίρνος φόρεσε πάλι την τουνίκα του και κάθισε έξω απ'τη σκηνή του. Σκούπισε τα χέρια του από το αίμα και άναψε την πίπα του.

(Ο Νέλβρωκ Νιρχ έβλεπε ότι ο γαρνάδιος λίθος ήταν αφημένος εκεί, επάνω στην πέτρα, μα δεν τολμούσε να τρέξει και να τον αρπάξει. Βρισκόταν σε σημείο όπου όλοι οι επαναστάτες μπορούσαν άνετα να τον δουν. *Δε θα έχω ελπίδες να τους ξεφύγω.*)

Καθώς οι ώρες περνούσαν, η ανησυχία του Κίριθου και της Λίσβης μεγάλωνε. Πράγμα που φαινόταν από τον τρόπο με τον οποίο κινούνταν ανάμεσα στις πέτρινες αψίδες, μη μπορώντας να βρουν ησυχία. Ακόμα και το τραύμα της Λίσβης δεν έμοιαζε να την εμποδίζει.

Η Σελάφκι'λι πλησίασε τον Καμίρνο και την Οξιά έξω απ'τη σκηνή τους, και ρώτησε τον Πρόμαχο: «Καμια τελευταία οδηγία προτού ξεκινήσουμε;» Ήταν απόγευμα πλέον· ο ήλιος έγερνε προς τη δύση, και οι σκιές ήταν πολλές και πυκνές στα δάση.

«Αυτά που ήταν να πούμε τα είπαμε,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος. «Δε νομίζω κάτι άλλο να βοηθήσει.»

Η Σελάφκι τού μίλησε για τις ανησυχίες της σχετικά με το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, ακριβώς όπως είχε μιλήσει και στην Οξιά χτες.

«Δεν έχω απάντηση να σου δώσω,» της είπε ο Καμίρνος. «Είναι, όντως, ριψοκίνδυνο αυτό που επιχειρούμε, αλλά είμαστε επαναστάτες, και είμαστε ακόμα ζωντανοί επειδή βοηθάμε ο ένας τον άλλο. Δεν μπορούμε ν'αφήσουμε τον Βατράνο στη μοίρα του αν υπάρχει τρόπος να τον βοηθήσουμε.»

Η Σελάφκι ένευσε. «Δεν διαφωνώ, Πρόμαχε. Αν ωστόσο ο Βαλκράθμω αποδειχτεί εχθρικός, και δεν έχουμε τη δύναμη να τον διώξουμε, ποιο είναι το σχέδιό σου;»

«Θα φύγουμε από δω όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Και φρόντισε αυτό να το πεις και στους άλλους: *Κανένας* να μη μείνει να τον αντιμετωπίσει. Ειδικά ο Κίριθος,» πρόσθεσε στρέφοντας το βλέμμα του στον Κίριθο, ο οποίος τώρα ήταν καθισμένος επάνω σε μια χαμηλή αψίδα και κάπνιζε νευρικά.

«Θα τους προειδοποιήσω, Πρόμαχε,» υποσχέθηκε η Σελάφκι'λι. «Να αναφέρω ότι η συμβουλή είναι δική σου;»

«Ναι.»

Η μάγισσα απομακρύνθηκε.

Η Οξιά ρώτησε τον Καμίρνο: «Πιστεύεις, όντως, ότι θα μας επιτεθεί;»

«Ελπίζω πως όχι.»

«Το θεωρείς, όμως, πιθανό;»

«Δεν διάβασα κάτι τέτοιο,» παραδέχτηκε ο Καμίρνος. «Το μόνο που διάβασα είναι πως, όταν εκείνος ο Λεπτόνυχος επέστρεψε, δεν ήταν όπως παλιά. Πάντως, αλλού έχω διαβάσει ότι η επίκληση του Βαλκράθμω *είναι* επικίνδυνη. Δεν είναι βέβαιο ότι θα κατορθώσεις να συνεννοηθείς με τον δαίμονα.»

«Τότε,» είπε η Οξιά, «ίσως να ήταν ασύνετο που αποφάσισες να πεις στον Κίριθο ότι μπορεί να επαναφέρει τον αδελφό του.»

«Αν δεν έκανα εγώ κάτι, θα έκανε *εκείνος* κάτι – και ίσως να ήταν πολύ χειρότερο. Όταν κατηγορείς τον εαυτό σου, ποτέ δεν δρας σωστά και ψύχραιμα.

»Πάντως,» άλλαξε θέμα, «ευελπιστώ ότι δεν θα αντιμετωπίσουμε τον Βαλκράθμω ως εχθρό. Εξάλλου, είμαι Αρχιερέας του Κάρτωλακ, και ο Βαλκράθμω πρέπει σίγουρα να μπορεί, κάπως, να το αντιληφτεί αυτό.»

Τα λόγια τούτα φάνηκαν να καλμάρουν την Οξιά. Το βλέμμα της μαλάκωσε· τα χείλη της δεν ήταν πια σμιγμένα όποτε τα είχε κλειστά· η στάση της, καθώς ήταν καθισμένη δίπλα του, έγινε πιο άνετη. Ο αντίχειράς της, ωστόσο, έτριβε κάπουκάπου το ιερατικό δαχτυλίδι της· και, λίγο προτού σκοτεινιάσει, η Οξιά σηκώθηκε και πήγε στο εσωτερικό της σκηνής για να προσευχηθεί στη Λόρκη.

Όταν ο ήλιος είχε δύσει για τα καλά και το φεγγάρι βρισκόταν στον ουρανό της Σεργήλης, ο Καμίρνος'χοκ, ο Μεγάλος Λύκος, φώναξε στους επαναστάτες του ότι η τελετή θα ξεκινούσε κι έπρεπε όλοι να σηκωθούν και να πάρουν τις θέσεις που τους είχε πει.

Ο Άβας και ο Κίριθος έστησαν στο κέντρο του ξέφωτου τον ξύλινο βωμό που είχε ετοιμαστεί από χτες, και ο Καμίρνος στάθηκε πίσω του. Έβγαλε την τουνίκα του κι άφησε πάλι τις ιερές δερματοστιξίες επάνω στο σώμα του να φανούν. Καθώς φωτίζονταν από τις ασημιές αχτίνες του φεγγαριού έμοιαζαν να κινούνται και να ανασαλεύουν, σαν να ήταν ζωντανές.

Οι επαναστάτες όλοι – συμπεριλαμβανομένου του Καμίρνου – φόρεσαν τις δερμάτινες μάσκες τους. Έξι από αυτούς σχημάτισαν ημικύκλιο αντίκρυ στον Αρχιερέα του Κάρτωλακ και ύψωσαν τους αυλούς τους, βάζοντας τις άκριες των οργάνων στο στόμα τους μέσα από τις τρύπες που είχαν ανοίξει στις μάσκες τους. Ξεκίνησαν να παίζουν μια μουσική που, στην αρχή, ήταν αργή και σχεδόν υπόκωφη.

(Ο Νέλβρωκ Νιρχ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται ακούγοντας αυτόν τον ήχο, και είχε μια ξαφνική παρόρμηση να τρέξει και να φύγει, φοβούμενος ότι κάτι το ασύλληπτα δαιμονικό συνέβαινε. Επέβαλε, όμως, ηρεμία στον εαυτό του

κι έμεινε στη θέση του. Μέσα στην τελετή, ίσως να του δινόταν η ευκαιρία ν'αρπάξει τον γαρνάδιο λίθο. Είχε ακούσει ότι σ'ορισμένες τελετές του Κάρτωλακ οι παρευρισκόμενοι έπιναν κρασιά και μεθούσαν. Αν γινόταν αυτό, τότε εύκολα θα μπορούσε να τους ξεγελάσει...)

Ο Τζακ και η Μοίρα έφεραν τον βασιλικό λύκο και τον απόθεσαν επάνω στον ξύλινο βωμό, ενώ η μουσική των αυλών δυνάμωνε και γινόταν διαπεραστική, αντηχώντας στους δασότοπους ολόγυρα του Αψιδωτού Τόπου.

Ο Νιρμόδος πλησίασε τον Καμίρνο βαστώντας έναν αναμμένο δαυλό. Ο Αρχιερέας τον πήρε και τον ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι του, μιλώντας μεγαλόφωνα και τελετουργικά:

«Βαλκράθμω Ιερέ, τώρα σε φωνάζω
μέσ' από αίμα βασιλικό
μέσ' από τη γραφή των βράχων
μέσ' από τη φωνή του τραγουδιού
και με χρυσό κέρας τελειώνω!»

Κατεβάζοντας τον δαυλό έβαλε φωτιά στα ξύλα του βωμού, κάτω από τον σκοτωμένο βασιλικό λύκο. Οι φλόγες άρχισαν να τρώνε το ξύλο, ενώ ο Καμίρνος συνέχιζε:

«Τούτη τη νυχτιά καλώ σε, Βαλκράθμω Ιερέ
την όψη σου ν'αντικρίσω την τρομερή
τη φωτιά στα μάτια σου να δω την ανεξάλειπτη
την κραυγή σου ν'ακούσω τη δεινή!»

Η φωτιά έφτασε στον βασιλικό λύκο, τον τύλιξε, τρώγοντας λίγο-λίγο το σώμα του, στέλνοντας καπνό στον ουρανό πάνω από το ξέφωτο.

(*Είναι τελείως τρελοί,* σκέφτηκε ο Νέλβρωκ Νιρχ.)

Οι φλόγες φούντωσαν. Ολόκληρος ο βωμός και το θήραμα μαζί είχαν γίνει μια μεγάλη φωτιά, και ο Καμίρνος, οπισθοχωρώντας, εξακολουθούσε να λέει μεγαλόφωνα και τελετουργικά:

«Βαλκράθμω Ιερέ, τώρα σε φωνάζω
μέσ᾽ από αίμα βασιλικό
μέσ᾽ από τη γραφή των βράχων
μέσ᾽ από τη φωνή του τραγουδιού
και με χρυσό κέρας τελειώνω!

Τούτη τη νυχτιά καλώ σε, Βαλκράθμω Ιερέ
την όψη σου ν᾽αντικρίσω την τρομερή
τη φωτιά στα μάτια σου να δω την ανεξάλειπτη
την κραυγή σου ν᾽ακούσω τη δεινή!

Βαλκράθμω Ιερέ, τώρα σε φωνάζω
μέσ᾽ από αίμα βασιλικό
μέσ᾽ από τη γραφή των βράχων
μέσ᾽ από τη φωνή του τραγουδιού
και με χρυσό κέρας τελειώνω!»

Το τραγούδι των αυλών είχε τώρα γίνει ξέφρενο. Τρυπούσε τη νύχτα σαν μυριάδες σπαθιά. Έμοιαζε με μια ζωντανή, υλική παρουσία. Σκέπαζε τα πάντα.

Ο Καμίρνος δεν μιλούσε πια· τα λόγια του δεν θ᾽ακούγονταν όσο δυνατά κι αν τα φώναζε.

Οι φλόγες καταβρόχθισαν πεινασμένα το κουφάρι του βασιλικού λύκου και τον ξύλινο βωμό μαζί, μέχρι που, στο τέλος, δεν έμειναν παρά μονάχα στάχτες και κόκαλα, και η φωτιά πέθανε, δεν εξαπλώθηκε γύρω, καθώς οι επαναστάτες είχαν από πριν καθαρίσει το μέρος από χόρτα, αφήνοντας χώμα μόνο.

Ο Μεγάλος Λύκος ύψωσε το χέρι του, και το τραγούδι των αυλών έπαψε. Σαν ένας οι έξι Μασκοφόροι κατέβασαν τα όργανά τους.

Και ο Νιρμόδος σήκωσε ένα μεγάλο επίχρυσο βούκινο από κέρας ανεμοβούβαλου. Το έφερε στο στόμα του, πήρε μια βαθιά ανάσα, και φύσηξε. Δυνατά.

Ο ήχος πρέπει ν'αντήχησε ώς τα πέρατα των Φέρνιλγκαν.

(Ο Νέλβρωκ αισθάνθηκε να κοκαλώνει στη θέση του. Κι ύστερα από λίγο, τρομοκρατήθηκε ακόμα περισσότερο...)

Ο Νιρμόδος κατέβασε το επίχρυσο βούκινο, και οι Μασκοφόροι περίμεναν. Ο Κίριθος είχε τις γροθιές του σφιγμένες. Η Λίσβη κρατούσε την ανάσα της. Η Σελάφκι'λι έφερνε στο νου της ό,τι ξόρκια γνώριζε και ό,τι τρόπους αντιμετώπισης εχθρικών οντοτήτων είχε διδαχθεί ως Δεσμοφύλακας.

Μετά, ένας δυνατός άνεμος σηκώθηκε απρόσμενα, μοιάζοντας να μην έχει κατεύθυνση, μοιάζοντας να έρχεται από το πουθενά. Οι φυλλωσιές θρόισαν έντονα, μερικοί αδύναμοι κορμοί λύγισαν. Τα αλυχτήματα πολλών λύκων ακούστηκαν, συγχρονισμένα, από μακριά. Δεκάδες νυχτοπούλια φτερούγισαν: ολόκληρα σμήνη πέρασαν πάνω από τον Αψιδωτό Τόπο, σαν τα πουλιά να φοβόνταν ότι καταιγίδα ερχόταν.

Οι τρίχες των επαναστατών είχαν σηκωθεί. Μονάχα ο Καμίρνος'χοκ έμοιαζε ατάραχος.

Οι φυλλωσιές παραμερίστηκαν, κι ένα γιγαντιαίο πλάσμα παρουσιάστηκε. Ένα πλάσμα που ήταν ανθρωπόμορφο αλλά πολύ ψηλότερο από έναν κανονικό άνθρωπο. Στο κεφάλι του είχε τέσσερα μεγάλα διακλαδωτά κέρατα. Τα μάτια του φωσφόριζαν μ'ένα τρομαχτικό φως. Επάνω στο δέρμα του υπήρχαν τρίχες που θύμιζαν χόρτο.

Ο Βαλκράθμω.

Ο Κίριθος αναφώνησε. Ήταν το ίδιο τέρας που είχε αντικρίσει και στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής. Το τέρας που είχε καταπιεί τον αδελφό του.

Ο Νέλβρωκ Νιρχ εκείνη ακριβώς τη στιγμή βρήκε για να κινηθεί. Βλέποντας τους αποστάτες όλους να είναι στραμμένοι στον κερασφόρο γίγαντα, ήξερε ότι είχε μία και μοναδική ευκαιρία να κλέψει τον γαρνάδιο λίθο (που ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί τον είχαν πάρει από τον Ναό και γιατί τον είχαν βουτήξει μέσα στο αίμα).

Τινάχτηκε από τη βλάστηση, τρέχοντας. Πέρασε ανάμεσα από τρεις Μασκοφόρους χωρίς εκείνοι να τον σταματήσουν, σαστισμένοι καθώς ήταν. Έφτασε στην πλατιά πέτρα και άρπαξε τον γαρνάδιο λίθο στα χέρια.

«*Ε! – ο λίθος!*» φώναξε κάποιος, καθώς ο Νέλβρωκ έτρεχε προς την αντικρινή μεριά του ξέφωτου με τις παράξενες πέτρινες καμάρες.

«*Ο λίθος!*»

Ο Κίριθος, ακούγοντας την κραυγή του Τζακ, στράφηκε και είδε ότι ο γαρνάδιος λίθος έλειπε. Μετά, το βλέμμα του πήγε αμέσως σ'έναν άγνωστο με κάπα και κουκούλα, ο οποίος έτρεχε με το καταγάλανο πετράδι παραμάσκαλα.

Ο Κίριθος τον κυνήγησε τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη του–

–ενώ, συγχρόνως, οι επαναστάτες φώναζαν σαστισμένοι, κι ένας δυνατός βρυχηθμός έβγαινε από το στόμα του Βαλκράθμω. Ένας βρυχηθμός που θύμιζε το ουρλιαχτό του ανέμου, θύμιζε τον αέρα που έρχεται από απύθμενα βάραθρα.

Και ο δαίμονας άπλωσε οργισμένα τα πελώρια χέρια του–

Ο Κίριθος πυροβόλησε καθώς ο άγνωστος περνούσε πίσω από μια σκηνή.

Αστόχησε, πετυχαίνοντας τη σκηνή.

Κραυγάζοντας σαν θηρίο, ο Κίριθος συνέχισε να καταδιώκει τον κλέφτη, μπαίνοντας μέσα στη βλάστηση των δασών – και ξαναπυροβολώντας. Κομμάτια από φύλλα και ξύλο τινάχτηκαν.

Ο άγνωστος καλύφτηκε πίσω από έναν χοντρό κορμό. Πυροβόλησε. Αστόχησε κι εκείνος καθώς ο Κίριθος πεταγόταν στο πλάι.

«Τον λίθο!» φώναξε ο επαναστάτης, πέφτοντας στη γη για να μη χτυπηθεί από τα πυρά του εχθρού. «Τον λίθο – αλλιώς, θα μας σκοτώσεις όλους!»

Η Σελάφκι άρθρωσε αμέσως τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, υψώνοντας τα χέρια της και διαγράφοντας σύμβολα στον αέρα εμπρός της.

Ο Καμίρνος, καταλαβαίνοντας τι έκανε η μάγισσα, χρησιμοποίησε κι εκείνος το ίδιο ξόρκι, ενώ συγχρόνως φώναζε στην Οξιά: «Το ραβδί μου!»

Οι επαναστάτες υποχωρούσαν καθώς ο Βαλκράθμω πλησίαζε. Και ο δαίμονας δεν έμοιαζε να εμποδίζεται από τα ξόρκια του Καμίρνου και της Σελάφκι· δεν έμοιαζε να επηρεάζεται καθόλου από την προσπάθειά τους.

Η Οξιά πήρε το ραβδί του άντρα της από τη σκηνή τους – το ραβδί που είχε ως Διαλογιστής, το οποίο ήταν κοντό αλλά γεμάτο κρυστάλλους, κάτοπτρα, και κυκλώματα – και το πέταξε προς το μέρος του, φωνάζοντας το όνομά του.

Για μια στιγμή, η Οξιά φοβήθηκε ότι ο Καμίρνος δεν θα προλάβαινε να το πιάσει, κι αυτό θα έπεφτε στη γη.

Αλλά ο Πρόμαχος στράφηκε και, με το ένα χέρι, άρπαξε το ραβδί του από τον αέρα. Οι κρύσταλλοι επάνω του πάραυτα φώτισαν, και τα κυκλώματα κοκκίνισαν, καθώς ο μάγος αντλούσε ενέργεια από εκεί και την εστίαζε στο Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Ο Βαλκράθμω φάνηκε να επηρεάζεται κάπως. Και, καθώς οι περισσότεροι επαναστάτες είχαν τρέξει στην περιφέρεια του ξέφωτου, ο δαίμονας τώρα ορθωνόταν μπροστά από τον Καμίρνο'χοκ και τη Σελάφκι'λι, τρεις φορές ψηλότερος από έναν κανονικό άνθρωπο.

«Στο όνομα του Κάρτωλακ, Βαλκράθμω,» φώναξε ο Μεγάλος Λύκος, «τον οποίο κι οι δύο υπηρετούμε, εγώ, που σε κάλεσα, σε προστάζω να υποχωρήσεις! Το δώρο μου σ'εσένα κλάπηκε, αλλά σύντομα θα το έχω και πάλι στην κατοχή μου. Αυτό, ως Αρχιερέας του Άρχοντά μας, σ'το ορκίζομαι!»

Ο Βαλκράθμω δίστασε να κινηθεί. Τα απόκοσμα μάτια του ήταν εστιασμένα στον Καμίρνο'χοκ.

Η Βιρίκα ήρθε τρέχοντας, και πυροβολώντας με δύο πιστόλια.

Ο άγνωστος καλύφτηκε πάλι πίσω από τον κορμό του δέντρου, και ο Κίριθος άδραξε την ευκαιρία να πεταχτεί επάνω και να κάνει τον κύκλο, ώστε να βρεθεί σε σημείο όπου μπορούσε να τον σημαδέψει.

Τον είδε, από το πλάι, και πάτησε τη σκανδάλη, δύο φορές. Η μία σφαίρα χτύπησε τον κορμό του δέντρου, η άλλη βρήκε τον άγνωστο στον ώμο, κάνοντάς τον να ουρλιάξει και να τιναχτεί όπισθεν.

Ο Κίριθος ξαναπάτησε την σκανδάλη και διαπίστωσε ότι οι σφαίρες του είχαν τελειώσει. Καταράστηκε κι έκανε ν'αλλάξει τον γεμιστήρα. Ο άγνωστος πυροβόλησε, και ο Κίριθος αι-

σθάνθηκε έναν δυνατό πόνο στον αριστερό μηρό· σωριάστηκε ακούσια, γρυλίζοντας.

Μετά, όμως, είδε και τον άγνωστο να πέφτει, αιμόφυρτος κάτω από τις αχτίνες του φεγγαριού που γλιστρούσαν ανάμεσα από τα φυλλώματα.

Η Βιρίκα παρουσιάστηκε πίσω του, και, καθώς εκείνος γονάτιζε, τον πυροβόλησε στο κεφάλι τινάζοντας τα μυαλά του έξω.

«Πήγαινέ τους τον λίθο!» της φώναξε ο Κίριθος. «Πήγαινέ τους τον λίθο!»

Ο Βαλκράθμω ατένιζε, ακίνητος για την ώρα, τον Καμίρνο, αλλά ο Καμίρνος δεν ήταν βέβαιος ότι ο δαίμονας είχε γαληνέψει. Δεν ήταν βέβαιος ότι δεν θα του επιτιθόταν, ξαφνικά και θανατηφόρα. Και το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, ακόμα και με την επιπλέον δύναμη των κρυστάλλων του ραβδιού του μάγου, ακόμα και με τη βοήθεια της Σελάφκι'λι, δεν μπορούσε να τον κρατήσει. Ήταν αδύνατο.

Ο Καμίρνος νόμιζε πως το μόνο που τον είχε σώσει μέχρι στιγμής ήταν το γεγονός πως ήταν Αρχιερέας του Κάρτωλακ.

«Πρόμαχε!» αντήχησε ξαφνικά η φωνή της Βιρίκα, και ο Καμίρνος την είδε να έρχεται με τον γαρνάδιο λίθο στα χέρια. «Πρόμαχε!»

Ο Βαλκράθμω έστρεψε το βλέμμα του στην επαναστάτρια που πλησίαζε τρέχοντας.

Ο Καμίρνος άφησε το ραβδί του να πέσει – ήταν άχρηστο, εξάλλου – και άπλωσε τα χέρια του. «Σ'εμένα!» φώναξε.

Η Βιρίκα, αρκετά κοντά πλέον, του πέταξε τον γαρνάδιο λίθο, κι εκείνος τον έπιασε.

Ο Βαλκράθμω, μοιάζοντας να οργίζεται και πάλι, άνοιξε το πελώριο στόμα του, το στόμα που δεν φαινόταν να έχει τέλος, και στράφηκε στον Καμίρνο, έτοιμος να τον καταπιεί.

Η Οξιά φώναξε: «*Κάνε πίσω!*»

Ο Αλέξανδρος ούρλιαξε: «*Πατέρα!*» Και πυροβόλησε τον δαίμονα με μια καραμπίνα – οι ριπές δεν φάνηκαν να ενοχλούν καθόλου τον Βαλκράθμω· ούτε αίμα φάνηκε να πετάγεται.

Ο Καμίρνος γύρισε ν'αντικρίσει τον δαίμονα. Ύψωσε τον γαρνάδιο λίθο πάνω απ'το κεφάλι του και τον εκτόξευσε, με δύναμη, μέσα στο γιγάντιο στόμα του Βαλκράθμω. Ύστερα, αμέσως, έπεσε πίσω, κύλησε στη γη.

Ο Βαλκράθμω τραντάχτηκε. Βρυχήθηκε, ξαφνιασμένος. Ύψωσε το ένα του χέρι στον αέρα, ενώ το άλλο κοπανούσε στη γη, κάνοντάς την να ταρακουνηθεί σαν σεισμός να είχε γίνει.

«Απομακρυνθείτε!» φώναξε η Σελάφκι. «Απομακρυνθείτε!»

Ο δαίμονας χτυπιόταν, τώρα, όπως κάποιος που έχει καταπιεί δηλητήριο το οποίο κατατρώει τα σωθικά του.

Ο Καμίρνος πετάχτηκε όρθιος, τρέχοντας. Εκείνος κι οι υπόλοιποι επαναστάτες συγκεντρώθηκαν σε μια άκρη του ξέφωτου, βλέποντας τον Βαλκράθμω να κυλιέται και να χτυπιέται, γκρεμίζοντας τις πανάρχαιες πέτρινες αψίδες, διαλύοντάς τες σε θραύσματα.

Και μετά, *μίκρυνε*.

Το γιγάντιο ανθρωποειδές σώμα του έχασε το πάχος και το ύψος του. Τα κέρατά του βυθίστηκαν μέσα στο κεφάλι του...

Ο Βατράνος βαδίζει μέσα στο μυστηριώδες δάσος με τις ποικιλόχρωμες ομίχλες. Μαζί του είναι η Χλόη και ο Γέρακας, η πρώτη αριστερά του, ο δεύτερος δεξιά του. Είναι σύντροφοί του για την ώρα. Μόνο για την ώρα· γιατί το ξέρει πως ο άνθρωπος-φίδι έχει δίκιο: αργά ή γρήγορα θ'αναγκαστούν να φάνε ο ένας τον άλλο. Τι θα κάνουν; Η άλλη λύση είναι να πεθάνουν της πείνας εδώ πέρα.

Και ο Βατράνος αναρωτιέται: *Τι θα γίνει αν πεθάνουμε σ'ένα τέτοιο μέρος; Υπάρχει η έννοια του θανάτου εδώ; Αφού ήδη μας έχει καταπιεί ο Βαλκράθμω, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει η έννοια του θανάτου;*

Κι όμως, ο χοιρόμορφος άντρας πέθανε, δεν πέθανε, όταν τον σκότωσε εκείνος ο βούβαλος; *Και δεν ήταν απλά ένα κουφάρι όταν τον φάγαμε;*

«Δε μπορεί να μην υπάρχει διέξοδος, Γέρακα,» λέει ο Βατράνος, μη θέλοντας να πιστέψει ότι η μοίρα όλων τους είναι να φαγωθούν. «Μην είσαι τόσο σίγουρος ότι αυτός που έκανε τα χαράγματα ήταν τρελός. Μπορεί να είχε ανακαλύψει κάτι.»

«Το εύχομαι. Λες εγώ να μη θέλω να φύγω; Το εύχομαι.»

Και ξαφνικά, βλέπουν ένα από τα ερείπια να ξεπροβάλλει μέσα από ομίχλες πράσινες και γαλανές. Το πέτρινο πλαίσιο της κατεστραμμένης πόρτας... οι μισογκρεμισμένοι τοίχοι... Τα ίδια όπως πάντα...

–Ένας ισχυρός άνεμος φυσά.

«Αέρας;» συρίζει, ξαφνιασμένος, ο Γέρακας. «*Εδώ;*»

Η Χλόη φωνάζει φοβισμένα, καθώς ο άνεμος τη σπρώχνει πίσω. Γλιστρά και πέφτει.

Κλαδιά σπάνε. Κορμοί λυγίζουν επικίνδυνα.

Ο Βατράνος, γρυλίζοντας σαν λύκος, πιάνεται από ένα δέντρο. «Τι συμβαίνει;» φωνάζει. «Γέρακα, τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω!» απαντά ο Γέρακας. «Δεν έχει ξανασυμβεί όσο είμαι εδώ!»

Ο Βατράνος νιώθει τον άνεμο να δυναμώνει, και βλέπει πράγματα απίστευτα γύρω του. Τα δέντρα ξεριζώνονται, παρασέρνονται μαζί με τις φυλλωσιές τους. Οι ποικιλόχρωμες ομίχλες παρασέρνονται επίσης, γίνονται ένας στρόβιλος που παρόμοιό του δεν έχει ξαναδεί ποτέ. Οι πέτρες του ερειπίου τινάζονται, φεύγουν από τη θέση τους. Το ερείπιο δεν υπάρχει πια.

Ούτε και τίποτε άλλο.

Ο Βατράνος βρίσκεται στο κέντρο ενός στροβίλου που καταστρέφει ολόκληρο το σύμπαν. Έχει χάσει από τα μάτια του τον Γέρακα και τη Χλόη· δεν ξέρει πού βρίσκονται.

Φωνάζει τα ονόματά τους μα δεν παίρνει απάντηση.

Γιατί συμβαίνει αυτό; *Γιατί;*

Ο στρόβιλος γίνεται τόσο δυνατός και τόσο γρήγορος που τίποτα – απολύτως τίποτα – δεν διακρίνεται πλέον μέσα του. Είναι μια μάζα. Μια μάζα που αρπάζει τον Βατράνο και τον καταβροχθίζει

και

σκοτάδι

Τα κέρατα του Βαλκράθμω χάνονταν. Το σώμα του μικραίνει. Οι τρίχες του εξαφανίζονταν, το ίδιο και τα πτερύγια στους ώμους του. Δεν έμεινε τίποτα από τον δαίμονα, παρά μονάχα ένα ανθρωπόμορφο σώμα, ξαπλωμένο ανάμεσα στις διαλυμένες αψίδες και στις αψίδες που ακόμα στέκονταν όρθιες.

Ο Καμίρνος'χοκ πλησίασε, και μαζί του ήρθαν η Οξιά, ο Αλέξανδρος, η Σελάφκι'λι, ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης, η Λίσβη, ο Νιρμόδος, και η Βιρίκα.

Πήγαν κοντά, κι αυτό που αντίκρισαν τους ξάφνιασε όλους. Ακόμα και τον Μεγάλο Λύκο.

Ο Κίριθος άκουγε θορύβους από το ξέφωτο – κραυγές, και μετά ήχους θραύσεις – καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί όρθιος και να βαδίσει προς τα εκεί, κουτσαίνοντας. Ο άγνωστος που είχε κλέψει τον γαρνάδιο λίθο ήταν νεκρός, αλλά αυτό δεν σήμαινε πως η τελετή του Μεγάλου Λύκου θα ολοκληρωνόταν κανονικά τώρα. Κατά πρώτον, από την αρχή, αυτό δεν ήταν

βέβαιο· κατά δεύτερον, ίσως η παρεμβολή του κλεφτή να είχε χαλάσει τα πάντα... κι εξαιτίας του, ίσως ο Κίριθος να μην κατόρθωνε ποτέ να σώσει τον αδελφό του. Ίσως ο Βατράνος να έμενε για πάντα μέσα σ'αυτό το τέρας.

Πλησιάζοντας τον Αψιδωτό Τόπο, παραμέρισε τις φυλλωσιές και βγήκε στο ξέφωτο. Για να δει ότι οι πέτρινες αψίδες ήταν ρημαγμένες. Όχι όλες, αλλά πολλές από αυτές. Είχαν γίνει κομμάτια και θρύψαλα.

Οι επαναστάτες ήταν συγκεντρωμένοι σε μια ακριανή μεριά του ξέφωτου, ενώ ο Πρόμαχος, η Βιρίκα, ο Νιρμόδος, και μερικοί άλλοι βρίσκονταν παραμέσα, γύρω από κάτι.

Η Βιρίκα γύρισε και είδε τον Κίριθο. Του έκανε νόημα να έρθει. Εκείνος, κουτσαίνοντας, πλησίασε.

«Σε πυροβόλησε;» τον ρώτησε η Οξιά.

Εκείνος ένευσε. «Αλλά είμαι εντάξει,» είπε.

«Δες,» του είπε ο Καμίρνος, καθώς εκείνος κι οι άλλοι παραμέριζαν γύρω από αυτό που κοίταζαν.

Στο έδαφος, μέσα στα πέτρινα συντρίμμια μιας καμάρας, ήταν ξαπλωμένος και ακίνητος ένας άντρας ολόγυμνος. Αλλά δεν ήταν ακριβώς άνθρωπος. Το δέρμα του σκεπαζόταν από μακριές, γκρίζες τρίχες, και η όψη του θύμιζε όψη λύκου. Τα νύχια στα χέρια και στα πόδια του ήταν μακριά.

Ωστόσο, παρά αυτές τις αλλαγές, ο Κίριθος μπορούσε να αναγνωρίσει τον αδελφό του.

«Ο *Βατράνος*;» έκανε, ξέπνοα. «Πώς...;»

«Ο Βαλκράθμω, όταν κατάπιε τον γαρνάδιο λίθο, άρχισε να χτυπιέται,» του εξήγησε ο Καμίρνος, «και τελικά μεταμορφώθηκε σ'αυτό που βλέπεις.»

Ο Κίριθος συνοφρυώθηκε. «Δηλαδή... αυτός δεν είναι ο Βατράνος;»

«Ο Βατράνος είναι.»

«Μα...»

«Ο αδελφός σου άλλαξε όσο βρισκόταν μέσα στην ψυχή του Βαλκράθμω–»

«Μεγάλε Λύκε, δεν είναι δυνατόν! Αυτός... αυτός μοιάζει με *θηρίο*! Είναι κόλπο! Κόλπο του δαί–»

Σταμάτησε να μιλά, καθώς εκείνη τη στιγμή ο Βατράνος σάλεψε. Τα μάτια του άνοιξαν, κι ανασηκώθηκε, ατενίζοντάς τους όλους με το στόμα μισάνοιχτο.

«Βατράνε,» είπε ο Καμίρνος. «Πώς αισθάνεσαι;»

Εκείνος βλεφάρισε. Σηκώθηκε όρθιος. «Πού είμαι; Τι έγινε;»

«Στη Σεργήλη είσαι, πάλι,» του είπε η Λίσβη. «Μαζί μας.» Και πλησιάζοντάς τον τον αγκάλιασε σφιχτά, μοιάζοντας να μην την ενδιαφέρει η αλλαγή στην εμφάνισή του, να μη βλέπει ότι ο Βατράνος είχε χαρακτηριστικά που θύμιζαν λύκο.

Ο Κίριθος, όμως, κοίταζε τον αδελφό του με δυσπιστία. «Είσαι πράγματι εσύ;»

Ο Βατράνος, καθώς η Λίσβη τον άφηνε από την αγκαλιά της, ύψωσε τα χέρια του εμπρός του για να τα δει. «Δεν είναι δυνατόν...» γρύλισε σαν λύκος. «Δεν είναι δυνατόν!»

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Καμίρνος, αγγίζοντας τον ώμο του. «Η μεταμόρφωση δεν είναι μόνιμη, νομίζω. Έχω διαβάσει πως, ύστερα από κάποιες ημέρες, επανέρχεσαι. Αρκεί να μην ξεχάσεις ότι είσαι άνθρωπος,» τόνισε.

«Τι εννοείς, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Βατράνος.

«Θα αισθανθείς, ίσως, την παρόρμηση να φύγεις μακριά μας, να τρέξεις στους δασότοπους σαν θηρίο. Αν ακολουθήσεις αυτήν την παρόρμηση, δεν θα ξαναγυρίσεις στην παλιά σου μορφή.»

«Τι έγινε, Βατράνε, όταν σε κατάπιε ο δαίμονας;» ρώτησε ο Κίριθος.

«...Ξύπνησα σ'ένα άλλο μέρος,» αποκρίθηκε εκείνος, συνοφρυωμένος. «Δεν ξέρω πού... Δεν έχω ξαναπάει. Ήταν σαν όνειρο...»

«Ας καθίσουμε,» πρότεινε ο Καμίρνος, «και θα τα συζητήσουμε όλα.»

Ακολουθώντας την προτροπή του, πλησίασαν τις σκηνές τους και κάθισαν. Ο Καλλέργης᾽νιρ περιποιήθηκε, πρώτα, το τραύμα του Κίριθου και μετά ο Βατράνος τούς διηγήθηκε την ιστορία του. Όλα όσα είχε ζήσει μέσα στην ψυχή του δαίμονα.

«Τι ήταν εκείνος ο παράξενος άνεμος, δεν κατάλαβα,» τους είπε, τελικά. «Εσείς τον προκαλέσατε;»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος· και του διηγήθηκε κι εκείνος τι είχαν κάνει για να τον επαναφέρουν από το βασίλειο του Βαλκράθμω.

«Σας είμαι υπόχρεος, Πρόμαχε,» είπε ο Βατράνος. «Σε όλους σας.» Και ήπιε μια γουλιά από το φλασκί με το κρασί που του είχαν δώσει.

Τα δόντια του ήταν μυτερά και κοφτερά, παρατήρησε ο Κίριθος. *Θεοί, πώς έγινε έτσι ο αδελφός μου; Είναι αλήθεια αυτό που λέει ο Πρόμαχος, ότι θα ξαναγίνει άνθρωπος;*

«Ο Βαλκράθμω είναι νεκρός τώρα, πατέρα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Δεν είναι τόσο απλό να σκοτώσεις έναν τόσο ισχυρό δαίμονα του Κάρτωλακ,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος.

«Μα, *εξαφανίστηκε*. Μεταμορφώθηκε στον Βατράνο.»

«Επειδή ο Βαλκράθμω είναι, ουσιαστικά, μια έκφανση της δύναμης του Κάρτωλακ. Μας έδωσε εκείνο που του ζητήσαμε – τον Βατράνο – κι ο ίδιος έφυγε.»

Ο Αλέξανδρος ήταν συνοφρυωμένος, φανερά παραξενεμένος. «Μα κανένας δεν τον είδε να φεύγει...»

«Δε μπορείς να βλέπεις τα πάντα,» του είπε ο Καμίρνος. «Ο Βαλκράθμω είναι ζωντανός· να είσαι βέβαιος γι᾽αυτό.»

Ο Βατράνος είπε: «Να σε ρωτήσω κάτι, Πρόμαχε;»

«Σε ακούω, Βατράνε.»

«Οι άλλοι που ήταν μαζί μου τι έγιναν; Ο καθένας ήταν από άλλη εποχή.»

«Μπορεί να επέστρεψαν στις εποχές τους, μπορεί να εξακολουθούν να βρίσκονται μέσα στην ψυχή του Βαλκράθμω. Δεν είμαι βέβαιος.»

«Αποκλείεται, δηλαδή, να έχουν έρθει κι αυτοί εδώ...»

«Εδώ; Μα, δεν είναι από εδώ. Είναι από χρόνια πριν και χρόνια μετά.

»Και τώρα,» είπε ο Καμίρνος, «έχω εγώ να κάνω για ερώτηση. Αλλά όχι σ'εσένα, Βατράνε.» Στράφηκε στον Νιρμόδο. «Ποιος ήταν αυτός που όρμησε κι έκλεψε τον γαρνάδιο λίθο; Σας είχε ακολουθήσει κάποιος;»

«Προτού φτάσουμε στον Αψιδωτό Τόπο, Πρόμαχε, ενώ ακόμα ταξιδεύαμε στους δασότοπους, ένας άγνωστος – ο ίδιος μάλλον – προσπάθησε πάλι να μας κλέψει τον γαρνάδιο λίθο,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος, και μίλησε για το περιστατικό στις όχθες της λίμνης.

«Δεν μου το αναφέρατε αυτό όταν ήρθατε...»

«Η αλήθεια είναι πως δεν το θυμηθήκαμε. Ο άγνωστος, από τότε, δεν είχε ξαναεμφανιστεί, και είχα υποθέσει ότι πιθανώς να ήταν κανένας τυχαίος κλέφτης, απ'αυτούς που περιφέρονται στα δάση.»

«Είναι νεκρός τώρα,» είπε η Βιρίκα.

«Φέρτε εδώ το κουφάρι,» ζήτησε ο Καμίρνος.

Η Βιρίκα και ο Νιρμόδος έφυγαν από κοντά τους και, μετά, επέστρεψαν τραβώντας μαζί τους τον νεκρό άντρα, που το κεφάλι του ήταν σπασμένο από τη σφαίρα της Βιρίκα. Τον απόθεσαν στο έδαφος και τον έψαξαν. Επάνω του βρήκαν χρήματα, όπλα, και μια ταυτότητα που τον αναγνώριζε ως πράκτορα της Παντοκράτειρας. Το όνομά του ήταν Νέλβρωκ Νιρχ.

«Πράκτορας της Παντοκράτειρας;» έκανε ο Κίριθος. «Μας είχε ακολουθήσει από τη Νίρκωφ;»

«Είναι η μόνη λογική εξήγηση,» είπε ο Νιρμόδος. «Πρέπει να ήθελε να βρει το άντρο μας.»

«Ήμασταν τυχεροί, λοιπόν, που ερχόμασταν εδώ και δεν πηγαίναμε στο άντρο,» τόνισε ο Καλλέργης.

Ο Νιρμόδος ένευσε. «Έτσι φαίνεται.»

«Θα έπρεπε να τον είχατε καταλάβει από πιο πριν,» είπε ο Καμίρνος, επικριτικά.

«Δε μας είχε δώσει κανένα σημάδι, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος. «Ήταν πολύ προσεχτικός.»

«Πιο προσεχτικός από εμάς, σίγουρα,» μουρμούρισε ο Κίριθος, καταλαβαίνοντας ότι λίγο είχε λείψει να βάλουν σε κίνδυνο όλους τους Μασκοφόρους των Φέρνιλγκαν.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Καμίρνος. «Ό,τι έγινε έγινε. Σήμερα θα ξεκουραστούμε εδώ, κι αύριο ξεκινάμε για το άντρο. Η δουλειά μας τελείωσε.»

Κεφάλαιο Έκτο
Η Καρδιά του Θηρίου

Ο Κίριθος κοίταζε, κρυμμένος πίσω από δύο βράχια, και όσο κοίταζε αισθανόταν την ψυχή του να ραγίζει, να κομματιάζεται, και να βυθίζεται.

Αντίκρυ του, μέσα στο δάσος, ήταν ο αδελφός του, ο Βατράνος. Γονατισμένος πάνω από ένα σκοτωμένο ελάφι. Δαγκώνοντας τις σάρκες του. Τρώγοντάς το, ώμο. Το αίμα του ζώου είχε βάψει κόκκινο το γκρίζο τρίχωμα του Βατράνου.

Τρώει σαν άγριο θηρίο, σκέφτηκε ο Κίριθος. *Σαν άγριο θηρίο...*

Επίσης, το ελάφι δεν το είχε τοξέψει, ούτε το είχε πυροβολήσει. Φαινόταν να το είχε σκοτώσει με τα νύχια και τα δόντια του. Εξάλλου, ήταν γυμνός εκτός από μια περισκελίδα πιασμένη γύρω από τη μέση του. Το χειμερινό ψύχος δεν έμοιαζε να τον ενοχλεί.

Είναι όντως ο αδελφός μου; Είναι όντως ο Βατράνος; Ο Κίριθος φοβόταν πως ίσως ο Βαλκράθμω να τους είχε παίξει κάποιο παιχνίδι. Ίσως να τους είχε κάνει να *νομίζουν* πως τους είχε δώσει αυτό που ήθελαν. Ίσως το θηρίο που τώρα αντίκριζε ο Κίριθος να ήταν, στην πραγματικότητα, ο δαίμονας μεταμορφωμένος.

Ένας ολόκληρος μήνας είχε περάσει, και ο Βατράνος δεν είχε ξαναγίνει όπως ήταν. Ο Πρόμαχος πιθανώς να είχε κάνει λάθος.

Ο Κίριθος έφυγε. Πήγε μακριά. Πήρε το άλογό του από εκεί όπου το είχε δέσει, το καβάλησε, και, καλπάζοντας, επέστρεψε στο άντρο των Μασκοφόρων. Αφίππευσε και ρώτησε πού βρισκόταν ο Πρόμαχος· η Χρυσόχαρη, η γυναίκα του Νάρφλη, του απάντησε ότι πρέπει να ήταν στον Ναό του Κάρτωλακ. Ο

Κίριθος, περνώντας μέσα από πέτρινα περάσματα, πήγε εκεί και είδε πως ο Μεγάλος Λύκος ήταν καθισμένος οκλαδόν, αντίκρυ στον πέτρινο λαξευτό βωμό του Κάρτωλακ, έχοντας την πλάτη του στραμμένη στην είσοδο της αίθουσας. Από την τρύπα στο ταβάνι ερχόταν μια δέσμη πρωινού φωτός. Τριγύρω αρωματικά χόρτα καίγονταν μέσα σε μικρά μαγκάλια.

«Πρόμαχε!» είπε ο Κίριθος.

Ο Καμίρνος σηκώθηκε από τη θέση του, γυρίζοντας για να τον αντικρίσει. Η όψη του ήταν γαλήνια όπως συνήθως.

«Ο αδελφός μου είναι ακόμα θηρίο!» φώναξε οργισμένα ο Κίριθος. «Τον παρακολούθησα αυτή τη φορά όταν έφυγε, και τον είδα να τρώει ένα σκοτωμένο ελάφι. Ωμό. Μπορεί ακόμα να μην έχει τελειώσει το φαγητό του.»

Ο Καμίρνος δεν μίλησε.

«Μου είχες υποσχεθεί ότι θα επέστρεφε στον παλιό του εαυτό!» είπε ο Κίριθος. «Πρόμαχε, αυτός *δεν είναι ο αδελφός μου*! Ίσως να είναι ο δαίμονας, ο Βαλκράθμω, μεταμορφωμένος, για να μας ξεγελάσει–»

«Ο Βαλκράθμω δεν έχει καμία πρόθεση να ξεγελάσει εμάς,» είπε ήρεμα ο Καμίρνος.

«*Πώς το ξέρεις;*» Η φωνή του Κίριθου αντήχησε μέσα στον Ναό του Κάρτωλακ. «Αυτό που είδα μόνο ένα *ζώο* θα το έκανε!»

«Τον προειδοποίησα τον Βατράνο,» είπε ο Καμίρνος. «Του είπα να μην ανταποκριθεί στο κάλεσμα που θα αισθανόταν, αν ήθελε να ξαναγίνει όπως παλιά. Αν *φέρεται* σαν θηρίο, στο τέλος θα γίνει – για πάντα – θηρίο. Αλλά η επιλογή είναι δική του.»

«Γιατί δεν του το ξαναλές;»

«Δεν ήρθε να ξαναζητήσει τη συμβουλή μου.»

«Πηγαίνω να τον βρω,» είπε ο Κίριθος. «Και θα τον αλυσοδέσω αν χρειαστεί.» Γυρίζοντας απότομα, έφυγε από τον Ναό του Κάρτωλακ.

Ο Κίριθος τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του κάνοντάς το να σταματήσει. Το κουφάρι του ελαφιού ήταν στη γη, μισοφαγωμένο, με τα εντόσθιά του χυμένα έξω και το αίμα του να έχει ποτίσει το χώμα ολόγυρα.

Ο Βατράνος δεν φαινόταν πουθενά.

Πού είχε πάει τώρα; Ο Κίριθος δεν αναγνώριζε πια τον αδελφό του. Δεν ήξερε πού μπορεί να πήγαινε, τι μπορεί να έκανε. Και η Λίσβη αισθανόταν το ίδιο, όπως του είχε πει. Αισθανόταν ότι δεν γνώριζε τον Βατράνο, ότι ήταν κάποιος άλλος άνθρωπος, διαφορετικός. Μάλιστα, τον φοβόταν λιγάκι. *Θα επανέλθει, μην ανησυχείς,* της είχε αποκριθεί ο Κίριθος. *Χρειάζεται μονάχα λίγο χρόνο*. Μα δεν πίστευε κι ο ίδιος τα λόγια του.

«Βατράνε;» φώναξε, κι άκουσε το δάσος να τον κοροϊδεύει: *βατράνε... βατράνε... βατράνε...*

«*Βατράαααααανεεεεεε!*»

Η κραυγή του Κίριθου πρέπει, σίγουρα, ν'ακούστηκε μακριά, αλλά ο Βατράνος δεν απάντησε, ούτε ήρθε να τον συναντήσει.

Ο Κίριθος, οργισμένος, έστρεψε το άλογό του και έφυγε.

«Πού έχει πάει πάλι;» ρώτησε η Λίσβη τον Κίριθο, την επομένη το μεσημέρι.

Ο Κίριθος καθόταν κοντά στις όχθες του Τάρνοφ, ατενίζοντας τον μεγάλο ποταμό να κυλά ανάμεσα από την πυκνή βλάστηση των Φέρνιλγκαν. Αντίκρυ του, στην αντίπερα όχθη, διακρινόταν ένα χωριό, το Φτεροκόπι, όπου έμενε ο γέρο-Λεωνίδας: και όπου τον είχαν ακούσει να τους λέει εκείνο το παραμύθι για τον θησαυρό στο Τέναγος της Κακιάς Στροφής.

Ο γαμημένος μπάσταρδος! σκεφτόταν ο Κίριθος. *Με τις ανοησίες του έχασα τον αδελφό μου.*

«Πού έχει πάει;» ξαναρώτησε η Λίσβη, νομίζοντας πως δεν την είχε ακούσει καθώς τον πλησίαζε.

Ο Κίριθος στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν ξέρω. Δε μου λέει πού πηγαίνει.»

Η Λίσβη, βλέποντας την όψη του, αναστέναξε. «Τι του έχει συμβεί, Κίριθε; Δεν έχει αλλάξει μόνο η μορφή του.»

Ο Κίριθος κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε, «δεν έχει αλλάξει μόνο η μορφή του. Έχει γίνει ένα με τον Βαλκράθμω.»

«Δε μπορεί να το εννοείς αυτό! Σ'το είπε ο Πρόμαχος;»

Ο Κίριθος ρουθούνισε. «Δε χρειάζεται να μου το πει ο Πρόμαχος. Το βλέπω. Ο Βατράνος δεν είναι ο παλιός του εαυτός, και δεν ξέρω αν ποτέ θα γίνει ξανά ο παλιός του εαυτός.»

Η Λίσβη κάθισε πλάι του.

«Ο Πρόμαχος τού είπε να αγνοήσει το κάλεσμα του δάσους,» συνέχισε ο Κίριθος, «αλλά εκείνος δεν το αγνοεί. Πάει και τρέχει μέσα στα Φέρνιλγκαν. Τρέχει και...» Το πρόσωπό του σφίχτηκε. «Τον ακολούθησα χτες, Λίσβη, και... είδα...» Να της το έλεγε; Ήταν φριχτό.

«Τι είδες;»

Ο Κίριθος ξεροκατάπιε. *Κι αν της το κρύψω, τι θα καταφέρω; Ίσως η Λίσβη να μπορεί να τον βοηθήσει. Ίσως.* «Τον είδα νάχει σκοτώσει ένα ελάφι, με τα νύχια και τα δόντια του. Τον είδα να είναι από πάνω του και να το τρώει, ώμο, σαν κτήνος.»

Τα μάτια της Λίσβης είχαν γουρλώσει. Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι... Λάθος θα έκανες. Δε θα ήταν ο Βατράνος!»

Ο Κίριθος γέλασε, πικρά. «Και ποιος ήταν; Κανένας... λύκος που τον μπέρδεψα μες στο σούρουπο;»

«Ναι, μάλλον–»

«Όχι, Λίσβη, αυτός ήταν. Και δεν ήταν καν απόγευμα. Μέρα-μεσημέρι τον είδα.»

Δάκρυα κύλησαν στα κατάμαυρα μάγουλά της, δάκρυα που γυάλιζαν σαν ημιπολύτιμοι λίθοι.

Ο Κίριθος τα σκούπισε με τους αντίχειρές του. «Μην κλαις,» είπε. «Κάναμε ό,τι μπορούσαμε. Δεν κάναμε ό,τι μπορούσαμε;»

Εκείνη ένευσε, θλιμμένα, κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. Ο Κίριθος την αγκάλιασε, κρατώντας την κοντά του, κι έμειναν πολλή ώρα εκεί, αντίκρυ στις όχθες του ποταμού Τάρνοφ.

Εκείνο το βράδυ ο Βατράνος δεν φάνηκε στο άντρο των Μασκοφόρων.

Ούτε το επόμενο.

Ούτε το μεθεπόμενο.

Τον έχασα τον αδελφό μου, για πάντα. Όπως και την Ερμιόνη, πριν από τόσο καιρό…

Ο Κίριθος έκλαψε, μόνος, μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο του άντρου· επειδή ήξερε πως αυτή τη φορά δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσε να κάνει για να βοηθήσει τον αδελφό του.

«Μπορούμε να ψάξουμε γι'αυτόν,» του είπε η Βιρίκα, την πέμπτη ημέρα που ο Βατράνος δεν είχε φανεί. «Ίσως να έχει μπλέξει κάπου μέσα στα δάση… Ίσως καταφέρουμε να βρούμε τα ίχνη του…»

Ανοησίες. Μου λέει ανοησίες για να με ησυχάσει.

Το βλέμμα του Κίριθου την έκανε να στραφεί από την άλλη, να κοιτάξει τον τοίχο του δωματίου όπου ήταν ξαπλωμένοι οι δυο τους, μέσα στο άντρο.

Ο Κίριθος φίλησε τον ώμο της. «Δεν έχει νόημα,» αποκρίθηκε. «Το ξέρεις ότι δεν μπορούμε να τον βρούμε. Δε μπορείς να ψάξεις για τα ίχνη ενός και μόνο… ανθρώπου» – *αν θεωρείται πια άνθρωπος* – «μέσα σ'όλα τα Φέρνιλγκαν.»

Ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης και η Μοίρα η Γοργοπόδαρη είπαν στον Κίριθο, την επόμενη μέρα, ότι δεν είχε τύχει να δουν πουθενά τον Βατράνο εκεί όπου πήγαιναν και κυνηγούσαν. Ο Καμίρνος'χοκ χρησιμοποίησε ένα ξόρκι για να τον βρει, κρατώντας εμπρός του το κοντό ραβδί του και κοιτάζοντας μέσα στα μικροσκοπικά κάτοπτρα, ενώ οι κρύσταλλοι φώτιζαν και τα λεπτά κυκλώματα κοκκίνιζαν. Τελικά, όμως, ο Πρόμαχος είπε στον Κίριθο ότι ο Βατράνος πρέπει ή να ήταν πολύ μακριά για να τον εντοπίσει με τη μαγεία του, ή ίσως κάτι να τον κάλυπτε.

«Τι να τον καλύπτει, Μεγάλε Λύκε;» απόρησε ο Κίριθος.

«Ο Βαλκράθμω τον κατάπιε και, μετά, τον φέραμε πίσω. Το σίγουρο είναι ότι βρίσκεται πιο κοντά στον Κάρτωλακ από οποιονδήποτε από εμάς. Ίσως ακόμα κι από εμένα, που είμαι Αρχιερέας του Άρχοντα των Δασών.»

«Θες να πεις ότι ο *Κάρτωλακ* σού τον κρύβει;»

«Δεν θέλω να πω τίποτα. Μια υπόθεση είναι μόνο, Κίριθε.»

Κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει. Κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει τον Βατράνο.

Κι άλλες μέρες πέρασαν. Πολλές μέρες.

Ο Κίριθος έχασε το μέτρημα, και δεν ήλπιζε πια ότι ο αδελφός του θα επέστρεφε. Μπορεί, σκεφτόταν, να είχε μεταμορφωθεί τώρα σε κανονικό λύκο, και να μην ήταν καθόλου μα καθόλου άνθρωπος...

Μετά, όμως, είδε ένα σημάδι.

Ήταν νύχτα, στις παρυφές των απέραντων δασότοπων. Οι Μασκοφόροι είχαν στήσει ενέδρα σ'ένα μεγάλο όχημα των Παντοκρατορικών, και το χτυπούσαν. Με μια βόμβα είχαν κατορθώσει να διαλύσουν έναν από τους ψηλούς τροχούς του και να το καταστήσουν ακίνητο. Οι πολεμιστές της Παντοκράτει-

ρας, τώρα, πυροβολούσαν από το εσωτερικό του με τα τουφέκια τους, καθώς και με το μοναδικό του κανόνι. Οι Μασκοφόροι τούς είχαν περικυκλώσει και ανταπέδιδαν τα πυρά.

Το κανόνι στράφηκε στον Κίριθο κι αυτούς που ήταν κοντά του, και έβαλε. Η ριπή έκανε πέτρες και χώματα να τιναχτούν στον αέρα, καθώς οι επαναστάτες έτρεχαν.

«Από κει,» φώναξε ο Νιρμόδος δείχνοντας, «από κει, κι από κει! Χωριστείτε, και καλυφτείτε!»

Ο Κίριθος πήγε πίσω από έναν πεσμένο κορμό. Γονάτισε στο ένα γόνατο, ύψωσε το τουφέκι του, και πυροβόλησε. Η Βιρίκα ήρθε πλάι του, πήρε μια χειροβομβίδα από τη ζώνη της, τράβηξε την περόνη, και την εκτόξευσε προς το θωρακισμένο όχημα. Η έκρηξη το τράνταξε από τη μια μεριά, μα δεν φάνηκε να του έκανε καμια σοβαρή ζημιά.

Αναπάντεχα, ένα γρύλισμα ακούστηκε πίσω από τον Κίριθο και τη Βιρίκα, και στράφηκαν κι οι δυο τους, ξαφνιασμένοι, ο πρώτος με το τουφέκι του υψωμένο, η δεύτερη τραβώντας ένα πιστόλι από τον γοφό της.

Μια σκιά έφυγε, τρέχοντας με τα τέσσερα. Ήταν, όμως, πολύ μεγάλη για να είναι κανονικό ζώο.

Ο Κίριθος αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει. «Όχι...» έκρωξε.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» είπε η Βιρίκα.

«Δεν... δεν σου θύμισε άνθρωπο;»

«*Άνθρωπο;* Είσαι σοβαρός;»

«Ο Βατράνος ήταν.»

«Δε μπορεί, Κίριθε. Δεν είναι δυνατ–»

Αλλά εκείνος είχε ήδη σηκωθεί και πήγαινε προς τη μεριά όπου είχε τρέξει κι εξαφανιστεί το σκιερό θηρίο. Με το αριστερό του χέρι άναψε τον φακό του, φωτίζοντας· και φώναξε: «Βατράνε! *Βατράνε!*»

Η Βιρίκα τον ακολούθησε· ο Κίριθος άκουσε τα μποτοφορεμένα πόδια της πάνω στο χόρτο. Δε στράφηκε, όμως, να την

κοιτάξει καθόλου γιατί το βλέμμα του είχε τραβήξει κάτι λίγο παρακάτω.

Ένας βράχος.

Ο Κίριθος πλησίασε, και διαπίστωσε ότι είχε δίκιο: κάτι ήταν χαραγμένο εκεί. Λέξεις, κακογραμμένες, οι οποίες με το ζόρι φαίνονταν.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟ ΝΑ ΜΙΝΟ ΑΔΕΛΦΕ
ΑΝΤΙΟ
ΠΕΣ ΤΙΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΤΙΝ ΕΧΟ ΞΕΧΑΣΙ

«Αυτός ήταν,» μουρμούρισε ο Κίριθος, νιώθοντας κάτι να έχει πιαστεί στον λαιμό του. «Αυτός ήταν...»

Η Σιδηρά Δυναστεία

1.

Η Ἑρση᾽μορ Κάρινλωφ, Ιπτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, πήρε το βλέμμα της από τα χαρτιά εμπρός της και στράφηκε να κοιτάξει τον Διευθυντή του Υποκαταστήματος Θακέρκοβ, ο οποίος ήταν καθισμένος στην αντικρινή μεριά του μεγάλου, γυαλιστερού γραφείου.

«Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;» ρώτησε η Επόπτρια.

Ο κύριος Μαρκ Λαρνάμω βλεφάρισε, και έφτιαξε τα μεγάλα γυαλιά του. «Θα αναφέρεστε στο ζήτημα του δανείου στην εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος, υποθέτω...»

Η Ἑρση ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Είναι η τέταρτη δόση που δεν πληρώνουν, κι έχει σημειωθεί λίγο πιο κάτω ‘*λάθος ενέχυρο*’. Τι θα πει *λάθος ενέχυρο*, κύριε Λαρνάμω;»

Ο Διευθυντής καθάρισε τον λαιμό του. «Ναι, είναι, ομολογουμένως, παράξενη υπόθεση... Απ᾽όσο ξέρω – όσο είμαι εδώ, στη θέση μου, δηλαδή – δεν έχει ξαναπροκύψει. Το ενέχυρο, εμ, δεν είναι δικό τους.»

Η Ἑρση συνοφρυώθηκε, βγάζοντας τα λεπτά γυαλιά της κι ακουμπώντας τα στο γραφείο, δίπλα στα χαρτιά. «Δεν είναι δικό τους...»

«Ναι,» απάντησε ο κύριος Λαρνάμω. «Στην αρχή, όταν προσπαθούσαμε να τους ειδοποιήσουμε για τις καθυστερημένες πληρωμές, δεν ανταποκρίνονταν στις τηλεπικοινωνίες μας· έτσι, έβαλα τον δικηγόρο μας να ξεκινήσει τη διαδικασία σχετικά με το ενέχυρο, για να τους τρομάξουμε λίγο αν μη τι άλλο. Αλλά ο δικηγόρος διαπίστωσε ότι το χτίριο δεν είναι δικό τους,

τελικά. Κανονικά, κυρία Επόπτρια, δεν θα έπρεπε να μπορούν να το βάλουν ενέχυρο–»

«Μισό λεπτό,» τον διέκοψε η Έρση. «Θέλετε να μου πείτε ότι δεχτήκατε ως ενέχυρο ένα οίκημα που δεν ανήκε, με τον νόμο, στην εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος;» *Είναι τελείως ηλίθιοι σ'αυτό το υποκατάστημα;* αναρωτήθηκε σιωπηλά η Έρση. Γνώριζε, ασφαλώς, ότι πολλά γίνονταν στο υποκατάστημα της Θακέρκοβ, αλλά όχι και τέτοια!

Ο κύριος Λαρνάμω φάνηκε να βρίσκεται σε αμηχανία, ανασαλεύοντας πάνω στο κάθισμά του, πλέκοντας τα δάχτυλά του αναμεταξύ τους. «Δεν ήμουν εγώ που έκανα τη συμφωνία–»

«Δεν υπάρχει η υπογραφή σας στη συμφωνία;»

«Ναι, βεβαίως, υπάρχει. Αλλά ένας από τους υπαλλήλους είχε αναλάβει τη διεκπεραίωση. Εγώ, εε, απλά έβαλα την υπογραφή. Υπέθεσα ότι όλα ήταν εντάξει. Και, πραγματικά, αν δείτε το έγγραφο, όλα *φαίνονται* εντάξει!»

«Πού είναι αυτό το έγγραφο;»

«Μισό λεπτό.» Ο κύριος Λαρνάμω σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε ώς μία αρχειοθήκη.

Η Έρση, αναστενάζοντας, ακούμπησε την πλάτη της στην πολυθρόνα. «Δεν υπάρχει η συναλλαγή αποθηκευμένη στο σύστημα;» τον ρώτησε καθώς εκείνος έψαχνε.

«Ναι, ασφαλώς.»

Η Έρση έστρεψε το βλέμμα της στην οθόνη ενώ τα χέρια της πήγαιναν στο πληκτρολόγιο. Στην ενότητα που αφορούσε τα δάνεια, πληκτρολόγησε ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΤΙΛΟΓΡΑΦΟΣ Α.Ε. και πάτησε το πλήκτρο της αναζήτησης. Η μία και μοναδική συναλλαγή της τράπεζας με την εν λόγω εταιρεία παρουσιάστηκε αμέσως στην οθόνη. Λήψη δανείου ύψους 500.000 ήλιων, πριν από τέσσερις μήνες. Κι απ'ό,τι φαινόταν, η εταιρεία δεν είχε πληρώσει ούτε μία δόση.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Έρση.

Ο κύριος Λαρνάμω επέστρεψε μαζί μ'έναν φάκελο, τον οποίο της έδωσε.

Η Έρση τον άνοιξε και κοίταξε μέσα, το συμβόλαιο. «Εντάξει,» είπε. «Και μου λέτε ότι αυτό το οίκημα που έχουν βάλει ενέχυρο δεν είναι, στην πραγματικότητα, δικό τους; Τα στοιχεία του είναι όλα...» Μόρφασε κοιτάζοντάς τα πάλι. «Φαίνονται να είναι όλα όπως πρέπει να είναι. Τυχαία τα έβαλαν;»

Ο Λαρνάμω κούνησε το κεφάλι. «Τα στοιχεία είναι σωστά, νομίζω–»

«Έγινε έλεγχος;»

«Ναι, όταν είπα στον δικηγόρο μας να λάβει δράση. Τα στοιχεία είναι σωστά αλλά το οίκημα δεν είναι δικό τους. Ανήκει σε άλλον.»

«Ιδιώτη;»

«Ναι.»

«Και δεν μπορείτε να επικοινωνήσετε καθόλου με τον Αυτόματο Στιλογράφο;»

«Δεν απαντούν στις τηλεπικοινωνίες μας–»

«Πηγαίνετε στα γραφεία τους! Τι εταιρεία είναι αυτή; Πού βρίσκεται;»

«Αναλαμβάνουν δακτυλογραφήσεις, επεξεργασίες κειμένου, και τα σχετικά, κυρία Επόπτρια,» αποκρίθηκε ο Διευθυντής. «Η έδρα τους είναι στην περιοχή που ονομάζεται Λημέρι. Ή, τουλάχιστον, κανονικά θα *έπρεπε* να είναι εκεί.»

«Έχει εξαφανιστεί και η έδρα!;»

«Το μέρος είναι... Σ'εκείνο τον όροφο είναι κάτι τελείως διαφορετικό.»

«Δηλαδή, η εταιρεία χρεοκόπησε; Τα πούλησαν όλα; Και το ενέχυρο και την έδρα τους και τα πάντα;»

Ο κύριος Λαρνάμω έφτιαξε πάλι τα γυαλιά του, νευρικά. «Δεν είναι ακριβώς αυτό. Βασικά... η εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος δεν πρέπει να υπάρχει. Δεν πρέπει ποτέ να υπήρχε.»

Πριν από μία ημέρα...

Σηκώθηκε αμέσως μόλις το ρολόι χτύπησε, και δεν είχε ακόμα ξημερώσει. Ο Νύσος, που κοιμόταν στην αντικρινή άκρη του κρεβατιού, κουνήθηκε μουρμουρίζοντας κάτι· εκείνη τον φίλησε στο μάγουλο και του είπε *Κοιμήσου*. Μετά, άρχισε να ετοιμάζεται για την πτήση της, γιατί δεν έπρεπε να αργήσει. Μέρος της δουλειάς της ήταν να είναι πάντα συνεπής.

Το χέρι της άνοιξε το ντους· το χλιαρό νερό έτρεξε πάνω στο χρυσόδερμο σώμα της σαν καταρράκτης. Βγήκε από το ντους, κλείνοντας τον διακόπτη· το νερό είχε σχηματίσει ρυάκια επάνω της. Σκουπίστηκε. Πήγε στον καθρέφτη. Πήρε τη χτένα και χτένισε τα μακριά, καστανά, λεία μαλλιά της. Κάθισε στο σκαμνί και, κοιτάζοντας το πρόσωπό της μέσα στο κρύσταλλο, βάφτηκε: λίγο χρώμα στα μάγουλα, γαλανό κραγιόν στα χείλη, ελαφριά σκιά κάτω από τα πράσινα μάτια. Τα νύχια της ήταν βαμμένα μαύρα από χτες.

Σηκώθηκε και ντύθηκε με λευκό πουκάμισο και μαύρο ταγέρ – σακάκι με ουρά, φούστα ώς το γόνατο. Μαύρες κάλτσες, μαύρα παπούτσια με κοντό τακούνι τα οποία δένονταν, με λεπτό λουρί, στις κνήμες. Στον καρπό της φόρεσε ένα χρυσό, αλυσιδωτό ρολόι.

Πήγε στο γραφείο της, μάζεψε τα πράγματα που είχε ετοιμάσει από χτες βράδυ, τα έβαλε σε μια λεπτή βαλίτσα, τη σήκωσε από το χέρι, και βάδισε ώς το καθιστικό του διαμερίσματός της. Από τη τζαμαρία μπορούσε να δει ότι ο ήλιος είχε μόλις αρχίσει να ανατέλλει και να βάλλει με τις αστραφτερές ακτίνες του τους ψηλούς ουρανοξύστες της Άντχορκ. Πλάι στον καναπέ την περίμενε ο σάκος της, που ήταν γεμάτος με ρούχα και κάποια άλλα απαραίτητα πράγματα. Τον σήκωσε στον ώμο – δεν ήταν και πολύ βαρύς – και βγήκε από το διαμέρισμά της.

Χρησιμοποιώντας τον ανελκυστήρα κατέβηκε από τον πέμπτο όροφο της πολυκατοικίας όπου έμενε, βρέθηκε στο υπόγειο γκαράζ, και βάδισε ώς εκεί όπου είχε παρκάρει το όχημά της – ένα χαμηλό, μυτερό τρίκυκλο που έκλεινε με γυάλινο σκέπαστρο το οποίο σκεπαζόταν, εν μέρει ή εξολοκλήρου, με μεταλλικό σπονδυλωτό κάλυμμα.

Η Έρση ξεκλείδωσε το όχημα και το σκέπαστρο σηκώθηκε. Έριξε μέσα τον σάκο της και τη βαλίτσα, και κάθισε στη θέση του οδηγού. Έκλεισε το σκέπαστρο και πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα εμπρός της για ν'ανοίξει το σπονδυλωτό κάλυμμα ώς τη μέση. Ενεργοποίησε τη μηχανή, και οδήγησε το όχημα έξω από το γκαράζ της πολυκατοικίας.

Οι δρόμοι δεν είχαν πολλή κίνηση αυτή την ώρα, παρότι η Άντχορκ ήταν μία από τις μεγαλύτερες πόλεις της Σεργήλης. Η Έρση νόμιζε πως είδε περισσότερους καβαλάρηδες και πεζούς απ'ό,τι ενεργειακά οχήματα όπως το δικό της.

Ο ήλιος της Σεργήλης είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα, όταν η Έρση έφτασε στον Γενικό Αερολιμένα της Άντχορκ. Στους φρουρούς στην είσοδο, έδειξε την ταυτότητά της που την αναγνώριζε ως Ιπτάμενη Επόπτρια της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλακας, η οποία είχε τα κεντρικά της εδώ, στην Άντχορκ.

«Με περιμένει ένα αεροσκάφος της τράπεζας,» είπε η Έρση στους φρουρούς. Εκείνοι τής επέστρεψαν την ταυτότητά της και της είπαν προς τα πού να πάει το όχημά της. Η Έρση δεν χρειαζόταν κατευθύνσεις, τόσες φορές που είχε έρθει εδώ. Η δουλειά της ήταν να πετά, κάθε λίγο, σε όλες τις πόλεις που ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας είχε υποκαταστήματα, και να κάνει ελέγχους.

Το όχημά της ακολούθησε τους ειδικά φτιαγμένους δρόμους του αεροδρομίου, και σταμάτησε μπροστά σ'ένα φυλάκιο, όπου η Έρση έδειξε πάλι την ταυτότητά της. Ο φύλακας την άφησε να περάσει, και εκείνη βρέθηκε σ'ένα τμήμα του αερο-

διάδρομου που χρησιμοποιείτο μόνο από τα αεροσκάφη του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα – η τράπεζα το είχε αγοράσει.

Η Έρση πλησίασε το αεροπλάνο που την περίμενε: μέτριο στο μέγεθος· χωρίς ρόδες αλλά με μεταλλικά πόδια και περιστρεφόμενους προωθητήρες· στο πλάι του ήταν γραμμένο, με καλλιγραφικά γράμματα, Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. Η Έρση σταμάτησε το όχημά της μπροστά του, και σήκωσε το σκέπαστρο, καθώς είδε δύο άντρες και μια γυναίκα να βγαίνουν από το σκάφος. Τους ήξερε και τους τρεις: ο ένας ήταν ο πιλότος, και οι άλλοι δύο σωματοφύλακες.

«Καλημέρα, κύρια Επόπτρια,» χαιρέτησε ο πιλότος, που ονομαζόταν Ευγένιος, είχε δέρμα κατάμαυρο, μαβιά μάτια, πράσινα κοντοκουρεμένα μαλλιά, και φορούσε, ασφαλώς, τη χαρακτηριστική στολή του.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Έρση. «Να το ανεβάσω;»

«Βεβαίως,» ένευσε ο πιλότος.

Η Έρση οδήγησε το όχημά της στην πίσω μεριά του σκάφους, το ανέβασε στη ράμπα, και το σταμάτησε μέσα. Γύρω της υπήρχε χώρος για άλλο ένα όχημα παρόμοιο του δικού της – μόλις και μετά βίας. Η Έρση βγήκε και έκλεισε το σκέπαστρο. Πήγε στο μεσαίο τμήμα του σκάφους – που ήταν πιο μικρό από το οπίσθιο – και πήρε τη θέση που την περίμενε, μπροστά σ'ένα μικρό τραπεζάκι. Η σωματοφύλακας που ονομαζόταν Λυκία τη ρώτησε αν θα ήθελε καφέ ή τσάι. «Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση. «Ένας καφές θα ήταν ό,τι πρέπει· δεν έχω πιει τίποτα από τότε που ξύπνησα.»

Η Λυκία τής ετοίμασε τον καφέ της όσο ο Ευγένιος, έχοντας πάει στο πιλοτήριο, ενεργοποιούσε τα συστήματα της *Φωνής του Ουρανού*. Οι πόρτες έκλεισαν αυτόματα. «Έτοιμοι για αναχώρηση!» ανακοίνωσε ο πιλότος, και απογείωσε το αεροσκάφος. Δεν χρειαζόταν να τρέξουν στον αεροδιάδρομο για να φύγουν από το έδαφος· με τους προωθητήρες τους στραμμένους κάθετα, υψώθηκαν γρήγορα πάνω από τον αερολιμένα.

Ο Ευγένιος γύρισε, μετά, τους προωθητήρες οριζόντια και, παίρνοντας ανατολική κατεύθυνση, πέταξε προς Νίρβεκ, πάνω από τις βόρειες ακτές της Σεργήλης.

Το ταξίδι κράτησε καμια ώρα, και η Έρση δεν βαρέθηκε γιατί οι δύο σωματοφύλακες, η Λυκία και ο Χρίστος, της μιλούσαν. Τη γνώριζαν από καιρό, άλλωστε, και δεν φαινόταν να συζητούν μαζί της μόνο από ευγένεια.

Η Νίρβεκ δεν ήταν τόσο μεγάλη πόλη όσο η Άντχορκ, αλλά ήταν *αρκετά* μεγάλη. Η *Φωνή του Ουρανού* προσγειώθηκε στον αερολιμένα της και η Έρση σηκώθηκε από τη θέση της.

«Θέλετε να σας συνοδέψουμε, κυρία Επόπτρια;» τη ρώτησε ο Χρίστος. Και εκείνος και η Λυκία πάντοτε της μιλούσαν στον πληθυντικό παρότι την ήξεραν από παλιά· το θεωρούσαν μέρος της δουλειάς τους. Ο Χρίστος, παρ'όλ'αυτά, της είχε προτείνει παραπάνω από μία φορά να βγουν μαζί· η Έρση δεν είχε ώς τώρα δώσει θετική απάντηση, αλλά είχε μπει στον πειρασμό. Δεν της ήταν απωθητικός: ψηλός, γυμνασμένος, με δέρμα λευκό-ροζ, και μαλλιά μαύρα, σγουρά και πυκνά.

«Δε χρειάζεται,» απάντησε τώρα η Έρση. «Το δωμάτιό μου είναι το ίδιο; Στο ίδιο ξενοδοχείο;»

«Βεβαίως. Σουίτα *12*, στο *Ακρωτήρι*.»

Η Έρση έβγαλε το όχημά της από το αεροσκάφος και έφυγε από τον αερολιμένα. Πήγε στο ξενοδοχείο που άκουγε στο όνομα *Ακρωτήρι* και που βρισκόταν κοντά στη θάλασσα. Ήταν από τα καλύτερα της πόλης, και η Έρση, φυσικά, δεν θα πλήρωνε ούτε ακτίνιο· ήταν όλα πληρωμένα από τον Χρηματοφύλακα: η τράπεζα φερόταν καλά σε όσους ήθελε να είναι απόλυτης εμπιστοσύνης.

Το τρίκυκλο όχημά της το στάθμευσε στο γκαράζ του ξενοδοχείου. Ανέβηκε στη σουίτα της, στον τελευταίο όροφο, και άφησε τα πράγματά της εκεί. Στη ντουλάπα βρήκε ρούχα τα οποία ήταν στο νούμερό της. Μπορούσε να πάρει ό,τι ήθελε, ασφαλώς, και να μην το επιστρέψει· θα το πλήρωνε η τράπεζα.

Επί του παρόντος, όμως, δε νόμιζε ότι της χρειαζόταν ν'αλλάξει.

Παράγγειλε να της φέρουν πρόγευμα στη σουίτα και, όταν έφαγε, πήρε τη βαλίτσα της και κατέβηκε πάλι στο γκαράζ.

Όταν επισκέφτηκε το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, και η εμφάνισή της ξάφνιασε τους υπαλλήλους. Αυτό ήταν και το νόημα, βέβαια· δεν έπρεπε να περιμένουν την άφιξη του Ιπτάμενου Επόπτη, ώστε να μη μπορούν να κάνουν... *προετοιμασίες*.

Η Διευθύντρια του υποκαταστήματος – η οποία ήταν καινούργια· μόλις δύο χρόνια είχε κλείσει σ'αυτή τη θέση – έσπευσε αμέσως να εξυπηρετήσει την Έρση, και εκείνη, φορώντας τα λεπτά γυαλιά της, έκανε όλους τους τυπικούς ελέγχους στα μηχανικά συστήματα αποθήκευσης δεδομένων και στο έγγραφο αρχείο. Τυπικός έλεγχος, βέβαια, δεν σήμαινε μια πρόχειρη ματιά· κάθε άλλο: η Επόπτρια κοίταζε τα πάντα, ακόμα και το παραμικρό. Έκανε και μερικά ξόρκια που τη βοηθούσαν στη δουλειά της. Ήταν μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών: αποτελούσε προϋπόθεση για έναν Ιπτάμενο Επόπτη, διότι όφειλε να μπορεί να ερευνήσει πράγματα που άλλοι δεν μπορούσαν.

Η Έρση, ανάμεσα σε άλλα, παρατήρησε και ότι μια εταιρεία, η Αυτόματος Στιλογράφος, είχε πάρει δάνειο αλλά δεν είχε πληρώσει μέχρι στιγμής ούτε μία δόση. Χρωστούσε δύο φορές.

«Το φροντίζετε αυτό;» ρώτησε η Έρση τη Διευθύντρια του Υποκαταστήματος Νίρβεκ.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη, καπνίζοντας καθώς περίμενε την Επόπτρια να τελειώσει τη δουλειά της.

Λίγο προτού φύγει, απόγευμα πλέον, η Έρση ρώτησε τη Διευθύντρια αν ήθελε να της αναφέρει κάτι, ή αν χρειαζόταν οτιδήποτε. «Αν θέλεις κάτι, μη διστάζεις να μου το πεις,» της τόνισε. «Δεν είμαι εδώ για να σε κρίνω. Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω.»

«Ναι, το καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Διευθύντρια, με τρόπο που υποδήλωνε πως *δεν* το καταλάβαινε· ήταν νευρική, κι έμοιαζε να φοβάται την Έρση. «Αλλά δεν χρειάζομαι τίποτα.»

Αυτό, σκέφτηκε η Έρση, *μπορεί ν'αληθεύει, μπορεί και όχι, έτσι όπως μου τα λες.* «Εντάξει, τότε. Σε χαιρετώ,» της είπε, και της έδωσε το χέρι.

Φεύγοντας από το υποκατάστημα του Χρηματοφύλακα, επέστρεψε στο *Ακρωτήρι*, περισσότερο κουρασμένη νοητικά παρά σωματικά. Η μικρή πισίνα που υπήρχε στη σουίτα της ήταν ό,τι έπρεπε τώρα. Η Έρση γδύθηκε και βυθίστηκε στο χλιαρό σαπουνόνερο, έχοντας ένα ποτήρι με τον καλύτερο Σεργήλιο οίνο από κοντά, καθώς και το τελευταίο φύλλο της *ΠανΣεργήλιου*: της εφημερίδας που, όπως κι η Έρση, ταξίδευε αεροπορικώς σ'όλη σχεδόν τη διάσταση. Τα περισσότερα άλλα έντυπα που έβρισκες ήταν τοπικά, και σπάνια έδιναν μια γενική εικόνα τού τι γινόταν στη Σεργήλη.

Τα ξημερώματα η Έρση θα πετούσε ξανά. Θα έφευγε από τη Νίρβεκ και θα πήγαινε στη Θακέρκοβ, νότια και δυτικά, κοντά στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Είχε τη δυνατότητα, αν ήθελε, να μείνει ακόμα μία ημέρα εδώ, στη Νίρβεκ, για να ξεκουραστεί, αλλά η Έρση δεν το θεωρούσε απαραίτητο. Δεν είχε, άλλωστε, και τίποτα συγκεκριμένο να κάνει.

Κοιμήθηκε, λοιπόν, νωρίς και, προτού ανατείλει ο ήλιος, σηκώθηκε, ετοιμάστηκε, και πήγε στον αερολιμένα, όπου την περίμεναν η *Φωνή του Ουρανού* και το μικρό πλήρωμά της. Το αεροσκάφος έσχισε γι'ακόμα μια φορά τα σύννεφα, ταξιδεύοντας προς τη Θακέρκοβ, όπου η Έρση θα συναντούσε τον κύριο Μαρκ Λαρνάμω, τον Διευθυντή του υποκαταστήματος του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα.

2.

Φεύγοντας τώρα από το Υποκατάστημα Θακέρκοβ, η Έρση ήταν πολύ προβληματισμένη με την υπόθεση αυτής της παράξενης εταιρείας-φάντασμα που άκουγε στο όνομα Αυτόματος Στιλογράφος. Έπρεπε *οπωσδήποτε* να την ερευνήσει· γιατί, εκτός του ότι το δάνειο από το Υποκατάστημα Θακέρκοβ ήταν μεγάλο, ο Αυτόματος Στιλογράφος είχε δανειστεί χρήματα κι από το Υποκατάστημα Νίρβεκ – και ούτε κι εκεί είχε πληρώσει ακτίνιο ακόμα!

Καθώς πήγαινε προς το ξενοδοχείο της, αναρωτιόταν αν είχαν συμβεί παρόμοιες ιστορίες και σ'άλλα υποκαταστήματα του Χρηματοφύλακα. *Τι μπορεί να σημαίνουν όλα τούτα; Πώς στήθηκε μια τέτοια απάτη; Ψεύτικη εταιρεία... Ψεύτικα χαρτιά για την ιδιοκτησία οικημάτων...*

Για μια απλή κλοπή;

Σίγουρα, πάντως, απλοί κλέφτες δεν μπορούσαν να στήσουν κάτι τόσο περίπλοκο.

Χτύπημα εναντίον του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, συγκεκριμένα; Από ποιους; Από κάποια άλλη τράπεζα; Τη Μεγάλη Βόρεια Τράπεζα, ίσως;

Η Έρση δεν μπορούσε να βγάλει συμπέρασμα έτσι. Έπρεπε να κάνει έρευνα, και όχι μόνο στη Θακέρκοβ· αλλά από εδώ θα ξεκινούσε, όπως είχε έρθει το πράγμα. Από αύριο, όμως, γιατί τώρα ήταν απόγευμα, και ήταν κουρασμένη.

Το ξενοδοχείο της ονομαζόταν *Περίοικος*, και βρισκόταν στον Γαιοδόμο, την ίδια συνοικία της Θακέρκοβ όπου ήταν και το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα. Στάθμευσε το όχημά της στο γκαράζ δίπλα στο ξενοδοχείο και μετά ανέβηκε στη σουίτα της στον τελευταίο όροφο.

Έβγαλε τα ρούχα και τα παπούτσια της, φόρεσε μια ρόμπα, και κάθισε στον καναπέ. Άναψε ένα τσιγάρο και σκέφτηκε αυτά που της είχε πει ο κύριος Λαρνάμω. Ο δικηγόρος της τράπε-

ζας είχε αμέσως διαπιστώσει ότι το οίκημα που είχε τεθεί ως ενέχυρο – μια πολυκατοικία στην περιοχή Παλαιοπώλη, κοντά στην Πολυκλινική – δεν ανήκε στην εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος. Ανήκε σ'έναν τύπο που έμενε στη Γραμμή και ήταν ευκατάστατος. Τα στοιχεία, όμως, του οικήματος ήταν όλα σωστά. Αυτοί που είχαν κάνει την απάτη γνώριζαν τα *πάντα* για την πολυκατοικία: πότε χτίστηκε, πόσα τετραγωνικά μέτρα ήταν, το πολεοδομικό σχέδιο, τα πάντα.

Αναρωτιέμαι αν ο πραγματικός ιδιοκτήτης τούς τα έδωσε όλα αυτά τα στοιχεία...

Και η έδρα του Αυτόματου Στιλογράφου στη Θακέρκοβ; Αυτή βρισκόταν στο Λημέρι. Ήταν στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας, υποτίθεται. Αλλά όταν ο δικηγόρος της τράπεζας είχε πάει εκεί για να μιλήσει με τον υπεύθυνο, είχε ανακαλύψει ότι το διαμέρισμα δεν ανήκε στην εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος. Οδοντιατρείο ήταν. Κι όταν ρώτησε, του είπαν ότι ήταν οδοντιατρείο εδώ και πολλά χρονιά· κανένας Αυτόματος Στιλογράφος δεν είχε ποτέ το συγκεκριμένο διαμέρισμα.

Αυτά είχαν συμβεί λίγες ημέρες προτού η Έρση μιλήσει με τον κύριο Μαρκ Λαρνάμω.

Εταιρεία-φάντασμα, σκέφτηκε, σβήνοντας το τσιγάρο της στο τασάκι.

Τα στοιχεία της έδρας ήταν, φυσικά, όλα άψογα φτιαγμένα, τα αληθινά μπλεγμένα αριστοτεχνικά με τα ψευδή.

Η Έρση σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. *Από πού ξεκινάμε, λοιπόν;* Ήθελε να μάθει αν, όντως, *υπήρχε* ποτέ αυτή η εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος. Αν όντως είχε ποτέ πελάτες.

Και μετά, μάλλον πρέπει να μιλήσουμε με τους πραγματικούς ιδιοκτήτες των οικημάτων.

Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, κάλεσε τους αεροπορικούς συνοδούς της. Ο Χρίστος απάντησε.

«*Μάλιστα, κυρία Επόπτρια.*»

«Καλησπέρα, Χρίστο. Συνέβη κάτι, και δεν θα φύγουμε αύριο από την πόλη.»

«*Κάτι σημαντικό;*»

«Όχι ακριβώς κατάσταση έκτακτης ανάγκης, αλλά πλησιάζει. Θα χρειαστώ εσένα και τη Λυκία εδώ, αύριο.»

Το πρωί, ο επικοινωνιακός δίαυλος της σουίτας της κουδούνισε, κι όταν η Έρση τον σήκωσε της είπαν ότι οι δύο μισθοφόροι είχαν έρθει και την περίμεναν.

Ήταν ντυμένη και έτοιμη. Πήρε την τσάντα της και κατέβηκε στον προθάλαμο του ξενοδοχείου, όπου είδε τον Χρίστο και τη Λυκία να κάθονται σ'έναν από τους καναπέδες. Μόλις την αντίκρισαν, σηκώθηκαν.

«Καθίστε,» τους είπε η Έρση, καθίζοντας κι εκείνη. «Έχετε πάρει πρωινό;»

Της απάντησαν πως είχαν πάρει. «Εγώ όμως δεν έχω πάρει,» είπε εκείνη, και μετά ζήτησε από έναν σερβιτόρο να της φέρει καφέ και κρουασάν. Ρώτησε μήπως ήθελαν κάτι και οι δύο μισθοφόροι· η Λυκία παράγγειλε έναν καφέ για τον εαυτό της.

«Προτού ξεκινήσουμε,» είπε η Έρση, «καλό θα ήταν να ξέρετε μερικά πράγματα για την υπόθεση.» Και τους μίλησε για την εταιρεία-φάντασμα και για το δάνειο. Εν τω μεταξύ, ο σερβιτόρος έφερε αυτά που είχαν παραγγείλει.

«Σίγουρα πρόκειται για κάποια απάτη που δεν γίνεται εύκολα,» είπε η Λυκία, παραμερίζοντας από το μέτωπό της μια τούφα ξανθά μαλλιά μακριά ώς το σαγόνι. Η μισθοφόρος ήταν στρογγυλοπρόσωπη, με πράσινα μάτια που έμοιαζαν πάντα να κοιτάζουν ερευνητικά, και δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ.

Η Έρση ένευσε. «Μιλάμε για κάτι το οργανωμένο.»

«Ποιοι μπορεί να το έχουν οργανώσει;» ρώτησε η Λυκία. «Έχετε κάποιον κατά νου, κυρία Επόπτρια;»

Η Ἔρση κούνησε το κεφάλι καθώς έπινε μια γουλιά απ’τον καφέ της. «Ὄχι ακόμα.»

«Υπάρχουν ένα σωρό εγκληματικοί οργανισμοί που θα μπορούσαν να επιχειρήσουν μια τέτοια απάτη,» είπε ο Χρίστος. «Εκείνο που με τρομάζει είναι η ευκολία με την οποία φαίνεται να αποκτούν ό,τι πληροφορίες θέλουν για να πλαστογραφούν έγγραφα. Δείχνει ότι έχουν εκτεταμένο δίκτυο· ή, τουλάχιστον, ανθρώπους σε σημεία κλειδιά. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο μυαλό είναι» – χαμήλωσε τη φωνή του ακόμα περισσότερο, γιατί ήδη χαμηλά μιλούσαν κι οι τρεις τους – «οι πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Δεν έχουν λόγο να κάνουν κλοπές αυτοί,» είπε η Ἔρση.

«Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ,» συμφώνησε ο Χρίστος. «Εναλλακτικά, μπορεί να είναι οι εχθροί τους, οι επαναστάτες του Πρίγκιπα Ανδρόνικου.»

«Μη λες τέτοια ονόματα, καλύτερα,» τον προειδοποίησε η Ἔρση. «Μην τα χρησιμοποιείς καθόλου. Και *δεν* νομίζω ότι είναι οι επαναστάτες, ούτως ή άλλως.»

«Γιατί; Δε θα δίσταζαν να κλέψουν για να προωθήσουν τον πόλεμό τους εναντίον των Παντοκρατορικών.»

«Πιθανώς,» είπε η Ἔρση· «αλλά θα μπορούσαν με τόση ευκολία να αποκτήσουν πληροφορίες για ό,τι οικοδόμημα θέλουν;»

Ο Χρίστος φάνηκε σκεπτικός.

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα,» πρότεινε η Ἔρση. «Θ’ακολουθήσουμε αυτό το νήμα σταδιακά και θα δούμε πού θα μας οδηγήσει. Από εσάς το μόνο που θέλω είναι να φυλάτε τα νώτα μου· γιατί οι άνθρωποι που στήνουν τέτοιες απάτες δεν το αποκλείω να διαπράττουν και δολοφονίες.»

Όταν μπήκαν στο τρίκυκλο όχημα, ο Χρίστος έδωσε στην Έρση ένα μικρό πιστόλι και της είπε να το κρύψει επάνω της. Εκείνη δεν διαφώνησε· το πήρε και το έβαλε μέσα στο σακάκι του ταγέρ της.

Μετά, οδήγησε το όχημά της στο Εμπορικό Επιμελητήριο της Θακέρκοβ, το οποίο βρισκόταν στη συνοικία Μικρόπολης, όχι και πολύ μακριά από τη Μαγική Ακαδημία της πόλης. Η Έρση είπε στους σωματοφύλακές της να μείνουν έξω και μπήκε μόνη της. Στους υπαλλήλους του Επιμελητηρίου έδειξε την ταυτότητά της, που την αναγνώριζε ως Ιπτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, και τους εξήγησε ότι το μόνο που ήθελε ήταν να της απαντήσουν αν υπήρχε η εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος Α.Ε.

«Αν *υπάρχει*, είπατε;» ρώτησε ο υπάλληλος, απορημένος.

«Μάλιστα. Αν υπάρχει.»

Ο υπάλληλος έψαξε μέσω του μηχανικού αποθηκευτικού συστήματος, αλλά δεν βρήκε τίποτα. «Δεν φαίνεται να υπάρχει εταιρεία με τέτοια επωνυμία.»

«Υπήρχε κάποτε, μήπως, και μετά έκλεισε;»

Ο υπάλληλος κοίταξε πάλι μέσα στο σύστημα, κι απάντησε πως, όχι, ποτέ δεν υπήρχε.

«Ευχαριστώ.»

Η Έρση έφυγε από το Εμπορικό Επιμελητήριο έχοντας επιβεβαιώσει την υποψία της. Επρόκειτο, όντως, για εταιρεία-φάντασμα.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε ο Χρίστος, όταν εκείνη πλησίασε το όχημά της, εκεί όπου ήταν σταθμευμένο στο πλάι του δρόμου.

«Δεν υπάρχει στο αρχείο τους,» απάντησε η Έρση.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε η Λυκία.

«Να μιλήσουμε με τον ιδιοκτήτη του ενέχυρου.»

Ο ιδιοκτήτης του ενέχυρου ονομαζόταν Κύριλλος Νυχταστέρης, και έμενε στη Γραμμή: μια συνοικία όλο μονοκατοικίες· η πλουσιότερη, ίσως, περιοχή της Θακέρκοβ. Η Έρση οδηγούσε τώρα το όχημά της ανάμεσα σε βίλες με δέντρα, γρασίδι, και πισίνες. Δεν δυσκολεύτηκε να βρει το σπίτι του κύριου Νυχταστέρη, το οποίο ήταν, φυσικά, μονοκατοικία και είχε μια μεγάλη αυλή γύρω του.

Η Έρση σταμάτησε το όχημά της, άνοιξε το σκέπαστρό του, και βγήκε. Στους σωματοφύλακές της είπε να περιμένουν, και πλησίασε το κουδούνι πλάι στην καγκελωτή είσοδο. Το πάτησε και περίμενε.

Ένας άντρας βγήκε από ένα πέτρινο σπιτάκι στο εσωτερικό του κήπου και ήρθε κοντά της, κοιτάζοντάς την πίσω από τα κάγκελα. Ήταν, αναμφίβολα, μισθοφόρος. Φορούσε στολή, κι από τη μέση του κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο.

«Παρακαλώ, κυρία,» είπε.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Νυχταστέρη. Είμαι από την τράπεζα Σεργήλιος Χρηματοφύλακας.»

«Τον κύριο *Κύριλλο* Νυχταστέρη;»

«Μάλιστα.»

«Θα θέλατε να του αναφέρω κάτι συγκεκριμένο; Όπως για ποιον λόγο βρίσκεστε εδώ;»

«Είναι κάτι εμπιστευτικό, δυστυχώς.»

Ο φύλακας τράβηξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από την πίσω μεριά της ζώνης του και τον έφερε στ᾽αφτί του, πατώντας ένα κουμπί και περιμένοντας. «Ναι,» είπε τελικά, «ο φύλακας είμαι. Είναι μια κυρία εδώ, από την τράπεζα Σεργήλιος Χρηματοφύλακας. Θέλει να μιλήσει με τον κύριο Κύριλλο. Λέει πως πρόκειται για κάτι εμπιστευτικό.» Ο άντρας περίμενε πάλι για λίγο, χωρίς να μιλά. «Μάλιστα,» είπε μετά, και έκλεισε τον πομπό.

Προς την Έρση: «Περάστε.» Πάτησε ένα άλλο κουμπί επάνω στον πομπό και η διπλή, καγκελωτή πύλη άνοιξε. «Ελάτε μαζί μου.»

Η Έρση τον ακολούθησε μέσα στον κήπο και στο εσωτερικό της μονοκατοικίας, καταλήγοντας σε μια αίθουσα στολισμένη με πίνακες και φυτά που έφταναν ώς το ταβάνι. Μια υπηρέτρια βρισκόταν εδώ, περιμένοντάς την.

«Καθίστε, κυρία,» είπε καθώς ο φύλακας της πύλης έφευγε. «Ο κύριος θα είναι σε λίγο μαζί σας.» Η Έρση κάθισε σε μια από τις καρέκλες του λαξευτού τραπεζιού. «Θα θέλατε να σας προσφέρω κάτι; Τσάι; Καφέ; Λεμονάδα; Κρασί; *Τάο βις;*»

«*Τάο βις;* Κανονικό; Από τη Σάρντλι;»

«Μάλιστα, κυρία.»

«*Τάο βις*, τότε.»

Η υπηρέτρια τής έφερε ένα ποτήρι με κατακόκκινο ποτό. Η Έρση ήπιε μια γουλιά. Γλυκό, και ακριβώς όπως έπρεπε να είναι το *τάο βις*. Μάλλον, όχι μπασταρδεμένο.

Βήματα ακούστηκαν, κι ένας άντρας παρουσιάστηκε ανάμεσα από δύο κίονες όπου φυτά σκαρφάλωναν. Πρέπει να ήταν στην ηλικία της Έρσης, γύρω στα τριάντα-πέντε. Είχε δέρμα γαλανό, πυκνά μαύρα μαλλιά, και διαπεραστικά μάτια. Φορούσε λευκό πουκάμισο, πορφυρό γιλέκο, και μαύρο παντελόνι. Τα παπούτσια του, επίσης μαύρα, γυάλιζαν, όπως και η αργυρή πόρπη της ζώνης του. Στο λαιμό είχε φουλάρι, μαύρο με κόκκινα νερά.

«Καλημέρα,» είπε. «Μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Η Έρση σηκώθηκε από τη θέση της. «Ο κύριος Νυχταστέρης, σωστά;»

«Μάλιστα.» Ο άντρας πλησίασε, δίνοντάς της το χέρι του. Ένα λοξό, λεπτό μειδίαμα υπήρχε στο φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του. Τα μάτια του γυάλιζαν παιχνιδιάρικα.

Η Έρση πήρε το χέρι του κι εκείνος το έσφιξε θερμά. «Θα ήθελα να σας μιλήσω για την υπόθεση ενός οικήματος που σας ανήκει. Στον Παλαιοπώλη. Μια πολυκατοικία.»

«Πολυκατοικία;»

«Δεν τη γνωρίζετε;»

Ο άντρας γέλασε ευχάριστα. «Ορισμένα πράγμα μού διαφεύγουν, αλλά είμαι βέβαιος πως, αφού εσείς λέτε ότι πρόκειται για πολυκατοικία, πολυκατοικία θα είναι!»

Μου κάνει πλάκα; Η Έρση δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. «Η υπόθεση είναι, πάντως, σοβαρή, σας διαβεβαιώνω.»

«Ας την ακούσουμε, λοιπόν!» Ο άντρας έδειξε το τραπέζι.

Κάποιος καθάρισε, ξαφνικά, τον λαιμό του, και η Έρση στράφηκε, για να δει έναν πολύ μεγαλύτερο άντρα να έχει πλησιάσει. Το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ, και είχε γκρίζα μαλλιά και μούσια. Φορούσε γκρίζο κοστούμι. Από την επάνω τσέπη του σακακιού του προεξείχε ένα πορφυρό μαντήλι.

«Βλέπω, γνωρίσατε τον γιο μου, κυρία....»

Η Έρση ξαφνιάστηκε. «Τον...» Κοίταξε τον νεότερο άντρα, ο οποίος ακόμα χαμογελούσε μ᾽αυτό τον επιτήδειο τρόπο. Έστρεψε το βλέμμα της στον μεγαλύτερο άντρα. «Έρση᾽μορ Κάρινλωφ,» συστήθηκε, τείνοντας το χέρι της.

Ο γκριζομάλλης αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία μαζί της.

«Εσείς είστε ο κύριος Κύριλλος Νυχταστέρης, σωστά;»

«Μάλιστα,» της αποκρίθηκε.

Η Έρση κοίταξε πάλι τον νεότερο, γαλανόδερμο άντρα. «Με ρωτήσατε αν είμαι ο κύριος Νυχταστέρης,» είπε εκείνος, χωρίς ν᾽ακούγεται ν᾽απολογείται· εξακολουθούσε να χαμογελά.

«Μπορείς να μας αφήσεις μόνους, Άρη;» τον ρώτησε ο Κύριλλος, κάπως ενοχλημένα, αν και η συμπεριφορά του γιου του δεν έμοιαζε να τον εκπλήσσει.

«Όπως επιθυμείς, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνος. Και προς την Έρση, προτού αποχωρήσει: «Μια άλλη φορά, ίσως.»

«Με συγχωρείτε γι'αυτό,» είπε ο Κύριλλος. «Παρακαλώ, καθίστε.»

Η Έρση κάθισε, και εκείνος κάθισε αντίκρυ της.

«Μου είπαν ότι είστε εδώ εκ μέρους της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλακας· κι αν κρίνω από την κατάληξη του ονόματός σας, είστε επίσης του τάγματος των Τεχνομαθών.»

Η Έρση εσκεμμένα είχε προσθέσει το *'μορ* στο τέλος του ονόματός της, ελπίζοντας ότι έτσι θα αποκτούσε περισσότερο κύρος – πράγμα που φαινόταν να είχε πετύχει. «Μάλιστα,» αποκρίθηκε· κι αμέσως μετά, μπήκε στο θέμα: «Υπάρχει ένα πρόβλημα, κύριε Νυχταστέρη, στην τράπεζά μας, και μέρος του προβλήματος είναι κι ένα οικοδόμημα που σας ανήκει.»

«Σας ακούω,» είπε ο Κύριλλος ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Συνεχίστε.» Την ατένιζε παρατηρητικά. Δε φαινόταν προδιατεθειμένος ούτε θετικά ούτε αρνητικά απέναντί της. *Η στάση ενός επαγγελματία.*

Η Έρση τού μίλησε για την υπόθεση. Του είπε τα πάντα, γιατί, έτσι κι αλλιώς, δεν ήξερε και τόσα πολλά. Δεν είχε πληροφορίες που ήθελε να αποκρύψει. Μονάχα εμπιστευτικές λεπτομέρειες απέφυγε να αναφέρει, όπως το ακριβές ποσό του δανείου και τη διεύθυνση της υποτιθέμενης έδρας του Αυτόματου Στιλογράφου.

«Γνωρίζατε, κύριε Νυχταστέρη, ότι η πολυκατοικία σας χρησιμοποιήθηκε για μια τέτοια απάτη;»

«Ασφαλώς και όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, χωρίς να μοιάζει σαστισμένος. Δεν πρέπει να είχε ανησυχήσει στο ελάχιστο από όσα τού είχε πει η Έρση.

«Αυτοί που μας έδωσαν τα ψεύτικα στοιχεία ήξεραν, πάντως, πάρα πολλές λεπτομέρειες για το οικοδόμημα. Λεπτομέρειες που δεν είναι εύκολο να αποκτήσει κανείς, εκτός αν έχει τις κατάλληλες διασυνδέσεις.»

«Τότε, μάλλον, *έχουν* τις κατάλληλες διασυνδέσεις, κυρία Κάρινλωφ,» είπε ο Κύριλλος Νυχταστέρης. «Μπορώ να σας διαβεβαιώσω, όμως, ότι δεν τους έδωσα εγώ τις πληροφορίες.»

«Ποιοι θα μπορούσαν να είναι; Γνωρίζετε;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Θα προσέχω, όμως, από δω και πέρα σε ποιον δίνω τα στοιχεία μου – αυτό είναι το βέβαιο.»

Το τελευταίο σχόλιο έμοιαζε λιγάκι προσποιητό στην Έρση, γιατί ο Κύριλλος Νυχταστέρης, σίγουρα, ήταν από τους ανθρώπους που *έτσι κι αλλιώς* πρόσεχαν ιδιαιτέρως σε ποιον έδιναν τα στοιχεία τους. Το βλέμμα και μόνο αυτού του ανθρώπου υποδήλωνε ότι ήταν πανούργος.

Η Έρση χαμογέλασε τυπικά. «Μάλιστα. Αν πάντως, οποιαδήποτε στιγμή, νομίζετε ότι μπορείτε κάπως να μας βοηθήσετε, θα σας προέτρεπα να απευθυνθείτε στο υποκατάστημά μας, στον Γαιοδόμο.»

«Γνωρίζω πού είναι το υποκατάστημά σας. Έχω και λογαριασμούς εκεί.»

Η Έρση σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Σας ευχαριστώ που με δεχτήκατε, κύριε Νυχταστέρη,» είπε.

Ο Κύριλλος σηκώθηκε επίσης, κι αντάλλαξαν ακόμα μια χειραψία. «Δεν έκανα τίποτα ιδιαίτερο.»

Αυτό είναι αλήθεια, σκέφτηκε η Έρση. *Αλλά ίσως και να μην ξέρεις τίποτα που να μπορεί να με βοηθήσει.*

«Θα σας συνοδέψω ώς την έξοδο,» προθυμοποιήθηκε ο Κύριλλος, και τη συνόδεψε μέχρι την καγκελόπορτα του κήπου.

«Τζίφος,» είπε η Έρση, καθώς έμπαινε στο όχημά της και καθόταν στη θέση του οδηγού. «Ο τύπος ή ήξερε κάτι και δεν είπε τίποτα, ή δεν ήξερε τίποτα και δεν είπε τίποτα.» Πατώντας ένα κουμπί στην κονσόλα, έκλεισε το σκέπαστρο πάνω από ε-

κείνη και τους δύο σωματοφύλακές της. «Και ο γιος του ήταν περίεργος – αλλά αυτό δεν έχει σχέση.»

«Περίεργος;» ρώτησε η Λυκία.

«Παρουσιάστηκε πριν από τον πατέρα του, κι όταν είπα 'Ο κύριος Νυχταστέρης;', είπε 'Ναι' κι έκανε να μου πιάσει κουβέντα· αλλά ο πατέρας του παρουσιάστηκε αμέσως μετά, κι έτσι δεν είπαμε ουσιαστικά τίποτα.»

Η Λυκία γέλασε. «Βλαμμένος.»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» συμφώνησε η Έρση, αν και ο Άρης Νυχταστέρης δεν της είχε δώσει την εντύπωση του μαλακισμένου πλουσιόπαιδου. Υπήρχε κάτι το πολύ πιο πονηρό και υποψιασμένο στο βλέμμα του και στο χαμόγελό του.

«Πού πηγαίνουμε τώρα, κύρια Επόπτρια;» ρώτησε η Λυκία.

«Στην ιδιοκτήτρια της υποτιθέμενης έδρας.»

«Να οδηγήσω εγώ;» πρότεινε ο Χρίστος. «Οδηγείτε από το πρωί, κυρία Επόπτρια.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Έρση, γιατί ο προορισμός τους δεν ήταν κοντά. Άνοιξε το σκέπαστρο, για να έχουν χώρο, και βγήκε από το όχημα. Ο Χρίστος σηκώθηκε από τις πισινές θέσεις και πήγε στη μπροστινή.

Και η Έρση, καθώς στεκόταν έξω από το όχημά της, είδε κάποιον να την κοιτάζει από ένα απ'τα παράθυρα της βίλας του Νυχταστέρη, και νόμιζε ότι ήταν ο γιος του, ο Άρης. Απλή περιέργεια, ή κάτι περισσότερο;

«Κυρία Επόπτρια;» Η Λυκία.

Η Έρση πήρε το βλέμμα της από τη βίλα και κάθισε πλάι στη σωματοφύλακα, στη μία από τις δύο πίσω θέσεις του οχήματός της.

Ο Χρίστος έκλεισε το σκέπαστρο, άναψε τη μηχανή, και έφυγαν.

Η ιδιοκτήτρια του οδοντιατρείου κατοικούσε στη συνοικία που ονομαζόταν Ναός, νότια του Λημεριού και αρκετά μακριά από τη Γραμμή. Ήταν προχωρημένο μεσημέρι όταν η Έρση έφτασε στη διεύθυνση που της είχε δώσει ο κύριος Μαρκ Λαρνάμω και είδε μια πολυκατοικία να ορθώνεται αντίκρυ της.

«Περιμένετέ με εδώ,» είπε στους σωματοφύλακες και πήγε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Κοίταξε τα κουδούνια, βρήκε το όνομα που την ενδιέφερε – Ηλέννια Νορένδρεφ – και χτύπησε, μία φορά αλλά δυνατά.

Μετά από λίγο μια φωνή ακούστηκε από το μεγάφωνο: «*Μάλιστα;*» Γυναικεία· κουρασμένη, ίσως.

«Χαίρετε,» είπε η Έρση, «και με συγχωρείτε για την ενόχληση. Είστε η κυρία Ηλέννια Νορένδρεφ;»

«*Μάλιστα…*»

«Θα ήθελα να σας μιλήσω για μια υπόθεση της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλακας. Είναι πολύ σημαντικό, και σας αφορά εν μέρει. Το όνομά μου είναι Έρση᾽μορ Κάρινλωφ, και έρχομαι εκ μέρους της τράπεζας. Μπορώ να σας δείξω και την ταυτότητά μου.»

Μια στιγμή σιωπής· μετά: «*Περάστε. Στον τρίτο όροφο είμαι.*»

Η εξώπορτα της πολυκατοικίας άνοιξε και η Έρση μπήκε. Πήρε τον ανελκυστήρα και ανέβηκε στον τρίτο όροφο. Εκεί, στο κατώφλι ενός διαμερίσματος, την περίμενε μια γυναίκα με μαύρο δέρμα και πράσινα, μακριά μαλλιά. Φορούσε μελανή ρόμπα με αργυρά κεντήματα λουλουδιών.

«Με συγχωρείτε που ενοχλώ αυτή την ώρα,» είπε η Έρση πλησιάζοντας.

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε η γυναίκα, ήπια.

«Είστε η κυρία Ηλέννια Νορένδρεφ, σωστά;» ρώτησε η Έρση, μη θέλοντας πάλι να γίνουν λάθη όπως την προηγούμενη φορά με τον γιο του Νυχταστέρη.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Ηλέννια. «Ελάτε. Περάστε.»

Η Έρση την ακολούθησε μέσα σ'ένα διαμέρισμα που ήταν κατά το ήμισυ στούντιο. Είδε εργαλεία, ένα κρεβάτι...

Η Ηλέννια είπε: «Κάνω δερματοστιξία.»

Η Έρση κατάλαβε. «Μάλιστα.» Χαμογέλασε. «Πάντα το σκεφτόμουν αλλά δεν το έχω ακόμα τολμήσει.»

«Δεν είναι τόσο τρομερό όσο λένε,» αποκρίθηκε η Ηλέννια, οδηγώντας την σ'ένα μικρό καθιστικό.

Η Έρση είδε, με την άκρια του ματιού της, μια σκιά ν'απομακρύνεται από το κατώφλι μιας πόρτας στα δεξιά.

«Ο σύζυγός μου,» είπε η Ηλέννια· και, δείχνοντας τον καναπέ με μια άνετη χειρονομία: «Καθίστε.»

Η Έρση κάθισε, και η Ηλέννια κάθισε αντίκρυ της σε μια μικρή πολυθρόνα. «Οφείλω να ομολογήσω ότι μ'έχετε ανησυχήσει. Δεν έχω πάρε-δώσε με τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα.»

Η Έρση τής έδειξε την ταυτότητά της. «Σε περίπτωση που υπάρχει αμφιβολία ότι όντως έρχομαι από την τράπεζα.»

«Εντάξει,» είπε η Ηλέννια, «δεν είναι εκεί το θέμα. Πείτε μου, περί τίνος πρόκειται;»

Η Έρση τής εξήγησε, και την είδε να συνοφρυώνεται, ανήσυχη.

«Δεν είχα καμία ιδέα γι'αυτό,» δήλωσε τελικά η Ηλέννια. «Απορώ, μάλιστα, πώς... μπόρεσαν να το κάνουν, όποιοι κι αν είναι.»

«Δώσατε τα στοιχεία του διαμερίσματος που νοικιάζετε σε κάποιον που θα μπορούσατε, ίσως, να χαρακτηρίσετε ύποπτο;» ρώτησε η Έρση.

Η Ηλέννια, ακόμα συνοφρυωμένη, κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν νομίζω... Όχι... Χρόνια το έχω νοικιασμένο ως οδοντιατρείο. Ποτέ ξανά δεν είχε συμβεί κάτι παρόμοιο.»

«Δηλαδή, δεν μπορείτε να κάνετε καμία υπόθεση απολύτως;» είπε η Έρση.

«Δυστυχώς όχι. Μου μιλάτε για κακοποιούς, αναμφίβολα, και με τέτοιους ανθρώπους δεν σχετίζομαι. Παλιότερα, ίσως, να... αλλά...» Φάνηκε σκεπτική.

«Τι είναι;» ρώτησε η Έρση. «Πείτε μου.» *Βρήκαμε κάτι, επιτέλους;*

«Παλιότερα, το Λημέρι το είχε υπό την κυριαρχία της μια συμμορία, η Λεγεώνα. Μάλλον θα το γνωρίζετε, σωστά;»

«Έχω ακούσει για τη Λεγεώνα, πράγματι,» αποκρίθηκε η Έρση, «αν και δεν διαμένω στη Θακέρκοβ.»

«Η Λεγεώνα, πρόσφατα, διαλύθηκε. Οι ίδιοι οι κάτοικοι του Λημεριού την έδιωξαν· και πολλοί λένε ότι τους βοήθησε η Επανάσταση να το κατορθώσουν αυτό. Δεν ξέρω αν αληθεύει, ασφαλώς. Όπως σας είπα, δεν έχω επαφές με... ύποπτα πρόσωπα.»

«Πού ακριβώς θέλετε να καταλήξετε;» ρώτησε η Έρση.

«Η Λεγεώνα, όταν είχε τον έλεγχο του Λημεριού, είχε τον *πλήρη* έλεγχο. Δηλαδή, υπήρχαν περιπτώσεις που είχαν πάρει σπίτια ανθρώπων με το έτσι-θέλω. Δε θα με εξέπληττε, λοιπόν, αν πουλούσαν και πληροφορίες σε άλλους κακοποιούς...» Η Ηλέννια ανασήκωσε τους ώμους.

«Υποθέτετε, λοιπόν, ότι ίσως η Λεγεώνα να έδωσε τα στοιχεία του σπιτιού που νοικιάζετε σε... κάποιους άλλους.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ηλέννια, «δεν θα το απέκλεια καθόλου.»

Και πράγματι, ακούγεται λογικό, σκέφτηκε η Έρση. «Υπάρχει τρόπος για να επικοινωνήσει κάποιος με τη Λεγεώνα, τώρα;»

«Αν υπάρχει, εγώ δεν τον ξέρω. Αλλά, όπως σας είπα, η Λεγεώνα έχει διαλυθεί. Κάποια μέλη της, βέβαια, θα έχουν επιζήσει ύστερα από την εξέγερση, αλλά... εγώ δεν ξέρω τίποτα.» Η Ηλέννια έπλεξε τα δάχτυλά της, νευρικά.

«Μάλιστα,» είπε η Έρση. «Σας ευχαριστώ που μου μιλήσατε.» Σηκώθηκε από τον καναπέ.

Και η Ηλέννια σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.» Αμέσως μετά ρώτησε: «Υπάρχει περίπτωση να μπλέξω εγώ σ'αυτή την ιστορία;»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε η Έρση. «Καταλαβαίνω ότι οι πληροφορίες πάρθηκαν χωρίς τη συγκατάθεσή σου.» Της μίλησε στον ενικό για να φανεί φιλική και να την καθησυχάσει.

Η Ηλέννια ένευσε. «Ακριβώς.»

Η Έρση τής έδωσε το χέρι της. «Χαιρετώ. Και κάποια στιγμή ίσως να σ'επισκεφτώ για εκείνη τη δερματοστιξία.»

Η Ηλέννια χαμογέλασε. «Όποτε θέλεις.»

Ξεπροβόδισε την Έρση ώς την έξοδο του διαμερίσματός της, κι εκείνη πήρε τον ανελκυστήρα και κατέβηκε.

Ο Χρίστος οδήγησε το τρίκυκλο ώς τον *Περίοικο*, και ρώτησε την Έρση αν θα ήθελε να τη φρουρούν μέσα στο ξενοδοχείο.

Εκείνη το σκέφτηκε. Ο Νυχταστέρης και ο γιος του την είχαν κάπως ανησυχήσει με τον τρόπο τους, αλλά... τι θα έκαναν; *Ας μη γίνομαι παρανοϊκή,* σκέφτηκε παρότι εντός της ένιωθε κάτι να την ενοχλεί.

Αναστέναξε. «Το νομίζεις απαραίτητο;» ρώτησε τον Χρίστο.

«Δεν ξέρω αν... τραβήξαμε ανεπιθύμητη προσοχή· αλλά δεν θα το απέκλεια κιόλας.»

Η Έρση δεν μίλησε αμέσως, κι έτσι η Λυκία πρόλαβε να ρωτήσει: «Θα μείνουμε κι άλλο στη Θακέρκοβ, τώρα;»

Καλό ερώτημα. Αυτός ο Αυτόματος Στιλογράφος δεν έχει ενεργήσει μόνο εδώ. Κι επιπλέον, τι άλλο μπορώ να κάνω εδώ; Να αναζητήσω τη Λεγεώνα; Δεν θα είναι εύκολο πράγμα. Καθόλου εύκολο, και έξω από την ειδικότητά μου. Θα χρειαστώ ανθρώπους που σχετίζονται με τον υπόκοσμο... και ίσως στο τέλος να μη γίνει και τίποτα.

«Θα επιστρέψουμε στη Νίρβεκ,» είπε. «Θέλω να δω αν είναι αληθινό το ενέχυρο και η έδρα που έχει δηλώσει εκεί ο Αυτόματος Στιλογράφος.»

«Πιστεύετε ότι θα είναι, κυρία Επόπτρια;» έκανε ο Χρίστος.

«Είμαι βέβαιη πως *δεν* θα είναι. Ίσως, όμως, στη Νίρβεκ να καταφέρω να βρω κάποιο καλύτερο στοιχείο για να ακολουθήσουμε.»

«Τέλος πάντων. Θέλετε φύλαξη γι'απόψε;»

Η Έρση κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αποκλείεται να επιχειρήσουν τίποτα, όποιοι κι αν είναι. Τι να φοβηθούν; Δεν έχω κανένα ίχνος τους, ουσιαστικά. Αυτά που έγιναν, αναμφίβολα, θα τα περίμεναν αμέσως μόλις η τράπεζα εντόπιζε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

»Το πρωί, φεύγουμε για Νίρβεκ πάλι. Να ενημερώσετε τον Ευγένιο.»

3·

Αν και η Έρση όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε μια κάποια ανησυχία, η νύχτα δεν αποδείχτηκε επεισοδιακή, και το πρωί πήγε στον Αερολιμένα της Θακέρκοβ για να πετάξει για Νίρβεκ ξανά, μέσα στη *Φωνή του Ουρανού*.

«Το πράγμα έμπλεξε, κυρία Επόπτρια;» τη ρώτησε ο Ευγένιος προτού ξεκινήσει να πιλοτάρει το σκάφος.

«Ναι· και το μπλέξιμο μάλλον δεν είναι μικρό,» αποκρίθηκε η Έρση.

«Μετά, θα επιστρέψουμε πάλι στη Θακέρκοβ;»

«Ανάλογα. Μπορεί να πετάξουμε και κατευθείαν για Μέλβεροηθ. Θέλω να δω πρώτα τι θα βρω στη Νίρβεκ.»

Το αεροπλάνο απογειώθηκε και σε καμια ώρα έφτασε στον προορισμό του. Προσγειώθηκε στον Αερολιμένα της Νίρβεκ, και η Έρση σηκώθηκε από τη θέση της.

«Να σας συνοδέψουμε, κυρία Επόπτρια;» τη ρώτησε ο Χρίστος.

«Ναι, ελάτε,» αποκρίθηκε εκείνη· γιατί, παρότι δεν είχε συμβεί τίποτα που να την έχει κάνει να φοβάται, είχε την αίσθηση ότι βρισκόταν μπροστά σε κάτι μεγάλο και αόρατο, κι επομένως τρομαχτικό.

Κάθισε στο τιμόνι του οχήματός της και οι δύο σωματοφύλακες κάθισαν στις πισινές θέσεις. Η πόρτα του αεροσκάφους άνοιξε και η ράμπα κατέβηκε, και η Έρση οδήγησε το τρίκυκλο έξω από τη *Φωνή του Ουρανού*.

Δεν καθυστέρησε καθόλου με το να πάει στο ξενοδοχείο· πήγε κατευθείαν στο υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, όπου οι υπάλληλοι ξαφνιάστηκαν που την ξαναείδαν. Δεν ήταν συνηθισμένο η Ιπτάμενη Επόπτρια να κάνει δύο τόσο κοντινές επισκέψεις.

Η Θεώνη Ανεμόπνοη, η Διευθύντρια του υποκαταστήματος, ταράχτηκε από την εμφάνιση της Έρσης, όταν εκείνη μπήκε στο γραφείο της. «Κυρία Επόπτρια!» είπε καθώς σηκωνόταν όρθια φτιάχνοντας ασυναίσθητα τη φούστα της. Το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ, και τα μαλλιά της ξανθά και δεμένα κότσο, σφιχτά.

«Συγνώμη για τη δεύτερη επίσκεψη,» είπε η Έρση τυπικά, «αλλά πρέπει να κοιτάξω κάτι στο αρχείο σας.»

«Ασφαλώς. Ασφαλώς.» Η Θεώνη τής έκανε χώρο στο γραφείο της, για να καθίσει αν ήθελε και να χρησιμοποιήσει το σύστημα αποθήκευσης δεδομένων.

Η Έρση πλησίασε και κάθισε στη μαλακή πολυθρόνα. Πληκτρολόγησε, φέρνοντας στην οθόνη τις πληροφορίες σχετικά με το δάνειο στην εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος Α.Ε. – 300.000 ήλιοι: ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό. *Μάλιστα…*

σκέφτηκε, κοιτάζοντας τα στοιχεία της έδρας στη Νίρβεκ, καθώς και τα στοιχεία του ενέχυρου.

«Μπορώ να έχω το συμβόλαιο του δανείου;» ρώτησε τη Θεώνη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. Πήγε σ'ένα ντουλάπι, το άνοιξε, έψαξε τους φακέλους, πήρε έναν απ'αυτούς–

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε. Η Θεώνη, αμέσως, τον σήκωσε. «Μάλιστα,» είπε· και μετά: «Δεν μπορώ τώρα· είμαι απασχολημένη. Η Ιπτάμενη Επόπτρια είναι εδώ.» Έκλεισε τον δίαυλο και έδωσε στην Έρση τον φάκελο.

Εκείνη κοίταξε όλα τα στοιχεία της συναλλαγής, ακουμπώντας την πλάτη της στην πολυθρόνα. Ρώτησε τη Διευθύντρια, η οποία στεκόταν όρθια αντίκρυ της, με τα χέρια πλεγμένα μπροστά από τη ζώνη της: «Αυτές οι πληροφορίες, για την έδρα της εταιρείας και για το ενέχυρο, έχει εξακριβωθεί ότι είναι αληθινές;»

«Ναι, βεβαίως και είναι– Θέλω να πω, ναι, πρέπει να είναι αληθινές. Γιατί ρωτάτε;»

Η Έρση την ατένισε παρατηρητικά. *Νομίζει ότι θα τη δαγκώσω, για όνομα της Λόρκης! Τόσο άγρια είναι η όψη μου;* Αναστέναξε. «Δεν κάθεσαι;» πρότεινε, αφήνοντας τον πληθυντικό, μήπως η Θεώνη νιώσει πιο άνετα.

Η Διευθύντρια κάθισε αντίκρυ της.

Καλύτερα, τώρα. Η Έρση είπε: «Ο Αυτόματος Στιλογράφος έχει κάνει ήδη μία απάτη στο Υποκατάστημα Θακέρκοβ.» Και εξήγησε, συνοπτικά.

Τα μάτια της Θεώνης γούρλωσαν. «Και μπορεί να συμβαίνει το ίδιο κι εδώ;»

«Δεν θα το απέκλεια. Γι'αυτό ρωτάω – έχουν ελεγχθεί τα στοιχεία;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, μοιάζοντας πιο χαλαρή τώρα. «Όχι. Αν και σκοπεύαμε στο εγγύς μέλλον να επικοινωνήσουμε

με την εταιρεία· μας χρωστά ήδη δύο δόσεις. Δεν έχει πληρώσει ούτε μία φορά.»

«Ναι, το βλέπω αυτό,» είπε η Έρση. Και πληκτρολόγησε. «Θα πάω να ελέγξω αν τα στοιχεία είναι αληθινά.» Από το εκτυπωτικό μηχάνημα παραδίπλα ένα χαρτί άρχισε να βγαίνει, επάνω στο οποίο ήταν όλες οι πληροφορίες που θα χρειαζόταν η Επόπτρια για να ερευνήσει την υπόθεση.

«Να με ενημερώσετε αν διαπιστώσετε ότι κι εδώ έχει γίνει η ίδια απάτη,» ζήτησε η Θεώνη.

«Φυσικά και θα σε ενημερώσω,» αποκρίθηκε η Έρση. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πήγε να πάρει το εκτυπωμένο χαρτί.

Πρώτα, μια απλή κλήση.

Η Έρση, μέσα στο όχημά της, κάλεσε μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της την έδρα του Αυτόματου Στιλογράφου.

Καμία απάντηση.

«Τα ίδια κι εδώ...» μουρμούρισε. Έκλεισε τον πομπό και είπε: «Πάμε να δούμε από πιο κοντά.»

Ξεκίνησε το τρίκυκλο.

Σ'έναν σταθμό ενέργειας λίγο παρακάτω, σταμάτησε κι αγόρασε μια ενεργειακή φιάλη, την οποία ο Χρίστος προσάρμοσε στην ειδική θυρίδα στην πίσω μεριά του οχήματος, αντικαθιστώντας την προηγούμενη φιάλη η οποία είχε σχεδόν τελειώσει.

Η Έρση είδε την ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ να ανεβαίνει πάλι στο 100%, και οδήγησε το τρίκυκλο στο Χαμηλό Λιμάνι, μια περιοχή της Νίρβεκ δίπλα στον ποταμό Τάρνοφ, η οποία είχε πάρει αυτό το όνομα επειδή βρισκόταν πιο χαμηλά από άλλες συνοικίες και ορισμένες φορές, όταν ο ποταμός φούσκωνε, οι δρόμοι της πλημμύριζαν.

Η έδρα του Αυτόματου Στιλογράφου ήταν κάπου εδώ. Η Έρση έψαξε για τη διεύθυνση μέσα στη μικρή οθόνη του συστήματος του οχήματός της, όπου ήταν αποθηκευμένοι οι χάρτες αρκετών πόλεων της Σεργήλης. Βρήκε τον δρόμο που ήθελε και κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Σταμάτησε, τελικά, μπροστά σε μια παλιά πολυκατοικία που ο σοβάς της έμοιαζε να ξεφλουδίζει. Κατέβηκε από το όχημα και πήγε να κοιτάξει τα κουδούνια. Πουθενά δεν υπήρχε η επωνυμία του Αυτόματου Στιλογράφου, παρότι στο συμβόλαιο η έδρα ήταν στον πρώτο όροφο αυτής της πολυκατοικίας.

Η Έρση επέστρεψε στο τρίκυκλό της, λέγοντας στους σωματοφύλακες: «Πάμε να βρούμε τον ιδιοκτήτη.»

Ο ιδιοκτήτης ήταν ένας γέρος που είχε μια ταβέρνα κοντά στις αποβάθρες του ποταμού. Το δέρμα του ήταν γαλανό και ζαρωμένο, τα μούσια του γκρίζα και άγρια· μαλλιά δεν είχε σχεδόν καθόλου στο κεφάλι του. Η Έρση μπήκε στην ταβέρνα, μαζί με τους σωματοφύλακές της, και τον είδε να κάθεται σ’ένα τραπέζι με μια κούπα μπίρα από κοντά. Το πάτωμα σφουγγάριζε μια κοπέλα. Κανένας πελάτης δεν ήταν στο μαγαζί, εκτός από έναν τύπο που κοιμόταν σκυμμένος πάνω σ’ένα γωνιακό τραπέζι, προφανώς τύφλα στο μεθύσι.

Η Έρση, αφού ρώτησε ποιος ήταν ο ιδιοκτήτης, μίλησε με τον γέρο, δηλώνοντάς του πως δούλευε για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα και εξηγώντας του τι συνέβαινε με τον Αυτόματο Στιλογράφο.

«Κι εγώ τους ψάχνω τους λεχρίτες. Μου χρωστάνε νοίκια,» αποκρίθηκε ο ταβερνιάρης. «Είχαν έρθει και μου είχαν ζητήσει το σπίτι τότε που δεν είχα βάλει κανέναν μέσα κι έψαχνα, και τους τόδωσα. Μου είπαν ότι ήταν απ’αυτή την εταιρεία πώς-την-είπες, Αυτόματος Στιλογράφος. Δεν ήθελα να μπλέξω δικηγόρους και τέτοιες ιστορίες – ξέρεις, δε μ’αρέσουν τα μπουρδουκλώματα. Μου δώσαν μια διεύθυνση για να μπορώ να επικοινωνήσω μαζί τους και τους νοίκιασα το σπίτι. Στην

αρχή νόμιζα ότι όλα θα ήτανε κανονικά, αλλά μετά δεν πληρώνανε τίποτα. Τους έψαξα και δεν τους βρήκα. Άφαντοι είχανε γίνει. Ούτε τον καπνό τους να δεις.»

«Δηλαδή, τώρα δεν έχετε κανέναν τρόπο να επικοινωνήσετε μαζί τους;»

«Τι σου λέω, ρε κούκλα; Όχι. Έχουν γίνει καπνός. Το σπίτι που μου είχαν πει έχει εγκαταλειφτεί εδώ και καιρό. Κάποιοι κομπιναδόροι, είπα, θα είναι· και, όπως μου λες κι εσύ, τελικά είχα δίκιο ξανά!»

«Το σπίτι σας τώρα δεν το νοικιάζετε;»

«Ψάχνω νοικάρη,» αποκρίθηκε ο γέρο-ταβερνιάρης. «Κι αναγκάστηκα να μιλήσω και με δικηγόρο για να μη μπλέξω σε καμια ιστορία, να πούμε – και με το αζημίωτο ο τύπος, μου τα τσίμπησε κανονικότατα. Τέλος πάντω. Δεν υπήρχε πρόβλημα, μου είπε, γιατί έψαξε για εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος και βρήκε ότι *δεν υπάρχει*! Άκου να δεις, ε!»

«Αυτό δε σας είπα κι εγώ; Είναι εταιρεία-φάντασμα.»

«Τέλος πάντω. Θα πιείτε τίποτα, εσύ κι οι δυο δικοί σου;»

«Ευχαριστούμε, όχι,» είπε η Έρση. «Έχουμε δουλειά.»

«Τέλος πάντω. Νάστε καλά, να πούμε,» αποκρίθηκε ο γέρο-ταβερνιάρης και ρούφηξε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

«Δε φαίνεται να βγαίνει καμία άκρη,» είπε ο Χρίστος, καθώς βάδιζαν προς το σταθμευμένο όχημά τους.

«Θα βγει,» είπε η Έρση· «δεν είναι δυνατόν.»

Κάθισε πάλι στη θέση του οδηγού και οδήγησε το τρίκυκλο της στο μεγάλο λιμάνι, στη βόρεια μεριά της πόλης, που κοίταζε τη θάλασσα. Το ενέχυρο ήταν κάπου εδώ, και η Έρση δεν δυσκολεύτηκε να το βρει. Στο συμβόλαιο ήταν γραμμένο ως αποθήκη, και πράγματι αποθήκη ήταν, όπως φαινόταν. Κλειστή και λουκετωμένη. Η Έρση θα έπρεπε να ζητήσει πληροφορίες στην Πολεοδομία για να μάθει σε ποιον ανήκε, γιατί έτσι όπως την έβλεπε δεν υπήρχε καμια πινακίδα ή κάτι άλλο που να φανερώνει την ιδιοκτησία.

Με την Πολεοδομία της Νίρβεκ δεν ξέμπλεξε γρήγορα. Παρότι δήλωσε την ιδιότητά της ως Ιπτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, δεν την εξυπηρέτησαν αμέσως. Την άφησαν να περιμένει κάμποση ώρα προτού μια υπάλληλος πατήσει τελικά μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του συστήματός της για να δει σε ποιον ανήκε η αποθήκη. Όπως υποψιαζόταν η Έρση, δεν ανήκε σε καμια εταιρεία με επωνυμία Αυτόματος Στιλογράφος, αλλά σ'έναν έμπορο με το όνομα Φιλοπολίτης Τασνικέφ.

Ήταν μεσημέρι πλέον, και η Έρση πεινούσε και ήταν κουρασμένη. Μαζί με τον Χρίστο και τη Λυκία πήγε στο *Ακρωτήρι* και τους φιλοξένησε στη σουίτα της (ήταν, άνετα, αρκετά μεγάλη για όλους), παραγγέλνοντας φαγητό και για τους τρεις τους.

«Τι εμπορεύεται αυτός ο Τασνικέφ;» ρώτησε ο Χρίστος καθώς έτρωγαν.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Έρση. «Ως έμπορος είναι δηλωμένος στην Πολεοδομία· τίποτα περισσότερο.»

«Θα πρέπει τώρα να ψάξουμε και γι'αυτόν;» ρώτησε η Λυκία, που η ιδέα δεν έμοιαζε να την ενθουσιάζει.

«Τι άλλη επιλογή έχουμε;»

Μετά το φαγητό, η Έρση ξάπλωσε και έκανε ανήσυχο ύπνο, καθώς το μυαλό της ήταν μπερδεμένο από την έλλειψη στοιχείων. Τα πάντα έμοιαζαν να οδηγούν ώς ένα σημείο και μετά... δεν υπήρχε, ξαφνικά, κανένας δρόμος.

Ξυπνώντας, έκανε ένα γρήγορο ντους. *Ελπίζω ο Τασνικέφ να έχει κάτι να μας πει,* σκέφτηκε καθώς, μετά, στέγνωνε τα μαλλιά της. Αλλά, στην πραγματικότητα, πίστευε πως ούτε κι αυτός θα είχε να δώσει καμια ουσιαστική πληροφορία. Όποιοι κι αν ήταν που είχαν στήσει την απάτη, δεν ήταν ερασιτέχνες· ήταν πολύ, *πολύ* καλά δικτυωμένοι, και ήξεραν επίσης καλά να καλύπτουν τα ίχνη τους.

Η Έρση ντύθηκε με δερμάτινο παντελόνι, μπότες, πουκάμισο, και κάπα – τελείως διαφορετικά απ'ό,τι συνήθιζε όταν πήγαινε στη δουλειά της, γιατί τώρα η αλήθεια ήταν πως αυτή η παράξενη υπόθεση ξέφευγε από τα κανονικά πλαίσια της δουλειάς της.

Ο Χρίστος και η Λυκία ήταν ήδη έτοιμοι, πάντοτε τυπικοί κι οι δυο τους.

«Ξεκινάμε,» είπε η Έρση, κι έφυγαν από το ξενοδοχείο.

Ύστερα από μια μικρή περιπλάνηση στο λιμάνι της Νίρβεκ βρήκαν πού είχε ο Φιλοπολίτης Τασνικέφ το κατάστημά του, απλώς ρωτώντας άλλους εμπόρους της περιοχής. Ήταν αρκετά γνωστός όπως φαινόταν. Πουλούσε ανταλλακτικά για πλοία. Η Έρση επισκέφτηκε το μαγαζί του και ζήτησε να τον δει. Της είπαν ότι το αφεντικό έλειπε, και δεν ήταν βέβαιοι πότε ακριβώς θα επέστρεφε. Ήθελε η κυρία να του πουν κάτι;

«Ευχαριστώ, όχι,» αποκρίθηκε η Έρση. «Θέλω να μιλήσω στον ίδιο.» Και, περνώντας ανάμεσα από κιβώτια, μεγάλες προπέλες, τυλιγμένα ιστία, και κουπιά, έφυγε από το κατάστημα.

«Σκατά...» μούγκρισε καθίζοντας στον καναπέ, στη σουίτα της στο *Ακρωτήρι*. «Η Κεντρική Διοίκηση θα τσαντιστεί άγρια μ'αυτή την ιστορία, και δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Απολύτως τίποτα...»

«Καλύτερα να συνεχίσετε τις επισκέψεις στα υποκαταστήματα, κανονικά,» πρότεινε η Λυκία, καθισμένη αντίκρυ της, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Δε με πληρώνουν μόνο γι'αυτό,» είπε η Έρση. «Αλλά... μάλλον έχεις δίκιο. Αν μη τι άλλο, θα δω αν ο Αυτόματος Στιλογράφος έχει κάνει τα ίδια κι αλλού. Πιο καλά να έχουμε μια γενική εικόνα προτού κινηθούμε.»

Η Λυκία ένευσε. «Ναι, ακριβώς.»

Ο Χρίστος, που βημάτιζε μέσα στο σαλόνι της σουίτας μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στο χέρι, ήταν σιωπηλός και σκεπτικός.

Η Έρση στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι νομίζεις εσύ, Χρίστο;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, σαν να μην ήξερε τι ακριβώς ν'απαντήσει. Μετά είπε, παύοντας να βηματίζει: «Προτού αρχίσω να δουλεύω σαν σωματοφύλακας, ήμουν μισθοφόρος· και για λίγο, ανάμεσα στις δουλειές του μισθοφόρου και του σωματοφύλακα, ήμουν ιδιωτικός ερευνητής. Και έχω δει... κάποιες καταστάσεις. Περιπτώσεις με κλοπές. Μεγάλες κλοπές, όπως αυτή τώρα, περίπου...»

«Μπορείς, λοιπόν, να κάνεις κάποια υπόθεση;» τον ρώτησε ευθέως η Λυκία.

«Μέχρι στιγμής, βλέπουμε ένα δίκτυο να εκτείνεται, τουλάχιστον, από τη Νίρβεκ ώς τη Θακέρκοβ. Ένα δίκτυο που δεν έχουμε *ιδέα* πώς παίρνει ό,τι πληροφορίες θέλει...» Έμοιαζε περισσότερο να μιλά στον εαυτό του· είχε πάλι αρχίσει να βηματίζει. Αφήνοντας το μισοτελειωμένο ποτήρι του στο τραπέζι, είπε: «Δεν ξέρω... Έχω την περιέργεια να μάθω ώς πού φτάνει η επιρροή του. Αν διαπιστώσουμε ότι φτάνει, για παράδειγμα, ώς την Ύγκρας, ή ώς την Άκρη, τότε θα πρέπει ν'αρχίσουμε πραγματικά ν'ανησυχούμε.»

Η Έρση αισθάνθηκε μια ψύχρα να τη διατρέχει από πάνω ώς κάτω. «Τι δίκτυο μπορεί να είναι αυτό; Μόνο οι πράκτορες της Παντοκράτειρας έχουν τέτοιο δίκτυο!»

Ο Χρίστος κούνησε το κεφάλι του. «Υπάρχουν κι άλλοι. Οι επαναστάτες, σας το ξαναλέω, έχουν αρκετά μεγάλη επιρροή· δεν είναι κανείς να τους υποτιμά–»

«Μα, γιατί να χτυπήσουν εμάς; Σκοπός τους είναι να διώξουν την Παντοκράτειρα από τη Σεργήλη.»

«Ναι, αλλά ίσως απλά να χρειάζονταν τα χρήματα για να χρηματοδοτήσουν κάποια επιχείρησή τους. Δεν μπορείς να ξέ-

ρεις ακριβώς... Κι επίσης, πιθανώς να είναι άλλοι, ούτε Παντοκρατορικοί πράκτορες ούτε επαναστάτες.»

Η Έρση συνοφρυώθηκε.

Ο Χρίστος στράφηκε να την ατενίσει καταπρόσωπο. «Υπάρχουν διάφορα δίκτυα στον υπόκοσμο της Σεργήλης, κυρία Επόπτρια. Ορισμένα, μάλιστα, συνεργάζονται με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας ή με τους επαναστάτες· ορισμένα, όχι. Σας το λέω εκ πείρας. Αυτοί που είναι έξυπνοι, πάντως, προτιμούν τη συνεργασία με τους Παντοκρατορικούς – για να επιβιώσουν. Αυτοί που είναι, έτσι κι αλλιώς, καταδικασμένοι πάνε με τους επαναστάτες. Και οι ανόητοι δεν είναι με κανέναν, και κινδυνεύουν συνέχεια.»

«Κι εσύ,» τον ρώτησε η Λυκία, «με ποιους λες ότι έχουμε να κάνουμε;»

«Δεν μπορώ να πω τίποτα· είναι πολύ νωρίς ακόμα.» Ο Χρίστος δεν έμοιαζε να θέλει να το συζητήσει άλλο. Πήγε και κάθισε σε μια καρέκλα του τραπεζιού. Άναψε ένα τσιγάρο, πήρε μια τζούρα, φύσηξε καπνό προς το ταβάνι.

4.

Ο Αερολιμένας της Μέλβεργηθ ήταν σχετικά μικρός. Κυρίως οι Παντοκρατορικοί τον χρησιμοποιούσαν για δικές τους δουλειές, γι’αυτό κιόλας βρισκόταν μερικά χιλιόμετρα βόρεια του Παντοκρατορικού Στρατοπέδου, έξω από την πόλη. Ωστόσο, υπήρχαν και σημεία του αεροδρομίου όπου προσγειώνονταν επιβατηγά και ιδιωτικά αεροπλάνα.

Σ’ένα από αυτά τα σημεία ήταν που προσγειώθηκε και η *Φωνή του Ουρανού*, ώστε η Ιπτάμενη Επόπτρια Έρση’μορ Κάρινλωφ να επισκεφτεί το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα που βρισκόταν στη Μέλβεργηθ. Το ξενοδοχείο που

την περίμενε ονομαζόταν *Η Καρδιά της Πόλης*, και ήταν στο Σταυροδρόμι, το πιο πολυσύχναστο μέρος της Μέλβεργηθ, όπως έλεγαν. Η Έρση πήγε εκεί μαζί με τους σωματοφύλακές της, και τους φιλοξένησε στη σουίτα της, η οποία ήταν αρκετά ψηλά για να έχει μια πολύ καλή θέα της πόλης. Από εδώ μπορούσες να δεις ώς τον Σταθμό, όπου συναντιόνταν τέσσερις μεγάλες σιδηροδρομικές γραμμές, μία από το βορρά, μία από το νότο, μία από την ανατολή, και μία από τη δύση. Η Μέλβεργηθ, αν μη τι άλλο, ήταν κόμβος.

Η Έρση είπε στον Χρίστο και στη Λυκία να μείνουν στο ξενοδοχείο, καθώς έπαιρνε τα πράγματά της για να επισκεφτεί το υποκατάστημα του Χρηματοφύλακα.

«Δε μας χρειάζεστε, κυρία Επόπτρια;» ρώτησε ο πρώτος.

«Δε νομίζω ότι κινδυνεύω τώρα, και καλύτερα να μη δίνω την εντύπωση πως φοβάμαι ότι κάποιος θα μου επιτεθεί,» αποκρίθηκε η Έρση, και η όψη στο πρόσωπο του Χρίστου τής είπε σιωπηλά ότι ενέκρινε την απόφασή της.

Το υποκατάστημα δεν ήταν μακριά από την *Καρδιά της Πόλης*: κοντά στο Σταυροδρόμι βρισκόταν, στο Κέντρο της Μέλβεργηθ. Η Έρση δεν πήρε το όχημά της· πήγε με τα πόδια. Κάτω από το σακάκι του ταγέρ της ήταν κρυμμένο το μικρό πιστόλι που της είχε δώσει ο Χρίστος, για παν ενδεχόμενο. Ο σωματοφύλακας επέμενε να το πάρει μαζί της προτού φύγει από το ξενοδοχείο. Και μάλλον είχε δίκιο: πάντα πρέπει κανείς να είναι προσεχτικός, ειδικά όταν νομίζει πως έχει αρχίσει να μπλέκει σε μια παράξενη ιστορία. Ωστόσο δεν χρειάζεται να φτάνει και στα όρια της παράνοιας. Η Έρση πραγματικά αμφέβαλλε ότι τώρα την παρακολουθούσαν όποιοι κι αν ήταν αυτοί που είχαν στήσει την απάτη με τον Αυτόματο Στιλογράφο.

Φτάνοντας στο υποκατάστημα της τράπεζας, ζήτησε να δει τον Διευθυντή, κύριο Γρύπα Νίλκρενωφ. Οι υπάλληλοι τής είπαν ότι αυτή την ώρα ο Διευθυντής μιλούσε μ'έναν άλλο κύριο, και η Έρση αποκρίθηκε να μην τον ενοχλήσουν, θα περίμενε.

Όταν ο πελάτης έφυγε, η Επόπτρια πέρασε στο γραφείο του Γρύπα Νίλκρενωφ, κι εκείνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και τη χαιρέτησε δια χειραψίας, μοιάζοντας, όπως πάντα, έτοιμος να σκάσει από το πάχος. Της είπε πόσο χαιρόταν που την ξαναέβλεπε, και φαινόταν, μάλιστα, να το εννοεί. Σίγουρα δεν τη φοβόταν, όπως η Διευθύντρια του Υποκαταστήματος Νίρβεκ.

«Πώς είστε, κύριε Νίλκρενωφ; Καλά;»

«Προσπαθούμε,» αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας και ξανακαθίζοντας στην πολυθρόνα του. «Να κεράσω κάτι;»

«Έναν καφέ αν έχετε την καλοσύνη. Μέτριο. Σάρντλιο, αν υπάρχει.»

Ο Διευθυντής άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο πλάι του και παράγγειλε έναν καφέ.

Η Έρση φόρεσε τα γυαλιά της και έστρεψε το πληκτρολόγιο και την οθόνη του αποθηκευτικού συστήματος προς το μέρος της, ξεκινώντας να κάνει τους τυπικούς της ελέγχους. Ο καφές σύντομα ήρθε, κι επίσης ο Διευθυντής τής έφερε μια στοίβα χαρτιά για να κοιτάξει.

Η Έρση δεν άργησε να δει ότι ο Αυτόματος Στιλογράφος είχε πάρει δάνειο κι από εδώ, ύψους 200.000 ήλιων. *Τα κέρατα του Κάρτωλακ! 300.000 στη Νίρβεκ, 500.000 στη Θακέρκοβ, 200.000 εδώ – σύνολο, ένα γαμημένο εκατομμύριο ήλιοι! Πού πήγαν όλα αυτά τα χρήματα;*

Το σύστημα έγραφε ότι ο Αυτόματος Στιλογράφος χρωστούσε τρεις δόσεις. *Γιατί δεν εκπλήσσομαι;* Στρεφόμενη στον κύριο Νίλκρενωφ, ρώτησε: «Αυτός ο Αυτόματος Στιλογράφος… τι συμβαίνει με το δάνειο που έχει πάρει;»

«Δεν έχουν πληρώσει τίποτα από τότε που πήραν τα λεφτά. Τους καλέσαμε επανειλημμένως μέσω διαύλου, αλλά δεν απαντούν. Τους έχω βάλει πρόστιμο. Κι αν συνεχίσουν αυτή την τακτική σκοπεύω να τους κυνηγήσω νομικά.»

«Άδικος κόπος, κύριε Νίλκρενωφ.»

Ο Διευθυντής βλεφάρισε, παραξενεμένος. «Τι εννοείτε;»

Η Έρση τού μίλησε για την υπόθεση.

«Δεν είναι δυνατόν!» έκανε εκείνος, κι αμέσως πήγε κι έβγαλε τον φάκελο με το συμβόλαιο.

«Θα ερευνήσω να μάθω τι συμβαίνει και θα σας ενημερώσω,» του είπε η Έρση. «Πρώτα, όμως, θα ολοκληρώσω τους ελέγχους μου εδώ.»

Ο Γρύπας Νίλκρενωφ δεν διαφώνησε, αν και έμοιαζε τσαντισμένος. Έμοιαζε να θέλει να κάνει κάτι τώρα αμέσως.

Μετά από λίγο, τη ρώτησε: «Να στείλω ανθρώπους να δουν, τουλάχιστον, σε ποιον ανήκει η υποτιθέμενη έδρα και το ενέχυρο, όσο εργάζεστε, κυρία Επόπτρια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση, «θα με βοηθούσε.» Και πράγματι, θα τη γλίτωνε από μερικές ώρες αναζήτησης.

Το μεσημέρι, κατά τις τέσσερις, επέστρεψε στο ξενοδοχείο, και ήταν κουρασμένη. Κλότσησε τα παπούτσια της, έβγαλε το σακάκι της, και κάθισε στον καναπέ, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Ο Χρίστος και η Λυκία είχαν φάει, και τη ρώτησαν τι ήθελε να της παραγγείλουν. «Κάτι ελαφρύ,» απάντησε η Έρση, φυσώντας καπνό προς το ταβάνι και τρίβοντας το αριστερό της μάτι με το ελεύθερο χέρι.

Η Λυκία πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο. Ο Χρίστος ρώτησε την Επόπτρια: «Τα ίδια κι εδώ;»

«Ναι. Κι έχω αυτά τα στοιχεία για τους φίλους μας.» Άνοιξε την τσάντα της κι από μέσα έβγαλε δύο χαρτιά με τις πληροφορίες για την έδρα και το ενέχυρο – που, φυσικά, ούτε το ένα ανήκε στον Αυτόματο Στιλογράφο ούτε το άλλο.

Ο Χρίστος πήρε στα χέρια του τα χαρτιά και τα κοίταξε, συνοφρυωμένος. «Χμμμ... Καλά, η έδρα ανήκει σε κάποιον ιδιώ-

τη. Το ενέχυρο γράφει ότι είναι Παντοκρατορική Ιδιοκτησία, όμως!»

Η Έρση αναστέναξε. «Ναι, θα τρελαθούμε τελείως...»

«Εν ολίγοις, κάποιοι πήραν άνετα τα στοιχεία ενός οικήματος που ανήκει στην Παντοκράτειρα για να το χρησιμοποιήσουν σε μια κομπίνα. Ή τρελοί είναι, ή πανίσχυροι, ή δουλεύουν για την Παντοκράτειρα.»

«Και τι προτείνεις; Να το αναφέρουμε στους Παντοκρατορικούς;»

«Αν είναι μπλεγμένοι στην απάτη, τι νόημα θα έχει;» Ο Χρίστος τής επέστρεψε τα χαρτιά.

«Δεν είναι δυνατόν αυτοί να κλέβουν λεφτά από εμάς. *Γιατί* να το κάνουν;»

Ο Χρίστος κούνησε το κεφάλι, και κάθισε πλάι της στον καναπέ. Δεν έδωσε καμία απάντηση.

«Δεν έχω όρεξη να μπερδευτώ με τους Παντοκρατορικούς τώρα,» είπε η Έρση, τελικά, καθώς σηκωνόταν για να σβήσει το τσιγάρο της στο τασάκι. «Θα πάμε, το απόγευμα, να ρίξουμε μια ματιά στο ενέχυρο κι αυτό είναι όλο. Στον ιδιοκτήτη της έδρας θα μιλήσω, όμως.» Γέλασε κοφτά. «Είναι αστείο το γεγονός ότι αναφέρομαι σ'αυτά τα οικήματα ως 'έδρα' και 'ενέχυρο' – ούτε το ένα είναι, ούτε το άλλο!»

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε· το φαγητό είχε έρθει.

Η Λυκία πήγε ν'ανοίξει.

Το ενέχυρο ήταν ένα διώροφο οίκημα στον Λιθοξόο, μια περιοχή όχι και τόσο μακριά από το Παντοκρατορικό Στρατόπεδο. Τα πατζούρια στα παράθυρά του ήταν κλειστά, κι ένας άντρας στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι του, ακουμπώντας τα χέρια στα κάγκελα.

Με οικία έμοιαζε.

Η Έρση αποφάσισε να μην πλησιάσει περισσότερο. Προφανώς, οι Παντοκρατορικοί το είχαν για δικές τους δουλειές, κι εκείνη δεν ήθελε μπλεξίματα μαζί τους. Μπήκε πάλι στο τρίκυκλο όχημά της και οδήγησε μέχρι που έφτασε σ'έναν δρόμο κοντά στο Σταυροδρόμι. Σταμάτησε και βγήκε, κάνοντας νόημα στον Χρίστο και στη Λυκία να περιμένουν.

Πλησίασε ένα μονώροφο οίκημα ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες, το οποίο δεν έμοιαζε να βρίσκεται σε καλή κατάσταση. Οι τοίχοι του ήταν βρόμικοι, και οι σοβάδες ξεφλούδιζαν από επάνω τους. Ένα ανοιχτό πατζούρι φαινόταν έτοιμο να πέσει. Το ξύλο της εξώπορτας είχε βαθιές ρυτίδες και γκράφιτι. Καθώς πήγαινε κοντά, η Έρση διέκρινε το προφίλ ενός κρανίου αλόγου, ένα αντρικό γεννητικό όργανο, και μερικές λέξεις:

κοινη::γος

κακιαΖμενη

θανατος και πανουκλα στους έξω!!

Αυτό ήταν το σπίτι του Κρίνου Καλόδρομου, ιδιοκτήτη της υποτιθέμενης έδρας του Αυτόματου Στιλογράφου.

Δεν πάει να μείνει, καλύτερα, στο οίκημα που νοικιάζει;

Η Έρση είδε ότι το κουδούνι ήταν σπασμένο, έτσι ύψωσε τη γροθιά της και χτύπησε την πόρτα. Δυνατά, γιατί από μέσα ακουγόταν μουσική. Κραυγαλέες Αλεπούδες ήταν το συγκρότημα, σίγουρα· και το τραγούδι;... ναι, σωστά: *Με τις Ουρές στον Αέρα και τα Μάτια στη Γη*.

Κανένας δεν απάντησε στο χτύπημα της Έρσης, κι εκείνη ξαναχτύπησε δυνατότερα.

«*Ποιοοοος;*» ακούστηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Θέλω να σας μιλήσω για λίγο!» φώναξε η Έρση. «Ανοίξτε μου!» Τι περίμενε ο τύπος; Να του πει ουρλιάζοντας ποια ήταν;

Η πόρτα, τελικά, άνοιξε κι ένας άντρας παρουσιάστηκε, γυμνός εκτός από μια μαύρη περισκελίδα, και φανερά καυλωμένος. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο σαν χαρτί, και γεμάτο με

δερματοστιξίες που απεικόνιζαν φλόγες. Είχε μαύρα μαλλιά, μακρύ πρόσωπο, και γένι στο σαγόνι.

Στηρίχτηκε στο πλαίσιο της πόρτας με το ένα χέρι. «Πώς μπορώ να βοηθήσω;» ρώτησε, μιλώντας με τρόπο που έδειχνε ότι ήταν μαστουρωμένος.

Κάτι μού λέει ότι θα συνεννοηθούμε υπέροχα... σκέφτηκε ειρωνικά η Ἔρση. Καθάρισε τον λαιμό της. «Συγνώμη που ενοχλώ,» είπε. «Ονομάζομαι Ἔρση᾽μορ Κάρινλωφ, κι έρχομαι εκ μέρους της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλακας, για μια υπόθεση που σας αφορά εν μέρει. Μπορώ να περάσω;»

Ο άντρας την κοίταζε από πάνω ώς κάτω. «Καλά, πέρνα...» είπε, σχεδόν αδιάφορα, και στρέφοντάς της την πλάτη βάδισε μέσα στο σπίτι.

Η Ἔρση (σκεπτόμενη *Ο τύπος είναι πυροβολημένος*) τον ακολούθησε κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Βρέθηκε σ᾽ένα καθιστικό που ήταν άνω-κάτω: φαγητά αφημένα πάνω σ᾽ένα τραπεζάκι· τα μαξιλάρια από δω κι από κει στις καρέκλες και στον καναπέ· ένας μισοσπασμένος καθρέφτης στον τοίχο· ένας τηλεοπτικός δέκτης ανοιχτός, προβάλλοντας το κανάλι *Διέξοδος*. Η μουσική ερχόταν από κάποιο άλλο δωμάτιο.

Μια γυναίκα βγήκε από μια πόρτα. Κοντή, με δέρμα λευκόροζ, και μαλλιά μαύρα, σγουρά, κομμένα στον ώμο. Ήταν ξυπόλυτη και τυλιγμένη με μια κίτρινη ρόμπα με μαύρες λωρίδες.

«Κωλογαμιόλη!» φώναξε. «Ἐφερες κι άλλη γυναίκα!»

«Μόνη της ήρθε, μωρό,» αποκρίθηκε ο λευκόδερμος άντρας.

«Από την τράπεζα είμαι,» είπε η Ἔρση στη μελαχρινή γυναίκα.

Εκείνη την αγνόησε, φωνάζοντας στον άντρα: «Αρκουδοκουράδες, παλιομαλάκα! Πόσο καιρό την πηδάς, ε; Τη φέρνεις εδώ στη ζούλα όταν είμ᾽αλλού;» Φαινόταν κι αυτή μαστουρωμένη έτσι όπως μιλούσε και βάδιζε. Επίσης, το βλέμμα της ήταν θολό. Τι είχαν καπνίσει;

«Ρε μωρό, δεν την ξέρω την τέτοια, να πούμε, σου λέω αλήθεια, γαμώ το μουνί της Λόρκης, γαμώ!» είπε ο άντρας, τεντώνοντας τα χέρια του προς τα κάτω, εκνευρισμένα.

Η Ἔρση έκανε να πλησιάσει τη γυναίκα, λέγοντας: «Από την τράπεζα είμαι. Δεν τον ξέρω τον άντρα σου. Απλώς κάτι θέλω να τον ρω–» Τινάχτηκε πίσω καθώς η γυναίκα προσπάθησε να τη χαστουκίσει αδέξια.

«Μη μιλάς εσύ! Δε σου μιλάω εσένα! *Τσουλί! Γαμιόλα!*» Στράφηκε στον άντρα πάλι. «Διώξ᾽την έξω, τώρα! Για να μιλήσουμε! Να μου πεις ποια είναι, κι από πότε μού την τραβάς εδώ και δεν το ξέρω!»

Η όψη του άντρα είχε αγριέψει τώρα. «*Δεν την ξέρω, λέμε!*» γκάριξε. «*Σκασμός πια!*»

Η γυναίκα, βρίζοντας χυδαία, όρμησε καταπάνω του προσπαθώντας να τον χτυπήσει. Εκείνος την άρπαξε από τον ώμο, τη στριφογύρισε απότομα (αξιοσημείωτο, δεδομένου ότι ήταν μαστουρωμένος), την έριξε στον καναπέ μπρούμυτα, και κρατώντας την κάτω άρχισε να την ξυλοκοπά στα πισινά ενώ εκείνη ούρλιαζε και συνέχιζε να τον βρίζει. Η ρόμπα της είχε σηκωθεί, κουκουλώνοντας το κεφάλι της, κι από κάτω η γυναίκα δεν φορούσε τίποτα.

Αυτοί είναι τελείως τρελοί, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! «Εντάξει,» είπε η Ἔρση, «αρκετά! Αρκετά! Αυτή δεν είναι καλή στιγμή, μάλλον. Θα περάσω μια άλλη στιγμή.» Προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Στάσου, ρε τέτοια!» της είπε ο άντρας, δίνοντας ένα τελευταίο χτύπημα στα πισινά της γυναίκας του και αφήνοντάς την πάνω στον καναπέ. «Στάσου. Κάτι ήθελες να πεις. Πες το να ξεμπερδεύουμε εδώ... Ποια είπες πως είσαι, κατ᾽αρχήν;»

Ἐντάξει... λες και θα συνεννοηθούμε. «Το όνομά μου είναι Ἔρση᾽μορ Κάρινλωφ. Είμαι από την τράπεζα Σεργήλιος Χρηματοφύλακας.»

Ο άντρας έξυσε τα μαλλιά του, ενώ η γυναίκα έκλαιγε, ακόμα πάνω στον καναπέ. «Μάλιστα...»

«Είστε ο κύριος Κρίνος Καλόδρομος;»

«Μάλιστα.»

«Έχετε νοικιάσει ένα διαμέρισμα σε μια εταιρεία με επωνυμία Αυτόματος Στιλογράφος, σωστά;»

«Εεεμμμ... όχι, δε νομίζω.»

Η Έρση τού είπε τη διεύθυνση του διαμερίσματος. «Δικό σας δεν είναι;»

«Εε, ναι, είναι, βέβαια, είναι. Του παππού μου, ξέρεις. Μου τόχε γράψει ο γέρος. Σε κάποια ήταν εντάξει, ο λεχρίτης–»

«Διώξ'τη, ρε Κρίνε!» ούρλιαξε ξαφνικά η μελαχρινή γυναίκα, έχοντας ανασηκωθεί πάνω στον καναπέ. «Θέλει να μας κλέψει!»

«Ε σκάσε πια, γαμώ την πουτάνα μου, γαμώ, να καταλαβηθούμε!» φώναξε ο Κρίνος, αγριοκοιτάζοντάς την· κι εκείνη ζάρωσε πάνω στον καναπέ, μαζεύοντας την κιτρινόμαυρη ρόμπα γύρω της.

«Το σπίτι ήταν του παππού σας και τώρα είναι δικό σας, σωστά;» είπε η Έρση.

«Ναι, όπως τα λες.»

«Και το νοικιάζετε, σωστά;»

«...Όχι. Το δίνω κάπου-κάπου για να ξεπληρώνω κάτι χάρες και τέτοια. Εντάξει, δεν παίζει χρήμα.» Μειδίασε.

Τι ακριβώς μου λέει ο τύπος; «Την εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος την ξέρετε;»

«Μπα, δε νομίζω. Τι πουλάνε;»

Η Έρση τού εξήγησε ότι η εν λόγω εταιρεία είχε δηλώσει ως έδρα της το διαμέρισμά του, και του είπε επίσης ότι είχε πάρει ένα μεγάλο δάνειο από τον Χρηματοφύλακα και είχε, μετά, εξαφανιστεί. *Ελπίζω να τα καταλαβαίνει όλ'αυτά μέσα από τη θολούρα...*

«Μμμ... ναι.» Ο Κρίνος είχε τώρα καθίσει πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του. «Κοίτα, κούκλα, δεν τους ξέρω. Κάποιοι είναι, ’ντάξει...» Σήκωσε τους ώμους του, μορφάζοντας.

Τι λέει, ο παλαβός! μούγκρισε εσωτερικά η Έρση. «Μέσα στο σπίτι σου ήταν,» του είπε. «Κάποιοι χρησιμοποίησαν το σπίτι σου για να κάνουν κομπίνα! Είναι σοβαρό!» *Για να δούμε, θα πάρει πρέφα...*

«Σώπα, ρε κούκλα. Σου είπα, για κάτι χάρες το δίνω λιγάκι. Τους χρωστάω και τους λέω πάρε κι εσύ λίγο το σπίτι να κάνεις τη δουλειά σου και να είμαστε εντάξει, να πούμε.»

«Τι τους χρωστάς;»

«Τίποτα διάφορα... πράματα που μου φέρνουν. Διάφορα.»

Ναρκωτικά. «Σε ποιους το είχες δώσει την τελευταία φορά;»

Ο Κρίνος συνοφρυώθηκε. «Τι σε νοιάζει εσένα;»

«Την τράπεζα ενδιαφέρει. Προσπαθούμε να βρούμε εκείνους που έκαναν την απάτη.» *Να δούμε πόσες φορές θα το πούμε αυτό!* «Εσύ δεν θα μπλέξεις πουθενά – σ’το εγγυώμαι.»

«Τι λε, ρε κούκλα; Δεν ξέρω τίποτα. Θες να με μαχαιρώσουνε καμια νύχτα;»

«Ποιοι; Αυτοί που σου φέρνουν τα πράγματα που θέλεις;»

«Εντάξει, τέλος.» Ο Κρίνος σηκώθηκε όρθιος. «Αυτά ήταν.»

«Κάποιο όνομα θέλω μόνο να μου πεις. Για να μιλήσω–»

«Σου είπα να τη βγάλεις έξω!» φώναξε η γυναίκα στον καναπέ. «Θέλει να μας σκοτώσει!»

«*Σκασμός!*» γκάριξε ο Κρίνος προς το μέρος της. Και προς την Έρση: «Αυτά ήταν. Δεν έχω άλλα να σου πω. Δεν ξέρω για δάνεια και τέτοια και τράπεζες. Δεν είναι δική μου δουλειά.»

«Μπορώ να σε πληρώσω,» του είπε η Έρση, «αν μου δώσεις μερικά ονόματα – ανθρώπους με τους οποίους μπορώ να επικοινωνήσω.»

Τα μάτια του στένεψαν δείχνοντας ενδιαφέρον. «Για πόσους ήλιους μιλάμε;»

«Εκατό;» Η Έρση άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε από μέσα δύο τραπεζογραμμάτια που ισοδυναμούσαν με εκατό ήλιους. Τα κράτησε εμπρός της, με το ένα χέρι – και τον είδε να δελεάζεται. Η όψη του έγινε πεινασμένη. «Σ'ενδιαφέρουν;»

Το χέρι του τινάχτηκε ξαφνικά, σαν φίδι, και της άρπαξε τα τραπεζογραμμάτια πολύ γρήγορα – *απίστευτα* γρήγορα για άνθρωπο μαστουρωμένο.

«Ε!» φώναξε η Έρση. «Τι–!»

«Δίνε του, κούκλα,» είπε ο Κρίνος, και τώρα η όψη του είχε γίνει επικίνδυνη, σχεδόν δολοφονική. «Την κάνεις από δω και τελειώσαμε.»

«Δεν τελειώσαμε όσο έχεις τα λεφτά μου!» Η Έρση έπιασε το μικρό πιστόλι μέσα απ'το σακάκι της· ο Κρίνος είδε την κίνηση και της άρπαξε τον πήχη, έστρεψε το χέρι της προς τα κάτω, επώδυνα. Η Έρση κραύγασε, και με το άλλο χέρι πάτησε ένα κουμπί στον πομπό στην τσέπη της, για να ειδοποιήσει τους σωματοφύλακές της.

«Τι πα να κάνεις εκεί, μαλακισμένη!» φώναξε ο Κρίνος, σπρώχνοντάς την και πετώντας την στο πάτωμα ενώ συγχρόνως της έπαιρνε το πιστόλι. «Την έχεις δει άγρια, ε!»

«Ναι, πέταξέ την έξω, πέταξέ την έξω!» ούρλιαξε η γυναίκα του καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ.

Ο Κρίνος άπλωσε το χέρι του για να πιάσει την Έρση απ'τα μαλλιά–

–όταν η εξώπορτα άνοιξε από μια ξαφνική κλοτσιά, σπάζοντας, και ο Χρίστος κι η Λυκία όρμησαν μέσα.

«Έξω ρε!» γκάριξε ο Κρίνος, αλλά, προτού προλάβει να κάνει τίποτα, ο Χρίστος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο στέλνοντάς τον πάνω σε μια καρέκλα η οποία ανατράπηκε μαζί του.

Η μελαχρινή γυναίκα πήγε να πιάσει ένα μαχαίρι από το τραπεζάκι. Η Λυκία την είδε εγκαίρως και την κλότσησε στον καρπό. Εκείνη ούρλιαξε κρατώντας το χέρι της κοντά της. Η

Λυκία τη γρονθοκόπησε ανάμεσα στα μάτια, και η γυναίκα έπεσε, αναίσθητη, στον καναπέ.

Ο Κρίνος προσπαθούσε να σηκωθεί, απλώνοντας τα χέρια του για να πιαστεί από τον τοίχο. Ο Χρίστος τον κοπάνησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Του άρπαξε το δεξί χέρι και, στρίβοντάς το πίσω απ᾽την πλάτη του, τον έβαλε μπρούμυτα πάνω στο χαμηλό τραπέζι.

«Δεν της είπα τίποτα, ρε! Τίποτα δεν της είπα! Τίποτα!» φώναξε ο Κρίνος, γρυλίζοντας απ᾽τον πόνο. «Τ᾽ορκίζομαι!»

«*Τίποτα;*» γκάριξε ο Χρίστος, ενώ η Έρση σηκωνόταν όρθια. «Τι τίποτα; Νομίζεις ότι δεν ξέρουμε, παλιομαλάκα;»

«Όχι ρε! Σου λέω, δεν της είπα, ρε!» Ο Κρίνος, σίγουρα, τον είχε περάσει για κάποιον άλλο, όχι για σωματοφύλακα της Έρσης.

«Πες μου ό,τι της είπες – *τώρα!*»

(*Προσποιείται πολύ καλά,* παρατήρησε η Έρση, λιγάκι έκπληκτη με τον Χρίστο. *Πολύ καλά.*)

«Όχι ρε, δεν ξέρει τίποτα για τη Δυναστεία. Τ᾽ορκίζομαι. Ούτε ένα όνομα. Τίποτα.»

«Τη *Δυναστεία*;» Ο Χρίστος τού έστριψε το χέρι δυνατότερα.

«ΑΑΑΑααααρρρχχχ...!» βόγκησε ο Κρίνος.

«Ποια Δυναστεία; *Ποια Δυναστεία;*»

«Δεν...; Δεν...;» ψέλλισε ο Κρίνος, καταλαβαίνοντας μάλλον ότι τον είχαν ξεγελάσει. «Τίποτα! Δεν ξέρω τίποτα! Πάρτε τα λεφτά της και φύγετε! Δεν ξέρω τίποτα!»

«Ποια Δυναστεία!» γρύλισε ο Χρίστος. «Αλλιώς θα σε σκοτώσω, πούστη. Αργά.»

Ο Κρίνος ανέπνεε βαριά, έμοιαζε στα όρια της λιποθυμίας. «Μόνο αυτό, φίλε, θα σ᾽το πω, ᾽ντάξει; Και μετά φεύγεις, ᾽ντάξει; Αλλιώς θα με καθαρίσουν.»

«Λέγε!»

«Η Σιδηρά Δυναστεία. Τέλος. Πήγαινε τώρα.»

«Θα μου πεις και τα υπόλοιπα τώρα.»

«Δεν έχω να σου πω κάτι,» αποκρίθηκε ο Κρίνος αγκομαχώντας. «Θα μας σκοτώσουν... όλους... Σ'το λέω.»

«Πού μπορώ να βρω τη Δυναστεία; Ένα όνομα πες μου, και κανένας δεν θα μάθει ό,τι το πήρα από σένα.»

«Ο Νεογνός, στο *Στενό Καπηλειό*.»

«Πού είναι το *Στενό Καπηλειό*;»

«Στη Χαραυγή,» απάντησε ο Κρίνος, και του είπε τη διεύθυνση.

Ο Χρίστος τού άφησε το χέρι. «Τη γλίτωσες σήμερα.»

Η Έρση είχε ήδη πάρει τα τραπεζογραμμάτια και το πιστόλι της από κάτω, και βγήκε από το σπίτι, νιώθοντας την αναπνοή της γρήγορη ακόμα και το πουκάμισό της να κολλάει επάνω της από τον ιδρώτα.

Ο Χρίστος και η Λυκία την ακολούθησαν.

5·

Το *Στενό Καπηλειό* ήταν ένα μπαρ στη Χαραυγή, μια γειτονιά στα νότια της Μέλβεργηθ. Ήταν υπόγειο. Κατέβαινες μερικά σκαλοπάτια και έφτανες στην είσοδό του.

Όταν η Έρση σταμάτησε το όχημά της σ'έναν κοντινό δρόμο, νύχτωνε.

Ο Χρίστος τής είπε: «Ίσως θα ήταν καλύτερα να μείνετε εδώ, κυρία Επόπτρια, και εγώ κι η Λυκία να μπούμε να ζητήσουμε αυτόν τον Νεογνό.»

Η Έρση κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όταν του μιλήσουμε θέλω να είμαι μπροστά. Εξάλλου, αυτή είναι δική μου δουλειά, όχι δική σας.

»Δε χρειάζεται, όμως, μπαίνοντας να φαίνεται ότι έρχομαι από κάποια εταιρεία,» είπε αλλάζοντας θέμα. Έβγαλε το σακάκι της, άνοιξε μερικά κουμπιά στον λαιμό του πουκαμίσου

της, ξεκούμπωσε τα μανικετόκουμπα και γύρισε τα μανίκια, φτάνοντάς τα πάνω απ᾽τον αγκώνα. «Πάμε,» είπε, και άνοιξε το σκέπαστρο του τρίκυκλου.

Βγήκε από το όχημα και, βλέποντας και τους δύο μισθοφόρους να βγαίνουν, παρατήρησε ότι ούτε η δική τους εμφάνιση πρέπει να ήταν κατάλληλη για το *Στενό Καπηλειό*.

«Νομίζω ότι ξέρω τι σκέφτεστε, κυρία Επόπτρια,» είπε ο Χρίστος. «Καλύτερα ν᾽αλλάξουμε κι εμείς την αμφίεσή μας.»

Η Έρση κατένευσε.

Η Λυκία και ο Χρίστος έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να πάψουν να μοιάζουν με σωματοφύλακες. Η πρώτη έβγαλε το πανωφόρι της, μένοντας με μια μαύρη φανέλα που φορούσε από κάτω και ρίχνοντας μια κάπα στους ώμους της, για να κρύβει το πιστόλι στη ζώνη της αλλά κι επειδή είχε ψύχρα τέτοια ώρα. Ο Χρίστος, παρομοίως, έβγαλε το πανωφόρι του, κάτω απ᾽το οποίο φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, και στους ώμους του έριξε μια κάπα.

Πλησίασαν τα σκαλοπάτια του *Στενού Καπηλειού* και τα κατέβηκαν. Έσπρωξαν την είσοδο και μπήκαν σ᾽ένα χώρο με χαμηλά τραπέζια, χαμηλό φωτισμό, και χαμηλή μουσική· η Έρση αναγνώριζε το τραγούδι: *Στις Όχθες Ξένων Ποταμών,* του συγκροτήματος Άκακοι Γρύπες. Στο μαγαζί δεν κάθονταν πολλοί πελάτες· μάλλον, ήταν νωρίς ακόμα. Στον πάγκο του μπαρ, στο βάθος, ήταν μια γαλανόδερμη κοπέλα με κόκκινο στηθόδεσμο, μπρούντζινα περικάρπια, και τα μαύρα μαλλιά της δεμένα σαν κώνο πάνω απ᾽το κεφάλι της.

Η Έρση και οι δύο σωματοφύλακες κάθισαν σ᾽ένα τραπέζι.

«Πώς προτείνεις να βρούμε αυτόν τον Νεογνό;» ρώτησε τον Χρίστο.

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος εκτός απ᾽το να ρωτήσουμε αν είναι εδώ,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ένας σερβιτόρος πλησίασε. «Τι θα πάρετε;»

«Ένα ποτήρι Σεργήλιο κρασί,» είπε η Έρση. «Λευκό.»

«Έναν Γλυκό Κρόνο,» ζήτησε η Λυκία.

«Μια μπίρα,» είπε ο Χρίστος. «Και, δε μου λες, είναι ο Νεογνός εδώ;»

Ο σερβιτόρος συνοφρυώθηκε. «Ο κύριος Νεογνός; Βεβαίως. Θέλετε να του μιλήσετε;»

«Ναι, αν είναι δυνατόν.»

«Σας γνωρίζει;»

Ο Χρίστος μόρφασε. «Μάλλον όχι. Αλλά, υποθέτω, θα θέλει να μας μιλήσει.»

«Θα τον ειδοποιήσω,» είπε ο σερβιτόρος και έφυγε.

«'Ο κύριος Νεογνός'...» είπε η Λυκία. «Μάλλον είναι ο ιδιοκτήτης του μπαρ, λοιπόν.»

Ο Χρίστος δεν μίλησε· άναψε ένα τσιγάρο.

Η Έρση έβγαλε επίσης ένα τσιγάρο, και ο Χρίστος πάτησε τον ενεργειακό αναπτήρα του και της το άναψε. «Ευχαριστώ,» είπε εκείνη μ'ένα λεπτό χαμόγελο. Και σκέφτηκε: *Γιατί φέρομαι έτσι;* Όποτε ο Χρίστος έκανε κάποια κίνηση η οποία ήταν, δίχως αμφιβολία, κάτι περισσότερο από ό,τι οφείλει να κάνει ένας απλός σωματοφύλακας, η Έρση σχεδόν πάντα ανταποκρινόταν με τρόπο που έδειχνε ότι αυτό την ευχαριστούσε και που δεν του έλειπαν κάποια υπονοούμενα. Αλλά ποτέ δεν είχε πάρει την απόφαση για τίποτα παραπάνω μαζί του. Ήταν εξαιτίας του Νύσου; Ή, απλά, δεν πίστευε ότι έπρεπε να έχει ερωτική σχέση με άτομο από τη δουλειά της; Δεν ήξερε τι από τα δύο ήταν.

Η Λυκία, παρατηρώντας τη συμπεριφορά της Ιπτάμενης Επόπτριας και του συναδέλφου της, είχε πάρει μια ξινισμένη έκφραση. Πάντοτε αυτό γινόταν, και η Έρση αναρωτιόταν αν η Λυκία γούσταρε λιγάκι τον Χρίστο χωρίς να το δείχνει.

Μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι τους, φέρνοντας τα ποτά τους. Δεν είπε τίποτα για το πότε θα τους συναντούσε ο Νεογνός· ίσως να μην ήξερε καν ότι τον είχαν ζητήσει.

Ο Χρίστος παρατηρούσε όλες τις μεριές του μπαρ με τις άκριες των ματιών του. *Τι ψάχνει;* αναρωτήθηκε η Ἔρση. *Για ὑποπτες κινήσεις;* Ἤπιε μια μικρή γουλιά από το λευκό κρασί της.

Μετά από λίγο, ένας ψηλός άντρας πλησίασε το τραπέζι τους. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και το δέρμα του ήταν πράσινο – σπάνιος δερματικός χρωματισμός στη Σεργήλη, και σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν, απ'ό,τι ήξερε η Ἔρση. Από το δεξί του αφτί κρεμόταν ένα ασημένιο σκουλαρίκι. Φορούσε μια σκούρα κόκκινη μπλούζα χωρίς μανίκια, και δερμάτινο παντελόνι με λουριά στο πλάι.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Μου είπαν ότι με ζητήσατε.»

«Είσαι ο Νεογνός;» είπε ο Χρίστος.

«Ναι.» Ο πρασινόδερμος άντρας έπιασε μια καρέκλα, την έφερε κοντά στο τραπέζι, και κάθισε ανάποδα, με τα χέρια ακουμπισμένα στην ξύλινη πλάτη.

«Θέλουμε να σας μιλήσουμε για ένα νομικό θέμα,» του είπε η Ἔρση.

Ο Νεογνός ύψωσε ένα φρύδι. «Νομικό θέμα;»

«Γνωρίζετε μια εταιρεία με επωνυμία Αυτόματος Στιλογράφος;»

Ο Νεογνός μόρφασε. «Πρώτη φορά την ακούω.»

«Για τη Σιδηρά Δυναστεία, όμως, υποθέτω, θα γνωρίζετε...»

Ο Νεογνός συνοφρυώθηκε. «Ακουστά μόνο.»

«Ακουστά;» είπε η Ἔρση.

«Κάποια υπόγεια οργάνωση...»

«Παράξενο αυτό που λες,» παρατήρησε δεικτικά ο Χρίστος, «γιατί έχουμε την πληροφορία ότι γνωρίζεις περισσότερα γι'αυτή τη Σιδηρά Δυναστεία.»

Ο Νεογνός γέλασε. «Αν είναι δυνατόν! Ποιος σας είπε κάτι τέτοιο;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Χρίστος, «δεν έχει σημασία.»

«Όπως θέλετε. Αλλά δεν καταλαβαίνω ποια σχέση έχει η εταιρεία... πώς την είπατε;»

«Αυτόματος Στιλογράφος,» είπε η Έρση.

«Ποια σχέση έχει η εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος με τη Σιδηρά Δυναστεία;»

«Πιστεύουμε ότι ίσως κάποια άτομα της Σιδηράς Δυναστείας να έχουν πληροφορίες για τη συγκεκριμένη εταιρεία-φάντασμα,» απάντησε η Έρση.

«Τώρα έγινε εταιρεία-*φάντασμα*;»

«Εξαρχής ήταν. Μπορείς να μας βοηθήσεις;»

«Δε νομίζω. Όπως σας είπα, μονάχα ακουστά έχω τη Σιδηρά Δυναστεία. Ποιος σας έστειλε εδώ, σ'εμένα;»

Η Έρση ήταν έτοιμη να πει ότι έρχονταν εκ μέρους του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, αλλά ο Χρίστος την πρόλαβε. «Αυτό,» είπε, «είναι δική μας δουλειά.»

«Λάθος, πάντως, ήρθατε εδώ.» Ο Νεογνός σηκώθηκε από την καρέκλα. «Ελπίζω, τουλάχιστον, να απολαύσετε την ατμόσφαιρα του καταστήματος.» Και έφυγε, πηγαίνοντας στο βάθος του μπαρ, όπου και χάθηκε μέσα στις σκιές.

«Δε φάνηκε και πολύ πρόθυμος,» παρατήρησε η Λυκία.

«Και ούτε νομίζω να φανεί,» είπε η Έρση.

«Σίγουρα, όμως, ξέρει για τη Δυναστεία,» τόνισε ο Χρίστος. «Ο φίλος μας ο Κρίνος δεν είπε ψέματα – ήταν πολύ φοβισμένος. Ετούτος εδώ λέει ψέματα.»

«Για την ώρα δεν μπορούμε να τον κάνουμε να μας μιλήσει,» είπε η Έρση. «Θα τον έχουμε όμως υπόψη μας.»

«Αυτό σημαίνει ότι αύριο φεύγουμε από τη Μέλβεργη;» ρώτησε ο Χρίστος.

Η Έρση ένευσε. «Επομένως, καλύτερα να μην ξενυχτίσουμε εδώ,» είπε, και ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Μην κοιτάξετε πίσω, αλλά μας παρακολουθούν,» είπε ο Χρίστος, καθώς είχαν βγει από το *Στενό Καπηλειό* και βάδιζαν προς το όχημά τους. «Ένας τύπος που εμφανίστηκε ύστερα από την κουβέντα μας με τον Νεογνό.»

«Μάλλον θέλουν να μάθουν ποιοι είμαστε,» είπε η Έρση.

«Το ίδιο υποθέτω κι εγώ.»

Έφτασαν στο όχημά τους και μπήκαν, με τον Χρίστο στη θέση του οδηγού. Άρχισαν να κινούνται, πηγαίνοντας προς μια γέφυρα που περνούσε πάνω από τις νότιες ράγες του τρένου· και η Λυκία δεν άργησε να πει: «Ένα δίκυκλο είναι πίσω μας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χρίστος. «Και μάλλον δεν είναι τυχαίο. Αλλά ας δούμε, πρώτα, ώς πού θα μας ακολουθήσει προτού κρίνουμε.»

Πέρασαν τη γέφυρα, και το δίκυκλο πέρασε μαζί τους. Διασχίζοντας δρόμους έφτασαν στη μεγάλη διασταύρωση της Μέλβερηθ που ονομαζόταν Σταυροδρόμι: και το δίκυκλο ακόμα πίσω τους ήταν.

«Μη δίνετε σημασία,» είπε ο Χρίστος. «Θα κάνουμε τα πάντα κανονικά.»

Πήγαν στην *Καρδιά της Πόλης*, άφησαν το όχημά τους στο γκαράζ, και ανέβηκαν στη σουίτα τους.

«Δεν είδα κανέναν να μας ακολουθεί μέσα στο ξενοδοχείο,» είπε η Έρση.

«Επειδή κανένας δε μας ακολουθούσε,» αποκρίθηκε ο Χρίστος.

«Νομίζεις ότι ίσως να επιχειρήσουν να διαρρήξουν τη σουίτα μας αργότερα;»

«Το ψιλο-αποκλείω. Θα φυλάμε βάρδιες, όμως, εγώ κι η Λυκία όλη τη νύχτα.»

Με την αυγή συνάντησαν τον Ευγένιο στον μικρό Αερολιμένα της Μέλβεργθ και επιβιβάστηκαν στη *Φωνή του Ουρανού*.

«Όλα καλά;» τους ρώτησε ο πιλότος.

«Τουλάχιστον δε νομίζω ότι μας παρακολουθούσαν καθώς ερχόμασταν εδώ,» είπε ο Χρίστος.

«*Τι πράγμα;*» έκανε, έκπληκτος, ο Ευγένιος.

«Θα σου εξηγήσουμε,» του είπε η Έρση. «Ας ξεκινήσουμε τώρα.»

«Για Κάρντλας; Κανονικά;»

«Ναι.»

Η *Φωνή του Ουρανού* βρισκόταν, ύστερα από λίγο, στον αέρα, πετώντας δυτικά. Η απόσταση ήταν πιο μακρινή από τις προηγούμενες φορές· χρειάστηκαν δύο ώρες μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, περνώντας πάνω από πεδιάδες, πάνω από τις όχθες του μεγάλου ποταμού Σέρντιληθ, και πάνω από μικρές πόλεις και χωριά.

Καθώς πλησίαζαν την Κάρντλας, είδαν ότι, κάμποσα χιλιόμετρα έξω από την πόλη, κάποια συμπλοκή γινόταν. Η Έρση κοίταζε τις εκρήξεις από το παράθυρο δίπλα της, και αναρωτήθηκε αν κι εδώ θα γίνονταν, τελικά, τα ίδια που είχαν γίνει και στη Νέσριβεκ, όπου οι επαναστάτες βρίσκονταν σε ανοιχτό πόλεμο με τον Στρατό της Παντοκράτειρας και η πόλη ήταν μισοδιαλυμένη. Το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα είχε καταστραφεί σ'εκείνα τα μέρη, και δεν είχε ξαναχτιστεί· η Κεντρική Διοίκηση δεν το είχε θεωρήσει συνετό δεδομένης της κατάστασης.

Η *Φωνή του Ουρανού* έφτασε στο αεροδρόμιο της Κάρντλας, το οποίο δεν ήταν μεγαλύτερο από αυτό της Μέλβεργθ· μάλλον, μικρότερο ήταν. Η Κάρντλας δεν ήταν και τόσο μεγάλη πόλη, παρά μόνο για τα δεδομένα της Δυτικής Σεργήλης. Ήταν οικοδομημένη στις νότιες όχθες του ποταμού Σέρντιληθ. Στα βόρειά της, δάση απλώνονταν. Και στα νότια, ύστερα από κάποια απόσταση, άρχιζαν σαβάνες, μέσα στις οποίες ήταν χτι-

σμένη μια άλλη πόλη, ακόμα μικρότερη, η Νούλρηβ. Μετά τις σαβάνες, ήταν η έρημος, αμμώδης και ατελείωτη. Κάπου εκεί πέρα υπήρχε και μια δίοδος για τη Διάσταση του Φωτός – αν κάποιος τρελός ήθελε να ταξιδέψει σ'αυτό το τελείως αφιλόξενο και επικίνδυνο μέρος.

Η Έρση έβγαλε το όχημά της από το αεροπλάνο του Ευγένιου και, μαζί με τον Χρίστο και τη Λυκία, πήγε προς το *Δυτικό Άστρο*, το ξενοδοχείο όπου ήταν κλεισμένη η σουίτα της Ιπτάμενης Επόπτριας, πληρωμένη από την τράπεζα.

Τα οικοδομήματα της Κάρντλας ήταν πιο χαμηλά από της Μέλβεργηθ ή της Θακέρκοβ, και οι δρόμοι ήταν χειρότερα φτιαγμένοι· σ'ορισμένα σημεία δεν ήταν καν στρωμένοι με πλάκες. Καθώς η Έρση οδηγούσε, ο Χρίστος και η Λυκία κοίταζαν από τους καθρέφτες για να δουν μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε ξανά· αλλά δεν είδαν κανέναν, και το είπαν στην Επόπτρια.

Σταμάτησαν το όχημά τους στο γκαράζ δίπλα στο ξενοδοχείο, και ανέβηκαν στη σουίτα που τους περίμενε. Η Έρση ετοιμάστηκε για την επίσκεψή της στο υποκατάστημα του Χρηματοφύλακα, και ο Χρίστος τής είπε: «Θα έρθω μαζί αυτή τη φορά.»

«Δεν είναι ανάγκη–»

«Δεν το ριψοκινδυνεύω.»

«Αποκλείεται να μας έχουν ακολουθήσει ώς εδώ. Απέχουμε χίλια χιλιόμετρα από τη Μέλβεργηθ!»

«Παρ'όλ'αυτά, θα έρθω, και θα σας περιμένω έξω από την τράπεζα.»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Έρση, «όπως θέλεις.» Στράφηκε στη Λυκία. «Εσύ θα μείνεις εδώ. Αφού φυλαγόμαστε σαν να μας κυνηγάνε, ας είναι κάποιος στη σουίτα μου όσο θα λείπω.»

Η Λυκία ένευσε, χωρίς να μιλήσει.

Η Έρση και ο Χρίστος κατέβηκαν στο γκαράζ, πήραν το τρίκυκλο όχημα, και η πρώτη οδήγησε ώς το υποκατάστημα του

Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, που δεν ήταν και πολύ μακριά, καθώς βρισκόταν στο κέντρο της πόλης, στην Αγορά, όπου είχε αρκετή κίνηση από εμπόρους και πραματευτάδες. Εκτός από τα σταθερά καταστήματα, ήταν στημένες και πολλές σκηνές.

Η Έρση χαιρέτησε τους υπαλλήλους της τράπεζας και μετά συνάντησε τον Διευθυντή του υποκαταστήματος, ο οποίος δεν φάνηκε να χάρηκε που την είδε αλλά ήταν, τυπικά, ευγενικός. Την Έρση δεν την ενδιέφερε και τόσο η αντίδρασή του· έκανε τη δουλειά της όπως την έκανε πάντα, ελέγχοντας το έγγραφο αρχείο και το μηχανικό σύστημα αποθήκευσης δεδομένων, με τα μάτια της αλλά και με ξόρκια που ήξερε ως Τεχνομαθής μάγισσα.

Παραξενεύτηκε όταν ανάμεσα στους δανειολήπτες δεν είδε την επωνυμία ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΤΙΛΟΓΡΑΦΟΣ Α.Ε. *Κοίτα να δεις,* σκέφτηκε. *Δεν έχουν φτάσει ώς εδώ.* Πράγμα το οποίο δεν την πείραζε καθόλου, όφειλε να ομολογήσει. Δεν είχε όρεξη πάλι να τρέχει κυνηγώντας φαντάσματα. Επιπλέον, το κλίμα στην Κάρντλας ήταν πιο ζεστό απ᾽ό,τι στη Μέλβεργηθ, και σίγουρα πιο ζεστό απ᾽ό,τι στη Θακέρκοβ ή στη Νίρβεκ: και την ενοχλούσε αυτή η ζέστη που έμοιαζε να συνωμοτεί με την υγρασία.

Τελειώνοντας τη δουλειά της, ευχαρίστησε τον Διευθυντή για τη συνεργασία του και επέστρεψε στο όχημά της, όπου, καθισμένος έξω, σ᾽ένα ξύλινο παγκάκι, την περίμενε ο Χρίστος, πίνοντας ένα αναψυκτικό.

«Τι νέα;» τη ρώτησε καθώς σηκωνόταν.

«Ο Αυτόματος Στιλογράφος δεν έχει πάρει δάνειο από εδώ.»

«Σώπα.»

«Κι όμως. Για μια φορά, μπορούμε να ξεκουραστούμε.»

Άνοιξαν το σκέπαστρο του οχήματος και ο Χρίστος κάθισε στο τιμόνι. «Πάμε κάπου για φαγητό;» πρότεινε.

«Η Λυκία μάς περιμένει στο ξενοδοχείο...»

«Είμαι σίγουρος ότι δεν θα έχει πρόβλημα. Μπορείς να την ειδοποιήσεις και με τον πομπό σου, αν θέλεις.» Ανασήκωσε τους ώμους.

Είχε μιλήσει στον ενικό, πράγμα που σήμαινε ότι η πρότασή του ήταν τελείως ανεπίσημη – δεν μιλούσε ως σωματοφύλακας. Η Έρση δεν μπορούσε να μαντέψει αν το είχε κάνει εσκεμμένα ή ασυναίσθητα.

«Εντάξει,» του είπε, «πάμε.» Και κάθισε σε μια από τις πίσω θέσεις του οχήματος. «Έχεις κανένα μέρος κατά νου;»

«Ναι. Παλιά, είχα περάσει κάποιον καιρό εδώ, στην Κάρντλας.» Ο Χρίστος έκλεισε το σκέπαστρο και ενεργοποίησε τη μηχανή.

Το εστιατόριο ήταν χτισμένο πάνω από τον μεγάλο ποταμό, σε μια ξύλινη πλατφόρμα. Το αεράκι που φυσούσε, ερχόμενο από τον Σέρντιληθ, ήταν δροσιστικό. Η Έρση και ο Χρίστος κάθισαν σ'ένα γωνιακό τραπέζι, κοντά στην κουπαστή του μπαλκονιού, ατενίζοντας από κάτω τους το νερό του ποταμού και τα πλεούμενα που περνούσαν, κάποια ιστιοφόρα ή κωπήλατα, κάποια μηχανοκίνητα. Παράγγειλαν φαγητό και ποτό, και ο Χρίστος γέμισε τα ποτήρια και των δυο τους με κρασί Δυτικής Σεργήλης, το οποίο ήταν αρκετά διαφορετικό απ'αυτό που έβγαινε στις άλλες περιοχές της διάστασης και πολύ λιγότερο φημισμένο στο Γνωστό Σύμπαν.

«Καλό;» ρώτησε ο Χρίστος.

«Το έχω ξαναδοκιμάσει,» αποκρίθηκε η Έρση αφήνοντας το ποτήρι της στο πλάι ύστερα από μια γουλιά. «Καλό είναι, αλλά ο γνωστός Σεργήλιος οίνος μ'αρέσει καλύτερα. Εξάλλου, η φήμη του μάλλον δεν είναι τυχαία.»

«Εμένα,» είπε ο Χρίστος, πίνοντας ακόμα μια γουλιά, «αυτό το κρασί μ'αρέσει καλύτερα.»

Μετά, άρχισαν να τρώνε ενώ συγχρόνως μιλούσαν για την απάτη του Αυτόματου Στιλογράφου αλλά και για πιο ανάλαφρα θέματα. Η Έρση παρατήρησε ότι ο Χρίστος απέφευγε να

της απευθύνεται άμεσα, για να μην έχει ν'αποφασίσει ανάμεσα σε πληθυντικό ευγενείας και ενικό. Κι όταν ήταν *αναγκασμένος* να της απευθυνθεί άμεσα, ορισμένες φορές χρησιμοποιούσε πληθυντικό, ορισμένες φορές ενικό – αλλά ενικό κυρίως. Δεν της φαινόταν και πολύ αμήχανος, όμως· ήξερε ακριβώς τι ήθελε, και δεν το έκρυβε.

Σε κάποια στιγμή, η Λυκία κάλεσε την Έρση στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της για να ρωτήσει αν όλα ήταν εντάξει. «*Έχετε αργήσει περισσότερο απ'ό,τι συνήθως, κυρία Επόπτρια.*»

«Απλώς πήγα να φάω κάτι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μην ανησυχείς· σε λίγο θα επιστρέψω, μαζί με τον Χρίστο.»

«*Εντάξει, κανένα πρόβλημα.*»

Μετά το φαγητό, κάθισαν λίγο ακόμα στο εστιατόριο κι ύστερα έφυγαν, για να πάρουν το όχημά τους και να πάνε στο ξενοδοχείο.

«Θα οδηγήσω εγώ,» είπε η Έρση καθώς άνοιγε το σκέπαστρο.

«Δεν είμαι *τόσο* πολύ φαγωμένος!» αποκρίθηκε ο Χρίστος.

Η Έρση γέλασε. «Απλώς θέλω να οδηγήσω,» είπε, και κάθισε στο τιμόνι.

Ο Χρίστος κάθισε στα πίσω καθίσματα, και η Έρση, καθώς οδηγούσε μέσα στους δρόμους της Κάρντλας, σκεφτόταν ότι καλύτερα που η Λυκία ήταν στη σουίτα της τώρα· γιατί αν δεν ήταν ίσως και να προχωρούσε περισσότερο με τον Χρίστο, κι όποτε αυτή η σκέψη ερχόταν στο μυαλό της, μια άλλη σκέψη την ακολουθούσε: ο Νύσος, με τον οποίο είχε περάσει αρκετά χρόνια στην Άντχορκ, και η αλήθεια ήταν πως δεν είχε κανένα σπουδαίο παράπονο μαζί του.

6.

Το πρωί, έφυγαν από την Κάρντλας πετώντας προς Ὑγκρας· και η Ἑρση δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται αν εκεί θα συναντούσε πάλι κάποια απάτη της εταιρίας-φάντασμα Αυτόματος Στιλογράφος ή αν τα πράγματα θα ήταν ήσυχα. Αν πάντως ήταν όντως ήσυχα, αυτό θα σήμαινε ότι οι απατεώνες δραστηριοποιούνταν κυρίως στα βόρεια και κεντρικά μέρη της Σεργήλης, από τη Μέλβεργηθ κι επάνω.

Το αεροπορικό ταξίδι κράτησε λίγο περισσότερο από μιάμιση ώρα. Πέρασαν πάνω από τη σαβάνα με τη χαμηλή βλάστηση, πάνω από τις γραμμές του τρένου (το είδαν, μάλιστα, να τρέχει από κάτω τους), και έφτασαν τελικά στις παρυφές της απέραντης ερήμου και στην Ὑγκρας. Ο Ευγένιος προσγείωσε τη *Φωνή του Ουρανού* στον αερολιμένα στη βόρεια μεριά της πόλης: έναν ανοιχτό χώρο, όλο άμμο και μικρά χαλίκια. Όχι και το καλύτερο μέρος για να προσγειωθεί ένα αεροπλάνο με ρόδες, αλλά το αεροπλάνο του Ευγένιου δεν είχε ρόδες· έστρεψε κάθετα τους προωθητήρες του, άνοιξε τα μεταλλικά του πόδια, και κατέβηκε στη γη μέσα σ’ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης.

Η Ἑρση σηκώθηκε από τη θέση της, ντυμένη με κοντομάνικο, λευκό πουκάμισο και ανοιχτό-γκρι υφασμάτινο παντελόνι, γιατί η ζέστη ήταν δυνατή εδώ και δεν μπορούσε να φορά το ταγέρ της. Μαζί με τον Χρίστο και τη Λυκία (οι οποίοι ήταν επίσης ντυμένοι πιο ελαφρά απ’ό,τι συνήθως), μπήκε στο τρίκυκλο όχημά της και το κατέβασε από τη ράμπα του αεροσκάφους.

Η Ὑγκρας ήταν η μοναδική πόλη σε τούτη την περιοχή της Σεργήλης, όπου έρημος απλωνόταν παντού και ο καυτός άνεμος όταν φυσούσε έφερνε μαζί του άμμο. Τα οικοδομήματά της ήταν ένα αμάλγαμα ψηλών και χαμηλών, πλούσιων και φτωχικών. Παρομοίως και οι δρόμοι της: άλλοι πλακόστρωτοι και ομαλοί, άλλοι γεμάτοι χώμα και πέτρες. Η Ὑγκρας ήταν

σαν κάποιος να είχε πάρει κομμάτια από διάφορες πόλεις και να τα είχε κολλήσει το ένα δίπλα στο άλλο, δημιουργώντας ένα ακανόνιστο ψηφιδωτό καθαρά χαοτικής φύσης.

Στους δρόμους, που σπάνια χωρίζονταν σε λωρίδες κυκλοφορίας όπως αλλού, έβλεπες να περνούν άνθρωποι που φορούσαν κουκούλες ή σαρίκια, οδοιπορώντας, ή καβαλώντας άλογα ή, πιο συχνά, καμήλες. Ορισμένοι οδηγούσαν κάρα, και ορισμένοι, πολύ πιο λίγοι, ενεργειακά οχήματα που τα μέταλλα και τα τζάμια τους άστραφταν στον δυνατό ήλιο – ψηλά φορτηγά, ή τετράκυκλα με μεγάλους τροχούς ειδικούς για την άμμο, ή γρήγορα αλλά γερά δίκυκλα. Το τρίκυκλο της Έρσης δεν έμοιαζε καθόλου με κανένα από αυτά· ήταν ένα πιο πολιτισμένο όχημα, για πιο πολιτισμένες περιοχές της Σεργήλης. Κι αμέσως τραβούσε την προσοχή των ντόπιων. Την Έρση δεν την πείραζε αυτό· εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε έρθει εδώ, στην Ύγκρας. Και η πόλη είχε κάτι το τόσο διαφορετικό από τις υπόλοιπες της διάστασης, που της άρεσε. Επιπλέον, το κλίμα μπορεί να ήταν θερμό αλλά, τουλάχιστον, δεν ήταν και υγρό συγχρόνως, όπως στην Κάρντλας.

Η Έρση αποφάσισε να μην πάει το όχημά της πρώτα στο ξενοδοχείο *Καταφύγιο της Άμμου*· το οδήγησε κατευθείαν στο υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, και οι σωματοφύλακές της, φυσικά, δεν έφεραν καμία αντίρρηση. «Πηγαίνετε να πιείτε τίποτα δροσιστικό μέχρι να τελειώσω,» τους πρότεινε η Έρση, σταματώντας το όχημα κάτω από την τέντα ενός γκαράζ.

«Θα είμαστε στην ταβέρνα απέναντι από την τράπεζα,» είπε η Λυκία.

Η Έρση ένευσε. Βγήκε από το όχημα και βάδισε προς το υποκατάστημα· οι σωματοφύλακες την ακολούθησαν ώς ένα σημείο και μετά την άφησαν να συνεχίσει μόνη της. Φτάνοντας στην τράπεζα, μπήκε και χαιρέτησε τους υπαλλήλους, που όλοι την αναγνώριζαν. Διευθύντρια του υποκαταστήματος ή-

ταν μια καφετόδερμη, ευτραφής γυναίκα με μαύρα, κοντοκουρεμένα μαλλιά η οποία ονομαζόταν Σιρενέκα Άλκμοθ. Χαιρέτησε την Έρση και την οδήγησε στο γραφείο της για να γίνουν οι τυπικοί έλεγχοι.

Η Έρση έκανε, γι'ακόμα μια φορά, τα συνηθισμένα... και συνάντησε εμπρός της την επωνυμία ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΤΙΛΟΓΡΑΦΟΣ Α.Ε. Παρουσιάστηκε σαν φάντασμα μέσα από την καθημερινή πραγματικότητα, σαν κάτι που φανερά *δεν θα έπρεπε να είναι εκεί*. Όπως και στις προηγούμενες περιπτώσεις, η εταιρεία είχε πάρει δάνειο και χρωστούσε. Εδώ, στο Υποκατάστημα Ύγκρας, το δάνειο ήταν ύψους 200.000 ήλιων, και ούτε μία δόση δεν είχε πληρωθεί.

«Τι συμβαίνει μ'αυτό;» ρώτησε η Έρση την κυρία Άλκμοθ.

Εκείνη τής εξήγησε ότι ο Αυτόματος Στιλογράφος είχε πάρει δάνειο πριν από τρεις μήνες και είχε, μετά, εξαφανιστεί. Δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί του. Η έδρα που είχε δηλώσει αποδείχτηκε πως ήταν ένα ερείπιο στη νοτιοανατολική άκρη της πόλης, και ο πραγματικός ιδιοκτήτης του είχε πεθάνει πριν από δυο μήνες περίπου. Το ενέχυρο, επίσης, ήταν ένα οικοδόμημα που δεν ανήκε στον Στιλογράφο αλλά σε μια άλλη, μεταφορική εταιρεία. Συγκεκριμένα, ο Αυτόματος Στιλογράφος δεν ήταν καν δηλωμένος στο Εμπορικό Επιμελητήριο της Ύγκρας – η εταιρεία αυτή *δεν υπήρχε*!

Ναι, ναι, σκέφτηκε η Έρση ακούγοντας τη Διευθύντρια, *μία από τα ίδια...* Της είπε ότι η περίπτωσή της δεν ήταν μοναδική. Είχαν συμβεί παρόμοια πράγματα και σ'άλλα υποκαταστήματα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα.

«Πρόκειται, λοιπόν, για συγχρονισμένη επίθεση εναντίον μας!» συμπέρανε η Σιρενέκα Άλκμοθ.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Έρση. «Αλλά δεν είμαι βέβαιη ακόμα.»

«Θα το ερευνήσετε, όμως, υποθέτω...»

«Έχω ήδη αρχίσει να το ερευνώ.»

«Και προς ποια κατεύθυνση πηγαίνει το πράγμα;» θέλησε να μάθει η Σιρενέκα.

«Καλύτερα να μην πω τίποτα ακόμα. Μέχρι, τουλάχιστον, που να βεβαιωθώ.»

«Είναι μπλεγμένος κάποιος αντίπαλος του Χρηματοφύλακα;»

«Δεν έχω στοιχεία που να με οδηγούν εκεί,» της είπε η Έρση. «Μπορείτε να μου δώσετε το συμβόλαιο του δανείου του Αυτόματου Στιλογράφου;»

«Ναι, βεβαίως.» Η Σιρενέκα σηκώθηκε από την καρέκλα της και, κρατώντας το αναμμένο τσιγάρο της στο χέρι, έψαξε μέσα στους φακέλους σε μια ξύλινη θήκη.

Η Έρση άνοιξε το ντους και άφησε το νερό να τη λούσει από το κεφάλι ώς τα πόδια, σαν βάλσαμο ύστερα από τη ζέστη των μεσημεριανών δρόμων της Ύγκρας. Πλύθηκε, σκουπίστηκε, τυλίχτηκε σε μια ρόμπα, και βγήκε στο καθιστικό της σουίτας της, όπου την περίμεναν η Λυκία και ο Χρίστος.

Όταν η μεγάλη τζαμαρία ήταν ανοιχτή, από κάτω φαινόταν σχεδόν ολόκληρη η πόλη· αλλά τώρα δεν ήταν ανοιχτή: το πατζούρι ήταν κατεβασμένο, για να έχει δροσιά, αφήνοντας μόνο στενές ράβδους φωτός να εισβάλλουν στο δωμάτιο. Στο ταβάνι στριφογύριζε ένας μεγάλος ανεμιστήρας, κάνοντας ένα χαμηλό *χρου χρου χρου χρου* που βούλιαζε κι έμοιαζε σχεδόν να μην ακούγεται.

«Αναζωογονημένη,» είπε ο Χρίστος, κοιτάζοντας την Έρση.

Εκείνη μειδίασε, ενώ από μέσα της ευχόταν καλύτερα ο Χρίστος να μην της έκανε τέτοια σχόλια.

Στα χέρια του ήταν ο φάκελος με το συμβόλαιο του δανείου και κάποια άλλα χρήσιμα χαρτιά, και η Έρση, δείχνοντας τον φάκελο με το σαγόνι, ρώτησε: «Τι νομίζεις;» ενώ πήγαινε να

βάλει ένα ποτό για τον εαυτό της – ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό – από το ψυγείο στη μικρή κουζίνα της σουίτας.

«Πρέπει να πάμε να δούμε από κοντά,» άκουσε τον Χρίστο να λέει από το καθιστικό. «Δε θα είναι δύσκολο. Η έδρα αυτής της μεταφορικής εταιρείας – Δρόμοι από την Έρημο – ξέρουμε πού είναι. Όπως επίσης και το σπίτι του ιδιοκτήτη του 'ενέχυρου'.»

«Με τη μικρή λεπτομέρεια ότι ο ιδιοκτήτης είναι νεκρός,» είπε η Έρση, μπαίνοντας πάλι στο καθιστικό μ'ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό στο χέρι και πίνοντας μια γουλιά από το δροσιστικό ποτό.

«Το σπίτι, όμως, ίσως να μην είναι εγκαταλειμμένο.»

Η Έρση κάθισε σε μια πολυθρόνα. «Αναρωτιέμαι πώς πέθανε...»

«Δε νομίζω νάναι δύσκολο να το μάθουμε.»

«Κι αναρωτιέμαι, ακόμα, αν είχε πάρε-δώσε μ'αυτή τη Σιδηρά Δυναστεία – όπως επίσης και οι Δρόμοι από την Έρημο.»

«Μια σκέψη,» παρενέβη η Λυκία. «Δεν είμαστε σίγουροι, κυρία Επόπτρια, ότι η Σιδηρά Δυναστεία είναι που τα έχει κάνει όλ'αυτά. Δεν ξέρουμε καν τι *είναι* η Σιδηρά Δυναστεία.»

«Κάποια οργάνωση του υπόκοσμου της Σεργήλης, προφανώς...»

«Την έχω ξανακούσει,» δήλωσε ο Χρίστος.

Η Έρση στράφηκε να τον κοιτάξει. «Και *τώρα* μου το λες;»

«Τι νόημα θα είχε να το πω πιο νωρίς; Δεν έχω καμια πληροφορία που μπορεί να μας βοηθήσει. Όταν δούλευα ως ιδιωτικός ερευνητής έμαθα για τη Δυναστεία. Είναι μια οργάνωση με παρακλάδια από δω κι από κει, σε εταιρείες, σε ιδιώτες, σε στρατούς. Ορισμένοι λένε πως μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία κάποια πράγματα είναι κληρονομικά. Δηλαδή, πρέπει να είσαι συγγενής κάποιου που είναι ήδη μέλος για να γίνεις κι εσύ μέλος· ή, τουλάχιστον, μέλος που έχει κάποια δύναμη, όχι ένας απλός λακές.»

«Αυτά ξέρεις μόνο;» ρώτησε η Έρση.

Ο Χρίστος ένευσε. «Ναι. Το είπα: δεν είναι τίποτα σπουδαία.»

«Η Σιδηρά Δυναστεία έχει παρακλάδια και μέσα στο Στρατό της Παντοκράτειρας;» θέλησε να μάθει η Έρση. «Ακόμα και μέσα στους *πράκτορες* της Παντοκράτειρας, ίσως;»

«Δεν γνωρίζω.»

«Εκείνο το 'ενέχυρο' στη Μέλβερηθ, πάντως, ήταν Παντοκρατορική Ιδιοκτησία. Αυτό σημαίνει πως η Δυναστεία, μάλλον, *είναι* εξαπλωμένη μέσα στους Παντοκρατορικούς.»

«Δεν ξέρουμε, όμως, ότι *όντως* η Δυναστεία τα έχει κάνει όλα αυτά,» τόνισε γι'ακόμα μια φορά η Λυκία, διακόπτοντάς τους.

«Ναι, έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε η Έρση. «Αλλά αυτό είναι το μόνο στοιχείο που έχουμε. Ο Κρίνος Καλόδρομος είπε ότι χρωστούσε χάρες στη Σιδηρά Δυναστεία και γι'αυτό τούς παραχωρούσε το σπίτι του. Επομένως, ποιος άλλος θα μπορούσε να είχε τα στοιχεία του σπιτιού και να τα είχε χρησιμοποιήσει;»

«Οποιοσδήποτε...»

«Η Δυναστεία, όμως,» είπε ο Χρίστος, «είναι ο πιθανότερος ύποπτος. Η Έρση μιλά λογικά.»

Η Λυκία τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα, το οποίο μάλλον δεν είχε σχέση με το ότι διαφωνούσε μαζί της αλλά με το ότι είχε αποκαλέσει την Έρση *Έρση* αντί για *κυρία Επόπτρια*.

«Τέλος πάντων,» είπε η Έρση, «πώς θα προχωρήσουμε; Αν πάμε στους Δρόμους από την Έρημο, δε νομίζω να βγάλουμε καμια άκρη. Ο υπεύθυνος, όποιος κι αν είναι, ακόμα κι αν ξέρει κάτι, θα μας πει ότι δεν ξέρει τίποτα, ότι πρώτη φορά ακούει για τον Αυτόματο Στιλογράφο. Και το ίδιο, νομίζω, θα γίνει και με όποιον κι αν μένει τώρα στο σπίτι του νεκρού ιδιοκτήτη του ενέχυρου.»

«Δένοντας όμως τα χέρια μας και μην κάνοντας τίποτα, δεν θα μάθουμε και τίποτα,» τόνισε ο Χρίστος. «Εκτός αν προτεί-

νετε, κυρία Επόπτρια, να μην τους μιλήσουμε αλλά να...» Διέκοψε τα λόγια του από μόνος του, περιμένοντάς την να συνεχίσει εκείνη τον συλλογισμό.

«Να τους παρακολουθήσουμε;» είπε η Έρση.

Ο Χρίστος δεν μίλησε, αλλά η όψη του έλεγε *Ναι, αυτό εννοούσα*.

«Δε θα χρειαστεί χρόνο, όμως, αυτό;»

«Ανάλογα,» είπε ο Χρίστος. «Το πρώτο πράγμα, πάντως, που πρέπει να κάνουμε είναι ν'αρχίσουμε να σκαλίζουμε. Αν δεν σκαλίσεις λίγο, ποτέ δεν βρίσκεις τίποτα. Όπως πολύ σωστά είπατε, αν απλά τους ρωτήσουμε για τον Στιλογράφο, λέγοντας πως ερχόμαστε από την τράπεζα, δεν θα μας αποκαλύψουν την αλήθεια. Θα πουν ότι δεν έχουν ξανακούσει γι'αυτή την εταιρεία. Και ίσως, όντως, να μην έχουν ξανακούσει. Ίσως η Δυναστεία απλώς να χρησιμοποίησε τα στοιχεία των οικημάτων επειδή τα είχε στην κατοχή της, επειδή της τα έχουν δώσει τα μέλη της. Μπορεί να μην τους ρώτησε προτού εκμεταλλευτεί τα σπίτια τους· δεν είναι σπάνιο αυτό για τέτοιες υπόγειες οργανώσεις. Στις περισσότερες περιπτώσεις, εκβιάζουν τα μέλη τους για να τα κρατούν υπό έλεγχο: δεν είναι σχέση εργοδότη-εργαζόμενου, και σίγουρα δεν πρόκειται για καμια αδελφότητα που τους ενώνει όλους μια κεντρική ιδεολογία.»

«Από πού προτείνεις, λοιπόν, ν'αρχίσουμε να σκαλίζουμε;» τον ρώτησε η Έρση, έχοντας ανεβάσει τα πόδια της στην πολυθρόνα καθώς έπινε τον Κρύο Ουρανό της.

«Η περίπτωση του ιδιοκτήτη–» Άνοιξε τον φάκελο για να κοιτάξει. «Του Εφόριου Νάλταρκ. Η περίπτωσή του είναι ενδιαφέρουσα. Ας μάθουμε πώς πέθανε, κι ας δούμε πώς είναι από μέσα το ερείπιο που είχε δηλωθεί ως έδρα.»

Η Έρση κατένευσε, συμφωνώντας. Μετά είπε: «Αν η Σιδηρά Δυναστεία έχει παρακλάδια παντού, όπως λες, δεν είναι πιθανό να έχει ανθρώπους της και μέσα στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Χρίστος, «είναι, όντως, πιθανό.»

Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε η Έρση, νιώθοντας ότι ξαφνικά βρισκόταν γύρω της ένα απίστευτα μπλεγμένο δίχτυ. *Δε μ'αρέσει καθόλου.*

Περίμεναν να νυχτώσει, η θερμοκρασία να πέσει (και η θερμοκρασία έπεφτε πολύ απότομα σε τούτα τα μέρη της Σεργήλης – από δυνατή ζέστη σε διαπεραστικό ψύχος), η κίνηση στους δρόμους να κοπάσει.

Η Έρση – ακόμα ντυμένη με τη ρόμπα της, αλλά φορώντας τώρα κι ένα ζευγάρι κάλτσες γιατί τα πόδια της κρύωναν πατώντας γυμνά στο πάτωμα – άνοιξε το παντζούρι της τζαμαρίας και κοίταξε κάτω, την Ύγκρας. Τα φώτα της ήταν κυρίως στα σπίτια, και οι δρόμοι άλλοι ήταν καλύτερα φωτισμένοι, άλλοι χειρότερα, κι άλλοι τελείως τυλιγμένοι στο σκοτάδι. Επίσης, στους δρόμους δεν υπήρχαν ενεργειακές λάμπες αλλά λάμπες λαδιού· ο Άρχοντας της Ύγκρας (η πόλη είχε κληρονομικό Άρχοντα, όχι εκλεγόμενο Πολιτειάρχη όπως άλλες πόλεις της Σεργήλης) μάλλον δεν είχε αρκετά χρήματα για να αγοράζει μεγάλες ποσότητες ενέργειας.

«Νομίζω,» είπε η Έρση στους σωματοφύλακές της, χωρίς να στραφεί για να τους κοιτάξει, «πως είναι ώρα να πηγαίνουμε. Τι λέτε;»

«Το έχουμε συμφωνήσει ήδη,» αποκρίθηκε ο Χρίστος. «Και τίποτα δεν έχει αλλάξει.»

«Καλώς. Πάω να ετοιμαστώ.»

Η Έρση απομακρύνθηκε από τη τζαμαρία και πήγε στο υπνοδωμάτιο, όπου άνοιξε τη ντουλάπα και διάλεξε τα ρούχα που πίστευε ότι θα ταίριαζαν καλύτερα στη δουλειά που θα έκανε τώρα: δερμάτινο παντελόνι, μπότες, μακρυμάνικη μπλούζα, κάπα με κουκούλα. Σε μια από τις μπότες θηκάρωσε

ένα ξιφίδιο και το έκρυψε κάτω απ'το μπατζάκι του παντελονιού. Το μικρό πιστόλι που της είχε δώσει ο Χρίστος το έβαλε σε μια τσέπη της μπλούζας της.

Βγαίνοντας στο καθιστικό είδε ότι οι δύο σωματοφύλακες ήταν έτοιμοι και παρόμοια ντυμένοι. Δεν φορούσαν ρούχα που να τους αναγνωρίζουν με κανέναν τρόπο, και η Έρση πρόσεξε επάνω τους περισσότερα όπλα απ'ό,τι συνήθως. Ξιφίδια, πιστόλια. Η Λυκία είχε στο χέρι και μια καραμπίνα.

«Για όνομα των θεών! Τι να το κάνεις αυτό;» της είπε η Έρση.

«Μπορεί να φανεί χρήσιμο, κυρία Επόπτρια· η Ύγκρας είναι επικίνδυνη τις νύχτες, κι εμείς πηγαίνουμε, ίσως, σε επίφοβα μέρη.»

Η Έρση κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν θα κουβαλάμε τόσο μεγάλα όπλα μαζί μας. Δίνουμε στόχο.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Λυκία, αναστενάζοντας. «Όπως θέλετε.» Κι έριξε την καραμπίνα στον καναπέ.

Έφυγαν από τη σουίτα, πήραν τον ανελκυστήρα (δεν είχαν όλα τα χτίρια ανελκυστήρα στην Ύγκρας· το *Καταφύγιο της Άμμου* θεωρείτο πλούσιο ξενοδοχείο), και κατέβηκαν στο ισόγειο, όπου ήταν συγκεντρωμένος αρκετός κόσμος. Ορισμένοι φαίνονταν για νομάδες από την έρημο. Η Έρση και οι σωματοφύλακές της δεν έδωσαν σημασία· διέσχισαν το ισόγειο και βγήκαν από το ξενοδοχείο, χωρίς να πάνε στο γκαράζ για να πάρουν το όχημά τους. Το τρίκυκλο ήταν κάτι που ξεχώριζε μέσα στην Ύγκρας, κι επομένως, σε τούτη τη δουλειά, καλύτερα να το άφηναν πίσω. Έτσι είχε προτείνει ο Χρίστος, και η Έρση είχε αμέσως συμφωνήσει.

Οι δρόμοι της πόλης ήταν τόσο σκοτεινοί όσο φαίνονταν από τη τζαμαρία της σουίτας. Η ατμόσφαιρα, όμως, ήταν πολύ πιο ψυχρή απ'ό,τι μέσα στο ξενοδοχείο. Η Έρση δεν σκεφτόταν μόνο πώς να κρύψει το πρόσωπό της όταν σήκωσε την κουκούλα της.

Η κίνηση στους δρόμους ήταν λίγη, και όσους η Έρση έβλεπε να περνάνε της έδιναν την εντύπωση ότι πήγαιναν σε κάποια πολύ συγκεκριμένη δουλειά. Βιαστικοί, της έμοιαζαν οι περισσότεροι.

Ή ίσως να το νομίζω. Ίσως εγώ να είμαι αγχωμένη. Ναι, σίγουρα είμαι αγχωμένη. –Ανοησία μου! Δεν είναι και τόσο *επικίνδυνο αυτό που πάμε να κάνουμε!*

Η διεύθυνση που είχαν για το υποτιθέμενο ενέχυρο τούς οδήγησε μπροστά σ'ένα σπίτι το οποίο ήταν, φανερά, εγκαταλειμμένο. Κανένα φως δεν φαινόταν από μέσα. Κι επιπλέον, το οίκημα δεν βρισκόταν σε καλή κατάσταση. Ήταν, αναμφίβολα, ερείπιο. Όχι από εκείνα τα ερείπια που έχουν τρύπες στους τοίχους, αλλά από εκείνα τα ερείπια που βρίσκονται ένα στάδιο πριν από αυτή την κατάσταση.

Η Έρση έκανε να πλησιάσει την είσοδο, αλλά ο Χρίστος την έπιασε από τον ώμο, σταματώντας την, και πήγε εκείνος πρώτος, έχοντας το ένα του χέρι στο πιστόλι του και το άλλο χέρι τεντωμένο εμπρός του, για να σπρώξει την πόρτα.

Η Λυκία άναψε έναν φακό.

Η Έρση σκέφτηκε ότι θα ήταν συνετό να δει μήπως κάποιος παρακολουθούσε το μέρος, και υποτονθόρυσε τα λόγια για το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ανιχνεύσεως, το οποίο εντόπιζε τηλεοπτικούς πομπούς. Παραδόξως, αισθάνθηκε να δυσκολεύεται· είχε καιρό να το χρησιμοποιήσει: δεν της χρειαζόταν άμεσα στις συνηθισμένες δουλειές της.

Ο Χρίστος έσπρωξε την πόρτα, αλλά αυτή δεν άνοιξε. Την ξαναέσπρωξε, πιο δυνατά, και πάλι τίποτα.

Η Έρση, ολοκληρώνοντας το ξόρκι της, διαπίστωσε ότι δεν υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί κοντά τους, όπως ήταν και αναμενόμενο άλλωστε. Ποιος θα ήθελε να παρακολουθεί τόσο στενά τούτο το ερείπιο;

Ρώτησε τον Χρίστο: «Τι συμβαίνει;»

«Είναι κλειδωμένα. Να τη σπάσω; Δε μου φαίνεται γερή, ούτως ή άλλως.»

Η Έρση κούνησε το κεφάλι. «Δε χρειάζεται.» Πλησίασε την κλειδαριά και την άγγιξε με το δεξί χέρι, αρθρώνοντας τα λόγια για ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Αισθάνθηκε τον μηχανισμό της κλειδαριάς σαν να ήταν ζωντανός οργανισμός, και τον αισθάνθηκε επίσης να γυρίζει, με τις διαταγές της στη γλώσσα της μαγείας.

Η κλειδαριά άνοιξε.

Και η Έρση νόμιζε πως ήταν καλύτερη απ'ό,τι κανονικά θα έπρεπε. *Τόσο καλή κλειδαριά σ'ένα ερείπιο;* «Φώτισέ μου εδώ,» είπε στη Λυκία, κι εκείνη φώτισε την κλειδαριά. Η Έρση έσκυψε και την κοίταξε. *Πράγματι, είναι καλή.*

«Ανοιχτά είναι, τώρα,» είπε κι έκανε ένα βήμα πίσω.

Ο Χρίστος άνοιξε την πόρτα, και ο φακός της Λυκίας φώτισε μέσα ένα έρημο δωμάτιο, όλο χώμα, άμμο, ξύλα, και πέτρες. Μερικές κατσαρίδες σκορπίστηκαν, φεύγοντας προς τις γωνίες.

Η Έρση παρατήρησε κάτι που, ίσως, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί περίεργο: δεν υπήρχαν έπιπλα πουθενά. Κάποιος τα είχε μαζέψει· το σπίτι δεν είχε εγκαταλειφθεί όπως ήταν.

«Η κλειδαριά ήταν πολύ καλή,» είπε. «Δεν το περίμενα.»

Ο Χρίστος έσκυψε για να την κοιτάξει. «Και φαίνεται καινούργια κιόλας,» παρατήρησε. «Το μέρος, λοιπόν, είναι ερείπιο αλλά μάλλον όχι κι εγκαταλειμμένο.» Με το πιστόλι του υψωμένο, βημάτισε προσεχτικά, αθόρυβα, μέσα στο δωμάτιο.

Η Λυκία τον ακολούθησε, έχοντας κι εκείνη ένα πιστόλι στο χέρι.

Η Έρση δεν το θεώρησε απαραίτητο να τραβήξει και το δικό της πιστόλι. Έκλεισε την εξώπορτα πίσω τους και προχώρησαν όλοι τους προσεχτικά μέσα στο παλιό σπίτι.

Μετά από λίγο, έγινε φανερό ότι κανείς άλλος δεν ήταν εδώ. Αν ήταν, θα είχε εμφανιστεί, θορυβημένος από την παρουσία

τους. Δεν υπήρχε, άλλωστε, και κανένα μέρος για να κρυφτεί· τα έπιπλα δεν έλειπαν μόνο από το πρώτο δωμάτιο αλλά κι απ᾽όλα τα υπόλοιπα.

Σύντομα συνάντησαν τρία κιβώτια, το καθένα κλειδωμένο με δύο λουκέτα.

«Τι είναι αυτά;» είπε η Λυκία.

«Δε βλέπω τίποτα νάναι γραμμένο επάνω τους,» παρατήρησε ο Χρίστος, κοιτάζοντάς τα απ᾽όλες τις μεριές. «Μοιάζει σαν κάποιος να τ᾽άφησε εδώ για να τα κρύψει, ή για να τα μεταφέρει μετά κάπου αλλού. Μάλλον το δεύτερο. Ίσως νάναι εμπορεύματα.»

«Το μέρος, λοιπόν, χρησιμοποιείται για εμπόριο;» είπε η Έρση, κάπως παραξενεμένη. «Δε μοιάζει με αποθήκη, πάντως.»

«Θ᾽ανοίξεις τις κλειδαριές των λουκέτων;» τη ρώτησε ο Χρίστος.

Δύο επί τρία έξι. Έξι φορές το Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Θα την κούραζε κάμποσο, γιατί δεν ήταν κάτι που χρησιμοποιούσε κάθε μέρα. «Ας ερευνήσουμε πρώτα όλο το οίκημα,» πρότεινε, «και μετά βλέπουμε.»

Ο Χρίστος δεν διαφώνησε. Και η Λυκία δεν φάνηκε να είχε προσέξει το γεγονός ότι ο συνάδελφός της είχε μιλήσει στον ενικό στην Επόπτρια· ή, αν το είχε προσέξει, δεν είχε δώσει σημασία.

Το σπίτι είχε μόνο έναν όροφο πάνω απ᾽το ισόγειο, έτσι δεν ήταν και πολλά τα δωμάτια που έπρεπε να ερευνήσουν: και μέσα σε κανένα η Έρση δεν είδε έπιπλα.

Το οίκημα είχε και υπόγειο και, αφού είχαν ερευνήσει όλους τους υπόλοιπους χώρους, κατέβηκαν εκεί. Ο Χρίστος και η Λυκία είχαν τους φακούς τους αναμμένους. Το υπόγειο ήταν πετρόχτιστο και βρομούσε κλεισούρα. Κατσαρίδες περιφέρονταν στο πάτωμα: μεγάλες κατσαρίδες. Η Έρση τις σιχαινόταν, και μόρφασε βλέποντάς τες να σκορπίζονται μπροστά τους.

Ο Χρίστος βάδισε γύρω-γύρω, διαγράφοντας την περίμετρο του υπογείου. Η Έρση και η Λυκία τον ακολούθησαν.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε η τελευταία, συνοφρυωμένη, και πάτησε ξαφνικά μια κατσαρίδα που δεν είχε απομακρυνθεί.

«Δεν το ακούτε;» είπε ο Χρίστος.

«Ν'ακούμε τι;»

«Τον αέρα. Από κάπου ακούγεται αέρας...» Βημάτιζε προσεχτικά, κοιτάζοντας τους τοίχους.

Η Έρση προσπάθησε ν'αφουγκραστεί. Δε νόμιζε ότι ακουγόταν κανένας αέρας. Μετά, όμως... *τι είναι αυτό το απόμακρο σφύριγμα; Γι'αυτό μάς λέει; Και γιατί να είναι σημαντικό; Νομίζει ότι–;*

Ξαφνικά κατάλαβε. Τα μάτια της κοίταξαν τους τοίχους, όπως τους κοίταζαν και τα μάτια του Χρίστου.

Υπάρχει κάποια κρυμμένη είσοδος εδώ;

Ο Χρίστος πλησίασε, τελικά, το τμήμα ενός τοίχου, ακούμπησε τις παλάμες του εκεί, και έσπρωξε, δυνατά. Οι πέτρες γύρισαν, αποκαλύπτοντας μια πόρτα.

«Από εδώ έρχεται ο αέρας,» είπε, και φώτισε στο εσωτερικό μιας σήραγγας.

«Δε θα μπορούσαν να το εντοπίσουν πολλοί αυτό,» παρατήρησε η Λυκία. «Είσαι καλύτερος απ'ό,τι φαίνεσαι...»

«Ευχαριστώ... νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας και κοιτάζοντας την πάνω απ'τον ώμο του.

«Μια στιγμή,» είπε η Έρση. «Αν εδώ υπάρχει σήραγγα, τότε... τότε αυτό το οίκημα... Βρισκόμαστε στη νοτιοανατολική άκρη της πόλης. Αυτό το οίκημα μπορεί να το χρησιμοποιούν κάποιοι για να φέρνουν λαθραία.»

Ο Χρίστος ένευσε. «Θα ελέγξουμε τα κιβώτια, ή θ'ακολουθήσουμε τη σήραγγα;»

«Δεν ξέρω αν θα ήταν καλή ιδέα ούτε το ένα ούτε το άλλο,» είπε η Λυκία.

«Αν θέλουμε να βρούμε τη Δυναστεία, πρέπει ν'αρχίσουμε να σκαλίζουμε,» της θύμισε ο Χρίστος.

«Ναι αλλά...» Η Λυκία έσμιξε τα χείλη. «Είναι *επικίνδυνο*, δεν το βλέπεις;»

«Θα ελέγξουμε τα κιβώτια,» είπε η Έρση. «Θέλω να μάθω τι γίνεται εδώ.»

Η Λυκία αναστέναξε αλλά δεν έφερε αντίρρηση.

Ανέβηκαν στο ισόγειο, πήγαν στο δωμάτιο με τα κιβώτια, και η Έρση άγγιξε το ένα απ'τα λουκέτα. Έκλεισε τα μάτια και υποτονθόρυσε τα λόγια για το Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Η μικρή κλειδαριά άνοιξε. Η μάγισσα άγγιξε το δεύτερο λουκέτο του κιβώτιου κι επανέλαβε το ξόρκι, νιώθοντας ήδη το μυαλό της να πιέζεται από μια διαδικασία που δεν είχε συνηθίσει.

Το λουκέτο άνοιξε. Η Έρση τα έβγαλε και τα δύο από το κιβώτιο, έπιασε τις άκριες του σκεπάσματός του, και το σήκωσε. Μέσα ήταν μικροί υφασμάτινοι σάκοι δεμένοι με σχοινί. Η Έρση έπιασε έναν και τον έλυσε. Κοίταξε μέσα και είδε μια σκόνη η οποία μύριζε περίεργα. Μόρφασε, σουφρώνοντας τη μύτη.

Στράφηκε στους σωματοφύλακές της.

Ο Χρίστος έβαλε δύο δάχτυλα μέσα στον σάκο, πήρε λίγη σκόνη, και την έφερε κοντά στα ρουθούνια του. «Ναι,» ένευσε, «*νίσβεν*...»

«Τι πράγμα;»

«Ναρκωτικό που καλλιεργείτε μόνο στις οάσεις της ερήμου. Ο Άρχοντας της Ύγκρας τού ρίχνει βαρύ φόρο.»

«Γι'αυτό το έφεραν λαθραία από εδώ,» είπε η Έρση.

Ο Χρίστος ένευσε πάλι. «Ναι.»

Η Έρση έδεσε τον μικρό σάκο και τον έριξε ξανά μέσα στο κιβώτιο. Κατέβασε το καπάκι και έβαλε τα λουκέτα στις θέσεις τους, κλείνοντάς τα.

«Στη σήραγγα, τώρα,» είπε.

«Κυρία Επόπτρια,» παρενέβη η Λυκία. «Μπορεί απλά να εντοπίσαμε κάποιους που φέρνουν λαθραία στην πόλη – και δεν είναι η δουλειά μας να κυνηγάμε λαθρέμπορους.»

«Αυτοί οι λαθρέμποροι μπορεί να μας οδηγήσουν στη Σιδηρά Δυναστεία,» διαφώνησε η Έρση. «Κι αν δεν πιστεύεις ότι η Σιδηρά Δυναστεία είναι που ευθύνεται για την απάτη, τότε μπορεί να μας οδηγήσουν σε όποιον κι αν *πραγματικά* ευθύνεται για την απάτη.»

Η Λυκία δεν έφερε άλλη αντίρρηση, αλλά από την έκφρασή της ήταν φανερό ότι διαφωνούσε.

Η Έρση δεν μπορούσε να μαντέψει – ούτε ήθελε να κάνει υποθέσεις – αν η σωματοφύλακας είχε διαφορετική άποψη για το θέμα ή αν απλά δείλιαζε.

Κατέβηκαν ξανά στο υπόγειο, άνοιξαν την κρυφή είσοδο, και μπήκαν σ'ένα πέρασμα σκαμμένο κάτω από το έδαφος. Ο Χρίστος και η Λυκία κρατούσαν φακούς, και όλοι είχαν τα πιστόλια τους στο χέρι, ακόμα και η Έρση. Η σήραγγα δεν ήταν στρωμένη με πλάκες στο πάτωμα, ούτε υπήρχαν πλάκες στους τοίχους. Παρατηρώντας δεξιά, αριστερά, κι επάνω, καθώς βάδιζαν, η Έρση διαπίστωσε ότι αυτοί που είχαν φτιάξει τη σήραγγα το μόνο που είχαν κάνει ήταν να σκάψουν (μάλλον με ενεργειακό τρυπάνι) και να βάλουν κάποια βασικά στηρίγματα, τα οποία δεν έμοιαζαν και τόσο δυνατά. Ο υπόγειος δρόμος ήταν επίφοβος.

Και μακρύς, απ'ό,τι φαινόταν.

Βάδιζαν και βάδιζαν και βάδιζαν, για κάμποση ώρα – κοιτάζοντας το ρολόι της, η Έρση είδε ότι είχαν περάσει τριάντα λεπτά – αλλά δεν μπορούσαν να φτάσουν στο τέλος της σήραγγας.

Σε κάποια σημεία, υπήρχαν ανοίγματα δεξιά ή αριστερά, όμως ο Χρίστος πρότεινε να μην τα ακολουθήσουν. «Πάμε ευθεία,» είπε. «Τουλάχιστον έτσι θα ξέρουμε πώς να επιστρέψουμε.»

Και είχε δίκιο: αν το μέρος ήταν λαβυρινθώδες, αυτός ήταν ο μόνος βέβαιος τρόπος για να μη χαθούν.

«Βαδίζουμε σχεδόν μια ώρα,» είπε, τελικά, η Λυκία.

Και τότε, απότομα, ο Χρίστος, που πήγαινε πρώτος, στράφηκε κι έβαλε το δάχτυλό του μπροστά στα χείλη του, κάνοντας νόημα να μη μιλάνε.

«Κάποιοι έρχονται,» ψιθύρισε.

Τα μάτια της Λυκίας γούρλωσαν προς στιγμή. Η Έρση αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στην κοιλιά.

«Ένα άνοιγμα ήταν λίγο πιο πίσω,» είπε ο Χρίστος. «Βγάλτε τις μπότες σας και πάμε – γρήγορα.» Κι άρχισε αμέσως να βγάζει τα δικά του υποδήματα.

Την Έρση δεν την ξετρέλαινε η ιδέα να περπατήσει ξυπόλυτη εδώ πέρα – το πέτρινο πάτωμα ήταν γεμάτο χαλίκια και άμμο – αλλά ο Χρίστος είχε δίκιο και πάλι: χωρίς τις μπότες τους θα έκαναν πολύ λιγότερο θόρυβο. Έτσι δεν καθυστέρησε καθόλου· έβγαλε τις μπότες της και, παίρνοντάς τες στο χέρι, ακολούθησε τον Χρίστο και τη Λυκία προς τα πίσω. Έφτασαν στο άνοιγμα και έστριψαν μέσα του, σ'ένα πέρασμα που ήταν πολύ πιο στενό από το προηγούμενο. Έπρεπε να έχουν το κεφάλι τους σκυμμένο εδώ. Ο Χρίστος έκλεισε πρώτος τον φακό του, και η Λυκία ακολούθησε αμέσως το παράδειγμά του.

Κανένας τους δεν μιλούσε τώρα· η Έρση, όμως, νόμιζε ότι οι αναπνοές τους ακούγονταν πολύ δυνατές: νόμιζε ότι ίσως να τους πρόδιδαν, αλλά αυτό ήταν, αναμφίβολα, η ιδέα της. *Δεν είμαι γεννημένη για τέτοιες περιπέτειες.*

Βήματα ήχησαν, μετά. Βήματα που σκέπασαν αμέσως τον μικρό θόρυβο που έκανε η αναπνοή της Έρσης και των σωματοφυλάκων της.

Και μια φωνή: «Το παραγέμισαν κι αυτό... Οι γαμιόληδες!»

«Σκάσε, ρε κόπανε. Άμα δεν τα είχαν γεμίσει, θα κουβαλούσαμε δέκα κιβώτια αντί για τέσσερα στο ερείπιο.»

Η Έρση είδε φως από λάμπα λαδιού. Δύο άντρες έρχονταν, κουβαλώντας ανάμεσά τους ένα κιβώτιο παρόμοιο μ'αυτά που είχε δει στο εγκαταλειμμένο σπίτι. Πίσω τους έρχονταν άλλοι δύο, ο ένας απ'τους οποίους βαστούσε τη λάμπα.

Καθώς περνούσαν μπροστά από το άνοιγμα όπου ήταν κρυμμένοι η Έρση και οι σωματοφύλακές της, η Ιπτάμενη Επόπτρια είδε ότι ο άντρας με τη λάμπα είχε θηκαρωμένο στην πλάτη του ένα *ίτρατ* – ένα σπαθί των νομάδων της ερήμου – ενώ από τη ζώνη του κρεμόταν ένα πιστόλι. Ο άλλος άντρας είχε στον ώμο ένα τουφέκι, κι επίσης ένα πιστόλι κρεμόταν από τη ζώνη του.

Δεν πρόσεξαν την Έρση και τους σωματοφύλακές της. Πέρασαν και απομακρύνθηκαν.

«Σκατά,» γρύλισε σιγανά η Λυκία. «Δεν είχαν τελειώσει με τη μεταφορά των κιβωτίων τους. Πού πάμε τώρα;»

«Μόνο ένας δρόμος υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Χρίστος: «προς τα εκεί που πηγαίναμε και πριν.»

«Ίσως νάναι κι άλλοι από κει!»

«Μπορεί. Μπορεί και όχι. Αλλά, αν πάμε πίσω, το *ξέρουμε* πως θα συναντήσουμε αυτούς τους τέσσερις.» Και βγήκε από το άνοιγμα.

Η Λυκία τον ακολούθησε· το ίδιο και η Έρση, μορφάζοντας καθώς πατούσε σε πράγματα που η αίσθησή τους δεν άρεσε καθόλου στα πόδια της, τα οποία ήταν τώρα ντυμένα μόνο με λεπτές κάλτσες. Αλλά ούτε ο Χρίστος ούτε η Λυκία είχαν ξαναφορέσει τις μπότες τους, έτσι θεώρησε πως καλύτερα κι εκείνη να μην τις φορούσε. Ξυπόλυτοι, έκαναν πολύ λιγότερο θόρυβο.

Η σήραγγα συνεχιζόταν για κάμποσο ακόμα. Δεν βρίσκονταν προς το τέλος της όταν είχαν συναντήσει τους τέσσερις με το κιβώτιο· μάλλον κάπου στη μέση της πρέπει να ήταν, σκέφτηκε η Έρση όταν τελικά βρέθηκαν σ'ένα μέρος όπου υπήρχε άνοιγμα το οποίο κοίταζε τον νυχτερινό ουρανό.

Αισθανόταν τα πόδια της να την πονάνε και να την κόβουν, καθώς σ'όλη τη διαδρομή η άμμος τριβόταν επάνω στο δέρμα της και τα χαλίκια το δάγκωναν. Οι λεπτές κάλτσες της είχαν, προ πολλού, σκιστεί.

Ο Χρίστος έκλεισε τον φακό του, λέγοντας: «Επάνω.»

Η Λυκία έκλεισε και τον δικό της φακό. «Με προσοχή, όμως.»

«Θα πάω εγώ πρώτος, να ανιχνεύσω. Περιμένετε εδώ.»

«Όχι,» παρενέβη η Έρση. «Θα έρθουμε κι εμείς.»

«Δεν είναι καλή ιδέα,» διαφώνησε ο Χρίστος. «Εκεί πάνω ίσως νάναι επικίνδυνοι άνθρωποι. Θα πάω εγώ, θα δω τι συμβαίνει, και μετά θα έρθω και θα σας πω να βγείτε, ή να φύγουμε, ανάλογα.»

«Ο Χρίστος έχει δίκιο, κυρία Επόπτρια,» τόνισε η Λυκία, συμφωνώντας τώρα μαζί του, σ'αντίθεση με πριν.

«Καλώς,» είπε η Έρση. «Θα σε περιμένουμε.»

Ο Χρίστος έφυγε, ανεβαίνοντας τη μικρή ανηφόρα που οδηγούσε στο άνοιγμα.

«Πολύ δεν αργεί;» είπε η Έρση. Δεν μπορούσε να κοιτάξει το ρολόι της μέσα στο σκοτάδι, αλλά νόμιζε ότι πρέπει να είχαν περάσει πέντε λεπτά.

Δίπλα της, άκουσε τη Λυκία να αναστενάζει. «Ναι, ίσως. Θα πάω να κοιτάξω–»

Η Έρση την έπιασε από τον ώμο. «Θα πάω μαζί σου.»

«Καλύτερα να μειν–»

Στο άνοιγμα φάνηκε μια σκιερή φιγούρα. Στο ένα της χέρι είχε πιστόλι· στο άλλο χέρι κρατούσε φακό, τον οποίο και άναψε φωτίζοντας κάτω.

Η Λυκία ύψωσε αμέσως το δικό της πιστόλι.

Πίσω από τη σκιερή φιγούρα ήρθε άλλη μία, με τουφέκι. Κι άλλη μία.

«Κάτω το όπλο σου!» φώναξε αυτός που κρατούσε τον φακό.

«Κυρία Επόπτρια,» είπε η Λυκία, δίνοντας στην Ἔρση τον φακό της. «Φύγετε. *Φύγετε.*»

«Μα, εσύ–»

«*Φύγετε!*» είπε η Λυκία, και πυροβόλησε προς τους αγνώστους, στο πάτωμα, για εκφοβισμό, φωνάζοντάς τους: «Μακριά!»

Η Ἔρση έτρεξε μέσα στη σήραγγα, προς τη μεριά απ᾽την οποία είχαν έρθει. Πίσω της άκουσε πυροβολισμούς καθώς άναβε τον φακό της για να βλέπει πού πήγαινε.

Η Λυκία!

Θα τη σκοτώσουν!

Σκότωσαν και τον Χρίστο;

Η Λυκία είχε δίκιο: δεν έπρεπε να είχαμε έρθει.

Νομάδες είναι; Άνθρωποι της ερήμου;

Έχει η Δυναστεία μέλη κι ανάμεσα στους νομάδες;

Οι σκέψεις της ήταν σκόρπιες καθώς έτρεχε μέσα στη σήραγγα, αγνοώντας τώρα τα χαλίκια και την άμμο που έτρωγαν τα γυμνά πόδια της. Τις μπότες της τις είχε αφήσει να πέσουν όταν είχε πάρει στο χέρι της τον φακό της Λυκίας, ενώ με το άλλο χέρι κρατούσε το μικρό πιστόλι της.

Η αναπνοή της ήταν γρήγορη. Είχε λαχανιάσει. Και αισθανόταν άσχημα. Αισθανόταν δειλή που είχε αφήσει τη Λυκία και τον Χρίστο και είχε φύγει· αλλά αισθανόταν, συγχρόνως, και ότι *έπρεπε* να φύγει, έπρεπε να σώσει τον εαυτό της. Το ένστικτο της επιβίωσης. Τόσο πρωτόγονο, τόσο πρωταρχικό, αμέσως είχε καταλύσει τη λογική σκέψη.

Η Ἔρση είδε, σε κάποια στιγμή, φως αντίκρυ της. Λάμπα λαδιού. Σταμάτησε απότομα, σκόνταψε, πιάστηκε από το τοίχωμα πλάι της για να μην πέσει. Αγκομαχώντας, αντίκρισε τέσσερις άντρες.

«Αυτή είναι!» φώναξε ο ένας. «Αυτή είχε μπει!»

Μας κατάλαβαν;

Και το συνειδητοποίησε: *Όταν μπήκαμε στη σήραγγα, αφήσαμε την κρυφή είσοδο ανοιχτή πίσω μας· επομένως, όταν οι τέσσερις έφτασαν στο υπόγειο του ερειπίου….*

«Μακριά μου!» Η Έρση, πανικόβλητη, πυροβόλησε.

Μια κραυγή αντήχησε στη σήραγγα, και βρισιές.

Ένας πυροβολισμός από πιστόλι. Η Έρση ένιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο δεξί πόδι και έπεσε, ενώ άντρες μαζεύονταν γύρω της. Κάποιος την κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί.

Η κόψη της λεπίδας ενός *ίτρατ* ακούμπησε στον λαιμό της· η Έρση την ένιωσε να σκίζει ελαφρά το δέρμα της.

«Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε ο άντρας με το σπαθί. «Ποια είσαι;»

Η Έρση λιποθύμησε.

7.

Ξύπνησε νιώθοντας έναν έντονο πόνο, διαπεραστικό, ο οποίος την διέτρεχε από πάνω ώς κάτω, αλλά ξεκινούσε από κάπου στο δεξί της πόδι.

Είδε έναν άντρα από πάνω της, με χρυσό δέρμα και άγρια γένια· κι άλλον έναν άντρα. Ο δεύτερος κρατούσε τους αστραγάλους της, ο πρώτος κάτι έκανε στον μηρό της, λίγο πιο πάνω απ’το γόνατο· το χρυσό δέρμα της ήταν γεμάτο αίμα.

Η Έρση ούρλιαξε. Προσπάθησε να τους ξεφύγει, να σηκωθεί, αλλά τα χέρια του άντρα κρατούσαν πολύ σφιχτά τους αστραγάλους της, και τα δικά της χέρια ήταν παγιδευμένα κάπου ψηλά, πάνω απ’το κεφάλι της, καθώς ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα.

Η Έρση ούρλιαξε ακόμα δυνατότερα. «*Αφήστε με! Φύγετε! Φύγετε!*»

Ένας τρίτος άντρας γονάτισε πλάι της. Από τον ώμο του προεξείχε η λαβή ενός ξίφους. Είχε καφέ δέρμα, αξύριστο πρόσωπο, και σγουρά, μακριά μαλλιά. Κάτι τής θύμιζε.

«Ησύχασε,» της είπε. «Προσπαθούμε να βγάλουμε τη σφαίρα από το τραύμα σου.»

Τη σφαίρα; Η Έρση θυμήθηκε έναν πυροβολισμό. Θυμήθηκε τη σκοτεινή σήραγγα. Θυμήθηκε το δυνατό χτύπημα στο πόδι της.

Ο άντρας που σκάλιζε την πληγή της πήρε μια λαβίδα και τη βύθισε μέσα στο αίμα.

Ο πόνος ήταν πολύ δυνατός· η Έρση ούρλιαξε, κάνοντας πίσω, σπαρταρώντας. Ο άντρας με το σπαθί έβαλε κάτι στο στόμα της, κάτι που μύριζε περίεργα, κάτι που. . . . . .
. . . . . .
Βλεφάρισε. Τα μάτια της άνοιξαν.

Ήταν νύχτα. Δύο φωτιές έσχιζαν το σκοτάδι, αρκετά μεγάλες· τα ξύλα που τις έτρεφαν ακούγονταν να τρίζουν. Γύρω τους, άνθρωποι ήταν καθισμένοι.

Δέντρα ορθώνονταν προς τον ουρανό, απλώνοντας μακριά κλαδιά και πλατιά, μακριά φύλλα. Ένα ψηλό ζώο βάδιζε κάπου: μια καμήλα.

«Πώς είσαι;»

Η Έρση έστρεψε, ξαφνιασμένη, το κεφάλι. Ένας άντρας ήταν καθισμένος οκλαδόν παραδίπλα. Στα γόνατά του ήταν ακουμπισμένο ένα θηκαρωμένο *ίτρατ*. Ο ίδιος άντρας με πριν. Ο άντρας που ήταν και στη σήραγγα.

Η Έρση έκανε να κινήσει τα χέρια της. Ήταν ακόμα ακινητοποιημένα κάπου πάνω απ'το κεφάλι της. Γύρισε τον λαιμό της για να κοιτάξει. Είδε ότι οι καρποί της ήταν δεμένοι μαζί και πάνω στον κορμό ενός δέντρου.

Τα πόδια της, όμως, δεν ήταν δεμένα. Ήταν ελεύθερα, και δεν φορούσε πια το παντελόνι της. Ένας επίδεσμος τυλιγόταν γύρω από τον δεξή μηρό της.

«...Ποιοι...» – ο λαιμός της ήταν ξερός – «...είστε;»

«Νομίζω ότι *εσύ* θα έπρεπε πρώτα να μας πεις ποια είσαι. Ο φίλος σου δεν αποδείχτηκε και πολύ ομιλητικός παρά μόνο για να μας βρίσει. Ελπίζω εσύ να αποδειχτείς καλύτερη, και ο Μεχρέτ ίσως να είναι σπλαχνικός μαζί σας.»

Μεχρέτ... Ένας θεός που λατρευόταν μόνο στις ερήμους της Σεργήλης, αν δεν έκανε λάθος η Έρση. Όχι και τόσο γνωστός σε άλλα μέρη της διάστασης.

«...Έγινε λάθος... Τριγυρίζαμε...» Η Έρση ήθελε οπωσδήποτε κάτι να πιει· ο λαιμός της και το στόμα της ήταν τόσο ξερά.

Ο άντρας πρέπει να το κατάλαβε, γιατί την πλησίασε βγάζοντας ένα φλασκί και βάζοντάς το στα χείλη της.

Νερό. Η Έρση το ρούφηξε λαίμαργα.

Τελικά, ο άντρας πήρε το φλασκί από το στόμα της και το έκλεισε. «Την αλήθεια,» είπε, καθώς ήταν γονατισμένος δίπλα της.

«Δεν ξέραμε τίποτα για εσάς. Έγινε λάθος–»

«Πες μου την αλήθεια!» Ο άντρας την άρπαξε, με το ένα χέρι, απ᾽το λαιμό, την έσφιξε. Η Έρση αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται, τα μάτια της να διαστέλλονται. «Δεν ανοίξατε τυχαία την κρυφή είσοδο στο υπόγειο! Ποιος σας έστειλε; Είστε άνθρωποι του Άρχοντα της Ύγκρας;»

«...Όχι,» κατόρθωσε να πει αδύναμα η Έρση.

Ο άντρας άφησε τον λαιμό της.

Η Έρση έβηξε, γυρίζοντας το κεφάλι στο πλάι. Πήρε βαθιές αναπνοές.

«Ποιος σας έστειλε;» ρώτησε πάλι ο άντρας.

«Δε μας έστειλε κανένας. Δε μας ενδιαφέρει τι κάνετε–»

Τα μάτια του αγρίεψαν.

«Άκουσέ με!» είπε η Έρση. «Αλήθεια σού λέω! Δεν έχουμε σχέση με τον Άρχοντα. Ψάχνουμε τα ίχνη μιας εταιρείας. Ονομάζεται Αυτόματος Στιλογράφος. Είχε δώσει τα στοιχεία του ερειπίου στην τράπεζα Σεργήλιος Χρηματοφύλακας. Είχε δηλώσει το ερείπιο ως έδρα της. Αλλά δεν ήταν εκεί η έδρα της. Είπε ψέματα. Είναι απάτη, και γι'αυτό αναζητάμε την εταιρεία. Χρωστά λεφτά στην τράπεζα.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο άντρας ατενίζοντάς την καχύποπτα.

«Σου λέω την αλήθεια! Αυτή είναι η αλήθεια! Δουλεύω για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα. Δεν έχεις ακούσει για την εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Και νομίζω ότι προσπαθείς να θολώσεις το μυαλό μου με ανοησίες!»

«Κάνεις λάθος! Το ερείπιο που χρησιμοποιείτε, το ερείπιο αυτό η εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος – που είναι εταιρεία-φάντασμα, δηλαδή δεν υπάρχει κανονικά – το έχει δηλώσει ως έδρα της στην Ύγκρας.»

Τα μάτια του άντρα στένεψαν. «Δεν είναι δυνατόν. Γιατί να χρησιμοποιήσει ένα ερείπιο ως έδρα; Πες μου ποιος σας έστειλε!» Την άρπαξε απ'τα μαλλιά, γυρίζοντας το κεφάλι της βίαια.

Η Έρση ούρλιαξε. «Άφησέ με!» φώναξε κλωτσώντας την άμμο. «Σου λέω την αλήθεια! Σου είπα γιατί μπήκαμε στο ερείπιο!»

«Και πώς βρήκαμε την κρυφή είσοδο;»

«Ψάξαμε και τη βρήκαμε, ανόητε! Ο φίλος μου – ο άνθρωπος που πιάσατε πριν από εμένα – είναι καλός σ'αυτά.» Και ρώτησε: «Είναι ακόμα ζωντανός, σωστά; Δεν τον έχετε σκοτώσει...»

Ο άντρας άφησε τα μαλλιά της. Ένευσε. «Ο Μεχρέτ φάνηκε σπλαχνικός μ'αυτόν.»

«Ήταν και μια άλλη γυναίκα μαζί μου,» είπε η Έρση. «Μια–»

«Είναι νεκρή.»

«*Τι!* Γιατί τη σκοτώσατε;»

«Μας πυροβόλησε. Την πυροβολήσαμε. Μια σφαίρα τη χτύπησε στον λαιμό. Δεν ήμουν εκεί, αλλά μου το είπαν.»

Σκατά... σκέφτηκε η Έρση, θλιμμένα. *Λυκία*... Ξεροκατάπιε, για να διαλύσει τον κόμπο που είχε σχηματιστεί στον λαιμό της. «Πρέπει να μας αφήσεις να φύγουμε. Δεν έχουμε καμία σχέση ούτε μαζί σας ούτε με τον Άρχοντα της Ύγκρας. Αφού δεν ξέρεις για τον Αυτόματο Στιλογράφο, τελειώσαμε. Δε χρειάζεται να... να...»

«Δεν πρόκειται να πάτε πουθενά,» δήλωσε ο άντρας. «Ξέρετε πολλά που δεν πρέπει να ξέρετε.»

«Δε μας ενδιαφέρει τι κάνετε σ'αυτό το ερείπιο!» είπε, πανικόβλητα, η Έρση. «Δε μας ενδιαφέρει! Και δεν ξέρουμε!» Τράβηξε τα χέρια της, απότομα, νιώθοντας τα σχοινιά να κόβουν τους καρπούς της. «Είμαστε άνθρωποι της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλακας–»

«Δεν σε πιστεύω,» είπε απλά ο άντρας.

Η Έρση αναστέναξε, χαλάρωσε προσπαθώντας να σκεφτεί. «Τι άλλο μπορώ να κάνω για να με πιστέψεις;... Σου είπα: ψάχνουμε για την εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος. Το ερείπιό σας το έχει δηλώσει ως έδρα της.»

«Αποκλείεται!» είπε έντονα ο άντρας.

«Μπορεί να το έχει δηλώσει χωρίς να το ξέρετε–»

«Δεν ξέρεις τι λες!»

«Η εταιρεία αυτή είναι, ίσως, προκάλυμμα για μια οργάνωση. Σιδηρά Δυναστεία τη λένε.»

Τα μάτια του άντρα στένεψαν αμέσως.

«Την ξέρεις...» παρατήρησε η Έρση, ψιθυριστά.

«Εσύ, όμως, όποια κι αν είσαι, *δεν* θα έπρεπε να την ξέρεις,» είπε ο άντρας και σηκώθηκε όρθιος.

«Δεν ξέρω ουσιαστικά και τίποτα!»

Ο άντρας την αγνόησε. Πλησίασε το *ίτρατ* του, που το είχε αφήσει την άμμο, το ξεθηκάρωσε, και ήρθε πάλι κοντά της, με τη μακριά, κυρτή λεπίδα γυμνή στο χέρι του.

Η Έρση ξεροκατάπιε. *Θα με σκοτώσει;* «Σου λέω αλήθεια – δεν ξέρω τίποτα. Έχω ακούσει μόνο για τη Δυναστεία–»

Η λεπίδα βρέθηκε στον λαιμό της. «Πώς έμαθες για τη Σιδηρά Δυναστεία;»

«Στη Μέλβερηθ. Ένας τύπος – ο Κρίνος Καλόδρομος – μου είπε ότι έχει πάρε-δώσε με τη Δυναστεία. Του φέρνουν κάτι πράγματα, είπε, και τους παραχωρεί το σπίτι του κάπου-κάπου. Στη Μέλβερηθ ο Αυτόματος Στιλογράφος είχε δηλώσει το σπίτι του Καλόδρομου ως έδρα. Σου είπα: δουλεύω για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα...»

Ο άντρας πήρε το σπαθί του απ'τον λαιμό της. «Θα έρθεις μαζί μας,» δήλωσε.

«Σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω.»

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Έρση.» Ξεροκατάπιε. «Έρση Κάρινλωφ.» Απέφυγε να πει *Έρση'μορ*, γιατί φοβόταν ότι αν ο άντρας καταλάβαινε πως ήταν μάγισσα ίσως να τη θεωρούσε επικίνδυνη και να τη σκότωνε.

Ο άντρας ένευσε. «Θα έρθεις μαζί μας.»

«Πού;»

«Στην έρημο.»

«Είστε νομάδες;»

«Ναι.»

«Τι να με κάνετε μαζί σας; Αφήστε εμένα και τον Χρίστο να φύγουμε, κι όλα τελείωσαν.»

«Χρίστο τον λένε, λοιπόν...»

«Θα μας αφήσεις να φύγουμε;» ρώτησε ξανά η Έρση.

«Δε μπορώ να σ'αφήσω να πας πουθενά, όταν γνωρίζεις τόσα για εμάς και για τη Σιδηρά Δυναστεία.»

«Μα, δεν ξέρω *τίποτα* ουσιαστικά...»

«Ξέρεις αρκετά για να σε σκοτώσω. Αλλά αυτή δεν είναι μια απόφαση που θα ήθελα να πάρω μόνος μου.»

«Ποιος άλλος...; Είσαι... είσαι μέλος της Δυναστείας;»

«Ναι,» είπε ο άντρας. Κι έδειξε, με μια ημικυκλική χειρονομία, τους υπόλοιπους που κάθονταν ανάμεσα στα δέντρα, κοντά στις φωτιές. «Κανένας απ'αυτούς, όμως, δεν ξέρει τίποτα για τη Δυναστεία. Έχε το υπόψη σου. Αν σου ξεφύγει ανάμεσά τους η παραμικρή κουβέντα για τη Σιδηρά Δυναστεία, θα σε *σκοτώσω*–»

«Δε θα πω τίποτα.»

«Το μόνο που ξέρουν αυτοί,» συνέχισε ο άντρας σαν η Έρση να μην είχε μιλήσει καθόλου, «είναι ότι πηγαίνουμε πράγματα μέσα στην Ύγκρας, χρησιμοποιώντας τη σήραγγα για ν'αποφύγουμε τα σκυλιά του Άρχοντα.»

Η Έρση ένευσε. «Εντάξει. Καταλαβαίνω. Δε θα πω τίποτα. Θα με λύσεις τώρα, σε παρακαλώ;»

«Θα σε λύσω όταν είναι ώρα να φύγουμε,» απάντησε ο άντρας και κάθισε παραδίπλα ξανά, οκλαδόν, θηκαρώνοντας το *ίτρατ* του κι ακουμπώντας το στα γόνατά του. Η κουβέντα μαζί του έμοιαζε να είχε τελειώσει.

Η Έρση έκλεισε τα μάτια για λίγο και πήρε μερικές βαθιές ανάσες, προσπαθώντας να καλμάρει τα νεύρα της. *Αν φερθώ όπως θέλουν, ίσως να μ'αφήσουν να φύγω – και εμένα και τον Χρίστο.*

Τη Λυκία, όμως, τη σκότωσαν... Δε μπορώ να κάνω τίποτα για να τη βοηθήσω... Αισθάνθηκε ένα δάκρυ να κυλά από την άκρη του ματιού της.

Και περίμενε να περάσει η ώρα, για να δει τι θα γινόταν.

Εν τω μεταξύ, αναρωτήθηκε πού βρισκόταν. Κάπου μέσα στην έρημο πρέπει να ήταν, λογικά. Το ερείπιο ήταν στη νοτιοανατολική άκρη της Ύγκρας, και η σήραγγα μάλλον οδηγούσε περισσότερο νότια· για πόσα χιλιόμετρα, η Έρση δεν μπορούσε να γνωρίζει, αλλά υπέθετε ότι ήταν αρκετά. *Στην έρημο*

είμαι. Σε κάποια όαση. Η σήραγγα δεν μπορεί νάναι μακριά από δω. Κατά πάσα πιθανότητα, βγάζει μέσα στην όαση. Αν μπορούσα, κάπως, να δραπετεύσω και να τρέξω στο εσωτερικό της σήραγγας....

Κι ο Χρίστος; Θα εγκατέλειπε τον Χρίστο εδώ; Δεν μπορούσε να τον εγκαταλείψει, ακόμα κι αν όντως έβρισκε τρόπο να δραπετεύσει – που κανένας τρόπος δεν ερχόταν, επί του παρόντος, στο μυαλό της.

Αν με πάρουν μακριά από την όαση, μακριά από τη σήραγγα, μετά δεν θα μπορώ με τίποτα να τους ξεφύγω. Δεν ξέρω πώς να διασχίσω την έρημο. Θα πεθάνω.

Ηρέμησε! είπε στον εαυτό της. *Ηρέμησε. Ψυχραιμία. Θα βρεθεί λύση. Αν αυτός ο νομάδας πειστεί ότι δεν ξέρεις τίποτα, ότι είσαι ακίνδυνη, μπορεί να σ'αφήσει να φύγεις.*

Είχε, όμως, αναφέρει και κάποιον άλλο. Ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο άλλος; Μάλλον, μέλος της Σιδηράς Δυναστείας. Νομάδας επίσης; Άνθρωπος της ερήμου; Ή από αλλού;

Αν ήταν από αλλού, η Έρση νόμιζε ότι ίσως να είχε καλύτερες πιθανότητες να συνεννοηθεί μαζί του. Οι νομάδες ήταν γι'αυτήν σαν εξωδιαστασιακοί.

Υπομονή.

Υπομονή.

Η ώρα περνούσε. Η Έρση άκουγε τους νομάδες να σιγοτραγουδούν καθώς ήταν καθισμένοι μέσα στη βλάστηση της όασης. Από κάπου πίσω από τις φυλλωσιές ακούγονταν, επίσης, πλατσουρίσματα στο νερό.

Ο άντρας που καθόταν κοντά της είχε ξεθηκαρώσει πάλι το σπαθί του και το ακόνιζε, μουρμουρίζοντας κάποια λόγια που δεν πρέπει να ήταν ούτε στη Συμπαντική Γλώσσα αλλά ούτε και στη Νέα Σεργήλια. Σαν ιεροτελεστικά τής έμοιαζαν.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε, τελικά, η Έρση.

Τα μάτια του γυάλισαν μες στο μισοσκόταδο καθώς στρεφόταν να την ατενίσει.

«Τ’όνομά σου,» είπε η Έρση.

«Νεσράχ,» απάντησε εκείνος.

«Πού έχετε τον Χρίστο; Θα τον πάρετε κι αυτόν μαζί, όπως εμένα;»

«Εδώ είναι και, ναι, θα τον πάρουμε μαζί μας. Διαφορετικά, θα πρέπει να θανατωθεί.»

«Είναι τραυματισμένος;»

«Ελαφρά.»

Θόρυβος ακούστηκε τώρα μέσα από τη βλάστηση της όασης. Ένας καινούργιος θόρυβος. Κάποιοι είχαν έρθει.

«Νεσράχ!» φώναξε μια γυναίκα, και ο άντρας θηκάρωσε το σπαθί του, σηκώθηκε όρθιος, κι απομακρύνθηκε από την Έρση. Πλησιάζοντας τη γυναίκα, της είπε κάτι στη γλώσσα των νομάδων. Εκείνη ένευσε, κι έμεινε στη θέση της καθώς ο Νεσράχ έφευγε. Τα μάτια της ήταν εστιασμένα τώρα στην Έρση.

Μάλλον, της είπε να με προσέχει.

Η Έρση παρατήρησε τη γυναίκα. Ήταν ντυμένη σαν τον Νεσράχ περίπου. Φαρδιά ρούχα με πολλές πτυχώσεις. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα μακρύ, κυρτό ξιφίδιο. Στα πλάγια της ενδυμασίας της υπήρχαν ανοίγματα, απ’όπου διακρίνονταν τα πόδια της, από τη μέση του μηρού και κάτω. Το δέρμα της ήταν καφέ, τα μαλλιά της σκούρα μπλε. Είχε τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της καθώς ατένιζε την Έρση.

Μετά από λίγο, ο Νεσράχ επέστρεψε. Τράβηξε το *ίτρατ* από την πλάτη του και σπάθισε προς το κεφάλι της Έρσης. Εκείνη, προς στιγμή, τρομοκρατήθηκε αλλά, αμέσως μετά, άκουσε τη λεπίδα να χτυπά τον κορμό του δέντρου πίσω της, κι αισθάνθηκε τα χέρια της να ελευθερώνονται.

Τα έφερε εμπρός της, νιώθοντάς τα μουδιασμένα, νιώθοντας τους αγκώνες της να πονούν, και τους καρπούς της επίσης. Τα έτριψε.

«Σήκω,» της είπε ο Νεσράχ. «Μπορείς;»

Η Έρση έκανε μια προσπάθεια, αλλά το τραυματισμένο της πόδι τη δυσκόλευε. Ο Νεσράχ τη βοήθησε, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της. Η Έρση είδε την καφετόδερμη γυναίκα με τα μπλε μαλλιά να της ρίχνει ένα εχθρικό βλέμμα. *Γυναίκα του είναι;*

«Ήρθε η ώρα να φύγουμε,» είπε ο Νεσράχ, και βοήθησε την Έρση να βαδίσει μέσα στην όαση. Περνώντας μέσα από τη βλάστηση, είδαν μια λίμνη και καμήλες συγκεντρωμένες γύρω της, καθώς και νομάδες με φαρδιά ρούχα, κουκούλες, και σαρίκια. Ορισμένοι είχαν *ίτρατ* στις πλάτες. Άλλοι κουβαλούσαν τουφέκια ή τόξα.

Ο Χρίστος στεκόταν ανάμεσα σε δύο γεροδεμένους άντρες με *ίτρατ* στα χέρια. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, και αίμα υπήρχε επάνω τους. Το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο. Τα μάτια του, όμως, αμέσως πρόσεξαν την Έρση, κι απ'τα σπασμένα χείλη του βγήκε το όνομά της.

«Να του μιλήσω;» είπε η Έρση στον Νεσράχ. «Σε παρακαλώ.»

«Μίλα του,» αποκρίθηκε εκείνος, και την οδήγησε κοντά στον Χρίστο, όπου και την άφησε να σταθεί μόνη της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Χρίστος, αμέσως.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση. «Μια σφαίρα μόνο... Τους συνάντησα στη σήραγγα. Εγώ πυροβόλησα πρώτη. Με πυροβόλησαν, και...» Κοίταξε τον τραυματισμένο δεξή μηρό της, που ήταν τυλιγμένος με επίδεσμο. Οι νομάδες ακόμα δεν της είχαν δώσει παντελόνι, ή κάποιο άλλο ρούχο, να φορέσει. Η Έρση αισθάνθηκε, για μια στιγμή, άσχημα για τη γύμνια της – μόνο μια περισκελίδα φορούσε από τη μέση και κάτω – αλλά γρήγορα το ξεπέρασε: είχε πολύ σημαντικότερα πράγματα να την απασχολούν.

«Ευτυχώς είσαι ζωντανή,» είπε ο Χρίστος. «Όταν βγήκα από τη σήραγγα, βρέθηκα σε τούτη την όαση. Άκουσα κάποιους να μιλάνε, πλησίασα... Αλλά είχαν φρουρούς. Φρουρούς που δεν

είχα δει μα εκείνοι είχαν δει εμένα· μου χίμησαν από πίσω και με ακινητοποίησαν. Δεν πρόλαβα – δεν μπορούσα – να σας ειδοποιήσω. Η Λυκία πού είναι;»

«Η Λυκία είναι νεκρή,» είπε σιγανά η Έρση.

«Τα καθίκια...!» Ο Χρίστος κοίταξε, δεξιά κι αριστερά, τους άντρες που τον φρουρούσαν, σαν να σκεφτόταν να τους χιμήσει παρότι έμοιαζε να έχει τα χάλια του.

«Η φίλη σας ήταν που μας επιτέθηκε πρώτη,» είπε ξαφνικά ο Νεσράχ. «Μας πυροβόλησε.»

«Ελπίζω να σκότωσε πολλούς από εσάς προτού την– Α-αγκχ!» Ο ένας από τους δύο φρουρούς χτύπησε τον Χρίστο στα πλευρά με το μανίκι του *ίτρατ* του.

«Δεν σκότωσε κανέναν,» τον πληροφόρησε ο Νεσράχ. «Πρέπει να έριχνε για εκφοβισμό. Και ούτε ο δικός μας σκοπός ήταν να τη σκοτώσουμε· μια σφαίρα, όμως, τη βρήκε στον λαιμό. Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν όταν κάποιος αρχίζει να πυροβολεί...»

«Ναι,» γρύλισε ο Χρίστος, τρίζοντας τα δόντια, «μια ατυχής συγκυρία... είμαι σίγουρος...»

Ο Νεσράχ τον αγνόησε. «Θέλεις να μιλήσεις άλλο μαζί του;» ρώτησε την Έρση.

«Δεν θα είμαι κοντά του όσο θα ταξιδεύουμε;»

«Όχι.»

Ο Χρίστος είπε: «Θα ταξιδέψουμε κιόλας; Πού θα μας πάτε;»

«Αν η φίλη σου δεν ήταν πιο συζητήσιμη από εσένα,» του είπε ο Νεσράχ, «θα ήσουν νεκρός, και δε θα σε πηγαίναμε πουθενά. Τώρα, νομίζω ότι τουλάχιστον πρέπει να ρωτήσω τη γνώμη κάποιου προτού σας στείλω στους θεούς.»

Ο Χρίστος δεν αποκρίθηκε, αλλά το βλέμμα του ήταν άγριο.

Ο Νεσράχ τύλιξε πάλι το χέρι του γύρω από τη μέση της Έρσης και βάδισαν προς μια καμήλα.

«Θα καβαλήσεις μαζί μου,» είπε ο Νεσράχ, κι ανέβηκε στη σέλα της καμήλας. Έσκυψε, δίνοντας το χέρι του στην Έρση.

Εκείνη το έπιασε και σκαρφάλωσε μπροστά του.

Ο Νεσράχ τύλιξε το ένα του χέρι γύρω της ενώ με το άλλο έπιασε τα ηνία της καμήλας. Έστρεψε το κεφάλι και μίλησε στους υπόλοιπους νομάδες, φωναχτά, στη γλώσσα τους. Μερικές κοφτές λέξεις, τίποτα περισσότερο.

Βγήκαν από την όαση, ορισμένοι καβαλώντας, ορισμένοι οδοιπορώντας. Κάμποσες καμήλες τής είχαν μόνο για να μεταφέρουν πράγματα, είδε η Έρση. Ο Χρίστος βάδιζε με τα χέρια του δεμένα εμπρός του· το σχοινί ξεκινούσε από αυτά και κατέληγε στη σέλα μιας καμήλας. Ήταν ξυπόλυτος· τα γυμνά του πόδια κλοτσούσαν την άμμο, κι αν ήταν πρωί κι όχι βράδυ, οι πατούσες του θα ψήνονταν από τη ζέστη.

Στον ουρανό, το μοναδικό φεγγάρι της Σεργήλης γυάλιζε, αργυρό. Παντού γύρω, η Έρση μπορούσε να δει την έρημο ν'απλώνεται ατελείωτη μέσα στη νύχτα. Αλλά, επίσης, διέκρινε και τα φώτα μιας πόλης. Μιας αρκετά μεγάλης πόλης. *Η Ύγκρας. Δεν πρέπει να είμαστε και τόσο μακριά της, λοιπόν.*

Αν κατορθώναμε να δραπετεύσουμε εγώ κι ο Χριστός, ίσως μπορούσαμε να τρέξουμε ώς εκεί–

Αποκλείεται. Ήταν αδύνατον. Εκτός απ'το ότι ο Χρίστος ήταν δεμένος και οι νομάδες τούς φρουρούσαν και τους δύο με γερακίσια βλέμματα, η Έρση ήταν τραυματισμένη στο πόδι και ο σωματοφύλακάς της φανερά ταλαιπωρημένος.

Υπομονή. Μπορεί να παρουσιαστεί ευκαιρία αργότερα.

«Πραγματικά σού λέω, πάντως, δεν έχουμε τίποτα εναντίον σας,» είπε η Έρση στον Νεσράχ. «Είχαμε πάει στο ερείπιο για μια τελείως διαφορετική υπόθεση.»

«Δεν έχει σημασία αυτό πια.»

«Τι... τι εννοείς;»

«Γνωρίζεις για τη Σιδηρά Δυναστεία, και για τις δραστηριότητές μας στο ερείπιο. Δεν μπορούμε να σ'αφήσουμε να φύγεις.»

Τα λόγια του την έκαναν να παγώσει: ένα επιπρόσθετο ψύχος, γιατί η έρημος τη νύχτα ήταν ήδη παγερή. Η Έρση ένιωθε τα γυμνά πόδια της να κρυώνουν.

«Ο Χρίστος,» είπε ο Νεσράχ. «Γνωρίζει κι αυτός για τη Δυναστεία;»

Η Έρση δεν μίλησε.

«Πες μου,» επέμεινε εκείνος, και η Έρση αισθάνθηκε το χέρι του να σφίγγεται δυνατότερα επάνω της.

«Γνωρίζει. Όσα ξέρω κι εγώ, δηλαδή. Τίποτα ιδιαίτερο, όπως θάχεις καταλάβει.»

«Αναζητάτε τη Σιδηρά Δυναστεία, όμως. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι... περίπου... αν η Σιδηρά Δυναστεία είναι που κρύβεται πίσω από τον Αυτόματο Στιλογράφο. Χρωστά στην τράπεζα. Δουλεύω για την τράπεζα, όπως σου είπα. Δεν είναι προσωπικό το θέμα. Απλώς ήθελα να βρω κάποιον άνθρωπο της Δυναστείας για να μιλήσω μαζί του.»

«Βρήκες έναν άνθρωπο της Δυναστείας,» της αποκρίθηκε ο Νεσράχ, «και δεν ξέρω τίποτα γι'αυτόν τον Αυτόματο Στιλογράφο. Βέβαια, τούτο δε σημαίνει πως η υπόθεσή σου είναι λάθος...»

Η Σιδηρά Δυναστεία είναι δίκτυο, σκέφτηκε η Έρση. *Κάποιος ξέρει το ένα, κάποιος ξέρει το άλλο. Χάος. Τι είναι εκείνο που τους ενώνει; Ποιος δίνει διαταγές;*

«Σε ποιον μας πηγαίνεις;» ρώτησε τον Νεσράχ. «Είπες ότι μας πηγαίνεις σε κάποιον άλλο.»

«Ναι. Σε κάποιον που θα μου πει τι να κάνω μαζί σας.»

«Άνθρωπος της Δυναστείας κι αυτός;»

«Φυσικά.»

«Κι αν σου ζητήσει να μας σκοτώσεις;»

«Τότε θα πεθάνετε.» Δεν υπήρχε τίποτα παρά βεβαιότητα στη φωνή του.

8.

Ταξίδευαν μέσα στην αχανή έρημο. Ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας θίνες ψηλές σαν βουνά. Ακολουθώντας μονοπάτια που σχηματίζονταν ανάμεσα σε πελώριους όγκους άμμου. Διασχίζοντας ατέρμονες αμμώδεις εκτάσεις, όπου, κατά περίσταση, ξερός άνεμος φυσούσε δημιουργώντας μικρούς, ή και μεγαλύτερους, ανεμοστρόβιλους.

Ταξίδευαν τη νύχτα, και το πρωί ξεκουράζονταν, στήνοντας σκηνές για να κοιμούνται από κάτω τους.

Ο Χρίστος συνεχώς οδοιπορούσε ξυπόλυτος, ακολουθώντας μια καμήλα που τον τραβούσε από τους δεμένους καρπούς του. Κοντά του ήταν φρουροί, καχύποπτοι, με τα όπλα τους στα χέρια. Πρέπει να τον θεωρούσαν επικίνδυνο.

Η Έρση καβαλούσε την ίδια καμήλα με τον Νεσράχ, πάντα καθισμένη μπροστά του· γιατί ούτε κι αυτήν ο νομάδας την εμπιστευόταν αρκετά για να τη βάλει να καθίσει πίσω του.

Η γυναίκα που η Έρση είχε δει στην όαση – αυτή με το καφέ δέρμα, τα σκούρα μπλε μαλλιά, και το μακρύ, κυρτό ξιφίδιο στη ζώνη – τη λοξοκοίταζε κάθε τόσο, με έχθρα στα μάτια. Δεν πρέπει να της άρεσε καθόλου που η Έρση καθόταν κοντά στον Νεσράχ. *Αλλά δεν του ζήτησα εγώ να καθίσω κοντά του, για όνομα των θεών!*

Τη δεύτερη ημέρα, καθώς έστηναν τις σκηνές τους για να καλυφθούν από τις καυτές λόγχες του ήλιου και να ξεκουραστούν, η Έρση είπε στον Νεσράχ: «Αυτή η γυναίκα δε με συμπαθεί»· κι έδειξε, με το σαγόνι, ποια εννοούσε.

Εκείνος αποκρίθηκε: «Νομίζει ότι προσπαθείς να με ξελογιάσεις.» Δεν χαμογελούσε αλλά υπήρχε μια γυαλάδα στα μαύρα μάτια του.

«Πες της ότι δε μ’ενδιαφέρει να σε ξελογιάσω,» είπε η Έρση, νιώθοντας την άμμο να καίει τα ξυπόλυτα πόδια της, παρότι

αυγή, και κάνοντας πέρα-δώθε για να μην πατά πολλή ώρα σ'ένα σημείο.

«Δεν θα το πιστέψει.»

«Γυναίκα σου είναι;»

Ο Νεσράχ γέλασε. «Όχι.»

«Τότε, γιατί τη νοιάζει;»

«Εσύ πες μου. Εσύ είσαι γυναίκα, όπως αυτήν.»

Η Έρση δεν μίλησε· αναποδογύρισε μόνο τα μάτια της, μορφάζοντας.

Ο Νεσράχ την οδήγησε στη σκηνή που την είχε οδηγήσει και χτες. Ένα κομμάτι χοντρό ύφασμα, τρία τέταρτα του μέτρου πάνω απ'το έδαφος. Έπρεπε να μπαίνεις με τα τέσσερα: πράγμα που δε βόλευε και τόσο την Έρση, με το τραυματισμένο πόδι της, αλλά τα κατάφερνε.

«Είμαστε μακριά ακόμα;» ρώτησε τον Νεσράχ, σήμερα, προτού συρθεί μέσα στη σκηνή της.

«Μην κανείς πολλές ερωτήσεις,» ήταν η απάντησή του.

Η Έρση έσκυψε και σύρθηκε μέσα στη σκηνή της.

Ήταν εξαντλημένη από τη διαδρομή πάνω στην καμπουριαστή ράχη της καμήλας, κι έτσι γρήγορα την πήρε ο ύπνος.

Μέχρι στιγμής, δεν είχε σκαρφιστεί κανέναν τρόπο για να δραπετεύσει μαζί με τον Χρίστο· μέσα στο αφιλόξενο κλίμα της ερήμου, το έβρισκε δύσκολο να σκεφτεί και να εκπονήσει κάποιο σχέδιο. Αλλά ίσως να μην ήταν μόνο αυτό. Ίσως να ήταν ότι, απλά, *δεν υπήρχε* τρόπος να δραπετεύσουν – όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Το ταξίδι κράτησε, ουσιαστικά, άλλη μία νύχτα. Την επόμενη ημέρα ξεκουράστηκαν· και τη νύχτα που ακολούθησε δεν ταξίδεψαν πολύ: Ο Νεσράχ μίλησε στη γλώσσα των νομάδων και, ύστερα, το μικρό καραβάνι χώρισε. Ο Νεσράχ και η Έρση έστριψαν βόρεια. Δύο οπλισμένοι καμηλιέρηδες ήρθαν μαζί τους, καθώς και ο Χρίστος, που βάδιζε πίσω από τη μία καμήλα, με τα χέρια του δεμένα. Το ταξίδι τον είχε καταπονήσει·

ήταν φανερό. Παραπατούσε κάπου-κάπου. Η Ἔρση το θεωρούσε θαύμα που δεν σωριαζόταν. *Έχει πολλές δυνάμεις μέσα του.*

«Πλησιάζουμε;» ρώτησε τον Νεσράχ.

«Ναι.»

Δεν άργησαν να ανεβούν πάνω σε μια ψηλή θίνα και ν'αντικρίσουν φώτα μέσα στη νύχτα. Όχι τα πολλά φώτα πόλης, αλλά τα φώτα κάποιου μικρού οικισμού, ίσως.

Βρισκόμαστε στις παρυφές της ερήμου, παρατήρησε η Ἔρση.

Διασχίζοντας μια αμμώδη έκταση, πλησίασαν το φωτισμένο μέρος, το οποίο φανερώθηκε πως ήταν κάποιο οχυρό. Γύρω του υπήρχε πέτρινο τείχος, και η πύλη του ήταν ψηλή και σιδερένια. Από πάνω της, σ'ένα φυλάκιο, καθόταν ένας φρουρός με προβολέα δίπλα του.

«Τι θέλετε εδώ;» τους φώναξε, όταν ήταν κοντά. Μιλούσε στη Συμπαντική. Δεν πρέπει να ήταν από τους ανθρώπους της ερήμου αλλά μισθοφόρος.

«Να δούμε τον κύριο Ξενοκράτη,» αποκρίθηκε ο Νεσράχ, σταματώντας την καμήλα του. «Με γνωρίζει, και το θέμα είναι σημαντικό. Επείγον. Πες του πως είναι εδώ ο Καφετής Γέρακας.»

Ο φύλακας φάνηκε να φέρνει στο αφτί του κάποιον τηλεπικοινωνιακό πομπό και να μιλά. Η Ἔρση δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγε. Όταν έκλεισε τον πομπό του, φώναξε στον Νεσράχ: «Περάστε.»

Η πύλη άνοιξε αυτόματα. Χώρισε σε δύο φύλλα, και η ομάδα του Νεσράχ μπήκε σ'έναν μεγάλο κήπο γεμάτο δέντρα και φυτά: έναν μικρό παράδεισο μέσα στην καυτή, άνυδρη έρημο.

Φρουροί παρουσιάστηκαν αμέσως για να τους προϋπαντήσουν. Από τις όψεις τους και το ντύσιμό τους, η Ἔρση έκρινε ότι κι αυτοί μισθοφόροι ήταν, όχι ντόπιοι.

«Φέρνεις αιχμαλώτους;» ρώτησε ένας τον Νεσράχ.

«Ναι. Αιχμαλώτους που είμαι βέβαιος ότι ενδιαφέρουν τον κύριο Ξενοκράτη.»

«Θα τους βάλουμε σ'ένα δωμάτιο, υπό φρούρηση,» είπε ο μισθοφόρος, «ώσπου ο κύριος Ξενοκράτης να ζητήσει να τους δει.»

Ο Νεσράχ έγνεψε καταφατικά, και κατέβασε την Έρση από την καμήλα του, προτού κατεβεί κι ο ίδιος.

«Θυμήσου,» του ψιθύρισε η Έρση: «δεν έχουμε τίποτα εναντίον σας. Θέλω μόνο να μιλήσω μ'ένα μέλος της Δυναστείας. Μόνο να *μιλήσω*.»

Εκείνος δεν της αποκρίθηκε, και τρεις μισθοφόροι πήραν την Έρση και τον Χρίστο μακριά απ'τον Νεσράχ και τους άλλους δύο νομάδες. Τους οδήγησαν επάνω στα λιθόστρωτα μονοπάτια του όμορφου κήπου. Πέρασαν δίπλα από μια πηγή που ανάβλυζε – τεχνητά, αναμφίβολα – μέσα από μερικές πέτρες. Λίγο παρακάτω, από τα δεξιά, η Έρση παρατήρησε ότι υπήρχε ένας χώρος στάθμευσης οχημάτων. Είδε ένα ανοιχτό όχημα με τέσσερις ψηλούς, χοντρούς τροχούς.

Οι μισθοφόροι πήγαν εκείνη και τον Χρίστο μπροστά σε μια πόρτα. Την άνοιξαν και τους έσπρωξαν μέσα, όχι βίαια – μια ελαφριά πίεση στην πλάτη. Έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, αλλά η Έρση δεν άκουσε να την κλειδώνουν. Μάλλον θα στέκονταν απέξω.

Το δωμάτιο ήταν μετρίου μεγέθους, και περισσότερο με αποθήκη έμοιαζε. Είχε ένα παλιό τραπέζι, τρεις παλιές καρέκλες. Μερικοί πίνακες ήταν ακουμπισμένοι στον τοίχο, γέρνοντας ο ένας πάνω στον άλλο. Δύο χαλιά ήταν τυλιγμένα και ακουμπισμένα όρθια στον αντικρινό τοίχο. Επάνω στο τραπέζι ήταν αφημένο ένα ενεργειακό πολύφωτο.

Δίπλα από την πόρτα υπήρχε ένα ανοιχτό παράθυρο, κι από εκεί έμπαινε φως στο δωμάτιο ώστε να μπορούν να βλέπουν. Έξω από την πόρτα ήταν μια αρκετά μεγάλη λάμπα, αναμμένη.

Καμια άλλη πόρτα δεν υπήρχε στο δωμάτιο.

Ο Χρίστος είπε στην Έρση, χαμηλόφωνα: «Αυτή ίσως νάναι η μοναδική μας ευκαιρία να φύγουμε από δω.»

«Ευκαιρία;»

Ο Χρίστος κοίταξε από το παράθυρο, χωρίς να της μιλήσει. Η Έρση ακολούθησε το βλέμμα του, και είδε τον έναν από τους τρεις μισθοφόρους να φεύγει. Μόνο οι άλλοι δύο είχαν μείνει για να τους φρουρούν.

Ο Χρίστος είπε: «Υπάρχουν οχήματα παραδίπλα–»

«Τα είδα.»

«Μπορούμε να πάρουμε ένα–»

«Η πύλη θάναι κλειστή.»

«Θα την ανοίξουμε. Αν δε φύγουμε από δω τώρα, δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει. Πραγματικά πιστεύεις ότι θα μας αφήσουν να ζήσουμε, ύστερα από τόσα που ξέρουμε γι'αυτούς;»

«Μα – μα, τι ξέρουμε;»

«Ότι κάνουν λαθρεμπόριο, ότι υπάρχει η Δυναστεία. Είναι αρκετά. Τώρα βοήθησέ με να λυθώ. Σπάσε μια από τις λάμπες του πολύφωτου – σιγανά, όμως – και κόψε τα σχοινιά μου.»

Η Έρση ένευσε. Ξεβίδωσε μια από τις λάμπες και, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, την έσπασε πάνω στην άκρη του τραπεζιού ασκώντας πίεση.

Μια όμορφη κόψη δημιουργήθηκε.

Ο Χρίστος τέντωσε τα χέρια του εμπρός του. Η Έρση έτριψε, δυνατά, το σχοινί με τη σπασμένη λάμπα.

Ο Χρίστος μετά από λίγο ήταν ελεύθερος. «Ωραία,» είπε. Και τη ρώτησε: «Αν τα οχήματα είναι κλειδωμένα, μπορείς να τα κάνεις να λειτουργήσουν;»

Η Έρση κατένευσε. *Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως.* «Είναι, όμως, δύο φρουροί απέξω,» είπε δείχνοντας με τον αντίχειρά της τη μοναδική πόρτα του δωματίου.

Ο Χρίστος έπιασε έναν πίνακα που απεικόνιζε μια ξαπλωμένη ημίγυμνη γυναίκα. Τον έσκισε, βγάζοντάς τον από το ξύλινο

πλαίσιο· και έσπασε το πλαίσιο πάνω στο γόνατό του. Τώρα κρατούσε δύο κοντά ρόπαλα, κι έδωσε το ένα στην Έρση.

«Μια ερώτηση ακόμα,» της είπε. «Η πύλη πρέπει να λειτουργεί με αυτόματο μηχανισμό. Μπορείς να την ανοίξεις κι αυτήν με τη μαγεία σου;»

Ξόρκι Ελάσσονος Μηχανικού Ελέγχου. «Νομίζω. Εκτός αν ο μηχανισμός είναι περίπλοκος – που μάλλον δεν θα είναι.»

Ο Χρίστος ένευσε. «Ωραία,» είπε. «Είσαι έτοιμη να δείρεις;»

Η Έρση μειδίασε αχνά, άθελά της. «Αυτό ήθελα να κάνω απ'το πρωί,» είπε ειρωνικά.

«Να κινηθείς γρήγορα. Αμέσως. Μην κάτσεις να σκεφτείς. Ο σκοπός είναι να τους ξαφνιάσουμε. Αλλιώς, σίγουρα, θα μας τσακίσουν.»

Η Έρση ένευσε.

«Ξεκινάμε, λοιπόν,» είπε ο Χρίστος.

Πιάνοντας το πόμολο της πόρτας, την άνοιξε, απότομα.

Το ξύλο στο χέρι του κινήθηκε καθώς οι μισθοφόροι απέξω στρέφονταν. Χτύπησε έναν στο μάτι, βίαια, κάνοντας αίμα να τιναχτεί και σωριάζοντάς τον κάτω και πίσω.

Η Έρση, συγχρόνως, επιτιθόταν στον άλλο με το αυτοσχέδιο ρόπαλό της. Το χτύπημά της, όμως, τον βρήκε στο μπράτσο, και δεν ήταν και τόσο δυνατό. Εκείνος απλά φάνηκε να ξαφνιάστηκε, και μετά το χέρι του πήγε στο πιστόλι του–

Το ρόπαλο του Χρίστου τον χτύπησε στο σαγόνι, τινάζοντάς τον πίσω. Ο μισθοφόρος παραπάτησε και έπεσε. Αλλά δεν ήταν αναισθητοποιημένος όπως ο προηγούμενος. Έκανε να σηκωθεί και να πιάσει το πιστόλι του που βρισκόταν τώρα στο έδαφος. Ο Χρίστος έπεσε πάνω του, αφήνοντας το ρόπαλό του κι αρχίζοντας να τον γρονθοκοπεί καταπρόσωπο, συνεχόμενα. Ο άντρας έχασε τις αισθήσεις του, με το πρόσωπό του ματωμένο.

Η Έρση κοίταζε τριγύρω, ανήσυχα. Φοβούμενη ότι κάποιος θα ερχόταν. Ότι κάποιος θα τους έβλεπε. Μέσα στη βλάστηση

του κήπου, όμως, δεν μπορούσε να διακρίνει κανέναν· και ούτε άκουσε καμια φωνή.

«Πάρε το πιστόλι του,» της είπε ο Χρίστος, καθώς σηκωνόταν όρθιος παίρνοντας το πιστόλι του μισθοφόρου που είχε μόλις γρονθοκοπήσει.

Η Έρση πλησίασε τον άλλο άντρα, που το μάτι του ήταν γεμάτο αίμα και αποκρουστικό, και τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του.

«Πάμε!» είπε ο Χρίστος, και βάδισε, γρήγορα αλλά προσεχτικά, προς τον χώρο στάθμευσης οχημάτων.

Η Έρση τον ακολούθησε, απασφαλίζοντας το πιστόλι της.

Πλησιάζοντας τον χώρο στάθμευσης δεν συνάντησαν κανέναν άλλο μισθοφόρο. Ο ιδιοκτήτης του μέρους δεν το θεωρούσε σκόπιμο να έχει ιδιαίτερη φύλαξη για τα οχήματα του.

Ο Χρίστος είπε στην Έρση, δείχνοντας το τετράκυκλο με τις μεγάλες ρόδες: «Εσύ οδηγείς.»

Εκείνη δεν διαφώνησε. Μάλλον, είχε λόγο που το έλεγε· δεν βαριόταν να οδηγήσει.

Η Έρση κάθισε πίσω από το τιμόνι και έκανε να ενεργοποιήσει το όχημα, αλλά το βρήκε κλειδωμένο. Αγγίζοντας την κονσόλα του, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως, που η δουλειά του ήταν να ξεκινά ένα απλό μηχανικό σύστημα παρακάμπτοντας επίσης απλά συστήματα ασφαλείας – όπως το κλειδί ενός οχήματος.

Η μηχανή πήρε μπροστά.

Ο Χρίστος ήταν ήδη καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, και είχε πάρει το πιστόλι της Έρσης, το οποίο εκείνη είχε αφήσει πλάι της. Της είπε: «Θα οδηγήσεις ώς την πύλη. Θα την ανοίξεις με τη μαγεία σου. Εγώ θα πυροβολήσω τον φύλακα, αν προσπαθήσει να μας σταματήσει. Θα τον αναγκάσω να κρυφτεί μέσα στο φυλάκιό του. Καλώς;»

Η Έρση κατένευσε. «Ναι,» είπε, και πάτησε το πετάλι ενώ συγχρόνως γύριζε το τιμόνι, για να βγάλει το όχημα από τον χώρο στάθμευσης.

Οδήγησε μέσα στον κήπο, πηγαίνοντας προς την πύλη. Δεν ήταν δύσκολο να προσανατολιστεί· ο κήπος μπορεί να ήταν μεγάλος, αλλά δεν ήταν και *τόσο* μεγάλος ώστε να χαθεί στο εσωτερικό του.

Η σιδερένια πύλη ήταν κλειστή, όπως το περίμεναν.

Η Έρση σταμάτησε απότομα, κάνοντας τους μεγάλους τροχούς να τρίξουν και τη μηχανή να μουγκρίσει, και πάραυτα άρχισε το Ξόρκι Ελάσσονος Μηχανικού Ελέγχου, το οποίο μπορούσε για λίγο να πάρει τον έλεγχο ενός απλού μηχανισμού.

«Τι γίνεται εκεί;» Ο φύλακας πάνω από την πύλη έκανε να βγει από την πόρτα του φυλακίου του–

Ο Χρίστος σηκώθηκε όρθιος υψώνοντας και τα δύο πιστόλια του.

Ο φρουρός πετάχτηκε πάλι μέσα στο φυλάκιο καθώς δεχόταν συνεχόμενα πυρά.

Η Έρση έστειλε τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της στην πύλη· βρήκε τον μηχανισμό που την κινούσε· του έδωσε, με το μυαλό της, ένα σήμα ενεργοποίησης.

Τα φύλλα της πύλης άνοιξαν ενώ ο Χρίστος εξακολουθούσε να πυροβολεί το φυλάκιο. Ο μισθοφόρος ήταν αναγκασμένος να κρύβεται μέσα· σίγουρα, όμως, θα είχε ειδοποιήσει να έρθουν να τον βοηθήσουν.

Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο.

Μόλις η πύλη είχε ανοίξει αρκετά για να χωρέσει το τετράκυκλο, η Έρση πάτησε τέρμα το πετάλι και το όχημα έφυγε τρέχοντας, έξω από το μικρό οχυρό και πάνω στις άμμους της ερήμου.

Από πίσω, πυροβολισμοί αντήχησαν. Μα δεν μπορεί κανένας να ήταν αρκετά κοντά για να πετύχει εκείνη και τον Χρίστο.

Προτού καν ολοκληρωθεί αυτή η σκέψη μέσα στο μυαλό της, η Έρση άκουσε σφαίρες να εξοστρακίζονται στην οπίσθια μεριά του οχήματος.

«Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης...» έκανε κάτω απ'την ανάσα της.

Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Δεν είδε κανένα όχημα να τους καταδιώκει. Μάλλον οι μισθοφόροι είχαν απλώς ρίξει με κάποιο όπλο μακρινής εμβέλειας.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε τον Χρίστο.

«Βόρεια,» είπε εκείνος. «Έξω από την έρημο. Μακριά από εδώ.»

«Στην Ύγκρας,» είπε η Έρση, στρίβοντας βόρεια, «πρέπει λογικά να είμαστε ασφαλείς. Κι επιπλέον, έχω αφήσει εκεί τα πράγματά μου, στο ξενοδοχείο. Τις ταυτότητές μου, τα λεφτά μου, τα πάντα.»

Ο Χρίστος κοίταζε πίσω καθώς το όχημά τους έτρεχε πάνω στις θίνες σηκώνοντας σύννεφα άμμου στο πέρασμά του.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η Έρση. «Έρχονται;»

«Ναι.»

Η Έρση γύρισε το κεφάλι για να κοιτάξει κι εκείνη. Είδε ένα ζευγάρι προβολείς μέσα στη νύχτα, καθώς κι έναν μοναχικό προβολέα. «*Γαμώτο...*» σύριξε.

«Ένα τετράκυκλο κι ένα δίκυκλο,» είπε ο Χρίστος. Ακουγόταν πιο ήρεμος απ'ό,τι θάπρεπε να είναι, δεδομένης της κατάστασης. «Και δε νομίζω ότι έχουν μείνει πολλές σφαίρες μέσα σε τούτα τα πιστόλια,» πρόσθεσε σηκώνοντας λίγο τα όπλα που κρατούσε. Ύστερα, γύρισε να κοιτάξει την κονσόλα του οχήματος, και μούγκρισε: «Σκατά.»

«Τι;» είπε η Έρση.

Ο Χρίστος τής έδειξε την ένδειξη για την ποσότητα ενέργειας.

15%, μόνο.

Κι αν τώρα μας πιάσουν, σκέφτηκε η Έρση, *είμαστε σίγουρα νεκροί...* «Όταν βγούμε από την έρημο,» είπε, «δε θα μας ακολουθήσουν. Δεν *μπορεί* να μας ακολουθήσουν!»

9.

Το πόδι της πατούσε το πετάλι ώς το τέρμα, κάνοντας το τετράκυκλο να τρέχει ολοταχώς, σηκώνοντας σύννεφα άμμου πίσω του.

Η ενέργεια που κινούσε το όχημα δεν ήταν πολλή, και, με κάθε χιλιόμετρο που διέσχιζαν, τελείωνε. Αλλά η Έρση δεν θεωρούσε ότι υπήρχε άμεσος κίνδυνος παρά μόνο αν οι εχθροί τους αποφάσιζαν να τους καταδιώξουν και έξω από την έρημο. Η Σεργήλη δεν ήταν από τις διαστάσεις όπου η ενέργεια καταναλωνόταν με ταχείς ρυθμούς· οι ενεργειακές φιάλες διαρκούσαν αρκετά.

Ο Χρίστος κοίταζε πίσω, μέσα από τα σύννεφα της άμμου, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο στους διώκτες τους.

«Ακόμα στο κατόπι μας;» ρώτησε η Έρση, που είχε τα μάτια της μπροστά.

«Ναι.» Η φωνή του ήταν ουδέτερη. Κουρασμένη. Η Έρση υπέθετε ότι είχε χρησιμοποιήσει όλη τη δύναμη που του απέμενε για να δραπετεύσουν από το σπίτι του Ξενοκράτη· ήταν, σίγουρα, εξουθενωμένος από τόσες ήμερες που οι νομάδες τον τραβούσαν, δεμένο και ξυπόλυτο, μες στην έρημο.

Μετά από λίγο, η Έρση είδε την έρημο να τελειώνει μπροστά της. Αμμόλοφοι δεν υπήρχαν, και η πυκνή άμμος στο έδαφος διαλυόταν, ενώ βλάστηση φαινόταν ολοένα και περισσότερη.

Στην κονσόλα του οχήματος δεν υπήρχε καμια οθόνη με χάρτη· *επομένως,* σκέφτηκε η Έρση, *δεν μπορούμε να ξέρουμε πού ακριβώς είμαστε.* Θυμήθηκε, όμως, πως βόρεια της ερή-

μου ήταν οι ράγες του τρένου. Αν έφταναν, λοιπόν, ώς εκεί και τις ακολουθούσαν προς τα ανατολικά, θα κατέληγαν στην Ύγκρας...

«Είναι πίσω μας;» ρώτησε τον Χρίστο.

«Ναι.»

«Βγαίνουν, δηλαδή, από την έρημο;»

«Ναι.»

«Γαμώτο...!» γρύλισε η Έρση, και πάτησε πιο δυνατά το πετάλι, σαν να ήταν εφικτό το όχημα ν'αποκτήσει περισσότερη ταχύτητα.

«Δε μπορείς να χρησιμοποιήσεις κάποιο ξόρκι εναντίον τους; Για να κάνεις προβλήματα στα οχήματά τους;»

«Όχι.»

«Στρίψε ανατολικά, τότε.»

«Να μην περάσουμε, καλύτερα, τις ράγες του τρένου; Να βγούμε απ'την άλλη μεριά;»

«Δεν είναι άσχημη ιδέα,» παραδέχτηκε ο Χρίστος.

Και η Έρση συνέχισε να οδηγεί βόρεια.

Δεν άργησαν να δουν τις γραμμές του σιδηρόδρομου αντίκρυ τους, να γυαλίζουν ελαφρά κάτω από τις αχτίνες του φεγγαριού της Σεργήλης.

Η Έρση κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, προς τα νότια, για να διαπιστώσει η ίδια πού βρίσκονταν οι διώκτες τους. «Δεν τους βλέπω πουθενά,» είπε.

Ο Χρίστος ένευσε. «Ναι, φαίνεται να τα παράτησαν.»

Η Έρση έστρεψε πάλι το βλέμμα της μπροστά. Το τρένο δεν ερχόταν – αυτό ήταν σίγουρο – έτσι πέρασε τις ράγες και βγήκε στη βόρεια μεριά τους. Δεν είχε πρόβλημα να τις διασχίσει· οι τροχοί του οχήματός της ήταν χοντροί και ψηλοί, ειδικοί για κακοτράχαλα μέρη.

Η ποσότητα ενέργειας είχε πέσει στο 11%. Η Έρση είπε: «Μπορεί και να καταφέρουμε να φτάσουμε στην Ύγκρας... αν είμαστε τυχεροί.»

«Μέχρι στιγμής ήμασταν αρκετά τυχεροί,» αποκρίθηκε ο Χρίστος. «Αλλά καλά θα ήταν να βρούμε ένα μέρος για να ξεκουραστούμε προτού συνεχίσουμε.»

«Είσαι σοβαρός;»

«Και εσύ και εγώ είμαστε κουρασμένοι, Έρση. Μπορείς να συνεχίσεις να οδηγείς για πόσες ώρες ακόμα; Δεν ξέρουμε πόσο μακριά από την Ύγκρας ακριβώς βρισκόμαστε.»

«Θα οδηγήσω μέχρι να εξαντληθώ,» είπε εκείνη, που δεν της φαινόταν καλή ιδέα να κοιμηθούν μες στις ερημιές όσο αυτοί οι παλαβοί της Σιδηράς Δυναστείας τούς καταδίωκαν. «Κι όταν εξαντληθώ, ή όταν τελειώσει η ενέργεια αυτού του οχήματος, τότε θα σταματήσω.»

«Όπως νομίζεις,» είπε ο Χρίστος. «Αλλά εγώ θα κοιμηθώ. Αν είναι να τους ξανασυναντήσουμε, θέλω να μπορώ να τους πολεμήσω.»

«Πιστεύεις ότι θα τους ξανασυναντήσουμε;» Η Έρση, έχοντας απομακρυνθεί αρκετά από τις ράγες, έστριψε το όχημα ανατολικά, διασχίζοντας μια χορταριασμένη έκταση.

«Τίποτα δεν αποκλείεται.» Ο Χρίστος πήγε στην πίσω θέση του οχήματος και ξάπλωσε. «Ειδοποίησέ με αν συμβεί κάτι,» είπε.

Η Έρση, αν και η ίδια αισθανόταν κουρασμένη, συνέχισε να οδηγεί. Βρισκόταν σε υπερένταση, και σκόπευε να το εκμεταλλευτεί όσο μπορούσε.

Την ταχύτητα του οχήματος την είχε μειώσει τώρα· δεν έτρεχε ολοταχώς γιατί το θεωρούσε επικίνδυνο. Υπήρχαν δέντρα, ψηλότερα και χαμηλότερα, στα μέρη που διέσχιζε.

Μια μικρή πόλη φάνηκε μέσα στη νύχτα, σίγουρα όχι η Ύγκρας. Αλλά η Έρση σκέφτηκε ότι ίσως εδώ μπορούσε να αγοράσει ενεργειακή φιάλη, για να μην ανησυχεί πια για τα αποθέματα ενέργειας, τα οποία είχαν πέσει στο 10,5%.

Με τι λεφτά θα πληρώσω, όμως;

Πρόβλημα.

Σταμάτησε το όχημα και γύρισε να κοιτάξει τον Χρίστο. Κοιμόταν του καλού καιρού, κρατώντας τα δύο πιστόλια επάνω στο στήθος του, όπως ένα παιδί μπορεί να κρατούσε τις κούκλες του. Η Έρση, θεωρώντας το κάπως αστείο, μειδίασε. Ήταν πολύ γλυκός, δεν ήταν, έτσι όπως κοιμόταν; Διώχνοντας αυτές τις σκέψεις απ'το μυαλό της, άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τον ώμο του, κουνώντας τον.

Τα μάτια του άνοιξαν αμέσως. «Τι είναι;»

«Μια πόλη.»

Ο Χρίστος πήρε καθιστή θέση, κοιτάζοντας τα φώτα αντίκρυ τους, μέσα στη νύχτα. «Πόση ώρα έχει περάσει;»

«Κανένα μισάωρο. Μπορεί να υπάρχει κάποιος σταθμός ενέργειας εδώ πέρα· και χρειαζόμαστε μια ενεργειακή φιάλη.»

Ο Χρίστος κοίταξε την ένδειξη για την ποσότητα ενέργειας στην κονσόλα του οχήματος. Μούγκρισε καταφατικά.

«Δεν έχουμε λεφτά, όμως,» είπε η Έρση.

«Προτείνεις να κλέψουμε;»

«Δε φαίνεται να υπάρχει άλλη λύση.»

«Πάμε,» είπε ο Χρίστος. «Αν υπάρχει σταθμός ενέργειας, θα είναι στα άκρα της πόλης, κι αυτή την ώρα θα είναι κλειστός. Οδήγα αργά για να τον δούμε.»

Η Έρση πάτησε πάλι το πετάλι, και ζύγωσαν τη μικρή πόλη. Υπήρχε, πράγματι, ένας σταθμός ενέργειας στη νότια άκρη της, διαπίστωσαν ύστερα από λίγο, και ήταν κλειστός.

Η Έρση σταμάτησε το όχημά τους σε κάποια απόσταση. «Δε μπορώ να χρησιμοποιήσω ξόρκια,» είπε καθώς έβγαινε. «Είμαι λιωμένη.»

«Με την παλιά, καλή μέθοδο, λοιπόν...» αποκρίθηκε ο Χρίστος, βγαίνοντας κι εκείνος.

Πλησίασαν τον σταθμό ενέργειας και στάθηκαν μπροστά στη σιδερένια πόρτα του.

«Δε φαίνεται κι απ'τις καλύτερες,» παρατήρησε ο Χρίστος. «Αλλά δε νομίζω να μπορώ να τη ρίξω με κλοτσιές. Σίγουρα δε μπορείς να κάνεις κάποιο ξόρκι;»

Η Έρση αναστέναξε. «Αν χρησιμοποιήσω μαγεία τώρα, θα πρέπει εσύ να οδηγήσεις μετά. Συμφωνείς; Και μη μου πεις ότι είναι καλύτερα να σταματήσουμε για να ξεκουραστούμε!»

«Δε χρειάζεται πανικός,» της είπε ο Χρίστος. «Πολλές φορές, όταν κάποιοι σε κυνηγάνε, η συνετότερη λύση δεν είναι να τρέχεις όσο πιο γρήγορα μπορείς.»

«Και ποια είναι η 'συνετότερη λύση';»

«Να κινηθείς με στρατηγική. Τώρα, έτσι όπως είναι τα πράγματα, *χρειαζόμαστε* λίγη ξεκούραση. Και εσύ και εγώ. Επίσης, σκέψου ότι μπορεί να μην είναι πίσω μας επειδή μας περιμένουν κάπου μπροστά μας.»

Η Έρση συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Εσύ πού λες πως θα νομίζουν ότι πηγαίνουμε;»

«Στην Ύγκρας...» έκανε, αργά, η Έρση. «Πιστεύεις ότι ίσως να μας περιμένουν κάπου κοντά στην Ύγκρας;»

«Είναι το πιο πιθανό. Το αποκλείω να τα παράτησαν εντελώς όταν βγήκαμε από την έρημο.»

Η Έρση έμεινε σιωπηλή, συνειδητοποιώντας ότι ο Χρίστος πρέπει να είχε δίκιο.

«Αν φτάσουμε στην Ύγκρας εξουθενωμένοι, θα μας σκοτώσουν πανεύκολα,» τόνισε ο Χρίστος.

Η Έρση ένευσε, καταλαβαίνοντας. Πλησίασε τη σιδερένια πόρτα του σταθμού ενέργειας, έβαλε το χέρι της επάνω στην κλειδαριά, έκλεισε τα βλέφαρα, και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ξεκλειδώματος, εστιάζοντας το μυαλό της.

Η κλειδαριά ακούστηκε να γυρίζει. Μία στροφή... Δεύτερη στροφή... Τρίτη στροφή...

Η Έρση αισθανόταν ιδρώτα να κυλά στο πρόσωπό της, καθώς ξανάνοιξε τα μάτια της. Οι κρόταφοί της χτυπούσαν. Έ-

πιασε το πόμολο της πόρτας και την έσπρωξε, ανοίγοντάς την χωρίς δυσκολία.

Μαζί με τον Χρίστο, μπήκε στον ενεργειακό σταθμό. Το χέρι της Έρσης έψαξε στον τοίχο για τον διακόπτη του φωτός, αλλά ο Χρίστος τής έπιασε τον καρπό. «Δε χρειάζεται,» είπε. «Μπορεί κάποιος να μας δει. Καλύτερα σκοτεινά.

»Περίμενε εδώ,» της είπε, και βάδισε μέσα στο δωμάτιο, με μονάχα το φεγγαρόφωτο να τον βοηθά. Από κάπου έπιασε μια ενεργειακή φιάλη και επέστρεψε κοντά στην Έρση. «Αυτόν εδώ τον τύπο πρέπει να χρησιμοποιεί το όχημά μας.»

Η Έρση, κοιτάζοντας τη φιάλη, ένευσε. «Ναι. Μάλλον.»

Βγήκαν, και ο Χρίστος έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Μπορείς να κλειδώσεις κιόλας;» ρώτησε.

«Δεν είναι απαραίτητο.»

Πήγαν στο όχημά τους, έβγαλαν την παλιά, σχεδόν τελειωμένη φιάλη, και έβαλαν την καινούργια. Η ένδειξη για την ποσότητα ενέργειας πήδησε στο 100%.

Ο Χρίστος καθόταν τώρα στο τιμόνι, και ενεργοποιώντας τη μηχανή απομάκρυνε το όχημα από τη μικρή πόλη. Το οδήγησε μέσα στις ερημιές, και σ'ένα σημείο με κάμποση βλάστηση. Όπου και το σταμάτησε.

«Εδώ ξεκουραζόμαστε,» είπε.

Η Έρση δεν διαφώνησε, αλλά τον προειδοποίησε: «Μη νομίζεις ότι ξέρω καμια από εκείνες τις μαγγανείες που σε ειδοποιούν όταν κάποιος σε πλησιάζει.»

«Το φαντάστηκα ότι δεν θα ήξερες κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε ο Χρίστος. «Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, λοιπόν, είναι να φυλάμε σκοπιές. Θα φυλάξω εγώ την πρώτη αφού κοιμήθηκα πριν. Πέσε να ξεκουραστείς.»

Η Έρση ξάπλωσε στο πίσω κάθισμα. Κοιτάζοντας τον σκοτεινό ουρανό ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων. Μετά έκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να κάνει τον εαυτό της να κοιμηθεί. Παρά την κούρασή της δεν το βρήκε εύκολο· η

υπερένταση ήταν ακόμα πολλή. Στο τέλος, όμως, βούλιαξε σ'έναν ύπνο χωρίς όνειρα.

Ο Χρίστος την ξύπνησε πιάνοντας τον αστράγαλό της και κουνώντας την.

Η Έρση άνοιξε τα βλέφαρά της τεμπέλικα. «Από τώρα;» παραπονέθηκε, νομίζοντας ότι δεν μπορεί να είχε περάσει πάνω από μισή ώρα.

«Δύο ώρες μέχρι την αυγή,» την πληροφόρησε ο Χρίστος. «Θέλω να κοιμηθώ κι εγώ λίγο.»

Η Έρση σηκώθηκε. Πήγε στη θέση του συνοδηγού, και ο Χρίστος στην πίσω θέση, ξαπλώνοντας. Το ένα απ'τα πιστόλια του τώρα το είχε αφήσει επάνω στο κάθισμα του οδηγού. Η Έρση το πήρε στα χέρια. Έβγαλε τον γεμιστήρα, να δει πόσες σφαίρες είχαν απομείνει. Τέσσερις. *Υπέροχα...* σκέφτηκε ειρωνικά, κι έβαλε πάλι τον γεμιστήρα στο πιστόλι, οπλίζοντάς το.

Δεν έχω ούτε ένα τσιγάρο να καπνίσω, συλλογίστηκε μετά από κάποια ώρα, καθώς κοίταζε ολόγυρα, τα σκοτάδια της βλάστησης, και πιο μακριά, τη χορταριασμένη πεδιάδα, τον ουρανό. Κάποιο ζώο φάνηκε να τρέχει μες στη νύχτα· ύστερα εξαφανίστηκε.

Η Έρση έλυσε τον επίδεσμο από την πληγή στον δεξή της μηρό, κοίταξε το τραύμα στον ασθενικό φωτισμό που πρόσφερε η κονσόλα του οχήματος. Είχε κάνει εφελκίδα· φαινόταν να πηγαίνει καλά. Και δεν την ενοχλούσε πια τόσο όταν βάδιζε. *Τουλάχιστον, δε θα κουτσαθούμε κιόλας απ'αυτή την παλιοϊστορία.* Έδεσε ξανά τον επίδεσμο.

Αναστέναξε. *Μπλέξαμε... Πώς θα συνεχίσω την έρευνα, όταν επιστρέψω στην Ύγκρας;*

Είναι, τελικά, η Σιδηρά Δυναστεία κρυμμένη πίσω από τον Αυτόματο Στιλογράφο ή όχι;

Είναι δυνατόν κανείς να συνεννοηθεί μαζί τους;

Αυτός ο Ξενοκράτης... Πρέπει να ήταν κάποιος πλούσιος, για να έχει ολόκληρη οχυρωμένη κατοικία στις παρυφές της ερή-

μου, και μισθοφόρους και οχήματα. Ίσως να ήταν συζητήσιμος αν μιλούσες μαζί του επί ίσοις όροις – δηλαδή, αν δεν ήσουν αιχμάλωτος των νομάδων.

Πρέπει να τον έχω υπόψη μου. Πιθανώς να καταφέρω να μάθω πράγματα απ'αυτόν.

Το βασικό τώρα, όμως, ήταν να επιστρέψουν στην Ύγκρας ζωντανοί. Η Έρση ήλπιζε οι άνθρωποι του Ξενοκράτη να είχαν εγκαταλείψει την καταδίωξη, αλλά η λογική της της έλεγε ότι ο Χρίστος είχε, μάλλον, δίκιο. *Πρέπει να μας έχουν στήσει παγίδα σε κάποιο σημείο. Ο Νεσράχ θα είπε στον Ξενοκράτη ότι ήρθαμε από την Ύγκρας. Θα του είπε ότι δουλεύω για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα. Θα του είπε το όνομά μου, και το όνομα του Χρίστου. Και ο Ξενοκράτης, σίγουρα, θα συμπέρανε ότι το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε θα είναι να επιστρέψουμε στην Ύγκρας–*

Η Έρση σκέφτηκε για μια στιγμή να *μην* επιστρέψουν στην Ύγκρας. Και πού να πήγαιναν, όμως; Εκεί είχαν τα λεφτά τους, τις ταυτότητές τους, τα πράγματά τους. Στην Ύγκρας είχαν τη δυνατότητα να βρουν προστασία και να κάνουν ό,τι συνεννόηση ήθελαν.

Διαφορετικά, πού μπορούσαν να κατευθυνθούν; Στη Μέλβεργηθ, βορειοανατολικά; Η Μέλβεργηθ απείχε πάνω από πεντακόσια χιλιόμετρα από εδώ. Ίσως, πάνω από εξακόσια. Η Έρση δεν ήταν βέβαιη· πάντως, η απόσταση ήταν *μεγάλη*.

Πρέπει να πάμε στην Ύγκρας, παρότι ξέρουμε ότι κάπου εκεί κοντά οι άνθρωποι της Σιδηράς Δυναστείας μάς περιμένουν για να μας σκοτώσουν.

Ο Χρίστος ίσως να σκεφτεί κάποιον τρόπο για να τους αποφύγουμε τελείως. Εξάλλου, ήταν κάποτε ιδιωτικός ερευνητής. Είναι ειδικευμένος σ'αυτά.

Όταν η Έρση είδε το πρώτο φως του ήλιου να γλιστρά πάνω στο χορτάρι της πεδιάδας κι ανάμεσα στη βλάστηση, στράφηκε και ξύπνησε τον Χρίστο.

Εκείνος σηκώθηκε μοιάζοντας αναζωογονημένος. Κάθισε στη θέση του συνοδηγού και ρώτησε: «Θες να οδηγήσω;»

«Θα οδηγήσω εγώ,» είπε η Ἔρση, κι έβαλε μπροστά τη μηχανή. Πάτησε το πετάλι και βγήκαν από την περιοχή με την πυκνή βλάστηση.

Τον ρώτησε αν είχε σκεφτεί κανέναν τρόπο για ν'αποφύγουν τους ανθρώπους του Ξενοκράτη που πιθανώς να τους περίμεναν έξω από την Ὑγκρας.

«Κατ'αρχήν,» είπε ο Χρίστος, «θ'αφήσουμε τούτο το όχημα. Μας προδίδει αμέσως.»

«Σωστά.» Καθώς οδηγούσε, η Ἔρση έβλεπε μια αγέλη από αντιλόπες να τρέχει μέσα στο ψηλό χορτάρι.

«Κατά δεύτερον, καλό θα ήταν να μεταμφιεστούμε κάπως. Αλλά δεν ξέρω πώς.

»Κάτσε να δω τι υπάρχει στην αποθήκη αυτού του οχήματος.» Σηκώθηκε από τη θέση του συνοδηγού, πήγε στο πίσω κάθισμα, και άνοιξε το σκέπασμα του αποθηκευτικού χώρου του τετράκυκλου. «Δύο γάντια,» είπε. «Ένα καπέλο. Μια παλιά μπότα.

»Εκτός από την παλιά μπότα, τ'άλλα ίσως να φανούν χρήσιμα.» Τα έφερε μπροστά, καθίζοντας πάλι στη θέση του συνοδηγού.

«Γιατί σνομπάρεις την παλιά μπότα;» ρώτησε η Ἔρση, υπομειδιώντας. «Ὕστερα από τόσα χιλιόμετρα που έκανες ξυπόλυτος, θα έπρεπε κανονικά να θέλεις έστω το *ένα* πόδι σου να φορά κάτι!»

Ο Χρίστος γέλασε. «Θα φανεί, όμως, περίεργο αν δουν έναν τύπο να πλησιάζει την πόλη φορώντας μόνο μία μπότα. Και δεν θέλουμε να φαινόμαστε περίεργοι· θέλουμε να φαινόμαστε σαν τον οποιονδήποτε άνθρωπο που δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον απολύτως.»

«Δύσκολο αυτό,» είπε η Έρση. «Φοράω μόνο την περισκελίδα μου από τη μέση και κάτω, και έχω έναν επίδεσμο τυλιγμένο στο δεξί πόδι.»

«Θα πρέπει κάπως να λύσουμε αυτό το πρόβλημα,» παραδέχτηκε ο Χρίστος, και φάνηκε σκεπτικός. Κοίταξε τριγύρω. Τελικά, είπε: «Τα καθίσματα έχουν δέρμα. Αν υπάρχει και κάποιο κοπτικό εργαλείο εδώ....» Ανοίγοντας το ντουλάπι κάτω από την κονσόλα του οχήματος, έψαξε μέσα στα μικροαντικείμενα και τράβηξε έξω ένα μαχαίρι. «Χάλια είναι, αλλά μας κάνει.»

«Τι σκαρφίστηκες;»

«Θα σου φτιάξω μια φούστα. Με το δέρμα από τα καθίσματα.»

Η Έρση μειδίασε. «Μου κάνεις, λοιπόν, δώρα τώρα;»

«Για να είναι κλειστή, όμως, θα πρέπει να τη διπλώσεις επάνω σου σαν πετσέτα, γιατί δεν έχω κλωστή να τη ράψω.»

Η Έρση γέλασε. «Θα είναι το πιο περίεργο δώρο που μου έχουν κάνει.»

Ο Χρίστος σηκώθηκε κι άρχισε να σκίζει, με δεξιοτεχνία, το δέρμα από το κάθισμα του συνοδηγού.

Όταν είχε τελειώσει, είδαν από απόσταση τα ψηλά χτίρια της Ύγκρας, και η Έρση σταμάτησε το όχημά τους.

«Φτάσαμε,» είπε. «Να μην πλησιάσουμε περισσότερο, έτσι;»

«Εννοείται. Βγες να δοκιμάσουμε τη φούστα σου.»

Η Έρση νόμιζε ότι αυτή η κατάσταση ήταν αστεία. Αλλά αναγκαία. Κατέβηκε από το όχημα, και ο Χρίστος κατέβηκε επίσης και τύλιξε το δέρμα που είχε κόψει από το κάθισμα γύρω από τους γοφούς της.

«Νομίζω ότι είναι εντάξει,» είπε, στεκόμενος εμπρός της, με το ένα του χέρι να κρατά το δέρμα κλειστό και το άλλο ν'ακουμπά – ασυναίσθητα, ίσως (ή ίσως όχι) – τον δεξή γοφό της. «Αλλά θα πρέπει να το κόψω στα μέτρα σου ακριβώς.»

Η Έρση τον αντίκριζε χαμογελώντας, νιώθοντας τα μάγουλά της να κοκκινίζουν λίγο. «Είναι η πρώτη φορά που κάποιος μού φτιάχνει φούστα από το κάθισμα οχήματος...»

«Αν σ'αρέσει, να σου φτιάξω κι άλλη,» αστειεύτηκε ο Χρίστος.

Η Έρση τον φίλησε, αγγίζοντας το αξύριστο μάγουλό του.

Ο Χρίστος, λιγάκι ξαφνιασμένος, την αγκάλιασε.

Η φούστα γλίστρησε στο έδαφος.

«Φιλάς καλύτερα απ'ό,τι φανταζόμουν,» της είπε όταν τα χείλη τους χώρισαν.

Τα μάτια της γούρλωσαν επιτηδευμένα. «Τι πάει να πει αυτό;»

Ο Χρίστος γέλασε. «Ότι ήθελα να σε φιλήσω εδώ και κάμποσο καιρό, ίσως;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» είπε η Έρση, σουφρώνοντας τα χείλη. «Αλλά θα τελειώσουμε τώρα με τη φούστα;»

Ο Χρίστος ένευσε. «Ναι, καλύτερα, προτού το ξεχάσουμε τελείως.» Έσκυψε, σήκωσε το δέρμα από κάτω, το τύλιξε πάλι επάνω της, έκανε μικρά σκισίματα με το μαχαίρι στα σημεία που θα έπρεπε να κοπεί, και μετά το ξετύλιξε από τους γοφούς της.

«Βοήθησέ με,» της είπε, δίνοντάς της μία άκρη για να την κρατήσει. Εκείνη υπάκουσε. Ο Χρίστος έκοψε το δέρμα στα μέτρα της και, ύστερα, το έτεινε προς τη μεριά της. «Δοκίμασέ το.»

Η Έρση το τύλιξε γύρω της και το δίπλωσε έτσι ώστε να κρατιέται κλειστό. Η φούστα έφτανε ώς λίγο πιο κάτω από τα γόνατα, κρύβοντας καλά το τραύμα της.

Η Έρση γέλασε. «Για όνομα της Λόρκης...»

Ο Χρίστος πλησίασε το όχημα, πήρε από μέσα το καπέλο και τα γάντια, και τα φόρεσε. Πήρε, επίσης, το ένα πιστόλι και το πέρασε μέσα στο παντελόνι του, κάτω από το πουκάμισό του. Το άλλο πιστόλι το έδωσε στην Έρση.

«Πού να το κρύψω;»

«Κάτω από τη μπλούζα σου.»

Η Έρση το έβαλε έτσι ώστε να κρατιέται από τη φούστα και να καλύπτεται από τη μπλούζα. «Αισθάνομαι σαν εκείνους τους παλιάτσους που περιφέρονται σε κάτι χωριά.»

Ο Χρίστος γέλασε. «Κανονικά, πρέπει να βρούμε κάτι για να καλύψεις και το κεφάλι σου,» είπε. «Θα θυμούνται ότι είσαι καστανή.»

«Κι άλλο κομμάτι δέρμα;»

Ο Χρίστος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε μας κάνει.» Και ρώτησε: «Σε πειράζει να φορέσεις ένα κομμάτι από το πουκάμισό μου;»

«Είσαι σοβαρός;»

«Υποθέτω αυτό σημαίνει πως *δεν* σε πειράζει.»

Ο Χρίστος έσκισε ένα κομμάτι από την πλάτη του πουκαμίσου του. «Κάνε τα μαλλιά σου κότσο,» είπε στην Έρση.

«Με τι;»

«Σωστά...»

Ο Χρίστος πήρε έναν στιλογράφο από το ντουλάπι του οχήματος και της τον έδωσε. Η Έρση τον χρησιμοποίησε για να κάνει κότσο τα μαλλιά της, και ο Χρίστος έδεσε στο κεφάλι της το αυτοσχέδιο μαντήλι που είχε φτιάξει.

«Ωραία,» είπε. «Τώρα είναι πιο δύσκολο να σε αναγνωρίσουν.»

Κοίταξε γύρω. Πλησίασε ένα δέντρο με μακριά κλαδιά κι έσπασε δύο από αυτά. Το ένα το έδωσε στην Έρση, ως μπαστούνι, και το άλλο το κράτησε για τον εαυτό του.

«Δύο οδοιπόροι που πηγαίνουν στην Ύγκρας,» είπε, «και δε μοιάζουν πλούσιοι. Κανένας δεν θα μας σταματούσε, ούτε για να μας ληστέψει.»

Και ξεκίνησαν, βαδίζοντας προς τη μεγάλη πόλη.

Μετά από καμια ώρα, βρίσκονταν αρκετά κοντά για να μπορούν να διακρίνουν τα παράθυρα επάνω στα ψηλά οικοδομή-

ματά της, καθώς και τη λιθόστρωτη δημοσιά που πήγαινε προς τα βόρεια, προς τη Μέλβεργηθ. Έξω από την πόλη περιφέρονταν δύο οχήματα, το ένα δίκυκλο, το άλλο τετράκυκλο και κλειστό. Και τα δύο είχαν μεγάλους τροχούς, καλούς για να διασχίζουν αμμώδεις εκτάσεις. Επάνω στο δίκυκλο ήταν καθισμένη μια γυναίκα ντυμένη σαν μισθοφόρος· στην πλάτη της κρεμόταν ένα τουφέκι. Τα παράθυρα του τετράκυκλου ήταν ανοιχτά, λόγω της ζέστης, και μέσα φαίνονταν τέσσερις επιβάτες. Περισσότερα η Έρση δεν μπορούσε να διακρίνει γι'αυτούς.

«Οι φίλοι μας,» μουρμούρισε ο Χρίστος, καθώς συνέχιζαν να οδοιπορούν. «Μην τους πολυκοιτάς. Δε μας ενδιαφέρουν.»

«Ναι,» είπε η Έρση, στρέφοντας τα μάτια της στη μεγάλη πόλη.

Ο ήλιος ήταν δυνατός τώρα, και την έκανε να ιδρώνει. Αισθανόταν τον ιδρώτα να κυλά στο πρόσωπό της και κάτω από τα ρούχα της. Το δέρμα της αυτοσχέδιας φούστας την ενοχλούσε.

Τα δύο οχήματα – που πρέπει να ήταν του Ξενοκράτη – δεν τους πλησίασαν, γιατί, αναμφίβολα, αυτοί δεν ήταν οι πρώτοι οδοιπόροι που οι επιβάτες των οχημάτων είχαν δει να πηγαίνουν στην Ύγκρας. Μάλλον περίμεναν ν'ατενίσουν το ανοιχτό τετράκυκλο να ζυγώνει, ή, τουλάχιστον, δύο ανθρώπους όπως τους είχε περιγράψει ο Νεσράχ.

Ο Χρίστος και η Έρση μπήκαν ανενόχλητοι στην Ύγκρας, και κατευθύνθηκαν αμέσως προς το *Καταφύγιο της Άμμου*, το ξενοδοχείο όπου είχαν τα πράγματά τους.

10.

Η Έρση δεν δυσκολεύτηκε να πείσει τους ανθρώπους στο ξενοδοχείο για το ποια ήταν. Εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν εδώ· την ήξεραν. Τους είπε ότι είχε μια «ατυχή περιπέτεια» και ότι είχε, δυστυχώς, χάσει το κλειδί της. Εκείνοι, χωρίς δισταγμό, της έδωσαν ένα άλλο κλειδί, και την πληροφόρησαν ότι ένας κύριος είχε έρθει και τη ζητούσε, ρωτώντας πού βρισκόταν και ζητώντας να επικοινωνήσει μαζί του αμέσως μόλις επέστρεφε στο ξενοδοχείο. Φαινόταν ν'ανησυχεί για εκείνη.

Αυτός ο κύριος ήταν, ασφαλώς, ο Ευγένιος, ο πιλότος της *Φωνής του Ουρανού*. Η Έρση τον είχε ξεχάσει τελείως όλες αυτές τις ημέρες. Ευχαρίστησε τους ανθρώπους του ξενοδοχείου, και τους είπε ότι θα επικοινωνούσε μαζί του. Μετά, εκείνη κι ο Χρίστος ανέβηκαν στη σουίτα της.

Η Έρση έκανε ένα ντους, διώχνοντας την άμμο και τον ιδρώτα ημερών από πάνω της. Όταν τελείωσε, βγήκε από το μπάνιο και ο Χρίστος μπήκε. Όσο εκείνος πλενόταν, η Έρση ντύθηκε και κάλεσε τον Ευγένιο με τον επικοινωνιακό δίαυλο του ξενοδοχείου, ελπίζοντας ότι ο πιλότος δεν θα είχε απογνωστεί και φύγει από την πόλη με το αεροσκάφος του.

«*Μάλιστα;*» ήρθε η φωνή του από το ακουστικό.

«Ευγένιε,» είπε η Έρση.

«*Θεοί! Πού ήσασταν, κυρία Επόπτρια;*»

«Μεγάλη ιστορία. Πρέπει να έρθεις εδώ για να σου πούμε.»

«*Πού είστε; Στο* Καταφύγιο της Άμμου*;*»

«Ναι.»

«*Να έρθω τώρα;*»

«Έλα.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε, και η Έρση πήγε και κάθισε σε μια πολυθρόνα, ανάβοντας τσιγάρο.

Ο Χρίστος βγήκε από το μπάνιο με μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω του και τα μαλλιά του να στάζουν.

«Επικοινώνησα με τον Ευγένιο,» του είπε η Έρση. «Έρχεται.»

Εκείνος ένευσε, και πήγε να ντυθεί.

Μετά από λίγο, όταν κι οι δυο τους ήταν καθισμένοι στο καθιστικό πίνοντας καφέ, το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Ο Χρίστος σηκώθηκε και πήγε ν'ανοίξει.

Ο Ευγένιος μπήκε, ντυμένος με απλά ρούχα, όχι με τη στολή του πιλότου. Το κατάμαυρο δέρμα του έκανε έντονη εντύπωση μέσα στην κατάλευκη ενδυμασία του – λευκό πουκάμισο, λευκό παντελόνι. «Γιατί εξαφανιστήκατε τόσες μέρες;» ρώτησε.

«Κάθισε,» του είπε η Έρση.

Ο Ευγένιος κάθισε στον καναπέ, δίπλα στον Χρίστο, και η Έρση τού διηγήθηκε όσα είχαν συμβεί.

Ο πιλότος φάνηκε να λυπάται όταν άκουσε πως η Λυκία ήταν νεκρή. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι εγκληματίες,» είπε τελικά, με άγρια όψη στο πρόσωπό του. «Και μπορούμε εύκολα να τους καρφώσουμε στον Άρχοντα, αφού ξέρουμε από πού φέρνουν τα λαθραία τους.»

Η Έρση ένευσε. «Ναι. Αλλά εκείνο που θέλω εγώ να μάθω είναι τι συμβαίνει με τη Σιδηρά Δυναστεία και τον Αυτόματο Στιλογράφο.»

«Επιπλέον,» είπε ο Χρίστος, «τώρα που ξέρουν ότι ξέρουμε για τη σήραγγα κάτω απ'το ερείπιο, ίσως να πάψουν να φέρνουν πράγματα από εκεί.»

«Όντως, είναι πιθανό,» συμφώνησε η Έρση.

«Τι προτείνετε να κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Ευγένιος. «Σκότωσαν τη Λυκία!»

«Δε μπορούμε να φέρουμε πίσω τη Λυκία, Ευγένιε. Αλλά πρέπει να μάθω περισσότερα γι'αυτόν τον Ξενοκράτη,» είπε η Έρση, «και να δω πώς μπορώ να μιλήσω μαζί του.»

«Δεν θα είναι αυτό λιγάκι επικίνδυνο;»

«Θα πάρω τα μέτρα μου, εννοείται.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ευγένιος. «Εγώ είμαι μόνο ο πιλότος. Άλλη φορά, όμως, αν σκοπεύετε να εξαφανιστείτε για μέρες, να με ειδοποιήσετε πρώτα.»

«Δε *σκοπεύαμε* ακριβώς να εξαφανιστούμε,» τόνισε ο Χρίστος. «Μας αιχμαλώτισαν άνθρωποι της ερήμου.»

«Όπως και νάχει...» είπε ο Ευγένιος. «Αν λείπατε περισσότερο, θα έφευγα, πετώντας για Άντχορκ.» Και ρώτησε: «Θα καθίσουμε, λοιπόν, κι άλλο στην Ύγκρας;»

«Ναι,» απάντησε η Έρση. «Πρέπει να πάρω πληροφορίες.»

«Καλώς,» είπε ο Ευγένιος, και σηκώθηκε από τον καναπέ. «Χαίρομαι, τουλάχιστον, που εσείς οι δύο είστε ζωντανοί. Για οτιδήποτε άλλο, ξέρετε πού να με βρείτε.»

Η Έρση τον ξεπροβόδισε ώς την εξώπορτα και έκλεισε πίσω του.

Επιστρέφοντας στο καθιστικό, κάθισε δίπλα στον Χρίστο, στον καναπέ.

«Από πού ν'αρχίσουμε;» ρώτησε.

Ο Χρίστος πέρασε το χέρι του πίσω απ'τον λαιμό της και τη φίλησε. Το φιλί τους κράτησε κάμποσο και, μετά, η Έρση είπε χαμογελώντας: «Αυτό δεν είναι κι άσχημο σημείο για ν'αρχίσουμε.» Βγάζοντας τα ρούχα τους, ξάπλωσαν στον καναπέ και για καμια ώρα δεν τους απασχολούσε τίποτα που είχε σχέση με τον έξω κόσμο. Τα κορμιά τους ήταν μπλεγμένα, χρυσό και λευκό μαζί, κάτω από τη δροσιά που πρόσφερε ο μεγάλος ανεμιστήρας στο ταβάνι· και τις γλώσσες τους δεν τις χρησιμοποιούσαν για να μιλάνε. Η Έρση κραύγασε την πρώτη φορά γαντζώνοντας το ένα της χέρι στην πλάτη του καναπέ και το άλλο στο πλάι του, ενώ τα πόδια της κλοτσούσαν τον αέρα και ο Χρίστος μούγκριζε από πάνω της και έγλειφε τον λαιμό της. Και τη δεύτερη φορά που κραύγασε, η Έρση έκανε το κεφάλι και την πλάτη της πίσω, καθώς καβαλούσε τον Χρίστο και τα χέρια του ήταν, σφιχτά, επάνω στα στήθη της. Σχε-

δόν την ίδια στιγμή τον αισθάνθηκε κι εκείνον να εκρήγνυται μέσα της, και λυγίζοντας τον είδε να κλείνει τα μάτια και να τρίζει τα δόντια.

Η Έρση έσκυψε από πάνω του καθώς κι οι δυο τους ήταν λαχανιασμένοι. Τον φίλησε αργά στα χείλη και μετά ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

Για αρκετή ώρα κανένας τους δεν μιλούσε, και τελικά τους πήρε ο ύπνος.

Όταν ξύπνησαν ήταν απόγευμα· κοκκινωπό φως γλιστρούσε μέσα στο δωμάτιο από τις γρίλιες του παντζουριού της τζαμαρίας.

Η Έρση θυμήθηκε, τότε, τον Νύσο, πίσω στην Άντχορκ. *Ίσως δεν έπρεπε να το είχα κάνει αυτό,* σκέφτηκε, καθώς καθόταν στην άκρη του καναπέ κι έβλεπε τον Χρίστο να βάζει το πουκάμισό του. Το είχε απολαύσει, βέβαια, αλλά... τι θα γινόταν μετά; Δεν ήθελε να βρεθεί ανάμεσα σε δύο άντρες. Τέτοιες καταστάσεις τελείωναν, συνήθως, δυσάρεστα.

Θα δούμε. Τώρα, δεν μπορεί να μ'απασχολήσει αυτό.

Πιάνοντας την κουβέντα από εκεί όπου την είχαν αφήσει, ξαναρώτησε τον Χρίστο: «Από πού θα ξεκινήσουμε; Νομίζεις ότι μπορείς να βρεις στοιχεία για τον Ξενοκράτη;»

«Θα έλεγα, καλύτερα, να φάμε τίποτα πρώτα.»

Δεν είχε άδικο. Η Έρση συνειδητοποίησε ότι η κοιλιά της γουργούριζε. Έγνεψε καταφατικά. Σηκώθηκε από τον καναπέ ντυμένη με τα εσώρουχά της και πήγε στον δίαυλο, για να ζητήσει φαγητό.

Οι άνθρωποι του ξενοδοχείου σύντομα το έφεραν στη σουίτα της, και εκείνη κι ο Χρίστος τού όρμησαν σαν πεινασμένα θηρία που έχουν μόλις έρθει από την έρημο.

«Λοιπόν,» είπε ο Χρίστος μετά, σκουπίζοντας τα χείλη του με μια πετσέτα και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά Σεργήλιο οίνο. «Αποκλείεται ο Ξενοκράτης να είναι άγνωστος στην Ύγκρας. Αν ρωτήσουμε γι'αυτόν, θα μάθουμε· δεν έχω αμφιβολία. Το

μόνο κακό είναι πως δεν ξέρουμε το μικρό του όνομα. Αλλά ξέρουμε το επώνυμό του, καθώς και ότι έχει μια οχυρωμένη οικία κάπου εκατό χιλιόμετρα δυτικά της πόλης. Αυτά είναι αρκετά για να τον αναγνωρίσουν, νομίζω. Ο εμπορικός κόσμος, κατά πρώτον, *πρέπει* να τον γνωρίζει· και κατά δεύτερον, πιστεύω πως και οι ευκατάστατοι της περιοχής θα τον έχουν, αν μη τι άλλο, ακουστά. Ο τύπος διαμένει στις παρυφές της ερήμου αλλά, σίγουρα, δεν κάθεται συνέχεια εκεί. Στα ακριβά εστιατόρια, μπαρ, και καζίνο ίσως επίσης να τον ξέρουν.

»Αλλά καλό θα ήταν να φανούμε διακριτικοί, όσο είναι δυνατόν, γιατί, αφού είναι μέλος της Σιδηράς Δυναστείας, καταλαβαίνεις ότι πιθανώς να μας κυνηγήσουν.»

Η Έρση είχε ανάψει τσιγάρο καθώς τον άκουγε. «Κι όταν μάθουμε αρκετά γι'αυτόν; Πώς προτείνεις τότε να επικοινωνήσουμε μαζί του;»

«Εξαρτάται από τις πληροφορίες που θα έχουμε. Νομίζω, όμως, πως θα πρέπει να τον συναντήσουμε σε ουδέτερο έδαφος – δηλαδή, μέρος που να μην το ελέγχει – και με υποστήριξη.»

«Υποστήριξη;»

«Μισθοφόροι.»

«Προτείνεις να προσλάβουμε μισθοφόρους;»

«Ακριβώς,» είπε ο Χρίστος. «Γι'αυτή και μόνο την περίπτωση. Γιατί, να είσαι σίγουρη, ο Ξενοκράτης θα φέρει τους *δικούς του* μισθοφόρους στη συνάντησή μας.»

Η Έρση το σκέφτηκε και κατέληξε ότι ο Χρίστος είχε δίκιο. *Έχει εμπειρία από τέτοιες ιστορίες.* «Είσαι παιδί της Λόρκης,» του είπε.

Ο Χρίστος μειδίασε, ήπιε κι άλλο κρασί.

Στο πιάτο της σαλάτας είχε μείνει ένα τελευταίο κομμάτι αβοκάντο. Η Έρση το κάρφωσε με το πιρούνι της και το έφαγε.

Πήγαν στη νυχτερινή αγορά της Ύγκρας, όπου διακινείτο ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί: ακόμα και πράγματα από άλλες διαστάσεις κατέληγαν, κάπως, εδώ. Έμποροι πουλούσαν ρούχα, υποδήματα, κοσμήματα, φυτά, καπνούς, κρέατα, καρπούς, ποτά· ορισμένοι έφερναν και όπλα, κρυφά από τους Παντοκρατορικούς, για να τα πουλήσουν σε ανθρώπους που δεν είχαν άδεια να οπλοφορούν. Φανταχτερές πινακίδες αναβόσβηναν πάνω από τις εισόδους κέντρων διασκέδασης. Κόσμος συγκεντρωνόταν σε εστιατόρια, ταβέρνες, και μπαρ. Ημίγυμνες χορεύτριες και ημίγυμνοι χορευτές, με γυμνασμένα, ερωτικά σώματα, χόρευαν επάνω σε πίστες. Πόρνες στέκονταν μπροστά από πόρτες και στις γωνίες δρόμων, επιδεικνύοντας τα θέλγητρά τους, ψάχνοντας για πελάτη. Θαυματοποιοί και θεατρίνοι έκαναν περισσότερο και λιγότερο εντυπωσιακά νούμερα. Καντίνες πουλούσαν φαγητά και ποτά στους περαστικούς.

Υπήρχαν φήμες ότι ακόμα και επαναστάτες μαζεύονταν εδώ, δολοπλοκώντας εναντίον των πρακτόρων της Παντοκράτειρας και του Άρχοντα της Ύγκρας, που είχε συμμαχήσει μαζί τους.

Και η νυχτερινή αγορά δεν ήταν και κανένα τεράστιο μέρος. Το πώς όλα τούτα κατόρθωναν να είναι συγκεντρωμένα εδώ ήταν ένα μικρό θαύμα.

Η Έρση και ο Χρίστος αναμίχθηκαν με το πλήθος, έχοντας διασχίσει σχετικά έρημους δρόμους μέχρι να φτάσουν στη νυχτερινή αγορά. Αυτό το μέρος ήταν το μοναδικό στην Ύγκρας που είχε τόση κίνηση τις νύχτες.

«Εγώ θα κάνω τις ερωτήσεις,» είχε πει ο Χρίστος, προτού φύγουν απ᾽το ξενοδοχείο. *«Και μην αναφέρεις σε κανέναν ότι είσαι από την τράπεζα. Δεν υπάρχει λόγος να ξέρουν.»*

Σ᾽ένα εστιατόριο, ζήτησαν να μάθουν για τον κύριο Ξενοκράτη μιλώντας στα γκαρσόνια – και προσφέροντας τους χρήματα γενναιόδωρα. (Η Έρση είχε πάρει λεφτά από το υποκατάστη-

μα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα προτού έρθουν εδώ.) Τα γκαρσόνια είπαν ότι είχαν ακουστά για κάποιον κύριο Γρύπα Ξενοκράτη, μα δεν γνώριζαν αν αυτός ήταν που είχε οχυρωμένη κατοικία στις παρυφές της ερήμου.

Σ'ένα άλλο εστιατόριο, έκαναν τις ίδιες ερωτήσεις, και δεν έμαθαν τίποτα περισσότερο.

Σε τρία μπαρ που ρώτησαν, κανένας δεν γνώριζε για τον Ξενοκράτη.

Σ'έναν καλό οίκο ανοχής, δύο πόρνες τούς είπαν ότι είχαν κάποτε διασκεδάσει μισθοφόρους που έλεγαν πως δούλευαν γι'αυτόν τον Ξενοκράτη, φρουρώντας το σπίτι του κάπου στ'άκρα της ερήμου. Πρέπει να ήταν κάποιος με πολλούς ήλιους στην τσέπη!

Γρύπας Ξενοκράτης; ρώτησε ο Χρίστος τις πόρνες. *Γρύπας;* Εκείνες το σκέφτηκαν για λίγο και μετά ένευσαν. *Ναι, αυτό πρέπει να είπαν τα παλικάρια. Γρύπας Ξενοκράτης.* Ο Χρίστος τις ευχαρίστησε, τους έδωσε ένα φιλοδώρημα, και έφυγε μαζί με την Έρση.

Ρώτησαν μερικούς εμπόρους – αυτούς που φαινόταν να πουλάνε ακριβά πράγματα – μήπως είχαν ακούσει για τον Ξενοκράτη, και ένας, ο οποίος είχε κοσμήματα, τους αποκρίθηκε ότι, ναι, βεβαίως και ήξερε τον κύριο Ξενοκράτη. Ερχόταν τακτικά για ν'αγοράζει κοσμήματα για τη σύζυγό του – πολύ όμορφη γυναίκα! Και πολύ καλός πελάτης, ο κύριος Ξενοκράτης.

Τι άλλο ξέρεις γι'αυτόν; ρώτησε ο Χρίστος, δίνοντας στον έμπορο ένα τραπεζογραμμάτιο που ισοδυναμούσε με πενήντα ήλιους. Ο έμπορος γούρλωσε τα μάτια βλέποντάς το. Το κοίταξε με μεγεθυντικό φακό, μπροστά από μια λάμπα, για να βεβαιωθεί για τη γνησιότητά του· και μετά, αφού βεβαιώθηκε, είπε ότι ο κύριος Ξενοκράτης – εξαίρετος άνθρωπος, ασφαλώς – είχε όντως μια οχυρωμένη οικία στις παρυφές της ερήμου, στα δυτικά. *Έτσι έχω ακούσει, τουλάχιστον· δεν την έχω δει με*

τα μάτια μου. Επίσης, είπε ότι ο κύριος Ξενοκράτης είχε πάρεδώσε με τους νομάδες, και αγόραζε και όπλα κάπου-κάπου, από έναν άλλο έμπορο.

Ποιον έμπορο; ρώτησε ο Χρίστος, και ως απάντηση έλαβε ένα όνομα και μια διεύθυνση. *Δεν ξέρω αν είναι παράνομα ή όχι. Δεν ασχολούμαι εγώ μ'αυτά – καθόλου δεν ασχολούμαι μ'αυτά. Μπορεί ο κύριος Ξενοκράτης νάχει άδεια – και μάλλον θα έχει, υποθέτω.*

Ο Χρίστος ρώτησε: *Κάθε πότε έρχεται στην πόλη;* Ο έμπορος απάντησε ότι δεν είχε τακτικές ημέρες. Έρχονταν πάντα απροειδοποίητα. Είχε διάφορες δουλειές εδώ... *—Τι δουλειές;* ρώτησε ο Χρίστος. *—Δεν είμαι βέβαιος,* απάντησε ο έμπορος, *αλλά νομίζω ότι φέρνει πράγματα από την έρημο: πράγματα που του δίνουν οι νομάδες.*

Τους μισθοφόρους του από πού τους προσλαμβάνει; Ξέρεις; Αυτό, όμως, ο έμπορος δεν το ήξερε. Ούτε και κάποιες άλλες λεπτομέρειες που τον ρώτησε ο Χρίστος. Έτσι, τελικά, εκείνος κι η Έρση έφυγαν ευχαριστώντας τον έμπορο για τη συζήτηση μαζί τους.

«Αφού έρχεται στην πόλη,» είπε ο Χρίστος, όταν κάθισαν σ'ένα μπαρ για να ξεκουραστούν, «θα κλείνει δωμάτιο σε κάποιο ξενοδοχείο, μάλλον.»

Η Έρση ένευσε. «Το πρωί, θα ρωτήσουμε στα ξενοδοχεία.» Ήπιε μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό στο ποτήρι της.

«Επίσης,» είπε ο Χρίστος, «μπορείς να ψάξεις στα δεδομένα της τράπεζας, να δεις αν έχει καταθέσεις. Τώρα ξέρουμε ότι τον λένε *Γρύπα* Ξενοκράτη, οπότε δεν θα είναι δύσκολο να τον βρεις.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση, που είχε ήδη κατά νου να το κάνει.

Το πρωί, πήγε στο υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα. Οι υπάλληλοι ξαφνιάστηκαν που την είδαν, αλλά η Έρση τούς είπε ότι δεν είχε έρθει για να κάνει άλλο έλεγχο· ήθελε μόνο κάποιες πληροφορίες.

Η Διευθύντρια, Σιρενέκα Άλκμοθ, τη ρώτησε αν είχε βρει τίποτα για τον Αυτόματο Στιλογράφο. «Αυτό προσπαθώ,» της απάντησε η Έρση, καθώς καθόταν μπροστά σ'ένα μηχανικό σύστημα, φορώντας τα λεπτά γυαλιά της, πληκτρολογώντας στην κονσόλα, και κοιτάζοντας την οθόνη.

Οι πληροφορίες παρουσιάστηκαν μπροστά στα μάτια της. Ο Γρύπας Ξενοκράτης είχε, πράγματι, καταθέσεις στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα, και αρκετές μάλιστα. Μεγάλα ποσά. Ήταν, αναμφίβολα, πλούσιος.

Δεν υπήρχε τίποτα μεμπτό στο ιστορικό του. Δεν χρωστούσε ποτέ, ήταν πάντα εντάξει σε όλα του.

Η Έρση έφυγε από την τράπεζα και πήγε να συναντήσει τον Χρίστο, μέσα στο τρίκυκλο όχημα της. Του είπε τι είχε ανακαλύψει, κι εκείνος, που καθόταν στο τιμόνι, ένευσε. «Το περίμενα,» είπε. «Κάτι τύποι σαν αυτόν έχουν συνήθως καταθέσεις σ'όλες τις τράπεζες της Σεργήλης.

»Στα ξενοδοχεία, τώρα.» Έβαλε μπροστά τη μηχανή του τρίκυκλου και έφυγαν.

Η αναζήτησή τους δεν ήταν δύσκολη. Ρώτησαν σε δύο ξενοδοχεία και τους είπαν ότι ο κύριος Ξενοκράτης δεν ερχόταν εκεί· αλλά μετά ρώτησαν στο *Καταφύγιο της Άμμου* – το δικό τους ξενοδοχείο – και τους απάντησαν ότι, βεβαίως, ο κύριος Ξενοκράτης ήταν τακτικός πελάτης.

Φυσικά! σκέφτηκε η Έρση. *Πασιφανές. Το* Καταφύγιο *είναι από τα καλύτερα ξενοδοχεία στην πόλη· ίσως* το *καλύτερο. Πού αλλού θα πήγαινε ο Ξενοκράτης;*

«Μπορούμε να κανονίσουμε μια συνάντηση μαζί του μέσα στο ίδιο το ξενοδοχείο μας,» είπε η Έρση στον Χρίστο, όταν ανέβηκαν στη σουίτα της.

Εκείνος φάνηκε σκεπτικός, καθώς στεκόταν μπροστά στη τζαμαρία και κοίταζε κάτω, την πόλη.

«Νομίζεις ότι θα είναι επικίνδυνο;» ρώτησε η Έρση. «Ότι θα μας επιτεθεί μέσα στο ξενοδοχείο; Δεν το θεωρώ πιθανό, Χρίστο. Όση δύναμη κι αν έχει η Σιδηρά Δυναστεία.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Χρίστος, «έτσι πρέπει να είναι. Αλλά, όπως είπα πριν, καλύτερα να προσλάβουμε μισθοφόρους, για καλό και για κακό.»

«Δεν είναι ακραίο αυτό;»

Ο Χρίστος μόρφασε. «Δε χρειάζεται να κάνουν τίποτα. Απλά θα έχουν τα μάτια τους ανοιχτά, μήπως χρειαστεί να επέμβουν.»

Η Έρση το σκέφτηκε για μια στιγμή, έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της και βηματίζοντας μέσα στο καθιστικό της σουίτας. «Καλώς,» είπε τελικά. «Έχεις υπόψη σου από πού να τους προσλάβουμε;»

«Φυσικά. Αρκεί να διαθέτεις τα λεφτά για να τους πληρώσεις.»

«Ευτυχώς που δουλεύω για την τράπεζα,» είπε εκείνη, σιγογελώντας και βάζοντας ένα ποτήρι κρύο νερό για τον εαυτό της από μια κρυστάλλινη καράφα. «Ξέρεις πόσα χρήματα έχουμε ξοδέψει σε φιλοδωρήματα και δωροδοκίες από χτες βράδυ;» Ήπιε μια γουλιά

«Ο Χρηματοφύλακας θα γλιτώσει σίγουρα πολύ περισσότερα χρήματα απ'ό,τι θα χάσει, αν καταφέρουμε να στριμώξουμε αυτούς που έκαναν την απάτη με τον Αυτόματο Στιλογράφο.»

«Το ελπίζω,» είπε η Έρση, «αλλιώς δεν αποκλείεται να χάσω τη δουλειά μου. Η Κεντρική Διοίκηση δεν συγχωρεί εύκολα τους Ιπτάμενους Επόπτες που αποτυχαίνουν να αποτρέψουν ή να ξεσκεπάσουν απάτες που αφορούν τόσο μεγάλα ποσά.»

11.

Βρήκαν μια ταχυδρομική υπηρεσία και ζήτησαν να μεταφέρει ένα μήνυμα στον κύριο Γρύπα Ξενοκράτη, στις παρυφές της ερήμου, περίπου εκατό χιλιόμετρα δυτικά της Ύγκρας.

Η υπηρεσία τούς χρέωσε ένα τρελό ποσό επειδή η περιοχή θεωρείτο επικίνδυνη και επειδή ήταν μακριά από την πόλη. Η Έρση, όμως, πλήρωσε χωρίς να παζαρέψει· τους έδωσε, μάλιστα, και λίγα χρήματα παραπάνω απ᾽όσα ζήτησαν, για να βεβαιωθεί ότι θα την εξυπηρετούσαν καλά. Γνώριζε ότι όλο της το σχέδιο κρεμόταν από αυτό το μήνυμα· δεν ήθελε ούτε να «χαθεί», ούτε να «ξεχαστεί», ούτε να «αργήσει» – μέσα σε εισαγωγικά όλα, επειδή, αν χανόταν, ξεχνιόταν, ή αργούσε, σίγουρα είτε θα ήταν υπόγεια δουλειά της Σιδηράς Δυναστείας είτε θα οφειλόταν στην απροθυμία των υπαλλήλων της ταχυδρομικής υπηρεσίες να πάνε σ᾽ένα μέρος πιθανώς επικίνδυνο.

Η Έρση δεν μπορούσε να το ριψοκινδυνέψει αυτό. Ο Γρύπας Ξενοκράτης έπρεπε να λάβει το μήνυμά της... και έπρεπε να ανταποκριθεί στην πρόσκλησή της.

Για το τελευταίο, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα παρά να ελπίζει.

Είχε γράψει το μήνυμα πολύ προσεχτικά. Είχε αναφέρει ότι ήθελε να του μιλήσει εκ μέρους του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα. Είχε αναφέρει ότι είχε βρεθεί αιχμάλωτή του και των νομάδων της ερήμου. Είχε αναφέρει ότι είχε δραπετεύσει αλλά δεν κρατούσε κακία, δεν έβλεπε το θέμα προσωπικά. Επιθυμούσε μόνο να μιλήσει με τον κύριο Ξενοκράτη – δεν επρόκειτο για παγίδα. Έπρεπε να συζητήσουν για ένα θέμα που αφορούσε την τράπεζα. Η Έρση ήθελε κάποιες πληροφορίες που πίστευε ότι εκείνος ίσως να είχε, και ήταν πρόθυμη να τον πληρώσει καλά.

Αυτά έλεγε μέσα στο μήνυμά της, εν συντομία. Και τώρα, μπορούσε μόνο να περιμένει, και να προετοιμάζεται για τη συνάντηση που ήλπιζε να γινόταν.

Εν τω μεταξύ, μαζί με τον Χρίστο, φρόντισε να επικοινωνήσει με μια μισθοφορική ομάδα, να τους εξηγήσει τι ήθελε, και να τους πληρώσει ένα αρχικό πόσο. Τα υπόλοιπα θα τα έπαιρναν μετά τη δουλειά. Εκείνοι δέχτηκαν.

Τουλάχιστον, σκεφτόταν η Έρση, *έχω έναν άνθρωπο που μπορώ να εμπιστεύομαι.* Γιατί, μ'αυτή τη Σιδηρά Δυναστεία, ο καθένας μπορεί θεωρητικά να ήταν εχθρός της χωρίς να το ξέρει. Ο Χρίστος, όμως, αποκλείεται να ήταν ένα από τα μέλη της Δυναστείας. Αν ήταν δεν θα τον τραβούσαν δεμένο και ξυπόλυτο μέσα στην έρημο. Επιπλέον, την είχε βοηθήσει πολύ για να τους ξεσκεπάσει. Και τώρα, καθώς περίμεναν την απάντηση του Ξενοκράτη, η Έρση έβρισκε ότι η παρέα του την έκανε να ξεχνιέται, διαλύοντας το άγχος της. Ήταν καλός εραστής· ή ίσως εκείνη να βρισκόταν τώρα σε κατάσταση που *χρειαζόταν* έναν καλό εραστή, κι ο Χρίστος πληρούσε αυτό τον ρόλο. Τα φιλιά και τα χάδια του διέγειραν το σώμα της, την έκαναν να νομίζει πως πετούσε. Ήθελε να είναι ξαπλωμένη συνέχεια και να τον αφήνει να την αγγίζει, έχοντας τα μάτια της κλειστά ενώ το μυαλό της στριφογύριζε. Την ξετρέλαινε.

Ήταν απόγευμα, και οι δυο τους ήταν στο κρεβάτι, όταν το κουδούνι της εξώπορτας της σουίτας αντήχησε, μαζί με δύο δυνατά χτυπήματα.

Δεν είχαν ζητήσει από τους ανθρώπους του ξενοδοχείου να τους φέρουν τίποτα. Κι αν ο Ευγένιος ήταν να έρθει, σίγουρα θα τους είχε ειδοποιήσει πρώτα μέσω διαύλου.

Μπορεί, επομένως, να ήταν αυτό που περίμεναν;

Ο Χρίστος σηκώθηκε φορώντας μόνο την περισκελίδα του. Πήρε ένα πιστόλι από το κομοδίνο και το όπλισε. Η Έρση, τυλίγοντας γρήγορα μια ρόμπα γύρω της, τον ακολούθησε έξω από το υπνοδωμάτιο και στο καθιστικό της σουίτας.

Πίσω από την εξώπορτα ήταν ένα κομμάτι χαρτί. Κάποιος το είχε περάσει από κάτω.

Ο Χρίστος το σήκωσε και το έδωσε στην Έρση· ύστερα, άνοιξε απότομα την πόρτα, με το πιστόλι του υψωμένο. Κανείς δεν φαινόταν στον διάδρομο. Ο μαντατοφόρος είχε εξαφανιστεί.

Ο Χρίστος έκλεισε πάλι.

Η Έρση ένιωθε τα χέρια της να τρέμουν λίγο, καθώς κρατούσε το διπλωμένο χαρτί. Πήρε μια βαθιά ανάσα κάνοντας τον εαυτό της να ηρεμήσει. Ξεδίπλωσε το χαρτί και διάβασε το σύντομο μήνυμα.

> Προς κυρία Κάρινλωφ:
> Ο κύριος Ξ. δέχεται να σας συναντήσει. Να τον περιμένετε αύριο βράδυ, στο συμφωνημένο μέρος.

Η Έρση έδειξε το μήνυμα στον Χρίστο.

Εκείνος είπε: «Εκτός αν πρόκειται για απάτη της Δυναστείας, είναι αυτό που περιμέναμε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση, νιώθοντας ξαφνικά το στόμα της ξερό.

Ο Χρίστος μειδίασε. «Μην είσαι τόσο αγχωμένη. Όλα φαίνεται να πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιό μας.»

«Ναι,» είπε η Έρση, μουδιασμένα, και πήγε να φτιάξει μια κούπα καφέ. Δεν είχε διάθεση να πλαγιάσει πάλι στο κρεβάτι μαζί του.

Την επομένη, επικοινώνησε με τον Ευγένιο και του είπε για τη συνάντηση το βράδυ. «Αν δεν επικοινωνήσουμε ξανά μαζί σου μέχρι το πρωί, κάτι κακό θα μας έχει συμβεί,» τον προειδοποιήσε.

«*Και τι πρέπει να κάνω εγώ σε μια τέτοια περίπτωση;*» ρώτησε εκείνος μέσα από τον δίαυλο.

«Δεν ξέρω. Αυτοσχεδίασε.»

Η απάντηση δεν φάνηκε να του άρεσε, αλλά η Έρση δεν είχε καμία καλύτερη να του δώσει.

Οι ώρες ώσπου να νυχτώσει πέρασαν αργά. Σαν να σέρνονταν πάνω σε καυτή άμμο. Η Έρση σκεφτόταν, ξανά και ξανά, το σχέδιό της. Σκεφτόταν, ξανά και ξανά, τα όσα θα έλεγε στον Ξενοκράτη, όπως ένας ηθοποιός που κάνει πρόβες. Ο Χρίστος προσπάθησε να την αποσπάσει, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της και φιλώντας τον λαιμό της, αλλά η Έρση δεν ήθελε να αποσπαστεί, και δεν είχε όρεξη για παιχνίδια σήμερα. «Πώς μπορείς και είσαι τόσο ήρεμος;» τον ρώτησε· κι εκείνος τής απάντησε: «Έχω βρεθεί αντιμέτωπος και με χειρότερες καταστάσεις – και ως μισθοφόρος και ως ιδιωτικός ερευνητής.» Η Έρση δεν ήθελε να μάθει λεπτομέρειες.

Όταν νύχτωσε, οι δυο τους πήγαν στο πίσω σαλόνι του ξενοδοχείου και κάθισαν σ’ένα γωνιακό τραπέζι. Ακριβώς εκεί όπου η Έρση είχε γράψει στον Ξενοκράτη ότι θα καθόταν περιμένοντάς τον.

Οι τέσσερις μισθοφόροι που είχαν προσλάβει ήταν καθισμένοι σ’άλλα σημεία του σαλονιού. Οπλοφορούσαν αλλά τα όπλα τους δεν φαίνονταν· ήταν κρυμμένα κάτω από τα ρούχα τους.

Η Έρση παράγγειλε ένα ποτήρι λεμονάδα με παγάκια, για να έχει να πίνει όσο περίμενε. Δεν ήθελε κάτι που θα τη ζάλιζε, όπως κρασί. Ο Χρίστος δεν έμοιαζε να ενδιαφέρεται για το ζάλισμα· είχε από κοντά έναν Πορφυρό Άνεμο, και κάπνιζε καθώς έπινε αργά. Το ηχοσύστημα του σαλονιού έπαιζε, όχι πολύ δυνατά, Άκακους Γρύπες, *Ιαχές της Ερήμου*.

Μετά από καμια ώρα, τρεις άντρες και μια γυναίκα μπήκαν στο δωμάτιο. Ο ένας από τους άντρες προπορευόταν, κι αν κάποιος μπορούσε να θεωρηθεί αρχηγός ανάμεσά τους, αυτός ήταν. Είχε μαλλιά λευκά με μαύρες τούφες στους κροτάφους. Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο σαν μελάνη, και όχι νεανικό·

πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα. Φορούσε γκρίζο κοστούμι και γυαλιστερά παπούτσια.

Η γυναίκα, που βάδιζε πλάι του, ήταν χρυσόδερμη, ψηλή, και πολύ όμορφη. Τα μαλλιά της, κατακόκκινα, έπεφταν σαν χείμαρρος στην πλάτη της, φτάνοντας ώς τη μέση. Ένα πράσινο φόρεμα την έντυνε, στενό ώστε να τονίζει τις καμπύλες του σώματός της, με μυτερό ντεκολτέ και χωρίς μανίκια. Στα πόδια της φορούσε ψηλοτάκουνα σανδάλια. Ακριβά κοσμήματα γυάλιζαν επάνω της – στο λαιμό, στα χέρια της, στ᾽αφτιά της.

Οι δύο άλλοι άντρες προχωρούσαν δεξιά κι αριστερά, σαν σωματοφύλακες: και, μάλλον, τέτοιοι ήταν. Ο ένας είχε δέρμα λευκό-ροζ και ξυρισμένο κεφάλι. Ο άλλος είχε δέρμα καφέ και ξανθά μαλλιά που φαίνονταν βαμμένα. Κι οι δύο ήταν γεροδεμένοι, και ντυμένοι παρόμοια, με μαύρα πουκάμισα με σηκωμένα μανίκια. Από τις ζώνες τους πιστόλια και ξιφίδια κρέμονταν.

«Αυτός είναι,» ψιθύρισε η Έρση· τα χείλη της μόλις που κινήθηκαν. Αισθάνθηκε ένα μούδιασμα στα πόδια, ένα σφίξιμο στην κοιλιά. *Συγκεντρώσου! Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που συναντάς πλούσιους κι επικίνδυνους ανθρώπους!* Άναψε τσιγάρο.

Ο μαυρόδερμος, ασπρομάλλης άντρας, η γυναίκα, και οι άλλοι δύο πλησίασαν το γωνιακό τραπέζι. Και ο πρώτος είπε: «Η κυρία Έρση᾽μορ Κάρινλωφ;»

Η Έρση σηκώθηκε όρθια (όπως επίσης κι ο Χρίστος) προτείνοντας το χέρι της. «Μάλιστα. Ο κύρος Ξενοκράτης;»

«Ο ίδιος,» αποκρίθηκε ο άντρας καθώς αντάλλασσε μια σύντομη χειραψία μαζί της· το χέρι του ήταν σταθερό, δυνατό.

Η Έρση κάθισε πάλι, και οι υπόλοιποι κάθισαν γύρω της. Εκτός από τους σωματοφύλακες του Ξενοκράτη, οι οποίοι κάθισαν σ᾽ένα άλλο τραπέζι, παραδίπλα, αλλά τα μάτια τους κοίταζαν όπως τα μάτια επικίνδυνων αιλουροειδών.

«Από εδώ, η σύζυγός μου Ισμήνη,» σύστησε ο Γρύπας Ξενοκράτης την όμορφη, κοκκινομάλλα, χρυσόδερμη γυναίκα η οποία πρέπει να ήταν τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μικρότερή του.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Έρση, και σύστησε τον Χρίστο ως σωματοφύλακά της που εργαζόταν για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα.

«Η πρόσκλησή σας, οφείλω να ομολογήσω, με εκπλήσσει,» δήλωσε ο Γρύπας Ξενοκράτης, πλέκοντας τα χέρια του επάνω στο τραπέζι. «Εύχομαι να μην πρόκειται για προσπάθεια εκβιασμού...»

Η Έρση χαμογέλασε, προσπαθώντας να φανεί άνετη. «Ασφαλώς και όχι, κύριε Ξενοκράτη. Αυτό που συνέβη με τους νομάδες... μπορούμε να το θεωρήσουμε, απλά, μια παρέξηγηση.»

Ένας σερβιτόρος του *Καταφύγιου της Άμμου* πλησίασε, τότε, ρωτώντας αν θα έπαιρναν κάτι. Η Έρση και ο Χρίστος δεν παράγγειλαν τίποτα· ο Ξενοκράτης ζήτησε ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο, και η Ισμήνη ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο. Ο σερβιτόρος έφυγε.

«Ποιο είναι, λοιπόν, το θέμα μας;» ρώτησε ο Γρύπας, βγάζοντας ένα πούρο από το σακάκι του και ανάβοντάς το μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα που ήταν λαξεμένος σαν το κεφάλι γρύπα – του γνωστού φτερωτού αιλουροειδούς της Σεργήλης.

Η Έρση ήπιε μια γουλιά από τη λεμονάδα της. «Γνωρίζετε την εταιρεία Αυτόματος Στιλογράφος, κύριε Ξενοκράτη;» Πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο της.

«Γιατί ρωτάτε;»

«Πρόκειται για μια υπόθεση που αφορά τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα, όπως σας είπα. Γνωρίζετε την εταιρεία;»

«Θα πρέπει πρώτα να μάθω περισσότερα για την υπόθεση...»

Η Έρση έκρινε πως δεν είχε τίποτα να κερδίσει αποκρύπτοντάς του πράγματα· έτσι, αφού έσβησε το τσιγάρο της μέσα

στο τασάκι, του είπε τι είχε συμβεί, χωρίς να αναφέρει λεπτομέρειες για τις ανακαλύψεις της ώς τώρα. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, ο Αυτόματος Στιλογράφος ίσως να σχετίζεται με τη Σιδηρά Δυναστεία.» Αυτό ήταν το μόνο που ανέφερε – όχι πώς ή από ποιον είχε πάρει τις πληροφορίες της. Αν και σκεφτόταν ότι ίσως να μην είχε νόημα που το έκρυβε· άλλωστε, είχε ήδη μιλήσει στον Νεσράχ για τον Κρίνο Καλόδρομο.

Ο Γρύπας Ξενοκράτης την άκουγε καπνίζοντας ήρεμος το πούρο του. «Καταλαβαίνω,» είπε στο τέλος. «Η τράπεζα πρέπει να έχει... ανησυχήσει. Και με το δίκιο της.» Μόρφασε.

«Μπορείτε να μας βοηθήσετε να έρθουμε σε επαφή με τον Αυτόματο Στιλογράφο;» τον ρώτησε η Έρση.

«Με μια εταιρεία-φάντασμα;» Ο Γρύπας γέλασε κοφτά. Ο σερβιτόρος είχε, εν τω μεταξύ, φέρει τα ποτά τους, και τώρα ο Ξενοκράτης ήπιε μια γουλιά απ’το μακρύποδο ποτήρι με το κρασί του.

«Με αυτούς που έστησαν την απάτη, κύριε Ξενοκράτη,» είπε η Έρση, σταθερά. Γιατί αυτός ο άνθρωπος την έκανε να αισθάνεται νευρική; Της έδινε την αίσθηση ότι είχε κάτι το περίεργο επάνω του. Αναμφίβολα, ψυχολογικό ήταν. Ο αέρας του, ίσως...

«Γιατί εγώ να ξέρω ποιοι είναι;» Ο Γρύπας πήρε μια τζούρα από το πούρο του· το μαύρο πρόσωπό του ήταν μισοκρυμμένο από τον καπνό.

«Αν είναι μέλη της Σιδηράς Δυναστείας....» Η Έρση άφησε εσκεμμένα την πρότασή της ανολοκλήρωτη.

«Γνωρίζεις ήδη πολλά για τη Δυναστεία,» της είπε ο Γρύπας. «Άνθρωποι έχουν πεθάνει γνωρίζοντας λιγότερα.»

Απειλή ήταν αυτό; «Εργάζομαι για την τράπεζα. Δεν με ενδιαφέρει προσωπικά η Δυναστεία.» Γιατί ακουγόταν φοβισμένη; Η Έρση θύμωσε με τον εαυτό της.

Ο Γρύπας ρώτησε: «Τι έχω να κερδίσω, αν υποτεθεί ότι μπορώ να σε βοηθήσω;»

Η Έρση καθάρισε τον λαιμό της. «Κάποια συμφέρουσα, επικερδή συμφωνία με τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα;»

Ο Γρύπας ύψωσε ένα λευκό φρύδι. «Όπως;»

«Κάποιο δάνειο, ίσως; Με πολύ, *πολύ* χαμηλό επιτόκιο.»

«Ενδιαφέρον. Τι άλλο;»

«Δεν ξέρω τι ίσως θα σας ενδέφερε, κύριε Ξενοκράτη... Πείτε το, και θα το συζητήσουμε.»

«Μπορεί,» είπε ο Γρύπας, παρατηρώντας την, «να ήθελα εσένα.»

Η Έρση αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στον λαιμό, σαν ένα χέρι να την είχε ξαφνικά αρπάξει. «Με... με συγχωρείτε;»

Ο Γρύπας μόρφασε. «Γνωρίζεις ήδη για εμάς. Άρα θα μπορούσες και να είσαι μία από εμάς.»

Η Έρης βλεφάρισε, μπερδεμένη. «Εννοείτε να... να είμαι μέλος της Δυναστείας;»

Ο Γρύπας δεν απάντησε ευθέως: «Πρέπει να το σκεφτούμε κι αυτό, έτσι δεν είναι;» Και συνέχισε, χωρίς να της δώσει χρόνο να μιλήσει: «Θα μπορούσα, ίσως, να μάθω περισσότερα για τον Αυτόματο Στιλογράφο. Είσαι πρόθυμη να ξανασυναντηθούμε εδώ, στην Ύγκρας, στο *Καταφύγιο της Άμμου*;»

«Ναι, βεβαίως,» αποκρίθηκε η Έρση. «Βεβαίως. Σε πόσο καιρό;»

«Σε κάποιες ημέρες. Έχεις κι άλλες δουλειές; Πρέπει να φύγεις;»

«Κανονικά, ναι, πρέπει να ταξιδέψει στην Άκρη, αλλά–»

«Τότε,» είπε ο Γρύπας, «να ταξιδέψεις στην Άκρη και να επιστρέψεις πάλι εδώ για να μιλήσουμε. Αεροπορικώς ταξιδεύεις, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρση, σαστισμένη που η συνάντηση με τον Ξενοκράτη φαινόταν να πηγαίνει τόσο καλά.

«Θα ξανασυναντηθούμε, λοιπόν, όταν είσαι και πάλι στην Ύγκρας. Καλώς;» Ο Γρύπας ήπιε μια γουλιά από το κρασί του.

Η Έρση, αμέσως, συμφώνησε.

«Επιτέλους! Αρχίζουμε να πλησιάζουμε στην άκρη αυτής της υπόθεσης! Και ούτε μισθοφόροι χρειάστηκαν ούτε τίποτα – ήταν πολύ συνεργάσιμος!»

Η Έρση ήταν ενθουσιασμένη, όταν εκείνη κι ο Χρίστος ανέβηκαν στη σουίτα της. Επί του παρόντος καθόταν στον καναπέ του καθιστικού, με τα πόδια της επάνω και κρατώντας μια κούπα κρασί στο χέρι.

Ο Χρίστος ήταν σκεπτικός. «Μην τον εμπιστεύεσαι τόσο. Μοιάζει επικίνδυνος.»

«Το ξέρω πως είναι επικίνδυνος· αλλά, πες μου, ποιον άλλο τόσο συνεργάσιμο έχουμε συναντήσει;»

«Ας περιμένουμε πρώτα να δούμε τι έχει να μας αποκαλύψει *αφότου* έρθουμε πάλι στην Ύγκρας,» είπε ο Χρίστος. «Είναι πολύ πιθανό απλά να παίζει μαζί σου,» την προειδοποίησε. «Δεν τον είδες πώς σε κοίταζε; Όπως ένα θηρίο-κυνηγός ατενίζει τη λεία του.»

Η Έρση συνοφρυώθηκε. Έδιωξε την άσχημη εντύπωση από το μυαλό της. «Θα επικοινωνήσω με τον Ευγένιο,» είπε, αφήνοντας το κρασί της στο πλάι καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ. «Για νάχει έτοιμο το αεροπλάνο για απογείωση αύριο.»

12.

Το αεροπορικό ταξίδι από Ύγκρας προς Άκρη ήταν μεγάλο: διαρκούσε περισσότερο από δύο ώρες, κι έπρεπε να περάσεις από τη Ραχοκοκαλιά, την οροσειρά που ξεκινούσε από τις ακτές του Πορφυρού Κενού στα νότια και έφτανε ώς τη Θακέρκοβ στα βόρεια. Καθώς πετούσαν πάνω από αυτή την ορεινή

περιοχή, συνάντησαν μια δυνατή καταιγίδα. Ισχυρός άνεμος και χαλάζι, που έκαναν τη *Φωνή του Ουρανού* να τραντάζεται· ο Ευγένιος κρατούσε με δυσκολία μια σταθερή πορεία.

Η Έρση ζαλιζόταν καθώς κοίταζε έξω από το παράθυρο πλάι της. Κοντά σε μια από τις πλαγιές των βουνών είδε άγριους γρύπες να πετάνε μέσα στη θύελλα, βρίσκοντας κι αυτοί την πτήση δύσκολη. Χτυπούσαν φρενήρεις τις μεγάλες τους φτερούγες, και τα ράμφη τους ανοιγόκλειναν καθώς έκρωζαν. Τα αιλουροειδή πόδια τους γαντζώνονταν κάπου-κάπου σε βράχους, προτού οι γρύπες πηδήσουν πάλι στον αέρα και συνεχίσουν να πετάνε.

Όταν η *Φωνή του Ουρανού* βγήκε από την καταιγίδα, είχε πλέον αφήσει τη Ραχοκοκαλιά πίσω της, και από κάτω η Έρση έβλεπε λοφίσκους και μια πεδιάδα, όπου δέντρα φύτρωναν. Αραιή βλάστηση. Μετά, καθώς η πτήση συνεχιζόταν, η Έρση βρέθηκε μπροστά σ'ένα θέαμα που δε νόμιζε ότι ποτέ θα κατόρθωνε να συνηθίσει και να θεωρήσει κοινότοπο, όπως όταν κοιτάζεις τον ουρανό, ή τη θάλασσα, ή ένα απέραντο δάσος.

Είδε το Πορφυρό Κενό.

Η Σεργήλη τελείωνε όπως ένα κομμάτι χαρτί που σκίζεται, και μετά απλωνόταν μια κόκκινη απεραντοσύνη. Η γη διαλυόταν, ο ουρανός διαλυόταν. Ήλιος δεν υπήρχε, ούτε καμια άλλη πηγή φωτός. Το φως του Κενού ερχόταν από παντού γύρω, και ήταν πορφυρό και παράξενο.

Ο Ευγένιος δεν πλησίασε καθόλου εκεί· κράτησε τη *Φωνή του Ουρανού* σε μεγάλη απόσταση από το Πορφυρό Κενό· γιατί κανένα αεροσκάφος δεν μπορούσε να πετάξει σ'αυτή την αχανή και αλλόκοτη διάσταση. Οι μηχανές του αδυνατούσαν να το κινήσουν, και γινόταν απλά ένα κομμάτι που το παρέσερναν οι επικίνδυνοι Άνεμοι του Κενού, που η δύναμή τους δεν επηρέαζε μονάχα την ύλη αλλά και το πνεύμα. Η Έρση γνώριζε ότι υπήρχαν άνθρωποι που είχαν ταξιδέψει στο Πορφυρό Κενό και είχαν τρελαθεί από την επιρροή των Ανέμων.

Κοιτάζοντας τώρα από το παράθυρό της, ατένισε ένα πλοίο Κενού να αρμενίζει στην κατακόκκινη απεραντοσύνη, έχοντας πανιά και από πάνω και από κάτω, φουσκωμένα από τους Ανέμους. Υπήρχαν νησιά μέσα στο Πορφυρό Κενό, τα οποία αιωρούνταν εκεί και μπορούσες να τα επισκεφτείς· η Έρση είχε ακούσει ιστορίες γι᾽αυτά, αλλά η ίδια ποτέ δεν τα είχε γνωρίσει από κοντά. Ούτε και ήθελε.

Η *Φωνή του Ουρανού*, πετώντας πάνω από ακατοίκητες περιοχές, έφτασε τελικά στην Άκρη, η οποία δεν είχε πάρει τυχαία την ονομασία της. Βρισκόταν στο πέρας ενός κομματιού Σεργήλιας γης που έμπαινε σαν μακρύ δάχτυλο μέσα στο Πορφυρό Κενό. Η Άκρη ήταν μια πόλη που, πραγματικά, θα μπορούσε κανείς να πει ότι βρισκόταν στην άκρη της διάστασης της Σεργήλης.

Δύο πράγματα πρόσεχε κανείς αμέσως καθώς την πλησίαζε: τον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου, που ορθωνόταν πάνω απ᾽όλα τα υπόλοιπα χτίρια της πόλης, στο κέντρο της· και τον Ανεμοθραύστη, το ημιορατό φράγμα στα νότια της Άκρης, μπροστά από το Πορφυρό Κενό. Ο Ανεμοθραύστης ήταν ένα ενεργειακό πεδίο ειδικά φτιαγμένο για να προστατεύει την πόλη από τις θύελλες Ανέμων που έρχονταν από το Κενό. Οι μάγοι που εργάζονταν στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου το διατηρούσαν νυχθημερόν σε λειτουργία. Η ύπαρξή του ήταν απαραίτητη για την επιβίωση μιας πόλης στις ακτές του Πορφυρού Κενού. Μια άλλη πόλη, η Αλαργινή – εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση προς τα ανατολικά – είχε προ πολλού διαλυθεί από τους Ανέμους του Κενού. Οι κάτοικοί της είχαν παραφρονήσει από την επιρροή τους και την είχαν καταστρέψει.

Η *Φωνή του Ουρανού* προσγειώθηκε στον Αερολιμένα της Άκρης, που βρισκόταν λίγο πιο έξω από την πόλη.

Η Έρση είχε φτάσει στο μέρος όπου ήταν το τελευταίο υποκατάστημα που έπρεπε να ελέγξει.

Στο ξενοδοχείο *Απάνεμος Οίκος*, οι υπάλληλοι παραξενεύτηκαν που η Ιπτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα είχε καθυστερήσει τόσο να έρθει. *Σας περιμέναμε πριν από μέρες,* της είπαν. Η Έρση τούς αποκρίθηκε ότι είχαν παρουσιαστεί κάποιες υποχρεώσεις οι οποίες την ανάγκασαν να καθυστερήσει. Κι εκείνοι, φυσικά, δεν είχαν κανένα πρόβλημα απολύτως· η τράπεζα τούς πλήρωνε καλά, και η σουίτα της την περίμενε όπως πάντα.

Η Έρση πήρε, μαζί με τον Χρίστο, τον ανελκυστήρα και ανέβηκε. Η σουίτα ήταν στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου, και από εδώ μπορούσες να δεις την πόλη πανοραμικά, καθώς επίσης και το Πορφυρό Κενό, και το λιμάνι όπου άραζαν τα σκάφη τα οποία ταξίδευαν σ'αυτή την επικίνδυνη απεραντοσύνη.

«Πλησιάζει μεσημέρι,» είπε η Έρση. «Λέω να πάω αύριο στο υποκατάστημα.»

«Όπως θέλεις,» αποκρίθηκε ο Χρίστος.

Ο μόνος λόγος που καθυστερούσε, όμως, δεν ήταν επειδή πλησίαζε μεσημέρι. Σκεφτόταν πως αν τελείωνε γρήγορα εδώ, στην Άκρη, θα επέστρεφε στην Ύγκρας και θ'αναγκαζόταν να περιμένει τον Ξενοκράτη να της απαντήσει. Επομένως, καλύτερα ν'αργούσε λιγάκι για να μειώσει, μετά, την αναμονή της.

Η υπόλοιπη ημέρα πέρασε χωρίς τίποτα απρόοπτο. Η Έρση έφαγε μεσημεριανό μαζί με τον Χρίστο· συζήτησαν λιγάκι για τη Σιδηρά Δυναστεία· κοιμήθηκαν μερικές ώρες· έκαναν έρωτα όταν ξύπνησαν· πήγαν στον κινηματογράφο, το βράδυ· επέστρεψαν στον *Απάνεμο Οίκο* και κοιμήθηκαν.

Με την αυγή, η Έρση σηκώθηκε και ετοιμάστηκε για την επίσκεψή της στο Υποκατάστημα Άκρης. Ο Χρίστος πρότεινε να τη συνοδέψει· εκείνη τού είπε ότι δεν χρειαζόταν, δεν πίστευε ότι κινδύνευε. Τελικά, έφυγε μόνη της από το ξενοδοχείο και,

οδηγώντας το τρίκυκλο όχημά της μέσα στους δρόμους της Άκρης, πήγε στο υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, το οποίο βρισκόταν κοντά στην πλατεία που ονομαζόταν Καρδιά και στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου.

Ο Διευθυντής του υποκαταστήματος, κύριος Σερφάντης Μετάλλιος, τη χαιρέτησε επίσημα και την καλωσόρισε στην Άκρη. Ήταν ένας κοντός άντρας με λευκό-ροζ δέρμα ο οποίος της έφτανε ώς τον ώμο. Λίγο πιο κοντός αν ήταν, θα μπορούσε άνετα να τον αποκαλέσει κανείς νάνο. Φορούσε στρογγυλά γυαλιά, και είχε κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά και μουστάκι.

Η Έρση έκανε τους τυπικούς ελέγχους, όπως σ'όλα τα υποκαταστήματα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, κοιτάζοντας το έγγραφο αρχείο και το μηχανικό σύστημα αποθήκευσης δεδομένων. Δεν άργησε να διαπιστώσει ότι κι εδώ ο Αυτόματος Στιλογράφος είχε χτυπήσει πριν από δύο μήνες. Είχε πάρει δάνειο ύψους 150.000 ήλιων και δεν είχε πληρώσει ακτίνιο ώς τώρα.

Το ανέφερε στον κύριο Μετάλλιο, κι εκείνος είπε ότι είχαν προσπαθήσει να επικοινωνήσουν με την εταιρεία μα κανένας δεν απαντούσε. Η Έρση τού εξήγησε, εν συντομία, τι συνέβαινε, και τα μάτια του γούρλωσαν πίσω από τα στρογγυλά γυαλιά του.

«Μα τους θεούς! Δεν μπορεί να σοβαρολογείτε, κυρία Επόπτρια!»

«Φαίνεται να αστειεύομαι;»

«Θα φροντίσω να...» άρχισε αμήχανα ο Διευθυντής.

«Εκείνο που θέλω μόνο από εσάς είναι να μου δώσετε ό,τι πληροφορίες έχετε – και ό,τι πληροφορίες μπορείτε εύκολα να συλλέξετε – για την έδρα του Αυτόματου Στιλογράφου και για το ενέχυρο του δανείου.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε αμέσως ο κύριος Μετάλλιος. «Ασφαλώς.»

Το μεσημέρι, η Έρση είχε επιστρέψει στο ξενοδοχείο, μαζί με τις πρώτες βασικές πληροφορίες, τις οποίες έδειξε στον Χρίστο. Η υποτιθέμενη έδρα της εταιρείας-φάντασμα ήταν ένα διαμέρισμα στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας κοντά στην Πορφυρή Οδό, το οποίο ανήκε σε κάποια Ξανθίππη Τερβάνη. Το υποτιθέμενο ενέχυρο ήταν ένα παλιό κατάστημα στο λιμάνι, που τώρα ήταν άδειο και που ανήκε σ'έναν καπετάνιο ο οποίος ονομαζόταν Αλλάνδρης Πεντάφωνος και ταξίδευε στο Πορφυρό Κενό.

«Μια από τα ίδια,» παρατήρησε ο Χρίστος. «Σκέφτεσαι να ερευνήσουμε περισσότερο;»

«Αφού είμαστε εδώ, γιατί όχι; Και να επιστρέψουμε στην Ύγκρας, θα περιμένουμε.»

«Έτσι νομίζω κι εγώ,» συμφώνησε ο Χρίστος.

Και το απόγευμα, αφού είχαν φάει και ξεκουραστεί, πήγαν να συναντήσουν την Ξανθίππη Τερβάνη, η οποία ήταν τραγουδίστρια και, όταν δεν ηχογραφούσε μαζί με το συγκρότημά της, τραγουδούσε στο νυχτερινό κέντρο *Πορφυρή Νύχτα*. Το κατάστημα βρισκόταν στη δυτική μεριά της Άκρης, και η Έρση, χρησιμοποιώντας τον χάρτη της, δεν δυσκολεύτηκε να το βρει. Στάθμευσε το τρίκυκλό της σ'ένα γκαράζ εκεί κοντά και, μαζί με τον Χρίστο, βάδισε ώς το κέντρο, το οποίο πρέπει τώρα να άνοιγε.

Κι οι δυο τους ήταν καλοντυμένοι, αλλά σαν να πήγαιναν σε διασκέδαση, όχι σε δουλειά. Η Έρση φορούσε ένα μακρύ, μαύρο έξωμο φόρεμα, και ο Χρίστος γκρίζο παντελόνι και λευκό πουκάμισο με αστραφτερά μανικετόκουμπα.

Στην *Πορφυρή Νύχτα* δεν είχε κόσμο ακόμα. Το μέρος ήταν, κατά κύριο λόγο, άδειο. Στα τραπέζια του κάθονταν λιγότεροι από δέκα πελάτες, και στην πίστα του δεν ήταν κανένας. Η Έρση πλησίασε ένα γκαρσόνι και ζήτησε να μιλήσει με την κυρία Ξανθίππη Τερβάνη, λέγοντας ότι επρόκειτο για κάτι σημαντικό το οποίο την αφορούσε άμεσα. Το γκαρσόνι αποκρίθηκε

ότι θα την ειδοποιούσε, και είπε στην Έρση και στον Χρίστο ότι μπορούσαν εν τω μεταξύ να καθίσουν. Εκείνοι κάθισαν σ'ένα τραπέζι κοντά στην πίστα, και περίμεναν.

Η Ξανθίππη δεν άργησε να έρθει να τους συναντήσει. Ήταν μια ψηλή γυναίκα με κατάλευκο δέρμα και μαύρα, μακριά, σγουρά μαλλιά. Φορούσε ένα φαρδύ μελανό παντελόνι και ένα λευκό, ριχτό πουκάμισο – προφανώς, όχι η ενδυμασία με την οποία έβγαινε στην πίστα. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα με μια χτένα.

«Καλησπέρα,» είπε, και αφού αντάλλαξε μια χειραψία μαζί τους κάθισε αντίκρυ τους. «Μου είπαν ότι πρόκειται για κάτι σημαντικό...» Έμοιαζε παραξενεμένη.

Η Έρση συστήθηκε, χωρίς να συστήσει τον Χρίστο, και εξήγησε στην Ξανθίππη πως ερχόταν εκ μέρους του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα. Της είπε ότι ερευνούσε την υπόθεση μιας εταιρείας-φάντασμα που είχε κλέψει λεφτά από την τράπεζα, και ότι το διαμέρισμα που ανήκε στην Ξανθίππη ήταν δηλωμένο ως έδρα αυτής της εταιρίας, του Αυτόματου Στιλογράφου.

Η τραγουδίστρια γούρλωσε, μάλλον θεατρικά, τα όμορφα γαλανά μάτια της. «Για όνομα της Λόρκης! Δεν είχα ιδέα...»

Κάτι, όμως, στον τρόπο της φανέρωνε στην Έρση ότι η Ξανθίππη έλεγε ψέματα. Η έκφρασή της, μάλλον, παραήταν επιτηδευμένη. «Καμία ιδέα απολύτως;»

«Ασφαλώς...»

«Οι απατεώνες είχαν όλα τα στοιχεία του διαμερίσματός σας,» είπε η Έρση. «Τα είχατε δώσει σε κάποιον, πρόσφατα;»

«Το νοικιάζω το συγκεκριμένο διαμέρισμα,» αποκρίθηκε η Ξανθίππη.

«Σε ποιον;»

«Σ'ένα ζευγάρι,» είπε αδιάφορα η Ξανθίππη, ανάβοντας ένα μακρύ τσιγάρο. «Ίσως θα έπρεπε να ρωτήσεις αυτούς.»

Η Έρση παρατήρησε πως, παρότι εκείνη μιλούσε στον πληθυντικό στην Ξανθίππη, η τραγουδίστρια δεν έκανε το ίδιο.

Είχε ένα υπεροπτικό ύφος που δεν άρεσε στην Έρση. «Θεωρείτε ότι μπορεί να γνωρίζουν κάτι;»

«Δεν ξέρω. Ίσως· ίσως και όχι.»

«Σίγουρα δεν δώσατε σε κανέναν τα στοιχεία του διαμερίσματός σας; Σε κάποιον ύποπτο;»

Η Ξανθίππη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, σε κανέναν απολύτως που να θεωρώ ύποπτο.»

«Δεν μπορείτε, δηλαδή, να μας βοηθήσετε με κάποιον τρόπο...»

«Μάλλον όχι.»

«Πολύ καλά. Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας,» είπε η Έρση. Τη χαιρέτησε, και εκείνη κι ο Χρίστος έφυγαν από το μαγαζί.

«Δε μας λέει αλήθεια,» είπε η Έρση καθώς βάδιζαν προς το γκαράζ όπου είχαν αφήσει το όχημά τους.

«Κι εγώ την ίδια εντύπωση έχω.»

«Πιστεύεις ότι είναι μπλεγμένη με τη Δυναστεία;»

«Πιθανώς.»

«Νομίζεις ότι θα ωφελούσε να την παρακολουθήσουμε;»

«Θα χρειαστεί χρόνο αυτό. Μέρες.»

Η Έρση δεν ήταν πρόθυμη να αφιερώσει μέρες εδώ. Όχι όσο περίμενε την απάντηση του Γρύπα Ξενοκράτη.

Την επομένη, πήγε μαζί με τον Χρίστο να βρει τον Καπετάνιο Αλλάνδρη Πεντάφωνο, στο λιμάνι της Άκρης. Εκεί, όμως, κάτι λιμενεργάτες τής είπαν ότι ο Καπετάνιος δεν ήταν στην πόλη· ταξίδευε στο Πορφυρό Κενό. *Πότε θα επιστρέψει;* ρώτησε η Έρση. *Σε δέκα, δεκαπέντε μέρες,* της απάντησαν. Πολύς καιρός, δηλαδή.

Η Έρση έφυγε από το λιμάνι και πήγε στο διαμέρισμα που είχε δηλωθεί ως έδρα του Αυτόματου Στιλογράφου, για να μιλήσει με το ζευγάρι που το νοίκιαζε. Χτυπώντας το κουδούνι, όμως, διαπίστωσε ότι κανένας δεν ήταν εκεί· πρέπει κι οι δύο να δούλευαν αυτή την ώρα.

Επέστρεψε το απόγευμα, μαζί με τον Χρίστο. Χτύπησε πάλι, και τώρα μια γυναίκα τη ρώτησε, μέσα από το μεγάφωνο των κουδουνιών της πολυκατοικίας: «*Ποιος είναι;*»

«Καλησπέρα,» είπε η Έρση. «Ονομάζομαι Έρση᾽μορ Κάρινλωφ. Έρχομαι εκ μέρους της τράπεζας Σεργήλιος Χρηματοφύλα–»

«*Δε μ᾽ενδιαφέρει ό,τι κι αν δίνετε.*»

«Δεν δίνω τίποτα. Συμβαίνει κάτι με το διαμέρισμα που νοικιάζετε, και γι᾽αυτό πρέπει να σας μιλήσω. Είναι σημαντικό.»

«*Τι συμβαίνει;*»

«Πρέπει να σας μιλήσω από κοντά.»

Η γυναίκα τής άνοιξε την εξώπορτα, και η Έρση μπήκε στην πολυκατοικία ακολουθούμενη από τον Χρίστο. Βαδίζοντας μέσα στον διάδρομο του ισογείου, είδαν μια πόρτα ν᾽ανοίγει και μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα να παρουσιάζεται. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και φορούσε πράσινη μπλούζα, γαλανό παντελόνι, και παντόφλες.

«Εσείς χτυπήσατε;» ρώτησε, κάπως επιφυλακτικά.

«Ναι,» είπε η Έρση. «Να περάσουμε;»

«Πείτε μου τι θέλετε ακριβώς.» Δεν έμοιαζε πρόθυμη να τους αφήσει να μπουν, λες και είχαν σκοπό να τη ληστέψουν.

Η Έρση, με χαμηλωμένη φωνή (ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να ακούει μέσα στον διάδρομο μιας πολυκατοικίας), της εξήγησε πολύ γενικά τι συνέβαινε με το διαμέρισμα στο οποίο έμενε.

«Και γιατί ήρθατε σ᾽εμένα; Να μιλήσετε με τη σπιτονοικοκυρά μου. Είναι η τραγουδίστρια–»

«Ξανθίππη Τερβάνη. Το ξέρω· της έχω μιλήσει ήδη.»

«Γιατί, τότε, είστε εδώ;»

«Επειδή ήθελα να μιλήσω και σ᾽εσάς. Μήπως γνωρίζετε κάτι και μπορείτε να με βοηθήσετε. Το ποσό που κλάπηκε δεν είναι μικρό.»

«Με κοροϊδεύετε;» είπε κουρασμένα η γυναίκα. «Σχεδόν όλος μου ο μισθός πηγαίνει σ'ετούτο το σπίτι. Δεν έχω σχέση με τράπεζες, ούτε με κομπίνες.»

«Δεν είπα ότι έχετε, εσείς προσωπικά, σχέση με την κλοπή. Ρωτάω απλώς μήπως έχετε ακούσει κάτι – οτιδήποτε – που θα μπορούσε να με βοηθήσει.»

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι. «Λυπάμαι, δεν ξέρω τίποτα.»

«Εντάξει,» είπε η Έρση. «Συγνώμη που σας ενόχλησα.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε η γυναίκα, και μπήκε πάλι στο σπίτι κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Δε μας κέρασε ούτε έναν καφέ...» είπε ο Χρίστος, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

Η Έρση μειδίασε. «Πάμε,» είπε. «Δε νομίζω ότι αυτή ξέρει τίποτα. Τα μάτια της έκλειναν, έτσι κι αλλιώς.»

Ο Χρίστος κατένευσε, και βάδισαν προς την έξοδο της πολυκατοικίας, με τα βήματά τους ν'αντηχούν μέσα στον άδειο διάδρομο.

Όταν επέστρεψαν στον *Απάνεμο Οίκο*, η Έρση κάλεσε τον Ευγένιο μέσω του επικοινωνιακού διαύλου και του είπε να έχει το αεροπλάνο έτοιμο για αύριο.

«*Για πού;*» ρώτησε εκείνος.

«Για Ύγκρας.»

13.

Το αεροπορικό ταξίδι ήταν, γι'ακόμα μια φορά, μακρύ· αλλά, τουλάχιστον, τώρα δεν χρειάστηκε να περάσουν μέσα από θύελλα. Πέταξαν πάνω από τη Ραχοκοκαλιά χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο και, τελικά, προσγειώθηκαν στον Αερολιμένα της Ύγκρας.

Ο Ευγένιος είπε, προτού η Έρση κι ο Χρίστος βγουν από το αεροπλάνο: «Καλό θα ήταν να ειδοποιηθεί η Κεντρική Διοίκηση για το τι συμβαίνει, κυρία Επόπτρια. Ο έλεγχός σας έχει ήδη διαρκέσει περισσότερο από τους συνηθισμένους.»

Η Έρση σκέφτηκε ότι ο Ευγένιος, μάλλον, είχε δίκιο. «Θα μεταφέρεις ένα μήνυμα στην Άντχορκ;» τον ρώτησε.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο πιλότος.

Η Έρση έγραψε μια συνοπτική αναφορά των ενεργειών της τις τελευταίες ημέρες και, αφού τη σφράγισε, την υπέγραψε, και την έκλεισε σ'έναν φάκελο, την έδωσε στον Ευγένιο. «Θα σε περιμένουμε,» του είπε. «Μόλις επιστρέψεις, να μας ειδοποιήσεις.»

«Μάλιστα. Να προσέχετε, κυρία Επόπτρια. Κι εσύ, Χρίστο.»

«Να προσέχεις τον εαυτό σου, πουλί της Λόρκης,» του είπε ο Χρίστος μειδιώντας. Και μετά, έφυγε από τη *Φωνή του Ουρανού*, συνοδεύοντας την Έρση μέσα στο τρίκυκλο όχημά της.

Διέσχισαν τους δρόμους της Ύγκρας και έφτασαν στο *Καταφύγιο της Άμμου*, όπου άφησαν το όχημα στο γκαράζ και πήγαν να ζητήσουν τη σουίτα που η τράπεζα κρατούσε πάντα για την Ιπτάμενη Επόπτρια. Προτού φύγει από την πόλη, η Έρση είχε πει στους υπαλλήλους του ξενοδοχείου ότι θα επέστρεφε σύντομα, έτσι δεν ξαφνιάστηκαν που την ξαναείδαν. Και τα πάντα στη σουίτα της ήταν έτοιμα.

Πριν όμως ανεβεί ρώτησε μήπως είχε έρθει κανένα μήνυμα για εκείνη – ελπίζοντας ότι θα ήταν από τον Γρύπα Ξενοκράτη, φυσικά. Αλλά οι άνθρωποι του ξενοδοχείου τής έδωσαν αρνητική απάντηση. Πράγμα το οποίο δεν την απογοήτευσε, γιατί, αν είχε καταλάβει καλά, ο Ξενοκράτης σκόπευε να κάνει κάποια έρευνα προκειμένου να βρει τις πληροφορίες που ήθελαν: κι ο ίδιος δεν γνώριζε ποιοι ακριβώς είχαν στήσει την απάτη με τον Αυτόματο Στιλογράφο.

Εκτός αν σε κορόιδευε από την αρχή. Αλλά δεν ήθελε να σκέφτεται έτσι τώρα. Προτού βγάλει αρνητικό συμπέρασμα για τον Ξενοκράτη, έπρεπε να έχει λίγη υπομονή.

Περίμενε, λοιπόν, στο *Καταφύγιο της Άμμου*. Μαζί με τον Χρίστο. Χωρίς να έχει τίποτα ιδιαίτερο να κάνει. Φέρνοντας στο μυαλό της, ξανά και ξανά, τις συζητήσεις της με τα διάφορα πρόσωπο που ήταν μπλεγμένα στην υπόθεση του δανείου· ελπίζοντας, μάταια, ότι ίσως έτσι, μέσω των αναμνήσεων, να ανακάλυπτε κάτι που είχε παραβλέψει...

Ο Ευγένιος πήγε στην Άντχορκ και επέστρεψε, έχοντας μαζί του έναν φάκελο για την Έρση. Εκείνη τον άνοιξε και διάβασε την απάντηση της Κεντρικής Διοίκησης του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα. Επιδοκίμαζαν τις προσπάθειες που είχε κάνει μέχρι στιγμής και δήλωναν πως ήταν πρόθυμοι να της προσφέρουν ό,τι βοήθεια πιθανώς να χρειαζόταν – οχήματα, για παράδειγμα, ή σωματοφύλακες· ακόμα και πληρωμένους μάγους. Επίσης, της ζητούσαν να συντάξει, όταν είχε χρόνο, μια πιο λεπτομερή αναφορά των ερευνών της.

Η Έρση, στην αναφορά που τους είχε στείλει, δεν είχε γράψει παρά ελάχιστες λεπτομέρειες. Ούτε είχε πει ότι τώρα περίμενε την απάντηση του Γρύπα Ξενοκράτη. Είχε αποφύγει να αναφέρει ονόματα, γενικά. Είχε γράψει μόνο ότι συνέχιζε να ερευνά στην Ύγκρας.

Και δεν το είχε κάνει τυχαία αυτό. Ο Χρίστος κάποτε την είχε προειδοποιήσει ότι η Σιδηρά Δυναστεία ίσως να είχε μέλη της και μέσα στην τράπεζα. Επομένως, όσο πιο λίγες συγκεκριμένες πληροφορίες έδινε η Έρση, τόσο το καλύτερο. Όταν η υπόθεση είχε λυθεί, τότε η Κεντρική Διοίκηση θα μάθαινε τα πάντα, ασφαλώς – και θα ήταν πια πολύ αργά για να δράσει οποιοσδήποτε επιτήδειος και να παρακωλύσει την Έρση στις προσπάθειές της.

«Σου έδωσαν άδεια να περιμένεις μαζί μου, στην Ύγκρας;» ρώτησε τον Ευγένιο.

«Μάλιστα, κυρία Επόπτρια,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είμαι στη διάθεσή σας.»

Η αναμονή δεν κράτησε πολύ ακόμα. Ο Ξενοκράτης επικοινώνησε μετά από μερικές ημέρες με την Έρση μέσω του διαύλου του ξενοδοχείου.

«*Στο* Καταφύγιο της Άμμου *βρίσκομαι, κυρία Κάρινλωφ,*» την πληροφόρησε, «*και είμαι έτοιμος να συζητήσουμε. Πού προτείνετε να συναντηθούμε;*»

Τελικά, δεν σκόπευε να την κοροϊδέψει! Παρότι, όπως είχε πει ο Χρίστος, έμοιαζε επικίνδυνος, δεν ήταν εχθρός της. «Όπου θέλετε, κύριε Ξενοκράτη,» αποκρίθηκε η Έρση. «Εδώ, στο ξενοδοχείο, ίσως;»

«*Στη σουίτα μου, σε μισή ώρα. Συμφωνείτε;*»

«Ασφαλώς,» είπε η Έρση χωρίς ούτε καν να κοιτάξει το ρολόι της.

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και η Έρση άρχισε αμέσως να ετοιμάζεται.

«Πού θα τον συναντήσεις;» τη ρώτησε ο Χρίστος.

«Στη σουίτα του.»

«Θα έρθω μαζί σου, φυσικά.»

«Όπως θέλεις. Αλλά μη μου πεις ότι ακόμα υποπτεύεσαι πως ίσως... ίσως να συμβαίνει κάτι ύποπτο μαζί του.»

«Εννοείται πως ακόμα το υποπτεύομαι.»

Ήταν απόγευμα, ο ήλιος είχε πάρει τροχιά προς τη δύση, και η Έρση κι ο Χρίστος δεν άργησαν να ετοιμαστούν, να βγουν από τη σουίτα τους, και να πάνε στη ρεσεψιόν για να ρωτήσουν πού ήταν η σουίτα του κυρίου Ξενοκράτη.

«Ο κύριος Ξενοκράτης σάς περιμένει,» είπε ο υπάλληλος. «Παρακαλώ, ακολουθήστε με.»

Τον ακολούθησαν, μπαίνοντας σ'έναν ανελκυστήρα και φτάνοντας στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου. Βάδισαν μέσα στον διάδρομο, έστριψαν, και έφτασαν μπροστά σε μια πόρτα. Ο υπάλληλος πάτησε το κουδούνι.

«*Μάλιστα;*» ακούστηκε μια φωνή από το μεγάφωνο.

«Η κυρία Κάρινλωφ είναι εδώ, κύριε Ξενοκράτη, μαζί με τον συνοδό της.»

«*Να περάσουν.*»

Η πόρτα άνοιξε αυτόματα, και η Έρση κι ο Χρίστος μπήκαν σ'ένα πλούσια στολισμένο χολ. Ο υπάλληλος δεν τους ακολούθησε· απλώς έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Ο Γρύπας Ξενοκράτης παρουσιάστηκε μέσα από μια άλλη πόρτα, παραμερίζοντας μια πορφυρή κουρτίνα με κεντήματα. Δεν ήταν ντυμένος με κοστούμι αυτή τη φορά, αλλά με μια λευκή τουνίκα και μαύρο παντελόνι. Επάνω στο στήθος της τουνίκας υπήρχε κεντημένος ένας μαύρος γρύπας με κόκκινα μάτια και χρυσά φτερά.

«Καλωσήρθατε,» είπε ο Ξενοκράτης, πλησιάζοντας για ν'ανταλλάξει μια χειραψία με την Έρση και τον Χριστό. «Ελάτε, να καθίσουμε.»

Τους οδήγησε σ'ένα άλλο δωμάτιο: ένα αρκετά μεγάλο σαλόνι με τζαμαρία η οποία έβλεπε την πόλη της Ύγκρας. Στο πάτωμα υπήρχε γυαλιστερό ξύλο που έτριζε κάτω από τα πόδια τους. Ένας ολόκληρος τοίχος ήταν καλυμμένος από μια πελώρια ταπετσαρία που απεικόνιζε ένα καραβάνι νομάδων καθώς διασχίζει την έρημο.

Κανένας άλλος άνθρωπος δεν ήταν στο δωμάτιο. Ούτε καν η Ισμήνη, η γυναίκα του Γρύπα. Η Έρση, όμως, δεν πίστευε ότι ο Ξενοκράτης ήταν αφύλαχτος· μάλλον, κάποιος μισθοφόρος τούς παρακολουθούσε πίσω από τον τοίχο. *Ή ίσως να γίνομαι αδικαιολόγητα παρανοϊκή*. Μαζί της, κάτω από το φόρεμά της, δεμένο στον δεξή μηρό, είχε ένα μικρό πιστόλι· και ο Χρίστος είχε δύο πιστόλια κρυμμένα μέσα στο πουκάμισό του, κι ένα ξιφίδιο στην κνήμη, κάτω από το μπατζάκι του παντελονιού του. *Σαν δολοφόνοι έχουμε έρθει,* σκέφτηκε η Έρση, βλέποντας πόσο αφύλαχτος έμοιαζε να είναι ο Ξενοκράτης.

Έμοιαζε να είναι. Έπρεπε να το θυμάται αυτό. Τα φαινόμενα, πολλές φορές, απατούν.

Ο Γρύπας τούς πρότεινε να καθίσουν στον καναπέ, κι εκείνοι κάθισαν. Τους ρώτησε τι θα έπιναν.

«Ό,τι πιείτε κι εσείς,» αποκρίθηκε η Έρση, και ο Γρύπας τούς έβαλε από ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο. Μετά, γέμισε ένα ποτήρι και για τον εαυτό του, και κάθισε αντίκρυ τους, σε μια πολυθρόνα.

Ήπιε μια γουλιά και είπε: «Έχω στη διάθεσή μου τις πληροφορίες που θέλετε, κυρία Κάρινλωφ. Αλλά θα επιθυμούσα, πρώτα, να μάθω τι έχει να μου προσφέρει ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας γι'αυτές. Δεν πρόκειται να τις πουλήσω φτηνά. Βάζω τον εαυτό μου σε σχετικό κίνδυνο, όπως πρέπει να καταλαβαίνετε.»

Αυτό, σκέφτηκε η Έρση, μάλλον δεν ήταν υπερβολή. Ο Ξενοκράτης θα πρόδιδε κάποια μέλη της Σιδηράς Δυναστείας, ενώ κι αυτός ήταν μέλος της ίδιας υπόγειας οργάνωσης. *Εκτός αν έχω κάνει τελείως λάθος, και οι απατεώνες του Αυτόματου Στιλογράφου δεν σχετίζονται με τη Δυναστεία...* Αλλά η Έρση δεν το νόμιζε αυτό.

«Σας μίλησα για κάποιο δάνειο,» είπε, νιώθοντας κάπως αβέβαιη, γιατί δεν ήταν σίγουρη τι μπορεί να ήθελε ένας άνθρωπος σαν τον Γρύπα Ξενοκράτη. «Με πολύ ευνοϊκούς όρους.»

«Για τι ποσό μιλάμε;»

«Μέχρι πεντακόσιες χιλιάδες ήλιους. Με επιτόκιο πέντε τοις εκατό. Οι όροι μπορούν να είναι ακόμα πιο ευνοϊκοί για χαμηλότερα ποσά.»

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Γρύπας. «Τι άλλο θα ήταν πρόθυμη να προσφέρει η τράπεζά σας;»

«Θέλετε, ίσως, να επιδιώξετε κάποια συνεργασία; Δεν έχω κάτι συγκεκριμένο υπόψη μου, αλλά είμαι βέβαιη πως, ανάλογα με τις επιθυμίες σας, κάτι θα μπορούσε να κανονιστεί.»

Ο Γρύπας έμεινε σιωπηλός καθώς έπινε μια γουλιά κρασί. Ήταν συνοφρυωμένος. Σκεπτικός.

«Αν θέλετε να αγοράσετε κάτι που η τράπεζά μας έχει προς πώληση, θα σας γίνουν κι εκεί καλές τιμές,» του είπε η Έρση.

«Τι έχετε προς πώληση; Υπάρχει κάτι στην Άκρη;»

Στην Άκρη; Τόσο μακριά; Της φάνηκε παράξενο που ο Ξενοκράτης ενδιαφερόταν για την Άκρη. «Θα πρέπει να το κοιτάξω, κύριε Ξενοκράτη· δεν μπορώ να σας απαντήσω αμέσως.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Γρύπας. «Να ξέρετε, όμως, ότι τις πληροφορίες που έχω στη διάθεσή μου θα σας τις δώσω μόνο όταν είμαστε έτοιμοι να υπογράψουμε. Δεν θα το ρισκάρω, όπως καταλαβαίνετε.»

Η Έρση το καταλάβαινε αυτό· δεν την παραξένευε στο ελάχιστο. Αποκρίθηκε στον Γρύπα Ξενοκράτη ότι θα έβλεπε τι υπήρχε προς πώληση στην Άκρη και θα τον ξανασυναντούσε.

«Θα είστε εδώ, στο ξενοδοχείο;» τον ρώτησε.

«Ναι. Για αρκετές ημέρες.»

Η Έρση πέταξε πάλι στην Άκρη, όπου επισκέφτηκε το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα και μίλησε με τον Διευθυντή, Σερφάντη Μετάλλιο, ζητώντας να μάθει τι τραπεζική περιουσία υπήρχε προς πώληση στην περιοχή. Ο Μετάλλιος τής έδωσε όλα τα στοιχεία που χρειαζόταν, μαζί με τις τιμές. Και η Έρση τον ρώτησε τι εκπτώσεις μπορούσαν να γίνουν.

«*Εκπτώσεις;* Δεν είναι πολλά τα περιθώρια που έχουμε εδώ για εκπτώσεις, κυρία Επόπτρια. Στην Άκρη δεν είναι τα πράγματα όπως σε άλλες πόλης της Σεργήλης.»

«Σίγουρα, όμως, κάποιες εκπτώσεις *μπορούν* να γίνουν σε ειδικές περιπτώσεις. Και μιλάμε τώρα για μια *πολύ* ειδική περίπτωση. Ο πιθανός αγοραστής είναι άνθρωπος... χρήσιμος για την τράπεζα.» Δεν είχε πει, φυσικά, στον Διευθυντή ότι επρό-

κειτο για τον Γρύπα Ξενοκράτη, ούτε είχε εξηγήσει ότι όλα τούτα σχετίζονταν με την υπόθεση του Αυτόματου Στιλογράφου.

Ο Σερφάντης Μετάλλιος, αφού κοίταξε κάποια νούμερα στην οθόνη του μηχανικού του συστήματος, εκτύπωσε μια λίστα με τις μειωμένες τιμές. «Αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, διατηρώντας, συγχρόνως, κάποια ασφάλεια για την τράπεζα.»

«Σας ευχαριστώ, κύριε Διευθυντά,» αποκρίθηκε η Έρση, παίρνοντας το χαρτί με τη λίστα, καθώς και τα χαρτιά με τις περιγραφές των ακινήτων προς πώληση.

Μετά από αυτό, το επόμενο πρωί, πέταξε για Ύγκρας, όπου πήγε στο *Καταφύγιο της Άμμου*, και το μεσημέρι συνάντησε τον Γρύπα Ξενοκράτη στη σουίτα του. Αυτή τη φορά ήταν μαζί του και η σύζυγός του, Ισμήνη, ντυμένη μάλλον προκλητικά, μ'έναν στηθόδεσμο με χάντρες και μια φούστα που είχε μακριά σκισίματα κι από τις δυο μεριές. Δεν μιλούσε καθόλου σ'όλη τη διάρκεια της συνάντησης· καθόταν μόνο σε μια καρέκλα, με τα πόδια σταυρωμένα στο γόνατο, και κοίταζε, καπνίζοντας.

Ο Γρύπας έριξε μια διεξοδική ματιά στα ακίνητα που πουλούσε ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας στην Άκρη, και τελικά δήλωσε ότι ένα από αυτά ίσως τον ενδιέφερε... με κάπως πιο μειωμένη τιμή. Θα ήθελε, όμως, συγχρόνως και κάποιο δάνειο – με τους ευνοϊκούς όρους που είχε αναφέρει η Ιπτάμενη Επόπτρια, ασφαλώς.

Θα μας αρμέξει τελείως, παρατήρησε η Έρση. *Το ξέρει ότι έχει το πάνω χέρι. Δεν μπορώ να πάρω από αλλού τις πληροφορίες που προσφέρει. Με τραβά από τις ρώγες μου και μου ζητά να τρέξω.*

«Τι ύψους;» τον ρώτησε, και ήπιε μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό στο μακρύ ποτήρι της.

«Διακόσιες-πενήντα χιλιάδες. Και το επιτόκιο...;»

Του είχε πει πέντε τοις εκατό για πεντακόσιες χιλιάδες ήλιους, και του είχε πει επίσης πως το επιτόκιο θα ήταν χαμηλότερο αν και το ποσό ήταν χαμηλότερο. Δεν μπορούσε να το αλλάξει τώρα. *Ελπίζω οι πληροφορίες του ν'αξίζουν, αλλιώς θα χάσω τη δουλειά μου, το διαισθάνομαι.* Ήπιε ακόμα μια γουλιά Κρύο Ουρανό.

«Τέσσερα τοις εκατό.»

Ο Γρύπας συνοφρυώθηκε, κάπως απογοητευμένα (προσποιητό, αναμφίβολα). «Πίστευα ότι θα ήταν ακόμα χαμηλότερο. Μιλάμε για το μισό ποσό...»

«Τρία τοις εκατό είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω, κύριε Ξενοκράτη,» δήλωσε η Έρση, νιώθοντας αβοήθητη – και εξοργισμένη επειδή ένιωθε αβοήθητη.

«Καλώς,» είπε ο Γρύπας Ξενοκράτης, ανάβοντας ένα πούρο. «Δεκτό.» Φύσηξε καπνό. «Τώρα, για την τιμή του ακινήτου...»

«Κύριε Ξενοκράτη, μίλησα με τον Διευθυντή του Υποκαταστήματος Άκρης. Αυτή είναι η καλύτερη τιμή που μπορεί να κάνει, μου είπε. Κανονικά, ήταν δεκαπέντε τοις εκατό πιο πάνω.»

«Δε μπορεί να μας κάνει ακόμα ένα πέντε τοις εκατό; Δε νομίζω ότι ζητάω πολλά...»

Γαμώ το μυαλό της Λόρκης! Δεν είναι αρκετά όσα τού έδωσα ήδη; «Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να...» κόμπιασε.

«Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρεις,» είπε ο Γρύπας χαμογελώντας ενθαρρυντικά.

Ο καταραμένος! Το ξέρει ότι μου είναι σχεδόν αδύνατο να διαφωνήσω! «Εντάξει,» είπε η Έρση. «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ.»

«Τότε, είμαστε σύμφωνοι,» αποκρίθηκε ο Γρύπας. «Μόλις έχουμε τα χαρτιά μπροστά μας, θα μάθεις ποιοι κρύβονται πίσω από τον Αυτόματο Στιλογράφο.»

Το εύχομαι – αλλιώς, μα τους θεούς, θα πληρώσεις γι'αυτό! Δεν της άρεσε καθόλου να τη μεταχειρίζονται έτσι. Ήταν Ι-

πτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, όχι καμια λαθρέμπορος της μαύρης αγοράς!

Η Έρση πέταξε στην Άκρη και μίλησε στον Σερφάντη Μετάλλιο, λέγοντάς του πως έπρεπε *οπωσδήποτε* να της κάνει έκπτωση πέντε τοις εκατό ακόμα.

«Μα... μα είναι πάρα πολύ *δύσκολο*!» αποκρίθηκε εκείνος. «Το πόσο είναι ήδη... είναι...»

«Κοίταξε,» είπε η Έρση. «Είναι *απαραίτητο* να πουληθεί αυτό το ακίνητο. Τώρα. Πρέπει να μου κάνεις την έκπτωση.»

Ο Μετάλλιος μάλλον φοβήθηκε μην μπλέξει – επειδή η Έρση ήταν Ιπτάμενη Επόπτρια και, αν ήθελε, μπορούσε να τον κατηγορήσει ακόμα και για το παραμικρό στην Κεντρική Διοίκηση της τράπεζας – έτσι της είπε: «Δυόμιση τα εκατό ακόμα. Δεν είναι αρκετό;»

Η Έρση τον αγριοκοίταξε, πιεσμένη καθώς αισθανόταν. *Το ελπίζω να είναι!* σκέφτηκε. «Καλώς,» συμφώνησε. «Δυόμιση.»

Ο Μετάλλιος ετοίμασε τα απαραίτητα χαρτιά. Η Έρση τα πήρε και έφυγε από το Υποκατάστημα Άκρης. Επιβιβάστηκε ξανά στη *Φωνή του Ουρανού* και πέταξε για Ύγκρας.

Την ίδια ημέρα κιόλας, αφού έκανε ντους, συνάντησε τον Γρύπα Ξενοκράτη στη σουίτα του, έχοντας τα πάντα έτοιμα – και τα χαρτιά για το δάνειο και τα χαρτιά για την πώληση του ακινήτου. Μόνο οι υπογραφές έλειπαν.

Αυτή τη φορά, μαζί με τον Ξενοκράτη δεν ήταν η Ισμήνη αλλά ένας άντρας που ο Γρύπας σύστησε μόνο ως «ο δικηγόρος μου. Θα ρίξει μια ματιά, για να δει ότι όλα είναι όπως οφείλουν να είναι.»

Η Έρση δεν διαφώνησε. Εξάλλου, δεν είχε επιχειρήσει καμια απάτη. Καπνίζοντας, καθισμένη δίπλα στον Χρίστο στον καναπέ του σαλονιού του Ξενοκράτη, περίμενε τον δικηγόρο να

κοιτάξει τα έγγραφα. Εκείνος έσκυψε, τελικά, κοντά στον Γρύπα και ψιθύρισε κάτι στ᾽αφτί του. Ο Γρύπας ένευσε, δείχνοντας ικανοποιημένος.

Στην Έρση είπε: «Εντάξει. Είμαστε σύμφωνοι.» Κι έκανε νόημα στον δικηγόρο να φύγει· εκείνος αμέσως αποχώρησε.

Η Έρση περίμενε τον Γρύπα να συνεχίσει να μιλά, λέγοντάς της αυτά που ήθελε να μάθει· αλλά ο Ξενοκράτης την προέτρεψε να υπογράψουν πρώτα το έγγραφο για την αγορά του ακινήτου.

Αν είναι δυνατόν...

Η Έρση – τι να κάνει; – συμφώνησε. Έβαλε την υπογραφή της, και ο Γρύπας Ξενοκράτης έβαλε τη δική του.

Μετά, της είπε: «Η απάτη έγινε από τέσσερα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας τα οποία έχουν αξιοσημείωτη επιρροή εντός της οργάνωσης. Αυτά τα μέλη έβαλαν άλλα μέλη – κατώτερα μέλη της Δυναστείας – να έρθουν σε επαφή με τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα στις πόλεις Νίρβεκ, Θακέρκοβ, Μέλβεργηθ, Ύγκρας, και Άκρη ώστε να πάρουν δάνεια. Έπειτα τα κατώτερα μέλη, που είχαν ασφαλώς χρησιμοποιήσει πλαστές ταυτότητες, εξαφανίστηκαν. Τα στοιχεία για τις ψεύτικες έδρες και τα ενέχυρα, όπως ήδη θα έχεις συμπεράνει, πάρθηκαν μέσω του δικτύου μας.

»Τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν από τα δάνεια έχουν αρχίσει ήδη να χρησιμοποιούνται για την οικοδόμηση ενός θέρετρου στην Αλβέρια–»

«Στην *Αλβέρια*;» εξεπλάγη η Έρση. «Σε άλλη διάσταση;»

«Μάλιστα. Οι Σεργήλιοι ήλιοι έχουν μεγάλη αξία εκεί.»

«Ποιοι είναι, όμως, αυτοί που έστησαν την απάτη;» *Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να μου τους κρύψεις, ύστερα από τόσο που με ταλαιπώρησες!*

«Τα εξής άτομα,» αποκρίθηκε ο Γρύπας Ξενοκράτης, ακουμπώντας την πλάτη του αναπαυτικά στην πολυθρόνα του: «Ο

Κύριλλος Νυχταστέρης, ένα ευκατάστατο μέλος της Δυναστείας, ο οποίος μένει στη Θακέρκοβ–»

Το καθίκι! Η Έρση τον θυμόταν. Τον είχε επισκεφτεί.

«–ο Φιλοπολίτης Τασνικέφ, ένας έμπορος με έδρα τη Νίρβεκ–»

Κι αυτόν η Έρση είχε προσπαθήσει να τον επισκεφτεί, αλλά έλειπε.

«–ο Φρανκ Νιράκβω, ένας συνταγματάρχης του Παντοκρατορικού Στρατεύματος, ο οποίος διαμένει στη Μέλβεργηθ· και η Ξανθίππη Τερβάνη, μια τραγουδίστρια της Άκρης.»

Το είχα καταλάβει ότι αυτή κάτι έκρυβε!

Η Έρση βλεφάρισε, προβληματισμένη. *Και τι κάνουμε τώρα;*

«Η ιδέα για την απάτη ήταν του Νυχταστέρη, απ'ό,τι κατάλαβα,» είπε ο Γρύπας. «Αλλά δεν μπορούσε να τα κάνει όλα μόνος του. Έπρεπε να αναζητήσει... συνεργούς.» Μόρφασε, σαν να ήταν θυμωμένος για κάτι.

Η Έρση παραξενεύτηκε. *Ήθελε κι αυτός να είναι ένας από τους «συνεργούς»;*

«Αυτά είναι,» είπε ο Γρύπας. «Έμαθες ποιοι έστησαν την απάτη.»

«Και οι αποδείξεις;»

«Ποιες αποδείξεις;»

«Η τράπεζα δεν μπορεί να τους κατηγορήσει χωρίς αποδείξεις, κύριε Ξενοκράτη,» τόνισε η Έρση, ενώ συγχρόνως ένιωθε τις τρίχες της να ορθώνονται, έχοντας ξαφνικά ένα πολύ άσχημο προαίσθημα.

Το οποίο ο Γρύπας επιβεβαίωσε:

«Δεν υποσχέθηκα να σας φέρω αποδείξεις. Υποσχέθηκα μόνο να αποκαλύψω τους απατεώνες.»

«Μα, σ'αυτή την περίπτωση, πώς ξέρω ότι λέτε αλήθεια, κύριε Ξενοκράτη;» Η Έρση είχε αρχίσει να θυμώνει με τούτο το κάθαρμα!

«Εμπιστοσύνη. Κι εγώ εμπιστεύομαι εσένα,» της είπε ο Γρύπας, σταθερά.

«Με *εμπιστεύεστε*;» *Με έκλεψες, λωποδύτη της Λόρκης! Μπορεί να χάσω τη δουλειά μου γι'αυτό!*

«Πιστεύω ότι δεν θα αποκαλύψεις σε κανέναν ότι εγώ σού είπα για τους συνωμότες. Έτσι δεν είναι; Διαφορετικά, κι οι δύο θα κινδυνέψουμε,» τόνισε ο Γρύπας.

Με απειλεί κιόλας... Η Έρση ήπιε μια γουλιά από το κρασί της, για να κερδίσει χρόνο να σκεφτεί.

«Μας μένει μια υπογραφή ακόμα,» είπε ο Γρύπας, κι έβαλε την υπογραφή του στα χαρτιά του δανείου. Ύστερα τα έσπρωξε προς τη μεριά της, επάνω στο χαμηλό τραπεζάκι.

Για μια στιγμή, η Έρση δίστασε. *Με έκλεψε κανονικότατα. Θα τον αφήσω να με κλέψει κι άλλο;* Μετά, όμως, σκέφτηκε ότι ίσως να μην έφευγε ζωντανή από εδώ αν δεν έβαζε την υπογραφή της. Ή, ακόμα κι αν έφευγε ζωντανή, ύστερα ίσως να– *Τελείωσε τώρα! Και πρέπει να ολοκληρωθεί όπως άρχισε.*

Έπιασε τον στιλογράφο.

Αλλά, προτού υπογράψει, είπε: «Κύριε Ξενοκράτη, θα μπορούσατε να μου δώσετε εγγράφως τις πληροφορίες σας;»

«Ποιος ο λόγος;» Τον είδε να σμίγει τα λευκά του φρύδια επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του.

«Απλώς θα το προτιμούσα.»

«Πολύ καλά. Επιστρέφω.» Ο Γρύπας Ξενοκράτης σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι έφυγε από το δωμάτιο.

Η Έρση ακούμπησε την πλάτη της στον καναπέ, ξεφυσώντας.

Ο Χρίστος έστρεψε τα μάτια του επάνω της. Το βλέμμα του έλεγε: *Σε είχα προειδοποιήσει.*

«Τι άλλη επιλογή είχα;» του ψιθύρισε η Έρση. «Τώρα, τουλάχιστον, ξέρουμε ποιοι έστησαν την απάτη – αν μας είπε αλήθεια.»

Ο Χρίστος έμεινε σιωπηλός.

Ο Γρύπας δεν άργησε να επιστρέψει, έχοντας στο χέρι του δύο φύλλα χαρτί, τα οποία άφησε επάνω στο τραπεζάκι, ανάμεσα στα υπόλοιπα έγγραφα. Ήταν δακτυλογραφημένα και εκτυπωμένα· δεν υπήρχε πουθενά ο γραφικός χαρακτήρας του.

Η Έρση, μην έχοντας ακόμα βάλει την υπογραφή της – *Ας τον ταλαιπωρήσω κι εγώ λίγο!* – είπε: «Αφού δεν έχουμε αποδείξεις για να κινηθούμε εναντίον τους, τι θα προτείνατε να κάνουμε, κύριε Ξενοκράτη; Πώς θα μπορούσαμε να τους αποκαλύψουμε; Εσείς, αναμφίβολα, τους γνωρίζετε καλύτερα από εμένα.» *Και νομίζω πως πρέπει να έχεις κάποια αντιπαλότητα μαζί τους, αλλιώς γιατί να τους προδώσεις;* Μάλλον ήταν δυσαρεστημένος που δεν τον είχαν βάλει κι αυτόν στο κόλπο, που δεν του είχαν πει τίποτα για την όλη απάτη.

Ο Γρύπας φάνηκε σκεπτικός για λίγο. Έπειτα είπε: «Ώθησέ τους να στραφούν ο ένας εναντίον του άλλου.»

Η Έρση χαμογέλασε ευγενικά. «Αυτό, μάλλον, δεν είναι εύκολο...»

«Αν ένας από τους συνωμότες συμμαχήσει μαζί σου,» συνέχισε ο Γρύπας, «θα μπορεί να συλλέξει αποδεικτικά στοιχεία για εσένα.»

«Πώς, όμως, θα τον κάνω να συμμαχήσει μαζί μου;»

«Προσφέροντάς του κάτι που θέλει. Για παράδειγμα–» Σταμάτησε να μιλά, ακουμπώντας το σαγόνι στο χέρι του, σκεπτικός πάλι. Μετά συνέχισε: «Για παράδειγμα, η Ξανθίππη πάντοτε ήθελε να γίνει διάσημη σ'όλη τη Σεργήλη. Το ξέρω. Είμαι βέβαιος γι'αυτό. Θέλει να γίνει τραγουδίστρια πασίγνωστη σ'ολόκληρη τη διάσταση. Αυτός είναι ο λόγος που μπλέχτηκε και με τη Σιδηρά Δυναστεία: επειδή της δίνει προσβάσεις. Μέχρι στιγμής, όμως, είναι διάσημη μόνο στην Άκρη – πράγμα που δεν της πολυαρέσει. Αν μπορούσες να της υποσχεθείς πως θα την κάνεις γνωστή σ'όλη τη Σεργήλη, δεν έχω αμφιβολία ότι θα πρόδιδε τον Νυχταστέρη και τους άλλους.»

Η Έρση τον ατένιζε επιφυλακτικά.

«Με υποπτεύεσαι, ε;» παρατήρησε ο Γρύπας.

«Όχι,» βιάστηκε να πει η Έρση.

«Σκέφτεσαι ότι ίσως να προσπαθώ να σε παγιδέψω. Αλλά τι λόγο μπορεί να έχω για να το κάνω αυτό; Μου έχεις προσφέρει τόσα...» Έδειξε, με μια απλή χειρονομία, το τραπεζάκι όπου βρίσκονταν τα συμβόλαια. «Αυτοί δε μου έχουν προσφέρει τίποτα. Θα μπορούσαν να με είχαν βάλει κι εμένα μέσα στο κόλπο τους, αλλά δεν το έκαναν.»

Τελικά είχα δίκιο, σκέφτηκε η Έρση. *Γι'αυτό είναι εναντίον τους.* «Μάλιστα,» είπε, νεύοντας. «Θα έχω υπόψη μου την Ξανθίππη Τερβάνη.»

«Είναι το πιο εύκολο άτομο να επηρεάσεις, κατά τη γνώμη μου. Τον Νυχταστέρη δεν πρόκειται να τον κάνεις σύμμαχός σου: είναι πολύ πλούσιος, και εκείνος ξεκίνησε την απάτη. Ο Νιράκβω είναι στρατιωτικός – και ξέρεις τι... δύσκαμπτοι είναι οι στρατιωτικοί. Αν πας να του μιλήσεις, μάλλον θα μπλέξεις κατευθείαν με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας· κι αυτό είμαι βέβαιος ότι δεν το θέλεις. Ο Τασνικέφ... δεν ξέρω αν θα μπορούσες να επηρεάσεις τον Τασνικέφ. Δεν τον γνωρίζω καλά. Όμως νομίζω ότι είναι φίλος του Νυχταστέρη και, ως εκ τούτου, δεν θα τον πρόδιδε.»

«Ευχαριστώ για τις συμβουλές, κύριε Ξενοκράτη,» αποκρίθηκε η Έρση – και το εννοούσε. Όσο πιο πολύ της μιλούσε για τους συνωμότες, τόσο λιγότερο εκείνη νόμιζε ότι της είχε πει ψέματα για την όλη ιστορία.

«Πλήρωσες για τις συμβουλές μου,» της υπενθύμισε ο Γρύπας. Και κοίταξε, δεικτικά, τα συμβόλαια στο τραπεζάκι.

Η Έρση ακόμα δεν είχε βάλει την υπογραφή. Τώρα, έσκυψε και την έβαλε.

Η δοσοληψία είχε τελειώσει.

«Υπάρχει άλλο ένα θέμα που θα ήθελα να συζητήσουμε,» της είπε ο Γρύπας Ξενοκράτης, πάνω που ήταν έτοιμη να σηκωθεί από τον καναπέ.

Η Έρση παραξενεύτηκε. «Τι θέμα;»

«Το άφησα για το τέλος, για να μη νομίσεις ότι προσπαθώ να σε εκβιάσω.»

Λες και δεν το έχεις κάνει ήδη!

«Γνωρίζεις για την ύπαρξη της Σιδηράς Δυναστείας,» συνέχισε ο Γρύπας. «Γνωρίζεις αρκετά μέλη της, έστω και ονομαστικά. Ασφαλώς, αν πας και το πεις σε οποιονδήποτε, κανένας δεν θα το παραδεχτεί και κανένας δεν θα σε πιστέψει. Η Δυναστεία είναι αόρατη. *Ανύπαρκτη*, θα μπορούσες ίσως να πεις.

»Παρ'όλ'αυτά, *ξέρεις*. Κι επομένως, θα μπορούσες να είσαι μία από εμάς.»

Η Έρση δεν μίλησε.

«Σε ενδιαφέρει;» ρώτησε ο Γρύπας.

«Τι έχω να κερδίσω;»

«Καταλαβαίνεις τι έχεις να κερδίσεις· δεν είσαι ανόητη.»

Ναι. Αλλά, επίσης, θα ελέγχομαι από την οργάνωσή σας. Με θέλετε επειδή σας δίνω πρόσβαση στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα – ακόμα *μία πρόσβαση, μάλλον, γιατί σίγουρα έχετε κι άλλους μέσα στην τράπεζα.*

Η Έρση καθάρισε τον λαιμό της. «Θα το σκεφτώ. Πρέπει κάποιος να με προτείνει για να μπω στη Σιδηρά Δυναστεία;»

«Ναι.»

«Και θα με προτείνετε εσείς;»

«Ακριβώς. Αφότου τελειώσει αυτή η υπόθεση με τον Αυτόματο Στιλογράφο, βεβαίως.»

Δεν είσαι σίγουρος ότι θα είμαι ζωντανή ώς τότε, ε; «Επομένως,» είπε η Έρση, «έχω χρόνο να το σκεφτώ.»

Ο Γρύπας Ξενοκράτης κατένευσε.

Και μετά, τη χαιρέτησε και την ξεπροβόδισε – εκείνη και τον Χρίστο – μέχρι την εξώπορτα της σουίτας του.

Καθώς βάδιζαν προς τη δική τους σουίτα, ο Χρίστος είπε στην Έρση: «Μας περιμένει δουλειά, αν σκοπεύεις να συνεχίσεις.»

«Φυσικά και σκοπεύω να συνεχίσω. Αν *δεν* συνεχίσω, τότε *σίγουρα* θα χάσω τη θέση μου. Ουσιαστικά, τον άφησα να ληστέψει τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα!»

14.

Η *Φωνή του Ουρανού* προσγειώθηκε ξανά στον Αερολιμένα της Άκρης. Η Έρση βγήκε από το αεροσκάφος μέσα στο τρίκυκλο όχημά της. Μαζί της ήταν ο Χρίστος, αλλά εκείνη καθόταν στο τιμόνι, και οδήγησε προς το ξενοδοχείο *Απάνεμος Οίκος*. Εκεί, η σουίτα της ήταν έτοιμη.

Αφού τακτοποίησαν τα λιγοστά πράγματά τους, η Έρση, καθίζοντας σε μια πολυθρόνα, ρώτησε τον Χρίστο: «Πώς λες να την πλησιάσουμε;»

«Αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος, καθίζοντας αντίκρυ της, «δεν είναι εύκολο να απαντηθεί. Μπορεί οποιοσδήποτε τρόπος προσέγγισης να είναι εντάξει. Ή,» μόρφασε, «μπορεί να την κάνουμε να τρομάξει ή να τσαντιστεί και να μη θέλει πλέον να έχει καμια συναναστροφή μαζί μας.»

«Ο Ξενοκράτης είπε πως, αν προθυμοποιηθούμε να την κάνουμε διάσημη σ'όλη τη Σεργήλη, θα πετάξει απ'τη χαρά της.»

«*Μπορούμε*, όμως, να της το υποσχεθούμε αυτό;»

Η Έρση ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Η τράπεζα έχει τη δυνατότητα να χρηματοδοτήσει μια περιοδεία σ'ολόκληρη τη διάσταση, καθώς και να αναλάβει μια εκτενή διαφημιστική εκστρατεία σ'όλες τις μεγάλες πόλεις της Σεργήλης.

»Το βασικό πρόβλημα, όπως το βλέπω εγώ, είναι πώς θα της πούμε ότι ξέρουμε για την απάτη στην οποία είναι μπλεγμένη,

χωρίς να τη στρέψουμε εναντίον μας αλλά, τελικά, εναντίον των υπόλοιπων συνωμοτών.»

«Ο καλύτερος τρόπος, πολλές φορές, είναι ο ευθύς,» είπε ο Χρίστος. «Ωστόσο, αν θέλεις, μπορώ να κάνω μια έρευνα. Να μάθουμε περισσότερα για την Ξανθίππη Τερβάνη.»

Η Έρση το σκέφτηκε για μια στιγμή, κι αμέσως διέκρινε τον κίνδυνο. «Η Σιδηρά Δυναστεία είναι γύρω της. Καλύτερα, όχι.»

«Πιστεύεις ότι θα με καταλάβουν; Ότι θα με κυνηγήσουν;»

«Διόλου απίθανο. Και δεν θέλω να βρεθούμε σε αντιπαλότητα μ'αυτούς γι'ακόμα μια φορά. Είδες τι έγινε όταν πήγαμε να ερευνήσουμε εκείνο το ερείπιο όπου έφερναν λαθραία – καταλήξαμε να μας τραβάνε μες στην έρημο. Εδώ, στην Άκρη, ίσως να καταλήξουμε να μας τραβάνε μέσα στο Πορφυρό Κενό!» πρόσθεσε μεταξύ αστείου και σοβαρού· αλλά δεν χαμογελούσε.

«Αν λοιπόν δεν κάνουμε έρευνα, τότε ο μόνος τρόπος είναι να την πλησιάσουμε ευθέως, όπως είπα εξαρχής.»

Η Έρση κοίταξε το ρολόι της. Είχαν ακόμα αρκετές ώρες μέχρι το βράδυ.

Η *Πορφυρή Νύχτα* ήταν γεμάτη κόσμο.

Σερβιτόροι περιφέρονταν ανάμεσα στα τραπέζια της μεγάλης αίθουσας του μαγαζιού, δίνοντας ποτά και φαγητά. Η μυρωδιά του καπνού πλανιόταν στον χώρο, καθώς άλλοι από τους πελάτες κάπνιζαν πούρα, άλλοι τσιγάρα διαφόρων ειδών, και μερικοί πίπες. Ο φωτισμός ήταν χαμηλός και κόκκινος· τα πάντα είχαν μια πορφυρή απόχρωση μέσα στο νυχτερινό κέντρο – εκτός από την πίστα. Εκεί, ο φωτισμός ήταν δυνατός και άχρωμος, και η Ξανθίππη Τερβάνη έμοιαζε με θεά καθώς τραγουδούσε, κρατώντας ένα μικρόφωνο κοντά στα χείλη της

και κάνοντας χειρονομίες με το άλλο χέρι: χειρονομίες που ακολουθούσαν τον ρυθμό και τα λόγια του τραγουδιού της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, κόκκινο, έξωμο φόρεμα που η φούστα του ήταν διχτυωτή στα πλάγια. Στα χέρια της φορούσε μακριά κόκκινα γάντια, τα οποία τελείωναν πιο ψηλά από τον αγκώνα. Δαχτυλίδια γυάλιζαν στα δάχτυλα της Ξανθίππης, πάνω από τα γάντια. Στον κατάλευκο λαιμό της άστραφτε ένα αργυρό περιδέραιο με πράσινους λίθους. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν δεμένα κωνοειδώς στην κορυφή του κεφαλιού της, σαν στέμμα, και μέσα τους στραφτάλιζαν διάφορα μικρά πετράδια. Τα καταγάλανα μάτια της φώτιζαν σαν αστέρια. Τα χείλη της ήταν βαμμένα κόκκινα, έντονα.

Κόκκινο και άσπρο και μαύρο ήταν η Ξανθίππη Τερβάνη, καθώς λικνιζόταν στον ρυθμό του τραγουδιού της.

Οι άνθρωποι που κάθονταν στα τραπέζια του νυχτερινού κέντρου και που στέκονταν όρθιοι φώναζαν, σφύριζαν, και χειρονομούσαν ενθουσιασμένα.

Την αγαπάνε, παρατήρησε η Έρση, καθώς εκείνη κι ο Χρίστος έμπαιναν στην *Πορφυρή Νύχτα* ντυμένοι όπως το νυχτερινό κέντρο απαιτούσε.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει κανένα τραπέζι άδειο κοντά στην πίστα,» είπε ο Χρίστος στ'αφτί της.

Η Έρση ένευσε, και του έδειξε ένα τραπέζι στο πλάι, όπου δεν φαινόταν να κάθεται κανένας. Ο Χρίστος δεν διαφώνησε, έτσι πήγαν προς τα εκεί.

Ένας σερβιτόρος ήρθε κοντά τους και ρώτησε τι να τους φέρει. Ο Χρίστος παράγγειλε έναν Πορφυρό Άνεμο – ένα ποτό που περισσότερο στην Άκρη το έπιναν και που από εκεί είχε εξαπλωθεί και στην υπόλοιπη Σεργήλη. Η σύνδεση με το Πορφυρό Κενό και τους Ανέμους του Κενού δεν ήταν τυχαία, προφανώς. Η Έρση παράγγειλε έναν Κρύο Ουρανό και μια μερίδα ψητά κομμάτια χοιρινού, για να έχουν κάτι να τσιμπάνε μαζί με το ποτό.

Μετά, απλά παρακολουθούσαν την παράσταση της Ξανθίππης.

Η Έρση δεν είχε έρθει τυχαία αυτή την ώρα στην *Πορφυρή Νύχτα*. Θα μπορούσε να ερχόταν και νωρίτερα, για να συναντήσει αμέσως την τραγουδίστρια. Όμως δεν το είχε κάνει γιατί ήθελε να της μιλήσει *ύστερα* από την παράστασή της, όχι πριν. Η Έρση πίστευε ότι μετά την παράσταση θα είχε καλύτερες πιθανότητες να πείσει την Ξανθίππη να συνεργαστεί μαζί της. Κατά πρώτον, η τραγουδίστρια θα ήταν κουρασμένη κι επομένως ευκολότερος στόχος σε οποιαδήποτε προσπάθεια πειθούς. Κατά δεύτερον, το μυαλό της Ξανθίππης θα είχε πάρει αέρα, αν την είχε καταλάβει καλά η Έρση· θα έβλεπε τον εαυτό της σαν θεά· κι όταν δεχόταν μια πρόταση να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα – να γίνει γνωστή σ'ολόκληρη τη Σεργήλη – μάλλον θα έλεγε ναι.

Ή, τουλάχιστον, έτσι ευχόταν η Έρση.

Πρέπει να ρισκάρω. Αν δε ρισκάρω, δε θα κερδίσω τίποτα.

Και με τον Ξενοκράτη είχε ρισκάρει, εξάλλου – και είχε κερδίσει. Ήλπιζε μόνο η τύχη της να μην την εγκατέλειπε τώρα... Έκανε μια σιωπηλή προσευχή στη Λόρκη, συνειδητοποιώντας ότι ποτέ άλλοτε δεν είχε προσευχηθεί στην Κυρά της Απάτης. Βασικά, συνήθως, δεν προσευχόταν σε κανέναν θεό. Όπως και πολλοί άλλοι Σεργήλιοι, έτσι κι η Έρση δεν έδινε μεγάλη σημασία στους θεούς από τότε που οι Παντοκρατορικοί είχαν αντικαταστήσει, δια της βίας, τη θρησκεία της Αρτάλης με τη θρησκεία του Κρόνου, ο οποίος ήταν, ουσιαστικά, ένας εξωδιαστασιακός θεός.

Η παράσταση της Ξανθίππης Τερβάνης τελείωσε καμια ώρα μετά τα μεσάνυχτα, και ο φωτισμός στο κέντρο άλλαξε. Η πίστα σκοτείνιασε τελείως, και το φως στον υπόλοιπο χώρο δυνάμωσε κάπως, αν και παρέμεινε πορφυρό, κάνοντας τα πάντα να είναι αποχρώσεις του κόκκινου.

Η Έρση και ο Χρίστος, έχοντας τελειώσει τα ποτά τους και τα κομμάτια κρέατος στο πιάτο ανάμεσά τους, σηκώθηκαν μετά από λίγο και πλησίασαν ένα γκαρσόνι, για να του πουν ότι ήθελαν να μιλήσουν με την κυρία Τερβάνη. Ήταν σημαντικό. Επρόκειτο για μια προσφορά που, μάλλον, θα την ενδιέφερε. Το γκαρσόνι υποσχέθηκε πως θα ρωτούσε και θα επέστρεφε αμέσως.

Η Έρση και ο Χρίστος περίμεναν. Το γκαρσόνι δεν άργησε να έρθει και να τους ζητήσει να το ακολουθήσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, και οδηγήθηκαν στο καμαρίνι της Ξανθίππης Τερβάνης, όπου εκείνη είχε βγάλει το κόκκινο φόρεμά της και ήταν τυλιγμένη μέσα στις πτυχές μιας φαρδιάς πράσινης ρόμπας. Τα μαλλιά της ήταν τώρα λυτά· χύνονταν ελεύθερα στην πλάτη της.

«Εσύ, πάλι;» είπε, βλέποντας την Έρση – και μη μοιάζοντας να της αρέσει που την ξανάβλεπε.

«Ναι, εγώ,» αποκρίθηκε εκείνη προσπαθώντας να χαμογελάσει – και καταφέρνοντάς το καλύτερα απ'ό,τι νόμιζε ότι θα μπορούσε· γιατί ο τρόπος της τραγουδίστριας, όπως και την προηγούμενη φορά, δεν της άρεσε καθόλου.

«Αν ήρθες πάλι να ρωτήσεις για το διαμέρισμα που νοικιάζω–»

«Δεν είμαι εδώ γι'αυτό. Μπορούμε να μιλήσουμε μόνες;» Η Έρση κοίταξε τις δύο βοηθούς που ήταν μέσα στο καμαρίνι μαζί με την Ξανθίππη.

Εκείνη ύψωσε ένα φρύδι. «Υπάρχει καλός λόγος;»

«Είμαι βέβαιη ότι θα σ'ενδιαφέρει πολύ αυτό που θα ακούσεις.» Η Έρση σκέφτηκε πως δεν χρειαζόταν να της μιλά στον πληθυντικό αφού κι εκείνη στον ενικό μιλούσε έτσι κι αλλιώς.

Η Ξανθίππη έκανε νόημα στις βοηθούς της να φύγουν. Και μετά κοίταξε τον Χρίστο. «Ο κύριος θα μείνει;»

«Αν δεν υπάρχει πρόβλημα...» είπε η Έρση.

«Καλώς. Ας μείνει.» Η Ξανθίππη άναψε τσιγάρο καθώς οι βοηθοί της έφευγαν. Καθισμένη, σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο· το ένα φύλλο της πράσινης ρόμπας της γλίστρησε στο πλάι, αποκαλύπτοντας έναν όμορφο κατάλευκο μηρό. «Καθίστε. Παρακαλώ,» είπε η τραγουδίστρια δείχνοντας, με μια αδιάφορη χειρονομία, κάτι σκαμνιά.

Η Έρση και ο Χρίστος κάθισαν. Η πρώτη είπε: «Θα σε εκπλήξει αυτό που θα ακούσεις, αλλά μη βιαστείς να βγάλεις συμπέρασμα. Δεν είμαστε εναντίον σου–»

«Τι ακριβώς πάει να πει αυτό;» Τα γαλανά μάτια της Ξανθίππης είχαν ξαφνικά στενέψει, παρατηρώντας έντονα το πρόσωπο της Έρσης.

«Γνωρίζουμε ότι είσαι μπλεγμένη στην απάτη του Κύριλλου Νυχταστέρη. Γνωρίζουμε ότι κλέψατε χρήματα από τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα για να φτιάξετε ένα θέρετρο στην Αλβέρια και να επωφεληθείτε από αυτό–»

Η Ξανθίππη, απρόσμενα, γέλασε· αλλά το γέλιο της ήταν προσποιητό, δεν υπήρχε αμφιβολία. «Ποιος σας είπε τέτοιες σαχλαμάρες;»

«Δεν είναι ψέματα, και το ξέρεις,» αποκρίθηκε σταθερά η Έρση. «Όπως σου είπα και στην προηγούμενη συζήτησή μας, εργάζομαι για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα και–»

«Δε νομίζω ότι έχουμε τίποτ'άλλο να πούμε.» Η Ξανθίππη σηκώθηκε από την καρέκλα της.

«Περίμενε!» Η Έρση σηκώθηκε επίσης. «Δεν είμαστε εναντίον σου, σου είπα.»

«Με κατηγορείς για ένα έγκλημα που έχεις βγάλει απ'το μυαλό σου, και μου λες ότι δεν είσαι εναντίον μου!;» σύριξε η Ξανθίππη.

«Δεν έχω αποδείξεις ούτως ή άλλως,» της είπε η Έρση. «Πράγμα που σημαίνει ότι τα χέρια της τράπεζας είναι δεμένα. Και γι'αυτό χρειαζόμαστε εσένα.»

«Εμένα...» Η Ξανθίππη μόρφασε, φανερά παραξενεμένη.

Η Έρση ένευσε. «Θα ήθελα να σου ζητήσω να συνεργαστείς μαζί μας προκειμένου να παγιδέψουμε τους υπόλοιπους που έστησαν την απάτη. Γνωρίζουμε ότι η αρχική ιδέα ήταν του Κύριλλου Νυχταστέρη. Γνωρίζουμε ότι οι συνεργοί του είναι ο Φιλοπολίτης Τασνικέφ, ο Φρανκ Νιράκβω, και... εσύ.»

Το χέρι που κρατούσε το τσιγάρο της Ξανθίππης φάνηκε τώρα να τρέμει λίγο. Η τραγουδίστρια έσβησε το τσιγάρο μέσα στο τασάκι. «Σαχλαμάρες! Δεν ξέρω τίποτα. Πρώτη φορά ακούω για τους ανθρώπους που αναφέρεις.»

«Η τράπεζα είναι πρόθυμη να σου κάνει μια πρόταση, αν τη βοηθήσεις.»

Η Ξανθίππη ατένισε τώρα την Έρση συνοφρυωμένη. «Τι πρόταση;»

«Ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας μπορεί να χρηματοδοτήσει μια περιοδεία σου σε όλη τη Σεργήλη, καθώς και μια μεγάλη διαφημιστή εκστρατεία. Ολόκληρη η διάσταση θ'ακούσει το όνομά σου, Ξανθίππη. Θα γίνεις πασίγνωστη.»

Η Ξανθίππη εξακολουθούσε να είναι καχύποπτη. «Και γιατί να το κάνει αυτό η τράπεζα για μένα;»

«Για να συγκεντρώσεις αποδείξεις που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε εναντίον των υπόλοιπων ατόμων που έστησαν την απάτη με τα δάνεια της εταιρείας Αυτόματος Στιλογράφος.»

Η Ξανθίππη γέλασε – και τούτη τη φορά το γέλιο της ήταν πιο αληθινό. «Όταν έχετε στα χέρια σας αποδείξεις γι'αυτή την... *φανταστική* απάτη, γιατί να μην κατηγορήσετε κι εμένα μαζί; Γιατί να μου δώσετε όσα μού είπες;»

«Επειδή θα έχει υπογραφεί ανάλογο συμφωνητικό,» εξήγησε η Έρση. «Μόλις η τράπεζα έχει τις αποδείξεις, θα σου δώσει – άνευ όρων, όχι ως δάνειο – τα χρήματα για να κάνεις την εκστρατεία σου σ'όλη τη Σεργήλη. Εκείνο που ενδιαφέρει τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα, Ξανθίππη, δεν είναι να τιμωρήσει εσένα, ή οποιονδήποτε άλλο, αλλά να πάρει πίσω τα λεφτά που

έχασε. Μιλάμε για ένα εκατομμύριο τριακόσιες-πενήντα χιλιάδες ήλιους! Η τράπεζα, μόλις έχει τις αποδείξεις, θα απαιτήσει από τους απατεώνες να της επιστρέψουν τα χρήματα, αλλιώς θα υπάρξουν οικονομικές συνέπειες γι'αυτούς. Από εσένα, όμως, δεν θα ζητηθεί τίποτα,» της τόνισε η Έρση. «Αν φυσικά δεχτείς να μας βοηθήσεις. Γιατί, αν *δεν* μας βοηθήσεις, τότε, στο τέλος, θα κατηγορηθείς κι εσύ μαζί με τους υπόλοιπους.»

Η Ξανθίππη ήταν τώρα σκεπτική· μασούσε το κάτω της χείλος, χαλώντας την κόκκινη βαφή.

«Τι λες, λοιπόν; Θέλεις να το σκεφτείς και να επικοινωνήσεις μαζί μου;» Η Έρση πήρε μια κάρτα από τη μικρή δερμάτινη τσάντα της και την πρότεινε προς την τραγουδίστρια.

Εκείνη τη δέχτηκε. «Θα το έχω υπόψη μου,» είπε, εσκεμμένα αινιγματικά.

«Δε θα περιμένω πολύ,» την προειδοποίησε η Έρση. «Ο χρόνος που έχεις είναι μέχρι αύριο βράδυ. Θέλω να με καλέσεις, να μου πεις αν τελικά σ'ενδιαφέρει να γίνεις διάσημη σ'ολόκληρη τη Σεργήλη ή όχι.»

Η Ξανθίππη έμεινε σιωπηλή.

«Καληνύχτα,» τη χαιρέτησε η Έρση, χαμογελώντας· και εκείνη κι ο Χρίστος βγήκαν από το καμαρίνι της.

Η αναμονή της δεν ήταν μεγάλη. Λίγες ώρες μετά το επόμενο μεσημέρι, αφού εκείνη κι ο Χρίστος είχαν φάει και ήταν στον καναπέ, ο επικοινωνιακός δίαυλος του ξενοδοχείου κουδούνισε.

«Αυτή είναι. Είμαι σίγουρη.» Η Έρση ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα επάνω στο μαλακό κάθισμα, και τα γυμνά της πόδια βρίσκονταν στα χέρια του Χρίστου, ο οποίος καθόταν στην άλλη άκρη, παίζοντας με τα δάχτυλά της. Τα νύχια της ήταν βαμ-

μένα με μια σκούρα μπλε βαφή που όταν δεν τη χτυπούσε άμεσα το φως έμοιαζε μαύρη.

«Θα της μιλήσεις, λοιπόν;»

«Βαριέμαι να σηκωθώ,» είπε η Έρση μειδιώντας· αλλά μετά πήρε τα πόδια της από τα χέρια του Χρίστου και σηκώθηκε από τον καναπέ, πηγαίνοντας στον δίαυλο.

Τον άνοιξε, φέρνοντας το ακουστικό στ'αφτί της. «Μάλιστα;»

«*Η κυρία Κάρινλωφ;*» Η φωνή της Ξανθίππης, σίγουρα.

«Μάλιστα.»

«*Η Ξανθίππη Τερβάνη είμαι. Θα ήθελα να μιλήσουμε. Στην* Πορφυρή Νύχτα, *στο καμαρίνι μου.*»

Έπιασε το αγκίστρι! «Ασφαλώς. Σε πόση ώρα;»

«*Σε καμια ώρα θα ήταν καλά;*»

«Βεβαίως. Θα είμαι εκεί.»

«*Θα έχεις και το συμφωνητικό μαζί σου;*»

«Ναι. Θα το ετοιμάσω τώρα. Αυτό σημαίνει, όμως, ότι ίσως να αργήσω λίγο. Μιάμιση ώρα, ας πούμε.»

«*Όπως θέλεις.*»

Η Έρση τη χαιρέτησε και έκλεισε τον δίαυλο.

Στράφηκε στον Χρίστο, μειδιώντας. «Την έχουμε!» είπε. «Ο Ξενοκράτης είχε δίκιο.»

Ο Χρίστος, ως συνήθως, φαινόταν καχύποπτος.

Η Έρση γέλασε, και πήγε προς το γραφείο της.

Η Ξανθίππη δεν ήταν μόνη στο καμαρίνι. Ούτε ήταν ντυμένη, τώρα, με τη ρόμπα της. Φορούσε ένα αμάνικο μαύρο φόρεμα με μυτερό ντεκολτέ, ψηλό γιακά, και γυαλιστερά ασημένια κουμπιά. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα προς τα κάτω, και από τ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια. Μαζί της ήταν μια άλλη γυναίκα που φορούσε ταγέρ και κρατούσε έναν

χαρτοφύλακα. Το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ και τα μαλλιά της καστανά. Τα είχε δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι.

«Η δικηγόρος μου,» είπε η Ξανθίππη. «Θα κοιτάξει το συμφωνητικό προτού αποφασίσω να υπογράψω.»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Έρση, και έδωσε στη δικηγόρο τα χαρτιά. Η Ξανθίππη Τερβάνη, λοιπόν, δεν ήταν λιγότερο επιφυλακτική από τον Γρύπα Ξενοκράτη· και ίσως να ήταν και το ίδιο επικίνδυνη παρότι δεν της φαινόταν με την πρώτη ματιά.

Η δικηγόρος διάβασε το συμφωνητικό όσο όλοι τους κάθονταν σε καρέκλες και μια βοηθός πρόσφερε στον καθένα ό,τι ποτό ήθελε. Η Έρση ήταν σιωπηλή, περιμένοντας να δει τι θα έλεγε η δικηγόρος. Εκείνη τής επέστρεψε, τελικά, τα φύλλα του συμφωνητικού και της έκανε μερικές ερωτήσεις που η Έρση θεώρησε μάλλον διαδικαστικές. Χωρίς δισταγμό, απάντησε. Άλλωστε, δεν είχε τίποτα να κρύψει ή να συγκαλύψει, εκτός από το όνομα του Ξενοκράτη.

«Ποιος σας έδωσε τις πληροφορίες για την υποτιθέμενη απάτη;» ρώτησε η δικηγόρος – προσεχτικά. Ανέφερε την απάτη ως υποτιθέμενη διότι, αναμφίβολα, γνώριζε ότι μπορεί η Έρση να ηχογραφούσε τη συζήτηση με κάποια κρυφή συσκευή μέσα στα ρούχα της.

«Αυτό δεν μπορώ να σας το αποκαλύψω, δυστυχώς. Πρόκειται για στοιχεία που συλλέξαμε από διάφορες πηγές.»

Η Ξανθίππη ρώτησε: «Η χρηματοδότηση θα ξεκινήσει αμέσως μόλις βάλω την υπογραφή μου;»

Γιατί δεν διαβάζεις κι εσύ το συμφωνητικό όπως η δικηγόρος σου; «Η χρηματοδότηση θα ξεκινήσει μόνο αφότου έχεις συλλέξει για την τράπεζα τις αποδείξεις που χρειάζεται.»

Η Ξανθίππη συνοφρυώθηκε, φανερά δυσαρεστημένη.

«Ποια άλλη εγγύηση έχει η τράπεζα ότι δεν θα την προδώσεις;» της είπε η Έρση.

«Δεν θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο αφού έχω συμφωνήσει.»

Ναι, είμαι σίγουρη... «Όπως και νάχει, η τράπεζα οφείλει να πάρει τα μέτρα της. Έτσι γίνονται όλες οι συναλλαγές της.»

Η Έρση έβαλε την υπογραφή της στο συμφωνητικό, και το έδωσε στην Ξανθίππη, η οποία υπέγραψε επίσης.

«Τώρα,» είπε η Έρση, «μπορούμε να μιλήσουμε ανεπίσημα;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ξανθίππη.

«Η δικηγόρος σου θα μείνει;»

«Θα το προτιμούσα.»

Δεν είχε σημασία, ούτως ή άλλως. «Πες μου πώς σκέφτεσαι να πάρεις τις αποδείξεις από τους υπόλοιπους.»

Η Ξανθίππη δεν απάντησε αμέσως. Άναψε τσιγάρο.

«Ο σωματοφύλακάς μου,» είπε η Έρση, δείχνοντας τον Χρίστο με μια ελαφριά κίνηση του κεφαλιού, «ήταν κάποτε ιδιωτικός ερευνητής. Μπορεί να έχει κάποιες προτάσεις να κάνει, αν θέλεις να τις ακούσεις...»

Η Ξανθίππη έστρεψε το βλέμμα της στον Χρίστο.

«Το πιο απλό είναι να τους ηχογραφήσεις με κάποια μικρή συσκευή που θα έχεις κρυμμένη επάνω σου,» της είπε εκείνος.

«Γιατί να θέλουν να συζητήσουν για την υπόθεση των δανείων μαζί μου;» ρώτησε η Ξανθίππη. «Δεν είναι κάτι το οποίο συζητάμε χωρίς λόγο. Όταν συναντιόμαστε. Και, μη νομίζεις, δε συναντιόμαστε τόσο συχνά.»

«Θα πρέπει, τότε, να τους *κάνεις* να συζητήσουν για την απάτη. Χωρίς, βέβαια, να καταλάβουν ότι τους πιέζεις έχοντας κατά νου κάτι το ύποπτο.»

Η Ξανθίππη φύσηξε καπνό προς το ταβάνι. «Για να γίνει αυτό, θα πρέπει να παραπονεθώ για κάτι. Αλλιώς δεν πρόκειται ποτέ να αναφέρουν το θέμα.»

«Ζήτα τους μεγαλύτερο μερίδιο,» πρότεινε ο Χρίστος.

«Από τα κέρδη του θέρετρου;»

Ο Χρίστος μόρφασε. «Ναι. Μια αφορμή χρειαζόμαστε μόνο, ώστε να τους βάλεις να μιλήσουν για την απάτη με τρόπο που θα τους εκθέτει αν τους ηχογραφήσεις.»

Η Ξανθίππη τίναξε στάχτη μέσα στο τασάκι πλάι της, κάτω από τον καθρέφτη. «Η αλήθεια είναι ότι δεν μου έχουν δώσει όσα θα έπρεπε,» ομολόγησε. «Το δικό μου μερίδιο είναι το μικρότερο.»

Η δικηγόρος τής έριξε ένα έντονο βλέμμα, σαν να ήθελε να την προειδοποιήσει να μη λέει τόσα πολλά. Η Ξανθίππη κατάλαβε αμέσως το υπονοούμενο και έπαψε να μιλά, απότομα. Πήρε μια τζούρα από το τσιγάρο της. Χαμογέλασε.

«Θα βρω τρόπο,» υποσχέθηκε. «Θα έχετε τις αποδείξεις σας.»

«Σε πόσο καιρό, το υπολογίζεις;» τη ρώτησε η Έρση.

«Σύντομα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα εξακολουθείς να είσαι στην Άκρη;»

«Εσύ στην Άκρη θα τους συναντήσεις τους άλλους;»

«Δε νομίζω,» είπε η Ξανθίππη, συνοφρυωμένη σκεπτικά. «Μάλλον όχι.»

«Επομένως, μπορούμε να συναντηθούμε και σε κάποια άλλη πόλη. Σωστά;»

«Ναι, υποθέτω...» Η Ξανθίππη έσβησε το τσιγάρο της.

«Στη Μέλβεργηθ, ας πούμε; Στη Θακέρκοβ;»

Η Ξανθίππη ένευσε. «Ναι, κάπου εκεί.»

«Πρέπει να ξέρω σε ποια πόλη *συγκεκριμένα*,» της είπε η Έρση. «Για να σε περιμένω. Για να σου πω πώς να επικοινωνήσεις μαζί μου.»

Η Ξανθίππη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, σούφρωσε τα χείλη κοιτάζοντας το πάτωμα. Μετά, ύψωσε το βλέμμα στην Έρση και αποκρίθηκε: «Στη Μέλβεργηθ.»

«Καλώς.» Η Έρση έβγαλε μια κάρτα από την τσάντα της και την έδωσε στην τραγουδίστρια.

Εκείνη την πήρε στο χέρι και τη διάβασε. Μειδιώντας είπε: «Έχεις μια κάρτα για κάθε πόλη;»

«Περισσότερες,» παραδέχτηκε η Έρση, επιστρέφοντάς της το μειδίαμα. Και πρόσθεσε: «Σε λίγο καιρό, κι εσύ θα έχεις.»

Τα μάτια της Ξανθίππης γυάλισαν· και η Έρση ήξερε ότι από το μυαλό της, σίγουρα, περνούσαν σκέψεις μεγάλης φήμης και διασημότητας από τη μια άκρη της διάστασης της Σεργήλης ώς την άλλη.

15.

Απόσπασμα από ηχογραφημένη συζήτηση.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΝΥΧΤΑΣΤΕΡΗΣ: Κι αυτός είναι ο λόγος που μας συγκέντρωσες όλους εδώ;
ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΤΕΡΒΑΝΗ: (απότομα) Δεν είναι αρκετός;
ΦΙΛΟΠΟΛΙΤΗΣ ΤΑΣΝΙΚΕΦ: Δεν καταλαβαίνω το πρόβλημα. Αυτά συμφωνήθηκαν στην αρχή· δεν μπορούν ν'αλλάξουν τώρα.
Ξ.Τ.: Μιλάτε σα να πρόκειται, ούτως ή άλλως, για νόμιμη συμφωνία, ενώ όλοι ξέρουμε πως είναι παράνομη!
Κ.Ν.: Τι σημασία έχει αυτό; Δεν υπάρχει λόγος που ζητάς μεγαλύτερο μερίδιο από τα κέρδη του θέρετρου!
ΦΡΑΝΚ ΝΙΡΑΚΒΩ: (ειρωνικά) Ξύπνησες ένα πρωί και σκέφτηκες ότι θα ήταν καλά να παίρνεις περισσότερα λεφτά από τη συλλογική μας επιχείρηση;
Φ.Τ.: (γελά)
Ξ.Τ.: Δεν αστειεύομαι! Όλοι σας έχετε μεγαλύτερο μερίδιο από εμένα!
Φ.Ν.: Επειδή, ίσως, έχουμε όλοι προσφέρει κάτι περισσότερο–
Ξ.Τ.: Σαν τι;
Κ.Ν.: Είναι *εκτός συζήτησης* τώρα να αυξηθεί το μερίδιό σου. Κακώς μας συγκέντρωσες άρον-άρον. Νόμιζα ότι επρόκειτο για κάτι αληθινά σημαντικό!

Ξ.Τ.: Μισό λεπτό! Απαντήστε μου σ'αυτό: Τι περισσότερο έχετε προσφέρει; Ο καθένας από εσάς!
Φ.Ν.: Βλέπεις κανένας να παραπονιέται, για παράδειγμα, που ο κύριος Νυχταστέρης έχει το μεγαλύτερο μερίδιο από όλους μας;
Ξ.Τ.: Δεν είναι το ίδιο πράγμα!
Φ.Ν.: Σοβαρά…
Ξ.Τ.: Μη με ειρωνεύεσαι, στρατόχαρο σκυλί!
Φ.Ν.: Πρόσεχε τα λόγια σου!
Κ.Ν.: Η συνάντηση αυτή νομίζω ότι μπορεί να τελειώσει εδώ.
(Κάποιοι ακούγονται να σηκώνονται από τις καρέκλες τους.)
Ξ.Τ.: Δεν τελείωσα! Θέλω να με ακούσετε.
Φ.Τ.: (αναστενάζοντας) Εντάξει· ας την ακούσουμε για να λήξει…
(Κάποιοι ακούγονται να καθίζουν.)
Κ.Ν.: Πες μας, λοιπόν, Ξανθίππη…
Ξ.Τ.: Η όλη ιδέα ήταν δική σου, Κύριλλε. Το παραδέχομαι αυτό. Εσύ σκέφτηκες να κάνουμε το θέρετρο στην Αλβέρια ζητώντας δάνεια από διάφορα υποκαταστήματα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, ως Αυτόματος Στιλογράφος – μια εταιρεία-φάντασμα. Κι επομένως, δεν αρνούμαι ότι σου αναλογεί μεγαλύτερο μερίδιο από τα έσοδα του θέρετρου…
(Σιωπή ακολουθεί για 8 δευτερόλεπτα.)
Κ.Ν.: Ναι, συνέχισε.
Ξ.Τ.: Ο Φιλοπολίτης φρόντισε να στήσει την απάτη με τον Αυτόματο Στιλογράφο στη Νίρβεκ ώστε να πάρει δάνειο από το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα σ'εκείνη την περιοχή. Ο Φρανκ φρόντισε να στήσει παρόμοια απάτη στη Μέλβερηθ. Εσύ, Κύριλλε, έστησες παρόμοια απάτη στη Θακέρκοβ. Το αρνείστε αυτό;
Φ.Ν.: Δεν καταλαβαίνω ποιο είναι το νόημα τούτης της συζήτησης…
Φ.Τ.: Κανείς δεν τα αρνείται αυτά, Ξανθίππη. Πού θες να καταλήξεις;
Ξ.Τ.: Την ίδια απάτη μ'εσάς έστησα κι εγώ στην Άκρη, προκειμένου να πάρω δάνειο από το υποκατάστημα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα και να προστεθούν τα χρήματα στο κεφάλαιο για το θέρετρό μας στην Αλβέρια. Δεν καταλα-

βαίνω, επομένως, για ποιο λόγο το *δικό μου* μερίδιο να είναι το μικρότερο!
Φ.Ν.: Είσαι πιο χαζή, λοιπόν, απ'ό,τι φαίνεσαι–
Ξ.Τ.: Να πας να γα–
Κ.Ν.: (χτυπώντας το χέρι του, μάλλον, πάνω σε κάποιο έπιπλο) Να λείπουν οι ευγενικές προσφωνήσεις όσο είστε στο σπίτι μου.
Φ.Τ.: (μιλώντας στην Ξ.Τ. μάλλον) Νομίζω πως ξεχνάς ότι εμείς δεν στήσαμε μόνο την απάτη. Ο Κύριλλος είχε την ιδέα· εγώ θα φροντίσω να φέρω υλικά για το θέρετρο· ο Φρανκ θα φροντίσει να μην έχουμε… Παντοκρατορικά μπλεξίματα.
Ξ.Τ.: Το ξέρετε ότι μπορώ να προσελκύσω κόσμο στο θέρετρο με τις παραστάσεις μου.
Φ.Ν.: (γελά)
(Βρισιές ακούγονται, και πολλές φωνές μαζί.)

16.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Η Έρση, που είχε ξυπνήσει πριν από λίγο, πλησίασε και τον άνοιξε, φέρνοντας το ακουστικό στο αφτί της.

«Παρακαλώ.»

«*Η κυρία Έρση Κάρινλωφ;*»

«Η ίδια.»

«*Η Ξανθίππη Τερβάνη είμαι. Θέλω να συναντηθούμε.*»

«Μπορείς να είσαι στο ξενοδοχείο μου σε καμια ώρα;» τη ρώτησε η Έρση.

«*Ναι.*»

Η Έρση έκλεισε τον δίαυλο. Τον άνοιξε πάλι και παράγγειλε πρωινό. Μετά, άρχισε να ντύνεται.

Ήταν μόνη της στη σουίτα· ο Χρίστος δεν ήταν εδώ. Είχαν περάσει αρκετές μέρες ύστερα από την τελευταία της συνάντηση με την Ξανθίππη Τερβάνη. Η Έρση είχε επιστρέψει

στην Άντχορκ, είχε δώσει μια συνοπτική (και γενική) αναφορά στην Κεντρική Διοίκηση του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, και είχε δηλώσει πως η έρευνά της συνεχιζόταν και, σύντομα, ήλπιζε να είχε αποτελέσματα.

Στην Άντχορκ είχε, βέβαια, συναντήσει και τον Νύσο, και του είχε πει τις τελευταίες της περιπέτειες – παραλείποντας, εννοείται, να αναφέρει την ερωτική της σχέση με τον Χρίστο. Δεν ήθελε να τα χαλάσει με τον Νύσο· της άρεσε ακόμα. Της άρεσαν κι οι δυο τους, αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό της· και δεν ήξερε τι να κάνει.

Δεν συνάντησε καθόλου τον Χρίστο, όσο βρισκόταν στην Άντχορκ, κι εκείνος φάνηκε να κατανοεί τον λόγο που η Έρση το έκανε αυτό. Την ίδια την Έρση, όμως, την πείραξε λίγο η αντίδρασή του· νόμιζε ότι θα ήταν πιο... ένθερμος. Νόμιζε ότι θα την αναζητούσε για να τη συναντήσει, ακόμα κι αν εκείνη τού το αρνιόταν. Τόσο καιρό, άλλωστε, που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας σωματοφύλακάς της, της έκανε υπαινιγμούς· τα είχε τώρα ξεχάσει όλα;

Μια νύχτα, αργά μετά τα μεσάνυχτα, ενώ ήταν ξαπλωμένη πλάι στον Νύσο και κοίταζε το ταβάνι, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Σκεφτόταν τον Χρίστο. Και ήταν τσαντισμένη, αν και ήξερε πως δεν θα έπρεπε να είναι. Ούτε θα έπρεπε να σκέφτεται τον Χρίστο, τώρα που βρισκόταν μαζί με τον «κανονικό της άντρα», ό,τι κι αν σήμαινε αυτό.

Γαμώτο, είχε συλλογιστεί εκείνη τη νύχτα. *Η έρημος νότια της Ύγκρας φαίνεται πως έψησε τελείως τον εγκέφαλό μου!* Αλλά δεν ήταν μόνο ο εγκέφαλός της που διεγειρόταν όποτε σκεφτόταν τις στιγμές που είχε περάσει μαζί με τον Χρίστο.

Τώρα, που η Έρση βρισκόταν στη Μέλβεργηθ προκειμένου να έρθει σε επαφή με την Ξανθίππη Τερβάνη, είχε πάλι δύο σωματοφύλακες κοντά της. Τον Χρίστο και έναν καινούργιο που της είχε δώσει η τράπεζα για να αντικαταστήσει τη Λυκία. Ονομαζόταν Νικόδημος, και ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, με

πράσινα, κοντοκουρεμένα μαλλιά και μυώδες σώμα που θύμιζε αθλητή. Ο Χρίστος τον γνώριζε από παλιά, όσο δούλευαν κι οι δυο τους για τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα. Η Έρση πρώτη φορά τον έβλεπε. Εντάξει τής φαινόταν, πάντως: ένας συνηθισμένος τύπος που έμοιαζε να ξέρει τη δουλειά του.

Κανένας από τους δύο σωματοφύλακες δεν έμενε μαζί της στη σουίτα της. Δεν υπήρχε ανάγκη για άμεση προστασία αυτή τη στιγμή. Τουλάχιστον, έτσι τους είχε πει η Έρση, και παρότι ο Χρίστος είχε διαφωνήσει ήταν υποχρεωμένος να σεβαστεί την επιθυμία της, αφού εκείνη ήταν η Ιπτάμενη Επόπτρια.

Η Έρση αισθανόταν μπερδεμένη. Κατά πρώτον, σκεφτόταν πως θα ήταν καλύτερα, ίσως, να απομακρυνθεί από τον Χρίστο. Κατά δεύτερον, δεν ήθελε, σε καμία περίπτωση, ο Νικόδημος να υποψιαστεί ότι εκείνη είχε ερωτική σχέση με τον συνάδελφό του· γι'αυτό κιόλας δεν μπορούσε να πει μόνο στον Χρίστο να μένει μαζί της στο ξενοδοχείο. Συγχρόνως, όμως, δεν τους ήθελε και τους δύο στη σουίτα της επειδή ήταν σίγουρη πως θα ένιωθε άσχημα έχοντας τον Χρίστο τόσο κοντά της αλλά όχι και στο κρεβάτι της.

Ήταν μπερδεμένη.

Αλλά τώρα δεν σκεφτόταν ούτε τον Χρίστο, ούτε τον Νικόδημο, ούτε τον Νύσο, καθώς σε λίγο θα συναντούσε την Ξανθίππη. Προετοιμαζόταν ν'ακούσει τι θα της έλεγε τελικά η τραγουδίστρια. Προετοιμαζόταν για *οτιδήποτε*. Γιατί δεν μπορούσε να είναι βέβαιη ότι η Ξανθίππη θα είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει τις αποδείξεις. Ίσως να είχε αποτύχει, ή ίσως να είχε αλλάξει γνώμη. Και τότε, η Έρση θα είχε να αντιμετωπίσει την οργή της Κεντρικής Διοίκησης· ήταν σίγουρη γι'αυτό. Πιθανώς να έχανε τη δουλειά της. Είχε ξοδέψει πολλά χρήματα άσκοπα, αν αυτά τα χρήματα δεν βοηθούσαν τελικά να παγιδευτούν οι απατεώνες του Αυτόματου Στιλογράφου.

Καθώς ντυνόταν, η Έρση σκέφτηκε πως τώρα ήταν καιρός ν'αφήσει τις ανοησίες και να καλέσει τους σωματοφύλακές

της. Δεν αποκλείεται να τους χρειαζόταν. Εξάλλου, η Ξανθίππη ήταν μέλος της Σιδηράς Δυναστείας: μιας πολύ, πολύ επικίνδυνης οργάνωσης του υπόκοσμου της Σεργήλης.

Η Έρση άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον Χρίστο. Του ζήτησε να έρθει αμέσως στη σουίτα της μαζί με τον Νικόδημο, εξηγώντας του τι θα συνέβαινε.

Ο Χρίστος και ο Νικόδημος ήρθαν και μπήκαν στη σουίτα (διέθεταν κλειδιά, για λόγους ασφαλείας) προτού καν εκείνη τελειώσει με το ντύσιμο και το βάψιμό της.

Μετά, κάθισαν όλοι τους στο καθιστικό της σουίτας περιμένοντας την άφιξη της Ξανθίππης Τερβάνης.

«Θα έπρεπε, πάντως, να είμαστε συνέχεια εδώ,» είπε ο Χρίστος καθώς έπινε μια γουλιά από τον καφέ του. «Μπορεί η Σιδηρά Δυναστεία να έχει καταλάβει την απάτη της Τερβάνης, και μπορεί να επιχειρούσε κάτι εναντίον σου. Να σε απαγάγει ή να σε σκοτώσει. Ίσως να έχουν ανθρώπους τους ακόμα και μέσα στο ξενοδοχείο.»

«Έχετε βάλει κοριούς, δεν έχετε βάλει;» αποκρίθηκε η Έρση, κοιτάζοντας προς τα σημεία του δωματίου όπου ήξερε πως ήταν τοποθετημένες οι συσκευές παρακολούθησης. «Μπορούσατε να επέμβετε αν χρειαζόταν.»

«Ναι, μπορούσαμε,» είπε ο Χρίστος, «αλλά δεν είναι το ίδιο. Ίσως να μην προλαβαίναμε.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Νικόδημος, «είμαι διακριτικός. Δεν θα ενοχλούσα σε τίποτα αν ήμουν εδώ, κυρία Επόπτρια.»

Η Έρση βλεφάρισε, παραξενεμένη για λίγο από τα λόγια του. Μετά κατάλαβε, και νόμισε πως κάτι τη χτύπησε κατακέφαλα. *Του το είπε; Του το είπε!* Αγριοκοίταξε τον Χρίστο. *Του είπες για εμάς; Είσαι ηλίθιος;*

Εκείνη τη στιγμή βρήκε να ηχήσει το κουδούνι της εισόδου, κάνοντάς τους όλους να στραφούν προς την εξώπορτα της σουίτας.

Η Έρση προσπάθησε να παραμερίσει τον θυμό της, καθώς σηκωνόταν όρθια.

Ο Χρίστος και ο Νικόδημος τής έκαναν νόημα να μην κινηθεί, και ο πρώτος πήγε ν'ανοίξει την πόρτα. Η Έρση νόμισε ότι πήγε αυτός επειδή δεν ήθελε να μείνει πίσω μαζί της, τώρα που εκείνη είχε καταλάβει ότι την είχε προδώσει έτσι σ'έναν άγνωστο, το ελεεινό κάθαρμα!

Ο Χρίστος άνοιξε την πόρτα.

«Καλημέρα,» είπε η φωνή της Ξανθίππης. «Να περάσω;»

«Ασφαλώς. Η κυρία Επόπτρια σάς περιμένει.» Ο Χρίστος παραμέρισε και η τραγουδίστρια μπήκε, ντυμένη φανταχτερά όπως συνήθως, παρότι ήταν πρωί και παρότι εδώ δεν ήταν νυχτερινό κέντρο.

«Καλημέρα,» τη χαιρέτησε η Έρση, δίνοντάς της το χέρι.

Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία, ενώ η Ξανθίππη επέστρεφε την καλημέρα. Η Έρση πρότεινε να καθίσουν, και κάθισαν.

«Έχεις, λοιπόν, αυτό που χρειαζόμαστε;» ρώτησε, χωρίς να δείχνει ανυπομονησία ή αγωνία. Προσπάθησε, επίσης, να διώξει, γι'ακόμα μια φορά, από το μυαλό της τις οργισμένες σκέψεις σχετικά με τον Χρίστο.

«Το έχω.» Η Ξανθίππη έβγαλε από την κομψή τσάντα της μια μικροσκοπική συσκευή αποθήκευσης δεδομένων και την έδωσε στην Έρση.

Η Έρση την πήρε στο χέρι, πλησίασε ένα μικρό σύστημα αναπαραγωγής ήχου επάνω στο τραπέζι, και την έβαλε στην ειδική θυρίδα. Πάτησε ένα πλήκτρο και η συζήτηση της Ξανθίππης με τους άλλους τρεις απατεώνες άρχισε ν'ακούγεται.

Μετά από λίγο, ο Χρίστος είπε: «Αυτές, νομίζω, είναι αρκετές αποδείξεις για την τράπεζα.»

Η Έρση, παρότι έξαλλη μαζί του, τον κοίταξε ανέκφραστα και κατένευσε. «Ναι.» Πατώντας ένα πλήκτρο σταμάτησε την αναπαραγωγή του ήχου.

Στράφηκε στην Ξανθίππη. «Ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας σ'ευχαριστεί.»

Η τραγουδίστρια είχε σηκωθεί από την καρέκλα της. «Ελπίζω να κρατήσετε την υπόσχεσή σας.»

«Φυσικά και θα την κρατήσουμε. Εξάλλου, έχεις το αντίγραφο του συμφωνητικού, δεν το έχεις; Αν αρνηθούμε μπορείς να μας παραπέμψεις στο Δικαστήριο.»

Η Ξανθίππη συνοφρυώθηκε.

«Μην ανησυχείς,» της είπε η Έρση· «η τράπεζα δεν θα σε εξαπατήσει. Την εξυπηρέτησες καλά.»

Η Ξανθίππη χαμογέλασε, και τα γαλανά της μάτια γυάλισαν.

Φήμη και διασημότητα. *Ορισμένοι,* σκέφτηκε η Έρση, *ξεπουλιούνται και για χειρότερα πράγματα...*

Αφού η Ξανθίππη Τερβάνη έφυγε, η Έρση είπε ότι ήθελε να μιλήσει για λίγο ιδιαιτέρως με τον Χρίστο.

«Όπως επιθυμείτε, κυρία Επόπτρια,» αποκρίθηκε ο Νικόδημος, και βγήκε από τη σουίτα.

Όταν ήταν μόνοι, η Έρση στράφηκε ν'αντικρίσει τον Χρίστο εξαγριωμένη μαζί του. «Του το *είπες*!» φώναξε. «Σου ζήτησα να μην ακουστεί πουθενά κι εσύ *πήγες και του το είπες*!»

«Δεν είναι όπως νομίζεις–»

«Τι θα μου πεις τώρα – ότι το σχόλιό του ήταν τυχαίο;»

«Δεν είπα ότι το σχόλιό του ήταν τυχαίο–»

«Τι είπες, τότε; Να υποθέσω ότι ξέρουν για εμάς κι όλοι οι υπόλοιποι μισθοφόροι του Χρηματοφύλακα; 'Κοιτάξτε! εγώ πηδιέμαι με την Ιπτάμενη Επόπτρια και πληρώνομαι επίσης, ενώ εσείς οι μαλάκες απλώς πληρώνεστε για να φυλάτε εισόδους!'» Η Έρση ήταν εκτός εαυτού. Αισθανόταν δάκρυα να έχουν αρχίσει να μαζεύονται στα μάτια της, αλλά δεν θα έκλαιγε μπροστά σ'αυτό το καθίκι!

«Για όνομα των θεών, τι σκατά λες!» φώναξε ο Χρίστος. «Το κατάλαβε από μόνος του!»

«Ναι, είναι γαμημένος *μάντης*!» Η Έρση έκανε να τον χαστουκίσει, εκείνος έπιασε τον καρπό της.

«Το *υπέθεσε*, δεν το μάντεψε. Δεν ήταν και δύσκολο, έτσι όπως μας έδιωχνες από τη σουίτα σου. Το λογικό ήταν να είμαστε κοντά σου, γιατί, όντως, *υπήρχε* κίνδυνος. Τελικά δεν έγινε τίποτα, βέβαια, αλλά *υπήρχε* κίνδυνος! Κι εσύ δεν ήθελες ούτε να το ακούσεις να είναι οι σωματοφύλακές σου πλάι σου. Κι ο ένας σωματοφύλακας ήταν παλιός, ο άλλος ήταν καινούργιος. Με ποιον, λοιπόν, λες εσύ ότι θα υπέθετε κανείς πως έχεις πρόβλημα; Μ'αυτόν που δεν ήξερες;»

Η Έρση τράβηξε, απότομα, το χέρι της από τη λαβή του. «Μην το ψάχνεις, δεν θα πιάσει,» είπε παρότι αισθανόταν τον θυμό της να έχει αρχίσει να καταλαγιάζει· τα λόγια του της ακούγονταν λογικά.

«Δεν προσπαθώ να σε τουμπάρω. Έτσι ακριβώς το κατάλαβε ο Νικόδημος: από την αντίδρασή σου. Με ρώτησε τι συνέβαινε μ'εμένα και την Επόπτρια. Ήμασταν τσακωμένοι; Δε φαινόμασταν τσακωμένοι, είπε, κι άλλωστε είχαμε περάσει από τόσα μαζί. Επομένως, *μήπως τα έχετε;* με ρώτησε. Του είπα όχι, αλλά δε με πίστεψε. Και τις επόμενες μέρες, η συμπεριφορά σου απλά το επιβεβαίωσε. Ο Νικόδημος ήταν πια σίγουρος.»

Η Έρση αναστέναξε. «Μου λες αλήθεια;»

Ο Χρίστος ύψωσε τα χέρια. «Τι άλλο να σου πω; Αν θες πρόσλαβε άνθρωπο να ερευνήσει και να μάθει αν έχω πάει κι έχω πει σ'όλους τους εργαζόμενους στον Χρηματοφύλακα πως κοιμάμαι με την Ιπτάμενη Επόπτρια...»

Η Έρση έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές. Μετά τον αγκάλιασε, σφιχτά. Και του ψιθύρισε: «Δε μπορώ πια να είμαι μαζί σου, Χρίστο... Δε μπορώ...»

Εκείνος, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, τη φίλησε στον κρόταφο.

Η Έρση ύψωσε το βλέμμα της για να ατενίσει το πρόσωπό. «Δε σε νοιάζει;» ρώτησε μαλακά.

Ο Χρίστος φίλησε τα χείλη της. «Αυτή δεν είναι η απόφασή σου; Τι μπορώ να κάνω; Μπορώ να την αλλάξω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Έρση, «δε νομίζω ότι μπορείς.»

Και φιλήθηκαν ξανά.

Και ξανά, και ξανά, και ξανά...

17.

Ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας έστειλε ανθρώπους του να μιλήσουν με τους τρεις απατεώνες που είχαν στήσει την κομπίνα με τον Αόρατο Στιλογράφο. Οι απεσταλμένοι της τράπεζας συνάντησαν τον καθέναν απ'αυτούς ξεχωριστά, στη Νίρβεκ, στη Θακέρκοβ, και στη Μέλβερηθ· εξήγησαν, όμως, σε όλους το ίδιο πράγμα.

Υπήρχαν αποδείξεις για την απάτη τους: μια ηχογραφημένη συνομιλία, την οποία τους έβαλαν ν'ακούσουν. Ήταν φανερό ότι είχαν κλέψει την τράπεζα, εξαπατώντας την με δόλιο τρόπο. Είχαν, λοιπόν, τώρα δύο επιλογές: να επιστρέψουν τα χρήματα που είχαν κλέψει, με ποινή 10%, ή να δεχτούν τις συνέπειες. Οι συνέπειες ήταν να μην μπορούν να ξαναπάρουν δάνειο από τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα, να κλειδωθούν όλοι οι λογαριασμοί τους στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα, και να δοθούν οι αποδείξεις της απάτης τους και στις υπόλοιπες τράπεζες της Σεργήλης. Υπήρχε, ασφαλώς, και η εναλλακτική λύση ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας να τους παραπέμψει στο Δικαστήριο, αλλά τούτη δεν ήταν μια οδός που επιθυμούσε να ακολουθήσει (λόγω της συμφωνίας της τράπεζας με την Ξανθίππη Τερβάνη· όμως αυτό δεν το ανέφεραν φυσικά στους τρεις απατεώνες. Αν οι αποδείξεις δίνονταν στο Δικαστήριο, τότε και

η τραγουδίστρια θα έπρεπε να υποστεί συνέπειες, αφού καταφανώς κι εκείνη ήταν μπλεγμένη στην κομπίνα. Αλλά ο Σεργήλιος Χρηματοφύλακας είχε κάνει συμφωνία μαζί της ώστε να τη χρηματοδοτήσει, όχι να την τιμωρήσει).

Οι συνωμότες ήταν παγιδευμένοι και το ήξεραν. Έπρεπε να υποκύψουν στις απαιτήσεις της τράπεζας, αλλιώς θα δυσφημίζονταν πολύ άσχημα, και ήταν κι οι τρεις τους άνθρωποι που δεν ήθελαν να δυσφημιστούν – ο Κύριλλος Νυχταστέρης, ευκατάστατος και επιχειρηματίας· ο Φιλοπολίτης Τασνικέφ, έμπορος που πήγαινε ακόμα και έξω από τη Σεργήλη, στην Υπερυδάτια· ο Φρανκ Νιράκβω, συνταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό.

Πουλώντας ό,τι μπορούσε να πουληθεί από το υπό οικοδόμηση θέρετρο, και συγκεντρώνοντας και κάμποσα λεφτά από την τσέπη τους, ξεπλήρωσαν τον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα χωρίς να διαμαρτυρηθούν.

Η Ξανθίππη Τερβάνη, εν τω μεταξύ, δεν μιλούσε με κανέναν τους, κι όταν έκαναν προσπάθειες να επικοινωνήσουν μαζί της εκείνη αρνιόταν να τους συναντήσει, ακόμα και στο καμαρίνι της. Μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι η τραγουδίστρια φοβόταν μην μπλέξει κι εκείνη με την τράπεζα· ή μπορούσε να υποπτευθεί χειρότερα, πολύ χειρότερα, πράγματα για το άτομό της...

Η ξαφνική περιοδεία της σ'όλες τις μεγάλες πόλεις της Σεργήλης, και η τεράστια διαφημιστική εκστρατεία που έγινε γι'αυτήν, έκαναν τις υποψίες για την Ξανθίππη να διογκωθούν. Μήπως η τραγουδίστρια ήταν που τους είχε προδώσει στον Σεργήλιο Χρηματοφύλακα;

Εκείνη, πάντως, δεν έδειχνε τώρα να ενδιαφέρεται για τις δικές τους υποψίες. Ήταν μεθυσμένη από τη μουσική, από τα πλήθη, από τα έντονα φώτα, τις φωνές, και τα ταξίδια.

Η Έρση παρακολούθησε, μαζί με τον Νύσο, την παράσταση της Ξανθίππης από τον τηλεοπτικό δέκτη, όταν η τραγουδίστρια βρισκόταν στην Άντχορκ.

Και την είδε να σωριάζεται πάνω στη σκηνή, ξαφνικά και απότομα.

«Θεοί!...» έκανε η Έρση.

Ο Νύσος συνοφρυώθηκε, καθώς η οθόνη έδειχνε ανθρώπους ν'ανεβαίνουν βιαστικά στην πίστα όπου πριν από λίγο τραγουδούσε και λικνιζόταν η Ξανθίππη. «Αυτό δεν μπορεί να είναι κανονικό μέρος της παράστασης...»

Φυσικά και δεν ήταν. Κάποιος, ακροβολισμένος επάνω σε κοντινό οίκημα, όπως ανέφεραν μετά οι ειδήσεις, είχε πυροβολήσει την Ξανθίππη Τερβάνη για άγνωστο λόγο.

Άγνωστο λόγο... αλλά η Έρση, βέβαια, ήξερε γιατί την είχαν πυροβολήσει. Τα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας πρέπει να το είχαν κάνει, ως αντίποινα, επειδή είχε προδώσει τους τρεις συνωμότες.

Οι ειδήσεις ανέφεραν ότι η Ξανθίππη Τερβάνη μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο αλλά σύντομα υπέκυψε από τον τραυματισμό της. Η σφαίρα την είχε βρει λίγο πιο κάτω από τον λαιμό.

Η Έρση άρχισε να φοβάται ότι ίσως να τη σκότωναν κι εκείνη, αν κάπως μάθαιναν ότι είχε επηρεάσει την τραγουδίστρια ώστε να τους προδώσει. Σκέφτηκε την πρόταση που της είχε κάνει ο Γρύπας Ξενοκράτης, να γίνει μέλος της Σιδηράς Δυναστείας· και την επόμενη φορά που βρισκόταν στην Ύγκρας για τη δουλειά της, τον αναζήτησε. Τον συνάντησε, τελικά, στο *Καταφύγιο της Άμμου* και τον ρώτησε αν είχε αναφέρει σε κανέναν τίποτα για το άτομό της. Ο Γρύπας αποκρίθηκε πως η συμφωνία τους είχε μείνει μεταξύ τους. «Αν δεν είχε μείνει μεταξύ μας, τότε κι εγώ θα είχα τώρα προβλήματα,» τη διαβεβαίωσε. Και ζήτησε να μάθει – προτού εκείνη του πει τίποτα γι'αυτό το θέμα – αν η Έρση επιθυμούσε να μπει στη Σιδηρά Δυναστεία.

Η Έρση δεν απάντησε αμέσως.

Να μπω στη Σιδηρά Δυναστεία...

Σε μια οργάνωση του υπόκοσμου της Σεργήλης.

Σ'ένα αναμφίβολα επικίνδυνο δίκτυο.

Μετέφεραν λαθραία, πουλούσαν δηλητήρια, όπλα, παράξενες ουσίες, έκαναν κομπίνες, εκβίαζαν και εκμεταλλεύονταν κόσμο.

Τα μέλη τους, ομολογουμένως, τα πρόσεχαν. Μέχρι να γίνει κάποια στραβή. Όπως η ιστορία με την Ξανθίππη Τερβάνη. Τότε, τα άλλα μέλη θα φρόντιζαν να καθαρίσουν το μέλος που είχε, με τις πράξεις του, προσβάλει την οργάνωση – δηλαδή, είχε δράσει αντίθετα προς τα συμφέροντά της.

«Ευχαριστώ, αλλά όχι,» αποκρίθηκε η Έρση.

Προτιμούσε να παραμείνει Ιπτάμενη Επόπτρια του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα, χωρίς να έχει πάνω από το κεφάλι της μυστηριώδη πρόσωπα που θα της ζητούσαν εξίσου μυστηριώδεις και επικίνδυνες υπηρεσίες. Γιατί, σίγουρα, στην αρχή δεν θα ξεκινούσε ως αφεντικό μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, αλλά ως στρατιώτης που θα έπρεπε να ανελιχθεί.

Και δεν τα ήθελε όλα αυτά. Απλά θα μπέρδευαν τη ζωή της.

«Όπως επιθυμείς,» της είπε ο Γρύπας Ξενοκράτης δίχως να φαίνεται να της κρατά κακία. «Αφού, πάντως, αυτή είναι η απόφασή σου, θα ήθελα να μην επιδιώξεις να με ξανασυναντήσεις. Θα είναι πιο ασφαλές και για τους δυο μας.»

Η Έρση δεν διαφωνούσε καθόλου μ'αυτό.